INSTITUTUL DE ISTORIE A PARTIDULUI
DE PE LÎNGĂ C. C. AL P. M. R.

DOCUMENTE
DIN ISTORIA
PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA
1929—1933

EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURĂ POLITICĂ
1956

INSTITUTUL DE ISTORIE A PARTIDULUI
DE PE LÎNGĂ C.C. AL P.M.R.

DOCUMENTE
DIN ISTORIA
PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA

VOLUMUL III

1929-1933

EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURĂ POLITICĂ
Bucureşti – 1956

PREFAȚĂ

Volumul de documente din istoria P.C.R. privind perioada 1929—1933 cuprinde hotărîri și rezoluții ale partidului, manifeste importante semnate de organe de partid centrale și locale, apeluri și chemări ale partidului, unele broșuri, articole de fond din presa centrală de partid.

In volum se publică „Scrisoarea deschisă a Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste către membrii P.C.R.", din iunie 1929; „Rezoluția adoptată în august 1930 de către Secretariatul Politic al Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste asupra luptei fracționiste fără de principii și asupra restabilirii unității Partidului Comunist din Romînia".

Volumul cuprinde istoricele hotărîri ale Congresului al V-lea al P.C.R., care au stabilit cu claritate, în lumina învățăturii marxist-leniniste și a experienței mișcării comuniste internaționale, în frunte cu P.C.U.S., principiile ideologice, organizatorice, tactice și strategice ale partidului nostru etc.

Documentele publicate în volum oglindesc lupta P.C.R. pentru ieșirea din criză pe cale revoluționară și împotriva pregătirii războiului antisovietic,

lupta pentru unirea într-un singur șuvoi revoluționar a luptei muncitorilor și țăranilor, a luptei celorlalte pături muncitoare ale populației, a luptei minorităților asuprite de regimul burghezo-moșieresc.

Alături de hotărîrile Congresului al V-lea al P.C.R., numeroase documente publicate în acest volum se referă la lupta Partidului comunist pentru realizarea frontului unic muncitoresc. Un loc însemnat îl ocupă în volum documentele privind eroicele lupte ale ceferiștilor și petroliștilor.

Un număr de documente se referă la lupta partidului pentru apărarea intereselor țăranilor muncitori și închegarea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare.

In volum sînt cuprinse materiale privind luptele studențimii sărace, chemarea P.C.R. către învățători, către membrii săraci ai corpului didactic.

Sînt reproduse documente ale organizațiilor regionale și locale ale partidului, precum și ale unor celule de partid.

In volum se indică la fiecare document locul unde este depozitat și dacă documentul a mai fost publicat. Volumul este însoțit de asemenea de note explicative, de un indice de nume de persoane și localități.

Documentele publicate în acest volum ne ajută să lărgim studiul asupra unei perioade importante din istoria Partidului Comunist din Romînia.

INSTITUTUL DE ISTORIE A PARTIDULUI
DE PE LINGĂ C.C. AL P.M.R.

1929

1

REZOLUŢIE ASUPRA REZULTATULUI ALEGERILOR GENERALE ŞI SARCINILE PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA *

SITUAŢIA INTERNĂ

1. Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist din Romînia constată că evenimentele din ţară justifică în esenţă analiza asupra situaţiei ...din Romînia dată de Congresul al IV-lea al partidului nostru.

2. Congresul al IV-lea a subliniat că starea economică dezastruoasă, criza adîncă financiară, mizeria, nemulţumirea şi mişcările maselor muncitoare etc. „mărturisesc apropierea catastrofei totale a întregului sistem al aparatului de stat creat de burghezia romînă conducătoare. Această catastrofă nu poate fi îndepărtată decît prin aducerea mijloacelor din afară sub formă de împrumuturi externe.

Ultimele se vor aşeza însă ca un jug şi mai insuportabil pe spatele celor ce muncesc".

Intr-adevăr, întreaga atenţie a burgheziei şi toate sforţările ei se îndreaptă către obţinerea aces-

---

**Rezoluţia plenarei C. C. al P.C.R. din februarie 1929.*

tor mijloace prin care să-şi poată menţine stăpînirea şi să pornească la un nou atac împotriva maselor muncitoare şi ţărăneşti, pentru o şi mai sălbatică exploatare a lor.

Insuşi partidul liberal se văzu silit ...să apeleze la finanţa internaţională pentru a obţine un împrumut, cu condiţia împărţirii cu ea a zonelor de exploatare din Romînia şi acordării mai multor avantaje capitalului monopolist.

Toate partidele burgheze, inclusiv partidul social-democrat, vedeau în această „rezolvare" a crizei economice-financiare, cu preţul înrobirii maselor muncitoare şi ţărăneşti la jugul dublu al exploatării capitalului naţional şi internaţional, singura putinţă de salvare momentană a intereselor burgheziei pe baza întăririi frontului unic burghezo-social-democrat.

Partidul naţional-ţărănesc, avînd în coada lui partidul social-democrat, în opoziţia sa faţă de tratativele de împrumut ale partidului liberal, nu se deosebea mult de acesta în ce priveşte formele esenţiale de rezolvare a crizei economice-financiare.

Agitaţia pe care o făcea în numele maselor ţintea doar la obţinerea unor poziţii mai solide în sînul frontului unic reacţionar şi impresionarea cercurilor financiare străine, unde partidul liberal întîmpină mari greutăţi în încheierea împrumutului.

IMPRUMUTUL

3. Finanţa internaţională — în frunte cu capitalul anglo-francez — s-a arătat dispusă să trateze acordarea unui împrumut burgheziei romîneşti.

Strîmtoarea în care se găseau finanţele şi economia ţării, nevoia mare de capitaluri, ruina gospodăriei agricole, foametea în ţinuturi întregi, criza adîncă a regimului din Romînia îi asigurau plasarea capitalurilor în condiţiile cele mai avantajoase şi rentabile, dobînzi fabuloase, putinţa de a utiliza din belşug materiile prime din ţară, de a exploata şi jefui masele muncitoare din Romînia, transformînd-o pe aceasta într-o semicolonie. Mai ales statele imperialiste din apus căpătau astfel mînă liberă pentru a folosi teritoriul şi masele din Romînia în vederea planurilor lor de pregătire a războiului contra U.R.S.S. (vizitele în Romînia a generalului francez Leron, a mareşalului Pilsudski, tratatul secret polono-romîn îndreptat împotriva U.R.S.S., încheiat în timpul tratativelor de împrumut, au fost semnele clare ale activităţii statelor-majore imperialiste din apus în Romînia).

Capitalul anglo-francez... socotea că în momentul de faţă partidul naţional-ţărănesc reprezintă mai bine interesele lui în Romînia şi ar fi mai în măsură — avînd încă „popularitate" în mase — să liniştească masele muncitoare în vederea exploatării lor şi a pregătirilor de război contra U.R.S.S.

El a determinat în cea mai mare măsură căderea guvernului liberal şi aducerea partidului naţional-ţărănesc la putere.

4. Cu majoritatea absolută în parlament, guvernul naţional-ţărănesc a lăsat la o parte promisiunile demagogice din opoziţie şi a început opera „pozitivă şi constructivă" de guvernare, adică opera de apăsare şi îngenunchiere a maselor largi muncitoreşti şi ţărăneşti.

Adunarea de la Alba Iulia [1] a partidului naţional-ţărănesc, trădarea maselor de către conducă-

torii acestuia, recunoaşterea politicii externe a liberalilor şi cererea de noi înarmări pentru pregătirea războiului împotriva U.R.S.S. arătau limpede absenţa de divergenţă cu liberalii în aceste chestiuni.

Cea dintîi manifestare, votarea noului buget, a arătat adevărata faţă a partidului naţional-ţărănesc. Finanţa internaţională condiţionase acordarea împrumutului şi stabilizarea leului de existenţa unui buget echilibrat (cheltuielile enorme cu întreţinerea aparatului uriaş asupritor al statului şi acelea pentru înarmările febrile să fie acoperite de sumele stoarse direct de la masele muncitoare), sumele împrumutate să fie utilizate pentru intensificarea exploatării din fabrici, mine, uzine etc. Astfel guvernul naţional-ţărănesc şi-a inaugurat politica lui fiscală mărind, faţă de bugetele guvernelor trecute, impozitele, şi aşa istovitoare, asupra salariului muncitorimii şi asupra veniturilor ţărănimii sărace şi mijlocaşe. A mărit impozitele indirecte şi a creat noi impozite, care apasă însă direct asupra maselor muncitoare şi ţărăneşti prin scumpirea vieţii şi scăderea salariului real.

Guvernul naţional-ţărănesc a menţinut toate legile antimuncitoreşti, pregătind un lanţ nou de legi reacţionare, dintre care unele au fost votate (legea contractului de muncă, legea comercializărilor etc.), pentru a-şi putea pune în aplicare planul sălbatic de raţionalizare capitalistă a muncii (limitînd şi interzicînd dreptul de grevă, de organizare etc.). U.G.I.R.-ul, tot mai întărit şi susţinut de întregul aparat de stat, concediază în voie mase tot mai mari de muncitori, mărind enorm şomajul şi micşorînd salariile la nivelul de foame.

5. Guvernul naţional-ţărănesc declară „reforma agrară" liberală „definitiv încheiată", rezervîndu-şi doar dreptul s-o revizuiască ici-colo prin căpătuirea chiaburimii de la sate în dauna ţăranilor săraci şi mijlocaşi. Prin credite ieftine acordate chiaburimii săteşti şi prin cooperaţia burgheză, guvernul naţional-ţărănesc se sileşte să-şi creeze un apărător şi un agent al intereselor burgheziei la sate, prin care să poată stăpîni şi îngenunchea păturile largi de ţărani săraci şi mijlocaşi.

6. Burghezia minorităţilor naţionale din provinciile anexate a fost şi mai mult atrasă de guvernul naţional-ţărănesc în frontul unic burghezo-social-democrat. Cu ajutorul acesteia, el continuă şi înăspreşte politica dublă de jefuire economică şi asuprire naţională. În Cadrilater ţărănimea indigenă este alungată de pe pămînturile ei şi predată terorii coloniştilor aşezaţi cu forţa pe aceste pămînturi. În Basarabia, unde guvernul naţional-ţărănesc se sileşte să arate că succesul lui din alegeri a fost un „plebiscit" în favoarea Romîniei (cu ajutorul armatei şi jandarmeriei romîneşti), ia măsurile cele mai sălbatice pentru a înăbuşi mişcările maselor muncitoare în favoarea U.R.S.S.

7. Prin semnarea protocolului Litvinov..., guvernul naţional-ţărănesc vrea să ascundă, în dosul frazelor pacifiste — ajutat de lacheii social-democraţi —, pregătirile sale febrile de război şi tratatele sale secrete cu Polonia, Franţa etc. împotriva U.R.S.S. Campaniile deşănţate antisovietice, pornite de la statele-majore engleze şi franceze, le intensifică şi le lărgeşte prin întreaga presă burgheză şi social-democrată, pentru a pregăti starea de spirit prielnică unui atac împotriva U.R.S.S.

REACŢIUNEA

8. Imprumuturile de stabilizare obţinute de la bancherii străini sînt noi mijloace cu care burghezia din Romînia caută să-şi menţină momentan stăpînirea pe spinarea maselor muncitoare, să pornească la o nouă ofensivă împotriva lor şi încearcă să păşească spre stabilizare, care nu poate fi, în împrejurările actuale, decît foarte şubredă şi provizorie.

Pentru aceasta, rezistenţa maselor muncitoare şi ţărăneşti trebuie înfrîntă. Trebuie obţinute supunerea şi îngenunchierea lor. In locul promisiunilor din opoziţie: desfiinţarea stării de asediu, a cenzurii, a consiliilor de război, acordarea amnistiei, libertate de organizare, de întrunire, de grevă, a presei, guvernul naţional-ţărănesc — susţinut şi determinat de celelalte partide burgheze, în frunte cu liberalii şi inclusiv partidul social-democrat — dezlănţuie o teroare sălbatică şi rafinată împotriva maselor muncitoare şi a organizaţiilor revoluţionare de clasă şi păşeşte spre o dictatură făţişă fascistă.

El pregăteşte scoaterea afară din lege a Sindicatelor unitare, a Blocului muncitoresc-ţărănesc şi a tuturor organizaţiilor revoluţionare ale muncitorilor şi ţăranilor. Consiliile de război continuă cu cea mai mare furie judecările şi condamnările la zeci şi sute de ani de muncă silnică, justiţia civilă merge pe aceleaşi urme. O lege nouă împotriva comuniştilor, îndreptată direct împotriva muncitorilor organizaţi în Sindicatele unitare, în B.M.Ţ. şi în organizaţiile revoluţionare ţărăneşti, este gata să fie adusă în parlament, presa revoluţionară se confiscă, întrunirile maselor sînt oprite şi demonstraţiile lor înăbuşite în sînge de către armată, jandarmi, poliţie şi siguranţă.

9. In pregătirea dictaturii fasciste, rolul cel mai odios îl joacă partidul social-democrat, care sprijină pe naţional-ţărănişti şi conlucrează cu ei în toate acţiunile lor împotriva maselor şi depune o activitate uriaşă de agent al burgheziei în rîndurile lor; sparge grevele muncitoreşti, demoralizează muncitorimea, seamănă resemnarea în rîndurile ei, denunţă burgheziei şi siguranţei, al cărei agent este, măsurile de luptă a muncitorimii, lucrînd din toate puterile la refacerea şi întărirea orînduirii capitaliste din Romînia.

ALEGERILE

10. Venirea la guvern a partidului naţional-ţărănesc a întărit pentru moment iluzia în masele largi ţărăneşti şi chiar în unele pături înapoiate ale muncitorimii asupra îmbunătăţirii situaţiei lor. In unele părţi masele au încercat chiar — la vestea venirii partidului naţional-ţărănesc la putere — să aşeze ordinea lor (ocuparea pămînturilor, izgonirea jandarmilor şi alungarea funcţionarilor, în special în provinciile anexate).

Ura înverşunată a maselor largi contra partidului liberal — asupritorul lor de zeci de ani —, precum şi demagogia pseudorevoluţionară din opoziţie a partidului naţional-ţărănesc — necombătută şi nedemascată din timp îndeajuns de către Partidul comunist — au făcut cu putinţă ca ele să se creadă în faţa unui regim nou, „al lor".

Fixînd alegerile la un termen scurt, ferindu-se în această perioadă de a arăta maselor muncitoare adevărata lui faţă reacţionară şi continuînd încă fraza demagogică din opoziţie, partidul naţional-ţărănesc a reuşit să obţină voturile păturilor largi,

mai ales ale celor țărănești, însă a ales în parlament numai politicieni de profesie din partid, burghezi și chiaburi.

11. „Alegerile libere", trîmbițate atît de partidul național-țărănesc înainte și după alegeri, au fost într-adevăr mai mult decît libere pentru toate partidele burgheze, inclusiv partidul social-democrat. Pe social-democrați guvernul național-țărănesc i-a „ales" chiar pe propriile lui liste și se silește să-i prezinte drept reprezentanții „autorizați" ai muncitorimii din orașe, sprijinindu-i deschis împotriva acesteia și a organizațiilor ei revoluționare de clasă.

Tot focul în timpul alegerilor, guvernul național-țărănesc l-a îndreptat împotriva Partidului comunist, a B.M.Ț.-ului și a tuturor organizațiilor revoluționare de clasă ale muncitorimii. Ca să impiedice cu orice preț intrarea vreunui comunist în parlament, a dezlănțuit cea mai sălbatică teroare împotriva acestor organizații. Propaganda B.M.Ț.-ului a fost împiedicată, întrunirile dizolvate, manifestele și ziarele confiscate, membrii lui arestați și bătuți, propaganda în sate oprită, demonstrațiile șarjate de armată și jandarmi.

12. Însă cele 38.415 voturi primite de B.M.Ț. în întreaga țară și cele 700 de voturi primite în capitală nu pot să fie explicate de teroarea național-țărănistă. Ele arată cît sînt încă de rupte de masele muncitorești — și mai ales de cele țărănești — Partidul comunist și celelalte organizații revoluționare ale muncitorimii și țărănimii din Romînia : B.M.Ț., Sindicatele unitare și organizațiile revoluționare țărănești.

Numărul participanților la întrunirile și demonstrațiile B.M.Ț.-ului, al acelora care au manifestat pentru Partidul comunist, contra războiului

imperialist și pentru U.R.S.S. — atît în capitală cît și în provincie — a fost totuși cu mult mai mare decît numărul voturilor obținute. Aceasta arată limpede că P.C. din Romînia nu știe încă să atragă masele largi în lupta politică, să lege nevoile, revendicările și luptele lor zilnice cu luptele de răsturnare a dominației capitaliste-boierești. Iată ce scrie Lenin despre participarea la alegeri: „participarea la alegerile parlamentare și la lupta de la tribuna parlamentului este obligatorie pentru partidul proletariatului revoluționar, tocmai în vederea educării păturilor înapoiate ale clasei sale, tocmai în vederea deșteptării și luminării masei țărănești, puțin dezvoltată, oropsită și ignorantă".

GREȘELILE BLOCULUI

13. B.M.Ț. a făcut în alegeri un șir de greșeli și abateri grave de dreapta în chestiunile cele mai importante, ceea ce arată cît de adînc este încă înrădăcinat oportunismul în sînul P.C. din Romînia și mai ales la membrii lui activi, care duc munca și au conducerea în organizațiile de masă fără partid.

Aceste greșeli, cuprinse în programul B.M.Ț.-ului din noiembrie, sînt : a) Lozinca trunchiată, nerevoluționară în problema națională...

b) Lozinca falsă în problema țărănească : „exproprierea totală a pămînturilor fără plată", prin care masele largi țărănești nu pot fi atrase în frontul unic cu muncitorimea din orașe împotriva frontului unic capitalist-boieresc-social-democrat. Mai

mult, ele o resping, crezînd că noi vrem să le luăm şi puţinul pămînt pe care-l au. Lozinca noastră este: „exproprierea fără plată a tuturor pămînturilor moşierilor, mănăstirilor şi predarea lor ţărănimii fără pămînt şi cu pămînt puţin".

c) Lozinca „pacea cu Rusia sovietică", mai ales astăzi cînd, în dosul pactelor, imperialismul maschează intenţiile şi pregătirile sale războinice împotriva U.R.S.S., iar avanpostul îl vor forma Romînia şi Polonia, este o lozincă cu totul falsă. Ea creează în sînul maselor iluzia că burghezia romînă doreşte pacea cu U.R.S.S. şi le distrage atenţia de la pregătirile şi pericolul războiului antisovietic. Lozinca noastră justă este : „Lupta împotriva războiului imperialist, apărarea Uniunii Sovietice, patria proletară".

d) „Socializarea şi controlul producţiei", lozincă lansată acum, cînd nu avem o situaţie nemijlocit revoluţionară, se transformă într-o lozincă oportunistă, creînd iluzia în sînul maselor că aceasta poate fi înfăptuită în cadrul regimului burghez.

e) Lozinca „anularea constituţiei şi legislaţiei liberale" de asemenea nu este lozinca noastră. Această lozincă dă naştere la iluzii constituţionale că prin „constituţie" proletariatul ar putea doborî burghezia. Noi punem lozinci concrete ca : „Lupta pentru desfiinţarea legilor antimuncitoreşti, pentru ziua de opt ore de muncă, pentru libertatea adunărilor, de grevă ş.a.m.d.". Lozinca noastră generală este : „Guvern muncitoresc-ţărănesc"...

f) Nu s-a luat nici o atitudine în problema foametei din Basarabia, Oltenia şi din alte părţi, lăsîndu-se guvernului naţional-ţărănesc putinţa de a

face demagogie şi promisiuni fără a lua vreo măsură reală de ajutorare a înfometaţilor.

14. Pe lîngă toate aceste greşeli oportuniste de bază, au mai fost şi tendinţele unora dintre conducătorii B.M.Ţ.-ului de a încheia un cartel cu aşa-zisul partid socialist al muncitorilor, în frunte cu Ghelerter. Un asemenea cartel nu s-a încheiat, dar sovăielile care au fost în rîndurile conducătorilor B.M.Ţ.-ului şi care s-au resimţit în întreaga campanie electorală prin nedemascarea în faţa maselor largi muncitoreşti a caracterului contrarevoluţionar al acestui partid demagogic cu fraze de stînga dovedesc că concepţia oportunistă în tactica frontului unic mai domneşte în sînul partidului nostru. Frontul unic nu trebuie înţeles ca un acord cu şefii social-democraţi de dreapta sau de stînga, ci el trebuie făcut... cu masele largi împotriva trădătorilor reformişti.

În campania electorală nu s-au demascat suficient în faţa maselor înţelegerea social-democraţilor cu guvernul naţional-ţărănesc şi rolul lor în ofensiva împotriva maselor muncitoare şi a organizaţiilor lor revoluţionare.

VINA PARTIDULUI

15. Deşi greşelile oportuniste, şovăielile şi abaterile de dreapta ale B.M.Ţ.-ului au fost făcute fără asentimentul C.C. al Partidului Comunist din Romînia şi chiar împotriva lozincilor sale juste, totuşi întreaga răspundere a acestor greşeli făcute de B.M.Ţ., de membrii Partidului comunist din bloc cade în sarcina C.C. al partidului şi a partidului în întregime.

C.C. n-a fost în stare să mobilizeze din timp pe membrii Partidului comunist împotriva acestor greşeli oportuniste, să impună din timp îndreptarea lor, să ducă imediat lupta împotriva sabotării din partea unora din membrii Partidului comunist din organizaţiile de masă fără partid şi n-a condus îndeajuns partidul în campania electorală.

Neîndreptarea la timp a greşelilor oportuniste ale B.M.Ţ. din partea membrilor de partid se explică la fel şi prin nivelul ideologic scăzut al cadrelor de jos ale partidului nostru.

PERSPECTIVE

16. Promisiunile din opoziţie ale naţional-ţărăniştilor şi ofensiva lor acum, cînd sînt la guvern, trezesc tot mai mult păturile cele mai înapoiate ale muncitorimii şi ţărănimii şi le împing la lupta împotriva ofensivei capitaliste-boiereşti-social-democrate.

Mase tot mai numeroase de ţărani dezamăgiţi de partidul naţional-ţărănesc ies de sub influenţa acestui partid, se radicalizează şi-şi creează propriile organe de luptă pentru pămînt şi împotriva greutăţilor şi sarcinilor puse pe umerii lor de guvernul naţional-ţărănesc.

Masele muncitoare se radicalizează repede, părăsesc organizaţiile sindicale amsterdamiste, se îndreaptă spre Sindicatele unitare şi încep lupta împotriva coaliţiei burghezo-social-democrate. Grevele spontane se înmulţesc mereu, mai ales în industria mare şi grea, iar mişcarea şomerilor tinde să devină generală în întreaga ţară. Lupta muncitorimii pentru salarii mai bune, pentru condiţii mai

bune de muncă, împotriva concedierilor, a amenzilor etc. capătă din ce în ce mai mult un caracter de luptă generală împotriva regimului burghez.

17. Ascuţirea luptei de clasă, radicalizarea din ce în ce mai pronunţată a maselor largi muncitoreşti şi ţărăneşti, pierderea rapidă a iluziilor maselor în democratismul guvernului naţional-ţărănesc, precum şi învăţămintele din recenta campanie electorală pun în faţa C.C. şi a partidului nostru în întregime un şir întreg de sarcini imediate. De rezolvarea lor atîrnă prefacerea partidului nostru într-un partid cu adevărat bolşevic şi conducător real al maselor întru desăvîrşirea revoluţiei burghezo-democratice, împotriva burgheziei în întregime contrarevoluţionară şi a lacheilor ei social-democraţi... şi transformarea ei în revoluţie proletară, socialistă.

SARCINILE NOASTRE

18. Intrarea în mase este prima sarcină a partidului nostru. Partidul nostru trebuie să ia contact cu masele în fabrici, mine, pe ogoare, să popularizeze programul lui cît mai adînc, să recunoască nevoile, revendicările acestor mase, să conducă luptele lor zilnice mici şi mari şi să le lege cu lupta generală de răsturnare a dominaţiei capitaliste-boiereşti.

Lozincile noastre principale, generale, cu care partidul nostru vine la mase sînt : lupta împotriva războiului imperialist, apărarea Uniunii Sovietice, patria proletară, lupta împotriva social-democraţiei..., lupta împotriva desfiinţării Sindicatelor unitare, a B.M.Ţ.-ului, pentru legalizarea P.C., U.T.C.-ului şi a Ajutorului roşu, lupta pentru cucerirea

amnistiei generale politice, militare şi agrare pentru un guvern muncitoresc-ţărănesc, pentru autodeterminarea tuturor naţiunilor pînă la despărţirea de stat... şi lozincile economice-sociale pentru muncitorime şi ţărănime.

Partidul nostru trebuie să fie prezent în toate acţiunile muncitorimii din oraşe şi să le conduca. El trebuie să se pună în fruntea mişcării greviste, care creşte mereu şi într-un pas destul de repede mai ales în industria mare şi grea, şi să o utilizeze pentru organizarea maselor largi cele mai înapoiate ale muncitorimii într-o luptă activă împotriva ofensivei patronale-social-democrate şi pentru desfăşurarea contraofensivei. Lupta pentru organizarea şomerilor şi ajutorarea lor de către stat şi patroni trebuie să fie legată cu lupta generală împotriva planului burgheziei de raţionalizare capitalistă pe spinarea muncitorimii.

19. Cel mai important rol în organizarea maselor largi muncitoreşti le revine Sindicatelor unitare. Partidul nostru are sarcina de a lua partea cea mai activă în muncă a Sindicatelor unitare prin fracţiunile sale şi prin membrii săi. El trebuie să îndrumeze Sindicatele unitare astfel ca ele să devină adevărate organizaţii de masă pentru lupta economică, cuprinzînd în primul rînd muncitorimea din centrele industriale ale ţării : Valea Jiului, Valea Prahovei, a Mureşului, Bucureşti, din transporturi, precum şi păturile cele mai înapoiate ale muncitorimii. Legarea Sindicatelor unitare cu masele largi neorganizate din întreprinderi şi crearea comitetelor puternice de fabrică este una din sarcinile cele mai importante pentru partidul nostru. In acest sens trebuie îndreptată munca fracţiunilor comuniste şi a congresului apropiat al Sindicatelor unitare.

20. Cea mai puternică propagandă trebuie să facă partidul nostru în rîndurile muncitorimii pentru demascarea partidului social-democrat — cel mai mare apărător al intereselor burgheziei în rîndurile muncitorimii — şi pentru determinarea păturilor celor mai înapoiate ale muncitorimii de a părăsi organizaţiile de sub conducerea acestui partid...

Trebuie întărită campania de demascare a partidului aşa-zis al muncitorilor de sub conducerea lui Ghelerter, care — deşi n-are mase — prezintă un mare pericol prin frazele sale „revoluţionare“ şi prin rolul ce-l are de a salva social-democraţia compromisă în împrejurările de ascuţire a luptei de clasă.

LA ŢARA

21. In condiţiile de acum ale guvernării naţional-ţărăniste, de deziluzionare a maselor în privinţa democratismului acestui partid şi de scoaterea lor de sub influenţa lui, trebuie schimbate rezoluţiile politice în problema ţărănească în punctul unde se spune că trebuie sprijinită stînga micii ţărănimi revoluţionare din sînul partidului naţional-ţărănesc... Partidul nostru are sarcina imediată ca prin toate sforţările să rupă masele cele mai largi ale ţărănimii mici şi mijlocaşe de sub influenţa partidului naţional-ţărănesc şi de a le organiza în comitete şi uniuni ţărăneşti fără partid, strîns unite şi conduse de muncitorimea din oraşe în lupta împotriva dictaturii capitaliste-boiereşti şi sub lozincile uniunii strînse a muncitorilor şi ţăranilor, pe baza programului B.M.Ţ.

Pînă acum partidul nostru lucrează foarte slab la sate.

...Partidul nostru trebuie să conducă toate luptele zilnice mici şi mari ale maselor largi ţărăneşti şi să îndrumeze prin lozinci concrete acţiunile lor.

O deosebită atenţie trebuie acordată minorităţilor naţionale din provinciile anexate şi conduse luptele lor împotriva asupririi din partea burgheziei din Vechiul Regat, înţeleasă cu propriile lor burghezii, lupta pentru dezrobirea lor economică şi naţională de sub jugul burgheziei cotropitoare din Vechiul Regat.

Partidul nostru trebuie să dea o mare atenţie noului partid din Bucovina „Vizvolenia", care nu de mult s-a creat prin ruperea din partidul social-democrat, după încheierea din partea acestuia a frontului unic cu naţional-ţărăniştii şi care are la baza programului său dezrobirea economică-naţională a oamenilor muncii ucraineni de sub jugul boierilor romîni.

BLOCUL MUNCITORESC-ŢĂRĂNESC

22. In toate acestea un rol deosebit de important este chemat să-l îndeplinească B.M.Ţ. Sprijinindu-se pe comitetele puternice de front unic ale proletariatului din întreprinderi, B.M.Ţ. trebuie să atragă şi să conducă masele ţărăneşti în lupta lor zilnică. Partidul nostru trebuie să depună cele mai mari sforţări, prin fracţiunile şi prin membrii săi din bloc, pentru a-l transforma într-o adevărată organizaţie de front unic, sprijinindu-se pe straturile cele mai largi ale muncitorimii şi ţărănimii şi care să conducă luptele lor pentru dărîmarea coaliţiei burghezo-social-democrate.

Trebuie luate toate măsurile ca B.M.Ţ. să schimbe în cel mai apropiat viitor programul său greşit în părţile esenţiale.

CONTRA OPORTUNISMULUI

23. Partidul nostru, şi mai ales activul lui, trebuie să ducă lupta cea mai hotărîtă şi fără şovăire împotriva oportuniştilor şi a sabotorilor din sînul său. Pericolul oportunismului înrădăcinat în sînul partidului nostru devine cu atît mai acut cu cît condiţiile de luptă din Romînia devin tot mai grele şi creşte tot mai mult pericolul de război împotriva U.R.S.S.

Intregul partid trebuie deci mobilizat în lupta împotriva oportunismului şi a împăciuitorilor „oportunişti laşi", pentru educarea partidului şi îndrumarea membrilor lui pe adevăratul drum leninist.

24. Partidul nostru are sarcina principală de a lega toate aceste lupte ale maselor de lupta generală pentru a împiedica războiul ce se pregăteşte împotriva U.R.S.S. de către imperialismul mondial, pregătiri la care burghezia romînă ia partea cea mai activă.

Plenara C.C. declară că partidul nostru trebuie să activeze zilnic în masele largi, astfel ca în cazul izbucnirii războiului împotriva U.R.S.S. să le poată mobiliza pentru apărarea patriei proletare împotriva burgheziei romîneşti.

C. C. AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA

Se tipăreşte după textul ziarului „Inainte" nr. 13 din 24 martie 1929

—★—

2

CĂTRE MUNCITORI, MUNCITOARE, SOLDAŢI, CĂTRE TINERETUL MUNCITOR ŞI CĂTRE TOATE MASELE MUNCITOARE DIN ROMÎNIA !*

Tovarăşi !

1 Mai este ziua demonstraţiei forţelor proletariatului mondial.

In Uniunea Sovietică 1 Mai este ziua sărbătoririi muncii. In această zi muncitorii şi ţăranii marii Uniuni Sovietice fac bilanţul muncii lor anuale în construirea socialismului..., în mersul lor victorios mai departe, către comunism.

In ţările capitaliste proletariatul demonstrează în ziua de 1 Mai forţa lui în faţa burgheziei internaţionale înarmate pînă în dinţi. Perioada de acum a dezvoltării capitalismului internaţional este perioada de ascuţire la extrem a contrazicerilor lui interne, perioada ascuţirii luptei proletariatului cu frontul unic burghezo-social-democrat, perioada pregătirii febrile a unui nou război imperialist şi a intervenţiei împotriva Uniunii Sovietice. In ziua de 1 Mai proletariatul din lumea întreagă demonstrează voinţa lui de luptă neînfricoşată, sîngeroasă cu capitalismul, împotriva războaielor imperialiste şi a intervenţiei, pentru victoria dictaturii proletariatului, pentru socialism.

**Manifest al C.C. al P.C.R. şi al C.C. al U.T.C. pentru 1 Mai 1929.*

Proletariatul şi masele largi muncitoare din întreaga Romînie fac de 1 Mai bilanţul luptei lor neobosite, grele cu exploatarea de nesuportat din partea burgheziei, împotriva asupririi politice şi naţionale.

Ce se întîmplă la noi ?

Burghezia, în strînsă unire cu social-democraţia trădătoare de toate nuanţele, într-un front încheiat, se aruncă asupra clasei muncitoare şi a ţărănimii muncitoare. Guvernul naţional-ţărănesc, acest guvern de cîini credincioşi ai capitalului anglo-francez, face sforţări uriaşe pentru menţinerea stabilizării capitalismului în Romînia. Această stabilizare parţială şi provizorie, întovărăşită de raţionalizarea producţiei, se face în contul stoarcerii ultimelor rămăşiţe de vlagă ale clasei muncitoare, în contul intensificării exploatării muncitorilor, înmulţirii orelor de muncă, scăderii salariilor, aruncării continue în stradă a noi zeci de mii de şomeri. Nivelul de viaţă al maselor muncitoare scade, impozitele cresc, scumpetea face paşi repezi înainte. In acelaşi timp burghezia îşi pregăteşte dobînzi fabuloase.

Tineretul muncitor şi femeia muncitoare sînt supuşi unei exploatări sălbatice. Tineretul muncitor creşte bolnav. Tuberculoza şi celelalte boli sociale strîng o recoltă bogată din rîndurile tineretului muncitor. Tineretului muncitor îi este interzis dreptul organizării politice şi apărării intereselor sale economice; cu ajutorul legilor reacţionare el este supus unei robii îndoite din partea patronatului.

Ca să capete condiţii mai favorabile pentru exploatarea maselor muncitoare, naţional-ţărăniştii trec prin parlament legi antimuncitoreşti. Ca să

desfiinţeze organizaţiile revoluţionare ale proletariatului şi ale ţărănimii muncitoare — Sindicatele unitare revoluţionare, Blocul muncitoresc-ţărănesc şi altele —, naţional-ţărăniştii, în completă înţelegere cu liberalii şi prin serviciul de lachei ai social-democraţiei, pregătesc repede o lege specială contra comuniştilor.

Timpul frazelor demagogice s-a dus! Naţional-ţărăniştii, suflecîndu-şi mînecile, sub aprobarea binevoitoare a întregii burghezii din Romînia şi a social-democraţiei, pregătesc dictatura fascistă făţişă.

Paralel cu creşterea asupririi economice-politice şi naţionale, se face o pregătire turbată de năvălire asupra Uniunii Sovietice, patria proletariatului, a maselor ţărăneşti muncitoare şi a milioanelor de naţionalităţi asuprite din întreaga lume. In dosul frazelor pacifiste, în dosul protocolului Litvinov, burghezia romînă sîngeroasă ascute armele războiului, primind pentru aceasta bani de la imperialismul internaţional.

Frontului unic agresiv al burgheziei şi social-democraţiei, proletariatul şi masele largi muncitoare din Romînia îi opun frontul unic închegat al muncii, sub conducerea îndrăzneaţă a avangărzii proletariatului — Partidul Comunist din Romînia — şi a ajutorului său — Uniunea Tineretului Comunist.

Lupta de clasă se ascute tot mai mult, clasa muncitoare tot mai energic trece la atac, grevele se înmulţesc, şomerii se organizează. Ţărănimea, din partea ei, pierzînd repede iluziile cu privire la partidul naţional-ţărănesc, întăreşte pretutindeni lupta pentru pămînt, pentru dezrobirea ei. Naţionalităţile asuprite din Romînia tot mai mult se deşteaptă.

Proletariatul şi masele muncitoare tot mai strîns se leagă în jurul organizaţiilor lor revoluţionare de clasă : Partidul comunist, Sindicatele unitare revoluţionare, Blocul muncitoresc-ţărănesc.

Partidul Comunist din Romînia şi Uniunea Tineretului Comunist stau la postul lor glorios de frunte. Ei vă cheamă în ziua de 1 Mai în stradă!

Toţi în stradă! Demonstraţi voinţa voastră de luptă! Să tremure clasele stăpînitoare în faţa rîndurilor unite, de oţel ale proletariatului.

Impotriva pregătirii războiului cu Uniunea Sovietică, pentru apărarea U.R.S.S.!

Impotriva frontului unic burghezo-social-democrat, pentru frontul revoluţionar al muncii!

Impotriva fascismului!...

Impotriva dictaturii burgheze, pentru dictatura revoluţionară a proletariatului şi ţărănimii!

Impotriva urmăririi organizaţiilor revoluţionare ale clasei muncitoare: Sindicatele unitare, Blocul muncitoresc-ţărănesc etc., pentru amnistia generală politică, militară şi agrară!

Toţi la lupta contra raţionalizării capitaliste, pusă pe umerii clasei muncitoare, şi contra şomajului!

Luptaţi pentru salariul corespunzător scumpetei crescînde, pentru ziua de muncă de 8 ore..., împotriva impozitelor, pentru punerea impozitelor pe spinarea burgheziei!

Luptaţi pentru existenţa legală a Partidului comunist, a U.T.C. şi a Ajutorului roşu!

Trăiască Partidul Comunist din Romînia — avangarda clasei muncitoare!

Trăiască Uniunea Tineretului Comunist — conducătorul tineretului muncitor!

Trăiască Internaţionala Comunistă — statul-major al revoluţiei mondiale!

Trăiască 1 Mai — ziua demonstrării forțelor proletariatului internațional!

Trăiască dictatura proletariatului în întreaga lume!

C. C. AL PARTIDULUI
COMUNIST DIN ROMINIA

C.C. AL UNIUNII TINERETULUI
COMUNIST DIN ROMINIA

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A.XIII—3. Inv. 270

1929 — Julie — No. 2.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

STEAGUL ROȘU

Organul Partidului Comunist din România — Secțiunea București.

SCRISOAREA DESCHISĂ A INTERNATIONALEI COMUNISTE.

Către toți membrii Partidului Comunist.

Scumpi tovarăși!

Congresul al VI-lea al Internaționalei Comuniste a caracterizat etapa actuală a desvoltării crizei [illegible]

[illegible] ... Sînt aceste încercări se bazează mult mai puțin pe introducerea de mijloace de producție noui, perfecționate, așa cum este posibil în țările capitaliste înaintate. Politica guvernului [illegible] îndreptată, cu ajutorul capitalului străin, spre desvoltarea formelor capitaliste în agricultură, spre in-[illegible]

Fragment din Scrisoarea deschisă a Comitetului executiv al Internaționalei Comuniste către toți membrii P.C.R., publicată în „Steagul roșu" din iulie 1929, în care se arată sarcinile ce revin partidului față de creșterea avîntului revoluționar al maselor muncitoare.

3

Proletari din toate țările, uniți-vă!

CĂTRE TOȚI MEMBRII PARTIDULUI COMUNIST *

Scumpi tovarăşi !

Congresul al VI-lea al Internaționalei Comuniste[2] a caracterizat etapa actuală a dezvoltării crizei mondiale a capitalismului drept perioada... în care creșterea accelerată a forțelor de producție duce la o înăsprire extremă a tuturor contrazicerilor economiei mondiale. Această perioadă face de neînlăturat noi războaie imperialiste, în primul rînd războiul împotriva Uniunii Sovietice, războaie de eliberare națională împotriva imperialismului și lupte uriașe de clasă. Prin dezvoltarea mai departe a contrazicerilor stabilizării capitaliste, această perioadă duce la clătinarea din ce în ce mai mare a stabilizării capitaliste și la înăsprirea acută a luptei de clasă și a crizei generale a capitalismului.

Drept urmare avem o radicalizare din ce în ce mai mare a clasei muncitoare în lumea întreagă.

SITUAȚIA DIN ROMÎNIA

Situația de azi din Romînia confirmă în întregime justețea analizei... date de către Congresul al VI-lea al Internaționalei Comuniste.

* *Srisoarea deschisă a Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste către membrii P. C. R., din iunie 1929.*

Starea de criză economică generală a Romîniei continuă cu toate încercările guvernului național-țărănist de a ajunge la o oarecare stabilizare (prin împrumuturi etc.). Economia capitalistă, din ce în ce mai șubredă a Romîniei, e una din părțile cele mai slabe ale stabilizării putrede a capitalismului mondial. Incercările burgheziei de a stabiliza această economie zdruncinată din Romînia, unde industria este slab dezvoltată și unde lipsesc capitalurile necesare pentru o largă raționalizare, se bazează pe o exploatare mult mai sălbatică a clasei muncitoare decît în orice altă țară capitalistă... Politica guvernului național-țărănesc, îndreptată, cu ajutorul capitalului străin, spre dezvoltarea formelor capitaliste în agricultură, spre întărirea industriei agricole și în primul rînd spre desfășurarea industriei de război, duce la lărgirea și adîncirea și mai departe a contrazicerilor de clasă, la o nouă înăsprire a luptei de clasă, însoțită de procesul de radicalizare din ce în ce mai mare a muncitorilor, a țărănimii muncitoare și a naționalităților asuprite.

Politica guvernului național-țărănesc la țară se rezumă în sprijinirea păturii burgheze a țărănimii prin sărăcirea crescîndă a maselor largi, silite să emigreze din cauza foametei și a mizeriei.

Național-țărăniștii, lepădîndu-se de toate promisiunile demagogice, măresc birurile asupra țărănimii, ridică chiriile, creează noi legi antimuncitorești (contractul de muncă), care ajută la întărirea exploatării muncitorilor de către patroni; desăvîrșesc rezultatele „reformei" agrare brătieniste; lasă fără ajutor real țărănimea flămînzită. În loc de a contribui, cum au promis, la ridicarea economică a maselor largi țărănești, ei favorizează dezvoltarea capitalistă a gospodăriilor chiaburilor

și a proprietarilor mari, creînd o rezervă împotriva revoluției agrare.

Politica porților deschise pentru capitalul străin întărește în modul cel mai mare atîrnarea Romîniei de capitalul financiar internațional. Intrarea liberă a capitalului străin... mărește șomajul, și așa enorm de mare, și întărește exploatarea maselor muncitoare, scăzînd și mai mult nivelul lor de trai mizerabil.

RADICALIZAREA MASELOR

În aceste împrejurări procesul de radicalizare a maselor se accelerează. Intărirea influenței Partidului comunist, creșterea Sindicatelor unitare, mișcarea puternică a muncitorilor din Valea Jiului (fosta cetățuie a național-țărăniștilor și a social-democraților), greva metalurgiștilor din Arad, greva din Valea Mureșului, din Bucovina și din alte regiuni, izbînda Blocului muncitoresc-țărănesc la alegerile comunale în regiunea minieră la Vulcan, ieșirea tot mai numeroasă a maselor muncitoare din sindicatele amsterdamiste și intrarea lor în Sindicatele unitare (scăderea influenței social-democraților și a ghelerteriștilor — social-democrați „de stînga" — asupra maselor muncitoare), — toate aceste fapte vădesc procesul de radicalizare crescîndă a clasei muncitoare.

La țară politica național-țărănistă duce spre o diferențiere accelerată a țărănimii, spre înăsprirea contrazicerilor de clasă și spre o mai rapidă pierdere a iluziilor maselor largi țărănești despre partidul național-țărănesc.

O dată cu aceasta, aceste mase încep să părăsească tot mai mult partidul național-țărănesc. Do-

vada revoluționarizării maselor largi țărănești și a plecării lor din partidul național-țărănesc reiese din influența crescîndă pe care o capătă Blocul muncitoresc-țărănesc și din crearea spontană de comitete țărănești pentru lupta zilnică a țărănimii într-o serie de localități. Drept răspuns la activizarea maselor, guvernul național-țărănesc a întărit persecuția împotriva organizațiilor revoluționare ale clasei muncitoare, a maselor largi țărănești și a naționalităților asuprite. Dizolvarea Sindicatelor unitare și a Blocului muncitoresc-țărănesc, suprimarea presei muncitorești, arestările de muncitori și țărani revoluționari în toată țara, împușcarea manifestanților muncitori, — toate acestea sînt măsuri luate de național-țărăniști, susținuți de întreaga burghezie împreună cu social-democrații, din ordinul imperialismului anglo-francez, pentru gîtuirea mișcării revoluționare a maselor muncitorești-țărănești din Romînia.

PERSPECTIVE

...Pentru a sugruma și mai complet mișcarea revoluționară a lucrătorilor și a maselor țărănești, guvernul național-țărănesc, cu ajutorul social-democrației trădătoare și al întregii burghezii romîne, a început crearea unei rezerve armate pentru dictatura fascistă. Organizarea „gărzii civile", a „cetelor de voinici", a diferitelor formații pentru păstrarea ordinii publice interne, declarația ministrului de interne Vaida-Voevod despre necesitatea organizării de detașamente pentru păstrarea liniștei în țară și manifestul partidului național-țărănesc care tratează această chestiune, precum și atacul deschis împotriva tuturor organizațiilor revoluționare

de clasă ale lucrătorilor și ale țărănimii muncitoare dau pe față îndrumarea fascistă pe care a adoptat-o burghezia romînă. In vederea creării unei baze mai largi pentru fascism, național-țărăniștii încearcă să atragă de partea lor și pe muncitorii de la orașe și sate, în special tineretul, folosindu-se pentru aceasta de metodele demagogiei sociale.

Social-democrații... ajută din toate puterile burghezia romînă la instaurarea dictaturii fasciste prin atacurile lor furioase împotriva Partidului comunist, împotriva Sindicatelor unitare și împotriva Blocului muncitoresc-țărănesc, precum și prin calomniile împotriva U.R.S.S. (Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste).

Inscăunarea regimului fascist devine o condiție din ce în ce mai necesară pentru burghezia romînă pentru ca, sub conducerea imperialismului anglo-francez, să poată pregăti mai cu succes războiul împotriva U.R.S.S. — patria socialistă a proletariatului mondial — pe calea sugrumării mișcării revoluționare a maselor muncitoare.

Romînia, fiind ca și Polonia vecina U.R.S.S., joacă un rol extrem de important în pregătirea atacării unicului stat de dictatură proletară.

Acestei pregătiri înfrigurate a războiului antisovietic (colaborarea strînsă a statelor-majore ale Franței, Poloniei, Romîniei etc.) îi sînt subordonate toate ramurile economiei capitaliste romîne. Imprumutul acordat de burghezia internațională este destinat, înainte de toate, pentru dezvoltarea acelor ramuri din industria țării care vor servi scopurilor de înarmare. Guvernul național-țărănesc, fiind sluga credincioasă a bandiților imperialiști din Europa apuseană, are sarcina de a uni întreaga burghezie romînă pentru pregătirea directă a atacului armat împotriva U.R.S.S.

Sarcina cea mai importantă pe care o are Partidul Comunist din Romînia este de a lămuri muncitorilor și țăranilor cum național-țărăniștii... își pun scopul de a nimici avangarda comunistă și sindicatele revoluționare, pentru a sugruma mai ușor clasa muncitoare, pentru a înlănțui mai complet țărănimea săracă și masele muncitoare ale naționalităților asuprite și a crea condițiile prielnice pentru pregătirea războiului împotriva U.R.S.S. Partidul comunist are datoria ca, demascînd politica fascistă a guvernului național-țărănesc în fața maselor largi muncitorești, să cheme pe lucrători și țărani la lupta revoluționară de masă atît la orașe cît și la sate, să conducă această luptă... contra războiului imperialist... Numai revoluția victorioasă a muncitorilor și a țărănimii, numai un guvern muncitoresc-țărănesc va scăpa proletariatul de exploatarea nesuferită, va da pămînt țăranilor și va elibera naționalitățile asuprite.

LINIA POLITICĂ A COMITETULUI CENTRAL E JUSTĂ

Aprobînd în general rezoluția ultimei plenare a Comitetului Central al Partidului Comunist din Romînia, Comitetul Executiv al Internaționalei Comuniste socotește necesar de a atrage atenția întregului partid asupra problemelor concrete pe care le are în fața lui :

Plenara C.C. al P.C.R.[3] pune just chestiunea revizuirii tacticii comuniștilor față de partidul național-țărănesc, tactică adoptată prin rezoluțiile Congresului al IV-lea al partidului. ...Partidul trebuie să cheme la lupta comună cu întreaga țărănime muncitoare și pe acei țărani săraci și mijlocași care n-au rupt încă cu partidul național-țărănesc, demascînd în fața lor trădarea partidului național-țărănesc, arătîndu-le caracterul capitalist-fascist al politicii guvernului și izolînd astfel partidul național-țărănesc de masele muncitoare.

Partidul trebuie să mobilizeze întreaga țărănime muncitoare într-un front unic, organizînd-o în jurul comitetelor de țărani, al comitetelor de apărare, al comitetelor Blocului muncitoresc-țărănesc etc. pe baza revendicărilor zilnice ale țărănimii (în legătură cu birurile, cu folosința pădurilor, cu lupta contra jandarmilor etc.), punîndu-se în fruntea acțiunilor revoluționare ale țăranilor.

Sarcina principală a partidului la sate în momentul de față este de a cuceri masele de țărani săraci și mijlocași pe baza alianței revoluționare a clasei muncitoare și a țărănimii, sub conducerea proletariatului, luînd drept punct de plecare lupta revoluționară pentru pămînt, pentru confiscarea întregului pămînt al proprietății mari și trecerea lui fără plată în mîna țărănimii lipsite de pămînt sau cu pămînt puțin.

Lupta pentru autodeterminarea naționalităților asuprite pînă la despărțirea lor de stat, lupta împotriva pregătirilor de război, luînd totodată ca punct de plecare cerințele zilnice ale maselor de țărani săraci și mijlocași și ale tuturor naționalităților asuprite, lupta contra birurilor și a datoriilor, pentru ajutorarea imediată a înfometaților și a acelora care au suferit de pe urma calamităților naturale, împotriva prigoanei și a terorii jandarmerești, pentru alianța revoluționară a muncitorilor, a țăranilor și a naționalităților asuprite, pentru guvernul muncitoresc-țărănesc.

...Totuși Partidul Comunist din Romînia nu are încă celule la sate și aproape nici un fel de alte organizații pentru susținerea activității sale acolo. Fără o pătrundere organizatorică la țară, partidul nu va putea să îndeplinească rolul de conducător al țărănimii. Sarcina lui imediată în momentul de față este de a crea puncte de sprijin la sate, organizînd celule comuniste, organizînd pe lucrătorii agricoli la sate, desfășurînd munca între muncitorii din industria agricolă, între țăranii care lucrează în timpul sezonului la fabrici și în diferite întreprinderi, organizînd excursii de agitație ale lucrătorilor în satele vecine etc.

Legînd lupta revoluționară de zi cu zi cu scopurile finale, Partidul comunist va putea conduce cu succes lupta de dezrobire a tuturor celor ce muncesc cu condiția unei strînse alianțe între lucrători și țărani.

APĂRAREA ORGANIZAȚIILOR

În fabrici și uzine
Comitete de apărare!

Dizolvarea Sindicatelor unitare și a Blocului muncitoresc-țărănesc ridică înaintea P.C.R. problema organizării unei lupte energice pentru restabilirea activității acestor organizații ale clasei muncitoare și ale maselor muncitorești-țărănești. Partidul comunist trebuie să lămurească masele că ele vor putea dobîndi restabilirea organizațiilor dizolvate numai printr-o luptă revoluționară de masă în întreaga țară. Partidul trebuie să cheme la o rezistență activă de clasă împotriva acțiunilor fasciste ale guvernului și ale întregii burghezii. La desființarea sindicatelor și a Blocului muncitoresc-

țărănesc și la desfășurarea fascismului, P.C.R. trebuie să răspundă prin apelul către clasa muncitoare de a organiza comitete de apărare muncitorești-țărănești, comitete de fabrici, comitete de apărare a sindicatelor și a presei muncitoare etc.

Centrul de greutate al muncii Partidului comunist trebuie să fie mai mult decît oricînd trecut în fabrici, uzine, mine, industrii de petrol, căi ferate, porturi.

Sarcina cea mai importantă pentru P.C.R. în timpul de față constă în lupta pentru menținerea mai departe a Sindicatelor unitare, împotriva noilor atentate la libertatea organizațiilor muncitorești și la dreptul de grevă. Partidul trebuie să dezvolte mișcarea grevistă a muncitorilor și să fie în fruntea ei. Partidul trebuie să obțină ca Sindicatele unitare, sprijinindu-se pe organizațiile de jos din fabrici și din uzine, să-și continue activitatea lor mai departe, afirmîndu-și existența de fapt cu toată desființarea lor, conducînd luptele economice ale maselor muncitoare. Partidul trebuie să organizeze greve de protest și demonstrații de stradă ale maselor ca o formă de mobilizare la luptă a întregului proletariat împotriva terorii fasciste a burgheziei.

ÎMPOTRIVA CAPITULANȚILOR!

Împotriva social-fasciștilor!

Partidul trebuie să lupte cu toate forțele împotriva capitulanților... și împotriva tendințelor lichidatoriste din Sindicatele unitare, tendințe care de fapt stau pe punctul de vedere al reformiștilor și amenință cu sciziunea mișcării sindicale unitare.

Totodată partidul are datoria să demaște fără cruțare social-democrația romînă, mai ales cea „de stînga", ca sprijinitoare a fascismului. Social-democrația romînă, prin faptul că a încheiat blocul cu național-țărăniștii și că colaborează, ba chiar intră în aparatul de stat al burgheziei, duce de fapt masele muncitoare spre fascism. In timpul de față social-democrația romînă ajută de fapt pe național-țărăniști la organizarea de sindicate și formații fasciste. De aceea lupta contra social-fascismului este o parte esențială și cea mai importantă a întregii lupte împotriva ofensivei capitalului, împotriva pregătirii de război antisovietic, împotriva dictaturii fasciste.

LUPTA MASELOR MINORITĂȚILOR NAȚIONALE

In ultimul timp s-a întărit lupta naționalităților asuprite împotriva burgheziei romîne.

Burghezia minoritară ungară, în spatele maselor muncitoare unguești, colaborează și face compromis cu burghezia romînă, încercînd în același timp, pentru a menține acele mase sub influența sa, să se folosească de lupta lor, adresîndu-se cu „plîngeri" la Liga Națiunilor.

...Burghezia minoritară germană merge fățiș de acord cu burghezia romînă în acțiunea de înrobire națională și economică a maselor muncitoare germane. In Dobrogea se desfășoară lupta maselor bulgare împotriva colonizării forțate a acestei provincii și a izgonirii țăranilor bulgari. In Bucovina se persecută partidul național-revoluționar ucrainean — „Vizvolenia". In Basarabia se oprimă în chip sălbatic mișcarea revoluționară

țărănească. Guvernul național-țărănesc continuă pretutindeni politica liberalilor și a întregii burghezii romîne pentru întărirea asupririi și a persecutării minorităților naționale.

Partidul comunist, ținînd seamă cu grijă de procesul de adîncire mai departe a luptei naționalităților asuprite împotriva jugului burgheziei Romîniei mari și aplicînd practic rezoluția Congresului al IV-lea al P.C.R. în această chestiune, trebuie să stea în fruntea acestei lupte.

P.C.R. trebuie să conducă lupta maselor muncitoare ale minorităților naționale pentru revendicările lor zilnice, legîndu-le cu lupta generală a naționalităților asuprite pentru eliberarea lor completă de sub jugul moșierilor și al capitaliștilor romîni pe baza lozincii de autodeterminare pînă la completa despărțire de stat. Această luptă revoluționară de dezrobire a naționalităților asuprite trebuie legată de lupta generală a maselor muncitoare ale tuturor naționalităților din Romînia pentru eliberarea lor de sub jugul capitalului.

PENTRU CONSOLIDAREA PARTIDULUI

Impotriva oportuniștilor

Pentru conducerea cu succes a luptei revoluționare a clasei muncitoare și a maselor largi țărănești, P.C.R. trebuie să lucreze la consolidarea partidului și la sporirea rîndurilor sale.

După Congresul al IV-lea, P.C.R. a avut, fără îndoială, cîteva succese pe calea bolșevizării sale. Totuși ele sînt insuficiente și rămîn mult în urmă față de ritmul accelerat al radicalizării și activizării clasei muncitoare. Lupta contra elementelor de dreapta din partid se duce pentru prima oară o

dată cu atragerea la conducere a noi forțe dintre muncitori. Pericolul de dreapta continuă să amenințe într-un mod serios Partidul Comunist din România. In condițiile de teroare albă pericolul de dreapta găsește un teren favorabil datorită nivelului ideologic foarte scăzut al membrilor partidului și tradițiilor puternice social-democrate din partid. De aceea partidul trebuie să dea cea mai serioasă atenție luptei contra primejdiei de dreapta sub toate înfățișările ei, atît în domeniul luptei sindicale și politice cît și în domeniul de organizare a partidului, al activizării lui etc.

Descoperind manifestările abaterilor de dreapta, partidul trebuie să le înfrîngă, ducînd o luptă ideologică sistematică contra lor și lucrînd serios la consolidarea ideologică a partidului și la bolșevizarea lui. In lupta contra oportuniștilor incorigibili, după ce îi va demasca înaintea membrilor săi, partidul nu trebuie să se oprească nici înaintea măsurilor cu caracter organizatoric.

Sarcina partidului este acum — curățind rîndurile partidului de elementele oportuniste — să creeze noi cadre dintre muncitori pentru activul partidului și de a le educa. Cea mai serioasă atenție trebuie dată acestui lucru.

SARCINI URGENTE

In momentul de față, înaintea Partidului Comunist din România stă sarcina de a îndrepta toate forțele sale pentru ridicarea nivelului ideologic și politic al maselor partidului și pentru atragerea lor în munca colectivă de partid. Este absolut necesar să se realizeze cu orice preț creșterea partidului în primul rînd în centrele industriale.

Este absolut necesar ca în timpul cel mai scurt să se ajungă la o schimbare în ceea ce privește munca partidului la țară, creîndu-se acolo o rețea de celule comuniste, atrăgîndu-se în ele în primul rînd proletari și semiproletari agricoli.

Partidul Comunist din România nu a dat pînă în prezent o atenție suficientă muncii sistematice în masele largi de femei muncitoare. P.C.R. trebuie să dea cea mai serioasă atenție pentru atragerea maselor largi de femei muncitoare din orașe și de la sate, în primul rînd muncitoare și lucrătoare de pămînt. In vederea acestui lucru este necesar să se atragă femeile muncitoare, țărancele muncitoare prin toate formele de organizații de masă ale clasei muncitoare și ale țărănimii (comitete de fabrici, comitete de luptă etc.), creînd în jurul acestor centre organizatorice grupe de muncitoare din întreprinderi, grupe de soții de muncitori, grupe de țărance. Totodată partidul trebuie să înceapă organizarea de cercuri de muncitoare neorganizate, convocarea de adunări de delegate, conferințe de muncitoare, conferințe de țărance.

...Unirii burgheziei din toate țările într-un bloc banditesc militar îndreptat împotriva Uniunii Sovietice și condus de imperialiștii anglo-francezi trebuie să i se opună blocul revoluționar al muncitorilor și țăranilor din toate țările... pentru apărarea Uniunii Sovietice.

**COMITETUL EXECUTIV
AL INTERNAȚIONALEI COMUNISTE**

Se tipărește după textul ziarului „Steagul roșu", organul ilegal al P.C.R., secția București, nr. 2 din iulie 1929

———★———

4

APELUL PENTRU AJUTORAREA FAMILIILOR CELOR CĂZUȚI LA LUPENI *

Guvernul romîn... al lui Maniu a făcut un îngrozitor măcel printre muncitorii din Lupeni (Transilvania), muncitori care luptau pentru îmbunătățirea condițiilor lor de viață. Se recunoaște oficial pînă acum 25 de morți și 200 de răniți. O mare parte din greviști s-au refugiat în păduri din cauza urmăririlor sîngeroase ale militarilor.

Guvernul „democrat" romîn își demască prin această cruciadă împotriva muncitorilor greviști caracterul său fascist din ce în ce mai fățiș. Morții și răniții din Lupeni sînt o dovadă pentru muncitorii și țăranii săraci din Romînia cît de mincinoase sînt frazele „radicale" prin care călăul Maniu încearcă să-și păstreze popularitatea printre mase. Morții din Lupeni, ca și măcelul de la Timișoara și cel de la Chișinău cu ocazia zilei de 1 august smulg definitiv masca social-fasciștilor, care, în front unic cu aparatul de stat capitalist al fabricanților, marilor proprietari și țăranilor bogați, se străduiesc să înăbușe în sînge orice luptă politică și economică a muncitorilor și țăranilor săraci din Romînia.

Internaționala a II-a, în frunte cu faimosul ziar berlinez „Vorwärts", a aprobat în întregime măsurile teroriste ale asasinului muncitorilor, Maniu.

* *Apelul Biroului Internaționalei Comuniste și al Biroului Internaționalei Sindicale Roșii pentru Europa occidentală lansat în urma masacrului de la Lupeni din 5 august 1929.*

Totuși morții din Lupeni, demonstrațiile de 1 august sînt o dovadă că un însemnat proces de radicalizare a maselor se desăvîrșește, că lupta de clasă a proletariatului romîn, sub conducerea Partidului Comunist din Romînia, a intrat într-o fază mai înaintată.

Masele muncitoare din Romînia se pregătesc pentru mari lupte economice și politice. Agravarea formidabilă a luptei de clasă, faptul că orice grevă de oarecare însemnătate duce la ciocnirea muncitorilor luptători cu întreaga forță publică capitalistă sînt expresia crizei din ce în ce mai grave a capitalismului romîn.

Lupta... guvernului contrarevoluționar Maniu împotriva mișcării muncitorești revoluționare este în același timp una din măsurile cele mai esențiale pentru pregătirea războiului împotriva Uniunii Sovietice.

Muncitori din Europa! Muncitori din țările balcanice!

Biroul Internaționalei Comuniste pentru Europa occidentală și Biroul Internaționalei Sindicale Roșii pentru Europa occidentală vă cheamă la luptă energică împotriva acțiunii... guvernului Maniu.

Ajutați pe eroicii luptători din Lupeni!

Muncitori din Romînia!

Internaționala Comunistă și Internaționala Sindicală Roșie vă cheamă să susțineți în mod activ lupta eroică a fraților voștri din Lupeni. Lupta din Lupeni trebuie să devină un îndemn pentru desfășurarea de mișcări largi, pentru îmbunătățirea condițiilor vieții voastre, pentru legarea cît mai strînsă a acestor lupte cu lupta blocului revoluționar al muncitorilor și țăranilor săraci, sub conducerea Partidului Comunist din Romînia, împotriva frontului unic al statului, al fabricanților, al marilor

proprietari, al ţăranilor bogaţi şi al social-fasciştilor; împotriva pregătirii războiului contra U.R.S.S., pentru răsturnarea guvernului... Maniu, pentru un guvern muncitoresc-ţărănesc.

Trăiască lupta minerilor din Lupeni!

Jos guvernul călăului Maniu!

Trăiască solidaritatea proletariatului revoluţionar!

BIROUL INTERNAŢIONALEI COMUNISTE PENTRU EUROPA OCCIDENTALA

BIROUL INTERNAŢIONALEI SINDICALE ROŞII PENTRU EUROPA OCCIDENTALA

Se tipăreşte după textul gazetei „Viaţa muncitoare" nr. 23 din 18 august 1929

5

CĂTRE MUNCITORI, MUNCITOARE, ŢĂRANI MUNCITORI, CĂTRE SOLDAŢI, CĂTRE TINERETUL MUNCITOR! *

Tovarăşi!

Şi la Lupeni a curs sînge muncitoresc! La Timişoara guvernul naţional-ţărănesc... a tras în conducătorii muncitorimii, în membrii Sindicatelor unitare. El a tras în demonstraţiile muncitoreşti antirăzboinice de 1 august la Chişinău. A vrut să înăbuşe în sînge greva din Valea Mureşului etc.

Guvernul asasin Maniu-Vaida-Mihalache a introdus o teroare fascistă sîngeroasă cu un ţel foarte bine determinat — să distrugă întreaga mişcare revoluţionară muncitorească-ţărănească, pentru ca să poată mai uşor pregăti războiul contra primului stat proletar — Uniunea Sovietică.

Aceasta este acuma destul de limpede. Întreaga burghezie din ţara noastră ia parte la introducerea dictaturii fasciste... N-au nici o însemnătate certurile mici dintre partidele burgheze. Toate aceste partide organizează baza acestei dictaturi, fie prin organizarea „cetelor de voinici", a „străjerilor regelui" şi a „apărătorilor patriei".

...Social-democraţii... ajută din răsputeri burghezia în construirea dictaturii fasciste. Cu ocazia ultimelor mişcări muncitoreşti, ei au arătat destul de limpede faţa lor fascistă. Ei au cerut pedepse mai aspre contra muncitorilor din Lupeni, ei

* *Manifest al C. C. al P. C. R. şi al C. C. al U. T. C. din 1929.*

4

au luptat energic contra demonstrațiilor de 1 august etc.

Toate mișcările muncitorești din ultimele 6—7 luni arată o ridicare... a conștiinței revoluționare de clasă a proletariatului din țara noastră. Sîntem la începutul ridicării valului revoluționar în Romînia. Asta ne arată evenimentele din Lupeni.

Partidul Comunist din Romînia cheamă întreaga muncitorime și țărănime muncitoare la lupta cea mai curajoasă contra regimului dictaturii fasciste.

Tovarăși muncitori și muncitoare!

Intăriți organizațiile voastre revoluționare de clasă! Deschideți Sindicatele unitare!

Formați comitete de luptă în toate fabricile și întreprinderile!

Organizați cît mai repede comitetele de ajutorare a victimelor din Lupeni!

Strîngeți prin aceste comitete bani pentru Lupeni! Organizați în toate părțile greve de protest, demonstrații și întruniri ca semn de solidarizare cu muncitorii din Lupeni!

Tovarăși soldați și muncitori!

Guvernul național-țărănesc... trimite soldații să tragă cu arma în frații lor — muncitorii și țăranii. Trebuie să organizați înfrățirea soldaților cu muncitorii și țăranii! Faceți frontul unic al maselor muncitoare contra frontului unic al burgheziei fasciste și social-fasciștilor!

Tovarăși muncitori, tineri muncitori și țărani muncitori! ...Formați organizațiile voastre de autoapărare. In fiecare fabrică, în fiecare sat organizați comitete muncitorești și țărănești de autoapărare pentru lupta contra bandelor fasciste, pentru apărarea organizațiilor voastre revoluționare de clasă!

Partidul comunist și tineretul comunist din nou vă cheamă în stradă! Din nou vă cheamă la luptă!

Strîngeți rîndurile în jurul Partidului comunist și al tineretului comunist!

Formați comitete de luptă, comitete de fabrică, deschideți Sindicatele unitare și întăriți-le! Ele luptă, sub conducerea Partidului comunist, pentru revendicările voastre de fiecare zi...

Faceți toate sforțările pentru legalizarea Blocului muncitoresc-țărănesc!

Intrați în Partidul comunist — avangarda proletariatului revoluționar — și întăriți rîndurile lui!

Luptați pentru stingerea procesului din Timișoara și pentru eliberarea tuturor tovarășilor!

Jos social-fasciștii și anexa lor ghelerteristă!

Jos guvernul... național-țărănesc, ucigașul muncitorilor din Lupeni!

Jos războiul antisovietic!

Trăiască guvernul muncitoresc-țărănesc!

...Trăiască organizațiile revoluționare de clasă ale muncitorimii — Sindicatele unitare și Blocul muncitoresc-țărănesc!

Trăiască Uniunea Tineretului Comunist!

Trăiască Partidul Comunist din Romînia — conducătorul vostru curajos!

C.C. AL PARTIDULUI
COMUNIST DIN ROMINIA

C.C. AL U.T.C. DIN ROMINIA

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A.XIII—1. Inv. 268

———★———

6

INSEMNATATEA ZILEI DE 1 AUGUST *

La întîi august toate popoarele de pe fața pămîntului vor demonstra împotriva războiului care se pregătește pe față și într-ascuns de către toate guvernele capitaliste.

La 1 august milioane și milioane de lucrători și țărani muncitori se vor strînge în adunări mari, în orașe și sate, vor străbate în manifestații uriașe străzile, vor face greve de protest, arătînd prin toate acestea fabricanților, moșierilor, bancherilor și tuturor guvernelor burgheze că poporul muncitor este hotărît să lupte împotriva măcelului care se pregătește între noroade, împotriva războiului contra poporului liber din Uniunea Sovietică (Rusia), pentru apărarea lui. In această mare demonstrație masele muncitoare vor protesta în același timp împotriva fascismului, împotriva social-democrației trădătoare și contra terorii albe exercitate direct de guverne.

Această zi de luptă, ziua roșie internațională contra războiului, a fost hotărîtă în vara trecută de Congresul al VI-lea al Internaționalei Comuniste. Internaționala Comunistă este organizația care unește și conduce toate sforțările și luptele muncitorilor și țărănimii sărace de pe toată fața pămîntului împotriva exploatării și pentru răscoala cea mare de eliberare a tuturor popoarelor din lume de sub jugul moșierilor, fabricanților și bancherilor.

** Din broșura „Contra războiului imperialist", apărută în editura P.C.R. în 1929.*

CONTRA
RĂZBOIULUI IMPERIALIST

EDIȚIA PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA.

Coperta broșurii „Contra războiului imperialist", apărută ilegal în editura P.C.R. în 1929.

Internaţionala Comunistă a înţeles foarte bine că azi cea mai mare primejdie care ameninţă masele muncitoare din uzine şi de pe ogoare este războiul imperialist.

MINCIUNA PACIFISTĂ A CLASEI STĂPINITOARE

Luînd lucrurile la suprafaţă, s-ar părea că primejdia de război este o născocire.

Intr-adevăr, miniştrii din toate ţările se jură că sînt cei mai credincioşi susţinători ai păcii ; auzim mereu de tot felul de conferinţe de pace şi de dezarmare[4] ; Liga Naţiunilor se făleşte ca păzitoare sfîntă a păcii, ba, anul trecut, un mieluşel de ministru american, Kellog, a propus ca toate statele să încheie între ele o învoială[5] pentru interzicerea războiului, învoială pe care miniştrii din celelalte ţări capitaliste, nu mai puţin mieluşei, s-au grăbit s-o semneze în mod solemn.

Social-democraţii trădători şi întreaga presă (bineînţeles afară de ziarele revoluţionare) vorbesc cu cuvinte evanghelice şi vor să ne încînte că niciodată pacea n-a fost mai sigură.

In realitate, toate aceste fapte, aşa-zise paşnice, nu sînt decît ticăloase minciuni şi înşelătorii de bîlci, luate într-adins pentru adormirea maselor muncitoare, pentru ca la adăpostul lor bandiţii capitalişti să poată pregăti în linişte marele măcel.

Intr-adevăr, misiuni de miniştri şi generali „pacifişti", printre care şi cei romîni, străbat lumea de la un capăt la celălalt, legînd ţările între ele şi unele contra altora prin tot felul de tratate războinice, îndreptate mai cu seamă împotriva Uniunii Sovietelor.

Ce preţ are pactul american de pace al lui Kellog am putut să ne dăm seama din faptul că în ziua în care senatul miliardarilor americani a primit ca bun acest pact, în aceeaşi zi a votat şi un credit de mai multe miliarde pentru ca să se construiască 15 noi şi uriaşe vase de război.

Marile puteri înlănţuie în împrumuturi micile state din răsăritul Europei, ca Romînia, Iugoslavia, Polonia etc., pentru ca să construiască noi uzine de muniţii, de arme şi de aeroplane din care se vor zvîrli bombe, gaze otrăvitoare şi microbi de ciumă peste oraşe şi peste sate.

Cît priveşte Liga Naţiunilor, atît de mult slăvită de social-democraţi şi de pacifiştii burghezi, cu toată marea ei reclamă pacifistă, ea nu este decît o nouă şi puternică unealtă a marilor puteri. Prin ea se lucrează la încheierea de tratate războinice, prin ea se urzeşte şi se organizează războiul antisovietic, zdrobirea mişcărilor de eliberare a popoarelor din China, India şi celelalte colonii, care de veacuri sîngerează pentru huzurul bancherilor şi negustorilor din Europa şi America.

In sfîrşit, conferinţele de dezarmare sînt tot atît de mincinoase tribune pentru a masca înarmările înfrigurate şi pregătirile grăbite de război. Aici şefii social-democraţiei trădătoare de ani de zile se întrec cu marii bandiţi ai politicii imperialiste în sforăirea de discursuri ameţitoare. Dar de o dezarmare adevărată nici nu vor să audă.

UNIUNEA SOVIETICA PROPUNE DEZARMAREA GENERALA

Popoarele libere din Uniunea Sovietică, prin guvernul lor de la Moscova, au propus de acum de două ori dezarmarea de fapt.

„Vorbiţi de ani de zile că voiţi cu toată inima să lepădaţi armele — a vorbit delegatul Sovietelor acum doi ani reprezentanţilor capitaliştilor la conferinţa de dezarmare. — Ei bine, în numele Sfaturilor de muncitori, ţărani şi soldaţi roşii, vă propun ca de îndată să dezarmăm cu desăvîrşire, pînă la cea din urmă armă".

„Masele de muncitori şi ţărani din Uniunea Sovietică — a continuat delegatul sovietic — s-au înarmat numai pentru ca să-şi apere libertatea, pămîntul şi fabricile pe care le-au cucerit cu sînge de la boieri şi fabricanţi acum 10 ani. Aceste mase sînt prea bucuroase să prefacă toate tunurile şi armele în pluguri şi uzine".

Şarlatanii politicieni capitalişti (romîni, francezi, englezi ş.a.), care flecăreau numai despre dezarmare şi minţeau popoarele că Uniunea Sovietică este de vină că nu se poate dezarma, au rămas acum foarte încurcaţi, pentru că s-au descoperit în faţa maselor ca bandiţi mincinoşi şi neruşinaţi clevetitori împotriva Uniunii Sovietelor.

In primăvara aceasta s-au adunat politicienii burghezi, fabricanţii şi negustorii de arme şi social-democraţii să palavragească despre dezarmare. Din nou a venit în mijlocul lor delegatul sovietic, şi de data asta le-a spus :

„Popoarele libere din Uniunea Sovietelor v-au propus acum doi ani dezarmarea completă şi imediată. Aţi respins-o. Iată, vă propunem acum să dezarmăm în parte, să reducem armamentele şi să micşorăm numărul ostaşilor.

Popoarele voastre gem sub greutatea poverii militariste, sub impozite tot mai apăsătoare şi slujba militară îndelungată. Iar muncitorii şi ţă-

ranii din Uniunea Sovietică socotesc mai de preț să are pămîntul și să clădească locuințe și uzine decît să păzească armele".

Și delegația sovietică a depus un plan amănunțit și socotit de felul cum ar fi mai bine să se aducă la îndeplinire dezarmarea. Dar nici de data asta capitaliștii, printre care erau și acum, ca și înainte, așa-ziși reprezentanți ai poporului romîn, n-au voit să audă de propunerea Sovietelor.

Și într-adevăr, în regimul capitalist de azi, cînd lumea este împărțită între exploatatori și exploatați, lucrurile nu pot sta altfel. Războiul este în firea alcătuirii societății de azi, bazată pe jaf și robie.

Fabricanții și negustorii mari sînt veșnic în căutare de materii prime (cărbuni, petrol, fier etc.) necesare pentru afacerile lor și sînt în căutare și de noi clienți, de noi tîrguri de desfacere a mărfurilor. De aci vedem că se dă, pe de o parte, o goană și luptă de concurență între statele mari.

Iată cum izvorăsc războaiele pentru subjugarea, jefuirea și menținerea în robie a popoarelor coloniale din China, India etc., iată cum se nasc războaiele între țările capitaliste (Anglia, America, Franța, Japonia ș.a.) pentru împărțirea țărilor și prăzilor, iată de ce se organizează războaiele contra Uniunii Sovietice, care este apărătoarea tuturor popoarelor asuprite.

De aceea vedem că astăzi toate aceste războaie clocesc, gata să izbucnească. Pregătirile de înarmare ale statelor capitaliste nu mai cunosc margini. Uzinele fabrică zi și noapte tunuri, tancuri, aeroplane, vapoare de război, gaze otrăvitoare etc. ș.a.

FRONTUL UNIC RĂZBOINIC CONTRA UNIUNII SOVIETICE — PATRIA TUTUROR CELOR CE MUNCESC

...Popoarele din fosta împărăție țaristă s-au dezrobit prin Marea Revoluție din Octombrie 1917.

Ele au izgonit pe țar, moșieri și fabricanți, au pus stăpînire pe fabrici și pe pămînt și lucrează acum nu în folosul paraziților, ci în folosul lor înșiși.

În țara în care domnea biciul jandarmilor și al siguranței, ocna și spînzurătoarea, lucrătorii și țăranii ruși au ridicat steagul libertății sub care trăiesc acum și clădesc acum o lume nouă, din care exploatarea omului de către om este alungată pe veci.

Este lesne de înțeles că existența acestei republici a poporului liber este primejdioasă pentru capitaliști, și în primul rînd pentru boierii romîni, pentru că această țară stă ca o pildă vie și ademenitoare pentru toate popoarele din lume.

...Izgoniți cu arma în mînă pe toți asupritorii voștri, începînd cu regele și regența, uneltele capitaliștilor, și sfîrșind cu social-democrații trădători și fasciști ; puneți mîna pe palate, pe fabrici și pe ogoare, care toate trebuie să fie ale voastre, și întemeiați republica muncitorească-țărănească.

... Luptați din răsputeri împotriva războiului prădalnic al clasei stăpînitoare, apărați Uniunea Sovietică, patria tuturor celor ce muncesc.

Dacă boierii... vă pun arma în mînă în război, luați-o, dar nu o îndreptați în pieptul muncitorului și țăranului de peste graniță, pe care stăpînii voștri vor să-i robească, ci îndreptați-o împotriva exploatatorilor și ofițerilor, care vă oprimează și vă trimit la măcel.

Este lesne de înțeles de ce întreaga lume capitalistă de 12 ani de zile urmărește prin toate mijloacele să zdrobească Uniunea Sovietelor. In jurul Uniunii Sovietice se ridică uzine militare, se încheie alianțe de război, se strînge tot mai mult cercul de foc în jurul ei.

CE AM SUFERIT IN „RĂZBOIUL NEAMULUI"

Poporul muncitor din Romînia este și mai amenințat de război. Fiind așezați în coasta Uniunii Sovietice, burghezia internațională, cu învoirea binevoitoare a burgheziei romînești, â destinat maselor din Romînia rolul de asasini ai popoarelor din Uniunea Sovietică.

Dar poporul romîn nu mai este același ca în 1916. El a tras învățăminte dureroase din cele suferite în ultimul război, suferințe atît de mari, încît au întrecut tot ce au îndurat celelalte popoare în războiul mondial.

Soldații romîni au luptat desculți în noroaie și zăpadă, au mîncat fasole și mazăre cu gărgărițe, carne împuțită, pîine din pleavă și țărînă. Acestea pentru ca hoții „patrioți", negustorii de bocanci cu tălpi de hîrtie și furnizorii de gunoaie pentru hrana „eroilor" să facă averi uriașe împreună și în înțelegere cu generalii și miniștrii.

Cine poate uita apoi evacuarea pe jos, pe o iarnă cumplită, a copiilor, a femeilor și a bătrînilor, care piereau ca muștele. In același timp boierii își expediau în trenuri încălzite femeile de petreceri și cîinii de vînătoare.

Cine poate uita cum din lipsă de hrană, de îmbrăcăminte, de adăpost și de medicamente mureau,

mîncați de păduchele exantematic, ostașii și restul poporului. In același timp cîinii de boieri și ofițeri împreună cu familia regală petreceau în desfrîuri și risipe nerușinate.

Astfel a pierit în acest război, mai mult de mizerie decît de gloanțe, a 8-a parte din populația țării, lucrători și țărani.

DE CE AM DUS ACEST CUMPLIT RĂZBOI ? DE CE ATITEA JERTFE ?

Politicienii și gazetarii vînduți fabricanților și moșierilor v-au împuiat urechile cu cuvinte răsunătoare : „Trebuie să ne dăm sîngele pentru a dezrobi pe frații noștri robiți de dușman și să facem o Romînie «mare» și frumoasă a tuturor romînilor, visul nostru de veacuri".

„Romînia mare" s-a înfăptuit. Dar cine a cîștigat de pe urma acestui fapt ? Tot clasa stăpînitoare.

Pentru boieri ne-am jertfit.

Boierii au pus mîna pe moșiile din noile ținuturi, pe fabrici, pe mine și pe toate averile și au dobîndit și 10.000.000 de robi pe deasupra.

Ținta lor, se vede limpede, n-a fost vreun ideal, ci doar jaful. Intr-adevăr, nemăsurat de mult a crescut averea clasei stăpînitoare din Romînia în urma războiului ! Aruncați doar o ochire asupra socotelilor băncilor și fabricilor și veți înțelege repede tot rostul războiului. Sîngele și lacrimile întregului popor muncitor din Romînia, hienele asupritoare le-au prefăcut în munți de aur greu.

DAR POPORUL CE A CIŞTIGAT „DIN RĂZBOIUL NEAMULUI"?

Cel de „dincolo" fost-a el dezrobit ? Dezrobiţi oare sînt lucrătorii minieri din Valea Jiului, de pildă cei care cioplesc cărbunele sub pămînt de la răsăritul pînă la apusul soarelui şi nu pot nici să-şi hrănească copiii ?

Dezrobiţi sînt oare lucrătorii de la cherestele din Ardeal şi Bucovina, care au fost siliţi de curînd să facă o grevă de luni de zile pentru ca să-şi schimbe viaţa de cîine ?

Dezrobiţi sînt oare ţăranii care robesc ogoarele boierilor în Ardeal, în Basarabia şi în celelalte provincii ?

Dar poporul „dezrobitor" ce-a cîştigat ?

Doliu într-un milion de case : „eroii" cu mîinile şi picioarele retezate se tîrăsc în praful uliţelor cerşind pomană ; văduvele „eroilor" nu pot să-şi hrănească orfanii ; fecioarele „eroilor" căzuţi îşi vînd trupurile ciocoilor profitori ai războiului.

Reforma agrară ? Dar ea n-a fost dăruită de ciocoi, ea a fost făgăduită şi dată în silă de aceştia, de frică ca revoluţia dezrobitoare pe care a început-o poporul rus să nu se întindă şi în oraşele şi satele Romîniei.

„Mai bine le aruncăm noi acum un os ţăranilor — şi-au zis moşierii — decît să ne gonească ei pe noi cu totul de la praznic".

Că aşa s-a întîmplat, vedeţi voi în satul vostru şi în satele învecinate : moşiile s-au păstrat prin tot felul de şiretlicuri. Puţinul pămînt luat de la boieri a fost dat chiaburimii, funcţionarilor... Tot felul de afaceri se înfăptuiesc pentru înşelarea sătenilor şi pentru lipsirea lor de pămînt.

Dar traiul muncitorilor de după război ?

Salariile, în loc să crească o dată cu scumpetea, scad ; ziua de muncă creşte mereu ; n-au locuinţe unde să se odihnească, lipsa de lucru ajunge tot mai apăsătoare.

Luptînd pentru îmbunătăţirea stării lor, burghezia i-a ucis cu mitralierele (13 decembrie 1918), îi arestează cu sutele şi cu miile, îi schingiuieşte şi îi condamnă ; dreptul de grevă şi de organizare le este răpit, fiind daţi legaţi în mîinile patronilor. Organizaţiile lor de clasă revoluţionare, Partidul comunist, Sindicatele unitare, sînt desfiinţate de guvern, iar conducătorii lor sînt chinuiţi şi condamnaţi la zeci de ani de ocnă.

Acestea sînt „foloasele" muncitorilor şi ale ţăranilor în urma războiului „de întregire a neamului": mizerie şi asuprire.

NAŢIONAL-ŢĂRĂNIŞTII AU AMĂGIT ŞI TRADAT

Pentru ca clasa stăpînitoare internaţională şi cea din Romînia să poată mai lesne exploata poporul muncitor şi să-l ducă orbeşte în război contra Uniunii Sovietice, a adus în fruntea treburilor statului partidul naţional-ţărănesc, care prin amăgire a atras în jurul lui masele.

Nu au promis o dată naţional-ţărăniştii că vor lua pămîntul de la boieri pentru a-l da ţăranilor ? Nu au tunat şi fulgerat ei că birurile apasă greu pe popor ? Nu se văitau ei, chipurile, că liberalii prea oropsesc pe muncitori ? Nu au promis ei să deschidă ocnele, eliberînd pe muncitorii şi ţăranii osîndiţi de liberali pentru că au luptat pentru libertate, pentru pămînt şi că n-au putut răbda mizeriile războiului şi maltratările ofiţerilor ?

Dar ce n-au făgăduit naţional-ţărăniştii poporului ? Zece ani de zile au cutreierat ei satele şi oraşele, aruncînd nădejdea în sufletele maselor amărîte, arătîndu-se ca mîntuitori ai lor.

Iată-i, în sfîrşit, la guvern.

V-au făgăduit pămînt, nici pomeneală acum de aşa ceva. Dimpotrivă, prin legea de circulaţie a pămînturilor, ţăranii săraci vor pierde şi puţinul pămînt pe care-l mai au în folosul moşierilor şi chiaburilor, pe care guvernul Maniu-Mihalache-Stere îi proteguiesc.

In loc de uşurare a birurilor, le-au mărit cu sute de milioane şi proiectează noi biruri pe sărăcime.

Impotriva muncitorilor ei desfăşoară o teroare şi mai mare decît liberalii ; împotriva greviştilor trimit jandarmii ; ei au împuşcat pe muncitorii de la Timişoara pentru că au voit să conducă la locul de veci pe un vrednic luptător care s-a stins în ocne; au dizolvat Sindicatele unitare şi Blocul muncitoresc-ţărănesc, ceea ce n-au făcut nici liberalii ; duc o goană sălbatică după comunişti, condamnîndu-i la zeci de ani de temniţă. In locul amnistiei generale politice, agrare şi militare, au venit cu o lege care nu scapă decît pe cei cu cîteva luni de osîndă. Temniţele vor geme mai departe înţesate de muncitori, ţărani şi militari.

Au promis o dată desfiinţarea stării de asediu, a cenzurii şi a consiliilor de război ; astăzi ei le păstrează, ce-i drept numai în contra maselor.

Ţărănimea şi muncitorimea minoritară — ungurii, germanii, ruşii, bulgarii, ucrainenii ş. a.—suferă la fel jugul exploatator al clasei stăpînitoare ca şi fraţii lor, ţăranii şi muncitorii romîni. Ba ei, în plus, mai sînt persecutaţi ca „străini", neavînd nici dreptul să întrebuinţeze graiul părinţilor lor.

Se vede dar destul de clar că naţional-ţărăniştii au venit la putere şi lucrează pentru capitalişti, pentru fabricanţi, moşieri şi chiaburii satelor.

Toată grija lor este să scape clasa stăpînitoare din criza economică în care se găseşte, pe spinarea muncitorimii şi a ţărănimii, înăbuşind în sînge mişcarea şi revolta lor.

Ministrul Costăchescu a declarat făţiş : „Ţara era la un pas de revoluţie. Cu preţul popularităţii noastre o vom scăpa". Iată dar mărturisit programul lor, ţinta lor : să scape de la strîmtoare „ţara", adică pe moşieri şi bancheri, ameninţaţi de luptele maselor muncitoreşti şi ţărăneşti. Şi pentru această treabă mizerabilă, naţional-ţărăniştii sînt dispuşi să dea şi toată dragostea poporului.

Şi într-adevăr, popularitatea lor se stinge cu iuţeala focului de paie. Muncitorii şi ţăranii văd acum cu durere că au încălzit şarpele la sîn, că au fost amar înşelaţi, ei îşi dau seama că naţional-ţărăniştii sînt reprezentanţii clasei stăpînitoare, că sînt duşmanii lor hotărîţi.

ŢARANIŞTII „DE STINGA", SOCIAL-DEMOCRAŢII, FASCIŞTII INLESNESC ROBIA ŞI RAZBOIUL

Conducătorii partidului naţional-ţărănesc sînt de acum alarmaţi că masele îi părăsesc şi că iau drumul mişcării muncitoreşti revoluţionare.

De aceea, şefii partidului, ca să-şi păstreze mai departe supunerea poporului, pentru adîncirea exploatării şi pregătirea războiului contra Sovietelor, întrebuinţează tot felul de mijloace de teroare şi înşelăciune.

Şi într-adevăr, naţional-ţărăniştii sînt meşteri neîntrecuţi în prostirea maselor.

Astfel în partidul lor este o grupă de conducători aşa-zişi de stînga. Aceştia fac o opoziţie de mascaradă, ridică de formă unele proteste, de ochii mulţimii, dar în fond sînt cu totul de acord cu toate fărădelegile guvernului în exploatarea poporului.

La bandiţi rolurile sînt împărţite: unii aruncă praf în ochi, pentru ca ceilalţi să vîre cuţitul şi să golească chimirul. Aşa-zisa „stîngă" are rolul de a orbi poporul cu vorbe frumoase şi înflăcărate, pentru ca să-l poată mai lesne jefui şi asupri fabricanţii şi moşierii. Rolul lui Stere şi al tovarăşilor lui este de a nu lăsa ca mulţimea să-şi piardă ultimele speranţe în şefii partidului naţional-ţărănesc şi de a o ţine legată de partidul naţional-ţărănesc cu panglicile frumoase care ies din gurile de aur ale „şmecherilor" care fac opoziţie de paradă.

Un rol asemănător îl au şi social-democraţii. Guvernul naţional-ţărănesc a cumpărat pe ticăloşii şefi ai sindicatelor galbene amsterdamiste şi ai partidului social-democrat, le-au dat toate libertăţile şi un sprijin larg pentru a încerca să abată masele muncitoreşti nemulţumite, care se îndreaptă mai mult spre adevăratele lor organizaţii: Sindicatele unitare, Partidul comunist şi Blocul muncitoresc-ţărănesc.

Guvernul a dăruit şefilor social-democraţi 12 scaune de deputaţi. Aceşti vînduţi nu apără în parlament interesele muncitorilor şi ale ţăranilor decît ca funia pe spînzurat. Ei au lăudat şi au votat legea contractului de muncă şi legea poliţiei, îndreptate împotriva muncitorilor, legea jandarmeriei şi a cooperaţiei, îndreptate împotriva ţărănimii sărace.

Şefii sindicatelor galbene amsterdamiste nu se sfiesc să-şi arate faţa adevărată de vînduţi ai capitaliştilor. In ziarul lor „Socialismul" citim negru pe alb: „In situaţia de azi a industriei nu ne putem gîndi la greve", adică tocmai acum, cînd fabricanţii devin mai îndrăzneţi şi vor să ridice ziua de muncă, să scadă salariul, să concedieze muncitorii, în loc ca aceşti trădători să se pună în fruntea maselor, în luptă, ei plîng pe „bieţii" fabricanţi, îndeamnă pe muncitori să înceteze lupta, să se lase robiţi şi trădează mişcările lor, sparg grevele şi se înţeleg cu patronii.

Spumegînd împotriva comuniştilor şi a Sindicatelor unitare, care-i demască în faţa maselor, ei asmută poliţia şi chiar pe muncitori împotriva lor şi aprobă toate ticăloşiile guvernului Maniu-Mihalache-Stere.

Acum, cînd se desfăşoară o prigoană sălbatică împotriva maselor şi se organizează fascismul, canaliile vîndute văd începutul trandafiriu al „democraţiei" aduse de Mihalache-Maniu-Stere-Vaida.

Acum, cînd guvernul naţional-ţărănesc pregăteşte, în strînsă înţelegere cu bandiţii capitalişti de peste graniţă, atacul împotriva Sovietelor, social-democraţii trădători de la tribuna camerei asigură muncitorimea că guvernul nici nu se gîndeşte la război, că n-am avut niciodată un guvern mai doritor de pace ca acesta.

In afară de amăgirea maselor cu „stînga", naţional-ţărăniştii şi cu social-democraţii, guvernul naţional-ţărănesc desfăşoară şi organizează teroarea. Am văzut mai sus că ei distrug organizaţii muncitoreşti, condamnă militanţii lor, au perfecţionat poliţia şi jandarmeria, au păstrat starea de asediu şi consiliul de război.

Faţă de nemulţumirea şi mişcarea crescîndă a muncitorilor şi ţăranilor, guvernul Maniu-Mihalache-Vaida organizează acum „străjerii regelui" şi „voinicii", cu steaguri, cu ciomege, cu serbări

mari „naționale", la care miniștri și prefecți vorbesc proslăvind rostul acestor bande.

Ce sînt „străjerii" și „voinicii"? Sînt bande fasciste formate din feciorii chiaburilor și din codițele de topor. Vaida, ministru de interne, a spus-o clar că „cu acești voinici vrem să arătăm străinătății că sîntem popor care stie să păstreze ordinea nu numai cu jandarmii". Iată deci scopul bandelor. Să păstreze „ordinea", adică să terorizeze satele, să împiedice orice mișcare a țăranilor nemulțumiți, să înăbușe în sînge orice răzvrătire și să creeze în mase un spirit războinic pentru „apărarea patriei amenințate de bolșevici".

Ordinea de astăzi desigur că este „sfîntă" pentru că aduce toate foloasele moșierilor și fabricanților. Cît privește apărarea patriei, ea a fost întotdeauna vorba mare cu care s-au pregătit și s-au dus toate războaiele de prădare din istorie. In numele apărării patriei se pregătesc azi toți capitaliștii să ucidă și să jefuiască în noi războaie.

Bandele fasciste, organizate, plătite și întreținute de guvern, se aruncă asupra muncitorilor și țăranilor conștienți și distrug tot ce au mai lăsat în picioare polițiștii și jandarmii. In Ardeal aceste bande fasciste ale guvernului au și început „să lucreze", stîlcind în bătăi pe muncitorii ardeleni.

STĂPÎNITORII PREGĂTESC RĂZBOIUL CONTRA SOVIETELOR

Niciodată nu s-a lucrat mai mult pentru pregătirea războiului contra Sovietelor decît sub acest guvern, adus special de marile puteri în acest scop. Atîtea fapte vorbitoare dovedesc acestea. Imprumutul dat de puterile străine, dat în condițiile

cele mai cămătărești, leagă de mîini și de picioare poporul muncitor din Romînia pe multe zeci de ani în folosul celor bogați. Din acest împrumut guvernul însă este obligat să întrebuințeze o mare parte pentru uzinele militare, pentru fabricarea de arme și muniții. Pe de altă parte, marile puteri vor înființa și la noi alte uzine militare, ca și în Polonia și Iugoslavia. Romînia devine astfel un vast depozit de explozibile.

Alianțele războinice se leagă tot mai strîns. Ce-au însemnat vizitele ministrului de externe Mironescu la Paris și Londra decît stabilirea, cu generalii și cu diplomații de acolo, de planuri amănunțite de alianță, de înarmare și de atacare a Uniunii Sovietice.

In țară vin mereu specialiști și generali francezi pentru controlarea pregătirii noastre de război, aranjarea planurilor de atac cu statele noastre vecine.

Intre Romînia și Polonia, care au același rol de a provoca și ataca Uniunea Sovietică, s-a stabilit alianța de război cea mai strînsă. Miniștrii și generalii noștri vizitează în grupuri Polonia, pentru înțelegerea asupra atacului, iar noi adăpostim mereu ca „scumpi" oaspeți cînd pe fascistul Pilsudski, cîinele sîngeros, cum îi zic muncitorii polonezi, cînd pe Zalevski, intrigantul lor ministru de externe, și echipe de generali.

„Marii aliați" lucrează mereu ca să ne arunce în brațele dictatorilor sîngeroși de la Belgrad, Sofia și chiar Budapesta, pentru a strînge în front unic toate statele din răsăritul Europei pentru marșul contra Uniunii Sovietice.

Ziarele vîndute „independente" și toți politicienii ne cîntă mereu că Mica Antantă este „un instrument al păcii", pe cînd adevăratul ei rol este

tocmai înfăptuirea războiului, front unic contra Uniunii Sovietice.

Este doar fapt pipăibil. Burghezia romînă și cea internațională, prin guvernul național-țărănesc, vrea să arunce poporul muncitor din Romînia împotriva poporului muncitor eliberat din Uniunea Sovietică, așa cum a făcut în 1919. Atunci boierii romîni au silit pe muncitorii și țăranii romîni să doboare tînăra Republică sovietică a poporului muncitor din Ungaria. Boierii romîni au înlesnit moșierilor și fabricanților unguri să pună din nou mîna pe pămînt și pe fabricile din Ungaria, și de atunci o teroare sîngeroasă înăbușă poporul muncitor din Ungaria.

Acum, pe lîngă pregătirea pur militară a războiului, în armată, zi cu zi, ceas cu ceas, ofițerimea umple mintea soldaților cu minciuni grosolane contra Sovietelor.

...Poporului și soldaților li se spune că Uniunea Sovietică este dușmanul neîmpăcat al „patriei", că Uniunea Sovietică se pregătește să ne atace.

Toate acestea sînt calomnii și minciuni nerușinate pe care și presa reacționară, „democratică" — vîndută sau social-democrată („Universul", „Adevărul", „Dimineața", „Lupta", „Țărănismul", „Dreptatea", „Socialismul" etc.) le aruncă zilnic în popor pentru a-l prosti și a-l asmuți în contra Uniunii Sovietice.

Ziarele Partidului comunist, ale sindicatelor și ale Blocului muncitoresc-țărănesc au fost dinadins interzise pentru ca poporul muncitor să nu afle adevărul.

Poporul muncitor din Romînia nu mai poate da crezare și ascultare acestor ticăloșii. El trebuie să știe că asupritorii lui nu vor să dea pace popoarelor din Uniunea Sovietică, care acum clădesc o lume nouă ; ei vor să repună și acolo robia la loc.

Muncitorii și țăranii romîni trebuie să știe că muncitorii și țăranii din Uniunea Sovietică sînt frații lor, iar nu dușmanii lor ; adevărații lor dușmani sînt nu dincolo, ci dincoace de graniță, sînt fabricanții, moșierii, politicienii, ofițerimea, regența și familia regală, care îi robesc și împotriva cărora ei trebuie să lupte fără încetare.

„APĂRAREA PATRIEI" ESTE O ÎNȘELĂCIUNE

Romînia de astăzi nu este patria poporului muncitor. Romînia de astăzi este patria numai a asupritorilor lui. Romînia va fi numai atunci patria muncitorilor cînd aceștia vor alunga, cu arma în mînă, pe toți exploatatorii și vor face republica muncitorilor și a țăranilor liberi din Romînia. Deocamdată patria tuturor celor ce muncesc și sînt exploatați este numai Uniunea Sovietelor de muncitori, țărani și soldați roșii (Rusia sovietică).

Dar dacă totuși boierii vă dau arma în mînă să porniți contra poporului din Uniunea Sovietică, nu-i ascultați în nici un chip, pentru că sînteți îndemnați să ucideți pe frații voștri liberi în folosul exploatatorilor din Romînia și de pretutindeni și întăriți robia voastră.

Dimpotrivă, treceți cu toții în Armata Roșie, armata muncitorilor și a țăranilor, armată care apără libertatea tuturor popoarelor, și îndreptați armele în contra acelora care v-au înarmat : în contra ofițerilor, moșierilor și fabricanților.

Făcînd aceasta nu înseamnă că trădați patria, după cum vă înfricoșează boierii și ofițerii. Mun-

citorii și țăranii trădează interesele lor și ale urmașilor lor dacă dau ascultare și se supun acestora. Ei trebuie să salveze România celor ce muncesc și suferă sub jugul asupritorilor „patrioți" înșelători, hoți și asasini.

De aceea muncitorii și țăranii muncitori trebuie să prefacă războiul prădalnic al capitaliștilor în războiul civil al întregului popor muncitor împotriva tuturor asupritorilor. Ei trebuie să-i izgonească fără cruțare, cu arma în mînă, și, după pilda poporului rus, să facă din România boierilor republica liberă a muncitorilor și țăranilor.

De aceea, acum, cînd lumea capitalistă se pregătește de război, iar toată lumea muncitoare e gata să demonstreze hotărît la 1 august contra războiului capitalist și antisovietic, masele exploatate de muncitori și de țărani din România trebuie să fie alături de aceștia.

Ziua de 1 august în România trebuie să însemne luptă neobosită și necruțătoare :

Contra terorii albe, contra fascismului, contra social-democrației trădătoare, contra războiului imperialist ;

Contra războiului antisovietic ;

Pentru apărarea Uniunii Sovietelor de muncitori, țărani și soldați roșii ;

Pentru alăturarea de Armata Roșie ;

Pentru prefacerea războiului antisovietic în război civil ;

Trăiască Partidul Comunist din România !

Trăiască republica muncitorilor și a țăranilor !

Trăiască guvernul muncitoresc-țărănesc !

Se tipărește după textul broșurii aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A. b. XIII—1. Inv. 276

———★———

7

Război războiului imperialist!

Proletari din toate țările, uniți-vă !

MUNCITORI ȘI ȚĂRANI! MUNCITOARE ȘI ȚĂRANCE! TINERI MUNCITORI ȘI ȚĂRANI! SOLDAȚI ȘI MARINARI! *

In timp ce clasa stăpînitoare de la noi a serbat 10 ani de „România Mare", țăranii din mai bine de 30 de județe crapă de foame, își vînd totul din case și pleacă la orașe sau peste mări și țări în căutare de pîine. Sute de mii de muncitori și funcționari sînt aruncați pe drumuri și siliți să-și vîndă puterea de muncă pe cît se poate mai ieftin. In timp ce burghezia romînă, de data aceasta în frunte cu partidul național-țărănesc, își numără roadele furtului ei de 10 ani, criza continuă, mizeria maselor crește. Vătaful de la cîrma țării e acum altul : partidul național-țărănesc, el însuși o parte din această clasă de stăpîni, e întotdeauna gata să-și servească clasa, să trădeze acele mase de țărani, mic-burghezi și muncitori care dădeau crezare spuselor șefilor acestui partid. Ceea ce Partidul Comunist din România, partidul clasei muncitoare, susținea cu tărie, că tot ce făgăduiește partidul național-țărănesc nu va fi îndeplinit pentru că el este un partid burghez — aceasta se adeverește azi mai mult ca oricînd.

* *Manifest al C. C. al P.C.R. și al C.C. al U.T.C. din 1929.*

Tot astfel, nici în viitor, nici mîine-poimîine, nu ne putem aştepta de la guvernul de azi la altceva decît la ceea ce ne-am aşteptat pînă acum de la burghezia romînă: la un nou război, la un nou măcel al păturilor muncitoare de la oraşe şi sate. Şi pregătirea acestui nou război se face azi de partidul Maniu mai mult ca oricînd, căci el se crede urmat încă de simpatiile maselor celor ce muncesc. Guvernul cheltuieşte azi mii de milioane de lei pe an pentru armată şi armament. El încheie fel de fel de tratate secrete cu capitaliştii Poloniei şi ai altor ţări pentru vreme de războaie. El capătă de la bancherii şi fabricanţii din Anglia şi Franţa sute de milioane de dolari împrumut, care se duc fie pentru plata datoriilor de război de pînă acum, fie pentru noile pregătiri de război şi care, la urma urmei, tot din birurile clasei muncitoare vor trebui achitate.

Acest nou război e pregătit de clasa stăpînitoare din Romînia pentru că aşa vor interesele capitalului străin, căruia Romînia îi datorează zeci de miliarde de franci aur, şi înseşi interesele burgheziei romîne, care crede că prin război va scăpa de criză, adică va ucide nemulţumirea crescîndă a populaţiei nevoiaşe, va scăpa de lupta acestei populaţii, de însăşi revoluţia clasei muncitoare.

Războiul imperialist trecut ne-a arătat limpede: nimeni altul decît clasa stăpînitoare nu trage foloase de pe urma războiului. Aşa va fi şi cu viitorul război imperialist dacă noi nu vom şti să facem să fie altfel.

Dar contra cui acest nou război?

Interesele şi poftele de cîştig şi de cucerire ale claselor capitaliste din diferite ţări pot duce la un nou război imperialist între unele din aceste

state sau la un nou război mondial. Dar de data aceasta războiul imperialist se pregăteşte contra Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, în contra singurului stat proletar, în care domneşte clasa muncitoare.

Uniunea Sovietică, fără capitalişti şi regi, fără bancheri şi moşieri, fără generali şi prinţi, este azi ţinta capitalismului internaţional, a imperialiştilor din toate ţările, pentru că ea este pilda vie pentru lupta de eliberare a noroadelor muncitoare din lumea întreagă, pentru că numai ea arată tuturora cum se poate pune capăt societăţii capitaliste de azi şi cum se poate începe eliberarea popoarelor prin înfăptuirea socialismului.

Acest război contra Uniunii Sovietice este urmărit şi organizat zi cu zi de către burghezia de la noi. Fabrici de muniţii, comenzi de tunuri şi vapoare de război, vizitele generalilor francezi şi ale lui Pilsudski, înţelegerile cu Iugoslavia, Cehoslovacia şi chiar cu Ungaria — toate acestea nu sînt decît măsuri de pregătire pentru războiul imperialist contra Uniunii Republicilor Sovietice.

Pentru a putea atinge acest ţel, burghezia romînă, azi cu mîna partidului naţional-ţărănesc, închide Sindicatele unitare şi organizaţiile Blocului muncitoresc-ţărănesc, interzice întreaga presă revoluţionară, după ce a reuşit să oprească orice activitate deschisă, pe faţă, a Partidului comunist şi a tineretului comunist. Pentru a-şi atinge acest ţel, burghezia a împuşcat în martie 1929 muncitorii din Valea Jiului, în aprilie — pe cei din Timişoara, în mai — pe cei din Valea Mureşului şi din alte locuri, în timp ce jandarmii împuşcă pe ţărani, sătui de biruri şi răzvrătiţi, în căutarea unui petic de pămînt.

Pentru a putea mai uşor pregăti acest război,

burghezia romînă e susţinută şi ajutată pas cu pas de partidul social-democrat, care a trădat... interesele muncitorimii şi ţărănimii.

Ei toţi laolaltă, de la naţional-ţărănişti pînă la liberali, avînd în mijlocul lor pe social-democraţi, aţîţă, vorbesc mereu de „pericolul bolşevic" şi de „complot comunist" şi organizează bandele fasciste, aresteazä, bat, condamnă şi ucid. Totul este făcut cu scopul de a împiedica şi nimici după putinţă orice început de mişcare revoluţionară, cu scopul de a îngreuia lupta de clasă a muncitorilor şi ţăranilor contra exploatării de toate zilele, contra clasei capitaliste, pentru izbînda clasei muncitoare.

Muncitori şi muncitoare! Ţărani şi ţărance!

La 1 august se împlinesc 15 ani de cînd s-a dezlănţuit războiul trecut. Ca un răspuns la noile pregătiri de război şi la strigătele făţarnice de „vrem pace" din partea tuturor conducătorilor statelor capitaliste — susţinuţi de social-democraţi —, proletariatul internaţional, în frunte cu Internaţionala Comunistă, ne cheamă în acest an de 1 august să strigăm şi să manifestăm împreună pentru

război războiului imperialist!

Sîntem chemaţi la luptă serioasă, organizată a clasei muncitoare în contra războiului imperialist, pentru că fără această luptă nu se pune capăt războaielor imperialiste. Noi sîntem pentru războiul de clasă, pentru războiul clasei muncitoare contra burgheziei, pentru apărarea Uniunii Sovietice şi, prin aceasta, în contra clasei stăpînitoare, a burgheziei din propria noastră ţară. Noi nu ne putem feri de noi războaie decît luptîndu-ne contra acelora care le pun la cale.

In contra pericolului de război noi luptăm organizaţi, cu ajutorul Sindicatelor unitare, al Blocului muncitoresc-ţărănesc, al tineretului comunist, sub conducerea Partidului comunist, şi orice persecuţie şi dizolvare a acestor organizaţii revoluţionare înseamnă pregătirea războiului imperialist.

Muncitori! La 1 august ieşiţi în stradă!

Ţărani! La 1 august întrebaţi pe guvernanţi de ce ei pregătesc un nou război!

Muncitori şi ţărani! La 1 august fiţi alături de clasa muncitoare din întreaga lume!

Muncitori! Intindeţi mîna ţăranilor, ajutaţi-i să priceapă mai curînd că locul lor e alături de voi, în lupta contra capitaliştilor.

Muncitori şi ţărani ai minorităţilor naţionale! Strigaţi în gura mare că nu vreţi nici o „înţelegere directă" cu clasa stăpînitoare şi că sînteţi contra oricărei „consolidări naţionale" capitaliste a Romîniei şi luptaţi pentru „dreptul de autodeterminare pînă la despărţire".

Cu toţi laolaltă să demonstrăm, oriunde şi oricîţi am fi!

Să luăm cu noi pe soldaţii de ieri, de azi şi de mîine!

Unde nu puteţi altfel, scrieţi cu mîna manifeste şi împrăştiaţi lozincile noastre.

Nu lucraţi la 1 august, şi pretutindeni, la oraşe ca şi la sate, pe stradă, în pieţe, în fabrici şi pe cîmpii, să răsune lozincile noastre.

Război războiului imperialist!

Apărarea Uniunii Sovietice!

Jos cu trădătorii social-democraţi!

Impotriva fascismului!

Trăiască organizaţiile muncitoreşti şi ţărăneşti de luptă şi de apărare a clasei muncitoare!

Trăiască izbînda luptei revoluționare a proletariatului!

La lupta din răsputeri pentru împiedicarea războiului imperialist, iar dacă nu-l vom putea împiedica, să ducem lupta mai departe pentru grabnica sa terminare prin transformarea războiului imperialist în război civil contra clasei stăpînitoare, prin înfrîngerea clasei stăpînitoare, pentru izbînda noastră, a revoluției clasei muncitoare din Romînia.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA

COMITETUL CENTRAL AL TINERETULUI COMUNIST DIN ROMINIA

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie al partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A.VIII—8. Inv. 275

1930

8

REZOLUȚIA SECRETARIATULUI POLITIC AL COMITETULUI EXECUTIV AL INTERNAȚIONALEI COMUNISTE ASUPRA LUPTEI FRACȚIONISTE FĂRĂ DE PRINCIPII ȘI ASUPRA RESTABILIRII UNITĂȚII PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA *

1. În Partidul Comunist din Romînia a izbucnit o luptă fracționistă fără de principii, care a dus la scindarea conducerii partidului și mai tîrziu și la scindarea unui șir de organizații de partid. Într-un moment deosebit de important, întreaga activitate a partidului s-a văzut paralizată. Numai cu ajutorul Internaționalei Comuniste s-a reușit să se creeze o conducere de partid provizorie pentru restabilirea unității partidului și a muncii în mase.

Izbucnirea luptei fracționiste n-a fost precedată de nici un fel de divergențe de păreri principiale politice în sînul conducerii partidului, și chiar membri ai C.C. au aflat abia ulterior despre izbucnirea luptei fracționiste. Toate încercările făcute mai tîrziu de grupa Luximin, ca și de grupa Barbu

* *Rezoluție adoptată de către Secretariatul Politic al Internaționalei Comuniste în august 1930.*

de a ticlui o platformă politică pentru a justifica lupta fracționistă care se declanșase de acum au eșuat în mod lamentabil. Lipsa de principii a luptei fracționiste este dovedită și prin aceea că ambele grupe se învinuiau una pe alta de aceleași greșeli și devieri oportuniste de dreapta și de „stînga". O altă confirmare este faptul că fracțiunea Luximin-Rudolf nici n-a încercat măcar să se adreseze în chestiunile litigioase Comitetului executiv al Internaționalei Comuniste, ci a strămutat lupta fracționistă în presa legală și în organizațiile de masă fără partid. Grupa Luximin a scindat în mod criminal organizații, a creat conduceri paralele, a sabotat și sabotează măsurile luate de Comitetul executiv al Internaționalei Comuniste pentru lichidarea luptei fracționiste. Grupa Luximin a folosit presa legală pentru a răspîndi calomnii josnice pe seama unor organizații și unor tovarăși, și nu s-a dat înapoi să desconspire tovarăși ilegali. De asemenea și fracțiunea Barbu a trimis agenții săi în organizații pentru a le scinda. Ambele fracțiuni s-au străduit să pună Internaționala Comunistă în fața unui fapt împlinit. Un rol deosebit de distructiv l-a jucat în lupta fracționistă conducerea Uniunii Tineretului Comunist, care s-a pus cu totul la dispoziția uneia dintre fracțiuni, sabotînd fățiș directivele Internaționalei Comuniste a Tineretului și ale Comitetului executiv al Internaționalei Comuniste.

Lipsa de principii și subordonarea intereselor partidului intereselor fracțiunii a mers atît de departe, încît fracțiunile au sabotat simultan pregătirea acțiunilor în legătură cu aniversarea a unui an de la adunarea „națională" de la Alba Iulia și a zilei de 1 Mai. Nici un asemenea eveniment ca pregătirea loviturii de stat carliste n-a putut să-i unească la o acțiune comună.

2. După Congresul al IV-lea și după înlăturarea conducerii falimentare oportuniste de dreapta, P.C. din Romînia a înregistrat unele succese organizatorice. Organizațiile regionale și locale, rupte unele de altele, cît și organizațiile nou create au fost reunite de către conducerea centrală ; în țară a fost organizat C.C., a crescut numărul membrilor partidului. Aceste succese nu corespundeau însă nici pe departe posibilităților obiective în ceea ce privește creșterea partidului și extinderea muncii sale de masă, posibilități create de ascuțirea crizei politice și economice, de mișcările spontane muncitorești și țărănești, care adeseori au îmbrăcat forme revoluționare, precum și de creșterea nemulțumirii maselor muncitoare ale naționalităților oprimate. In regiunile industriale cele mai importante și în cele mai mari întreprinderi din Vechiul Regat și Transilvania (București, Valea Prahovei, Timișoara, Reșița, Valea Mureșului ș.a.m.d.) nu există de loc organizații de partid și mai cu seamă celule de întreprindere sau, în cazul cel mai bun, ele sînt foarte slabe. Nici în cele mai importante regiuni agricole — în afară de Basarabia — sau chiar acolo unde avem o oarecare influență printre muncitorii agricoli și țărănimea semiproletară (Bihor, Valea Mureșului, Bucovina, Dobrogea) aproape că nu există organizații de partid la sate. In partid (și în organizațiile de masă legate de partid), multe dintre elementele oportuniste au fost — ce-i drept — scoase din posturile conducătoare, dar aceasta s-a făcut de cele mai multe ori fără nici o pregătire ideologică a masei membrilor, fără nici o consultare a maselor muncitorești, pe cale pur administrativă (de pildă : dizolvarea organizației de partid

din Timișoara). Asemenea metode n-au contribuit nicidecum la ridicarea de noi cadre combative din rîndurile muncitorimii, ceea ce, firește, a împiedicat întărirea organizatorico-politică a partidului și desfășurarea unei munci largi de mase.

Ca urmare a metodelor de conducere birocratic-sectariste, conducerea s-a văzut izolată nu numai de masele proletare largi și ale țărănimii sărace, dar chiar și de membrii partidului. Forma predominantă de conducere era trimiterea de instrucțiuni și circulări ale Biroului Politic referitoare la cîte o campanie fără nici o legătură cu problemele vitale ale maselor muncitorești și țărănești. Consecința acestei ruperi a conducerii partidului de viață a fost nu numai că partidul n-a pregătit luptele de masă, ci că a fost incapabil să se pună în fruntea luptelor politice și economice izbucnite spontan (Lupeni, Buhuși, agitațiile țărănești în Basarabia, mișcarea invalizilor ș.a.m.d.).

3. În lupta pentru existența legală a Sindicatelor unitare, partidul a știut să mobilizeze în cîteva orașe (Chișinău) masele muncitorești. Conducerea partidului a luat poziție de asemenea și împotriva tendințelor de lichidare a Sindicatelor unitare, însă n-a știut să mobilizeze masele sindicale la luptă împotriva lichidatorilor... În partid și în Sindicatele unitare au fost săvîrșite o sumă de greșeli oportuniste în legătură cu creșterea valului de greve în toată țara. Așa, de pildă, în legătură cu evenimentele de la Lupeni, conducerea partidului a împiedicat ca muncitorii din toată regiunea minieră să se alăture muncitorilor în lupta de la Lupeni, referindu-se la aceea că acțiunea de la Lupeni este opera unor provocatori. La Satu-Mare cîțiva comuniști și adepți ai Sindicatelor unitare au refuzat să participe la greva de la fabrica de vagoane, sub pretextul că „ar fi organizată de reformiști". În timpul grevei de la uzina „Astra" din Arad, organizația de partid și cea sindicală au lăsat conducerea grevei în mîna renegaților sub motiv că capitaliștii ar trata numai cu aceștia. În timpul grevei de la uzina „Lemaître" din București, organizația de partid și cea sindicală nu au creat o conducere de luptă, dînd astfel posibilitate social-fasciștilor de dreapta și de „stînga" să spargă și această grevă. Metalurgiștii

REZOLUȚIE

Asupra luptei fracționiste fără principii și asupra restabilirii unității P. C. din Románia.

1. In PC din Románia a isbucnit o **luptă fracționistă fára principii**. Această luptă a dus la spargerea conducerei partidului și după aceia a unei seri de secțiuni ale partidului. In aceste momente politice deosebit de importante activitatea partidului s'a văzut paralizată. Numai cu ajutorul I. C. s'a reușit de a se creia o conducere provizorie și a se restabili unitatea partidului și a muncei sale în masse.

Fragment din rezoluția Comitetului executiv al Internaționalei Comuniste asupra luptei fracționiste fără de principii și asupra restabilirii unității Partidului Comunist din Romînia.

din Reșița, textiliștii din Buhuși în zadar au rugat pe comuniști și Sindicatele unitare să preia conducerea luptelor lor economice. Puternicul val de greve împotriva raționalizării și scăderii salariilor pornit acum un an și jumătate nu a fost folosit de conducerea partidului pentru întărirea bazei partidului și a Sindicatelor unitare din întreprinderi.

4. Conducerea partidului nu a știut să organizeze munca la țară, atît de importantă în Romînia, astfel încît agitațiile țărănești din acest an, care după însăși părerea politicienilor burghezi amintesc ajunul evenimentelor din 1907 (anul răscoalelor țărănești din Romînia), au rămas fără vreo conducere din partea comuniștilor. La alegerile

parlamentare din 1928, conducerea partidului a apărut cu un program oportunist (controlul asupra producției, renunțarea la lozinca dreptului de autodeterminare pînă la despărțire de Romînia a naționalităților oprimate), iar unele puncte ale acestui program, ca, de pildă, confiscarea întregului pămînt, trebuiau să îndepărteze de partid masa țărănimii mijlocașe și chiar a țăranilor cu pămînt puțin. Subaprecierea muncii revoluționare la țară a avut drept urmare că partidul a desemnat candidați numai acolo unde conta pe o victorie electorală ușoară. Dar nici acolo el nu a desfășurat o campanie electorală revoluționară, activă.

Conducerea partidului a neglijat și munca printre masele muncitoare ale naționalităților oprimate. Deși a reușit să desprindă organizația național-revoluționară ucraineană din Bucovina de partidul social-democrat, conducerea partidului nu și-a consolidat totuși influența sa asupra conducerii acestei organizații și n-a sprijinit-o. De asemenea sînt cu totul nesatisfăcătoare legăturile partidului cu organizațiile țărănești național-revoluționare din Basarabia și din Dobrogea.

Practica oportunistă a conducerii partidului și-a găsit expresie și în faptul că munca în armată, în ciuda repetatelor hotărîri ale partidului, a fost cu totul neglijată, tot așa și munca în fabricile de muniții și întreprinderi asemănătoare (Reșița, Brașov, Mediaș, Făgăraș etc.), cît și în transporturi și în porturile militare (Ploiești, Galați, Constanța, Brăila).

Drept oportunism trebuie caracterizată și desconsiderarea muncii printre femei, care formează majoritatea într-o serie de ramuri industriale și care sînt de cea mai mare importanță în munca antirăzboinică.

5. Metodele birocratice de conducere au fost aplicate nu numai pe scară generală în partid, ci și pe scară locală. Conducerea de partid din București, de asemenea, a încercat să conducă prin circulări. În locul autocriticii bolșevice, conducerea partidului a încercat să arunce întreaga răspundere pentru greșelile de orice fel, pentru acțiunile care au dat greș și lipsurile în legătură cu aceste greșeli asupra organizațiilor din verigile mijlocii și de jos. Cu toate că I. C. a atras atenția asupra greșelilor oportuniste ale conducerii partidului, că a cerut o autocritică bolșevică, o cotitură spre munca de masă în întreprinderi și atragerea masei de partid și sindicale în lupta împotriva pericolului oportunist-lichidatorist, Biroul Politic susține cu înfumurare „justețea liniei generale a partidului". Cu ocazia pregătirii demonstrațiilor, conducerea partidului nu a dus munca necesară de masă în întreprinderi, directivele erau date sub formă de instrucțiuni, ceea ce a avut ca urmare că la demonstrații au participat de cele mai multe ori numai comuniști. Întreg Biroul Politic (atît tov. Barbu, cît și tov. Rudolf și tov. Luximin, care, fără a face formal parte din Biroul Politic, redacta toată presa și conducea organizația din București) s-a cramponat în unanimitate de această practică organizatorică-politică și de această metodă de conducere. Faptul că conducerea lipsită de principii, oportunistă și care lucra cu metode birocratice s-a înstrăinat de membrii partidului, că organizația partidului s-a înstrăinat de masele muncitorești și de lupta lor, că ea s-a rupt de Comintern, — toate acestea au creat un teren favorabil pentru lupta fracționistă fără de principii.

6. Restabilirea unității conducerii partidului încă mai este și acum sabotată de unii aderenți cu

răspundere ai fracţiunii Luximin. Secretariatul politic al Comitetului executiv al Internaţionalei Comuniste cheamă toate organizaţiile şi pe toţi membrii Partidului Comunist din Romînia să se opună în unanimitate şi cu toată energia continuării luptei fracţioniste criminale şi să apere restabilirea şi întărirea unităţii bolşevice a partidului. Sub conducerea Comitetului Central provizoriu, toate organizaţiile şi toţi membrii partidului trebuie să-şi încordeze toate forţele lor pentru a salvgarda cu hotărîre şi voinţă de fier unitatea şi combativitatea partidului. Orice continuare a luptei fracţioniste, orice încercare de a menţine grupele fracţioniste fără de principii este o crimă faţă de partid şi Comintern şi trebuie să aibă ca urmare excluderea din rîndurile partidului. Conducerea partidului şi partidul trebuie să aibă grijă ca atragerea fără scrupule a organizaţiilor de tineret în lupta fracţionistă fără de principii să înceteze.

7. In scopul lichidării grabnice şi radicale a luptei fracţioniste scizioniste, Secretariatul Politic al C.E. al I.C. hotărăşte:

Indepărtarea pe timp de doi ani a tov. Luximin de la munci de răspundere în P.C. din Romînia. Tov. Luximin poartă răspunderea directă şi personală pentru lupta fracţionistă şi pentru demersurile scizioniste. In toată activitatea sa s-au manifestat puternice elemente ale unei ideologii străine, mic-burgheze (concepţia sa despre rolul intelectualităţii în mişcarea muncitorească, eroismul individual al unor personalităţi izolate, ideologia grevei foamei etc.). Din permanenta sa şovăială între oportunismul extremist de dreapta şi frazele ultra „stîngiste" izvorăşte o poziţie oportunistă în problemele cele mai importante ale politicii partidului (poziţia sa în chestiunea luptei muncitorilor de la Lupeni, vederile sale în problema sindicală, care se apropie foarte mult de poziţia lui Müller). Prin incapacitatea sa de a se supune disciplinei de partid şi a Cominternului, el a vădit în repetate rînduri că nu este potrivit pentru munci de conducere în partid. Pentru acţiunile sale antipartinice, tov. Luximin a meritat să fie exclus din rîndurile P.C. din Romînia şi ale Cominternului. Avînd însă în vedere declaraţia sa că se va supune întru totul şi fără nici o rezervă hotărîrilor I.C., Secretariatul Politic se mărgineşte deocamdată la sancţiunea formulată mai sus, cea mai mică încălcare a acestei hotărîri atrăgînd după sine imediata excludere din partid[6].

Indepărtarea tov. Barbu pe timp de 2 ani de la muncă de răspundere în P.C. din Romînia. Prin întreaga sa activitate în calitate de conducător al Secretariatului C.C., prin metodele sale birocratice de conducere şi prin înăbuşirea autocriticii, cît şi prin tendinţele sale sectariste, el a pregătit terenul pentru lupta fracţionistă fără de principii. Pentru a-şi ascunde greşelile sale oportuniste, el s-a opus creării unei conduceri colective. In mod conştient el a sabotat traducerea în viaţă a importantelor directive ale Internaţionalei Comuniste în problema sindicală.

Tov. Rudolf i se va da un vot de blam sever. Urmînd pe tov. Luximin şi devenind un instrument în mîinile acestuia, el a participat în mod activ la declanşarea luptei fracţioniste fără de principii. El a ascuns în mod deliberat organelor I.C. disputele sectariste existente în partid, cu toate că a fost chestionat în legătură cu aceasta. Pînă azi tov. Rudolf nu şi-a recunoscut greşelile sale; pentru aceasta, cît şi pentru lipsa de caracter politic de

care a dat dovadă, el nu mai poate participa la conducerea partidului și trebuie îndepărtat.

Secretariatul Politic anulează hotărîrile plenarei C.C. convocate de grupa Barbu și declară nule rezoluțiile adunării fracționiste a grupei Luximin-Rudolf, care s-a intitulat în mod abuziv „Conferința a III-a a partidului".

8. P.C. din Romînia luptă într-unul din posturile cele mai importante ale Cominternului și ale revoluției proletare internaționale. El luptă într-o țară destinată de imperialismul internațional a fi avangarda în viitorul război împotriva Uniunii Sovietice, într-o țară subminată de o acută criză politică și economică. Lovitura de stat a regelui Carol — deși în mod formal parlamentul a fost menținut — a vădit și mai limpede caracterul fascist al regimului și a deschis perspectiva nemijlocită a unei dictaturi militaro-fasciste fățișe. Nemulțumirea crescîndă a muncitorilor, țăranilor, a maselor mic-burgheze și a celor mai largi pături ale oamenilor muncii din rîndurile naționalităților oprimate împotriva dictaturii capitalului financiar romînesc și străin se manifestă în furtunoasele greve și în acțiunile țăranilor. Paralel cu metodele abuzive și samavolnice ale aparatului de stat, guvernul național-țărănesc folosește și fasciști și social-fasciști pentru a abate masele muncitorești și țărănești de la calea revoluționară și pentru a le reprima. Cu toate că social-fasciștii sprijină de fapt guvernul Maniu, ei reușesc destul de des, ca și social-fasciștii „de stînga" (ghelerteriștii), să dezorganizeze și să spargă dinăuntru, cu ajutorul frazelor aparent radicale, luptele muncitorilor. În scopul de a preveni revoluția țărănească, grupele și organizațiile antisemite fasciste îndreaptă, din ordinul guvernului, în multe regiuni — datorită

pasivității conducerii P.C. — revolta țărănimii pe făgașul pogromurilor evreiești. Situația obiectivă permite însă să se tragă concluzia că, folosind o linie politică clară și o muncă revoluționară de zi cu zi, într-un timp relativ scurt, P.C. din Romînia va fi în stare să facă din revolta maselor muncitoare pîrghia puternică a muncii lor revoluționare conștiente de masă și să organizeze masele pentru răsturnarea dictaturii fasciste.

9. Partidul trebuie nu numai să arate maselor de muncitori și țărani din Romînia că drumul revoluției este singura ieșire din situația lor grea și din oprimarea socială și națională, ci să prelucreze amănunțit și pe larg metodele de mobilizare a maselor, în special metoda principală de mobilizare a maselor — tactica frontului unic de jos. Mobilizarea maselor, care trebuie să pornească de la nevoile de zi cu zi ale oamenilor muncii, de la oprimarea lor de către dictatura fascistă, nu trebuie privită ca o simplă agitație. Ea este în aceeași măsură o sarcină organizatorică-politică, o problemă a cimentării organizatorice a clasei muncitoare la lupte revoluționare de fiecare zi. Existența a milioane de țărani și a unor mari mase muncitoare ale naționalităților oprimate ca rezerve ale proletariatului — conducătorul revoluției — impune în mod imperios atenție în abordarea muncii printre țărani și masele muncitoare ale națiunilor oprimate pentru realizarea unei alianțe revoluționare a tuturor păturilor muncitoare și oprimate împotriva exploatării capitaliste și semifeudale, împotriva oprimării naționale și sociale, împotriva războiului imperialist și pentru apărarea revoluționară a Uniunii Sovietice.

10. Numai sub conducerea unui puternic partid comunist, care se sprijină, în primul rînd, pe pro-

letariatul din marea industrie, organizat în mod revoluţionar, e posibilă răsturnarea dictaturii fasciste în Romînia, care este subminată de o criză grea. De aceea, în munca de pregătire a congresului partidului şi în lucrările sale, întărirea politică şi organizatorică a partidului, în special a muncii lui de masă, trebuie să ocupe locul central. Numai prin folosirea din toate punctele de vedere a experienţei muncii organizatorice-politice din ultimul timp, pe calea demascării şi lichidării necruţătoare a tuturor greşelilor şi lipsurilor, pe calea autocriticii bolşevice, pe calea luptei necruţătoare împotriva tuturor devierilor — împotriva oportunismului de dreapta ca principala primejdie, împotriva frazeologiei sectariste „de stînga", precum şi împotriva oricărui fel de oportunism în practică —, partidul va putea găsi calea adevărată spre mase; va putea înfăptui reorganizarea partidului pe baza celulelor de întreprindere şi, folosind toate posibilităţile legale şi semilegale, fără a restrînge şi deforma linia şi lozincile partidului, va putea cuprinde din punct de vedere organizatoric muncitorii din industrie şi agricultură în organizaţii de masă. Problema creării de cadre proletare bolşevice de partid nu poate fi rezolvată fără reactivizarea muncii interne de partid, în special în celulele de întreprindere, fără organizarea de fracţiuni puternice în organizaţiile fără de partid, fără muncă de masă în întreprinderi, sindicate şi în alte organizaţii de masă. Combinarea muncii ilegale cu folosirea maximă a tuturor posibilităţilor de muncă deschisă şi legală trebuie să aibă în vedere continua înăsprire a regimului fascist şi, deci, şi necesitatea unei ilegalităţi şi mai adînci a partidului. Aceasta impune metode de organizare care să asigure partidului o legătură cît mai strînsă cu masele şi, totodată, cea mai strictă conspirativitate a cadrelor conducătoare ale partidului. De cea mai mare importanţă pentru munca organizatorică a partidului este şi problema foarte neglijată a presei de partid şi a activităţii editoriale, mai ales problema gazetelor de fabrică şi uzină.

11. Organizarea unor mase largi de muncitori industriali şi agricoli sub conducerea P.C. este într-o măsură considerabilă problema Sindicatelor unitare, a căror dezvoltare ca organizator al luptei revoluţionare de masă trebuie cu grijă pregătită. Trebuie să se pună capăt metodelor birocratice de conducere, desconsiderării muncii fracţiunilor comuniste în organele conducătoare, rezolvării problemelor sindicale importante fără participarea activă a masei membrilor şi mai cu seamă ignorării pregătirii luptelor economice şi muncii în întreprinderi. Pasivitatea oportunistă a organelor conducătoare sindicale în pregătirea, ducerea luptelor şi politizarea luptelor, pasivitate care pune Sindicatele unitare în imposibilitate de a sta în fruntea mişcărilor greviste şi de a se dezvolta, în ciuda prigonirilor, în adevărate organizaţii de masă, poate fi biruită numai prin participarea activă a tuturor membrilor şi a masei de simpatizanţi a muncitorilor industriali şi şomerilor. Numai o combativitate vie şi revoluţionară în întreprinderi şi printre şomeri poate întări forţa de atracţie şi de recrutare slăbită a Sindicatelor unitare şi să le facă capabile să cucerească o existenţă făţişă, cu toată teroarea fascistă. Munca în Sindicatele unitare independente trebuie să meargă mînă în mînă cu munca sistematică în sindicatele reformiste, mai cu seamă în acele care au influenţă în mase proletare mai largi.

12. Partidul nu trebuie să se limiteze să formuleze sarcinile generale, să răspundă la întrebarea „Ce-i de făcut ?“. Cotitura hotărîtă de la munca cu precădere propagandistică-agitatorică la organizarea revoluţionară a maselor cere partidului să răspundă în primul rînd la întrebarea „Cum trebuie să se lucreze ?“.

Trebuie puse pe primul plan problemele metodelor de muncă ale organelor şi organizaţiilor de partid, în condiţiile concrete ale diferitelor regiuni ale Romîniei, mai cu seamă în întreprinderile mari şi printre muncitorii agricoli. O atenţie specială trebuie dată problemei felului în care trebuie împinse înainte organizaţiile de partid din Vechiul Regat, pentru a învinge dezvoltarea inegală a partidului şi a întregii mişcări revoluţionare, care îşi găseşte expresia în rămînerea în urmă a Vechiului Regat.

Notă. Rezoluţia aceasta a fost adoptată de către Secretariatul Politic al I. C. în luna august 1930.

Se tipăreşte după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar I. XVI—1

———★———

9

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

CĂTRE MUNCITORI, MUNCITOARE, ŢĂRANI, ŢĂRANCE, SOLDAŢI, MARINARI ŞI NAŢIONALITĂŢILE ASUPRITE! *

Tovarăşi! In ziua de 7 Noiembrie se împlinesc 13 ani de la înfăptuirea revoluţiei proletare din Rusia. In această zi masele exploatate de muncitori şi ţărani, sub conducerea organizaţiilor revoluţionare în frunte cu Partidul comunist, au doborît în mod revoluţionar regimul ciocoiesc ţarist, instaurînd dictatura proletariatului prin guvern muncitoresc-ţărănesc. Victoria armatelor roşii, armate de proletari şi ţărani, s-a răspîndit ca fulgerul în întreaga Rusie, pînă atunci stăpînită de ţarism şi de slugile sale, a pătruns în cele mai îndepărtate locuri unde muncitorii şi ţăranii mai erau robii boierilor ruşi, dezrobindu-i pentru totdeauna. N-a fost atît de uşoară această victorie. Ciocoimea rusă, ajutată de burghezia imperialistă din Occident (Anglia, Franţa, Germania şi America), s-a opus din toate puterile. Nu de bunăvoie a lăsat averile şi bunătăţile jefuite de la masele muncitoare, nu cu uşurinţă s-au despărţit ciocoii şi odraslele lor de traiul uşor de lipitori, de sugători ai sîngelui muncitorilor şi ţăranilor, ci sub presiunea maselor muncitoare, hotărîte să ducă lupta pînă la capăt. A fost crîncenă lupta dusă de Par-

* *Manifest al Comitetului local Iaşi al P.C.R. şi al Comitetului local Iaşi al U.T.C. din octombrie 1930.*

tidul comunist pentru demascarea menşevicilor şi a democraţilor patrioţi de toate felurile şi interesele, care au depus sforţări uriaşe ca să ajute să salveze biata burghezie de urgisire.

Numai prin luptă hotărîtă, neşovăitoare, împotriva ciocoilor şi slugilor lor social-fasciştii, proletariatul şi ţărănimea rusă, sub conducerea Partidului comunist, au putut dobori regimul burghez şi să impună guvernul muncitoresc-ţărănesc.

Astăzi proletariatul şi ţărănimea rusă, sub conducerea Partidului comunist şi a guvernului muncitoresc-ţărănesc, construiesc socialismul cu o rîvnă uimitoare. În ţinuturile pînă mai ieri pustii răsar astăzi oraşe noi, cu fabrici, uzine electrice etc., unde muncitorii şi ţăranii muncesc în colectiv, progresînd cu paşi uriaşi spre socialism. Planul de cinci ani... acum, de-abia în al doilea an de aplicare, a dat rezultate de necrezut, încît se prevede reducerea planului de 5 la 4 şi în unele branşe la 3½ ani. Exploatatorii nu mai există. Producţia se dezvoltă pe baze socialiste, raţionalizarea se face prin îmbunătăţirea... mijloacelor de producţie în industrie şi agricultură ; în locul plugurilor de lemn, azi întinsele meleaguri ale Rusiei sovietice sînt străbătute de mii de tractoare, muncitorii şi ţăranii lucrează... folosindu-se în voie de unelte care sînt în stăpînirea lor. Raţionalizarea în ţările capitaliste înseamnă o stoarcere sîngeroasă a muncitorilor şi ţăranilor, înseamnă mărirea orelor de muncă, micşorarea salariilor, şi aşa de foame, pentru obţinerea de cîştiguri din ce în ce mai mari. Burghezia aplică raţionalizarea pe spinarea maselor muncitoare, cît priveşte îmbunătăţirea mijloacelor de producţie nici vorbă. Viaţa muncitorului n-are valoare. Exemplul recent din Germania care a costat viaţa a 300 de muncitori, familiile lor rămînînd pe drumuri, vorbeşte de la sine. Ciocoimea vrea să încarce muncitorimea şi ţărănimea cu efectele crizei economice, datorite contrazicerilor, ascuţirii la maximum a contrazicerilor dintre capital şi muncă. La noi în Iaşi, ca şi în întreaga Romînie... muncitorul, muncitoarea lucrează chiar şi 16 ore pe zi... Iată de ce, dară, muncitorimea şi ţărănimea din Romînia, alături de cea mondială, privesc cu drag spre Rusia sovietică şi vor imita exemplul muncitorilor şi ţăranilor de acolo. În Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, masele muncitoare nu mai au nevoie să stea la cheremul ciocoimii, să privească hambarele pline de alimente şi de haine, adică de produsul muncii lor, muncitorul şi ţăranul rus produce prin el şi pentru el. Perfecţionarea mijloacelor de producţie a dus la uşurarea muncii şi la dispariţia accidentelor de muncă.

Producţia s-a mărit foarte mult, îndestulînd nu numai nevoile întregului popor, dar mai rămînînd pentru export. Calitatea produselor, grîu, orz, secară, petrol, în sfîrşit calitatea produselor ruseşti este mult superioară celor capitaliste. În U.R.S.S. există muncă pentru oricine vrea să muncească ! Şomajul şi mizeria, proprii statelor capitaliste, au dispărut în întregime, în ciuda ciocoimii şi a devotatelor sale slugi, social-fasciştii, care rînjeau de sforţările muncitorilor şi ţăranilor din Rusia sovietică. Dar rînjetul lor s-a prefăcut în spaimă de moarte, deoarece proletariatul şi ţărănimea din lumea întreagă se pregătesc, se organizează pentru a dărîma regimul burghezo-fascist. Mişcările muncitorilor şi ţăranilor cuprind din ce în ce mase mai largi (Budapesta 250.000, Berlin, Lupeni, Valea Mureşului, Buhuşi, Cahul etc.).

Masele muncitoare din întreaga lume se pregătesc să repete exemplul muncitorilor și țăranilor ruși, al celor din China... etc.

Tovarăși! Burghezia din întreaga lume și-a întins o mînă frățească, constituindu-se în front unic; ciocoimea, amenințată pretutindeni și văzîndu-și moartea cu ochii, pregătește și va porni războiul imperialist de năvălire banditească în U.R.S.S., pentru a înăbuși, pentru a sugruma Rusia sovietică, primul stat proletar al muncitorilor și țăranilor din lumea întreagă. Mișcările maselor muncitoare și ale naționalităților asuprite, ale popoarelor coloniale fac burghezia să grăbească războiul antisovietic, pentru a înăbuși cît mai curînd, cred ei, dorința lor de dezrobire. De aceea, burghezia, ajutată slugarnic de social-fasciștii tuturor statelor capitaliste, se înarmează pînă în dinți. De aceea se țin lanț conferințele așa-zise cu caracter pacific, pregătite de bandiții Ligii Națiunilor. Conferinței de la Atena, imperialiștii anglo-francezi i-au dat o atenție deosebită, ea însemnînd închegarea frontului unic balcanic, dată fiind vecinătatea Romîniei, Bulgariei, Greciei cu Rusia sovietică, dat fiind că ele împreună cu Țările baltice și Polonia vor forma baza de plecare la atac, baza de operații, de pornire a măcelului împotriva Rusiei sovietice.

Conferinței de la Atena ținute între 5 și 12 octombrie îi urmează acum conferința agricolă de la București. La aceste conferințe se pun la punct, de comun acord de către statele capitaliste, ...pregătiri în ceea ce privește planul de atac al Rusiei sovietice. Concomitent cu acest lanț de conferințe, toate statele capitaliste sînt în plină manevră pentru a-și măsura forțele războinice și a da raportul Ligii Națiunilor dacă sînt pregătite pentru atac. Ca să ne dăm seama de ce importanță are Romînia pentru imperialiștii din Occident, cît și din lumea întreagă, este destul să ne gîndim la pripa cu care a fost adus aventurierul Carol al II-lea..., deși cu ajutorul imperialiștilor din Occident, pentru a instaura dictatura militară fascistă și a opri, cred ei, astfel organizarea maselor muncitoare și țărănești și a putea face în liniște înarmarea. Burghezia și slugile sale social-fasciștii își împart munca pentru pregătirea și pornirea războiului antisovietic. Burghezia se înarmează pînă în dinți, fabricînd avioane cu miile, enorme cantități de pulbere, tunuri, mitraliere, puști, bombe etc. Iar social-fasciștii au rolul de a amăgi mai departe masele cu fraze pompoase și demagogii. Presa fascistă și cea social-fascistă se întrec care mai de care în ponegrirea U.R.S.S., împroșcînd în stînga și în dreapta minciuni, venin și ură împotriva Rusiei sovietice, țara proletară a muncitorilor și țăranilor din întreaga lume. Coloanele ziarelor burgheze și social-fasciste sînt pline de știri alarmante din U.R.S.S... Social-fascismul își țipă în gura mare demagogia patriotică, vorbind de salvarea patriilor amenințate de Rusia sovietică!

Ciocoimea și social-fasciștii vor să pună în sarcina maselor de muncitori și țărani din U.R.S.S. criza economică în care se zbat, agitîndu-se în jurul „dumpingului rusesc". Or, adevărul este altul, dumpingul este o născocire a burgheziei și a social-fasciștilor; Rusia sovietică, unde se produce pe baze socialiste, exportă prisosul..., pe cînd burghezia vrea cîștiguri nesățioase pe spatele maselor muncitoare, căci ele sînt majoritatea consumatorilor, și ține produsele să putrezească în magazii, iar masele de muncitori și țărani să rabde de foame. Burghezia preferă să zvîrle în mare produsele de-

cît să le dea muncitorilor și țăranilor, — iată adevărul. Prin toate aceste defăimări burghezia caută să-și asigure concursul maselor muncitoare în războiul ce-l va porni împotriva Rusiei sovietice.

Tovarăși! Datoria revoluționară a oricărui muncitor și țăran conștient este să lămurească masele exploatate de țărani și muncitori asupra măcelului care se pregătește tovarășilor din U.R.S.S., asupra tributului de sînge pe care îl vor da acum ca și în 1914. Muncitorii și țăranii din întreaga lume vor ști să apere Rusia sovietică...

Muncitori care lucrați încă, muncitori șomeri! Tovarăși! In timp ce voi și familiile voastre vă sfîrșiți în cea mai neagră mizerie și foamete, în timp ce boala roade ultima voastră vlagă, ciocoimea își înzestrează ofițerii și gradații cu mîrșavele lor scule, cu uniforme noi, mărindu-le lefurile pînă la săturare. In timp ce pentru voi nu se găsesc fonduri de ajutor, ciocoimea face manevre regale care costă miliarde stoarse tot de pe spinarea voastră. În timp ce lefurile voastre sînt de foame, iar ziua de muncă fără sfîrșit, ciocoimea mărește impozitele sub care și așa gemeți: mărește fondurile Ministerului de Război cu zeci de miliarde, aduce avioane de vînătoare, de bombardament, bombe, tunuri, mitraliere, puști și cantități enorme de pulbere menite să lovească în U.R.S.S. Nu vă lăsați mai departe amăgiți, înșelați de demagogii fasciști și social-fasciști. Intrați în organizațiile revoluționare de avangardă, Partidul comunist (P.C.), Uniunea Tineretului Comunist (U.T.C.), care luptă pentru dărîmarea regimului capitalist și pentru guvern muncitoresc-țărănesc. Intăriți Ajutorul roșu (A.R.), care, sub conducerea P.C., luptă împotriva terorii albe, adică împotriva terorii din fabrici, uzine, ateliere și de la sate, împotriva arestărilor, schingiuirilor și condamnărilor la grei ani de temniță ale muncitorilor și țăranilor revoluționari, împotriva regimului de asasinare a prizonierilor politici revoluționari din închisori, pentru regim politic.

Intrați în număr cît mai mare, în mase cît mai largi în Sindicatele unitare, singurele organizații revoluționare de luptă economică, care duc la cîștigarea revendicărilor voastre imediate și care, alături de Partidul comunist, luptă pentru dărîmarea regimului capitalist.

Tovarăși țărani și țărance!

De rodul muncii voastre se bucură ciocoimea; voi munciți din greu pentru a putea trăi, iar burghezia vă ia rodul vostru pe nimica. Voi sînteți robi pe moșiile ciocoiești și chiar pe pămîntul vostru. Partidul comunist vă cheamă alături de muncitori, ca uniți să puteți impune revendicările voastre: împărțirea pămînturilor regești, ciocoiești și mănăstirești și predarea lor în mîinile voastre cu întreg inventarul și fără plată, pentru scutirea de impozite, împotriva cametei și pentru credite agricole.

Tovarăși soldați!

Amintiți-vă de sîngele vărsat de milioanele de soldați, muncitori și țărani pentru a îngrășa burțile ciocoiești. Uitați-vă în jurul gospodăriei voastre sărăcite și gîndiți-vă ce ați cîștigat voi din războiul trecut decît moarte și mizerie. Uitați-vă la milioanele de invalizi de care burghezia își bate acum joc și nu pot lovi, le lipsesc brațele, picioarele și vederea.

...Tovarăşi soldaţi! Ani de zile voi sînteţi rupţi de pe ogorul vostru, de lîngă familiile voastre, slugi neplătite la ofiţeri şi la cucoanele lor... Nu daţi crezare vorbelor amăgitoare ale ofiţerilor care vă umplu capul cu minciuni, vorbindu-vă de patrie, tron şi rege, pentru care ei vă cer viaţa, — toate astea sînt ale ciocoimii şi pentru ciocoi. Gîndiţi-vă că cei împotriva cărora sînteţi scoşi să trageţi sînt muncitori şi ţărani ca şi voi, în rîndurile lor vă întoarceţi după o robie de ani. Apăraţi pe muncitorii şi ţăranii revoluţionari, ascultaţi-i, căci vă vor binele, ei vor pîine şi muncă, şi nu război antisovietic. Cînd veţi fi trimişi împotriva muncitorilor şi ţăranilor din U.R.S.S., întoarceţi armele împotriva ciocoilor, căci ei vă sînt adevăraţii duşmani, prefaceţi războiul în război civil. Organizaţi celule de armată roşie în rîndurile voastre.

Tovarăşi marinari!

Prin voi ciocoimea îşi aduce muniţiile şi armamentele care vor servi pentru măcelărirea tovarăşilor din Rusia sovietică. Refuzaţi transporturile militare, imitaţi exemplul marinarilor germani care au refuzat să transporte armele menite să ucidă soldaţii roşii chinezi.

Muncitori, muncitoare care mai lucraţi,
muncitori şomeri, ţărani, ţărance!

Tovarăşi! Partidul Comunist şi Uniunea Tineretului Comunist vă cheamă la demonstraţia de 7 Noiembrie, organizată de Sindicatele unitare şi de Blocul muncitoresc-ţărănesc, ca să demonstraţi solidaritatea, alături de proletariatul şi ţărănimea din întreaga lume, cu muncitorii şi ţăranii din Rusia sovietică.

Jos războiul imperialist, pentru prefacerea lui în război civil contra ciocoimii.

Jos războiul imperialist de năvălire în Rusia sovietică! Pentru apărarea revoluţionară a primului stat proletar!

Contra dictaturii fasciste militare, pentru guvern muncitoresc-ţărănesc!

Pentru exproprierea fără plată a pămîntului şi a întregului inventar al moşierilor, mănăstirilor şi coroanei şi împărţirea lor fără plată în mîna ţăranilor săraci şi cu pămînt puţin!

Pentru autodeterminare pînă la despărţire de stat!

Demonstraţi hotărîrea voastră de luptă:

Contra raţionalizării sîngeroase şi a şomajului, pentru întreţinerea şomerilor de către stat!

Contra speculei, contra impozitelor puse pe spinarea muncitorilor şi ţăranilor muncitori!

Pentru mărirea salariului. Împotriva amenzilor, bătăilor în fabrici, uzine, pe ogoare. Pentru asigurarea socială pe seama patronilor şi a statului.

Pentru salariu egal la muncă egală femeilor muncitoare. Pentru ajutor în caz de lehuzie!

Contra bătăii în armată! Pentru îmbunătăţirea situaţiei soldaţilor!

Tovarăşi!

Proletariatul şi ţărănimea rusă vă trimit salutul lor revoluţionar, exprimîndu-şi încrederea în tăria voastră revoluţionară. Ei vă strigă nu daţi înapoi, nu vă înspăimîntaţi de baionetele ciocoimii, victoria este a voastră, organizarea voastră va frînge cetăţile lor cele mai întărite, dezrobind masele muncitoare de sub jugul ciocoiesc!

Trăiască Rusia sovietică, primul stat proletar!
Trăiască Partidul comunist!
Trăiască Uniunea Tineretului Comunist!

COMITETUL LOCAL
AL PARTIDULUI COMUNIST

COMITETUL LOCAL
AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A.XIV—11. Inv. 893

—★—

10

Proletari din toate țările, uniți-vă!

O VORBĂ SERIOASĂ ȚĂRANILOR SĂRACI ȘI MIJLOCAȘI! *

Frați țărani, toate ziarele și oamenii politici vorbesc de starea de jale a economiei țării, a agriculturii. Care mai de care dă leacuri și promite că dacă ar fi el la guvern ar scoate țara din impas.

Pentru a nu fi încă o dată înșelați de politicieni, care apără interesele moșierilor și bancherilor, care ne-au înșelat de atîtea ori, noi trebuie să ne ocupăm de toată starea prin care trecem.

Nu numai Romînia, dar toate țările unde stăpînesc fabricanții, moșierii și bancherii trec printr-o criză grozavă. Pe de o parte magazinele și hambarele gem de mărfuri de toate felurile, iar pe de altă parte țărănimea săracă și mijlocașă și muncitorii de la orașe mor de foame și n-au de lucru. Metode noi, mașinile cele mai moderne introduse în munca cîmpului au mărit în America producția cu 15% la hectar, scăzînd astfel prețul produselor. Anul acesta producția grînelor în toată lumea este cu 40—50% mai mult decît se poate cumpăra. Sigur că grînele produse de țăranul din Romînia, care își lucrează pămîntul cu sapa și plugul, nici prin calitate și nici prin preț nu pot lupta cu grîul din America. Nu Rusia sovietică este de vină de această criză, cum spun în ziarele lor boierii. Rusia sovietică exportă un sfert din totalul expor-

* ***Manifest al C.C. al P.C.R din 1930.***

tului mondial. În timp ce producția crește așa repede, fabricanții gonesc din fabrici sute de mii și milioane de lucrători. Ei își asigură așa un cîștig mai mare, punînd pe ceilalți muncitori care rămîn să lucreze mai repede... multe ore și scăzîndu-le salariile. In toată lumea sînt 20.000.000 de muncitori care n-au de lucru, alte cîteva milioane care lucrează numai cîteva ore pe zi, iar la restul muncitorilor salariile au scăzut ca la noi, de pildă, cu 15—40%. Deci muncitorii pot cumpăra foarte puțin.

In timp ce prețul grînelor a scăzut cu 100%, iar țăranii nu au cui le vinde, fabricanții, cu băncile și cu ajutorul statului, se organizează în monopoluri pentru a menține prețul produselor industriale tot timpul ridicat. Pentru o cutie de chibrituri țăranii trebuie să plătească un kilogram de porumb.

Pentru a ține cît mai ridicate prețurile produselor industriale dintr-o țară, statul pune taxe vamale împotriva produselor venite din alte țări, care duc la ciocnirea intereselor între diferiți capitaliști și diferite țări, mărind pericolul de război.

Toate conferințele, uniunile și blocurile din țările agricole nu pot rezolva problema ridicării prețului la produsele agricole. Statele industriale care exportă în țările agricole produse industriale cumpărînd cereale cer prețuri convenabile pentru produsele lor. Iar Romînia și alte țări nu se pot lipsi de aceste state pentru că ele vor să-și ridice industria lor de război. De aceea, aceste conferințe (Atena, Varșovia, București) nu sînt de fapt decît pregătirile formării blocului de război contra Uniunii Sovietice. Guvernul Mironescu și regele Carol vor să rezolve criza numai pe spinarea țăranilor muncitori și a muncitorilor de la orașe. Ei

nu vor rezolva chestiunea datoriilor țărănești, a dărilor și a cametei. Bugetul statului e în deficit cu 6 miliarde. Regele a spus răspicat delegației țăranilor din Bucovina: „Toată lumea trebuie să-și plătească datoriile făcute și dările către stat".

Madgearu, ministrul agriculturii, a spus și el „că e contra suspendării execuției vînzărilor silite". Și toți politicienii burghezi și slugile lor, social-democrații, sînt contra scutirii țăranilor săraci și mijlocași de plata datoriilor și dărilor. Dar, în același timp, aproape jumătate din bugetul statului, 11 miliarde, se duc pentru pregătirile de război.

Starea țărănimii devine din ce în ce mai rea. Țăranii și-au vîndut pe capete loturile pe care nu le puteau plăti. Aceste pămînturi s-au întors din nou în mîinile moșierilor.

Pentru a plăti datoria pentru pămînt și datoriile către stat, țărănimea săracă și mijlocașă s-a tot îndatorat, devenind datoare vîndută statului, băncilor și cămătarilor.

La stat, pentru grîul primit în vreme de foamete a plătit 7 kg. de porumb pentru un kilogram.

Datoriile țăranilor săraci și mijlocași se urcă de la 4.000 la 5.000 de lei pe hectar.

Perceptorul și jandarmul vînd și cenușa din vatră. Prețul unui hectar a scăzut pînă la 1.500 de lei. Țăranii vînd și se bagă slugă sau vin în orașe, unde îngroașe rîndurile muncitorilor fără lucru.

Frați țărani, v-a ajuns cuțitul la os. In Basarabia, Transilvania, Ilfov, Oltenia țăranii ridică toporul și secera contra trimișilor stăpînirii și contra moșierilor. Voi ați înțeles că numai prin lupta revoluționară veți putea scăpa de starea asta de jale.

Toate partidele burgheze caută azi să oprească valul revoluționar care se ridică. Țăranii munci-

tori își pierd încrederea în partidele burgheze. Național-țărăniștii, ca și toți ceilalți, liberalii, averescanii etc., ne-au amăgit și înșelat. De aceea burghezia recurge la noi forme de amăgire. În Basarabia, Stere caută printr-o nouă demagogie să oprească pe țărani de la luptă. Același joc îl face și liga contra cametei. Ei spun că luptă numai contra bancherilor cămătari. Dar băncile care iau 50% dobîndă, dar statul care ia 7 kg de porumb pentru un kilogram dat în timpul foametei, aceștia nu sînt cămătari ?

Dar boierii mai au și alt mijloc de a-i îndepărta pe țărani de la lupta revoluționară. Ei vă îndeamnă contra evreilor. Însă nu evreii sînt vinovați de soarta voastră, ci bancherii, moșierii și fabricanții, de orice naționalitate ar fi ei. Pentru a înăbuși lupta țărănimii muncitoare și a muncitorilor din fabrici și pentru a împiedica unirea între muncitori și țărani, boierii, fabricanții și bancherii înscăunează dictatura militară-fascistă. Regele Carol a fost adus tocmai pentru a înscăuna această dictatură, pentru a exploata și mai aspru țărănimea muncitoare și muncitorimea din fabrici și pentru a pregăti războiul contra muncitorilor și țăranilor revoluționari din Uniunea Sovietică.

Frați țărani, în 1918, de frica revoluției care izbucnise în Rusia și pentru că și voi erați hotărîți să luptați, vi s-a promis pămînt. Din pricina însă că la noi n-a existat unirea între țărănimea muncitoare și muncitorimea de la orașe și n-a existat un Partid comunist care să conducă lupta voastră, boierii au reușit încetul cu încetul să vă ia și ceea ce vi se dase. În Rusia țărănimea a reușit să păstreze pămîntul pe care i l-a dat revoluția numai

pentru că a luptat în unire cu proletariatul orășenesc, sub conducerea Partidului bolșevic.

Numai alianța dintre muncitorimea și țărănimea muncitoare în lupta revoluționară, sub conducerea Partidului comunist, ne va putea scăpa de moșieri, camătă, dări. Numai luptînd uniți noi putem goni pe moșieri, fabricanți și bancheri.

De aceea lupta noastră trebuie organizată.

Țărani săraci și mijlocași, voi nu puteți să plătiți dările, datoriile și camăta. Nu plătiți aceste angarale. Dar nu e de ajuns ca în mod izolat să vă opuneți perceptorilor și jandarmilor, care vin să vă vîndă și cenușa din vatră. Organizați-vă în grupe de apărare, goniți pe perceptori și jandarmi. Alegeți din rîndurile voastre comitete de țărani săraci și mijlocași pentru a conduce lupta voastră. Luați legătură cu Partidul comunist.

Învățați pe feciorii voștri care se duc la armată să nu apere interesele moșierilor și fabricanților, trăgînd în voi.

Așa să ne organizăm și să ne pregătim pentru lupta cea mare, cînd împreună cu muncitorii din fabrici ne vom răscula și vom goni pe moșieri, luîndu-le pămîntul lor, al mănăstirilor și coroanei împreună cu inventarul, care vor fi împărțite de către comitetele sătești fără plată țăranilor săraci și cu pămînt puțin. Noi trebuie să ducem zi cu zi lupta de răsturnare a stăpînirii moșierilor, fabricanților și bancherilor. Lupta voastră împotriva dărilor și cametei trebuie legată cu lupta împotriva întregii stăpîniri, împotriva dictaturii fasciste, pentru guvern muncitoresc-țărănesc.

Trăiască unirea între țăranii muncitori și muncitorii din fabrici, singura garanție a victoriei ma-

selor muncitoare de la orașe și sate contra moșierilor, fabricanților și bancherilor, contra dictaturii fasciste și pentru înscăunarea guvernului muncitoresc-țărănesc.

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 14.573/580, vol. 1, fila 376

11

Proletari din toate țările, uniți-vă!

MUNCITORI ȘI MUNCITOARE! ȚĂRANI MUNCITORI ȘI ȚĂRANCE MUNCITOARE! MASE MUNCITOARE ALE NAȚIONALITĂȚILOR ASUPRITE! MARINARI ȘI SOLDAȚI! *

Tovarăși!

Organizațiile revoluționare ale muncitorilor, muncitoarelor, țăranilor, țărancelor și soldaților de sub conducerea Partidului Comunist din Romînia se adresează către voi cu următorul apel.

Actuala situație economică și politică din Romînia, din Balcani și din întreaga lume capitalistă devine din ce în ce mai insuportabilă pentru noi.

Criza economică a căpătat un caracter catastrofal. Avem în Romînia peste 300.000 de șomeri, iar cu familiile lor sînt peste 1.000.000 de flămînzi.

În lumea întreagă sînt peste 20.000.000 de șomeri, iar cu familiile sînt peste 70.000.000 de oameni muritori de foame din cauza șomajului. Și aici nu sînt cuprinși semișomerii, care lucrează numai 2—3 zile pe săptămînă, cum se lucrează în cele mai multe fabrici.

** **Manifest al C.C. al P.C.R. și al organizațiilor de masă din luna octombrie 1930.***

Ca o consecinţă a şomajului uriaş, salariile scad, iar orele de muncă sînt mărite, înăsprind şi mai mult condiţiile de viaţă ale muncitorimii şi mai ales ale tineretului.

La sate mizeria este de nedescris pentru că ţăranul sărac şi mijlocaş primesc atît de puţini bani pentru produsele lor agricole, încît cheltuielile lor nu sînt acoperite.

La acestea se mai adaugă şi un imens jaf fiscal, legat cu executările brutale, vînzarea ultimei vaci şi a ultimului petic de pămînt. Dobînzile cămătăreşti pînă la 50% sînt ceva obişnuit şi duc la exproprierea ţăranului.

De aceea au izbucnit în mai multe regiuni din Romînia şi din celelalte state balcanice tulburări şi răscoale ţărăneşti contra jandarmeriei şi a organelor stăpînirii. Ele au fost pînă acum înăbuşite pentru că ţăranii nu s-au unit cu muncitorii pentru a deveni o mare forţă revoluţionară. Aceasta a fost împiedicată înainte de toate prin trădarea şi corupţia partidelor capitaliste burgheze şi ţărăneşti, ca şi a celor social-democrate, cît şi prin teroarea înscăunată de aceste partide.

In contrazicere cu nevoile şi mizeria muncitorilor şi ţăranilor, vedem cum capitalul, băncile, fabricanţii şi marea proprietate asupresc şi exploatează tot mai mult masele muncitoare de la oraşe şi sate.

Aceasta este dictatura capitalului financiar, care realizează, cu ajutorul... regelui Carol şi al coruptelor sale clici guvernamentale, acest jaf în favoarea interesului şi în folosul capitalului internaţional.

Nu muncitorii evrei, care se zbat în aceeaşi mizerie ca şi noi, sînt vinovaţi de mizeria noastră, cum vor să ne amăgească prin organizarea pogromurilor evreieşti, ca să mascheze dictatura capitalului financiar şi a fascismului sub regele Carol, ci vinovat este întregul sistem capitalist.

Din ordinul capitalului financiar internaţional, al marilor bănci, al marilor industriaşi şi al marii proprietăţi, guvernele capitaliste vor să soluţioneze în favoarea lor criza economică mondială nu numai prin mărirea mizeriei muncitorilor şi exproprierea ţăranilor săraci şi mijlocaşi, ci şi prin pregătirea în acelaşi timp a războiului contra Uniunii Sovietice.

Manevrele militare, care au loc la 22 octombrie în Ardeal, şi conferinţa balcanică imperialistă, care a avut loc între 5 şi 12 octombrie la Atena, servesc pregătirilor de război contra Uniunii Sovietice.

De aceea participă la aceste manevre şi la conferinţă reprezentanţi ai marilor ţări capitaliste. De aceea vasele de război engleze au vizitat acum cîteva săptămîni Constanţa. De aceea a avut loc la Bucureşti, în mijlocul lunii septembrie, o mare manevră aeriană cu participarea escadrilelor aeriene engleze, cehoslovace, iugoslave şi polone. De aceea sînt mărite cheltuielile militare în bugetul Romîniei şi al celorlalte state şi scăzute cheltuielile sociale şi culturale. De aceea trebuie să plătim biruri nemaipomenite.

Aceasta este politica de război a lui Carol. Pentru a mai înşela masele o bucată de vreme, s-a făcut schimbarea guvernului Maniu...

ȚĂRANI ȘI MUNCITORI

De ce se pregătește atît de activ războiul contra Uniunii Sovietice? Uniunea Sovietică este a 6-a parte a pămîntului. Acolo muncitorii și țăranii au gonit, sub conducerea Partidului comunist, în revoluția din 1917, în timpul marelui război mondial, pe țar, pe capitaliști și pe marii proprietari.

Proprietatea lor, fabricile lor, moșiile lor le-a luat în posesiune statul proletar și le-a dat muncitorilor și țăranilor. Muncitorii și țăranii au doborît cu arma în mînă contrarevoluția și au instalat dictatura proletară; au organizat Armata Roșie, armata muncitorilor și țăranilor săraci, și au făcut din ea o armă temută, contra intențiilor războinice ale capitaliștilor.

In Uniunea Sovietică se clădește cu pași uriași, după planul de cinci ani, orînduirea socialistă.

In Uniunea Sovietică nu mai există șomaj...

Țăranilor săraci și mijlocași guvernul le dă mașini agricole și tractoare, cît și sămînță și credite fără dobînzi. In Uniunea Sovietică se clădește o mare industrie, pentru a putea da agriculturii produse industriale ieftine. Așa stabilește Guvernul sovietic o legătură trainică între orașe și sate.

...Trebuie să apărăm Uniunea Sovietică, pentru că ea este dușmanul de moarte al asupritorilor noștri, capitaliștii, fasciștii.

...Noi trebuie să apărăm Uniunea Sovietică împreună cu muncitorii și țăranii din Uniunea Sovietică, împreună cu Armata Roșie și să gonim din țara noastră guvernul, capitaliștii și pe marii proprietari și să înscăunăm, ca în Uniunea Sovietică, un guvern muncitoresc-țărănesc sub conducerea Partidului comunist.

Atunci nu va mai fi nici la noi fascism, nici criza economică, nici asuprirea economică, politică, culturală și națională.

In Republica sovietică multe naționalități ale fostei Rusii au completă independență națională și liberă dezvoltare economică, cultura națională este sprijinită cu toate mijloacele.

TOVARĂȘI MUNCITORI ȘI MUNCITOARE!

Se apropie ziua de 7 Noiembrie, cînd se împlinesc 13 ani de la revoluția muncitorilor și țăranilor din Rusia. Această zi trebuie să devină o zi de sărbătoare, dar și de luptă hotărîtă a maselor muncitoare din Romînia pentru apărarea revoluționară a Uniunii Sovietice. Aceasta trebuie să fie ziua de înfrățire cu muncitorimea și țărănimea din Uniunea Sovietică.

MUNCITORI ȘI ȚĂRANI!

Păziți-vă în special de trădarea social-democraților sub orice chip s-ar înfățișa ei, de țărăniștii de-alde Stere și Mihalache, ca și de toți politicienii care ori sînt ei singuri moșieri sau bancheri, ori sînt în slujba acestora. Ei v-au trădat pînă acuma în toate luptele și v-au lăsat în părăsire, ei sînt strîns legați de Carol și de guvernul său, ...de capitalul financiar internațional.

De aceea se îndreaptă toată turbarea guvernului, a partidelor burgheze și a social-democraților contra Uniunii Sovietice și a organizațiilor noastre.

Țăranii noștri umplu pușcăriile și sînt chinuiți pînă la moarte. Consilierii comunali ai Blocului muncitoresc-țărănesc au fost băgați la pușcărie pentru ca să nu răsune de pe tribuna consiliilor comunale glasul de luptă al maselor exploatate și asuprite.

Sprijiniți organizațiile noastre și aderați la ele... Sub conducerea organizațiilor noastre, luptați contra șomajului, pentru salarii mai mari... Pentru ajutorarea șomerilor de către stat, scutirea lor de plata chiriei și impozitelor. Pregătiți marșul flămînzilor spre București.

Trimiteți o delegație de muncitori și țărani în Uniunea Sovietică ca să vedeți cu ochii voștri organizarea ei socială și adevărata stare a muncitorimii și țărănimii sovietice. Formați comitete de luptă în fabrici, sate și armată. Apărați-vă contra terorii fasciste și contra executărilor silite prin crearea gărzilor de autoapărare. Chemați pe soldați, care sînt frații voștri, la lupta contra conferinței imperialiste balcanice de la Atena, în spatele căreia se ascunde pregătirea de război contra Uniunii Sovietice, la lupta pentru apărarea revoluționară a Uniunii Sovietice.

Pentru răsturnarea dictaturii capitaliste fasciste.

...Luptați pentru anularea datoriilor făcute de cei săraci la bănci, cămătari, chiaburi, moșieri și mari burghezi.

Organizați gărzi de autoapărare contra jandarmilor și perceptorilor.

Trăiască lupta internațională a muncitorilor, țăranilor și soldaților!

Trăiască frontul unic revoluționar al tuturor asupriților...!

Jos conferința războinică imperialistă din Balcani!

Jos fascismul și social-fascismul!

**COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA**

**COMITETUL CENTRAL
AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST
DIN ROMINIA**

**EXECUTIVA
BLOCULUI MUNCITORESC-ȚARANESC**

**CONSILIUL GENERAL
AL SINDICATELOR MUNCITOREȘTI UNITARE**

**COMITETUL CENTRAL
AL ORGANIZAȚIEI REVOLUȚIONARE
DIN DOBROGEA (DRO)**

**COMITETUL CENTRAL
AL UNIUNII ȚARANILOR REVOLUȚIONARI
DIN BASARABIA**

**COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI UCRAINEAN REVOLUȚIONAR
„VIZVOLENIA“ DIN BUCOVINA**

**COMITETUL CENTRAL
AL AJUTORULUI ROȘU DIN ROMINIA**

**COMISIA CENTRALA SINDICALA UNITARA
A FEMEILOR MUNCITOARE**

**COMITETUL CENTRAL UNITAR
AL ȘOMERILOR**

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., A.XIV—15. Inv. 897

———★———

1931

12

RĂZBOI CONTRA RĂZBOIULUI IMPERIALIST *

De cînd pacifismul burghez și social-fascist a reușit să organizeze frontul antibolșevic, pregătirile războinice au intrat într-o fază decisivă. Iar cam de un an încoace se simte, din toate evenimentele în legătură cu pregătirile războinice, că această chestiune nu se mai discută, că războiul contra Sovietelor este deja hotărît și rămîne numai de văzut cînd și cine pornește la atac. Organizarea frontului antibolșevic este concentrată acum în mîna guvernului francez, mai bine zis a statului-major francez și a generalilor francezi. Procesul contra așa-zisului „partid industrial“ [7] al inginerilor sabotori din Uniunea Sovietică a făcut lumină în jurul acestor pregătiri, dovedind că guvernul și statul-major francez, în înțelegere cu guvernele romîn, polonez și baltice au hotărît atacul contra Uniunii Sovietelor pentru vara anului 1930 și că acest termen a fost amînat apoi pînă în vara anului 1931.

Vigilența și consecventa politică de pace a guvernului U.R.S.S. (politica construcției socialismului cu orice preț) pe de o parte, iar rezistența și

* *Articol din revista „Lupta de clasă“ nr. 1 din 20 ianuarie 1931.*

controlul proletariatului mondial, pe de altă parte, au împiedicat de astă-dată executarea atacului proiectat. Dar războiul este numai amînat, şi nu înlăturat. Dimpotrivă, acest proces, ca şi toată activitatea statelor fasciste de sub conducerea imperialismului francez şi englez, ne dovedeşte pe deplin că pericolul de război este iminent, că războiul ameninţă să izbucnească în orice moment.

Războiul de intervenţie deschis cu tunuri şi declaraţii de război încă nu se face, dar, sub anumite forme şi în anumite domenii, acest război a şi început. Sovietele sînt mereu provocate în Orient şi în Occident. Comerţul lor exterior este şicanat. Un boicot asupra mărfurilor sovietice nu există, dar ele sînt împiedicate şi sechestrate la intrarea în diferite ţări. Frontierele Uniunii Sovietice încă nu sînt declarate cîmp de bătălie, dar ele sînt mereu bruscate de provocatorii polonezi, romîni, finlandezi etc. Reprezentanţii diplomaţiei sovietice sînt mereu ameninţaţi de provocatorii contrarevoluţiei ruse şi din alte ţări. Amicii Sovietelor sînt persecutaţi, iar duşmanii şi provocatorii contrarevoluţionari ai Sovietelor, fabricanţii, moşierii şi generalii refugiaţi în ţările capitaliste, sînt ajutaţi şi încurajaţi de guvernele imperialiste.

Pe lîngă acest război mascat se pregăteşte mereu şi din ce în ce mai mult războiul deschis, intervenţia. Procesul inginerilor sabotori ne-a dovedit, în afară de asta, că statul-major francez a încurajat şi a controlat alcătuirea unei organizaţii menite să distrugă fabricile şi căile ferate ale Uniunii Sovietice, că însărcinaţii marelui stat-major şi funcţionarii legaţiei franceze din Moscova au luat parte activă la organizarea „partidului industrial" contrarevoluţionar cu scopul răsturnării Guvernului sovietic. Aceasta înseamnă că guvernul francez

şi imperialismul mondial au început deja intervenţia contra Uniunii Sovietice şi nu rămîne decît să declare războiul.

Pregătirea acestei zile, cînd războiul va începe deschis, se face cu cea mai mare iuţeală sub lozinca contra aşa-zisului dumping rusesc.

„Dumpingul" rusesc este una din manevrele cele mai răutăcioase şi periculoase pe care le cunoaşte istoria imperialismului mondial. Prin această manevră, imperialiştii vor să lovească întîi planul de cinci ani al construirii socialismului,

Proletari din toate ţările uniţi-vă!

LUPTA DE CLASĂ

ORGAN AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÂNIA
(Secţiune a Internaţionalei Comuniste)

No 1 (20) Anul 1931 Ianuarie

CUPRINSUL:

Facsimil reprezentînd nr. 1 (20) din ianuarie 1931 al revistei ilegale „Lupta de clasă", organ al Partidului Comunist din Romînia.

apoi vor să făurească prin ea frontul unic antibolşevic şi, totodată, să înşele masele din ţările lor proprii şi să le aţîţe contra Uniunii Sovietice. Sub cuvîntul luptei contra „dumpingului" rusesc se organizează diferitele congrese şi conferinţe agrare, menite să atragă ţări noi în frontul antibolşevic, întinzîndu-l de la Marea Mediterană pînă la coastele Mării Baltice. Totodată se împiedică exportul cerealelor ruseşti sub acelaşi cuvînt, împiedicînd în felul acesta cumpărarea de maşini pentru industrializarea U.R.S.S. Şi totodată, ţăranului, ruinat prin scăderea preţurilor la cereale, şi muncitorului, aruncat din fabrică din cauza crizei generale,

li se aruncă în ochi fraza „dumpingului", — iată cine vă ruinează, frații voștri roșii cu „dumpingul" lor. Sub cuvîntul luptei contra „dumpingului", provocările contra U.R.S.S., diplomatice și nediplomatice, pașnice și violente, devin din ce în ce mai dese. Sub acest cuvînt se măresc bugetele și efectivele armatelor imperialiste, sub acest cuvînt se mărește mereu numărul și tonajul vapoarelor de război. Tot sub acest cuvînt se organizează bande înarmate de fasciști, menite să nimicească azi mișcarea revoluționară a proletariatului și țărănimii și să servească mîine drept coloană de atac contra granițelor U.R.S.S.

* * *

Este știut ce rol au guvernul nostru romîn și burghezia noastră romînă fascistă și imperialistă în pregătirea atacului contra Uniunii Sovietice. Pentru cine nu era încă clar acest lucru, le-a spus tot în procesul „partidului industrial" contrarevoluționar de la Moscova acuzații... Ei au declarat că în atacul războinic pe care marele stat-major francez îl pregătea și îl pregătește contra U.R.S.S., cei dintîi care trebuiau să pornească la atac — sub vreun pretext oarecare — sînt armatele romîne și poloneze. Loucheur, cu ocazia vizitei sale în Romînia în mai 1930, a declarat în parlamentul romîn : „Noi v-am pus să fiți un post înaintat în apărarea civilizației noastre occidentale contra unei civilizații care nu ne poate atrage". Adică Franța imperialismului și capitalului industrial, Loucheur, a pus pe imperialiștii romîni „să apere" imperialismul și capitalismul occidental contra socialismului din U.R.S.S., care pe d-l Loucheur „nu-l poate atrage". Este evident : rolul burgheziei romîne este de a fi, sub conducerea imperialismului francez, jandarmul, provocatorul și călăul statului proletar.

Însă ar fi fals dacă am crede că burghezia romînă joacă numai rolul unui jandarm, rolul executorului planurilor imperialiste ale statelor mari din Occident. Nicidecum ! Burghezia romînă este o burghezie capitalistă și imperialistă în toată firea ei ; ea are scopuri proprii imperialiste, și atunci cînd ea se leagă de surorile ei imperialiste mai mari, o face și pentru realizarea scopurilor sale proprii imperialiste. Cine cunoaște istoria ultimilor 15 ani nu se va îndoi de loc de acest lucru. După cucerirea imperialistă a Basarabiei revoluționare și celelalte cuceriri imperialiste, prin tratatele de pace de la Trianon, Neully și Saint-Germain, burghezia romînă a fost aceea care a condus toate acțiunile antisovietice ale Micii Antante, ea a fost inițiatoarea și animatoarea convenției secrete militare romîno-polone și romîno-iugoslave, ea a susținut și a ajutat cu toate puterile bandele și armatele contrarevoluționare ale lui Vranghel și ale celorlalți generali. După cele ce am auzit în procesul „partidului industrial" la Moscova și mai înainte din gura generalului Dragu, comandantul Basarabiei, burghezia fascistă romînă este aceea care se pregătește pentru ocuparea malului stîng al Nistrului și a Odesei într-un „marș asupra Odesei". Și acum, în campania care se duce contra Sovietelor sub lozinca luptei contra „dumpingului", și apoi în organizarea frontului antibolșevic prin diferite conferințe agrare, balcanice, dunărene etc., primul rol îl are tot burghezia romînă.

Dacă aruncăm o privire asupra măsurilor pe care le-au luat guvernul și burghezia romînă pentru pregătirea războiului contra Sovietelor numai de un an încoace, putem să ne convingem că de

10 ani încoace n-a fost atîta mişcare în această direcţie în lagărul burgheziei romîne ca în acest singur an. După semnarea acordului militar secret cu Iugoslavia, s-a ridicat bugetul militar cu 6 miliarde de lei, dintre care s-au prevăzut 5 miliarde numai pentru tunuri şi alte arme noi, cu care a fost înzestrată armata. 500.000.000 au fost prevăzute pentru ridicarea lefurilor ofiţerilor, iar alte 500.000.000 credit extraordinar în afară de buget pentru înaintări extraordinare în corpul ofiţeresc. In cursul acestui an bugetul general a trebuit să fie revizuit de două ori, din cauză că impozitele prevăzute nu au putut, cu toată presiunea exercitată, să fie stoarse din buzunarul ţăranilor ruinaţi. Dar bugetul militar a rămas neatins, cu sumele extraordinare cu tot — ba s-a mai votat încă o sumă extraordinară (încă necunoscută) pentru manevrele extraordinare. S-a întocmit o lege a organizării armatei şi o lege a recrutării prin care şi băieţii de şcoală şi femeile au fost puse la dispoziţia Ministerului de Război şi a marelui stat-major. Apoi legea cadrelor, prin care se organizează pentru război noi cadre de subofiţeri, de reangajaţi şi de ofiţeri administrativi. Legea poziţiei ofiţerilor, în care se reglementează felul de a corupe pe ofiţeri şi se pregăteşte votarea legii aşa-zisei „educaţii fizice". In acest an au avut loc două manevre regale, cum n-a mai fost de cînd există Romînia atît de mari şi de întinse, cu participarea a mai multor corpuri de armată mobilizate şi a ofiţerilor statului-major francez şi polonez. In afară de aceste manevre s-a organizat o serie întreagă de manevre aeriene, de zile ale flotei, de zile ale aviaţiei etc. In acest an s-au perindat prin Romînia şi Polonia generali de mîna întîi şi politicieni războinici francezi, în aşa fel că aproape nici o lună n-a trecut fără o asemenea vizită. După vizita lui

Samsonovici la Varşovia în fruntea unei misiuni militare, ca „răspuns" la vizitele anterioare ale mareşalului Pilsudski, au venit vizitele conducătorilor imperialişti Loucheur, de Saint Aulair, a generalului Berthelot, a generalului Gouraud, a generalului France d'Espere. A urmat vizita escadrei engleze la Constanţa şi a d-lui Flandin etc. Generalul France s-a dus direct la graniţele Sovietelor, inspectîndu-le. In acest an s-a început cu mare iuţeală construirea portului războinic de lîngă Constanţa, în acest an s-au adus două vase noi de război şi s-au comandat de urgenţă mai multe submarine şi hidroavioane. In acest an s-au comandat în total pe suma de 3 miliarde de lei numai tunuri grele de la fabrica „Skoda" şi măşti contra gazelor peste 100.000... şi tot în anul acesta s-a deschis linia ferată Bucovina—Maramureş, care este cea mai importantă linie strategică atît pentru Polonia cît şi pentru Romînia într-un război contra Sovietelor.

Pe lîngă această pregătire militară, tot în anul acesta s-a făcut cel mai mare pas pentru pregătirea politică a atacului, pentru asigurarea spatelui frontului în cazul acestui atac, pentru asigurarea dictaturii fasciste: aducerea lui Carol în fruntea burgheziei fasciste romîne.

In ziua cînd Carol a venit cu ajutorul marelui stat-major francez în ţară, războiul de intervenţie pentru anul acesta era deja hotărît, şi Carol, omul de încredere al imperialismului francez, avea însărcinarea acestuia să cureţe terenul pentru războiul apropiat, să conducă trecerea la o dictatură militară fascistă deschisă, înăbuşind mişcările revoluţionare ale proletariatului, ale ţărănimii şi ale naţionalităţilor asuprite.

*
* *

Dictatura fascistă instituită în toate țările din jurul Uniunii Sovietice cu ajutorul marilor guverne imperialiste este principalul factor în pregătirea atacului războinic contra Sovietelor. În cadrul acestor dictaturi fasciste, un rol principal joacă în pregătirea războiului social-fasciștii. Partidele social-fasciste din Polonia, Finlanda și Țările baltice aprobă, acoperă și ajută toate provocările antisovietice ale lui Pilsudski, ale guvernului Lappist și ale celorlalte guverne fasciste baltice. Ba, de multe ori ei înșiși le mai ațîță contra Sovietelor și a comuniștilor. Demagogia războinică în jurul „dumpingului rusesc" nimeni n-o face cu atîta rîvnă ca social-fasciștii din aceste țări.

Social-fasciștii noștri romîni au același rol în dictatura... de la noi ca socialiștii lui Pilsudski și guvernul Lappist din Finlanda. Am văzut cum s-au plecat în fața omului imperialismului francez — Carol —, decretîndu-l „prinț democrat". În chestiunea „dumpingului" ei agită această minciună scelerată între muncitori, ba chiar caută s-o explice „teoreticește" prin fraze „marxiste". Față de pregătirile războinice nu numai că n-au nici un cuvînt adevărat de protest contra lor, dar le mai aprobă, ațițînd în contra Sovietelor. Ajunge un exemplu : cu ocazia vizitei escadrilei lui MacDonald la Constanța, în organul social-fasciștilor din Banat, „Arbeiterzeitung" din 22 august 1930, citim textual : „Nu ne putem îndoi că aceste vase de război înseamnă un avertisment sever pentru cei ce duc mereu o politică războinică (adică Sovietele. — *Nota Red.)*".

Dacă, astfel, social-fasciștii au devenit stîlpii cei mai importanți ai dictaturii fasciste și ai pregătirii războiului în guvernele mari imperialiste, care conduc aceste dictaturi și pregătirea războiului, în guvernul francez, englez și în Liga Națiunilor social-fasciștii și Internaționala lor stau direct în conducere. În fruntea guvernului englez, care conduce războaie sîngeroase în India și în China, care mărește flota engleză din zi în zi, care construiește porturi de război și trimite escadrile în Romînia, un rol principal îl are MacDonald !

* * *

Congresul al VI-lea al Cominternului pune în vederea tuturor partidelor comuniste că „subapreciază pericolul și inevitabilitatea războiului". După ce am auzit cele descoperite în procesul de la Moscova, putem spune că partidul nostru suferă și azi de acest defect fundamental. Or, să nu uităm că cel mai mare păcat al social-democrației dinaintea războiului a fost că a subapreciat pericolul de război și prefacerea lui într-un război civil. Aceasta este deci o rămășiță social-democrată oportunistă în mișcarea noastră.

Trebuie deci, în primul rînd, să lucrăm mai bine pentru demascarea tuturor pregătirilor războinice și să pregătim masele în vederea războiului apropiat. Dacă imperialiștii pregătesc războiul pentru mîine, noi să fim gata azi a-l combate și, dacă va izbucni, să luptăm pentru transformarea războiului imperialist în război civil. Social-democraților și oportuniștilor de tot soiul, care caută să ne ridiculizeze cu argumentul că războiul pe care noi îl prevedem de atîția ani de zile tot n-a izbucnit, trebuie să le răspundem clar : este numai meritul proletariatului mondial revoluționar, care, prin lupta sa hotărîtă sub conducerea partidelor comuniste, a împiedicat pînă acum izbucnirea războiului ! Războiul imperialist a fost, este și va fi pînă la revoluție un pericol iminent.

Pe de altă parte, să nu cădem în iluzia oportunistă că, fără înlăturarea regimului capitalist, războiul se poate înlătura... Luptînd contra dictaturii fasciste, pentru răsturnarea regimului fascist al burgheziei, luptăm pentru înlăturarea războiului, iar luptînd contra războiului și pentru prefacerea lui în război civil, luptăm totodată pentru răsturnarea domniei capitaliste și pentru dictatura proletariatului.

...Trebuie să ducem lupta contra războiului și pentru apărarea Uniunii Sovietice. Dar trebuie să ducem această luptă în așa fel ca ea să fie legată de luptele zilnice ale maselor pentru cerințele lor imediate.

Luptînd contra dictaturii fasciste, trebuie să accentuăm mai mult caracterul războinic al acestei dictaturi. In ceea ce privește monarhia, trebuie să combatem teza social-democrată că : „n-avem de-a face cu regele, ci avem de-a face cu capitalismul", și în felul acesta trebuie să începem în mod serios să-l demascăm pe Carol fascistul ca un agent al intervenției care se pregătește contra Uniunii Sovietice și ca un om de încredere al marelui stat-major francez.

Incepînd în mod serios cu aplicarea tezelor Congresului al VI-lea și a hotărîrilor celei de-a X-a plenare lărgite a C.E.I.C. [8] și ale Congresului al IV-lea al partidului nostru (ceea ce pînă azi s-a făcut foarte puțin), trebuie să părăsim metodele frazelor abstracte și să trecem la munca reală, concretă.

Incepînd și ducînd propaganda contra războiului între masele largi ale țărănimii în haine cazone, trebuie să arătăm totodată ce este Uniunea Sovietică, pentru ca țăranii săraci să vadă care sînt avantajele regimului sovietic, ale muncii în gospodăria individuală, colectivă și de stat în Uniunea Sovietică față de robia cametei, a speculei, a impozitelor și a batjocurii din Romînia fasciștilor.

Noi nu trebuie să uităm caracterul agrar al Romîniei, rolul mare pe care-l va juca țărănimea în războiul de mîine. Atragerea ei de partea revoluției, împotriva războiului imperialist, pentru apărarea revoluționară a Uniunii Sovietice se poate face numai pe baza unei munci sistematice printre păturile țărănești, prin pătrunderea noastră la sate. In momentul actual țărănimea este pradă unei crize teribile și economice, și politice. Deziluzionate de trădarea firească a „democratului" partid național-țărănesc, masele țărănești își dibuiesc adevărații conducători. La sate au loc aproape zilnic mișcări importante : rebeliuni, incendierea conacurilor boierești, lupte cu jandarmii și perceptorii. Chestiunea cametei, a birurilor, accelerarea procesului de diferențiere și proletarizare la sate, — toate acestea trebuie avute în vedere de Partidul nostru comunist în acțiunea sa de cucerire a maselor țărănimii. Luptele lor zilnice contra cămătarilor, jandarmilor și perceptorilor fiscali trebuie să-și găsească ecoul în munca Partidului comunist la sate. Legarea acestei lupte pentru revendicările zilnice ale maselor agrare cu lupta împotriva războiului antisovietic, politizarea ei, generalizarea pe tot întinsul țării, coordonarea acesteia cu luptele muncitorimii de la orașe, — iată condițiile reușitei noastre. Lozinca : „Nu plătiți birurile, jos cămătarii, jos jandarmii !" trebuie propagată împreună cu aceea : „Formați comitete de apărare și acțiune la sate !". Crearea de celule comuniste la sate și cimentarea celor existente, întărirea organizațiilor naționale revo-

luţionare ţărăneşti din Basarabia şi Dobrogea, — toate acestea trebuie să meargă mînă în mînă cu campania noastră de demascare a intenţiilor imperialiste de atacare a primului stat proletar, de lămurire a stărilor din U.R.S.S., de convingere a maselor ţărăneşti să lupte cot la cot cu muncitorimea de la oraşe şi cu muncitorii în haine cazone pentru apărarea revoluţionară a U.R.S.S.

In legătură strînsă cu U.T.C., trebuie să începem o largă campanie de propagandă antimilitaristă în cazărmi. Dar de soldatul muncitor şi ţăran trebuie să ne apropiem cunoscînd mereu toate detaliile robiei sale din cazarmă, explicînd cauzele acestei robii, demascînd planurile războinice de totdeauna ale guvernului şi ale ofiţerimii şi comparînd mereu viaţa şi menirea lor cu viaţa şi menirea soldatului muncitor şi ţăran din Armata Roşie. Astfel el va înţelege şi va urma lozinca noastră că, în caz de război contra Uniunii Sovietice, el trebuie să se răscoale, să îndrepte arma contra ofiţerilor şi să treacă în masă de partea Armatei Roşii.

Trebuie să începem să aplicăm în mod serios hotărîrile noastre în privinţa cîştigării maselor revoluţionare ale naţionalităţilor asuprite. Iată ce scriau tezele Congresului al VI-lea în această privinţă : „Mişcările naţionale revoluţionare din Balcani, Polonia etc. pot să joace un mare rol în lupta contra pericolului războiului imperialist şi pentru prefacerea războiului imperialist într-un război civil". Şi mai departe : „In aceste ţări, la începutul războiului (în special în cazul războiului contra Uniunii Sovietice)... comuniştii pot să arunce lozinca răscoalei naţional-revoluţionare contra imperialiştilor şi a formării imediate de trupe de partizani". ...Masele ţăranilor şi ale micii burghezii provinciale din Basarabia, Bucovina de nord, Dobrogea, Secuime etc. sînt în plină fierbere, mari mişcări revoluţionare de-ale acestora sînt de aşteptat, mişcări pe care noi trebuie să le folosim pentru lupta noastră contra imperialismului romîn.

Imperialiştii romîni sînt de acum gata să înceapă atacul în orice moment ; să fim gata şi noi la luptă contra acestui război !

Noi, urmaşii şi discipolii lui Lenin, ducem lupta contra războiului înaintea izbucnirii lui. Iar pentru timpul războiului să clădim şi să întărim sub conducerea partidului nostru, precum a spus Lenin, „acele organizaţii ilegale în care toţi revoluţionarii care iau parte la război vor putea să ducă o luptă permanentă contra războiului".

Se tipăreşte după textul revistei aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 60

13

Proletari din toate țările, uniți-vă!

CĂTRE ÎNTREAGA MUNCITORIME, CĂTRE ÎNTREAGA ȚĂRĂNIME SĂRACĂ ȘI MIJLOCAȘĂ! CĂTRE MUNCITORII ȘI ȚĂRANII NAȚIONALITĂȚILOR ASUPRITE DIN TRANSILVANIA! FRAȚI SOLDAȚI! *

Tovarăși și tovarășe!

Muncitorimea și țărănimea muncitoare din colonii au început lupta deschisă împotriva imperialismului și a capitaliștilor din țările lor, care vor „să rezolve" criza pe spinarea lor. In China muncitorii și țăranii și-au creat armata lor proprie roșie și duc lupte cu arma în mînă contra imperialiștilor și capitaliștilor. La fel au început lupte deschise în India și Spania. Cei 30.000.000 de șomeri din țările capitaliste au început lupta. In Germania, Anglia muncitorii minieri se găsesc în grevă și o duc cu hotărîre pînă la victorie, cu toate că întregul aparat al statului... este mobilizat contra lor. Guvernul... MacDonald împușcă pe greviști; la fel și în Germania.

Dar nici muncitorii din România nu stau mai prejos ca frații noștri din colonii și din țările capitaliste. Și muncitorimea din România răspunde ofensivei patronale de scădere a salariilor, concedierilor în masă, măririi orelor de muncă, pregătirii

* *Manifest al Comitetului regional din Transilvania al P.C.R. din 1931.*

de atac contra Uniunii Sovietice cu rezistența, cu ofensiva ei. Cei 2.000 de lucrători de la fabrica textilă „Arădana" se găsesc de mai bine de șase săptămîni în grevă, pe care o continuă în mod eroic cu toată teroarea... Acum muncitorimea din Oradea Mare, Timișoara, Valea Jiului se pregătește de luptă. Bravii muncitori minieri din Valea Jiului se pregătesc și organizează greva generală împotriva scăderii salariului cu 15—20% și a concedierilor în masă. Muncitorii textiliști din Cernăuți și Chișinău au intrat deja în luptă, ei sînt în grevă. La Chișinău lucrătorii au făcut demonstrații de stradă.

Tovarăși muncitori, muncitoare! Dacă criza se adîncește și aruncă sute de mii de lucrători și funcționari pe stradă fără nici un fel de ajutor, apoi singura industrie care nu cunoaște criză este industria de război. Imperialismul, în frunte cu Franța, pregătește atacul banditesc contra Uniunii Sovietice. Contrarevoluționarii arestați la Moscova au declarat cum imperialiștii plănuiau atacul pentru 1930 și l-au amînat pentru 1931, pentru că imperialiștii nu se înțelegeau asupra prăzii. Rolul imperialiștilor romîni este să provoace acest măcel.

Tovarăși! Războiul imperialist bate la ușă. Muncitorimea și țărănimea trebuie să-i opună războiul lor de clasă războiul civil. Altfel vor fi măcelăriți zeci de milioane de muncitori și țărani pentru distrugerea primului stat muncitoresc.

Tovarăși muncitori și muncitoare! Ce-i de făcut împotriva ofensivei burgheziei?

Tovarăși greviști de la „Arădana", continuați greva contra scăderii salariilor etc. Muncitorimea din lumea întreagă este cu voi. Toți muncitorii trebuie să ajute pe muncitorii greviști.

Muncitori din Timişoara, ajutaţi pe muncitorii grevişti din Arad, pregătiţi lupta voastră contra scăderii salariilor din „Industria lînii" şi din celelalte fabrici: cereţi salariu egal pentru muncă egală! etc. Alegeţi comitete de acţiune; întăriţi şi organizaţi secţii sindicale pe industrie şi fabrică. Alungaţi pe lichidatori în frunte cu Baga, care vă trădează pe voi!

Muncitori din Oradea Mare! Pregătiţi lupte împotriva scăderii salariilor şi a concedierilor. Alegeţi comitete de acţiune pentru ajutorarea muncitorilor în grevă. Pregătiţi-vă de alegeri. Nici un vot partidelor burgheze, social-fasciştilor. Votaţi pentru Blocul muncitoresc-ţărănesc. Legaţi lupta voastră cu lupta ţărănimii sărace şi mijlocaşe pentru neplata impozitelor, datoriilor. Ajutaţi ţărănimea să organizeze comitetele de acţiune ţărăneşti contra cămătarilor, perceptorilor, marilor proprietari, jandarmilor etc.

Muncitori din Valea Jiului! Voi, care aţi mai mînuit arma în apărarea drepturilor voastre în 1918, voi, care aţi ocupat în 1929 timp de 36 de ore uzina electrică, către voi îşi îndreaptă privirile muncitorimea din Romînia. Burghezia, cu ajutorul social-fasciştilor, vrea să vă scadă salariile de foame cu 15—20%, să vă arunce în masă pe stradă. Opuneţi-vă! Organizaţi greva generală în toată Valea Jiului! Acesta este singurul mijloc pentru apărarea vieţii voastre şi a copiilor voştri. Muncitorimea din întreaga ţară şi din lumea întreagă este alături de voi. Alungaţi pe social-fascişti şi pe fascişti în frunte cu Munteanu, care pregătesc trădarea luptei voastre. Alegeţi în toate minele comitetele de acţiune. Organizaţi secţii sindicale. Atrageţi de partea voastră pe muncitori de sub influenţa social-fasciştilor şi a fasciştilor. Front unic al tuturor muncitorilor contra burgheziei şi a conducătorilor social-fascişti!

Ţărani săraci şi mijlocaşi! Lupta voastră e lupta noastră. Numai muncitorimea poate să vă conducă la luptă. Nu plătiţi birurile, datoriile cămătarilor, bancherilor şi statului ciocoilor şi al capitaliştilor! Alegeţi comitete de acţiune ţărăneşti contra perceptorilor, cămătarilor şi jandarmilor. Luptaţi alături de muncitorime pentru exproprierea pămîntului marilor proprietari, mănăstirilor, domeniilor coroanei şi predarea lui cu inventar cu tot ţăranilor săraci şi cu pămînt puţin. Ajutaţi pe muncitorii grevişti cu alimente, bani etc.

Muncitori şomeri! Noi luptăm pentru ajutorarea voastră de către stat. Lupta voastră e lupta noastră. Formaţi comitetele şomerilor pe străzi, cartiere şi oraş. Ajutaţi pe muncitorii grevişti formînd pichete de grevă etc.

Naţionalităţi asuprite! Numai muncitorimea revoluţionară de sub conducerea Partidului comunist luptă pentru autodeterminare pînă la despărţirea de stat, pentru sfărîmarea tratatului tîlhăresc de la Trianon. Ajutaţi pe muncitorii în luptă din Valea Jiului, Arad, Timişoara etc.

Fraţi soldaţi! Stăpînii vă pun să trageţi în fraţii noştri muncitori şi ţărani în luptă. Refuzaţi să trageţi, treceţi de partea muncitorilor grevişti. Luptaţi pentru mărirea soldei, pentru concediu, pentru hrană şi îmbrăcăminte bună.

Tovarăşi muncitori din toată Transilvania!

La luptă contra scăderii salariilor, pentru ajutorarea de către stat a şomerilor! Contra raţionalizării capitaliste... Pentru pîine şi muncă! Con-

tra războiului imperialist. Pentru deschiderea căminelor muncitoreşti! Pentru eliberarea celor închişi! Pentru apărarea Uniunii Sovietice! Pentru existenţa deschisă a Sindicatelor unitare!

Trăiască greva de la fabrica textilă „Arădana"!

Trăiască lupta muncitorilor de la Timişoara, Oradea Mare, Cernăuţi, Chişinău! Trăiască lupta comună a muncitorilor şi ţăranilor!

Trăiască greva generală din Valea Jiului!

Trăiască Sindicatele unitare!

Trăiască Partidul comunist, conducătorul luptei de eliberare!

Trăiască Uniunea Sovietică, patria muncitorilor din lumea întreagă!

COMITETUL REGIONAL DIN TRANSILVANIA
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA

Se tipăreşte după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 33.015/2.793, vol. 6, fila 370

14

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

MUNCITOARE, ŢĂRANCE, FUNCŢIONARE, INTELECTUALE SĂRACE, SOŢII DE MUNCITORI! *

Ziua de 8 Martie a fost hotărîtă de Internaţionala Comunistă, care uneşte pe toţi exploataţii şi asupriţii din lumea întreagă, ca zi de luptă a femeilor muncitoare. In această zi femeile muncitoare şi ţărancele din toate ţările capitaliste, prin greve şi manifestaţii, luptă contra exploatării şi pentru cerinţele lor speciale. In Uniunea Sovietică (fosta Rusie) femeile muncitoare şi ţărancele sărbătoresc în ziua de 8 Martie victoria clasei muncitoare şi clădirea socialismului.

Revoluţia proletară din Rusia a dezrobit pe femei economiceşte şi politiceşte.

In ţările capitaliste anul acesta este un an cu deosebire greu pentru clasa muncitoare. Clasa dominantă a fabricanţilor, bancherilor şi moşierilor vrea să iasă din criză forţînd pe muncitori să lucreze cît mai mult şi pe salarii cît mai mici. La noi sute şi mii de muncitori sînt concediaţi, iar ceilalţi sînt forţaţi, pe salarii de foame, să lucreze 10—13 ore pe zi. Muncitori bărbaţi sînt concediaţi şi în locul lor sînt angajate femei, care pentru aceeaşi muncă sînt plătite cu salarii mai mici.

In fabrici şi birouri zeci de mii de muncitoare şi funcţionare muncesc pe salarii de foame 9—12

* *Manifest al C.C. al P.C.R din 1931*

ore pe zi. Zeci de mii sînt aruncate pe drumuri, sînt lipsite de lucru. De la stat, ca toţi şomerii, nu primesc nici un ajutor.

...La sate ţărancele sărace şi mijlocaşe, alături de bărbaţi, după o muncă de rob nu se aleg cu nimic, iar statul şi creditorii le vînd cu jandarmii şi ultima zdreanţă pentru plata dărilor şi datoriilor.

Muncitoarele de pămînt cu ziua lucrează din zori şi pînă-n noapte pentru cîţiva lei şi o mîncare de cîine.

Văduvele de război sărace, fără pămînt şi inventar, sînt lăsate pradă mizeriei. De luni de zile nu li se mai plătesc nici pensiile.

Dar femeile muncitoare se ridică contra acestui jug.

In grevele din ultimul timp de la Timişoara, Arad, Cernăuţi, Bucureşti, mii de femei au fost în primele rînduri ale luptei contra scăderii salariilor şi pentru ajutorarea şomerilor de către stat. La sate, ţărancele sărace, alături de ţărani, bat pe jandarmi şi-i gonesc din sate, apărînd ultima bucăţică de mămăligă a copiilor.

Pentru a vă abate de la lupta revoluţionară şi a vă împiedica să duceţi această luptă revoluţionară alături de muncitorii bărbaţi, burghezia, cu ajutorul cuconiţelor şi popilor, organizează cercuri religioase, coruri..., unde vă vorbeşte de dumnezeu şi de patrie.

Nu-i ascultaţi. In numele lui dumnezeu şi al patriei, ei vă exploatează şi pregătesc războiul contra Uniunii Sovietice, unde prin revoluţie muncitoarele şi ţărancele s-au eliberat economiceşte şi politiceşte.

Acolo, în fosta Rusie, muncitoarele şi ţărancele au fost ridicate la conducere în statul proletar.

Legi speciale le protejează contra oricărei exploatări. Ele primesc salarii egale cu ale muncitorilor.

...Contra acestei ţări burghezia vrea să ne împingă. Pentru asta ea răspîndeşte contra Uniunii Sovietice fel de fel de minciuni.

De 8 Martie Partidul Comunist din Romînia vă cheamă ca, alături de surorile voastre din lumea întreagă, prin întruniri în fabrici, greve demonstrative, demonstraţii de stradă, să luptaţi:

contra raţionalizării capitaliste; contra scăderii salariilor şi măririi zilei de muncă;

pentru salarii egale la muncă egală; pentru mărirea salariilor;

...pentru concediu plătit de 4 săptămîni înainte şi 4 săptămîni după naştere şi ajutor medical gratuit;

pentru asigurări sociale pe seama patronului şi a statului; pentru concediu anual plătit;

contra concedierilor; pentru ajutorarea şomerilor de către comună şi stat; pentru refuzul plăţii dărilor; pentru scutirea celor fără lucru de plata chiriei şi a dărilor către şcoli;

pentru darea pămîntului şi inventarului necesar fără plată văduvelor de război; pentru acordarea unui ajutor suficient şi plata lui regulată la domiciliu...;

pentru exproprierea fără plată a tuturor pămînturilor coroanei, marilor moşieri şi mănăstirilor, împreună cu inventarul, şi împărţirea fără plată ţărănimii fără pămînt şi cu pămînt puţin;

pentru 8 ore de muncă şi mărirea salariilor muncitorilor agricoli cu ziua.

...Să nu fie dat nici un ban pentru înarmări. Să nu scadă bugetul instrucţiunii publice şi al asistenţei sociale. Studentele sărace să nu plătească

taxe la universităţi, cămine etc. Intreţinerea lor să fie complet pe seama statului.

Luptaţi contra războiului imperialist care se pregăteşte contra Uniunii Sovietice.

Pregătiţi-vă pentru apărarea revoluţionară a primului stat unde muncitorimea are puterea politică.

Manifestaţi solidaritatea voastră cu femeile muncitoare şi ţărancele revoluţionare din Uniunea Sovietică şi cu muncitoarele şi ţărancele din toată lumea.

Partidul comunist nu vă ascunde că eliberarea voastră completă se va realiza numai prin lupta revoluţionară împreună cu muncitorii bărbaţi şi prin luarea puterii de către proletariat.

De aceea el vă cheamă să luptaţi... pentru un guvern muncitoresc-ţărănesc.

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA

Se tipăreşte după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A.XV—3. Inv. 327

15

Proletari din toate ţările, uniţi-vă

PROLETARI AI CAPITALEI!

EXPLOATAŢI ŞI ASUPRIŢI! *

În cabinetele ministeriale, în cabinetele băncilor, la conferinţele statelor capitaliste, la Geneva şi în alte capitale se urzesc planuri criminale contra clasei muncitoare şi a primului stat proletar – Uniunea Sovietică.

Burghezia, prin presa ei şi prin presa social-democrată, prin conferinţele de dezarmare, prin fraze despre pace, caută să ascundă adevărul în faţa maselor muncitoreşti şi ţărăneşti spre a putea pregăti în linişte măcelărirea muncitorilor şi ţăranilor din Uniunea Sovietică.

Evenimentele din ultimul timp însă au smuls masca de pe faţa criminalilor şi au arătat proletariatului internaţional ce adevăruri se ascund sub frazeologia de pace.

Capitala burgheziei romîne a primit ca oaspete pe Detterding, unul dintre baronii internaţionali ai petrolului şi unul dintre cei mai puternici stăpîni ai petrolului din Romînia.

Venirea lui Detterding nu este o simplă vizită, cum afirmă presa fascistă şi social-fascistă. Sir Detterding este unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, exploatatorul a sute de mii de muncitori

* *Manifest al Comitetului organizaţiei P.C.R. şi al Comitetului organizaţiei U.T.C. din Bucureşti.*

și unul dintre factorii hotărîtori ai politicii internaționale.

El a ajutat pe aventurierul Carol să vină în Romînia pentru întărirea monarhiei, pentru înscăunarea dictaturii deschise fasciste-militare și pentru pregătirea războiului contra Uniunii Sovietice.

El a venit să vadă roadele domniei lui Carol și în ce măsură milioanele sale servesc la pregătirea războiului și la înăbușirea în sînge a luptelor muncitorimii din Romînia.

Vizita lui Detterding este strîns legată de împrumutul pe care capitaliștii străini l-au dat Romîniei, ca cu acești bani să pregătească cît mai repede războiul împotriva Uniunii Sovietice, prin construirea de șosele, prin facerea unui pod peste Dunăre și a altor 6 peste Prut, prin întărirea armatei etc. Vizita lui Titulescu la Paris, șederea lui în țară pînă la venirea lui Detterding, acordul naval anglo-franco-italian, — toate acestea la un loc formează un cerc al imperialismului care tinde să înconjure și să înăbușe singurul stat proletar, care se dezvoltă cu pași uriași în admirația proletariatului mondial, spre groaza burgheziei, care se vede pierdută și a cărei speranță de scăpare este numai într-un război.

Vizita acestui oaspete coincide cu ofensiva capitalistă pentru scăderea salariilor și pentru înscăunarea dictaturii militare-fasciste deschise, cu înăbușirea sîngeroasă a luptelor și a grevelor muncitorești și cu asasinarea muncitorilor revoluționari (Grivița, Lemaître)...

Muncitori! funcționari! tovarăși! Vizitele și banii capitaliștilor străini vin să întărească pe exploatatorii și asupritorii noștri, forțîndu-ne să muncim ore multe pe salariu de foame, ținînd în spinarea noastră pe capitaliștii romîni și străini.

Memoriile și intervențiile nu vor îndupleca aceste fiare hrăpărețe să renunțe la exploatarea, la schingiuirea și la asasinarea muncitorilor, să renunțe la a răpi pîinea de la gura copiilor voștri. Memoriile, intervențiile ghelerteriștilor și social-fasciștilor dau numai răgaz burgheziei să se întărească.

Numai lupta revoluționară va face să tremure pe cei ce-i țineți pe spinarea voastră.

Lupta revoluționară, demonstrația, marșul miilor de exploatați și înfometați vor împiedica punerea în practică a planului de atac împotriva Uniunii Sovietice, numai prin astfel de luptă se poate cuceri oprirea scăderii salariilor, a concedierilor...

...În lături cu șefii trădători ghelerteriști și social-fasciști!

Jos planurile de „refacere" ale capitaliștilor!

Jos intervenția armată contra Uniunii Sovietice!

Jos dictatura fascistă!

La luptă revoluționară! Întruniri și demonstrații de stradă pentru muncă! pîine! și libertate de adunare, organizare și demonstrație!

Pentru apărarea revoluționară a Patriei proletare — Uniunea Sovietică!

COMITETUL ORGANIZAȚIEI DIN BUCUREȘTI
A PARTIDULUI COMUNIST

COMITETUL ORGANIZAȚIEI
UNIUNII TINERETULUI COMUNIST
DIN BUCUREȘTI

PREGATIȚI-VA PENTRU 1 MAI!

Se tipărește după originalul aflat în arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 32.813/275, vol. 2, fila 0319

———★———

16

Proletari din toate ţările, uniţi-vă

PROLETARI, ŢĂRANI ŞI TOŢI CEI EXPLOATAŢI DE CAPITAL *

Campania electorală a fost deschisă pentru alegerea noului parlament al fabricanţilor, bancherilor şi ciocoilor. Noul guvern, sub firma „Uniunii naţionale", ...va cere voturile voastre în interesul exploatării şi asupririi voastre şi mai sîngeroase.

DOUĂ CLASE

stau faţă în faţă. Clasa boierilor, a capitaliştilor (comercianţi, cămătari, chiaburi, fabricanţi, perceptori, popi), într-un cuvînt toţi paraziţii care trăiesc din munca altora, pe de o parte. Proletariatul, toţi cei care trăiesc din munca lor, pe de altă parte. Burghezia nu îndrăzneşte să-şi arate faţa-i adevărată de clasă. Ea se ascunde sub diferite măşti, creează diferite partide, pentru a-i înşela pe muncitori şi ţărani şi pentru a-şi întări puterea. Dar toate aceste partide, cu platformele lor diferite, au aceeaşi natură socială, acelaşi scop de clasă: să-i jupoaie pe ţărani, să-i exploateze pe muncitori. Neînţelegerile dintre ei există numai pe chestiunea cui îi va reveni partea de leu în jefuirea ţăranilor şi exploatarea muncitorilor. Partidele cele mari sînt ajutate de cele mici care îmbracă haine roşii, vorbesc mult despre democraţie şi socialism, se dau drept partide muncitoreşti şi ţărăneşti, social-democrate şi ţărăniste, cu un singur scop: de a ajuta burghezia în proclamarea dictaturii de clasă, s-o scape de la revoluţia de clasă.

Da, tovarăşi, în campania electorală se prezintă multe partide, dar asta nu-i decît o minciună. În realitate nu există decît două fronturi, două platforme, două clase. Clasa exploatatorilor şi clasa exploataţilor.

Burghezia cu lacheii ei şi proletariatul cu aliaţii săi (ţăranii).

DOUĂ SISTEME

Lumea capitalistă trece printr-o criză grea. În oraşe, zeci de milioane de şomeri. La ţară, sărăcia şi foametea. În hambare pline putrezesc mărfuri în cantităţi enorme, iar muncitorii şi ţăranii mor de foame.

Acesta este sistemul capitalist, sistemul dominaţiei de clasă, bazat pe proprietatea privată şi exploatarea nemiloasă.

Iar dincolo de Nistru, în Uniunea Sovietică, se construieşte o lume nouă, un nou sistem, acela al socialismului. Aceasta e singura ţară în toată lumea unde nu-i şomaj, nu-i criză. Singura ţară unde muncitorii şi ţăranii nu sînt ucişi şi terorizaţi.

Acesta este sistemul socialist, sistemul Sovietelor: ei, muncitorii şi ţăranii, clădesc o viaţă nouă, căci la putere sînt ei, foştii robi ai regimului capitalist.

---

* *Manifest al C.C. al P.C.R. şi al C.C. al U.T.C. din 1931.*

DOUĂ SISTEME

Cel capitalist şi cel socialist. Sistemul dominaţiei burgheziei şi sistemul construirii socialismului stau în faţa ta.

Alege, tovarăşe!

DOUĂ IEŞIRI

Burghezia caută o ieşire din criza actuală în întărirea dominaţiei ei, în noile metode, şi mai rafinate, de exploatare a celor ce muncesc, în teroare şi dictatură fascistă. Milioane de ţărani din Romînia gem sub greutatea datoriilor, sub povara impozitelor şi a procentelor enorme. Ei sînt lipsiţi de pămînt îndestulător, de seminţe, de inventar. In oraşe mii de muncitori sînt azvîrliţi afară din fabrici şi lăsaţi pe drumuri. Celor ce rămîn în uzine li se scad mereu salariul, ziua de lucru sporeşte. Intr-un cuvînt, în oraşe şi sate creşte numărul flămînzilor şi al celor care mor de foame, creşte nevoia şi sărăcia.

Partidul liberal, care timp de 10 ani a guvernat ţara cu starea de asediu, cu teroarea siguranţei, cu baioneta jandarmeriei.

Partidul liberal, care a tras în muncitori şi ţărani la oraşe şi sate, acest călău al muncitorilor tipografi din capitală, al ţăranilor din Tatar-Bunar şi Hotin, nu vede o altă ieşire din criză decît în instaurarea regimului terorii fasciste, a stării de asediu şi a masacrelor de masă.

Cartelul liberalilor cu regele sîngeros s-a făcut sub semnul întronării unei dictaturi fasciste de mînă tare, sub semnul asupririi şi mai sălbatice a celor exploataţi, a naţionalităţilor oprimate şi al

aţîţării lor, pentru a slăbi frontul unic de luptă al muncitorilor şi ţăranilor din întreaga ţară.

Naţional-ţărăniştii, care au înşelat amarnic pe muncitori şi pe ţărani;

Naţional-ţărăniştii, care au făgăduit ţăranilor pămînt, muncitorilor libertate, cei care au tras focuri de armă în muncitori la Lupeni, Bucureşti, Cluj, Galaţi, care au vîndut ţara bancherilor străini;

Naţional-ţărăniştii, care au jefuit — pînă a o lăsa goală — vistieria statului, cei care au dus ţara pînă la o catastrofă economică, nu văd o altă ieşire din criză decît în întărirea dictaturii..., în alianţă cu capitaliştii străini lacomi.

Partidul poporului al lui Averescu, generalul sîngeros de la 1920, de asemenea celelalte partide mici (cuzist, georgist etc.), reprezentante calificate ale antisemitismului, ale huliganismului, partide naţional-burgheze ale saşilor, maghiarilor şi ucrainenilor, toate sînt pentru o dictatură fascistă, pentru teroarea contra muncitorilor şi ţăranilor, pentru un război în primul rînd contra Uniunii Sovietice.

Aşa-numiţii social-democraţi..., cei care au înşelat pe muncitorii ceferişti la Bucureşti, care au trădat pe greviştii de la „Lemaître", cei care au vîndut pe muncitorii din mine din Valea Jiului şi din Prahova.

Lacheii claselor dominante au pregătit împreună cu sus-numitele partide burgheze, împreună cu capitaliştii francezi război contra Uniunii Sovietice.

Toate aceste partide văd o singură ieşire din criză: război contra Uniunii Sovietice, teroarea sălbatică împotriva muncitorilor şi ţăranilor, dic-

tatura fascistă și reprimarea sîngeroasă a oricărei mișcări revoluționare.

Partidul comunist, avangarda muncitorimii și țărănimii conștiente, vede o altă ieșire din criza actuală. Partidul comunist știe că capitalismului i-a venit sfîrșitul, că ieșirea este numai în revoluție.

In Germania, mișcarea revoluționară se dezvoltă cu pași gigantici. In ultimele alegeri în parlament, Partidul Comunist German a obținut 5.000.000 de voturi. In primele cîteva luni Partidul Comunist German a crescut și și-a mărit rîndurile aproape de două ori. In Polonia, vecină cu Romînia, muncitorii, țăranii și șomerii duc o luptă victorioasă contra fascismului pilsudskist, contra boierilor și a capitaliștilor.

In Spania, valul revoluționar a răsturnat dictatura lui Primo de Rivera, a detronat pe Alfons al XIII-lea și atacă acum și ultima chezășie a sistemului capitalist, așa-numita republică burgheză.

In China depărtată flutură steagul roșu al Sovietelor și Armata roșie eroică bate victorios pe generalii albi. In India, Indochina, mișcarea revoluționară ia proporții tot mai mari.

Proletariatul, în alianță cu țăranii și cu robii coloniali, merge, sub conducerea Partidului comunist, înainte spre lupta hotărîtă împotriva regimului burghez putred.

Muncitorii și țăranii romîni nu vor rămîne nici ei în urma luptelor revoluționare eroice. Ici și colo izbucnesc răscoale la țară, greve și demonstrații în orașe.

Muncitorii și țăranii din Romînia se conving tot mai mult că există numai o singură ieșire — revoluția muncitorească-țărănească.

Partidul comunist nu crede în democrația burgheză. Democrație, parlament, alegeri libere, egalitate cînd la putere se găsește burghezia, care dispune de toate mijloacele materiale și morale pentru a-i înșela pe muncitori, toate acestea nu-s decît o minciună.

Nu există egalitate între muncitori și țărani, pe de o parte, ciocoi și capitaliști, pe de altă parte.

Nu există libertate cînd armata, jandarmeria, cravașa siguranței sînt îndreptate contra muncitorilor.

Nu există libertate și egalitate cînd sute de muncitori și țărani revoluționari zac în închisori. Nici alegerile și nici parlamentul nu va da

muncitorilor — muncă,
țăranilor — pămînt,
celor nevoiași — pîine,
claselor exploatate — libertate.

Toate partidele burgheze, fără excepție, și cu ele împreună social-democrații, văd o ieșire din criza actuală în restaurarea marii proprietăți funciare, în încheierea împrumuturilor care robesc generații întregi la bancherii străini, în grăbirea războiului contra Uniunii Sovietice.

Iorga și miniștrii lui au declarat sus și tare că vor expropria pămînturile țăranilor săraci și mijlocași pentru a mări proprietățile mari, că vor introduce regimul economiei, regimul mămăligii cu ceapă.

Tovarăși,

Nu este și nu poate să fie nici o soluționare a crizei actuale pînă cînd :

1. nu va fi confiscat tot pămîntul statului și particularilor și distribuit în mod gratuit muncitorilor agricoli săraci și mijlocași ;

2. pînă ce țăranii nu vor fi scutiți de impozitele grele ;

3. de datorii față de stat și cămătari ;

4. pînă ce șomerii nu vor fi ajutați de stat și patroni, pînă nu va fi introdusă asigurarea de către stat a bolnavilor, a bătrînilor, protecția muncii femeilor și a copiilor ;

5. pînă... nu va fi dat tuturor naționalităților dreptul de autodeterminare pînă la separarea de statul romîn și alipirea lor la state naționale corespunzătoare (Basarabia la Republica Moldovenească Sovietică, Bucovina la Uniunea Sovietică etc.) ;

6. pentru eliberarea imediată a tuturor muncitorilor și țăranilor revoluționari închiși pentru că au luptat pentru cauza muncitorească ;

7. pînă nu va fi răsturnat regele fascist Carol :

8. pînă cînd tot aparatul de stat administrativ nu va fi dărîmat și pînă nu va fi instalat guvernul muncitoresc-țărănesc.

Tovarăși,

Iată revendicările principale pentru care Partidul comunist luptă și în jurul cărora vă cheamă să vă strîngeți rîndurile.

Iată linia care desparte cele două fronturi — cel proletar și cel burghez. In această campanie electorală Partidul comunist cheamă pe toți muncitorii și țăranii conștienți să se unească în jurul acestor revendicări și să dea un atac comun revoluționar contra dușmanilor revoluției, contra dușmanilor proletariatului.

Comitetul Central al Partidului Comunist din Romînia apare în această campanie electorală, ca și întotdeauna, sub steagul luptei de clasă revoluționare.

Fiecare muncitor și țăran cinstit să se decidă cu cine, pe care front, cu care clasă va merge.

Cine e pentru dictatura fascistă, pentru război contra Uniunii Sovietice, pentru asuprirea și exploatarea sălbatică a muncitorilor și țăranilor — acela va vota pentru partidele burgheze sau social-fasciste. Cine este pentru :

1. exproprierea totală fără plată a moșierilor, a domeniilor regale și bisericești și pentru împărțirea lor fără plată țăranilor lipsiți de pămînt și cu puțin pămînt ;

2. susținerea de către stat a școlilor națiunilor asuprite. Intrebuințarea limbii materne în școli și în administrație ;

3. dreptul la autodeterminare al națiunilor asuprite pînă la dezlipirea de statul romîn ;

4. dreptul de organizare a întrunirilor și a demonstrațiilor ;

5. existența deschisă a Sindicatelor unitare ;

6. mărirea salariilor, ajutorarea șomerilor de către stat și de către patron, pentru concediile plătite, ...salariu egal la muncă egală pentru tineri și femei, 2 ani de ucenicie ;

7. neplata dărilor și a datoriilor ale muncitorilor și țăranilor, ajutorarea țăranilor săraci de către stat ;

8. contra reducerii salariilor și a exploatării nemiloase, contra jafului și a terorii, contra executărilor sălbatice pentru stoarcerea impozitelor, contra asupririi naționale, contra dictaturii fasciste și social-fasciste, contra pregătirii războiului imperialist ;...

9. pentru guvernul muncitoresc-țărănesc — veți strînge rîndurile în jurul acestor revendicări și veți vota pentru Blocul muncitoresc-țărănesc cu semnul două linii =

**COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA**

**COMITETUL CENTRAL
AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST**

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A.XV—1. Inv. 325

17

REZOLUȚIA ASUPRA CAMPANIEI DE 1 MAI *

1. In Romînia 1 Mai a coincis cu aducerea la cîrma statului burghezo-fascist a guvernului Iorga-Argetoianu. Acest guvern înseamnă începutul regimului dictaturii militare-fasciste... Instaurarea dictaturii militare-fasciste nu este o simplă întîmplare, ci o necesitate pentru regimul capitalist în decădere. Criza economică și politică se adîncește și mai mult, soluțiile burgheziei de a ieși din criză întîmpină o rezistență și mai hotărîtă din partea maselor largi, exploatate, jefuite și asuprite, încît burghezia nu vede altă ieșire decît dictatura. În același timp contrazicerile din tabăra burgheză, ascuțite pînă la extrem, împiedică burghezia de a menține formele democratice.

2. Regele fascist, șeful suprem al burgheziei, ia măsuri în interesele superioare ale clasei burgheze, care lovește și unele grupe ale burgheziei însăși. Formația Iorga-Argetoianu este guvernul înăbușirii în sînge a nemulțumirilor din țară și al pregătirii războiului antisovietic și rămîne unul din avanposturile imperialismului mondial împotriva Uniunii Sovietice. In același timp, în sînul clasei muncitoare și al maselor nemulțumite, agenții fasciști și social-fasciști în slujba capitalului financiar fac toate sforțările pentru a reține masele nemulțumite din drumul lor înspre Partidul comunist, încercînd să le atragă în apele fascismului.

---

* *Rezoluția Secretariatului P.C.R. din iunie 1931 cu privire la campania de 1 Mai.*

Social-democraţii la oraşe, cuziştii, gărzile de fier, steriştii, liga contra cametei etc. pe la sate sînt mai ales cei care, prin minciuni, înşelătorii şi promisiuni, caută să cîştige încrederea maselor, reţinîndu-le de la luptă (social-fascişti) sau îndrumînd nemulţumirile lor în alte direcţii (cuzişti, sterişti etc.). Pe de altă parte ei susţin făţiş dictatura fascistă prin lupta lor împotriva mişcării revoluţionare, împotriva muncitorilor şi ţăranilor revoluţionari... Programul guvernului... înseamnă noi concedieri şi reduceri de salarii, înăsprirea execuţiilor forţate pentru dări şi datorii, scoaterea la licitaţie a obiectelor casnice şi a uneltelor de muncă, a ultimului petic de pămînt de la ţăranii săraci şi chiar mijlocaşi, înfiinţarea de noi impozite, înfometarea maselor muncitoare de la oraşe şi de la sate, subjugarea şi mai aspră a naţionalităţilor asuprite. Împotriva acestui program fascist, Partidul comunist a dat lozinca : lupta pentru muncă, pîine, pămînt şi libertate. Pentru ca partidul să fie în stare să conducă masele radicalizate, Secretariatul partidului a pus ca sarcină în faţa organizaţiilor de partid recrutarea de noi membri în partid, legarea partidului de masele largi, recrutarea contingentului 1 Mai 1931. Pregătirea campaniei de 1 Mai trebuia de asemenea să însemne cotitura în munca noastră de partid, trecerea de la agitaţie la munca sistematică de organizare ; ea trebuia să însemne lichidarea rămăşiţelor muncii fracţioniste, a sectarismului şi a oportunismului din rîndurile noastre. Ce-a fost realizat din hotărîrile noastre ? Întrucît au fost juste lozincile date ? Cea mai mare lipsă, cu toate progresele făcute pe acest teren, a fost nemobilizarea celulelor de partid, ca organizaţii de bază ale partidului, pentru pregătirea serioasă a campaniei, slăbiciunea organizaţiilor de partid în

mobilizarea, concentrarea şi coordonarea muncii pentru acţiunea organizaţiilor ajutătoare (tineret, sindicat, M.O.P.R. etc.). De remarcat este că nici măcar munca secţiilor de tineret, în majoritatea cazurilor şi mai ales în Bucureşti, n-a fost coordonată cu munca partidului. Aceasta este una din cele mai mari piedici pentru mobilizarea maselor la luptă. Pentru noi fiecare acţiune în parte are un scop bine definit, face parte dintr-un lanţ de acţiuni pentru scopul final bine precizat — revoluţia. Rolul organizaţiilor de clasă, sub conducerea ideologică a Partidului comunist, este organizarea sistematică a tuturor acţiunilor, legarea lor cu lupta de zi cu zi a maselor exploatate şi asuprite. Acţiunile nu pot fi rupte unele de altele. Ele în totalitatea lor formează lupta clasei muncitoare şi a tuturor muncitorilor pentru doborîrea sistemului capitalist. Deci pregătirea şi organizarea acţiunilor trebuie să se facă prin organizaţiile noastre de bază, ca un mijloc pentru luarea legăturilor şi contactului cu masele largi, pentru atragerea de noi membri în organizaţiile noastre, pentru scoaterea în evidenţă a rolului conducător al partidului şi păstrarea continuităţii în muncă. O altă slăbiciune este pregătirea tehnică a acţiunii. Cu toată munca de pregătire premergătoare, care în unele locuri (Chişinău, Bucureşti, Arad, Oradea etc.) a cuprins mase largi, în momentul culminant acţiunea n-a reuşit în întregime. Desigur că şi teroarea autorităţilor fasciste a împiedicat acţiunea, dar aceasta nu trebuie să fie o scuză. Nereuşita acţiunii în unele părţi se explică prin pregătirea slabă care s-a făcut. Chiar acolo unde munca propagandistică şi agitatorică a cuprins mase largi, pregătirea întrunirilor şi demonstraţiilor a fost făcută în pripă, în ultimul moment sau de loc. Caracteristic este Bucureştiul, unde, cu

toate că a avut un plan tehnic de acţiune, tovarăşii însărcinaţi cu aplicarea lui au procedat tocmai invers (în loc de demonstraţie spre oraş). Cînd s-a format coloana demonstranţilor, steagurile pregătite de mai înainte nu au fost aduse. Cît de puţin au fost pregătite întrunirile dovedeşte şi faptul că, atunci cînd tovarăşii au văzut sălile „Ciocanul", „Dezrobirea" şi „Transilvania" ocupate de armată şi de ofiţeri cît şi de agenţi, au plecat fără a lua cuvîntul şi a demasca manevrele fasciste în faţa maselor care veniseră la chemarea noastră. Cu toate lipsurile şi greşelile noastre, acţiunea de 1 Mai din anul acesta a fost prima încercare serioasă a partidului pentru mobilizarea maselor largi muncitoreşti printr-o pregătire sistematică la luptă. Justeţea lozincilor noastre a fost confirmată, deoarece masele au răspuns în număr considerabil la acţiunea condusă de partid, lozincile fiind însuşite de mase. Împotriva acţiunii noastre a fost mobilizat întregul aparat al statului fascist şi gărzile social-fasciste pentru împiedicarea maselor de la demonstraţia de stradă. Părţile pozitive care trebuie reţinute pentru viitor sînt : a) instructajul a fost făcut la timp, cuprinzînd mai toate regiunile ; b) mobilizarea activului nostru prin şedinţe speciale în unele părţi ; c) campania de pregătire prin consfătuiri, şedinţe, adunări, întruniri, excursii, agitaţie individuală (Arad, Oradea, Chişinău, Bucureşti, Cernăuţi etc.) ; d) scoaterea într-o măsură mai mare de manifeste, etichete etc. ; e) alcătuirea comisiilor tehnice pentru pregătirea unui plan amănunţit de organizare a întrunirilor şi a demonstraţiilor.

Cu toată trădarea şefilor social-fascişti, care, în cor cu burghezia, au declarat ziua de 1 Mai zi de sărbătoare, nu de luptă, cu toată teroarea dictaturii

fasciste (au fost arestaţi vreo 400 de muncitori), muncitorii au venit la întrunirile noastre şi au demonstrat pe străzi, ciocnindu-se de mai multe ori cu poliţia. La Gheorghieni 700 de muncitori au manifestat în faţa fabricii, opunînd rezistenţă cînd armata a venit să-i împrăştie. La întrebarea prefectului pentru ce demonstrează, au răspuns : cerem ajutorarea şomerilor. La Salonta, lîngă Oradea, 2.500 de muncitori şi ţărani au demonstrat sub lozincile noastre. La Bucureşti două grupuri (una pe Griviţa, alta la Colentina) de cîte 300 de muncitori au parcurs cîntînd şi strigînd lozincile partidului, fiind apoi împrăştiaţi de poliţie şi de jandarmi. La Cernăuţi, după întrunirea social-democraţilor, muncitorii au demonstrat în stradă, ciocnindu-se cu poliţia. La Galaţi, muncitorii au demonstrat peste capul şefilor social-democraţi, un muncitor fiind împuşcat. De reţinut este felul cum tovarăşii din Oradea au înţeles să se pregătească de 1 Mai. Acolo s-a ţinut o serie de consfătuiri şi excursii. La excursia din 19 aprilie au participat 1.000 de muncitori, la o înmormîntare a unui tovarăş în ziua de 26 aprilie vreo 3.000. Noi trebuie să scoatem în evidenţă atît părţile bune ale acţiunii, pentru a ne folosi de ele în viitor, dar în acelaşi timp să subliniem şi părţile slabe, negative, pentru a le putea înlătura, pentru ca să nu mai fie repetate în viitor. În campania de 1 Mai a ieşit la suprafaţă oportunismul de dreapta, în practică fiind mai pronunţat în Bucureşti. Unii tovarăşi de partid, de la începutul campaniei au luat o atitudine împotriva demonstraţiei de stradă, spunînd că a face demonstraţie înseamnă a repeta greşelile luxiministe. Luximin n-a fost combătut de Internaţionala Comunistă pentru că a făcut demonstraţii de stradă. Greşeala lui Barbu-Luximin constă în aceea că ei

făceau demonstrații fără să fi fost pregătite în prealabil și fără să fi mobilizat masele în jurul unor lozinci concrete de luptă. La demonstrațiile convocate de Luximin veneau sub comandă membri de partid, tineret, M.O.P.R., sindicate; cei care nu veneau la demonstrație erau excluși. Secretariatul partidului încă din luna martie a trimis circulări și instructaj verbal tuturor organizațiilor pentru pregătirea campaniei. Compararea acțiunii de 1 Mai 1931 cu luximinismul o fac numai oportuniștii putrezi, sectariștii cei mai fricoși, sabotorii, pentru a-și ascunde pasivitatea, frica de muncă în mase, neîncrederea în puterile noastre, eventuale arestări, represalii etc. Împotriva acestor elemente trebuie dusă lupta cea mai crîncenă, pentru demascarea lor în fața maselor ca dușmani ai partidului. Destul de pronunțat a ieșit la suprafață și sectarismul. In București, de exemplu, pe baza conservării cadrelor, o mare parte a tovarășilor din conducere și celule s-au ascuns, părăsind munca în ajunul acțiunii. Măsurile de prevenire sînt foarte juste, cadrele noastre trebuie conservate însă în folosul mișcării, al muncii lor pentru pregătirea și organizarea acțiunilor, nu pentru dezorganizarea acțiunii. O mare lipsă în legătură cu 1 Mai este munca noastră în armată. Cînd punem în centrul activității noastre lupta contra războiului imperialist îndreptat împotriva Uniunii Sovietice, cînd armata este trimisă să înăbușe grevele, revoltele țărănești, ...fără muncă sistematică și serioasă în armată noi nu vom cuceri majoritatea clasei muncitoare și conduce țărănimea la luptă pentru dezrobire. Sarcinile noastre imediate sînt: discutarea și tragerea de învățăminte din toate greșelile comise cît și din progresele făcute în acțiunea de

1 Mai, printr-o critică și autocritică bolșevică în toate comitetele și celulele partidului, care să ne servească ca bază atît în munca noastră de zi cu zi cît și pentru lichidarea fracționismului sub diferite forme ale oportunismului și sectarismului, care au dus la munca fracționistă fără principii. Secretariatul cheamă pe toți membrii partidului să facă zid în jurul său, luptînd pentru realizarea hotărîrilor partidului, demascînd pe cei care, sub masca criticii și a frazeologiei, duc o acțiune de discreditare a partidului și de descurajare a maselor și împiedică acțiunile partidului prin sabotajul și inactivitatea lor. Nici un membru de partid fără muncă concretă și control zilnic din partea organizațiilor! Conducerea reală a tineretului prin reprezentanți reciproci și legături strînse! Întărirea fracțiunilor comuniste în organizațiile de masă, conducerea și controlul muncitorilor! In fața partidului stă sarcina de a organiza contraatacul maselor muncitoare și țărănești împotriva planului burgheziei de ieșire din criză pe spinarea maselor. Aceasta este posibil dacă noi vom mobiliza masele la luptă în primul rînd pe baza revendicărilor lor imediate, legîndu-le cu cele generale. Ca mijloace de luptă rămîn grevele, demonstrațiile, grevele politice de masă. Ca sarcină centrală rămîne întărirea noastră organizatorică și ideologică atît a partidului cît și a tineretului comunist. Nici o fabrică, nici o moșie, nici un sat fără celulă de partid și de tineret trebuie să fie lozinca noastră. Pe teren sindical, creșterea secțiilor sindicale pe întreprinderi, lupta pentru existența deschisă a Sindicatelor unitare. Ajutorul roșu trebuie să se transforme într-o organizație largă de masă pentru a putea sprijini victimele dictaturii burghezo-moșierești și a face

educaţia revoluţionară a maselor. Numai aşa Partidul comunist va fi în stare să conducă clasa muncitoare, masele subjugate şi asuprite la luptă hotărîtă pentru ieşirea revoluţionară din criza actuală.

La muncă ! La luptă !

**SECRETARIATUL
PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA**

Se tipăreşte după textul apărut în „Buletinul", organ al C.C. al P.C.R., nr. 3 din 15 iunie 1931.

Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 50

18

REZOLUŢIA SECRETARIATULUI POLITIC AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA ASUPRA REZULTATELOR ALEGERILOR PARLAMENTARE *

I

SITUAŢIA POLITICĂ

Desfăşurarea campaniei electorale şi rezultatul alegerilor au confirmat în întregime justetea analizei situaţiei politice din Romînia dată de către Secretariatul partidului.

1. Criza economică adîncă din Romînia, împletită cu criza agrară catastrofală dezvoltată pe baza crizei de decădere a capitalismului de după război, ascute şi adînceşte toate contrazicerile sociale într-atît, încît clasa dominantă se arată neputincioasă de a găsi o forţă unitară pentru consolidarea dominaţiei ei.

Lupta pentru monopol, rivalitatea între diferite grupări capitaliste, rivalitatea între grupurile capitalului naţional şi cel internaţional, tendinţele imperialiste ale burgheziei romîne în conflict cu burghezia naţională din provinciile ocupate — toate acestea s-au manifestat clar în actuala campanie electorală.

2. Criza economică continuă să se adîncească, fiind agravată de măcinarea aparatului putred de stat care se descompune prin corupţie, fraude, deficite de miliarde etc. Pauperizarea, proletarizarea

* *Rezoluţie adoptată la 15 iunie 1931.*

păturilor largi din mica burghezie de la orașe și de la sate capătă în unele regiuni un caracter adevărat catastrofal. Criza agrară, stagnarea în comerț, epidemia falimentelor, scăderi însemnate de valori de bursă, procesul continuu al scăderii producției în toate ramurile industriei apasă greu asupra țărănimii ruinate și înrăutățește situația muncitorilor... Adîncirea crizei este cauzată și de politica capitalului financiar, care, în baza tratatelor, a împrumuturilor, a obligațiilor, face din Romînia un stat vasal capitalului financiar european. Politica vamală, împrumuturile în Franța, planurile războinice împotriva Uniunii Sovietice, — toate acestea paralizează definitiv dezvoltarea economică a Romîniei și accelerează tempoul de descompunere a sistemului capitalist.

3. Încercările fasciștilor de a face ordine..., de a opri adîncirea crizei au dus de fapt la ascuțirea acesteia, ascuțind în același timp toate contrazicerile sistemului capitalist.

Campania electorală făcută de guvernul Iorga-Argetoianu-Manoilescu a scos în evidență... și a arătat planurile dictatoriale ale lui Carol și ale slugilor sale. Acești fasciști au întrebuințat toate mijloacele (arestări, schingiuiri, asasinate, stare de asediu, furtul voturilor, împiedicarea de la vot) pentru a-și asigura masca parlamentară... Rezultatul alegerilor a scos în evidență contrazicerile adînci din sînul taberei burgheze.

Pe baza luptei aprige dintre diferite grupări burgheze pentru menținerea pozițiilor lor și cîștigarea de noi poziții, voturile taberei burgheze au fost fărîmițate, încît nici una din acestea n-a putut să obțină o majoritate considerabilă de voturi, așa cum de obicei a fost pînă acum. Nici chiar guvernul.

care a mers cu liberalii și cu o serie întreagă de grupări fasciste, n-a reușit să obțină majoritatea absolută — caz fără precedent în Romînia de la existența legii electorale actuale.

4. În același timp frontul revoluționar a obținut o victorie importantă. Pe listele Blocului muncitoresc-țărănesc s-au obținut numai în 30 de județe 73.711 voturi, față de cele 38.000 obținute în 34 de județe în 1928. Acest rezultat, în condițiile în care a fost obținut, arată clar ridicarea valului revoluționar și întărirea Partidului comunist, conducătorul frontului revoluționar, ca factori importanți pe arena vieții politice. Șefii social-democrați, deveniți agenți ai burgheziei fasciste în rîndurile clasei muncitoare, au suferit o înfrîngere gravă tocmai în centrele lor politice mai importante — Cernăuți, Cluj, Timișoara — în favoarea frontului revoluționar. Dacă totuși cuziștii și social-democrații au reușit să-și mărească numărul voturilor pe întreaga țară, aceasta se datorește slăbiciunii noastre și sprijinului dat lor de către guvern. Noi n-am pus liste într-o serie întreagă de județe, iar ei au reușit să înșele masele nemulțumite prin demagogia lor.

II

CAMPANIA ELECTORALĂ ȘI REZULTATUL ALEGERILOR

Obținerea celor 73.711 voturi și, pe baza lor, cele 5 mandate pe listele B.M.Ț. a produs o zăpăceală și chiar desperare în rîndurile burgheziei. 73.711 muncitori și țărani au votat pentru ieșirea revoluționară din criza actuală, împotriva războiului antisovietic, împotriva dictaturii fasciste. Alegerile au decurs mai în toate părțile în condițiile unei adevărate dictaturi militare.

Teroarea sălbatică a fost dezlănţuită mai ales împotriva Partidului comunist şi a tuturor organizaţiilor revoluţionare, împotriva candidaţilor şi aderenţilor B.M.Ţ. Sute de arestări ale muncitorilor, ţăranilor şi conducătorilor revoluţionari au fost făcute în toată ţara şi mai ales în Transilvania, Basarabia, Bucovina şi Dobrogea. Toate publicaţiile partidului şi ale blocului au fost confiscate.

Afară de furtul a mai mult de jumătate din voturile exprimate pentru B.M.Ţ., sate întregi au fost oprite de la vot, iar în alte părţi şi la C.F.R. buletinele de vot ale muncitorilor au fost confiscate aproape în întreaga ţară. Scurta durată a campaniei electorale în luna mai (după arestările de 1 Mai) a îngreuiat şi mai mult munca partidului în campania electorală. De asemenea partidul n-a reuşit încă să se îndrepte definitiv după lupta fracţionistă criminală. Pe toate aceste considerații se baza burghezia fascistă cînd se mîngîia cu gîndul că va reuşi să înfrîngă frontul revoluţionar în aceste alegeri. Duşmanii noştri însă s-au înşelat. Cele 73.711 voturi dovedesc aceasta.

III

INSEMNATATEA REZULTATULUI ALEGERILOR

5. Acest rezultat e fără îndoială de o mare importanţă istorică şi politică pentru mişcarea revoluţionară din Romînia. Cele 73.711 voturi arată că muncitorii şi ţăranii din Romînia au crescut politiceşte. Insemnătatea voturilor exprimate pentru listele B.M.Ţ. este cu atît mai mare, cu cît votul muncitorilor şi ţăranilor a fost pentru comunişti, pentru Partidul comunist, adică pentru revoluţie, pentru pămînt şi pentru libertate, pentru guvernul

muncitoresc-ţărănesc. Succesul obţinut prin cele 73.711 voturi date de fapt Partidului comunist este un element al crizei revoluţionare, elementul care s-a dezvoltat în mod inegal în diferite provincii. Voturile obţinute de noi pe regiuni scot în evidenţă însemnătatea şi rolul ţărănimii şi al naţionalităţilor asuprite pentru mişcarea revoluţionară din Romînia. Rezultatul alegerilor mai vorbeşte de popularitatea indiscutabilă de care Uniunea Sovietică şi lozinca „lupta contra războiului imperialist împotriva Uniunii Sovietice" se bucură printre muncitorii şi ţăranii din Romînia.

Alegerile au mai vorbit că Partidul comunist nu este un grup de sectari izolaţi, ci că are influenţă largă în masele muncitoreşti şi ţărăneşti exploatate şi asuprite şi că este urmat de o armată de sute de mii de luptători, că lozincile de bază ale partidului în problema muncitorească, ţărănească şi naţională sînt juste şi se bucură de o largă popularitate. Este un mare succes al partidului că punctul central în jurul căruia masele muncitoreşti şi ţărăneşti au fost mobilizate a fost lozinca : ieşirea revoluţionară din criza sistemului capitalist din Romînia.

6. Au fost create celule şi organizaţii noi de partid şi s-au luat legături cu sute de noi sate, creîndu-se comitetele săteşti. Constatăm un şir întreg de progrese în comparaţie cu alegerile generale din 1928 şi a celor parţiale şi judeţene din 1929.

Activitatea locală a fost pe alocuri foarte intensă, cu toate greutăţile pe care dictatura fascistă ni le punea. Trebuie de relevat activitatea intensă şi iniţiativa locală în jurul strîngerii fondurilor pentru campania electorală. Au fost trimişi instructori speciali din partea Secretariatului pentru conducerea campaniei electorale. In unele locuri din

Transilvania, Bucovina și Basarabia s-au făcut unele încercări serioase de opunere terorii jandarmeriei și siguranței.

IV

GREȘELILE ȘI SLĂBICIUNILE NOASTRE CARE S-AU EVIDENȚIAT IN TIMPUL ALEGERILOR

Greșeala fundamentală a partidului a fost subaprecierea forței sale, a posibilităților sale, dar mai ales subaprecierea ridicării conștiinței revoluționare și politice a muncitorilor și țăranilor din Romînia și subaprecierea puterii și influenței represiunilor fasciste contra partidului.

In unele județe a fost neglijată grav depunerea listelor (Prahova, Dolj, Trei Scaune, Bălți, Soroca). In regiunile industriale atît de importante ca Bacău (Valea Trotușului), Cîmpulung-Bucovina nici nu s-a încercat măcar să se pună listele noastre.

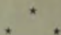
7. Punctul cel mai slab al partidului continuă să rămînă Vechiul Regat. Aci listele au fost depuse numai în 6 județe, iar din cele 73.711 voturi îi revin numai 5.000 de voturi. Este adevărat că și aici avem o creștere în comparație cu 1928, dar o creștere foarte slabă. Organizațiile partidului de aci n-au știut să învingă slăbiciunile lor sectariste, izolarea lor.

N-au știut să stabilească legături serioase cu masele largi de muncitori și țărani. Greșeli și slăbiciuni au fost, desigur, și din partea Secretariatului și a Biroului Central al B.M.Ț., care n-au dat atenția necesară Vechiului Regat. Propaganda a fost dusă extrem de slab. N-au fost utilizate pretutindeni toate posibilitățile legale și ilegale de presă. In provincie materialul nostru propagandistic a fost la un nivel politic inferior, iar în unele locuri, ca Timișoara, Tîrgu-Mureș, Iași etc., punctele principale din programul B.M.Ț. n-au fost atinse de loc. Cu toate indicațiile date de la centru, numai în unele regiuni tovarășii noștri au făcut încercări serioase de a mobiliza pe muncitori și țărani pentru proteste revoluționare de opunere împotriva terorii jandarmeriei, siguranței și bandelor fasciste. Secretariatul partidului și Biroul central al blocului au întîrziat mult cu tipărirea materialului central. Programul blocului n-a ajuns aproape de loc în provincii.

8. Pe listele blocului au fost trecute în unele locuri elemente nesigure din punct de vedere ideologic, străine de clasă și chiar potrivnice liniei partidului. In multe locuri (Transilvania, Dobrogea) blocul a manifestat tendința de a ieși de sub conducerea partidului. In aceste locuri fracțiunile comuniste s-au dovedit prea slabe pentru a reține conducerea integrală a organelor blocului, în unele părți ele lipsind complet. Au fost și cazuri cînd fracțiunile partidului, cu toate hotărîrile luate, nu au reprezentat în mod unitar linia partidului (Chișinău, Iași etc), iar în alte părți (Tîrgu-Mureș) fracțiunile au reprezentat o linie ostilă partidului. Numai astfel a fost posibil ca oportuniștii să se opună, prin organele blocului, hotărîrilor partidului. Organizațiile revoluționare de masă, ca U.T.C., Sindicatele unitare, Ajutorul roșu etc., nu și-au arătat îndeajuns forța lor politică în campania electorală, cu toată activitatea depusă de organizațiile lor de jos. O bună parte din vină o poartă partidul, care, luînd unele elemente din organele centrale și întrebuințîndu-le pe linia partidului în campania electorală, a slăbit conducerea acestor organizații. Au ieșit în evidență slăbiciunea partidului în com-

parație cu influența lui politică și lipsa completă a organizațiilor de partid într-o serie de regiuni importante (mai ales în Vechiul Regat).

Concluziile pe care partidul le trage de pe urma campaniei electorale sînt următoarele: rezultatul alegerilor a dat o lovitură oportuniștilor de dreapta, care negau radicalizarea maselor și susțineau că partidul este o sectă izolată de masă (Margulies etc.).

9. A dat o lovitură teoriilor de stînga luxministe ale minorităților conștiente, eroismului personal etc., care astăzi, după dezbrăcarea hainei de stînga, își arată fondul de dreapta prin negarea posibilităților acțiunilor de masă, demonstrații etc. (București, Chișinău).

Oportunismul de dreapta și oportunismul în practică rămîn mai departe pericolul central care stă în mod acut în fața partidului. Curentul de dreapta s-a manifestat atît în opunerea lozincilor partidului (problema națională și agrară) cît și punerea pe listele blocului a elementelor nesigure în ceea ce privește platforma lor politică și mai cu seamă în evitarea metodelor revoluționare în ducerea campaniei electorale, în refuzul de a întrebuința mijloacele legale și semilegale în activitatea blocului.

Campania electorală a dovedit încă o dată justețea aprecierii Congresului al V-lea al Profinternului asupra müllerismului ca un curent în drum spre social-fascism. Conducătorii mülleriști din Timișoara, în frunte cu Baga, au făcut totul pentru a izola pe delegatul centrului de masele muncitorești,

au sabotat întrunirea pentru care aveau și autorizație, iar în loc de un manifest cu programul B.M.Ț. au scos un manifest al lui Müller. Mülleriștii au dus o politică deschisă de sabotaj în timpul campaniei electorale, folosindu-se de alegeri pentru reclama șefului lor, Müller, opunînd-o campaniei revoluționare.

SARCINI IMEDIATE

10. În fața partidului și a tuturor organizațiilor revoluționare stau actualmente următoarele sarcini:

1) A cuprinde în forma organizatorică masele largi care au votat pentru noi. În condițiile noastre actuale, fiecare alegător roșu este un luptător conștient.

2) Partidul și tineretul comunist trebuie să accelereze organizarea celulelor, atrăgînd pe muncitorii și țăranii care s-au evidențiat prin munca lor revoluționară.

3) Trebuie create celule noi în întreprinderi și la sate, trebuie create organizații în regiuni neatinse, dînd o importanță deosebită Vechiului Regat.

4) Trebuie întărită disciplina și conspirația prin ridicarea nivelului ideologic și politic al membrilor. Trebuie atrași muncitori noi în organele conducătoare atît ale partidului cît și ale organizațiilor revoluționare ajutătoare.

5) Trebuie în special perfecționată tehnica partidului, a cărei slăbiciune a fost scoasă în evidență cu ocazia campaniei electorale.

6) Presa noastră de partid, care nu s-a arătat la înălțimea ei cu ocazia campaniei electorale, tre-

buie întărită prin scoaterea unui organ central și prin buletine și gazete de întreprinderi, cu ajutorul agit-propului.

7) Munca la sate a fost dusă slab și în unele părți complet neglijată (Vechiul Regat). Țărănimea săracă și mijlocașă fiind una dintre rezervele cele mai importante ale revoluției din Romînia, se impune ca o sarcină imediată pentru întregul partid ducerea unei munci la sate. Legăturile create în timpul campaniei electorale trebuie utilizate pentru crearea unei baze organizatorice.

Crearea celulelor de partid și de tineret din lucrători agricoli și țărani proletarizați, crearea comitetelor de acțiune țărănești pe baza revendicărilor concrete din satele respective.

Trebuie întărită și transformată în organizații largi de masă Uniunea țăranilor revoluționari (S.R.K., Dro, Vizvolenia [10]).

8) Trebuie întărite prin atragerea elementelor revoluționare în conducerea blocului și create pretutindeni fracțiunile comuniste pentru a asigura conducerea justă a blocului. De asemenea trebuie create fracțiuni comuniste în sindicate, M.O.P.R., A.M.R., organizații țărănești național-revoluționare, comitetele de acțiune țărănești etc. acolo unde nu există fracțiuni.

9) Munca în armată, în instituțiile de război, în punctele strategice, în porturi, cît și educația antimilitaristă au fost neglijate de partid în întregime, ceea ce înseamnă subaprecierea pericolului de război împotriva Uniunii Sovietice, pericol care stă în mod acut în fața noastră.

Trebuie imediat începută această muncă în toate ramurile de activitate, dîndu-i-se o atenție deosebită, ea fiind legată cu munca noastră de toate zilele. S-a observat o neatenție aproape com-

pletă a muncii printre șomeri ca o muncă sistematică de zi cu zi pentru organizarea și conducerea luptelor pentru revendicările acestora, ele fiind legate cu lupta muncitorilor care încă mai lucrează : pentru mărirea salariilor, împotriva concedierilor, pentru ajutor de către stat șomerilor etc. Această muncă trebuie începută imediat atît pe linia partidului cît și pe linie sindicală.

10) În legătură cu pășirea partidului pe arena muncii parlamentare, se pun în fața partidului sarcini noi importante. Însă greutatea muncii partidului nu va fi în parlament, ci în masa muncitorească din uzine și fabrici, a țărănimii sărace și a naționalităților asuprite.

Partidul nu-și face nici o iluzie în privința legalității practicii noastre parlamentare, în privința activității parlamentare.

Dar partidul caută să utilizeze pozițiile sale noi pentru activitatea sa revoluționară printre muncitori și țărani.

În fața partidului stau sarcini imediate de a organiza și a conduce lupta maselor exploatate și asuprite pentru apărarea pozițiilor cucerite și cucerirea de noi poziții.

De capacitatea partidului de a organiza lupta acestor mase, de a cîștiga majoritatea clasei muncitoare depinde succesul luptei pentru doborîrea dictaturii burgheze... și ieșirea revoluționară din criza actuală.

15 iunie 1931

Se tipărește după textul apărut în „Buletinul", organ al C.C. al P.C.R., nr. 4 din iulie 1931.
Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 50

———★———

Proletari din toate țările, uniți-vă!

19

Succesul B.M.Ț. în alegeri *

73.711 muncitori și țărani au votat în 30 de județe din 71 pentru Blocul muncitoresc-țărănesc. In realitate numărul voturilor este mai mare. Represalii, arestări în masă, confiscarea manifestelor programului blocului; confiscarea ziarelor, anularea listelor candidaților B.M.Ț.; arestarea redactorilor și a candidaților blocului, maltratarea și asasinarea lor; confiscarea șapirografelor, a mașinilor de scris și a tipografiei ilegale; arestarea tovarășilor din tipografia ilegală și maltratarea lor de către bandiții siguranței; starea de asediu, înconjurarea cu jandarmi și poliție a satelor și a regiunilor întregi — toată teroarea turbată a guvernului fascist nu a putut să înăbușe conștiința revoluționară a muncitorilor și a țăranilor. In contra cordoanelor de jandarmi, a gloanțelor și maltratărilor, în contra terorii fasciste, muncitori și țărani, sute și mii, au votat contra exploatării burgheze, contra moșierilor și a cămătarilor, pentru Partidul comunist, pentru platforma revoluționară a Blocului muncitoresc-țărănesc. 73.711 muncitori și țărani și-au exprimat încrederea în partidul lor, în lozincile partidului. Și-au manifestat încrederea că ieșirea din criză, din lipsa de lucru, scăparea de foamete și de teroare, de cămătari și de dări este în revoluție, în guvernul muncitoresc-țărănesc.

Acesta este răspunsul maselor muncitorești și țărănești la represaliile fasciste, la demagogiile și trădările social-fasciștilor, la neîncrederea oportuniștilor în radicalizarea maselor și în forța partidului.

* *Manifest al C.C. al P.C.R. din 1931.*

Muncitori și țărani! 73.711 alegători revoluționari! Aceasta este victoria partidului vostru, aceasta înseamnă întărirea pozițiilor voastre pe frontul luptei revoluționare. Dar asta nu e totul. Tribuna parlamentară va fi o armă în mîna partidului pentru a demasca putreziciunea regimului burghez, pentru a arăta ura voastră contra exploatatorilor și a asupritorilor, pentru a mobiliza masele, pentru a organiza revoluția. Parlamentul lui Iorga și al lui Moscovici nu ne va aduce nouă scăparea, succesul e mare. Dar capul nu ni se învîrtește din cauza succesului. Pîine, muncă, pămînt și libertate ne va da numai revoluția.

Uniți-vă rîndurile voastre în jurul partidului, creați organizațiile voastre revoluționare. Intăriți organizatoricește pe cei 73,711 muncitori și țărani uniți; cu îndrăzneală și încredere să ne organizăm și să luptăm pentru revoluție, pentru guvern muncitoresc-țărănesc.

Partidul comunist este partidul vostru. In fața voastră partidul nu-și ascunde slăbiciunile și greșelile. In voi este forța, să-l întăriți, să-l apărați contra atacurilor fasciștilor.

73.711 alegători revoluționari! Muncitori și țărani! Apărați pozițiile cucerite contra atacurilor dușmanilor voștri!

— Jos dictatura fascistă!

— Jos programul de înfometare al guvernului!

— Jos războiul contra Uniunii Sovietice!

— Jos trădătorii social-fasciști!

— Trăiască lupta revoluționară a maselor muncitorești și țărănești pentru pîine, muncă, pămînt, libertate socială și națională!

Pentru guvern muncitoresc-ţărănesc!

Pentru apărarea revoluţionară a Uniunii Sovietice! Pentru fraternizare cu muncitorii şi ţăranii din U.R.S.S.! Trăiască Partidul Comunist!

C.C. al P.C.R.

Se tipăreşte după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A. XV—4. Inv. 328.

20

SINDICATELE FAŢĂ DE ACTUALA SITUAŢIE POLITICĂ *

Încă la congresul din Timişoara al Sindicatelor unitare, Partidul comunist, văzînd clar situaţia politică şi perspectivele ei..., prin fracţiunea lui din Consiliul general al Sindicatelor unitare a dat lozinca pentru punerea bazei organizatorice a Sindicatelor unitare în fabrică, adoptînd linia de creare a sindicatelor pe industrii, cu secţii sindicale în fabrică în locul celor de breaslă.

În urma evenimentelor întîmplate la Timişoara, cărora le-a urmat închiderea tuturor căminelor, prin forţa împrejurărilor, activitatea noastră trebuia să aibă ca bază fabrica. Dar cea mai mare parte a mişcării noastre tot n-a înţeles nici atunci importanţa hotărîrilor congresului de la Timişoara şi căuta ca bază de activitate şi organizare nu fabrica, ci oraşul. Adică, în loc ca baza organizatorică să fie fabrica, prin aceea ca muncitorii din fabrică să fie strînşi pe baza nevoilor lor speciale, să se constituie în secţie sindicală pe fabrică, cu comitetul ei, cu delegaţi, să se aleagă un comitet de fabrică al tuturor muncitorilor etc., se practică tot vechiul sistem, adică organizarea unui sindicat pe oraş, care se compune din cîţiva muncitori din fiecare fabrică — asta în cazul cel mai bun — şi care nu poate să mobilizeze masele.

* *Articol apărut în „Buletinul", organ al C.C. al P.C.R., anul I, nr. 4 din iulie 1931.*

Aceasta era în special linia lichidatoriştilor din mişcare, dar şi a unei părţi din membrii partidului nostru. Lichidatoriştii aveau ca singur scop închirierea unei săli în care să adune pe muncitori, respingînd orice altă muncă, iar o parte a partidului, în frunte cu conducerea ei sectaristă, abandonînd exploatarea posibilităţilor legale, creau grupe sindicale mici, compuse aproape numai din membri ai partidului, impunîndu-le în mod birocratic diferite hotărîri ale partidului.

Era natural ca o conducere sectaristă atît la partid cît şi la sindicate să nu poată imprima mişcării o linie de conduită justă, să nu poată duce cu rezultat lupta împotriva lichidatoriştilor.

Astfel s-au pierdut doi ani fără ca mişcarea sindicală să fi putut păşi înainte, ci, dimpotrivă, a dat mereu înapoi. In loc ca, în urma evenimentelor întîmplate la Timişoara, linia trasată de congres în ceea ce priveşte organizarea sindicatelor pe industrie, cu secţii sindicale pe fabrică, să fie întărită, dezvoltată, explicată, am văzut o completă lipsă de activitate din partea C.G.S.U., ceea ce în mod fatal a avut repercusiune asupra întregii mişcări. Dacă peştele s-a împuţit la cap, apoi s-a stricat întreg.

In loc să fi căutat să-şi creeze posibilitatea de activitate legală, ca : societăţi de sport, de cultură etc., care făceau posibilă apropierea de masă şi ducerea mai uşor a luptei pentru activitatea deschisă a Sindicatelor unitare, Consiliul general al Sindicatelor unitare se închidea în cîteva fraze rigide. In loc să se fi căutat de a mobiliza şi organiza masele pe baza revendicărilor lor imediate, se dădea mereu zor cu : luptaţi pentru activitatea deschisă a Sindicatelor unitare ; transformaţi greva economică în grevă politică, fără să se vadă

că nu acestea sînt lozincile care mobilizează masele, ci problema salariilor, a scumpetei, a amenzilor, a dărilor etc. şi că celelalte trebuiau legate de acestea, pentru că pentru mase sindicatele sînt un mijloc, nu un scop.

Dacă conducerea centrală a partidului văzuse bine perspectivele politice şi dăduse formele juste organizatorice, inspirîndu-se din rezoluţiile forurilor superioare, apoi în practică a făcut cu totul altceva.

*
* *

Criza economică şi politică prin care trece capitalismul din România înaintează cu paşi repezi spre criza revoluţionară.

Este deci natural ca burghezia să-şi ia toate măsurile de precauţie. Una dintre aceste măsuri va fi întărirea terorii împotriva elementelor revoluţionare şi a organizaţiilor create de ei, deci împotriva mişcării revoluţionare în general.

In acest scop prepară o nouă lege, mai draconică decît cea Mîrzescu, pe care o desfiinţează ca fiind prea slabă, lege prin care vor desfiinţa în mod „legal" toate organizaţiile care nu vor fi subjugate social-fasciştilor sau fasciştilor.

Acest fapt trebuie să ne împingă pe noi, membrii Partidului comunist, ca de acum înainte să vedem şi mai clar faptul că activitatea noastră de bază trebuie să fie în fabrică, fiindcă din ce în ce ni se răpesc mai mult posibilităţile de activitate legală, cu săli de întruniri etc.

Cu forţe înzecite va trebui să lucrăm de acum înainte pentru a putea pătrunde în fabrică şi a organiza pe muncitori pe baza tacticii noastre de

front unic, făcînd ca fiecare fabrică să-și aibă comitetul său de întreprindere ales de muncitori.

Apoi lozinca noastră centrală de acum înainte trebuie să fie:

Fiecare fabrică un sindicat!

Aceasta nu înseamnă că renunțăm la forma de organizare de pînă acum de a crea sindicate pe industrii, ci, dimpotrivă, perfecționăm, dezvoltăm această formă și o aplicăm din ce în ce mai bine împrejurărilor, făcînd astfel ca în fabricile mai mari să creăm sindicate proprii. Aceasta nu înseamnă însă că în rîndul muncitorilor din întreprinderile mai mici, ca: cizmari, croitori, frizeri, chelneri etc., să nu păstrăm forma de organizare a sindicatului pe industrie, cu secții sindicale în fiecare atelier, făbricuță etc.

Dar fabricile mai mari trebuie să le organizăm într-un sindicat separat.

Natural că prima noastră datorie este să mobilizăm masele la luptă împotriva tendințelor de dizolvare a organizațiilor muncitorești. Nu trebuie să cedăm nici un pas din terenul activității legale și va trebui încontinuu să întrebuințăm toate formele pentru aceasta ca mijloc de mobilizare a maselor.

Vom putea mobiliza masele la luptă pentru apărarea organizațiilor lor numai dacă știm să pornim lupta pe chestiunea scumpirii pîinii, a petrolului, a concedierilor, a scăderii salariilor etc., arătîndu-le că dizolvarea organizațiilor se face tocmai în vederea distrugerii forței de rezistență a clasei muncitoare.

Această mobilizare trebuie să aibă apoi ca rezultat întărirea organizatorică în fabrică.

*

* *

Problema opozițiilor roșii joacă un rol din ce în ce mai mare în mișcarea noastră...

Pe de o parte, ofensiva patronală pentru scăderea salariilor, trădarea luptei de către șefii social-fasciști pe de altă parte vor accelera revolta maselor și vor grăbi dezvoltarea conștiinței de clasă, ușurîndu-ne enorm de mult organizarea opozițiilor roșii în toate sindicatele social-democraților. De aceea, în toate localitățile unde sînt sindicate social-democrate și altele va trebui să creăm pe lîngă sindicatele revoluționare un resort al opoziției roșii, care va trebui să organizeze și să coordoneze munca opozițiilor roșii din diferite sindicate pe baza unui program stabilit. Această coordonare trebuie să existe pe țara întreagă, condusă de resortul opoziției roșii al Consiliului general al Sindicatelor unitare.

Opozițiile roșii trebuie să fie organizatoarele luptelor muncitorilor din sindicatele social-democrate, cît și propagatoarele frontului unic de jos.

In actuala situație politică și în perspectivele pe care le avem, avînd în vedere colaborarea din ce în ce mai strînsă dintre capitaliști și șefii social-fasciști, organizarea sistematică a opozițiilor roșii este una din datoriile cele mai importante ale mișcării revoluționare, care și-a pus ca îndatorire cucerirea majorității clasei muncitoare.

Organizarea opozițiilor roșii în sindicatele social-democrate nu înseamnă, așa cum cred unii tovarăși, că, în cazul cînd o parte importantă a muncitorilor dintr-o breaslă se organizează în sindicatele social-democrate, unde noi am creat opoziție roșie, trebuie să îndemnăm și pe ceilalți muncitori să se înscrie în acel sindicat. Aceasta ar fi greșit. In acest caz trebuie să mobilizăm masa organizată din fabrică pentru a susține jos, în masă,

lupta opoziţiei roşii, formînd frontul unic de jos şi alegîndu-şi comitet de întreprindere, de acţiune, de grevă etc., cu scopul de a cîştiga conducerea acelui sindicat.

La aceasta mai trebuie să adăugăm munca extraordinar de importantă pentru mobilizarea şi organizarea şomerilor şi legarea luptei lor cu a acelora care lucrează.

La atacurile din ce în ce mai desperate ale clasei burghezo-capitaliste, care simte fugindu-i terenul de sub picioare, trebuie să răspundem cu organizarea noastră în fabrică şi de acolo să ne apărăm şi să atacăm, precum şi prin organizarea noastră de opoziţii roşii în sindicatele adverse, pentru ca să slăbim puterea de apărare a burgheziei, în alianţa cu şefii social-fascişti, şi să întărim puterea de rezistenţă a clasei muncitoare.

Lozinca „fiecare fabrică un sindicat" trebuie să fie nu numai auzită, dar şi pusă în practică, pentru ca astfel fiecare fabrică s-o transformăm într-o citadelă a noastră, deci şi a revoluţiei.

Se tipăreşte după textul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 50

———★———

21

CRIZA CAPITALISTĂ, PLANURILE BURGHEZIEI ŞI SARCINILE NOASTRE *

I

„Pe baza crizei generale a capitalismului, criza economică mondială a atins în ultimul an cea mai mare dezvoltare cunoscută pînă acum în istorie, cuprinzînd toate ţările capitaliste şi toate ramurile importante ale economiei ; pe de altă parte şi creşterea gigantică a construcţiei socialiste din Uniunea Sovietică a scos în evidenţă, cu o ascuţime nemaivăzută, contradicţiile dintre sistemul socialist, în creştere, şi sistemul capitalist, care se prăbuşeşte"... (Din tezele plenarei a XI-a a C.E.I.C.).

Aproape că nu mai trebuie cifre pentru a dovedi că criza prin care trece astăzi capitalismul se adînceşte mereu. Iar criza economică în creştere are la bază însăşi criza sistemului capitalist de producţie. Aceste fapte sînt nevoiţi să le recunoască şi conducătorii burgheziei. Fostul ministru de finanţe englez Horn, vorbind despre încercarea Statelor Unite de a scăpa Europa capitalistă de faliment prin moratoriul datoriilor de război şi prin realizarea atacului imperialist împotriva Uniunii Sovietice, spune : „Moratoriul a venit tocmai în ultimul moment, înaintea prăbuşirii economiei mondiale". Un alt fapt. Ţările producătoare de

* *Articol apărut în „Buletinul", organ al C.C. al P.C.R., anul I, nr. 4 din iulie 1931.*

cafea, neputînd să ajungă la o înțelegere, au ars 4.000 de vagoane de cafea în Brazilia.

În același timp 30.000.000 de șomeri din țările capitaliste sînt muritori de foame. Iată aspectul adevărat al crizei sistemului capitalist. Nu este vorba numai de ceva trecător, că numai pentru moment merg prost afacerile bancherilor, ale fabricanților și ale moșierilor, ci e vorba de incapacitatea lor de a îndrepta lucrurile așa încît acestea să fie întrucîtva folositoare și omenirii. Capitaliștii, pînă la începutul secolului al XX-lea, aduceau — vrînd-nevrînd — servicii și societății prin faptul că, dezvoltînd știința și tehnica în interesul îmbogățirii lor personale, acestea serveau și omenirii pentru propășirea ei în lupta cu natura. Astăzi, cele cîteva mii de bancheri, fabricanți și moșieri au trecut, tot în interesul lor personal, la închiderea fabricilor, la reducerea, la nimicirea producției. S-a luat astfel posibilitatea de muncă milioanelor de muncitori și țărani, lăsîndu-i muritori de foame. Aceasta nu pentru că brațele lor n-ar putea fi întrebuințate sau că ar fi prea puțină hrană în lume, ci pentru că știința și uneltele de producție ale societății au fost monopolizate de cîțiva oameni, și, în loc ca mașina să fie întrebuințată pentru a ușura munca și viața muncitorului, ea este pusă să-l arunce în mizerie, să-i ia posibilitatea de trai, înlocuindu-l. Produsele muncii a milioane de muncitori și țărani, în loc să servească lor ca hrană, putrezesc în magaziile și hambarele celor bogați, sînt arse, iar cei care produc mor de foame.

Singura ramură a științei și a tehnicii care se mai dezvoltă în lumea capitalistă este cea a războiului, destinată să reprime revolta celor mulți — sclavii moderni — contra celor puțini — stăpînii lor. Să nimicească primul stat proletar în care muncitorii și țăranii au știut, sub conducerea Partidului comunist, să se scuture, prin revoluție, de jugul monopolizatorilor și, sub scutul dictaturii proletare, au expropriat pe expropriatori, punînd știința, tehnica și bunurile produse în folosul celor mulți (în folosul muncitorilor și țăranilor).

Existența sistemului socialist face ca lupta dintre capitaliști pentru stăpînirea bunurilor și a piețelor rămase să devină tot mai crîncenă și, fără ca lupta dintre grupările și țările capitaliste să înceteze măcar pentru un moment, face ca contrazicerea cea mai adîncă, lupta cea mai mare să fie dusă între sistemul capitalist exploatator și subjugator, în putrezire, și sistemul socialist eliberator, în creștere.

II

Criza economică din Romînia, fără a fi cea mai adîncă dintre crizele țărilor capitaliste, merge dezvoltîndu-se, ascuțind contrazicerile interne și externe din tabăra burgheză cît și contrazicerile de clasă.

Venitul național a scăzut într-un singur an cu 45.000.000.000 de lei, de la 162.885.000.000, cît a fost în 1929, la 117.881.000.000 în 1930. Numai valoarea producției vegetale a scăzut de la 75.320.000.000 în 1929 la 46.400.000.000 în 1930. Aceasta arată clar atît gravitatea crizei agricole din Romînia cît și importanța pe care aceasta o are în economia națională.

Criza este agravată și de deprecierea produselor exportate din Romînia față de cele importate. Astfel indicele produselor romînești (în majoritatea lor agricole) a scăzut de la 45,37 în 1928 la 30,23 în 1930, pe cînd indicele mărfurilor importate (în majoritate industriale) de la 55,52 în 1928

scade în 1930 abia la 51,73, adică o pierdere de 28% asupra schimbului cu străinătatea. In diferența dintre indicele mărfurilor exportate și a celor importate se evidențiază în parte și prețurile de monopol ale produselor industriale față de cele agricole, care contribuie la agravarea crizei (cifrele sînt luate din planul economic al lui Madgearu-Manoilescu, publicat în „Adevărul" din 29 aprilie 1931). In discursul ținut în parlament la 6 martie 1931, dr. Lupu a arătat că venitul național se ridică în 1930 la maximum 100.000.000.000, avînd de achitat din acest venit 150.000.000.000 datorii private, 50.000.000.000 dobînzi, 60.000.000.000 buget, adică 260.000.000.000 cheltuieli dintr-un venit de 100.000.000.000.

Procesul de adîncire a crizei este viu oglindit în starea bugetului statului pe 1931. Incasările pe primele 3 luni ale anului în curs arată un deficit de mai bine de 3.000.000.000 de lei și un minus de 2.500.000.000 față de trimestrul corespunzător din anul trecut.

Producția industriei metalurgice a scăzut la mai bine de o treime; consumul chibriturilor de la 12.000.000.000 de cutii lunar la 4.000.000.000; însămînțările agricole, după datele oficiale, cu 15%.

Valorile de bursă sînt în continuă scădere:

	ianuarie 1930	decembrie 1930	27 aprilie 1931
Banca Națională	7.500	5.350	4.600
Banca „Dacia Romînă"	5.500	3.850	3.200
Societatea „Steaua Romînă" (petrol)	830	345	250
Societatea „Reșița"	475	280	210

Concedierile în masă se țin lanț. Numai la „Vulcan" au fost concediați 3.000 de mineri. Cu tot

sezonul de vară, nici o îndreptare; șomajul s-a întins tot mai mult.

Adîncirea crizei accelerează pauperizarea și proletarizarea păturilor micii burghezii.

Pe loturile țăranilor săraci și mijlocași apasă o „datorie" în medie de 4.111 lei la hectar („Argus" din 12 martie 1931). Impozitele stoarse pe cap de locuitor pentru cheltuielile statului fascist sînt de 3.460 de lei, adică 115 lei aur față de 67 de lei aur în 1913. Este de ajuns să arătăm că, în urma cheltuielilor enorme pentru pregătirea războiului și tributuri către marii imperialiști, bugetul statului a crescut de la 41.000.000.000 în 1926 la 62.000.000.000 în 1931. Inseși ziarele „democratice" burgheze (pentru a-și menține popularitatea) sînt nevoite să scrie: „Fiscalismul nu numai că a ajuns la limita puterii de plată a contribuabilului romîn, dar a și depășit-o cu mult, contribuind în mare măsură la agravarea crizei economice" („Adevărul" din 9 iunie 1931).

Burghezia fascistă, în frunte cu regele și guvernul, caută să arunce pe spinarea maselor largi urmările crizei și încearcă să iasă din ea prin jefuirea, exploatarea și asuprirea și mai sălbatică a maselor largi.

Incă pe baza programului economic al guvernului Mironescu, în urma raționalizării capitaliste, mai bine de 300.000 de muncitori au fost aruncați pe drumuri. Exproprierea demagogică a încetat, bancherii și moșierii trecînd la exproprierea țărănimii mici în interesul „raționalizării" agriculturii. Pentru păstrarea și mărirea profitului, salariile muncitorilor și ale funcționarilor au fost scăzute cu 20-60% atît la întreprinderile de stat cît și la cele particulare. „Reșița", care a realizat un cîștig de 615.000.000 de lei în 1930, a redus salariile cu 19%.

Sute de şcoli, în majoritatea lor ale naţionalităţilor asuprite, au fost desfiinţate, mărind astfel analfabetismul şi aruncînd pe drumuri mii de învăţători.

Măsurile luate de burghezie prin guvernul lui Mironescu n-au avut efectul dorit de ea. In loc de a uşura criza, ele au dus la înăsprirea ei, ascuţind toate contrazicerile sistemului capitalist din Romînia. Guvernul Iorga-Argetoianu-Manoilescu a fost adus la putere pentru aplicarea, cu mînă tare, a programului economic al burgheziei fasciste, program elaborat încă de guvernul Mironescu, precum şi pentru a face „corecturi" şi a lua măsuri noi necesare. Programul guvernului Iorga-Argetoianu, aprobat de întreaga burghezie fascistă şi de social-fascişti, este „politica de preţuri mari şi salarii minime", de „raţionalizare a muncii în vederea maximului de randament al aparatului de stat şi al factorilor producători", „stabilizarea proprietăţii agricole", a marii proprietăţi, „tarife protecţioniste", „organizarea reală a apărării naţionale", adică organizarea războiului imperialist contra Uniunii Sovietice. „Interes mai mult clasei burgheze, pentru că ea e aceea care suferă mai mult". „Restabilirea principiului autorităţii de stat". Romînizarea forţată a naţiunilor asuprite. Distrugerea seminţelor subversive cît timp sînt abia încolţite, în vederea întăririi regimului monarhic, adică distrugerea mişcării revoluţionare.

Aplicarea programului guvernului Iorga-Argetoianu a început cu vînzarea pămîntului ţăranilor săraci şi mijlocaşi pentru impozite şi datorii în interesul stabilizării marii agriculturi, cu scumpirea pîinii şi a produselor petrolifere, prin noi impozite pentru a plăti premii de 10.000 de lei moşierilor şi marilor bănci şi societăţi. O nouă curbă de sacrificiu, realizată prin concedieri şi reduceri de salarii, care să aducă „economii" de 4.000.000.000, mărirea cotizaţiei Casei centrale[11]. Teroarea sîngeroasă contra mişcării revoluţionare în timpul alegerilor, scoaterea din parlament a deputaţilor Blocului muncitoresc-ţărănesc, legea pentru dizolvarea tuturor organizaţiilor şi formaţiilor muncitoreşti cu caracter de clasă, legea contra comunismului etc.

III

Măsurile burgheziei fasciste pentru ieşirea din criză pe spinarea maselor largi nu pot să aibă alt rezultat decît ascuţirea şi mai mare a luptei din tabăra burgheză pentru poziţii, adică cine să bage în buzunar profitul, şi aşa micşorat, cine să-şi plaseze partizanii în fotoliile ministeriale, deputaţi, directori cu lefuri grase. Ascuţirea contrazicerilor dintre imperialismul romîn şi celelalte state imperialiste. Ascuţirea şi mai mare a contrazicerilor de clasă, adică a luptei maselor radicalizate contra planurilor şi a încercărilor burgheziei fasciste, pentru doborîrea burgheziei fasciste. Înăsprirea dictaturii fasciste, distrugerea organizaţiilor revoluţionare, pentru ca astfel să fie mai uşor ţinerea sub călcîi a maselor nemulţumite. Ascuţirea pînă la extrem a pericolului de război împotriva Uniunii Sovietice, burghezia fascistă nevăzînd altă ieşire din criză decît prin cîştigarea de noi pieţe de desfacere, scăpînd totodată şi de comunismul ameninţător.

Contrazicerile adînci din tabăra burgheză au ieşit la iveală cu ocazia crizei de guvern, a alegerilor, a demisiei lui Maniu. (Cu toate că partidele

și grupările burgheze recunosc că este vorba de însăși criza sistemului capitalist,... guvernul uniunii naționale al lui Titulescu n-a putut lua ființă. In timpul alegerilor, o luptă crîncenă pentru poziții între partidele burgheze, mai ales între uniunea națională și național-țărăniști; guvernul, cu toate „măsurile" lui, nereușind să obțină majoritatea. Lupta între liberali și iorghiști cartelați. Lupta național-țărăniștilor în frunte cu ardelenii contra grupei Iorga-Argetoianu-Manoilescu).

Național-țărăniștii au început o campanie contra „guvernului dictaturii", pentru „democrație". Desigur, nu e vorba că național-țărăniștii ar fi contra dictaturii fasciste, ci e vorba de lupta pentru ca ei să aplice această dictatură fascistă, ca ei să tragă foloasele exploatării și subjugării și mai sîngeroase. Trebuie spus clar că toate partidele și grupările burgheze din Romînia, inclusiv șefii social-fasciști, sînt pentru dictatura fascistă, îndreptată contra maselor largi muncitorești și țărănești nemulțumite și a organizațiilor revoluționare, în frunte cu Partidul comunist, iar lupta se dă între ei pentru ciolan, fiecare urmărind ca el să tragă foloasele aplicării dictaturii.

Demagogia „democratică" pe care o fac național-țărăniștii este pentru înșelarea maselor. Ascunzînd că stăpînirea burgheză și sub forma „democratică" înseamnă dictatura burgheză, ei caută să-și creeze popularitate, atrăgînd masele nemulțumite de partea lor, simulînd lupta contra dictaturii.

Demisia lui Maniu servește de asemenea scopului luptei contra guvernului; pe de o parte, prin desolidarizarea în fața țării și a străinătății de actele guvernului, pentru zdruncinarea situației acestuia; pe de altă parte, prezentînd pe Maniu ca victimă și

punînd chestiunea Maniu ca punct central la ordinea zilei, pentru cîștigarea simpatiei pierdute a maselor și pentru consolidarea situației înăuntrul partidului național-țărănesc, unde contrazicerile, deosebirile de interese dintre țărăniști, regățeni și național-ardeleni erau să ducă la spargere.

Mersul crizei scoate în evidență și ascuțirea luptei între imperialismul romîn și celelalte state imperialiste pentru piață de desfacere, pentru păstrarea în mînă de către marea finanță romînă a posturilor de comandă ale economiei naționale. „A venit ceasul ca și finanța romînească să atace, să aprofundeze și să desemneze rolul ei în înlăturarea comenzilor date peste graniță" (Adunarea generală a Uniunii industriilor metalurgice și miniere din Romînia). Contrazicerile ies clar în evidență pe terenul valorificării cerealelor; toate statele (inclusiv aliații) ridică taxele vamale pentru apărarea pieței proprii.

Dintre contrazicerile între țările imperialiste, cea mai adîncă este cea dintre Anglia și Statele Unite pentru stăpînirea Asiei, Africii și Americii și lupta între statele învinse și cele învingătoare. Cei care anunțau o orientare a Romîniei înspre Germania fac numai jocul imperialiștilor romîni, care caută astfel să ascundă planurile războinice contra Uniunii Sovietice sub directa conducere a Franței, dînd să se înțeleagă că s-ar lăsa de orientarea franceză. Oricîte acorduri comerciale ar încheia burghezia romînă cu cea germană în interesul afacerilor imediate, ea... rămîne în blocul francez. Așa-i dictează interesele imperialiste de subjugare mai departe a teritoriilor ocupate, de încasare a reparațiilor și de atacare a Uniunii Sovietice. Aceasta s-a evidențiat clar și cu ocazia propunerii lui Hoover

pentru salvarea Germaniei, Romînia trecînd de partea Franței.

IV

Agravarea crizei și soluțiile capitaliste pentru rezolvarea crizei, care aruncă pe stradă mai bine de 300.000 de muncitori industriali, care reduce sub minimum nivelul de trai al muncitorilor, care lasă muritori de foame pe țăranii mici și chiar mijlocași, care lucrează și cu o pierdere de 1.840 de lei la hectarul de grîu și cu 2.000 de lei la hectarul de porumb („Argus" din 25 decembrie 1930), care proletarizează o bună parte a micii burghezii (mici meseriași și comercianți), care înăsprește subjugarea națiunilor neromîne, a adus o accelerare a radicalizării maselor nemulțumite. Aceasta ne-au dovedit grevele de la fabricile de textile de la Timișoara, Arad, Cernăuți, București, mersul flămînzilor din Valea Jiului, mișcările puternice de la C.F.R.-București (din 29 ianuarie), Cluj (din 22 februarie), continuele mișcări spontane țărănești, grevele de la „Lemaître" și „Zimmer" din București, mișcările din portul Galați, manifestațiile de 1 Mai la București, Gheorghieni, Cernăuți, Salonta, Galați.

Alegerile, prin victoria listelor Blocului muncitoresc-țărănesc, care au obținut 73.711 voturi, cu toate măsurile guvernului, cu tot frontul unic fascist de la șefii social-fasciști pînă la cuziști contra frontului revoluționar, în adevărate condiții de dictatură militară aproape în întreaga țară, arată clar dezvoltarea accelerată mai departe a radicalizării maselor, conținînd și elementele crizei revoluționare.

Una din sarcinile principale pe care burghezia fascistă, cuprinsă de groază în fața radicalizării

maselor și a revoluției amenințătoare, a dat-o guvernului Iorga-Argetoianu este stîrpirea, distrugerea mișcării revoluționare, pentru ca ea să poată în liniște aplica soluția capitalistă — a crizei pe spinarea maselor — și a ataca Uniunea Sovietică. Iorga-Argetoianu a primit învoirea să utilizeze dictatura militară fascistă, în caz de nevoie, pentru aplicarea programului burghez. Și guvernanții declară și dovedesc la fiecare pas că se vor folosi de această voie. Gradul de aplicare al dictaturii fasciste depinde însă de raportul de forțe și de utilitate pentru cei care o aplică. Este știut — și burghezia este conștientă de acest lucru — că lupta adusă la punctul ei culminant duce cele două tabere la ciocnire inevitabilă, iar rezultatul acestei lupte în ultimă instanță va fi doborîrea sistemului capitalist. Și tabăra burgheză se clatină, n-are mare încredere nici în măsurile ei extreme și, cu toate că rezervele ei sociale se restrîng, măsurile extreme rămîn aproape singurul sprijin al burgheziei. „Calea aleasă de Argetoianu este aceea a sărăcirii și a convulsiunilor sociale. Pesemne proiectul de lege pe care-l pregătește contra mișcărilor extremiste are în vedere starea de lucruri pe care o vor provoca reducerile și economiile necruțătoare. Dacă este așa, apoi este sigur că guvernul a ales un drum greșit și primejdios" („Adevărul" din 1 iulie 1931).

„Comunismul la noi este mirajul spre care se îndreaptă dorințele de trai mai omenesc al unor plugari ajunși la sapă de lemn, este idealul de ultimă extremitate al unei muncitorimi exasperate de șomaj și de mizerie. Restituiți plugarilor vechiul belșug, faceți din meșteșugarul urban un mic proprietar de gospodărie, și nimeni nu va fi comunist. Altfel și invalidarea [12] și legea de represiune [13] vor avea efecte contrare celor așteptate" („Curentul" din 27

iunie 1931). De aceea guvernul a căutat și va căuta să mai mențină cît poate formele „legale" în aplicarea măsurilor lui, speculînd și bruma de autoritate, de legalism a „democrației" burgheze. De aceea guvernul Iorga-Argetoianu n-a avut nevoie și n-a trecut imediat, de la începutul formării lui, la dictatura deschisă, ci, avînd rolul de a aplica dictatura militară-fascistă ca una din rezervele burgheziei, el și-o clădește astăzi; el este astăzi clăditorul dictaturii militare-fasciste, care a și scos colțurile mai tari în legea contra comunismului.

În realizarea planurilor burgheziei fasciste, ale imperialismului romîn, rolul cel mai murdar îl joacă social-fasciștii. După trădarea luptelor muncitorimii din Valea Jiului, Reșița, C.F.R. etc., șefii social-fasciști ațîță direct la război contra Uniunii Sovietice, afirmînd că nu sistemul capitalist, ci socialismul din Uniunea Sovietică poartă răspunderea pentru mizeria maselor din țările capitaliste. Burghezia răsplătește generos serviciile șefilor social-fasciști cu mandate furate de la comuniști.

V

În fața mișcării din Romînia, și în primul rînd în fața Partidului comunist, conducătorul mișcării revoluționare și al luptei maselor nemulțumite, stau importante sarcini istorice. Față de planurile burgheziei fasciste — rezolvarea crizei prin exploatarea și subjugarea și mai sîngeroasă, distrugerea mișcării revoluționare, nimicirea Uniunii Sovietice — stă sarcina organizării ieșirii revoluționare din criză prin dărîmarea dictaturii burgheze fasciste, exproprierea expropriatorilor, eliberarea

naționalităților subjugate, înscăunarea guvernului muncitoresc-țărănesc.

Nu e de ajuns însă să repetăm de mii de ori fraza despre ieșirea revoluționară din criză, pentru ca aceasta să se înfăptuiască. Trebuie să începem și să continuăm în mod sistematic, zi cu zi, organizarea acestei lupte. Noi spunem că capitalismul este în decădere, dar el nu va dispărea singur, fără să fie doborît de noi. Dacă nu vom putea mobiliza masele largi la luptă, burghezia va căuta și va găsi soluții pe spinarea maselor ca să-și prelungească viața.

Mobilizarea maselor trebuie să aibă la bază în primul rînd revendicările lor economice, legate cu revendicările generale. Trebuie să ne adresăm maselor din partea care le doare mai mult. Și masele simt în primul rînd că n-au ce mînca, că pîinea se scumpește, că datoriile le sugrumă, că impozitele le doboară.

O luptă hotărîtă trebuie dusă contra oportuniștilor, care vor să ascundă lozinicile noastre în fața maselor sau neagă necesitatea sau posibilitatea de a mobiliza masele.

Lupta trebuie dusă însă și contra „stîngilor", care, sărind peste etapa dezvoltării, afirmă că sîntem de acum pe treapta cea mai înaltă a dictaturii fasciste și în plină criză revoluționară, ceea ce ar însemna că nu mai avem nevoie de lupte economice, ci numai de lupte de stradă pentru preluarea puterii în mînă.[14]

Partidul, ca și toate organizațiile revoluționare, trebuie să treacă imediat la cuprinderea organizatorică a influenței cîștigate asupra maselor largi în parte prin conducerea luptelor muncitorilor și țăranilor din Romînia și, pe de altă parte,

prin realizările socialismului din Uniunea Sovietică.

Prin toate organizaţiile şi formaţiile revoluţionare trebuie pornită o campanie energică contra noului val de scumpete, contra noului val de represiune, legînd strîns această campanie cu lupta contra pregătirilor de război împotriva Uniunii Sovietice, cu ziua de 1 august. Masele largi aşteaptă cuvîntul hotărîtor al partidului, şi numai dacă partidul va înţelege să se pună cu curaj în fruntea luptei lor, el va fi urmat de aceste mase.

Încercării de desfiinţare a ultimelor organizaţii şi formaţii revoluţionare trebuie să-i opunem mobilizarea lor şi a maselor largi, întărindu-le în mersul luptei. Nu vom renunţa la nici una din organizaţiile noastre, ci vom crea zeci de forme noi pentru a ne asigura legăturile cu masele largi.

Demascarea demagogiei şi trădării şefilor social-fascişti este una din sarcinile noastre principale; de asemenea distrugerea organizaţiilor fasciste şi o muncă sistematică antimilitaristă atît în armată cît şi în fabrică şi la sate.

Partidul trebuie să îndrepte cu hotărîre greşelile şi lipsurile sale, trebuie să termine cu rămînerea în urma radicalizării maselor, punîndu-se cu hotărîre în fruntea maselor.

Trebuie un tempo nou, care să corespundă şi să conducă tempoul radicalizării maselor.

Se tipăreşte după textul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 50

———★———

22

TEZE PENTRU 1 AUGUST *

1.) Agravarea adîncă a crizei economice mondiale, care în unele ţări capitaliste a creat şi creează condiţiile prealabile ale crizei revoluţionare, şi pe de altă parte desăvîrşirea fundamentului economic al socialismului în Uniunea Sovietică, pe baza avîntului gigantic în realizarea planului de 5 ani în 4 ani, au ca rezultat imediat ascuţirea pînă la extrem a pericolului iminent al războiului de intervenţie contra Uniunii Sovietice. Imperialismul mondial în plină decădere a pus ascuţit şi în mod public la ordinea zilei chestiunea rezolvării luptei dintre capitalism şi socialism prin războiul care ameninţă masele largi muncitoare din întreaga lume. Chiar şi numai faptul în sine al punerii faţă-n faţă a lumii capitaliste, săpată de criza mereu mai adîncă, cu Uniunea Sovietică, a clădirii victorioase a socialismului, a devenit un pericol pentru existenţa sistemului capitalist. Adîncirea continuă a suferinţei maselor muncitoare — prin creşterea mizeriei, şomajului, oprimării fasciste, prin noi atacuri sălbatice împotriva nivelului de viaţă al maselor muncitoare din lumea capitalistă — şi îmbunătăţirea de zi cu zi a situaţiei maselor muncitoare în Uniunea Sovietică — prin ridicarea salariilor, dispariţia totală a şomajului, prin ridicarea gospodăriilor agricole colective şi sovietice — arată clar diferenţa dintre cele două

* *Teze ale Secretariatului P.C.R. pentru 1 august 1931.*

sisteme mondiale. Burghezia caută desperată drumul ieșirii din criză prin dezlănțuirea războiului celui mai sălbatic împotriva nivelului de viață al maselor muncitoare din țările capitaliste și colonii și, în același timp, prin pregătirea și mai febrilă a războiului contra Uniunii Sovietice.

Internaționala a II-a și cea sindicală de la Amsterdam sînt sprijinitorii principali ai imperialismului mondial în lupta declanșată contra nivelului de trai al maselor și, în același timp, ai pregătirii febrile a intervenției contra Uniunii Sovietice.

2) Desfășurarea mai departe a crizei economice mondiale înăsprește pînă la extrem toate contrazicerile imperialismului mondial; ea ascute lupta înverșunată pentru cucerirea pieței mondiale de export al mărfurilor și capitalurilor, pentru reîmpărțirea lumii. Puterile imperialiste duc un război economic prin dumping, tarife prohibiționiste și război vamal. Se înmulțesc conflictele de graniță. Toate acestea duc inevitabil la noi războaie imperialiste. Însă ascuțirea contrazicerilor în sînul lumii imperialiste (lupta dintre America și Anglia pentru hegemonia mondială, dintre Anglia și Franța, Franța și Italia, dintre statele învingătoare, în frunte cu Franța, și cele învinse, în frunte cu Germania etc.) nu slăbește pericolul intervenției înarmate a imperialiștilor, ci îl înăsprește și mai mult. Planul Hoover [15], al moratoriului referitor la plata reparațiilor, este nu numai o încercare de a ușura criza din Statele Unite și din întreaga lume capitalistă, sau de a salva Germania de revoluție proletară, ci în primul rînd el înseamnă concentrarea întregii lumi capitaliste în vederea dezlănțuirii apropiate a războiului contrarevoluționar de clasă împotriva Uniunii Sovietice.

3) Procesul „partidului industrial“ de la Moscova a dezbrăcat complet și în mod concret organizarea războiului de intervenție în frunte cu Franța. Statul-major al armatei franceze a elaborat, mînă-n mînă cu cel englez, planul intervenției pentru anul 1928, care a fost amînat pentru 1930 și, mai tîrziu, pentru 1931. El a condus acțiunea de sabotaj și de spionaj desfășurată de inginerii contrarevoluționari sub conducerea guvernului francez și cu conlucrarea strînsă a capitaliștilor ruși emigranți. Romînia a avut un rol de frunte în planul briganzilor imperialiști. Trebuia să provoace un conflict de graniță ca pretext pentru dezlănțuirea măcelului, și armata romînă urma să fie prima din trupele aruncate în acest măcel. Demascarea planului concret al intervenției imperialiste prin procesul „partidului industrial“, întărirea sistemului sovietic și lichidarea organizațiilor contrarevoluționare de sabotaj, creșterea valului revoluționar în țările capitaliste și colonii, conflictele izbucnite în lagărul imperialist (nereușita acordului naval franco-italian, proiectul uniunii austro-germane), — toți acești factori au avut ca urmare amînarea pentru moment a intervenției. Dar puterile imperialiste fac toate sforțările să se concentreze asupra organizării și mai rapide a războiului antisovietic (conferințele pentru realizarea Pan-Europei [16] sub conducerea Franței, conferința balcanică de la Atena pentru crearea Uniunii balcanice antisovietice, formarea blocului antisovietic al statelor agrare din Europa, ultima conferință militară de la București, tratativele de la Chelquers, planul Hoover etc.). Sub conducerea Franței s-a reînnoit și s-a adîncit alianța militară dintre Polonia și Romînia contra Uniunii Sovietice. Creșterea rapidă a industriei de război (mărirea enormă a producției de arme, muniții și alte materiale de

război în Cehoslovacia, crearea fabricilor noi de arme, explozive, gaze asfixiante în Polonia şi Romînia), construirea febrilă a liniilor strategice în ţările limitrofe cu Uniunea Sovietică, reorganizarea şi întărirea flotei de război în Polonia şi Romînia, crearea noilor baze de flotă sub conducerea amiralităţii engleze, — toate acestea, precum şi noile lovituri fasciste din ultimul timp în Iugoslavia, Romînia, Polonia şi Finlanda, sub conducerea marilor puteri imperialiste, au fost organizate pentru înăbuşirea în sînge a mişcării revoluţionare în plin avînt şi, în acelaşi timp, pentru organizarea şi mai febrilă a intervenţiei armate. Puterile imperialiste, în frunte cu Statele Unite şi Franţa, dezlănţuie războiul economic împotriva U.R.S.S., ca introducere directă la intervenţia înarmată. În acelaşi timp imperialiştii dezlănţuie o cruciadă mereu mai vehementă pentru pregătirea morală a războiului antisovietic şi pentru înteţirea războiului economic (campaniile Kutiepov, împotriva „prigonirii religiei", a „dumpingului sovietic", a „muncii forţate" etc.). Războiul economic, organizarea boicotării produselor sovietice urmăresc zădărnicirea planului de 5 ani şi distrugerea capacităţii de apărare contra atacului imperialiştilor şi provocarea apropiată a ruperii relaţiilor diplomatice cu Uniunea Sovietică.

4) Internaţionala socialistă şi partidele social-democrate joacă un rol de frunte în pregătirea şi organizarea războiului contra Uniunii Sovietice. Procesul menşevicilor (social-democraţii) din Uniunea Sovietică a arătat clar că „Biroul Uniunii" al menşevicilor a pregătit intervenţia militară în strînsă unire cu celelalte organizaţii contrarevoluţionare din Uniunea Sovietică şi din emigraţie, lucrînd sub conducerea directă a Internaţionalei a II-a, şi în primul rînd a Partidului social-democrat german, prin mijlocirea „Biroului din străinătate" al menşevicilor. Ei au primit directive şi bani de la Internaţionala a II-a pentru organizarea spionajului, sabotajului şi răscoalei contrarevoluţionare în vederea intervenţiei armate. O parte a Internaţionalei a II-a (Kautsky şi consorţii) a dus şi duce o campanie deschisă pentru năvălirea înarmată asupra Uniunii Sovietice. Iar Internaţionala a II-a duce faţă de radicalizarea maselor o manevră josnică în vorbe contra intervenţiei şi, în acelaşi timp, intensifică activitatea pentru organizarea războiului contrarevoluţionar mînă-n mînă cu statele-majore ale armatelor puterilor imperialiste, dînd directive categorice menşevicilor din Rusia ca să dezlănţuie activitatea pentru intervenţia armată. Partidele social-fasciste au intensificat campania în jurul „dumpingului sovietic", al „muncii forţate" pentru pregătirea războiului antisovietic. Rolul social-fasciştilor de stînga este şi mai mîrşav şi periculos. În aparenţă, ei iau apărarea Uniunii Sovietice, în vorbe, dar în acelaşi timp duc campania cea mai murdară în jurul „mizeriei negre" a maselor muncitoare din Uniunea Sovietică, al „terorii" dezlănţuite contra maselor, despre denaturarea sistemului sovietic într-un sistem „al capitalismului de stat", cu scopul pregătirii terenului pentru intervenţia militară. Social-fasciştii francezi iau apărarea „pacifismului" lui Briand, care este capul organizării intervenţiei ca reprezentant al imperialismului francez şi care, în strîns contact cu capitaliştii emigranţi ruşi, este organizatorul cel mai înverşunat al intervenţiei. Guvernul social-fascist englez organizează demonstraţii de flote contra Uniunii Sovietice (vizita la Constanţa), pe de altă parte organizează baza navală

a flotelor în Polonia şi în Romînia. Toate partidele social-fasciste au devenit brigăzi active ale burgheziei imperialiste în pregătirea şi organizarea războiului contra Uniunii Sovietice.

5) Romînia joacă un rol de frunte, sub comanda directă a marilor puteri imperialiste, în pregătirea intervenţiei armate, ca avanpost al capitalismului împotriva socialismului. Imperialiştii romîni, ca vasali ai puterilor mari imperialiste, au rolul de a provoca sub orice pretext dezlănţuirea războiului contra Uniunii Sovietice şi de a arunca sutele de mii de muncitori şi de ţărani în prima linie a noului măcel contrarevoluţionar ce se pregăteşte. Adîncirea catastrofală a crizei economice, zguduirea bugetului statului, căderea în mizeria cea mai neagră a maselor muncitoare de la oraşe şi sate, creşterea accelerată a şomajului, ruinarea în masă şi exproprierea teribilă a ţărănimii sărace şi mijlocaşe, ruinarea micii burghezii se dezvoltă continuu şi provoacă creşterea accelerată a valului revoluţionar, care s-a evidenţiat în mod puternic în alegerile generale, cînd peste 150.000 de muncitori şi de ţărani au manifestat pentru Partidul comunist, pentru drumul revoluţionar de ieşire din criză, cu toată teroarea cea mai sălbatică a dictaturii fasciste. Burghezia romînă, sub conducerea capitalului monopolist internaţional şi romîn, caută ieşirea din criză prin dezlănţuirea de noi atacuri împotriva nivelului de viaţă al maselor muncitoare, după programul „Uniunii naţionale fasciste". (Noi scăderi cu 50% ale salariilor, noi curbe de sacrificiu, concedieri în masă, urcarea din nou a impozitelor de consumaţie la pîine, zahăr, tutun etc., apăsarea... prin impozite şi biruri a maselor muncitoare de la oraşe şi sate, reintroducerea prestaţiilor în natură etc.). Noile miliarde stoarse din vlaga poporului muncitor pentru salvarea sistemului capitalist vor fi întrebuinţate, în acelaşi timp, în cea mai mare parte pentru pregătirea şi organizarea intervenţiei imperialiste. Guvernul, care a redus cu aproape 4.000.000.000 bugetul, a anunţat prin mesajul regal ridicarea cu noi miliarde a bugetului armatei pentru „apărarea naţională". Pe cînd sute de mii de muncitori şi de ţărani sînt expuşi mizeriei celei mai negre şi morţii lente de foame, burghezia romînă cheltuieşte miliarde noi pentru războiul contra Uniunii Sovietice, a patriei tuturor celor ce muncesc din lume. Inscăunarea guvernului Iorga-Argetoianu are scopul de a înăbuşi în sînge luptele revoluţionare mereu mai gigantice ale maselor muncitoare de la oraşe şi sate, suprimarea tuturor organizaţiilor revoluţionare în frunte cu Partidul comunist, distrugerea fizică a muncitorilor şi a ţăranilor revoluţionari şi realizarea războiului de intervenţie, care ameninţă în mod direct masele muncitoare de la oraşe şi sate.

6) In ultimul timp, burghezia romînă, sub conducerea marilor puteri imperialiste, a intensificat pregătirile de război împotriva Uniunii Sovietice. Aducerea lui Carol al II-lea serveşte acest scop. Sub conducerea Franţei, tempoul pregătirii războiului devine din zi în zi mai febril. In ultimul timp s-au intensificat înarmările. Se importă tunuri, mitraliere, arme, muniţii etc. în cantităţi enorme din Franţa şi Cehoslovacia. Flota a fost mărită cu noi vase de război şi submarine fabricate în Italia, se cumpără sute de avioane. In acest scop a fost înfiinţat în ultimul timp şi timbrul de aviaţie, prin care masele muncitoare sînt expuse unei jefuiri grele de sute de milioane. Industriei de război i se dă o dezvoltare mare, pe cînd producţia industrială a scăzut catastrofal, în general, şi este în scădere

rapidă, se construiesc noi fabrici de arme, muniții, explozibile și gaze asfixiante și fabricile vechi se măresc. Sub egida imperialismului francez, burghezia romînă a înnoit tratatul militar polono-romîn. Conferința Micii Antante de la București a fost legată și de o conferință militară a „Micii Antante". Cu acest prilej, imperialismul romîn a sărbătorit centenarul militarismului romîn, care a fost transformat într-o manifestație zgomotoasă antisovietică, cu participarea reprezentanților statelor capitaliste ale Micii Antante și ai Poloniei și unde au participat trupe militare și statele-majore din Iugoslavia, Cehoslovacia și Polonia, în frunte cu reprezentanții statului-major francez. Această manifestație militară a fost urmată de cea aviatică din București și de cea navală din Constanța. Reprezentanții guvernelor din Romînia au fost și sînt cei mai înverșunați și agresivi la toate conferințele internaționale îndreptate împotriva Uniunii Sovietice. Burghezia fascistă romînă stă în fruntea tuturor campaniilor antisovietice, mai ales contra „dumpingului sovietic" și a „muncii forțate" din Uniunea Sovietică, prin care urmărește să ațîțe masele muncitoare de la orașe și sate împotriva primului stat proletar și este propagatorul cel mai înfocat al ducerii războiului economic contra Uniunii Sovietice. În vederea intervenției imperialiste, parlamentul național-țărăniștilor și cel nou al „Uniunii naționale" au votat și votează legi pentru militarizarea aparatului statului în vederea organizării războiului și pentru înăbușirea în sînge a luptei maselor muncitorești îndreptate contra dictaturii fasciste și a războiului de intervenție. Noua lege anticomunistă a guvernului, elaborată de siguranța generală, care reînființează curțile marțiale contra mișcării revoluționare, are același scop.

7) Social-democrația romînă este sprijinitorul principal al burgheziei în pregătirea și organizarea războiului antisovietic. Social-fasciștii au votat toate legile în parlamentul național-țărănesc pentru reorganizarea febrilă a armatei, pentru construirea liniilor strategice în Basarabia și Bucovina și pentru dezvoltarea industriei de război. Ei au dus și duc o campanie sistematică de minciuni și calomnii împotriva Uniunii Sovietice. În timpul semnării pactului Litvinov, ei au dus o campanie în presă și în parlament împotriva „imperialismului roșu", care vrea să cucerească „Basarabia romînească". Social-fasciștii aprobă toate conferințele antisovietice „agrare" și, în timpul conferinței balcanice de la Atena, și-au revendicat un rol de frunte pentru crearea Uniunii balcanice antisovietice contra „fascismului din Italia" și a „imperialismului roșu". Ei duc o campanie permanentă împotriva „dumpingului sovietic" și răspîndesc minciuni asupra „muncii forțate" și a exploatării barbare din Uniunea Sovietică. În ultimul timp social-fasciștii au intensificat campania antisovietică. În timpul procesului menșevicilor de la Moscova au răspîndit minciuni josnice despre „înscenarea monstruoasă" a Guvernului sovietic și despre „teroarea teribilă" contra muncitorilor din Uniunea Sovietică. Ei supralicitează chiar burghezia fascistă. În noul parlament au făcut front unic cu toate partidele fasciste pentru alungarea deputaților maselor muncitoare din parlament. Ca să acopere pregătirile febrile războinice, ei au reînceput campania în jurul „Basarabiei romînești" și intensifică campania calomnioasă contra „dumpingului sovietic", susținînd că „dumpingul sovietic" este făcut cu toate mărfurile rusești și este cauza crizei și a șomajului

din țările capitaliste și că în Uniunea Sovietică este regimul „capitalismului de stat", unde muncitorii și țăranii sînt exploatați în modul cel mai barbar prin „munca forțată" (discursul lui Grigorovici în parlament, conferință, presă). Astfel social-fasciștii din Romînia s-au transformat într-o brigadă a războiului pentru pregătirea intervenției armate contra Uniunii Sovietice. Social-fasciștii „de stînga" (ghelerteriștii) participă la pregătirea morală a războiului contra Uniunii Sovietice în mod și mai periculos. Ei simulează că iau apărarea Uniunii Sovietice și, în același timp, duc o campanie mincinoasă contra Partidului Comunist din Uniunea Sovietică și a conducătorilor proletariatului rus și intensifică lupta lor împotriva mișcării revoluționare din Romînia. Prin fraze demagogice pacifiste, ei vor să amorțească vigilența maselor muncitoare și prin aceasta vor să distrugă lupta revoluționară a maselor împotriva pericolului de război. Ghelerteriștii au dus o campanie murdară împotriva acțiunilor revoluționare, antirăzboinice de la 1 august 1930.

8) Cu toată campania calomnioasă a burgheziei și a social-fascismului, adevărul asupra mersului grandios al construirii socialismului în Uniunea Sovietică pătrunde mereu mai adînc în sînul maselor muncitoare. Mase mereu mai largi recunosc în Uniunea Sovietică patria lor și sînt hotărîte să ducă o luptă revoluționară pentru apărarea ei. În primul rînd acțiunea crescîndă a maselor adînc radicalizate, sub conducerea organizațiilor revoluționare, este unul din factorii principali care a împiedicat dezlănțuirea războiului antisovietic pînă astăzi. Și partidul nostru a dus lupta contra pericolului de război, dar vechea conducere, din cauza oportunismului sectarist, n-a știut să mobilizeze mase largi pentru acțiunea contra pericolului de război și pentru apărarea Uniunii Sovietice. Iar din cauza luptei fracționiste fără principii, acțiunea antimilitaristă a slăbit și mai mult. Acțiunea partidului a rămas cu mult în urma tempoului febril al pregătirii războiului. Și astăzi, după lichidarea fracționismului, munca antimilitaristă a organizațiilor revoluționare în frunte cu Partidul comunist este foarte slabă. Partidul nostru a început cu întîrziere combaterea campaniei calomnioase a burgheziei și social-fasciștilor în jurul „dumpingului sovietic" și al „muncii forțate" din Uniunea Sovietică și n-a dus-o în mod sistematic. De asemenea noi am reacționat cu întîrziere la procesele „partidului industrial" și al „menșevicilor" din Moscova și nu am dus o campanie destul de viguroasă în sînul maselor. Nu am popularizat în mod sistematic rezultatele grandioase ale realizării planului de 5 ani al clădirii socialismului în masele largi muncitoare de la orașe și sate și nu am dus luptă suficientă contra campaniei calomnioase a social-fasciștilor. Partidul arată o mare slăbiciune în organizarea și desfășurarea muncii antimilitariste între masele țărănești și mai cu seamă în armată. Oportuniștii de dreapta sabotează în mod deschis acțiunile duse contra pericolului de război, negînd acest pericol. Oportuniștii de „stînga", cu toată fraza lor revoluționară, împiedică mobilizarea largă a maselor contra pericolului de război, iar oportunismul în practică se manifestă prin pasivitate, prin sabotarea muncii antimilitariste în rîndurile maselor și prin sabotarea pregătirii și organizării acțiunilor duse contra pericolului de război și pentru apărarea Uniunii Sovietice.

9) Campania pentru 1 august 1931 trebuie să fie o cotitură în munca antimilitaristă a partidului şi a organizaţiilor revoluţionare. Pericolul războiului de intervenţie ameninţă masele muncitoare astăzi în gradul cel mai mare. În parlament primministrul Iorga a declarat pe faţă că „România se prepară contra hoardelor barbare". Deci este sarcina şi datoria principală a tuturor membrilor partidului să desfăşoare o activitate agitatorică şi organizatorică pentru mobilizarea maselor largi muncitoare de la oraşe şi sate împotriva pericolului de război şi pentru apărarea Uniunii Sovietice într-un tempo încordat şi într-o muncă de zi cu zi. Trebuie să arătăm că toate conferinţele statelor capitaliste din ultimul timp, precum şi congresele social-democraţilor (Franţa, Germania) şi congresul apropiat al Internaţionalei a II-a, înseamnă ultima etapă spre intervenţia militaristă contra Uniunii Sovietice, cu toate frazele solemne pacifiste, care au numai scopul de a adormi vigilenţa maselor. Trebuie să popularizăm larg rezultatele grandioase ale construirii socialismului în Uniunea Sovietică, desăvîrşirea construirii fundamentului economiei socialiste, realizarea planului de 5 ani în 2 şi 3 ani în ramurile principale ale industriei socialiste, colectivizarea socialistă a majorităţii gospodăriilor individuale ţărăneşti, desăvîrşirea lichidării chiaburimii ca clasă, avîntul şi entuziasmul grandios al maselor muncitoare, care, sub conducerea Partidului comunist, clădesc socialismul în ţara proletariatului mondial. Trebuie să arătăm ridicarea continuă a nivelului de viaţă al muncitorilor şi ţăranilor din Uniunea Sovietică. Trebuie dată toată atenţia campaniei de clarificare în rîndurile maselor ţărăneşti, răspîndind şi popularizînd rezultatele formidabile pe terenul colectivizării agriculturii şi al îmbunătăţirii rapide a situaţiei ţărănimii în Uniunea Sovietică, care ne dă exemplul rezolvării revoluţionare a crizei actuale. Intreaga criză, mărirea exploatării, a birurilor şi a impozitelor, trebuie legate cu pregătirile de război. Trebuie arătat că miliardele stoarse din vlaga poporului muncitor sînt date pentru înzestrarea armatei, pentru clădirea de noi uzine de materiale de război, pentru flota aeriană şi navală, pentru liniile şi drumurile strategice etc. Lupta contra pericolului de război numai atunci poate să fie desfăşurată cu succes dacă intensificăm munca noastră în întreprinderi, mai cu seamă în industria de război şi transport, între şomeri şi ţărani, pentru organizarea şi desfăşurarea luptei economice pentru revendicările imediate, arzătoare, care ne va ajuta şi mai mult în mobilizarea maselor largi contra pericolului de război imperialist şi pentru apărarea Uniunii Sovietice. Trebuie concentrate toate forţele pentru intensificarea muncii antimilitariste în rîndurile ţărănimii şi maselor naţionalităţilor. Partidul trebuie să dea tot ajutorul U.T.C. pentru desfăşurarea muncii antimilitariste în masele largi ale tineretului muncitoresc şi ţărănesc. Trebuie intensificată lupta contra organizaţiilor fasciste, social-fasciste, care pregătesc războiul imperialist şi intervenţia antisovietică în sînul maselor muncitoare şi printre tineret şi femei. Trebuie popularizate rezoluţiile şi lozincile Internaţionalei Comuniste, şi îndeosebi cele ale Congresului al VI-lea, pentru mobilizarea maselor.

10) În organizarea şi în ducerea campaniei pentru 1 august, ziua internaţională a muncii împotriva pericolului de război, trebuie să tragem învăţăminte din experienţa acţiunilor dinainte (25

februarie, 1 Mai, mai ales alegerile generale). Alegerile generale au arătat puternica radicalizare a maselor și voința lor fermă de luptă revoluționară contra dictaturii fasciste. Printr-o muncă încordată, sistematică și zilnică, partidul va fi în stare să mobilizeze masele largi contra pericolului de război, pentru cucerirea străzii prin demonstrații de masă ; din primul moment trebuie să organizăm comitetele de 1 august în întreprinderi, în primul rînd în industria mare și in transport, în cartiere și la sate, prin aplicarea tacticii frontului unic de jos. Pretutindeni trebuie organizate conferințe și întruniri care să aleagă, cu atragerea muncitorilor neorganizați, muncitorilor social-democrați, tineretului și femeilor muncitoare, comitetele de 1 august. Sub conducerea partidului trebuie mobilizate toate organizațiile revoluționare de masă, în frunte cu Sindicatele unitare, și munca lor trebuie desfășurată prin conducerea efectivă a fracțiunilor comuniste. Pregătirea, organizarea, desfășurarea luptei zilnice nu trebuie întrerupte, ci ele trebuie intensificate și mai mult, tocmai pentru mobilizarea cu succes a maselor contra pericolului de război, organizînd greve economice și transformîndu-le în greve politice de masă. Campania de 1 august trebuie legată cu o muncă sistematică pentru crearea comitetelor „Prietenii Uniunii Sovietice". Trebuie să dăm toată atenția pentru întărirea numerică a partidului și a organizațiilor revoluționare. Printr-o muncă încordată de zi cu zi în întreprinderi, printre șomeri și printre țărani, trebuie să atragem masele care s-au manifestat în timpul alegerilor pentru Partidul comunist și lozincile lui revoluționare în partid, în sindicatele revoluționare, în comitetele blocului, ale șomerilor, în comitetele țărănești și în celelalte organizații de masă. Trebuie să concentrăm atenția noastră asupra muncii de masă și asupra creării organizațiilor în primul rînd în întreprinderi mari. Trebuie create celule comuniste și comitete de acțiuni în armată, aviație și flotă. Masele trebuie mobilizate sub lozinca „Strada muncitorilor și țăranilor" și, pe lîngă lozincile imediate și politice, trebuie să popularizăm, să răspîndim lozinca „Transformarea războiului imperialist în război civil" și a războiului de intervenție în război civil și pentru apărarea Uniunii Sovietice, pentru izbînda dictaturii proletariatului, pentru guvern muncitoresc-țărănesc.

SECRETARIATUL
PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A.XII—30. Inv. 354

———★———

23

JOS RĂZBOIUL IMPERIALIST! TRĂIASCĂ APĂRAREA REVOLUŢIONARĂ A U.R.S.S.! *

Tovarăşi!

Muncitori, ţărani, soldaţi ai Poloniei şi Romîniei!

De 1 august, muncitorii, ţăranii şi soldaţii din întreaga lume capitalistă vor demonstra neclintita lor dorinţă de luptă împotriva intervenţiei contrarevoluţionare care se pregăteşte de către imperialismul internaţional contra U.R.S.S., vor demonstra dorinţa de apărare a ţării care zideşte socialismul, patria tuturor exploataţilor şi asupriţilor.

In acest front unic al luptei revoluţionare împotriva intervenţiei contrarevoluţionare, în sarcina muncitorilor, ţăranilor şi soldaţilor din Polonia şi din Romînia cade una din cele mai răspunzătoare datorii. Trebuie ţinut seama că, după planurile imperialismului internaţional, mai înainte de toate, milioanele maselor din Romînia şi Polonia urmează să fie prefăcute în carne de tun în războiul contrarevoluţionar care se pregăteşte împotriva U.R.S.S.

Capitaliştii şi moşierii Poloniei şi Romîniei sînt interesaţi în chipul cel mai activ în planurile imperialismului internaţional.

* *Manifest comun al Partidului Comunist din Romînia şi al Partidului Comunist din Polonia din august 1931.*

In Romînia şi în Polonia stăpînesc capitaliştii şi moşierii, iar împreună cu aceştia stăpîneşte cea mai monstruoasă exploatare a muncitorilor şi ţăranilor, şomajul, mizeria şi asuprirea. Alături, în U.R.S.S., domnesc muncitorii şi ţăranii, iar cu fiecare zi de existenţă a regimului sovietic se dezvoltă viaţa economică şi culturală a ţării, în tempouri nemaivăzute pînă azi în lume. Acest fapt sînt astăzi nevoiţi să-l recunoască înşişi capitaliştii; aceasta a recunoscut-o nu de mult şi ministrul romîn Argetoianu în faţa reprezentanţilor presei, aceasta este declarat şi de delegaţia industriaşilor polonezi, cu Verjbţki în frunte.

Faptul că pe a şasea parte din globul pămîntesc se desăvîrşeşte cu succes clădirea fundamentului obştii socialiste provoacă creşterea urii capitaliştilor şi moşierilor împotriva U.R.S.S., împingîndu-i la pregătirea înfrigurată a intervenţiei, cu scopul de a împiedica construirea socialismului. Acest simţămînt de ură şi de groază faţă de U.R.S.S. arată cel mai limpede superioritatea obştii proletare faţă de cea capitalistă, sentiment cu deosebire puternic la vecinii U.R.S.S. — imperialista Polonie şi imperialista Romînie.

Capitaliştii şi moşierii din Romînia şi din Polonia au apucat prin forţa armată pămînturi care sînt fîşii din teritoriul Republicilor sovietice — ale Moldovei, Ucrainei şi Bielorusiei: Basarabia, Bucovina, Ucraina răsăriteană şi Bielorusia răsăriteană.

Pe teritoriile ocupate de către Polonia şi Romînia domneşte nu numai o exploatare monstruoasă a moşierilor şi capitaliştilor, ci, de asemenea, o grozavă politică de colonizare a acestor regiuni, exproprierea pămînturilor ţărăneşti, distrugerea şi înăbuşirea oricărei vieţi culturale a noroadelor apă-

sate, înecarea în sînge a oricărei încercări de autoapărare, aşa cum, de pildă, s-a întîmplat în Ucraina răsăriteană anul trecut.

Alături, în U.R.S.S. — în Ucraina, Bielorusia şi Republica Moldovenească —, se zideşte cultura proletară, a popoarelor ucrainean, bielorus şi moldovenesc, popoare care sînt membri egali ai marii familii muncitoare.

Aceasta întăreşte lupta ucrainenilor, bieloruşilor şi moldovenilor basarabeni contra ocupanţilor; aceasta întăreşte atracţia lor către U.R.S.S.

Iată de ce capitaliştii şi moşierii Poloniei şi Romîniei sînt în chipul cel mai activ interesaţi pentru ca să sfarme puterea muncitorilor şi ţăranilor din U.R.S.S. In afară de aceasta, ei urzesc planuri tinzînd la cucerirea de noi teritorii pentru exploatarea lor: imperialiştii romîni visează să cuprindă Republica Moldovenească, Odesa, iar imperialiştii polonezi — partea dreaptă a Ucrainei, Kievul şi Minskul.

Comunitatea intereselor este perfect înţeleasă de clasele avute din Romînia şi Polonia. Romînia şi Polonia sînt legate printr-un tratat de război încheiat în 1921, al cărui prim punct, în mod deschis, vorbeşte despre aceea că tratatul este îndreptat exclusiv împotriva U.R.S.S. Tratatul acesta, în anul curent, înainte cu cîteva luni de expirarea termenului valabilităţii sale, tocmai în ajunul făţarnicei pălăvrăgeli asupra păcii la Liga Naţiunilor, a fost prelungit de către guvernele polonez şi romîn pe încă 5 ani.

Şi Romînia, ca şi Polonia, este legată cu Franţa prin tratate de război — Franţa care este duşmanul de moarte al U.R.S.S., Franţa căreia îi aparţine rolul de însufleţitor şi organizator al intervenţiei împotriva Uniunii Sovietice.

Marele stat-major francez şi ataşaţii de război ai Franţei, în decurs de ani de zile organizează şi reorganizează armatele poloneze şi romîne, pentru ca în felul acesta să ridice capacitatea de luptă a acestor ţări. Armatele romîne şi poloneze, ca şi armatele cehoslovace şi iugoslave, alcătuite după exemplul Franţei, sînt aprovizionate cu muniţii militare model francez, înfăţişînd în esenţă un bloc de război pus sub comanda marelui stat-major francez.

După cum a arătat procesul „Partidului industrial“ şi al aşa-numitului „Birou din Uniunea Sovietică“ al menşevicilor, încă pentru 1929 se prevăzuse să aibă loc războiul; după aceasta însă sorocul a fost amînat pentru 1930. Romînia ar fi trebuit să provoace un incident de graniţă cu U.R.S.S. şi, sprijinită de către Polonia şi Franţa, să înceapă războiul.

Acestui plan i-a precedat o pregătire înfrigurată a războiului de către marile state-majore din Franţa, Polonia şi Romînia.

In noiembrie 1927 a avut loc voiajul generalului inspector Sosikowski în Romînia, iar în iunie 1928 au sosit la Varşovia inspectorul armatei romîne, generalul Mărdărescu, şeful marelui stat-major romîn, Samsonovici, şi şeful secţiei operative militare, Dumitrescu, cu scopul să se lege planurile operative-mobilizatoare. In iunie 1928, înlocuitorul şefului marelui stat-major, Piscor, a luat parte la conferinţa marelui stat-major francez. In septembrie-octombrie 1928 Pilsudski a sosit personal în Romînia, cu scopul de a rezolva problema asupra comandamentului unic al ambelor armate. In septembrie 1928 generalul francez Leron a fost în Bucureşti şi în Varşovia cu ţelul de a lărgi tratatul de război polono-romîn.

În ianuarie 1929 a sosit din nou în Varșovia șeful secției operative a marelui stat-major romîn, Dumitrescu, și șeful spionajului, Florescu.

Termenul pentru intervenție fixat la 1930 a eșuat însă. El s-a sfărîmat în fața entuziasmului maselor muncitoare din U.R.S.S., de mărețele succese ale construcției socialismului la orașe și sate, de descoperirea organizațiilor de răufăcători din U.R.S.S. și de creșterea mișcării revoluționare din țările capitaliste în putrezire.

Imperialiștii n-au renunțat însă la planurile lor. Dimpotrivă, ei lucrează cu și mai multă ardoare la pregătirea lor.

În 1930 Romînia a fost vizitată de către generalul francez France d'Espere, generalul Gouraud, generalul Berthelot și alții. Din nou a avut loc conferința între statele-majore polono-romîn.

În 1930 Polonia a primit împrumut de la Franța pentru ca să poată termina la timp construirea portului Gdynia, la Marea Baltică. Romînia, cu ajutorul Angliei, cu mare grabă, construiește portul militar de la Constanța, la Marea Neagră. În 1931 Polonia a primit de la consorțiul militar Schneider-Creuzot un împrumut pentru construirea drumului de fier care unește, printr-un drum scurt, Gdynia cu baza principală puternică militară-economică a Poloniei — Silezia de Sus — și mai departe cu portul militar al Romîniei Constanța și cu portul grecesc Salonic, în care celălalt vasal al Franței — Iugoslavia — are port liber. În felul acesta, Romînia și Polonia își iau toate măsurile pentru ușurarea aprovizionării cu arme prin drumurile de apă.

Polonia și Romînia construiesc cu înfrigurare drumuri de fier strategice, poduri, șosele, zidesc uzine militare și, în afară de aceasta, își îngrămădesc rezerve colosale de muniții militare cumpărate din străinătate. Cu toată criza grozavă economică, Polonia, Romînia și statele baltice au făcut comenzi militare, de pildă numai în Cehoslovacia, la uzinele „Skoda", de 100.000.000 de dolari; Polonia a comandat 500 de tunuri și 10.000 de mitraliere; Romînia — 200 de tunuri, 30.000 de mitraliere ușoare și așa mai departe. Atît Polonia cît și Romînia construiesc cu înfrigurare flota militară, fac manevre militare.

În scopul de a pregăti liniștit războiul, pentru a-și asigura spatele frontului, guvernul fascist al lui Pilsudski-Pristor și guvernul regelui Carol-Iorga, care introduc în viață dictatura militară, se silesc să înăbușe mișcarea revoluționară, să nimicească orice luptă a muncitorilor și țăranilor contra apăsării și exploatării, să distrugă Partidul comunist, să militarizeze întregul aparat administrativ, să atragă masele în chingile organizațiilor fasciste militare și semimilitare.

În această politică dictatura burgheziei se bucură de sprijinul complet al social-fasciștilor. Frazele opoziționiste și socialiste ale social-fasciștilor ascund faptul că ei iau partea cea mai activă în pregătirea războiului contra U.R.S.S.; ei votează pentru bugetele de război, fac parte din organizațiile militare, împingînd masele spre război. Social-fasciștii sînt, în fond, secția de agitație a marilor state-majore, duc în mod sistematic cea mai putredă campanie de clevetire contra U.R.S.S., agitînd povestea „imperialismului roșu", ascund furioasa pregătire pentru război a imperialiștilor, tinzînd de cu vreme să aranjeze așa lucrurile ca să poată arunca răspunderea războiului asupra U.R.S.S.

Aceste partide, „socialiste“ numai în vorbe, sînt de fapt cei mai neîmpăcaţi duşmani ai socialismului şi ai U.R.S.S.

Tovarăşi!

Planurile antisovietice ale imperialismului internaţional poartă pecetea suferinţelor celor mai monstruoase ale maselor muncitoare, şi în prima linie a maselor muncitoare din Polonia şi Romînia.

Pe teritoriile acestor ţări urmează să fie dus războiul, care va aduce maselor muncitoare ruină şi moarte.

Cu mîinile acestora, imperialismul plănuieşte să dărîme eroica construcţie a socialismului din U.R.S.S.

Aproape jumătate din bugetul de stat al Poloniei şi Romîniei, stors de la ţărani şi muncitori prin execuţii şi expediţii de pedepsire, se duce pentru acoperirea împrumuturilor de război, din care jefuitorii imperialişti dobîndesc profituri de miliarde.

Şase sute de mii de muncitori şi ţărani sînt ţinuţi de către burghezia romînă şi poloneză în cazărmi, pregătindu-i la război.

Capitaliştii şi moşierii din Polonia şi Romînia concediază pe muncitori şi slujbaşi, micşorează salariile muncitorilor, scad salariile funcţionarilor statului, lasă fără nici un ajutor sute de mii de şomeri, prăpădesc familiile soldaţilor, flămînzesc soldaţii, şi numai ofiţerilor, agenţilor de siguranţă şi poliţiştilor nu li se scad salariile, pentru că aceştia constituie stîlpul burgheziei în planurile ei militare şi în lupta ei contra mişcării revoluţionare.

De 1 august masele muncitoare din Romînia şi Polonia vor ieşi pe străzile oraşelor, cartierelor muncitoreşti şi satelor pentru a spune capitaliştilor şi moşierilor: Jos războiul! Jos laba de pe Uniunea Sovietică!

Frontului unic al capitaliştilor şi moşierilor, frontului unic al statelor-majore militare, muncitorii, ţăranii şi soldaţii Poloniei şi Romîniei îi vor opune frontul unic muncitoresc-ţărănesc, frontul luptei contra puterii capitaliştilor şi moşierilor, care pregătesc războiul, frontul luptei pentru guvernul muncitoresc-ţărănesc, pentru Romînia sovietică, pentru Polonia sovietică!

De 1 august, muncitorii, ţăranii şi soldaţii Romîniei şi Poloniei vor spune fraţilor lor din U.R.S.S.: Noi sîntem cu voi! Noi stăm de gardă la eroica voastră clădire a lumii noi, noi învăţăm de la exemplul vostru cum să învingem puterea exploatatorilor, cum să găsim ieşirea din mizerie şi robie. Baionetele pe care le vom primi de la burghezie contra voastră le vom îndrepta contra apăsătorilor noştri, iar războiul burgheziei contra muncitorilor şi ţăranilor îl vom preface în război civil împotriva capitaliştilor şi moşierilor.

Jos războiul, trăiască revoluţia! Jos social-fasciştii, lacheii fascismului, sabotorii obştii socialiste, colaboratorii intervenţiei contrarevoluţionare împotriva U.R.S.S.! Trăiască frontul unic al muncitorilor şi ţăranilor!

Trăiască dreptul de autodeterminare al popoarelor pînă la despărţire!

Jos dictatura burgheziei, jos guvernul Pilsudski-Pristor şi guvernul Carol-Iorga, trăiască guvernul muncitoresc-ţărănesc!...

Se tipăreşte după textul apărut în „Lupta de clasă", organ al P.C.R., nr. 2 din august 1931. Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C. C. al P.M.R., dosar nr. 60

24

Proletari din toate țările, uniți-vă!

CĂTRE ÎNTREAGA MUNCITORIME DE LA ORAȘE ȘI SATE! CĂTRE TINERI ȘI FEMEI MUNCITOARE DE LA ORAȘE ȘI SATE! SOLDAȚI ȘI MARINARI! *

Tovarăși și tovarășe!

Se împlinesc 17 ani de cînd burghezia, ajutată de slugile ei, social-imperialiștii, a dus milioane de muncitori și țărani să se măcelărească între ei pentru a apăra și a cuceri fabrici, uzine, moșii noi pentru ei.

Acum ei pregătesc noi măceluri tîlhărești, și în primul rînd contra patriei muncitorilor de la orașe și sate din lumea întreagă, contra Uniunii Sovietice.

De aceea muncitorii și țăranii din lumea întreagă demonstrează în stradă de 1 august contra noilor măceluri pe care stăpînirea le pregătește contra Uniunii Sovietice!

Care e situația noastră, a muncitorilor și țăranilor săraci și mijlocași, a funcționarilor săraci, a naționalităților asuprite, după 17 ani de la războiul imperialist din 1914?

Burghezia și slugile ei, social-imperialiștii, v-au mințit că războiul din 1914 este pentru „eliberarea" naționalităților, pentru „a da" pămînt țăranilor, iar slugile lor spuneau că e „ultimul" război.

---

* *Manifest al C.C. al P.C.R. din august 1931.*

Care e situația de fapt?

N-a trecut nici o lună de la întoarcerea de la război, și atunci cînd muncitorii au cerut, în decembrie 1918, pîine și muncă, burghezia le-a dat gloanțe. Sute de muncitori au fost împușcați la 13 decembrie 1918. Iar de atunci pușcăriile și cimitirele sînt pline de muncitori revoluționari pentru „vina" că s-au pus în fruntea luptei de eliberare a clasei muncitoare. Salariile muncitorilor sînt în continuă scădere, orele de muncă în continuă urcare. Porțile fabricilor se închid una după alta, iar sute de mii de muncitori sînt aruncați pe drumuri și lăsați să moară de foame, în timp ce hambarele gem de grîu, iar prăvăliile sînt pline cu toate bunătățile.

În același timp alimentele de primă necesitate, ca pîinea, petrolul, zahărul, se scumpesc.

Aceasta e situația muncitorilor și a muncitoarelor după 17 ani de la marele măcel imperialist!

Care e situația voastră, țărani săraci și mijlocași?

Și vouă burghezia v-a promis cîte în lună și stele. Ce a rămas din toate aceste promisiuni? O parte de pămînt, pe care din cauza fricii de răscoala muncitorilor și țăranilor au fost nevoiți să vi-l dea, acum ei vi-l iau înapoi sub diferite pretexte. Ei au pus atîtea biruri și v-au îngropat în atîtea datorii cu camătă mare, încît voi azi nu puteți să le plătiți.

Bancherii și moșierii pun perceptorii și jandarmii să vă vîndă și cenușa din vatră. În timp ce lucrurile pe care voi trebuie să le cumpărați de la orașe se scumpesc zilnic, produsele muncii voastre au ajuns la prețuri de batjocură. Voi trebuie să vindeți 3 kg de grîu ca să cumpărați o cutie de chibrituri. Iar atunci cînd voi vă opuneți contra stă-

pînirii, atunci ei vă trimit jandarmi să vă împuşte, puşcăriile sînt pline cu ţărani revoluţionari. Aceasta este situaţia ţărănimii sărace şi mijlocaşe după 17 ani de la războiul tîlhăresc.

Care e situaţia voastră, a naţionalităţilor, a tinerilor, a soldaţilor, a marinarilor, a femeilor muncitoare de la oraşe şi sate? Este ea mai bună decît a muncitorilor şi ţăranilor? Nu! Naţionalităţile sînt prigonite, voi sînteţi de două ori exploataţi, atît ca muncitori şi ţărani cît şi ca naţionalităţi. Tinerii şi femeile muncitoare sînt exploatate în mod sălbatic prin raţionalizarea capitalistă. Voi munciţi 12-13 ore pe zi pe jumătate de preţ. Soldaţi şi marinari, voi nu aveţi hrană şi îmbrăcăminte bună, voi nu aveţi concedii şi nu primiţi solda..., voi sînteţi şi bătuţi şi batjocoriţi de brutele cazone, şi asta pentru ce? Pentru ca să fiţi dresaţi de a îneca în sînge pe muncitorii şi pe ţăranii care nu mai vor să suporte jugul bancherilor, fabricanţilor şi moşierilor, pentru ca să înecaţi în sînge pe muncitorii şi pe ţăranii din Uniunea Sovietică, care au pus mîna pe putere şi clădesc socialismul. Muncitorii şi ţăranii din Uniunea Sovietică nu cunosc nici ce e criză, nici scăderea salariilor, nici mărirea orelor de muncă, nici şomaj, nici exproprierea ţărănimii sărace şi mijlocaşe, nici asuprirea naţională, nici teroarea jandarmilor, a poliţiei şi a siguranţei. Ei nu cunosc toate acestea pentru că au puterea în mîna lor. Salariile se măresc. Şomajul a fost complet lichidat, ţăranii lucrează pămîntul în comun în folosul lor, nu al bancherilor.

Tovarăşi muncitori şi ţărani!

Burghezia vrea să iasă din criză pe spinarea voastră. Ea organizează un nou şi mai groaznic măcel contra Uniunii Sovietice.

Ce-i de făcut pentru a scăpa de ruinarea fizică şi morală în care ne-au aruncat burghezia şi slugile ei social-fasciştii?

Numai lupta revoluţionară unită a muncitorilor şi a ţăranilor sub conducerea Partidului comunist ne poate scăpa de sclavia bancherilor, fabricanţilor şi moşierilor.

Muncitorii din lumea întreagă au hotărît să părăsească fabricile, atelierele, birourile, ogoarele şi să iasă în stradă de 1 august.

Strada muncitorilor şi ţăranilor de 1 august — iată cuvîntul de ordine al tuturor muncitorilor de la oraşe şi sate!

În stradă, muncitori şi ţărani, de 1 august! pentru pîine, muncă, pămînt şi libertate!

În stradă contra dictaturii fasciste!

În stradă, alături de muncitori, tovarăşi ţărani, contra exproprierii voastre, pentru a nu plăti birurile, datoriile, pentru exproprierea moşierilor şi a domeniilor coroanei, pentru împărţirea pămîntului fără plată ţăranilor săraci şi celor fără pămînt!

In stradă de 1 august, naţionalităţi asuprite, pentru eliberarea voastră socială şi naţională, pentru autodeterminare pînă la despărţirea de statul romîn!

In stradă de 1 august, alături de muncitori şi de ţărani, tovarăşi soldaţi şi marinari, contra războiului imperialist! Nu trageţi în muncitori şi ţărani, întoarceţi armele contra asupritorilor voştri şi ai noştri!

In stradă, tot ce este exploatat şi subjugat, de 1 august contra războiului antisovietic. Pentru apărarea revoluţionară a Uniunii Sovietice. Pentru prefacerea războiului imperialist în război de clasă!

Strada muncitorilor și țăranilor de 1 august!
Trăiască 1 august!
Jos războiul antisovietic!
Trăiască Uniunea Sovietică!
Trăiască uniunea muncitorilor și țăranilor!
Trăiască guvernul muncitoresc-țărănesc!
Trăiască Partidul comunist!

**COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA**

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lingă C.C. al P.M.R. A. XV-6, Inv. 330

25

Proletari din toate țările, uniți-vă!

CĂTRE INTREAGA MUNCITORIME DE LA ORAȘE ȘI SATE! CĂTRE SOLDAȚI ȘI MARINARI!*

Tovarăși și tovarășe!

Cu ocazia zilei de 1 august, zi de luptă revoluționară împotriva dictaturii fasciste sîngeroase și a războiului tîlhăresc pe care burghezia îl pregătește contra Uniunii Sovietice, au fost arestați, schingiuiți în beciurile siguranței peste 2.000 de muncitori și de țărani. La jumătate dintre ei, siguranța caută să le însceneze procese pentru ca să fie condamnați la zeci de ani închisoare. Pentru ca să-și justifice teroarea sîngeroasă contra muncitorimii de la orașe și sate, care nu mai vrea să suporte mai departe jugul și jaful bancherilor, fabricanților și moșierilor, siguranța, organul de oprimare și de asasinare a maselor muncitoare, împreună cu călăul din 1920, ministrul de interne Argetoianu, au înscenat și organizat „atentate" provocatoare pentru a le arunca în spinarea comuniștilor.

Tovarăși și tovarășe!

Partidul Comunist din Romînia, partidul clasei muncitoare de la orașe și sate care s-a pus în fruntea luptei de eliberare a tuturor muncitorilor, știe

* ***Manifest al C.C. al P.C.R. din august 1931.***

foarte bine că clasa muncitoare de la orașe și sate nu poate să se elibereze de sub jugul bancherilor, fabricanților, moșierilor etc. decît prin răsturnarea cu arma în mînă, decît prin revolta armată a maselor muncitoare, sub conducerea Partidului comunist.

Partidul comunist știe că puterea burgheziei nu poate să fie răsturnată decît prin lupta revoluționară a zecilor și sutelor de mii de muncitori și de țărani de toate naționalitățile din Romînia.

Nu prin acte individuale izolate, nu prin înarmarea unui individ și atentate se poate scăpa de sub jugul exploatatorilor și dictaturii fasciste.

Aceste adevăruri le știe tot așa de bine și burghezia din toată lumea.

„Atentatele“ de la C.F.R. și de aiurea sînt inventate și organizate direct de către siguranță, pentru a putea justifica teroarea sîngeroasă împotriva muncitorimii revoluționare și a organizațiilor ei de clasă.

Ce se ascunde însă în dosul acestor „atentate“?

Tovarăși muncitori și țărani!

Guvernul... Iorga-Argetoianu a început o nouă ofensivă împotriva salariilor, și așa de foame, ale muncitorilor și micilor slujbași din întreprinderile statului, și în primul rînd de la C.F.R., Valea Jiului, Valea Prahovei, Reșița, unde salariile au fost scăzute cu 50—60%. Mii de muncitori au fost și vor fi concediați, aruncați pe drumuri în rîndurile șomerilor, fără nici un ajutor din partea statului, comunei sau a patronului.

Țărănimii sărace și mijlocașe i se vinde și cenușa din vatră pentru achitarea birurilor, cametei și datoriilor. Pentru 100 de lei i se vinde o pereche

de boi etc. Aceasta în timp ce prețurile pentru cereale și produsele țăranilor au ajuns de batjocură. In loc de ajutor țăranilor nevoiași, guvernul Iorga dă prime de transport (10.000 de lei la vagon) samsarilor și marilor speculanți, bani pe care îi scoate de la masele sărăcite și flămînde de la orașe prin scumpirea prețului la pîine.

La fel ca și țăranii, suferă de foame, de distrugere fizică și de apăsare morală muncitorii, micii funcționari și slujbașii, micii meseriași etc. din toate ramurile industriei și comerțului.

Burghezia fascistă a început o ofensivă „de refacere“ și mai sălbatică, prin stoarcerea pînă la sînge și înfometarea muncitorilor și a țăranilor.

Burghezia romînă, cu ajutorul direct al capitaliștilor internaționali, organizează pe capete măcelul împotriva Uniunii Sovietice. Ziarele fasciste pregătesc pe față acest măcel prin diferite campanii provocatoare.

In timp ce fabricile se închid, salariile voastre scad, concedierile se țin lanț, țăranilor li se vinde cu toba și cenușa din vatră, șomerii sînt lăsați să moară de foame împreună cu familiile lor, Ministerul de Război face comenzi de miliarde pentru noi tunuri, mitraliere, avioane, vapoare de război etc., se fac noi căi ferate și șosele strategice, la care sînt întrebuințați soldații fără a li se plăti nici un ban, în timp ce sute de mii de șomeri nu au ce munci. Guvernul fascist pregătește noi manevre regale pentru la toamnă, care vor costa sute de milioane de lei.

Ei scumpesc pîinea, zahărul, petrolul etc. pentru a salva pe spinarea voastră pe marii proprietari, fabricanți și bancheri.

Tovarăşi !

De ce siguranţa descoperă „atentatele" tocmai la C.F.R. ?

Pentru că muncitorii, micii funcţionari şi slujbaşii de la C.F.R. nu mai vor să lucreze 16 ore pe zi pentru un salariu de foame, nu mai vor să rabde de foame în timp ce hambarele sînt pline cu pîine, nu vor să fie carne de tun contra fraţilor lor din Uniunea Sovietică. Ei au hotărît printr-o conferinţă comună cu lucrătorii minieri din Valea Jiului şi cu muncitorii din Valea Prahovei, care şi aceştia suferă la fel cu cei de la C.F.R., să înceapă o mare luptă contra scăderii salariilor, pentru mărirea lor, contra dictaturii fasciste şi contra războiului antisovietic.

Tocmai aceasta a băgat groaza în stăpînire. Ei ştiu că exemplul muncitorilor ceferişti, minieri şi petrolişti va fi urmat de întreaga muncitorime de la oraşe şi sate, de aceea fasciştii organizează atentatele de la C.F.R.

Ceea ce a urmat se ştie : sute din cei mai buni muncitori ceferişti, petrolişti, minieri etc. au fost arestaţi.

Tovarăşi muncitori şi soldaţi !

Exemplul muncitorilor ceferişti, petrolişti şi minieri, care pregătesc lupta lor, trebuie urmat dacă nu vrem ca dictatura moşierilor, fabricanţilor şi bancherilor să ne stîlcească sub călcîiul ei sîngeros. Partidul comunist vă cheamă la luptă unită revoluţionară.

Contra scăderii salariilor şi a concedierilor !

Pentru mărirea salariilor !

Contra raţionalizării capitaliste !

Pentru plată egală la muncă egală pentru femei şi tineri muncitori !

Contra arestărilor şi pentru eliberarea tuturor arestaţilor !

Pentru ajutorarea de către stat şi comună a şomerilor !

Tovarăşi, lupta contra războiului antisovietic trebuie dusă mai departe.

Organizaţi demonstraţii împotriva dictaturii fasciste şi a războiului imperialist !

Strada muncitorilor şi ţăranilor !

Organizaţi pretutindeni, în fabrici, birouri, pe ogoare, în cazărmi, pe străzi şi cartiere, comitete comune de acţiune pentru propriile voastre revendicări !

Organizaţi comitete antirăzboinice !

Jos dictatura fascistă !

Jos războiul antisovietic !

Trăiască Partidul comunist !

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA

August 1931

Se tipăreşte după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A. XV-8, Inv. 332

26

Proletari din toate țările, uniți-vă!

CĂTRE ȚĂRĂNIMEA SĂRACĂ ȘI MIJLOCAȘĂ! *

Tovarăși țărani și țărance!

Nicicînd situația noastră n-a fost mai grea decît acuma. Criza agricolă din ce în ce mai adîncă și mai întinsă, scăderea grozavă a prețurilor grînelor fac ca munca noastră să fie batjocorită, fiind nevoiți să lucrăm moșiile boierilor și ale chiaburilor, iar pentru un kilogram de zahăr să dăm 40 kg de grîne.

Legea valorificării cerealelor, cu care au venit boierii în ajutorul, zice-se, al țărănimii, numai în folosul nostru nu poate fi, căci ceea ce ne mai rămîne după atîtea sechestrări n-avem cui vinde, sau vindem pe un preț de batjocură.

Cît privește „prima de export", ea poate folosi numai marilor negustori de cereale și chiaburilor, căci poate oare țăranul să vîndă vagoane de grîu atunci cînd el nu are decît cîteva prăjini de pămînt sau n-are pămînt de loc?

Ce poate oare folosi țăranul de la „prima de export", cînd cămătarii, sugători de sînge țărănesc, îi sechestrează recolta înainte de a fi culeasă, cînd este înglodat în datorii pînă peste cap, iar dobînzile, peste măsură de grele, îi răpesc și bucata de pîine din gura copiilor săi?

---

* *Manifest al Comitetului regional Moldova al P.C.R. din 1931.*

Pe de altă parte, birurile de toate soiurile către statul ciocoilor și burghezilor nu s-au micșorat de loc. Perceptorii, asmuțiți de Argetoianu, înarmați cu tobe și în frunte cu jandarmul cu pușca în mînă, ne iau cea din urmă vită din grajd, pernele de sub căpătîi, uneltele noastre de muncă, pînă și cenușa din vatră. Iar ceea ce pune vîrf la toate sînt scumpirile fără margini la obiectele de primă necesitate: zahăr, gaz, pîine, chibrituri și atîtea altele.

Toate aceste zeci de milioane de lei, stoarse din vlaga muncitorimii și țărănimii muncitoare, sînt folosite la înarmări — noi avioane, noi tunuri —, căci boierii se pregătesc de război contra Uniunii Sovietice, țara în care muncitorii și țăranii muncitori, doborînd pe boieri, sînt singurii stăpîni pe fabricile și ogorul lor.

Pe cînd noi ducem o viață de robi și ne afundăm pe zi ce trece într-o mizerie din ce în ce mai mare și tot mai neagră, muncitorii și țăranii din Uniunea Sovietică își îmbunătățesc pe zi ce trece traiul lor.

Pe cînd la noi fabricile se închid, iar uneltele noastre de muncă sînt sechestrate de perceptor, în Uniunea Sovietică se deschid mii de fabrici noi, se introduc tractoare și cele mai desăvîrșite unelte de muncă pentru ajutorul țăranilor.

Iată cum se explică ura boierilor contra Uniunii Sovietice, căci ea dă o pildă tuturor țăranilor și muncitorilor și arată calea spre izbîndă.

Frați țărani!

Mizeria, foamea, boala sînt tot ce aveți după munca grea de atîția ani de zile.

Deschideți ochii! Voi n-aveți ce aștepta de la partidele boierești, care, toate ca unul, au înșelat și jefuit masele muncitoare.

Ţărănimea săracă şi mijlocaşă poate să-şi apere interesele sale numai mînă în mînă cu muncitorimea de la oraşe.

Numai prin luptă revoluţionară, sub conducerea Partidului comunist, muncitorimea şi ţărănimea muncitoare pot duce la bun sfîrşit lupta pentru îmbunătăţirea traiului lor, prin doborîrea dictaturii fasciste şi înscăunarea guvernului muncitoresc-ţărănesc.

Tovarăşi ţărani!

Alcătuiţi comitete ţărăneşti care să ducă lupta pentru nevoile voastre.

Luptaţi pentru : pămînt, muncă, pîine, libertate, pentru confiscarea averilor mănăstireşti, bisericeşti, ale marilor proprietari şi ale familiei regale şi pentru împărţirea lor, fără plată, cu întreg inventarul, ţăranilor care n-au pămînt de loc şi acelora cu pămînt puţin ; luptaţi pentru ajutorarea de către stat a ţăranilor nevoiaşi ; pentru eliberarea tuturor ţăranilor din închisori, închişi din cauza neplăţii impozitelor.

Luptaţi contra dictaturii fasciste! Luptaţi contra războiului antisovietic!

Luptaţi pentru guvern muncitoresc-ţărănesc!

Trăiască frontul unic al muncitorilor şi ţăranilor revoluţionari!

Trăiască Partidul comunist!

**COMITETUL REGIONAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
REGIONALA MOLDOVA**

Se tipăreşte după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 33.311/3.955, fila 00111

———★———

Lipsa unei gazete centrale legale cît şi a publicaţiunilor de partid regulate impun şi mai mult apariţia "Scînteei" pentru ca tovarăşii să-şi poată desăvîrşi cunoştinţele pe toate chestiunile teoretice şi practice ale mişcării revoluţionare.

Editorialul primului număr al ziarului „Scînteia" — 15 august 1931 —, în care se arată rolul acestuia în pregătirea, organizarea şi conducerea luptei clasei muncitoare, condusă de P.C.R.

27

SUSȚINEȚI „SCINTEIA“ *

Gazeta „Scînteia“, organul central al Partidului comunist, apare într-o situație extrem de încordată, de luptă pe moarte și pe viață între două clase. Guvernul... Iorga-Argetoianu și-a pus ca sarcină principală înăbușirea în sînge a mișcării revoluționare de la noi, pentru ca neîmpiedicat de nimeni să poată să înăsprească și mai mult exploatarea și subjugarea maselor, spre a arunca toate grozăviile crizei actuale pe spinarea maselor muncitorești și ca să provoace războiul contra Uniunii Sovietice ca o ultimă încercare de ieșire din criză.

Tovarăși! Gazeta „Scînteia“ în situația actuală capătă o importanță cu totul deosebită.

Partidul comunist are sarcina colosală de a pregăti, organiza și conduce lupta pentru ieșirea revoluționară din actuala criză...

Fără un organ central prin care să îndrumeze, să organizeze și să conducă această luptă, partidul nu este în stare să-și îndeplinească sarcinile sale. Gazeta partidului este cu atît mai necesară, întrucît membrii partidului și toți muncitorii revoluționari au nevoie să cunoască linia partidului în toate chestiunile care se pun la ordinea zilei.

Lipsa unei gazete centrale legale cît și a publicațiilor de partid regulate impun și mai mult apariția „Scînteii“, pentru ca tovarășii să-și poată

* *Articolul de fond din ziarul „Scînteia“, organul C.C. al P.C.R., anul. I, nr. 1 din 15 august 1931.*

desăvîrşi cunoştinţele în toate chestiunile teoretice şi practice ale mişcării revoluţionare.

Dragi tovarăşi. Creaţi imediat comitete pentru răspîndirea, citirea şi susţinerea gazetei (Pripre-prouri).

Centralizaţi primirea, răspîndirea şi corespondenţa pentru „Scînteia", prin crearea de comitete pentru „Scînteia". Fiecare muncitor conştient trebuie să dea doi lei pentru susţinerea gazetei. Aceste sume trebuie să se strîngă regulat şi sub cel mai mare control. De aceste sume nimeni nu are voie să se atingă, ci trebuie înaintate imediat centrului...

Trimiteţi regulat corespondenţa de partid. Nici un ban pentru gazetele burgheze. Susţineţi presa revoluţionară.

Trăiască „Scînteia"! Trăiască apariţia regulată a „Scînteii"!

Se tipăreşte după textul ziarului aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 46

———★———

28

CONFERINŢA MUNCITORILOR CEFERIŞTI, PETROLIŞTI, MINIERI CONTRA OFENSIVEI BURGHEZIEI *

Planul de „refacere" a guvernului... Iorga-Argetoianu constă într-o şi mai sălbatică exploatare şi într-o reducere şi mai mare a nivelului de viaţă al maselor muncitoreşti de la oraşe şi sate, pe spinarea cărora burghezia vrea o „ieşire" din criză cu orice preţ. Prin aplicarea „noului" plan au fost loviţi în special muncitorii şi funcţionarii săraci de la C.F.R., din Valea Jiului şi Valea Prahovei. Intr-adevăr, la C.F.R., dacă comparăm salariile de acum cu cele din 1926, salariile muncitorilor din ateliere au fost scăzute cu 75% : o piesă care în 1926 era plătită cu 8 (opt) lei azi se plăteşte cu 2 (doi) lei. Iar orele de muncă au fost urcate la 16 (şaisprezece) pe zi. In ultimele trei luni au fost concediaţi mii de muncitori şi de funcţionari săraci, fără a primi nici un ajutor din partea statului sau a comunei. Dacă mai adăugăm la scăderile de salariu şi concedierile în masă, mutările cu miile ale muncitorilor şi funcţionarilor, în special ale muncitorilor şi funcţionarilor minorităţilor asuprite şi amenzile care au trecut orice margini, care de cele mai multe ori se urcă la valoarea însăşi a salariilor (de multe ori muncitorii mai trebuie să dea din pungă pentru a completa amenzile), apoi sistemul spionajului, care este foarte răspîndit la

* *Articol din ziarul „Scînteia", organul C.C. al P.C.R., anul I, nr. 1 din 1—15 august 1931.*

C.F.R. etc. etc., atunci avem tabloul situației lucrătorilor și funcționarilor de la C.F.R.

Aceeași situație o au lucrătorii atît din Valea Jiului cît și din Valea Prahovei. In Valea Jiului scăderea salariilor a ajuns pînă la 60%, iar pentru a ne putea da seama de proporția pe care concedierile și șomajul le-au luat în Valea Jiului este de ajuns să spunem că, din 30.000-35.000 de muncitori care lucrau, lucrează numai două zile pe săptămînă între 5.000 și 6.000, iar orele de muncă în mine s-au urcat la 12-13 pe zi. Oricare muncitor poate să-și dea seama ce înseamnă la subalimentația lucrătorilor din Valea Jiului 12-13 ore pe zi de muncă în mină. Dar direcțiile societăților miniere întrebuințează, în afară de amenzi, spionajul, care și în Valea Jiului este foarte răspîndit, și alte mijloace pentru a putea ajunge la și mai mari reduceri de salariu și la mărirea orelor de muncă. De exemplu, sînt concediați în bloc muncitori din mai multe mine sub pretextul că minele se închid din lipsă de comenzi sau supraproducție. Muncitorii din mine concediați sînt forțați, cu ajutorul jandarmilor care totdeauna stau la dispoziția direcției, să se „mute", adică sînt evacuați din casele lor și forțați să părăsească în cel mai scurt timp regiunea din Valea Jiului pe timp de cinci ani. Iar pe de altă parte sînt „reprimiți" aceia care primesc noile condiții, adică scăderea și mai mare a salariilor și mărirea orelor de muncă și cu condiția în scris că timp de doi ani nu vor cere nici o îmbunătățire a situației lor. Acestea se fac cu ajutorul direct al conducătorilor social-democrați, care primesc lefuri grase de la direcțiile societăților miniere.

Aceeași situație în Valea Prahovei. Și acolo salariile au scăzut cu 50-60%, și acolo concedierile se țin lanț, și acolo direcțiile întrebuințează aceleași metode ca în Valea Jiului, de concedieri și „reprimiri" în condiții mizerabile pentru muncitori. Și acolo conducătorii social-fasciști sînt de partea patronilor ca la C.F.R. și în Valea Jiului, și acolo ei au trădat interesele muncitorilor, forțînd pe muncitori să primească noile condiții „pentru că altfel va fi și mai rău".

Dar muncitorii din aceste trei industrii, care sînt strîns legate între ele prin mii și mii de fire, sînt hotărîți să opună noii ofensive a patronilor contraofensiva lor de luptă comună contra scăderii continue a nivelului de viață al muncitorilor. Muncitorii din aceste trei industrii legate între ele (este știut că cel mai mare cumpărător al cărbunilor, ca și al produselor petrolifere, este C.F.R.-ul) știu că numai printr-o luptă revoluționară comună vor fi în stare să înfrîngă cu succes noua ofensivă patronală. De aceea muncitorii ceferiști, petroliști și minieri, trădați în mod cinic de către șefii social-democrați, au răspuns cu mare entuziasm la inițiativa luată de către C.G.S.U. de a organiza o conferință numai a lucrătorilor din aceste trei industrii, pentru a pregăti și a organiza în comun lupta lor contra concedierilor, contra scăderii salariilor și pentru mărirea lor, contra șefilor social-democrați, care au trădat în mod cinic interesele lor cele mai vitale. La conferință au răspuns delegați din toate părțile. Ura împotriva șefilor social-democrați era adînc înrădăcinată la fiecare delegat, în special la delegații din Valea Jiului, care au fost din nou trădați de șefii social-democrați. Conferința a ales un Comitet de acțiune comun care să conducă mai departe munca de pregătire. S-a hotărît crearea, prin conferințe locale, de organe comune de acțiune pentru pregătirea luptei. Confe-

rința a hotărît organizarea sindicatelor pe fabrici și întărirea opozițiilor roșii. O atenție deosebită în pregătirea luptei a fost criticarea aspră atît a abaterilor de dreapta din rîndul sindicatului „Dezrobirea" cît și a abaterilor opozițiilor roșii din sindicatele reformiste, care nu duc lupta pe baza platformei Sindicatelor unitare — neutralitate față de partidul social-democrat în loc de luptă contra social-democraților, ca cei mai periculoși dușmani de clasă (opoziția roșie din Galați). Au fost criticate abaterile de dreapta din însuși C.G.S.U. și dată o palmă oportuniștilor din C.G.S.U., care nu aveau încredere nici în reușita conferinței și de aceea ei se opuneau alegerii unui Comitet de acțiune comun.

Burghezia și slugile ei social-democrate au înțeles importanța acestei conferințe. De aceea burghezia s-a năpustit cu atîta furie contra bravilor lucrători ceferiști, de aceea organizarea sălbatică din partea siguranței a „atentatelor" tocmai la C.F.R., acolo unde lucrătorii pregătesc marea lor luptă.

Acțiunea de pregătire a luptei fraților noștri de la C.F.R. trebuie să fie susținută de toți muncitorii. Secțiile de partid trebuie imediat să purceadă, prin organizațiile de masă, la formarea de sindicate pe fabrică ca singura bază sigură de organizare a luptei serioase atît pe teren economic cît și politic. Trebuia să facem ca toți muncitorii din toate industriile să priceapă necesitatea ajutorării luptei, că lupta ceferiștilor este lupta lor. Trebuie de pe acum organizată ajutorarea luptei prin crearea de comitete de acțiune pe baze de revendicări proprii, în special trebuie atrași în orice chip șomerii, organizîndu-i în comitete de stradă și cartiere.

Tovarăși, lupta lucrătorilor ceferiști, petroliști și minieri este semnalul luptei întregii muncitorimi

de la orașe și sate contra dictaturii fasciste și a războiului antisovietic. Totul pentru organizarea luptei !

Trăiască lupta comună a lucrătorilor ceferiști, petroliști și minieri !

Se tipărește după textul ziarului aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R.

—★—

P4

29

10 ANI DE LUPTĂ A P.C.R.*

Cu 10 ani în urmă, în mai 1921, primul Congres general al tuturor organizaţiilor socialiste din Romînia a hotărît, cu o majoritate zdrobitoare, afilierea la Internaţionala a III-a, Comunistă.

Prin această hotărîre, din partidul socialist al Vechiului Regat şi din partidele regionale social-democrate ale teritoriilor noi anexate a luat naştere partidul unitar de clasă al proletariatului din toate ţinuturile Romîniei: Partidul Comunist din Romînia.

Şi pînă la această dată istorică activau organizaţii comuniste, grupuri clandestine de muncitori şi de intelectuali comunişti, prin toate părţile Romîniei. Aceste grupuri însă, în afară de cele din Basarabia, rămîneau rupte de proletariat, fiind grupuri de propagandă mai mult sau mai puţin izolate. Munca, entuziasmul şi devotamentul lor pentru cauza revoluţiei proletare erau veşnic ridiculizate de trădătorii social-democraţi.

Prin hotărîrea acestui congres general, proletariatul din toate unghiurile Romîniei i-a înălţat pe comunişti la adevăratul rang de conducători recunoscuţi — nu însă de guvernele burgheziei, ci de proletariat. Iar izolaţi şi ridiculi au rămas trădătorii social-democraţi.

Hotărîrea congresului a constituit o lovitură puternică dată trădătorilor social-democraţi de către însăşi marea masă a clasei proletare.

* *Articol redacţional din „Lupta de clasă", organ al P.C.R., nr. 2 (21) din august 1931.*

Atitudinea congresului acesta, ţinut în perioada de după greva generală, în perioada terorii albe dezlănţuite de guvernul Averescu-Argetoianu, care organizase o cruciadă sîngeroasă contra tuturor cuceririlor revoluţionare ale proletariatului, constituia un răspuns hotărît şi aproape unanim al proletariatului împotriva ofensivei sîngeroase a burgheziei; un semnal al revoltei proletare unanime contra terorii albe.

A urmat dizolvarea congresului, arestarea majorităţii şi zece ani de ofensivă a reacţiunii, a terorii albe, a fascismului; zece ani de transformări şi de lupte grele, determinate de adîncirea necurmată a crizei economice, de ascuţirea contrazicerilor sistemului capitalist în putrezire, de accentuarea luptei de clasă, care a luat forme ce prevestesc sfîrşitul unui regim.

Azi, după 10 ani, vedem în creştere tumultuoasă un nou val revoluţionar al maselor muncitoare, al tuturor straturilor exploatate şi asuprite, un partid comunist în plină creştere.

Social-democraţii şi oportuniştii din afară şi din rîndurile partidului nostru nu văd în acest nou val decît ceva trecător, după care — ca şi în 1921 — ar urma iarăşi o lungă perioadă de linişte a „ordinii burgheze", menţinută cu baionetele unei terori şi mai înăsprite. Trebuie să fii însă orb sau agent al burgheziei pentru ca să priveşti în felul acesta lucrurile.

1921 şi 1931 prezintă două perioade istorice complet deosebite!

Atunci: lumea capitalistă mergea spre o stabilizare parţială şi relativă.

Azi: această stabilizare este zdruncinată din temelii, iar criza generală a sistemului de producţie capitalist, de o adîncime nemaivăzută în istorie,

cu zeci de milioane de şomeri, apare ca criza sa mortală.

Atunci : se legifera marea înşelăciune a „reformei agrare", care a creat iluzii ţărănimii muncitoare într-o viaţă fericită şi îmbelşugată şi care, acordată graţie groazei burgheziei în faţa revoluţiei ruseşti, a putut pentru un moment să neutralizeze masele ţărăneşti de influenţa comunistă.

Azi : înşelăciunea este demascată ; iluziile „reformei agrare" risipite ; ţărănimea săracă şi mijlocaşă, ruinată de teribila criză agrară şi de jaful monopolului capitalist, îşi caută adevăraţii conducători, începînd să întrezărească ieşirea lor din mizerie şi din nevoi în revoluţia violentă contra moşierilor şi a capitaliştilor.

Atunci : influenţa partidului naţional-ţărănesc era în creştere. Partidul liberal al marii finanţe şi al moşierilor de asemenea era unitar.

Azi : partidul naţional-ţărănesc s-a demascat prin guvernarea sa, cînd a aruncat la coş toate promisiunile demagogice făcute în vremea opoziţiei. Popularitatea sa este pierdută. Liberalii, în general, se destramă ; criza politică din lagărul partidelor burgheze, procesul de regrupare şi cristalizare, orientarea spre dictatura fascistă sînt efectele descompunerii regimului capitalist în agonie.

Atunci : la graniţa de la Nistru o Ţară sovietică cu răni groaznice, provenite de pe urma unui război civil lung şi greu ; o economie zdruncinată, trîntită la pămînt. Blocada economică şi intervenţia imperialiştilor, care complicau situaţia.

Azi : o Ţară sovietică victorioasă, refăcută pe baze noi economice, superioare, planificate, socialiste, în plină creştere şi ofensivă asupra vechii lumi, constituind temelia pildei vii, farul revoluţionarizator pentru muncitorimea şi ţăranii muncitori

din toate ţările capitaliste şi noroadele coloniale asuprite.

Atunci : confuzie generală în mişcarea muncitorească. In sindicatele aşa-zise „unice", conducătorii revoluţionari erau mereu sabotaţi şi denunţaţi de conducătorii reformişti.

Azi : un front de clasă în plin proces de curăţare a rîndurilor sale de toate elementele oportuniste, şovăielnice şi dubioase. De o parte, Sindicatele unitare revoluţionare, care tind să cuprindă mase largi în luptele de clasă ale proletariatului, de cealaltă, sindicatele reformiste, trădătoare, ai căror şefi colaborează cu patronii şi cu siguranţa.

Atunci : în sînul noului Partid comunist se găseau aciuaţi o bandă de social-democraţi demagogi, aventurişti şi carierişti, de-alde Cristescu, Marian, Sternberg etc., cu un Comitet Central care reprezenta o cărdăşie, un bloc fără principii.

Azi : în fruntea partidului avem un Comitet Central, care, sub conducerea Cominternului, a deschis focul în lupta pe două fronturi, contra oportuniştilor de dreapta, ca şi a celor de „stînga" şi împăciuitorilor cu ei ; a lichidat „lupta fracţionistă fără principii" (Barbu-Luximin), ducînd lupta necruţătoare pentru purificarea rîndurilor partidului, pentru lărgirea influenţei comuniste şi pentru cucerirea majorităţii muncitorilor din Romînia de partea revoluţiei.

Trecînd prin etapele procesului din Dealul Spirii, a Congresului al III-lea, care a fost lipsit de acea autocritică bolşevică consecventă, lichidînd conducerea oportunistă de dreapta la Congresul al IV-lea, care a fost un congres de muncă şi de consolidare a rîndurilor noastre, călit în lupta de clasă neînfricată, partidul a trecut pe o scară mai înaltă a luptei

revoluţionare, cu puteri crescute şi purificate de zgura ceţei ideologice.

In epoca luptelor decisive care stau în faţa noastră, proletariatul romîn şi partidul său au mari sarcini de împlinit.

Un drum lung de lupte şi de sacrificii enorme stă în faţa proletariatului din Romînia. Partidul n-a reuşit încă să se ridice la nivelul acestor sarcini istorice, să cuprindă satisfăcător entuziasmul maselor dornice de luptă, în plin proces de radicalizare.

Partidul Comunist din Romînia şi C.C. nu şovăie să recunoască lipsurile sale, căci, este ştiut, bolşevizarea partidului nu poate fi realizată decît printr-o autocritică vehementă, printr-o luptă necruţătoare pentru curăţenia liniei generale, contra tuturor abaterilor şi tendinţelor bolnăvicioase, contra sectarismului, oportuniştilor şi împăciuitorilor cu el, pentru purificarea de acele rămăşiţe social-democrate care încă mai persistă în rîndurile noastre.

Făcînd bilanţul a 10 ani de luptă, partidul nu poate uita jertfele căzute pe frontul de clasă şi pios îşi aduce aminte de toţi martirii asasinaţi de burghezia sîngeroasă — L. Filipescu, Tcacenco, Haia Lifşiţ, Ivănuş, Fonaghi şi ceilalţi — cît şi de întemniţaţii cauzei noastre din cazematele jilavelor şi doftanelor reacţiunii.

Uitîndu-ne înapoi, la calea străbătută şi la rezultatele luptei noastre de 10 ani, privim cu credinţă în viitor.

Cei 10 ani trecuţi au fost anii organizării şi cristalizării ideologice a P.C.R., ani de luptă pentru revendicările maselor şi încercări nu totdeauna izbutite. Anii care vin trebuie să fie ani de pătrundere viguroasă a influenţei comuniste în păturile cele mai adînci ale maselor largi de muncitori din fabrici, ogoare şi cazărmi ; ei trebuie să fie perioada

de cucerire a majorităţii muncitorilor din Romînia de partea revoluţiei, contra dictaturii burgheze, contra social-fascismului, pentru apărarea revoluţionară a primului stat proletar de primejdia intervenţiei armate imperialiste, pentru guvernul muncitoresc-ţărănesc.

REDACŢIA „LUPTEI DE CLASĂ"

Se tipăreşte după textul revistei aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 60

—•—

30

Proletari din toate țările, uniți-vă!

TOVARĂȘI CEFERIȘTI ! *

După curba de sacrificiu de astă-iarnă, care apasă încă ca un munte pe spinarea încovoiată a lucrătorilor ceferiști, direcția căilor ferate ne impune acum o nouă curbă, mult mai sîngeroasă ca cea dintîi. Salariile noastre, și așa mizerabile, vor fi reduse cu o treime, și din ceea ce va rămîne se vor scoate impozitele, taxele pentru casa medicală, pentru pensii, pentru orfani etc. Iar după crăciun ni se vor tăia și chiriile și alocațiile pentru familiști. Acum, în pragul iernii, cînd toate lucrurile de trebuință zilnică se scumpesc, guvernul a găsit prilejul să ne ciopîrțească salariile noastre de foame; în curînd vor începe și concedieri, și sute de muncitori cu neveste și copii vor fi aruncați în brațele foamei și ale mizeriei, pentru că în bugetul din 1932 10.000.000.000 sînt prevăzute pentru înarmări. Pentru copoii de la siguranță se găsesc 2.000.000.000, pentru pregătirea războiului antisovietic se găsesc 10.000.000.000, afară de fonduri secrete, iar pentru plata lucrătorilor, pentru ajutorarea șomerilor, pentru întreținerea școlilor nu se găsesc.

Tovarăși ceferiști !

Guvernul și direcția căilor ferate au pornit atacul împotriva noastră și îndată social-democrații au

* *Manifest al Biroului celulelor Partidului comunist din Atelierele C.F.R. Nicolina-Iași.*

intrat în rolul lor de trădători ai intereselor noastre. Conducătorii social-democrați au intrat în joc și, în frunte cu V. Ionescu, se întrec în vorbe care mai de care mai revoluționare. Dar să aveți răbdare, să așteptați liniștiți și să nu depășiți limitele legii, zic ei. De ce lege să ne ținem ? De legea care ne despoaie și răpește bucata de pîine din gura copiilor noștri ? Pînă cînd să așteptăm ? Pînă ce curbele vor stoarce ultima vlagă din noi ? Nu, tovarăși ! Acum nu este timp de pierdut. Orice tărăgăneală, orice amînare a luptei este o trădare a intereselor noastre. Și dacă, din ordinul autorităților, conducătorii social-democrați au amînat întrunirea de sîmbătă 7 noiembrie, nu este aceasta o trădare, o conlucrare mînă în mînă cu guvernul ? Scopul acestor tărăgăneli este de a rupe frontul unic al ceferiștilor din toată țara, de a împiedica solidarizarea noastră cu ceferiștii din București, care au început lupta printr-o grevă demonstrativă de o oră ca pregătire pentru greva generală.

Tovarăși ceferiști !

Conducătorii social-democrați ne-au trădat în ianuarie, cînd s-a aplicat prima curbă ; ei ne vor trăda și acum dacă ne vom lăsa înșelați de ei. Nu prin ploconeli și milogiri la minister vom cuceri drepturile noastre. Direcției și guvernului nu-i va fi milă de noi și nici nu avem nevoie de mila lor. Nu le cerem pomană, ci printr-o luptă hotărîtă a tuturor ceferiștilor, dusă peste capul conducătorilor social-trădători, să impunem direcției să ne respecte drepturile noastre. Frontului unic al guvernului..., al directorului sîngeros Ionescu și al conducătorilor social-democrați, să-i opunem frontul unic de jos al tuturor ceferiștilor exploatați și oropsiți. Imediat trebuie să facem întruniri pe secții

pentru a alege delegaţi care să formeze un comitet de acţiune din cei mai buni, cinstiţi şi hotărîţi muncitori, spre a conduce lupta noastră contra curbelor de sacrificiu. Să facem întruniri generale în casa poporului, să ne lămurim asupra rostului conducătorilor social-fascişti şi să ne pregătim de alegerea unui comitet de atelier compus din cîte un delegat din fiecare secţie care să conducă luptele noastre zilnice pentru toate revendicările. Să nu ne oprim la mijlocul drumului, să continuăm lupta pînă la izbîndă. Să ne pregătim de grevă pentru că direcţia nu va ceda. In acest scop să începem strîngerea de fonduri de grevă, să facem apel către toţi muncitorii din Iaşi pentru ajutorarea greviştilor.

Tovarăşi ! Nu este nici un moment de pierdut ! Imediat să pornim la acţiune.

BIROUL CELULELOR PARTIDULUI COMUNIST
DE LA ATELIERELE C.F.R.-NICOLINA

Se tipăreşte după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 14.987/1015, fila 307

31

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

CĂTRE INTREAGA MUNCITORIME DIN VALEA JIULUI ! CĂTRE SOLDAŢI ! *

Tovarăşi muncitori, fraţi soldaţi !

Ziarele burgheze, ca şi presa social-fascistă, anunţă că guvernul Mironescu împreună cu societatea minieră ar fi „amînat“ reducerile de salariu proiectate cu 15-20% şi concedierile în masă. Dar în acelaşi timp la Lupeni nu se lucrează decît jumătate de zi, şi zeci din cei mai buni muncitori revoluţionari sînt aruncaţi pe drumuri zilnic. Iar statul fascist împreună cu slugile lui social-fasciste au mobilizat toate forţele : siguranţa, jandarmeria, grănicerii, regimente speciale de armată, popi, conducători social-fascişti : Gherman, Buciuman, Munteanu, toate împotriva voastră. Zilnic sînt zeci de tovarăşi arestaţi, schingiuiţi şi trimişi din post în post pe jos ! Presa burgheză răspîndeşte zilnic cele mai ordinare minciuni că voi aţi fi hotărît să primiţi „resemnaţi“ şi în „linişte“ scăderea salariilor, concedierile, schingiuirile contra conducătorilor voştri.

Tovarăşi ! Toate acestea, începînd cu amînarea scăderilor de salariu şi a concedierilor şi pînă la „resemnare“, sînt pure minciuni. Burghezia pregăteşte scăderea salariilor voastre de foame cu 20-30%, pregăteşte concedierile în masă, care au şi început la Lupeni şi Vulcan. Burghezia împreună cu trădă-

* *Manifest al Comitetului regional Transilvania din 1931*

torii social-fasciști Gherman, Munteanu, pentru a-și putea realiza planul, au nevoie de destrămarea forțelor noastre, de demoralizarea rîndurilor noastre cu fel de fel de promisiuni, care nu sînt decît vorbe goale. De aceea ea a arestat și a schingiuit cu drugi de fier, smulgînd părul din cap tovarășilor noștri... Toți tovarășii închiși sînt în greva foamei. Toate acestea sînt făcute tocmai pentru a sfărîma rîndurile noastre, pentru a ne demoraliza, pentru că ei vor să cîștige timp pentru a putea și mai bine lovi în noi. Ieșiți în stradă, muncitori, contra arestărilor, bătăilor, pentru eliberarea tovarășilor noștri!

Tovarăși! Muncitori! Nu este timp de pierdut! Noi nu vom putea înlătura scăderea salariilor și opri aruncarea noastră pe drumuri decît prin luptă hotărîtă. Stăpînii nu cunosc decît de frică. Noi sîntem mai tari decît ei! Muncitorii din întreaga țară sînt cu noi. Muncitorii din lumea întreagă, în special muncitorimea din Uniunea Sovietică, este gata să ne ajute. Muncitorii din Arad, Timișoara, Reșița și din toată țara au hotărît să ne ajute, pentru că lupta noastră e lupta lor. Armata care e trimisă de stăpînire să ne împuște sînt fii de muncitori și de țărani. Ei vor trece alături de noi!

Tovarăși soldați! Muncitorimea din lumea întreagă și din Romînia, noi, muncitorii și țăranii, am intrat în lupta contra moșierilor, a fabricanților și a bancherilor, pentru că noi nu mai vrem să suportăm lanțurile sclaviei capitaliste și ciocoiești. Tovarăși soldați! Veți trage voi oare în muncitori și țărani, în frații voștri? Nu! Voi treceți alături de noi, pentru că și voi suferiți din partea acelorași stăpîni ca și noi! Voi trebuie să luptați pentru soldă mai bună, pentru hrană, concediu, și nu veți face jocul bancherilor și al fasciștilor.

Tovarăși muncitori din Valea Jiului! În luptă noi nu avem de pierdut decît lanțurile sclaviei și avem o lume de cîștigat! Noi trebuie să organizăm greva generală în Valea Jiului! Noi trebuie să alegem în fiecare mină comitetele de acțiune pentru organizarea grevei generale, să organizăm comitetele de apărare împotriva jandarmilor și a bandelor fasciste, să organizăm secțiile noastre sindicale. Proletari din Valea Jiului, sculați la luptă:

Pentru greva generală! Contra scăderii de salariu! Contra concedierilor! Pentru mărirea salariilor! Contra raționalizării capitaliste... Pentru alungarea jandarmeriei, siguranței și armatei din Valea Jiului! Pentru eliberarea tovarășilor închiși! Pentru existența deschisă a Sindicatelor unitare! Pentru ajutorarea muncitorilor șomeri în mod permanent din partea statului, pentru ajutor special pentru iarnă! Împotriva conducătorilor trădători social-fasciști și fasciști Gherman, Munteanu, Buciuman! Pentru front unic al tuturor muncitorilor contra capitaliștilor! Pentru comitete de acțiune de pregătire a grevei generale! Pentru apărarea Uniunii Sovietice contra atacului imperialiștilor! Trăiască muncitorimea din Valea Jiului! Trăiască unirea muncitorilor cu soldații! Trăiască greva generală! Jos social-fasciștii!

Trăiască Partidul comunist și Sindicatele unitare!

PARTIDUL COMUNIST DIN ROMÎNIA,
COMITETUL REGIONAL TRANSILVANIA

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar 14.573/580, vol. I, fila 345

J A

32

CONGRESUL AL V-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA *

INTRODUCERE

...A avut loc Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia[17].

La congres au fost reprezentate: organizaţia judeţeană a Bucureştiului şi organizaţiile regionale ale Moldovei, Transilvaniei, Basarabiei, Dobrogei, Bucovinei, precum şi Uniunea Tineretului Comunist.

Congresul s-a ţinut într-un moment cînd lumea capitalistă trece prin cea mai mare criză economică cunoscută în istoria ei şi care zguduie bazele capitalismului.

Congresul s-a ţinut într-un moment cînd eroicul proletariat care se află la putere în U.R.S.S. a desăvîrşit, sub conducerea partidului lui Lenin, construcţia bazei socialismului, rezolvînd şi la oraşe şi la sate în mod definitiv problema leninistă „care pe care" în favoarea socialismului şi şi-a pus în faţa sa sarcini mari şi gigantice, formulate în al doilea plan de 5 ani, care au scos strigătul de

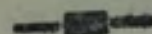
* *Din rezoluţiile congresului al V-lea al P.C.R., ţinut la sfîrşitul anului 1931.*

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

PREŢUL 25 LEI

CONGRESUL al V-lea al PARTIDULUI COMUNIST din ROMÂNIA

— 1932 —

EDITURA PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMANIA

BUCUREŞTI

Coperta broşurii „Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia", conţinînd rezoluţiile şi hotărîrile congresului, apărută ilegal în editura Partidului Comunist din Romînia în 1932.

alarmă şi au provocat turbarea întregii lumi capitaliste.

Criza economică mondială, care se desfăşoară în cadrul crizei generale a capitalismului de după război, şi creşterea vijelioasă a economiei socialiste în U.R.S.S. dezvăluie şi înăspresc colosal atît toate contrazicerile interne ale sistemului capitalist, şi în primul rînd contrazicerea fundamentală: dintre proletariat şi burghezie, cît şi principala contrazicere a vremurilor de azi — contrazicerea dintre cele două sisteme: sistemul capitalist în agonie şi sistemul socialismului care învinge.

In Romînia există toate contrazicerile sistemului capitalist, înăsprite ca urmare a înapoierii economice a ţării şi ca urmare a altoirii formelor celor mai superioare ale proprietăţii şi exploatării capitaliste (carteluri, trusturi) cu formele precapitaliste şi cu resturile feudale din agricultură.

Aceasta face ca Romînia să fie unul dintre inelele slabe din lanţul statelor imperialiste.

Romînia se află la marginea lumii capitaliste şi se învecinează direct cu ţara care construieşte socialismul. Aceasta face ca Romînia, alături de Polonia fascistă, să fie unul dintre cele mai importante inele ale războiului imperialist contrarevoluţionar organizat de imperialismul internaţional contra U.R.S.S.

Constatările plenarei a XI-a a Comitetului Executiv al Internaţionalei Comuniste, că lumea capitalistă va căuta ieşire din contrazicerile sale pe calea noilor războaie imperialiste şi a intervenţiei armate contra U.R.S.S., au fost confirmate în mod evident, în momentul ţinerii Congresului al V-lea al P.C. din Romînia, prin năvălirea banditească a Japoniei asupra Chinei, năvălire îndreptată în acelaşi timp contra revoluţiei chineze care se dezvoltă

şi care înseamnă în mod direct pregătirea unui cîmp de concentrare în Orientul îndepărtat pentru năvălirea asupra U.R.S.S.

Noul război imperialist, acoperit de pactul Kellog şi sub protectoratul pretinsei păzitoare a păcii — Liga Naţiunilor — a devenit fapt. Primejdia războiului contrarevoluţionar împotriva U.R.S.S. a crescut enorm.

De aceea congresul, care s-a adunat într-un moment istoric atît de important, a avut sarcina să răspundă la toate problemele capitale ale mişcării revoluţionare din Romînia, să unească rîndurile partidului şi să înarmeze ideologiceşte partidul în vederea luptelor mărețe ce se aşteaptă.

*

* *

Congresul al V-lea al P.C. din Romînia a discutat: situaţia economică şi politică din Romînia şi sarcinile Partidului Comunist din Romînia; problemele construcţiei de partid; luptele economice, sarcinile şi tactica partidului în mişcarea sindicală; criza agrară şi activitatea partidului la ţară; problema naţională şi sarcinile partidului în mişcarea naţional-revoluţionară.

Congresul a dat o apreciere activităţii partidului în perioada dintre Congresele al IV-lea şi al V-lea, şi în special a activităţii noii conduceri a partidului care s-a ridicat după criza provocată de activitatea fracţionistă spărgătoare a grupelor Barbu-Luximin. De asemenea congresul a adoptat o rezoluţie specială asupra muncii Uniunii Tineretului Comunist şi asupra sarcinilor partidului faţă de U.T.C., precum şi asupra muncii în Ajutorul roşu.

Luînd în seamă importanţa enormă a mişcării ţărăneşti, aliatul cel mai important al proletariatului în lupta contra dictaturii burghezo-moşiereşti şi pentru ieşirea revoluţionară din criză, congresul s-a adresat cu o chemare specială către proletariatul agricol şi către ţărănimea muncitoare, dezvoltînd în amănunţime platforma de luptă a Partidului comunist pentru apărarea intereselor proletariatului agricol, ale ţărănimii sărace şi mijlocaşe.

Congresul al V-lea s-a ridicat printr-un manifest către toţi cei ce muncesc din Romînia, chemîndu-i la luptă pentru eliberarea de sub jugul burghezo-boieresc, la luptă contra războaielor imperialiste şi a intervenţiei contrarevoluţionare împotriva U.R.S.S., pentru pămînt fără plată ţăranilor, pentru dreptul popoarelor asuprite la autodeterminare pînă la despărţire de statul romîn, pentru guvernul muncitoresc-ţărănesc...

*

* *

Condiţia principală a luptei victorioase pentru ieşirea revoluţionară din criză este aprecierea justă a poziţiei forţelor de clasă, clasificarea perspectivelor, sarcinilor şi forţelor motrice ale revoluţiei din Romînia.

Congresul a respins teoria burghezo-liberală a neoiobăgiei, pe care partidul a moştenit-o de la social-democraţie, teorie după care Romînia stă în faţa revoluţiei burghezo-democratice, iar burghezia este chemată să joace în această revoluţie rolul de factor revoluţionar (Boris Stefanov şi alţii).

Congresul a respins şi teza sectaristă „de stînga" (tov. Tatarov şi alţii) după care Romînia stă nemijlocit în faţa revoluţiei proletare.

Congresul a indicat că Romînia se găseşte în faţa desăvîrşirii revoluţiei burghezo-democratice, că sarcina acestei revoluţii constă în a doborî cu

forța puterea de stat burghezo-moșierească și de a stabili dictatura revoluționar-democratică a proletariatului și țărănimii.

Hegemonul acestei revoluții poate să fie numai proletariatul, care se sprijină la țară pe elementele proletare și semiproletare, duce după sine ca aliat păturile sărace și principalele pături mijlocașe ale țărănimii și care se luptă cu burghezia sătească (chiaburimea) pentru conducerea maselor fundamentale ale țărănimii.

„Atît condițiile obiective existente social-economice ale acestei revoluții și particularitatea forțelor motrice cît și situația internațională — spune rezoluția congresului — creează condițiile pentru o trecere rapidă a revoluției burghezo-democratice în revoluție proletară, socialistă". Trecerea atîrnă, în primul rînd, de forțele proletariatului și ale Partidului comunist.

* * *

Constatînd un șir de succese neîndoielnice ale partidului în perioada trecută, îndeosebi în timpul din urmă, după lichidarea crizei din partid, congresul a concentrat atenția partidului asupra unor neajunsuri și slăbiciuni dintre cele mai mari ale Partidului Comunist din Romînia, a căror grabnică biruire este singura garanție că partidul va putea îndeplini cu succes sarcinile istorice pe care i le pune în față întreaga desfășurare a luptei de clasă.

Atrăgînd atenția asupra faptului că „etapa actuală de dezvoltare a avîntului revoluționar din Romînia se caracterizează prin dezvoltarea și creșterea simultană a luptei de clasă a proletariatului, a țărănimii și a luptei național-revoluționare și a mișcării micii burghezii orășenești", congresul a subliniat cu toată puterea precumpănirea elemen-

telor de spontaneitate în această mișcare, precum și rămînerea în urmă a partidului de la sarcinile care sînt dictate de ascuțirea luptei de clasă.

„Această rămînere în urmă — constată congresul — se exprimă printr-o disproporție enormă între mărimile și adîncimea fierberii revoluționare a celor mai largi mase muncitoare, a activității lor revoluționare în creștere, și între influența partidului și a rolului lui de organizator și conducător în această mișcare, precum și între influența mereu în creștere pe care o are partidul și întărirea organizatorică a acestor influențe".

Sub această prismă a analizat Congresul al V-lea activitatea partidului pe toate terenurile frontului revoluționar, indicînd căile de biruire a acestei rămîneri în urmă.

Congresul a pus cu toată tăria în fața partidului sarcina de a întări în tot chipul organizațiile de partid din centrele mari industriale ale țării, unde partidul nostru este slab (și în primul rînd din centrele proletare din Vechiul Regat), și de a lărgi cadrul proletar de partid; el a indicat ca sarcină imediată reclădirea partidului pe baza celulelor de fabrică și de uzină, strămutarea centrului de greutate a muncii partidului în întreprinderi; a supus unei severe critici nepriceperea organizațiilor de partid de a întrebuința tactica frontului unic de jos pe baza cerințelor zilnice ale clasei muncitoare în lupta pentru nimicirea influenței social-democrației, a acestui sprijin social principal al burgheziei în masele muncitoare; congresul a atras atenția asupra necesității unei cotituri hotărîte a întregului partid cu fața către proletariatul agricol — cea mai numeroasă pătură proletară din Romînia — de unde partidul a lipsit aproape complet.

Congresul a subliniat că, în situaţia celei mai adînci crize economice a capitalismului, luptele economice ale proletariatului contra scăderii nivelului de trai al maselor şi contra sporirii exploatării lor au mai mult ca oricînd un caracter adînc politic, întrucît taie calea ieşirii capitaliste din criză şi duc masele spre recunoaşterea necesităţii luptei directe pentru ieşirea revoluţionară din criză. In conformitate cu aceasta, congresul s-a pronunţat contra subpreţuirii care se manifestă în partid a muncii înăuntrul sindicatelor social-democrate şi a indicat căile de organizare şi conducere independentă a luptei greviste şi a luptei şomerilor.

Congresul, formulînd cerinţele ţărănimii muncitoare şi indicînd formele organizatorice de cuprindere a mişcării ţărăneşti, s-a pronunţat contra rămăşiţelor strîmt corporatiste social-democrate din partid, care-l împiedică de a-şi cuceri rolul de hegemon faţă de ţărănime.

Arătînd că Partidul comunist este unicul organizator şi conducător al mişcării naţional-revoluţionare, congresul a pus în faţa partidului sarcina de a lupta fără cruţare contra influenţei şovinismului „Romîniei mari", care se manifestă în rîndurile partidului, ca cea mai însemnată piedică în munca de desfăşurare de către partid a mişcării naţional-revoluţionare şi de întărire în ea a rolului partidului; de asemenea a atras atenţia asupra necesităţii de a lupta cu hotărîre contra influenţei naţionalismului îngust localnic, a închiderii în sine şi contra rămăşiţelor de tendinţe separatiste care se mai manifestă încă în rîndurile partidului din ţinuturile ocupate şi care împiedică crearea unui front de luptă unic, strîns al maselor muncitoare de toate naţionalităţile în lupta lor contra imperialismului romîn, care împiedică întărirea unităţii Partidului comunist monolit.

In sfîrşit, congresul a pus în centrul atenţiei partidului sarcina de a lupta contra acelei pregătiri turbate a războiului contrarevoluţionar împotriva U.R.S.S., care pregătire caracterizează toată politica internă şi externă a Romîniei şi care înghite o enormă parte din toate impozitele stoarse de către stat de la masele muncitoare.

Congresul al V-lea a subliniat că războiul contra U.R.S.S. — patria tuturor celor ce muncesc şi a tuturor asupriţilor — va fi totodată războiul nemilos contra maselor muncitoare din Romînia însăşi şi că partidul va putea să mobilizeze masele cele mai largi la luptă contra acestui pericol numai atunci cînd va şti să explice acestor mase că, apărînd U.R.S.S., ele se apără totodată pe sine însele, apără interesele lor zilnice, interesele lor vitale şi istorice.

„Prin organizarea şi conducerea luptei zilnice a maselor muncitoare, spre luptele hotărîtoare pentru guvern muncitoresc-ţărănesc..." — iată lozinca fundamentală pentru înfăptuirea căreia hotărîrile Congresului al V-lea înarmează partidul...

*
* *

Congresul al V-lea al P.C. din Romînia s-a alăturat în întregime şi pe deplin hotărîrilor C.E. al I.C. din august 1930 asupra „luptei fracţioniste fără principii din P.C. din Romînia", declarînd „că, numai mulţumită acestui ajutor al I. C., partidul a reuşit să lichideze lupta fracţionistă şi să-şi restabilească unitatea şi capacitatea sa de luptă".

Condamnînd fără cruţare lupta fracţionistă criminală fără principii a grupelor Barbu-Luximin, congresul a dus o luptă hotărîtă contra rămăşiţelor

fracţionismului din rîndurile partidului şi a subpreţuirii acelui rău pe care l-a pricinuit această luptă partidului, descoperindu-l în faţa siguranţei şi dezarmîndu-l în faţa duşmanului de clasă.

Congresul a constatat „că în partid a lipsit intransigenţa ideologică bolşevică faţă de influenţele mic-burgheze asupra unora din păturile partidului, ceea ce a dus la atitudinea liberală putredă chiar a unora din elementele conducătoare ale partidului (Aurel, Stejar şi alţii) faţă de elementele lichidatoriste excluse, care s-au transformat în grupări vădit duşmane partidului, contrarevoluţionare (Margulies, Bergher, Dan, în ultimul timp Frasin)".

„Pericolul principal în partid — a arătat congresul — au fost şi rămîn abaterile oportuniste de dreapta, pe lîngă manifestarea clară, în acelaşi timp, a sectarismului «de stînga» în munca de masă şi cea organizatorică".

A păzi unitatea bolşevică a rîndurilor partidului ; a lupta cu intransigenţă bolşevică contra tuturor abaterilor de la linia Internaţionalei Comuniste şi contra pericolului de dreapta, cel mai principal în etapa actuală ; a combina cu pricepere metodele şi formele de luptă ilegale, semilegale şi legale ; a lupta fără cruţare contra rămăşiţelor fracţioniste şi contra fracţioniştilor, contra acelora care calcă disciplina de fier a partidului, contra neglijenţei în muncă şi contra călcării regulilor de conspiraţie ; a duce muncă sistematică pentru restabilirea autorităţii organelor conducătoare de partid, zdruncinate ca urmare a luptei fracţioniste fără de principii — iată ce a dat congresul ca însărcinare noului Comitet Central ales de congres, fiecărei organizaţii de partid, fiecărui membru de partid.

* * *

Hotărîrile Congresului al V-lea sînt o etapă nouă, importantă pe drumul bolşevizării Partidului Comunist din Romînia.

Sarcina organelor de partid (a comitetelor regionale, judeţene, raionale) este de a introduce aceste hotărîri pînă la fiecare celulă de partid. Hotărîrile congresului nu numai că trebuie să devină cunoscute tuturor organizaţiilor de partid, ci însăşi campania de dare de seamă a congresului trebuie să devină momentul de cotitură în activitatea partidului, un pas important pe drumul realizării acestor hotărîri.

Toate organizaţiile şi organele de partid, începînd de la comitetele regionale şi sfîrşind cu celulele şi fracţiunile din organizaţiile de masă, studiind hotărîrile congresului, trebuie să analizeze cu amănunţime ce sarcini decurg direct pentru ele din hotărîrile congresului, care neajunsuri, slăbiciuni şi greşeli din sectorul muncii lor de partid cer a fi imediat biruite pentru a ridica capacitatea de luptă a întregului partid şi pentru a lichida acea enormă rămînere în urmă a partidului nostru asupra căreia congresul a atras atenţia.

Partidul păşeşte întru întîmpinarea unor lupte de clasă măreţe.

Rezultatul acestor lupte atîrnă de capacitatea partidului de a introduce în viaţă hotărîrile Congresului al V-lea.

SITUAŢIA ECONOMICĂ ŞI POLITICĂ A ROMÎNIEI ŞI SARCINILE PARTIDULUI COMUNIST

I. Situaţia internaţională şi pregătirea războiului împotriva U.R.S.S.

1. Situaţia internaţională actuală este determinată de două fapte principale : 1) criza mondială

a capitalismului și 2) creșterea vijelioasă a construirii socialiste din U.R.S.S., care a terminat cu succes clădirea bazelor socialismului.

Criza economică actuală se împletește cu criza agrară, influențează asupra ei și ea însăși este supusă influenței acesteia ; criza economică se desfășoară în condițiile crizei generale a capitalismului, care a intrat în perioada de decădere și putrezire. Construirea cu succes a socialismului în U.R.S.S. (înfăptuirea reușită a planului de 5 ani în 4 ani și lichidarea chiaburimii ca clasă pe baza colectivizării compacte, creșterea rapidă a bunăstării maselor muncitoare, lichidarea deplină a șomajului, dezvoltarea așezămîntului cultural, mai ales la națiunile asuprite în trecut) dă acestei crize un aspect izbitor, mărește ascuțirea ei și pune pe primul plan contrazicerea între cele două sisteme: între lumea socialismului, care se construiește cu succes, și lumea capitalismului în putrefacție. În timp ce în U.R.S.S se desăvîrșește în mod victorios primul plan de 5 ani și s-a stabilit proiectul celui de-al doilea plan de 5 ani al măreței construiri socialiste, criza capitalismului continuă să se adîncească și să se înăsprească.

2. Criza înăsprește contrazicerile fundamentale ale societății capitaliste ; înăsprește contrazicerile dintre proletariat și burghezie ; lărgește și adîncește contrazicerile din sînul lumii imperialiste ; înăsprește relațiile dintre țările învinse și cele învingătoare și dintre lumea imperialistă și țările coloniale. Criza provoacă regruparea forțelor în tabăra imperialismului, sapă sistemul tratatelor de pace de la Versailles și grăbește pregătirea frontului unic împotriva U.R.S.S. în scopul intervenției militare. Aceasta se vede din procesele „partidului industrial" și al așa-zisului „Birou panrus" al menșevicilor, din legăturile cele mai strînse ale acestor grupe contrarevoluționare (dezvăluite în fața justiției sovietice) cu imperialismul francez — organizatorul principal al intervenției militare contra U.R.S.S. — și din sprijinul „Ligii Națiunilor" dat imperialismului japonez în războiul său pentru jefuirea, împărțirea Chinei și pentru crearea în Orientul depărtat a unei baze de atac militar contra U.R.S.S.

În împrejurările acestei pregătiri febrile militare-politice și militare-tehnice a războiului imperialist, mascat prin fraze pacifiste, singurul susținător al păcii este U.R.S.S. — patria proletariatului internațional.

3. Criza capitalismului, de o parte, creșterea vijelioasă a construirii socialiste în U.R.S.S. și ridicarea mișcării revoluționare în țările capitaliste și cele coloniale, de altă parte, grăbesc procesul fascizării social-democrației și al contopirii ei cu aparatul statului capitalist și duc la întărirea legăturilor ei cu statele-majore. Internaționala a II-a, care este sprijinul social principal al burgheziei, este unul dintre participanții cei mai activi și unul dintre conducătorii direcți ai pregătirii intervenției militare contra U.R.S.S. și ai înăbușirii mișcării revoluționare a muncitorilor și țăranilor din țările capitaliste.

4. Romînia se pregătește cu înfrigurare să ia parte la atacul armat împotriva U.R.S.S. Fiind economicește și politicește o țară dependentă (în primul rînd de imperialismul francez), Romînia de azi este în același timp o țară imperialistă, atît prin supunerea de teritorii străine și asuprirea altor popoare cît și prin situația ei în sistemul lumii imperialiste și poftele de noi cuceriri ale claselor ei stă-

pînitoare. „Romînia mare" este produsul războiului imperialist, şi clasele ei stăpînitoare nu pot fi de acord cu schimbarea sistemului de la Versailles, extrem de zguduit de criza actuală. Alianţa politică-militară franco-romînă, lărgirea tratatelor politice şi militare romîno-polone, conlucrarea deosebit de strînsă dintre statele-majore romîn şi polonez sub conducerea statului-major francez, reîntoarcerea lui Carol pe tron, reorganizarea armatei şi crearea industriei de război în Transilvania, colonizarea accelerată a noilor teritorii si proiectul sindicalizării forţate a industriei, construirea intensivă, mai cu seamă de căi ferate strategice militare, munca pentru legarea tuturor căilor ferate ce duc înspre graniţele U.R.S.S. (Salonic-Gdynia), — toate acestea nu reprezintă altceva decît pregătirea directă strategică-militară a războiului împotriva U.R.S.S. Cu toate contrazicerile interne dintre ţările balcanice şi cele din Mica Antantă, diplomaţia romînă, sub conducerea Franţei, caută din răsputeri să le transforme într-un sprijin contra U.R.S.S. şi să-şi asigure spatele frontului din partea Ungariei şi a Bulgariei în timpul intervenţiei armate împotriva Uniunii Sovietice. Organizarea activă şi participarea Romîniei la toate conferinţele „agrare", conferinţele balcanice, lupta ei pentru introducerea regimului preferenţial, interzicerea importului şi a tranzitului mărfurilor sovietice, campaniile de calomnii împotriva U.R.S.S. etc. etc., — toate acestea reprezintă pregătirea politică şi economică a războiului contra U.R.S.S. Sub conducerea imperialismului francez — organizatorul principal al intervenţiei militare împotriva U.R.S.S. — Romînia şi Polonia îşi asumă rolul de avangardă în această intervenţie militară.

II. Criza economică şi înăsprirea contrazicerilor de clasă în Romînia

5. Criza economică din Romînia se dezvoltă în condiţiile crizei mondiale a capitalismului şi ale economiei înapoiate a ţării, care se caracterizează prin existenţa unor puternice rămăşiţe feudale. De aceea împletirea crizei industriale cu cea agrară îi dă crizei economice o ascuţime deosebită.

Criza din Romînia a cuprins de acum întreaga industrie extractivă şi cea de prelucrare, toate ramurile agriculturii, transportul, finanţele de stat şi cele particulare şi comerţul. În industria extractivă întreprinderile cele mai mari din Transilvania au încetat extragerea, uzinele metalurgice cele mai de seamă şi-au stins furnalele, fabricile de cherestea în cea mai mare parte nu lucrează, industria de petrol s-a redus la jumătate, fabricile de zahăr s-au oprit, numai uzinele de război continuă să lucreze din plin. Transportul şi-a redus activitatea, micşorînd comenzile sale în metalurgie. Unele dintre băncile cele mai mari au dat faliment şi bugetul statului se încheie cu un enorm deficit. În condiţiile crizei financiare internaţionale, care a zdruncinat sistemul valutar al statelor capitaliste mari, nici statul, nici băncile şi întreprinderile particulare nu pot obţine credite în străinătate, nici chiar cămătăreşti. Ca urmare a acesteia a izbucnit în toată ţara una din cele mai ascuţite crize de credit. Dependenţa economică a industriei de comenzile statului şi criza finanţelor de stat duc la adîncirea şi lărgirea şi mai departe a crizei industriale. În agricultură s-a micşorat considerabil suprafaţa însămînţată, cantitatea recoltei a scăzut. Cu toată adîncimea ei, criza n-a atins încă punctul său culminant de dezvoltare şi toate indexurile economice

arată perspectiva adîncirii și ascuțirii mai departe a crizei.

6. Proletariatul din Romînia este lovit de șomajul în creștere și este lipsit de orice ajutor. Se mărește ziua de muncă, și așa prea lungă, și se reduc neintrerupt salariile, și pînă acum extrem de mici. Funcționarii statului nu primesc leafă și sînt aruncați cu miile pe drumuri. Funcționarii din întreprinderile particulare și în general toate elementele muncitoare ale păturilor mijlocii ale populației nu se găsesc într-o situație mai bună. Mica burghezie orășenească se ruinează și se pauperizează. Șomajul a cuprins și proletariatul agricol, care și așa duce o existență mizerabilă. Ca urmare a scăderii catastrofale a prețurilor la produsele agricole și a îndatoririi nemaipomenite a țărănimii la bănci și cămătari, țărănimea își vinde produsele pe un preț de nimic și ruinarea economică devine soarta nu numai a păturilor ei sărace și mijlocii, dar și a unor straturi inferioare ale țărănimii înstărite. La țară se vînd în masă cu toba loturile țărănești și avutul țărănimii sărace și mijlocașe. Aci se vede limpede desființarea pînă la capăt a reformei agrare burghezo-boierești și concentrarea pămînturilor în mîinile băncilor, moșierilor, cămătarilor și ale chiaburilor. Clasele stăpînitoare forțează exportul produselor agricole cu prețul înfometării maselor de milioane ale populației muncitoare. Exportul actual al Romîniei este un export de înflămînzire, de dumping.

7. Criza, dezvoltîndu-se în mod inegal în diferite provincii ale țării, înăsprește relațiile — și așa înăsprite — dintre Vechiul Regat și provinciile ocupate, care în Romînia de după război joacă rolul de colonii interne ale imperialismului romîn. Impunerea fiscală mai mare a populației din provinciile ocupate, exploatarea hrăpăreață a bogățiilor naturale ale acestora (Transilvania, Basarabia) și jefuirea lor sistematică prin diferite căi economice și neeconomice (colonizarea în Dobrogea și Basarabia de sud prin exproprierea țărănimii băștinașe, sistemul mituirii și al corupției etc.) își găsec acum expresia în gradul diferit de adîncime al crizei economice, de care sînt lovite mai mult Transilvania, Basarabia, Dobrogea și Bucovina.

8. Criza înăsprește contrazicerile și din sînul claselor stăpînitoare. Pe baza luptei împotriva crizei și pentru căpătarea unei părți mai mari de profit din aruncarea urmărilor crizei pe umerii maselor muncitoare, se creează și se lărgesc, pe de o parte, contrazicerile dintre diferitele grupuri naționale ale burgheziei și moșierilor (ungare, romîne, germane, bulgare etc.) și dintre diferitele grupuri regionale ale burgheziei romîne (transilvănene și acele din Vechiul Regat), iar pe de altă parte între diferitele categorii ale claselor stăpînitoare luate în întregime (burghezia și moșierii, capitalul comercial și cel industrial etc.). Toate aceste contraziceri interne din tabăra burgheziei și a moșierilor, înăsprind situația politică din țară, nu înlătură de loc unitatea intereselor burghezo-moșierimii față de proletariat și țărănimea muncitoare, unitate născută din nevoia acesteia de luptă împotriva avîntului revoluționar în creștere și din căutarea unei ieșiri capitaliste din criza actuală.

III. Poziția forțelor de clasă și creșterea valului revoluționar

9. In Romînia, ultimii ani se caracterizează prin creșterea luptei de clasă a proletariatului și a țărănimii revoluționare. Din cauza slăbiciunii partidului, condiționată de existența unei conduceri opor-

tuniste, lupta aceasta a maselor celor mai largi populare împotriva marelui capital şi a moşierilor a fost folosită de către elementele opoziţioniste ale burgheziei cu ajutorul social-democraţiei, în persoana partidului naţional-ţărănesc. Această luptă a ajuns la punctul ei culminant la Alba Iulia (mai 1928), însă partidul naţional-ţărănesc a trădat masa poporului adunată acolo.

10. Iluziile în privinţa posibilităţii unei transformări burghezo-democratice a ţării oricît de neînsemnate de către naţional-ţărănişti s-au dovedit complet neîndreptăţite. Deşi partidul naţional-ţărănesc se deosebeşte prin baza sa de masă de partidul naţional-liberal, amîndouă aceste partide au reprezentat — prin metode diferite — interesele Romîniei burghezo-moşiereşti şi s-au străduit să înăbuşe mişcarea revoluţionară a muncitorilor şi a maselor ţărăneşti.

11. Naţional-liberalii, care reprezintă interesele capitalului monopolist dominant din Romînia veche (Banca romînească, Banca naţională), urmăreau să-şi supună economiceşte provinciile ocupate, să monopolizeze legăturile cu piaţa financiară mondială, alăturîndu-şi pe cei mai reacţionari moşieri. Prin politica lor economică (taxe vamale de export asupra produselor agricole, favorizarea industriei indigene prin sistemul taxelor de import, romînizarea industriei, „naţionalizarea" subsolului şi alte măsuri, care au dus la imposibilitatea pentru burghezie de a căpăta capitaluri străine), au ridicat împotriva lor o parte a capitalului financiar romîn din Romînia veche (Banca Marmorosch-Blank şi Co.) şi din regiunile ocupate şi au ascuţit opoziţia reprezentată de naţional-ţărănişti, care au ajuns la putere exploatînd indignarea maselor populare, nemulţumite de sabotarea reformei agrare, de impozitele prea mari, de scumpetea produselor industriale ş.a.m.d.

12. Naţional-ţărăniştii, care au venit la putere, au exprimat interesele unei părţi a burgheziei care era condusă de o grupă a capitalului financiar în unire cu capitaliştii agrarieni, şi mai ales cu burghezia ţinuturilor ocupate, şi care se sprijinea pe chiaburime, introducătoarea politicii lor printre masele largi ale ţărănimii. Burghezia a chemat la putere pe naţional-ţărănişti cu scopul de a crea o bază de masă mai largă pentru fascizarea ţării.

După falimentul guvernului naţional-ţărănesc ca urmare a adîncirii crizei, burghezia şi moşierimea au creat guvernul Iorga-Argetoianu pentru a lupta cu criza ce se adînceşte şi cu mişcarea revoluţionară care se dezvoltă. Nehotărîndu-se deocamdată cel puţin să introducă dictatura militară deschisă, guvernul Iorga-Argetoianu dezvăluie tot mai mult dictatura burgheziei şi a moşierilor şi introduce măsurile îndreptate spre stabilirea unei dictaturi fasciste deschise (noua lege administrativă, numirea unui şir de ofiţeri în capul instituţiilor civile, încurajarea organizaţiilor fasciste de masă ş.a.m.d.), ascunzîndu-se încă cu fraze constituţionale şi păstrînd aparenţa unei forme parlamentare.

13. In momentul de faţă al crizei înăsprite, care pune tot mai ascuţit în faţa întregii burghezii şi a moşierilor problema apărării stăpînirii lor de clasă ca sarcină principală, deosebirile dintre politica naţional-liberalilor şi a naţional-ţărăniştilor se netezesc. Guvernul Iorga, nesprijinindu-se formal nici pe naţional-liberali, nici pe naţional-ţărănişti — care se prezintă în faţa maselor ca partid de opoziţie —, se foloseşte de fapt de sprijinul ambelor partide. Amîndouă aceste partide, neluîndu-şi răspunderea formală pentru guvernul Iorga şi încercînd să ex-

ploateze în favoarea lor nemulţumirea maselor, îşi rezervă putinţa altor combinaţii de guverne.

14. Social-democraţii romîni, care joacă un rol trădător în mişcarea muncitorească, s-au evidenţiat ca reazemul social principal al burgheziei în sînul clasei muncitoare încă din timpul campaniilor demagogice ale naţional-ţărăniştilor pentru căpătarea puterii guvernamentale şi mai ales în timpul prezenţei acestora la putere. Ei au dus din răsputeri politica burgheziei pe terenul luptei cu mişcarea revoluţionară, politica dezorganizării clasei muncitoare, a supunerii ei intereselor economice şi politice ale burgheziei şi a organizării intervenţiei armate contra U.R.S.S. In alegeri social-democraţii s-au prezentat împreună cu naţional-ţărăniştii, sprijinindu-i fără rezervă. In parlament ei au votat de fapt pentru legislaţia naţional-ţărăniştilor, îndreptată contra clasei muncitoare, a ţărănimii şi a popoarelor asuprite. Ei au ajutat reîntronarea lui Carol şi împreună cu burghezia au furat mandatele parlamentare ale Blocului muncitoresc-ţărănesc. In activitatea lor zilnică, ei joacă rolul de spărgători de grevă, de trădători ai mişcării greviste a muncitorilor; iar cînd, prin manevrele lor „de stînga“, se pun în fruntea mişcării greviste, atunci o fac doar pentru a o trăda. Impreună cu agenţii siguranţei, dînşii participă în comisiile de expulzare a muncitorilor străini din ţară, denunţă siguranţei pe muncitorii revoluţionari (demonstraţiile ceferiştilor). Ei organizează în ajutorul poliţiei detaşamentele lor de luptă contra muncitorilor şi a mişcării revoluţionare („miliţia muncitoare“). Pe măsura creşterii valului revoluţionar, social-democraţia, paralel cu spargerea grevelor, recurge la manevre „de stînga“, străduindu-se să reţină trecerea muncitorilor, care se revoluţionarizează, de la social-democraţie în lagărul Par-

tidului comunist. In acest scop s-a format aşa-zisa organizaţie „de stînga“ a ghelerteriştilor, care joacă un rol nu mai puţin infam... In asmuţirea contra U.R.S.S., social-democraţia „de stînga“ (ghelerteriştii şi alţii) are un rol de frunte.

15. Etapa actuală a creşterii valului revoluţionar din Romînia se caracterizează prin dezvoltarea şi creşterea în acelaşi timp a luptei de clasă a proletariatului, a ţărănimii, a luptei naţional-revoluţionare şi a mişcării micii burghezii orăşeneşti, precum şi prin predominarea elementelor spontane în această mişcare.

a) Proletariatul păşeşte la luptă împotriva ofensivei capitaliste. Acţiunea glorioasă a proletariatului din Lupeni (august 1929), înăbuşită cu o sălbăticie extremă cu ajutorul şefilor social-democraţi, a fost manifestarea cea mai pronunţată, după care a urmat un şir întreg de alte acţiuni ale proletariatului : grevele de la Reşiţa, grevele repetate de la Buhuşi şi de la fabrica „Lemaître“, greva din Timişoara, Arad ş.a.m.d. Ele au arătat creşterea activităţii de luptă a proletariatului. Greva din urmă a metalurgiştilor din Reşiţa, demonstraţia sîngeroasă a ceferiştilor din Bucureşti, acţiunea ceferiştilor din Cluj, a muncitorilor din porturi la Galaţi şi Constanţa sînt o dovadă că în luptă încep să fie atrase noi detaşamente ale păturilor hotărîtoare ale proletariatului, care pînă acum se mai află sub influenţa social-fasciştilor.

De asemenea încep să fie atrase în luptă femeile şi tineretul muncitor. Lupta economică a proletariatului se dezvoltă adesea în lupte de stradă („Phönix“, „Zimmer“, C.F.R.). In unele oraşe au avut loc acţiuni ale şomerilor, în parte conduse de partid (Arad, Timişoara), fapte izbitoare de solidarizare a şomerilor cu lupta muncitorilor care lucrează („Lemaître“, Timişoara), precum şi sprijinirea prin

grevă a revendicărilor şomerilor de către cei care lucrează (Arad).

b) Devin tot mai dese acţiunile ţărăneşti împotriva impozitelor, a datoriilor pentru pămînt, pentru păduri, pentru păşuni; o mare parte a satului este cuprinsă de nemulţumire. Aceasta are loc nu numai în ţinuturile ocupate, ci şi în Vechiul Regat, iar în ţinuturile ocupate mişcarea cuprinde nu numai masele naţionalităţilor asuprite, dar şi ţărănimea romînă. Împletirea în provinciile ocupate a luptei agrare a ţărănimii cu lupta naţională imprimă mişcărilor ţărăneşti un caracter ascuţit. Are loc un boicot spontan contra vînzărilor prin licitaţie a averilor ţărăneşti. In multe locuri ţăranii alungă pe jandarmii executori. Devin tot mai dese cazurile de ocupare a pămînturilor boiereşti, a pădurilor, cazurile de tăiere a pădurilor şi chiar de incendieri pe moşii.

c) Creşterea nemulţumirii micii burghezii se exprimă prin acţiuni de stradă (invalizi, învăţători, mici meseriaşi şi negustori). Funcţionarii de stat şi pensionarii, sub influenţa concedierilor şi neplăţii lefurilor, organizează marşuri ale flămînzilor.

d) Creşterea asupririi naţionale şi plaga crizei înăspresc lupta maselor muncitoare ale naţionalităţilor asuprite împotriva imperialismului romîn şi mai ales împotriva colonizării, ascut lupta ţărănească împotriva datoriilor şi a impozitelor.

Creşterea radicalizării maselor populare îngustează baza socială a partidelor claselor stăpînitoare; în acelaşi timp provoacă încercări din partea burgheziei şi a moşierilor de a canaliza nemulţumirile maselor populare cu ajutorul organizaţiilor fasciste şi semifasciste, care operează printr-o demagogie deşănţată (cuziştii, gărzile verzi, ţepiştii, liga contra cametei şi altele), şi cu ajutorul

acestor organizaţii reuşesc adesea să stăpînească mişcarea ţăranilor şi s-o îndrepte în albia acţiunilor antisemite (Rădăuţi, Suceava, Mureş).

Cu acelaşi scop naţional-ţărăniştii întăresc din nou manevrele lor demagogice, prin care se silesc astfel să reţină de la acţiuni revoluţionare masele ţărăneşti nemulţumite, promiţîndu-le îndeplinirea cerinţelor lor vitale, contra cărora, pe timpul cît au fost la cîrma statului, au îndreptat toată legiferarea lor, tot aparatul de asuprire. Încercările social-fasciştilor de a extinde influenţa lor la sate servesc aceluiaşi scop.

e) Îndepărtînd de la conducere grupele fracţioniste fără principii ale lui Barbu-Luximin şi restabilindu-şi unitatea, partidul a păşit cu succes pe calea întăririi rolului său de organizator şi conducător în mişcarea revoluţionară. Aceasta şi-a găsit expresia într-o întărire oarecare a rolului partidului în lupta economică şi în conducerea mişcării greviste în unele cazuri (lucrătorii textilişti de la Arad, cizmarii din Bucureşti, lucrătorii textilişti din Cernăuţi, ceferiştii din Bucureşti şi Cluj), în creşterea influenţei partidului (succesele partidului în alegerile comunale şi parlamentare), într-o întărire oarecare a rolului partidului în mişcarea naţional-revoluţionară şi în întărirea, deşi într-o măsură încă cu totul neîndestulătoare, a legăturilor partidului cu satul, precum şi în unele încercări reuşite de a lega mişcarea şomerilor cu lupta muncitorilor care lucrează şi de a lega mişcarea ţărănească cu cea proletară. Însă trăsătura caracteristică în dezvoltarea mişcării revoluţionare din Romînia este rămînerea în urmă a partidului de la sarcinile dictate de înăsprirea luptei clasei muncitoare, a ţărănimii, a naţionalităţilor asuprite şi a micii burghezii orăşeneşti. Această rămînere în

urmă se exprimă printr-o disproporție enormă între întinderea și adîncimea frămîntării revoluționare a maselor muncitoare celor mai largi, între activitatea lor revoluționară în creștere și influența partidului, a rolului lui de organizator și conducător în această mișcare, precum și între influența existentă și mereu crescîndă a partidului și cuprinderea organizatorică și întărirea acestei influențe de către partid.

Pe lîngă aceasta, cel mai mult se resimte slăbiciunea organizatorică și politică a partidului în rîndurile proletariatului din marea industrie (petroliștii, minerii, metalurgiștii), lipsa aproape totală de legături organizatorice cu argățimea și legătura organizatorică extrem de slabă cu masele țărănimii muncitoare.

Urmarea acestei stări de lucruri este predominarea elementelor de spontaneitate în mișcare și izolarea aproape totală a mișcării proletare de cea țărănească, deși ele se desfășoară în același timp.

IV. Perspectivele, sarcinile fundamentale, caracterul și forțele motrice ale revoluției

16. Valul revoluționar în creștere, pe baza crizei economice care se adîncește, lupta pentru ieșirea revoluționară din criză impun clarificarea perspectivelor, sarcinilor, a caracterului și a forțelor motrice ale revoluției din Romînia.

17. Romînia este o țară înapoiată din punct de vedere capitalist, cu un nivel puțin ridicat al industriei, cu predominarea agriculturii în economia țării și cu rămășițe însemnate semifeudale. Caracterul specific al structurii social-economice a Romîniei este condiționat de faptul că ea a pășit pe drumul dezvoltării industriale abia în epoca imperialismului, adică a capitalismului în putrezire; dezvoltarea ei industrială ulterioară s-a petrecut în perioada de după război, în condițiile crizei generale a capitalismului, cînd curățirea radicală a rămășițelor feudale, care împiedică creșterea forțelor producătoare, a devenit imposibilă pentru burghezie fără o amenințare a proprietății private în genere. Puterea economică și politică se află în mîinile marii burghezii romîne și ale marilor boieri romîni semifeudali; în fruntea puterii monarhice de stat se află primul „boier" — regele; după conținutul ei de clasă, puterea de stat, care trebuie să fie doborîtă prin revoluție, este o putere burghezo-moșierească.

18. Contrazicerile ~~sociale fundamentale~~ care trebuie rezolvate prin revoluție, în Romînia, sînt:

a) Contrazicerile dintre proletariat și burghezie.

Rolul conducător al capitalului financiar în condițiile economiei înapoiate a țării, ca și împletirea formelor precapitaliste de proprietate privată cu cea capitalistă, ascute pînă la extrem contrazicerile dintre burghezie și proletariat, îndreptînd lupta proletariatului nu numai contra formelor capitaliste, dar și contra tuturor formelor precapitaliste de exploatare și asuprire. Această contrazicere între burghezie și proletariat este deci cea mai concentrată, cea mai generală și cea mai neîmpăcată; ea constituie focarul tuturor contrazicerilor din țară. Proletariatul, fiind singura clasă revoluționară consecventă pînă la capăt, are chemarea să conducă lupta tuturor celor exploatați și asupriți împotriva tuturor formelor de exploatare și asuprire. Numărul relativ redus al proletariatului din Romînia, și îndeosebi numărul restrîns al proletariatului de naționalitate romînă din marea indus-

trie, este compensat prin concentrarea lui relativă în unele centre care au o însemnătate hotărîtoare din punct de vedere al luptei revoluționare. Proletariatul industrial, avînd deja în Partidul Comunist din Romînia avangarda sa revoluționară, dispune de cea mai mare capacitate de organizare dintre toate celelalte pături revoluționare, organizînd și unind păturile împrăștiate proletare și semiproletare ale satului, unind prin ele în jurul său toate straturile muncitoare de exploatați și asupriți; el este în stare să-și asigure hegemonia în lupta lor generală.

b) Contrazicerea dintre țărănime și moșieri.

Contrazicerea dintre țărănime și moșieri, care, datorită caracterului agrar al țării și precumpănirii covîrșitoare a populației țărănești, are o însemnătate deosebită, este provocată de existența rămășițelor semifeudale din agricultură (repartizarea antidemocratică a pămîntului în ciuda aplicării reformei agrare, rămășițele feudale în organizarea muncii agricole: dijma etc.).

Exploatarea țărănimii de către capitalul monopolist (capitalul bancar-cămătăresc, prețurile cămătărești ale cartelurilor, politica vamală și de impozite a capitalului financiar dominant și a marii proprietăți agrare) constituie sursa contrazicerii puternice dintre țărănime și capitalul financiar.

Țărănimea luptă nu numai contra marii proprietăți agrare moșierești, contra resturilor feudalismului, ci și contra capitalului monopolist (cartelurile, trusturile și sindicatele), îndeosebi contra celui bancar.

O contrazicere importantă — iar pe alocurea (Banat, Bihor și altele) adîncă — este cea dintre burghezia sătească (chiaburimea) și straturile proletare, semiproletare și sărace de la țară.

Un rol important îl joacă și contrazicerea dintre mica burghezie orășenească și capitalul monopolist; ea n-are însă o importanță independentă.

Contrazicerile care există în lagărul burgheziei (contrazicerile dintre grupurile diverse ale burgheziei și moșierilor) în anumite momente ale revoluției pot căpăta o oarecare importanță, slăbind rezistența burgheziei în fața atacului forțelor revoluționare; totodată ele nu constituie însă nici un fel de factori activi printre forțele motrice ale revoluției.

19. Împreună cu contrazicerile sociale fundamentale, o importanță enormă pentru caracterul, sarcinile și forțele motrice ale revoluției din Romînia au contrazicerile naționale dintre naționalitățile asuprite și clasele stăpînitoare ale națiunii romîne. Aceste contraziceri se formează ca rezultat al ocupării teritoriilor străine (Basarabia, Bucovina, Dobrogea...), al politicii de colonizare față de popoarele asuprite (moldoveni, ucraineni, ruși, bulgari, unguri, nemți, sîrbi, turci, evrei), al întrebuințării de către clasele stăpînitoare din Romînia a unor forme extrem de crude de exploatare a maselor muncitoare ale naționalităților asuprite, precum și înăbușirii necruțătoare a culturii naționale. Rezolvarea prin revoluția romînă a problemei naționale pe baza dreptului deplin de autodeterminare pînă la despărțirea de statul romîn a naționalităților asuprite se împletește în modul cel mai strîns cu lichidarea proprietății agrare boierești și înseamnă totodată și o lovitură dată imperialismului internațional și mai ales o lovitură împotriva sistemului de jaf al „păcii“ de la Versailles.

20. Din existența acestor contraziceri de clasă și naționale urmează că problema revoluției din Romînia constă în doborîrea cu forța a puterii

de stat burghezo-moșierești și a monarhiei semifeudale imperialiste și în stabilirea dictaturii revoluționar-democratice a proletariatului și a țărănimii, adică a guvernului revoluționar muncitoresc-țărănesc, a Sfaturilor de deputați muncitori, argați, țărani și soldați, care se sprijină pe organizațiile de masă ale muncitorilor de la orașe și sate. Sarcina acestei puteri revoluționare de stat va consta în a organiza și desfășura revoluția agrară și lupta național-revoluționară sub conducerea proletariatului pentru înlăturarea hotărîtă a tuturor resturilor feudale din regimul economic și politic al țării. Toate acestea nu spre a curăți terenul pentru dezvoltarea capitalismului, ci cu scopul de a asigura forțelor revoluționare, printr-o libertate nelimitată a forțelor revoluționare, dezvoltarea lor ulterioară pe drumul înspre revoluția proletară socialistă în interesul luptei pentru dezrobirea definitivă a tuturor celor ce muncesc de orice exploatare, de orice asuprire de clasă și națională, de capitalism.

21. In acest sens România stă în fața desăvîrșirii revoluției burghezo-democratice. Particularitatea acestei revoluții burghezo-democratice își are rădăcinile în originalitatea poziției forțelor de clasă din România, în forțele motrice ale revoluției și în situația internațională.

Una din aceste particularități este aceea că burghezia națiunii dominante este forța contrarevoluționară cea mai importantă, iar burghezia națiunilor asuprite, fiind contrarevoluționară, poate, în condiții excepționale (ca, de exemplu, război, răscoală națională), să ușureze în mod obiectiv lupta forțelor revoluționare contra burgheziei și a moșierilor romîni — purtătorii imperialismului romîn.

Revoluția burghezo-democratică va fi desăvîrșită fără burghezie și împotriva ei, sub hegemonia

proletariatului și sub conducerea Partidului comunist; revoluția burghezo-democratică, în măsura în care ea desăvîrșește transformarea burghezo-democratică, în această măsură ea este, după conținutul ei, o revoluție agrară-țărănească, care se împletește cu lupta de dezrobire a naționalităților asuprite.

In lupta pentru desăvîrșirea revoluției burghezo-democratice, proletariatul se sprijină la țară pe elementele proletare și semiproletare, duce cu el ca aliat păturile sărace și cele mai de seamă pături mijlocașe ale țărănimii (în aceeași luptă proletariatul poate să ducă după sine și mase însemnate ale micii burghezii orășenești); paralizează influența partidelor burghezo-moșierești și mic-burgheze asupra maselor de bază ale țărănimii și duce lupta împotriva burgheziei sătești (chiaburimea) pentru conducerea acestor mase ale țărănimii.

In provinciile ocupate, unde lupta maselor țărănești pentru pămînt, contra moșierilor semifeudali este strîns împletită cu lupta contra politicii de asuprire națională a imperialismului romîn, proletariatul, cu condiția unei politici juste a partidului, poate să atragă după sine, contra imperialismului romîn, o anumită parte a țărănimii înstărite, precum și mase însemnate ale micii burghezii orășenești (meseriași, intelectuali, mici negustori etc.).

Atît condițiile obiective social-economice ale revoluției romîne și particularitatea forțelor ei motrice, cît și situația internațională (criza generală a capitalismului, criza sistemului de la Versailles, dezvoltarea revoluției proletare internaționale și în special însemnătatea hotărîtoare a victoriilor construcției socialiste din Uniunea Sovietică pentru revoluția internațională) creează condițiile unei tre-

ceri rapide a revoluţiei burghezo-democratice în revoluţie proletară socialistă.

22. Între revoluţia burghezo-democratică şi cea socialistă „în genere nu există zid chinezesc" *(Lenin)*. Trecerea primei în cea de-a doua depinde, în primul rînd, de proletariatul însuşi. „Nu este marxist acela care pune orice fel de alte condiţii pentru trecerea de la revoluţia burghezo-democratică la cea proletară, afară de gradul de pregătire al proletariatului şi de gradul de unire cu el a sărăcimii de la sate" *(Lenin)*. Conducînd masele muncitoare cele mai largi romîneşti şi ale naţionalităţilor asuprite la lupta revoluţionară pentru desăvîrşirea transformării burghezo-democratice a ţării, ducînd această luptă pînă la capăt, clasa muncitoare, sub conducerea Partidului Comunist din Romînia, deschide prin aceasta porţile înspre revoluţia socialistă. Clasa muncitoare ajunge la această ţintă prin faptul că se organizează sub conducerea Partidului său comunist în lupta împotriva contrarevoluţiei, atrage la luptă revoluţionară activă sărăcimea de la sate, paralizează şovăielile mijlocaşilor şi ale micii burghezii orăşeneşti. Ea ajunge la această ţintă prin faptul că straturile muncitoare ale tuturor naţionalităţilor din Romînia învaţă din experienţa în luptă că nu este altă cale pentru dezrobirea definitivă de exploatare şi asuprire afară de doborîrea sistemului capitalist şi instituirea dictaturii proletariatului, care creează condiţia pentru alcătuirea societăţii socialiste, singura care pune capăt oricărei exploatări şi asupriri, războaielor imperialiste distrugătoare, asigurînd tuturor celor ce muncesc muncă, pîine şi libertatea dezvoltării culturii naţionale.

Partidului Comunist din Romînia îi revine răspunderea istorică pentru ca el, prin experienţa luptei zilnice, să dovedească nu numai majorităţii clasei muncitoare, ci şi majorităţii celor ce muncesc, că ei, în interesele lor proprii, trebuie să lupte şi să se organizeze sub următoarele lozinci principale ale Partidului Comunist din Romînia :

a) Pentru doborîrea monarhiei, a dictaturii oligarhiei financiare şi boiereşti, contra reazemului lor social-fascist şi naţional-ţărănist, contra terorii fasciste, pentru guvernul revoluţionar muncitoresc-ţărănesc...

c) Pentru confiscarea tuturor pămînturilor regale, moşiereşti şi mănăstireşti, împreună cu inventarul lor, fără răscumpărare, pentru împroprietărirea gratuită cu ele a muncitorilor agricoli şi a ţăranilor celor mai săraci şi mijlocaşi.

d) Pentru dreptul de autodeterminare al tuturor naţionalităţilor asuprite pînă la dezlipirea de statul romîn.

e) Contra războiului imperialist, pentru apărarea revoluţionară a Uniunii Sovietice.

V. Sarcinile fundamentale şi tactica partidului

23. A învinge rămînerea în urmă a partidului faţă de mişcarea revoluţionară muncitorească-ţărănească şi naţională, încît partidul şi clasa muncitoare să fie capabilă, ca hegemon, să ducă după sine masele cele mai largi muncitoare de la sate şi oraşe — iată cerinţa principală a momentului.

Partidul va putea să înfăptuiască această cerinţă numai atunci cînd va fi în stare să se prezinte în faţa maselor muncitoare celor mai largi ca singurul organizator, apărător şi conducător în lupta lor zilnică împotriva ofensivei capitalului, a exploatării capitaliste şi a înrobirii semifeudale a ţărăni-

mii muncitoare, împotriva asupririi naționale, împotriva pregătirii de război, contra asupririi politice și terorii fasciste în creștere; cînd partidul va fi în stare să formuleze just și la timp cerințele vitale arzătoare ale acestor mase, să le mobilizeze și să le organizeze la luptă și să ridice această luptă pe o treaptă mai înaltă sub lozincile generale ale partidului.

Partidul Comunist din Romînia poate să-și lărgească și să-și întărească organizația sa, cuprinzînd în rîndurile sale elementele revoluționare cele mai bune, cele mai încercate în luptele de clasă, poate să se transforme într-un partid adevărat de masă numai în cursul luptei desfășurate și conduse de el, ridicînd această luptă pe o treaptă mai înaltă, pe măsura dezvoltării ei, și îndreptînd-o pe drumul luptei generale contra monarhiei burghezo-moșierești, pe drumul luptei pentru guvernul muncitoresc-țărănesc.

„Numai dacă partidul va fi în stare să se lege de nedespărțit cu toată viața clasei sale, iar printr-însa cu toată masa de exploatați, și să inspire acestei clase și acestei mase deplină încredere, — numai un astfel de partid este capabil să conducă proletariatul la lupta cea mai crîncenă, cea mai hotărîtă, cea mai de pe urmă contra tuturor forțelor capitalismului“ *(Lenin)*.

De aceea lupta pentru majoritatea clasei muncitoare este punctul de plecare al întregii activități a partidului.

24. Instrumentul principal pentru atingerea acestui scop este tactica frontului unic de jos pe baza cerințelor zilnice ale maselor proletare, instrument al cărui ascuțiș principal partidul îl îndreaptă contra social-fascismului, și mai ales contra așa-zisei aripi „de stînga“ (ghelerteriștii), dușmanul principal al revoluției în mișcarea muncitorească.

Social-democrația influențează asupra maselor muncitorești, în primul rînd, prin sindicatele reformiste. De aceea izolarea, nimicirea influenței ei impune o muncă dîrză și sistematică înăuntrul acestor sindicate, crearea fracțiunilor comuniste puternice și capabile de muncă în ele și organizarea unei opoziții roșii largi, iar în același timp o luptă pentru sindicatele revoluționare de masă, deschise.

In lupta lui contra social-democrației, partidul nu trebuie în nici un caz să se mărginească la o caracterizare generală, la calificarea generală a activității social-democrației, ci trebuie în mod sistematic să demaște acțiunea ei contrarevoluționară pe baza faptelor concrete (trădarea și spargerea de greve, colaborarea cu guvernul și siguranța ș.a.m.d.), lămurind aceste fapte în așa fel, ca justețea criticii noastre să fie înțeleasă de toți muncitorii care încă mai urmează social-democrația.

Numai creînd, în cursul pregătirii și organizării luptei zilnice, organe ale frontului unic de jos, ieșite din mase și care se sprijină pe mase (comitete de fabrică și uzină, comitete de grevă, comitete de șomeri, comitete de argați la moșii, comitete țărănești, comitete de acțiune pentru desfășurarea campaniilor politice: 1 Mai, 1 august etc.), partidul va putea să asigure mișcării revoluționare scheletul organizatoric și va fi în stare să biruie spontaneitatea și răzlețirea mișcării și s-o ridice la un nivel mai înalt.

Apărînd interesele zilnice ale maselor muncitoare de la orașe și sate, legînd în cursul luptei cerințele parțiale cu sarcinile revoluționare ale prole-

tariatului, îndrumînd grevele economice pe calea demonstrațiilor revoluționare și a grevelor politice de masă, contra terorii fasciste, contra devastării organizațiilor revoluționare, contra măsurilor economice guvernamentale în dauna intereselor muncitorilor și țăranilor, partidul taie calea principală prin care burghezia caută ieșirea din criză: calea punerii întregii poveri a crizei pe spinarea maselor muncitoare.

Tăind calea de ieșire capitalistă din criză, partidul duce masele pe calea ieșirii revoluționare din criză.

25. Sarcina strategică cea mai importantă a partidului în lupta lui pentru guvernul muncitoresc-țărănesc este crearea alianței de luptă a muncitorilor, țăranilor și a maselor muncitoare ale naționalităților asuprite sub hegemonia proletariatului și conducerea Partidului comunist.

Sarcina partidului este de a înfăptui de pe acum încă, în practică, în lupta contra impozitelor, datoriilor etc. și în luptele zilnice, această alianță și întărirea într-însa a rolului proletariatului ca hegemon.

Atacul principal al partidului trebuie să fie îndreptat înainte de toate contra partidului național-țărănesc, ca dușmanul cel mai puternic și periculos la țară, și în special contra așa-zisei aripi de stînga (steriști, lupiști), precum și împotriva organizațiilor fasciste (cuziști, gărzile de fier), care în ultimul timp pătrund tot mai mult la sate, și contra social-fasciștilor.

Desfășurarea mișcării național-revoluționare și întărirea hegemoniei proletariatului impun izolarea de masele muncitoare ale naționalităților asuprite a partidelor burghezo-moșierești ale popoarelor asuprite (partidul maghiar, partidul minoritar bulgar

și altele), care maschează politica lor de slugărnicie și de înțelegere cu imperialismul romîn prin demagogia naționalistă și șovinistă mincinoasă, care otrăvește conștiința de clasă a maselor.

26. Contra intervenției imperialiste, pentru apărarea U.R.S.S. — patria tuturor asupriților și exploataților — partidul trebuie să mobilizeze masele muncitorești cele mai largi. Congresul al V-lea al partidului amintește, în primul rînd, tuturor membrilor de partid că: „datoria de a împrăștia ideile comuniste cuprinde în sine o necesitate deosebită de propagandă sistematică și persistentă în armată... Renunțarea la o asemenea muncă ar fi egală cu trădarea datoriei revoluționare și e incompatibilă cu apartinerea la Internaționala a III-a" (Tezele Congresului al II-lea al Cominternului). Dar pentru a atrage în această luptă nu numai acele mase care de acum merg sub steagul P.C. din Romînia, ci și pe acei muncitori, țărani și elemente mic-burgheze orășenești care se află încă sub influența partidelor care sînt stîlpii politicii antisovietice din Romînia, trebuie ca partidul, în campaniile lui antirăzboinice, să pornească nu numai de la sentimentul solidarității internaționale, ci, înainte de toate, de la interesele zilnice de viață ale înseși maselor din Romînia.

Partidul explică maselor că guvernul romîn, primind propunerea Uniunii Sovietice și mergînd la tratative pentru încheierea unui pact de neagresiune, face aceasta nu din dorința de pace, ci numai cu scopul de a adormi vigilența maselor și sub acoperămîntul tratatului de pace să facă pregătirile de război. Nici un fel de tratat iscălit de guvernul burghez nu va putea folosi ca garanție a păcii. Numai lupta revoluționară a maselor poate

împiedica un nou măcel, o nouă intervenţie contra-revoluţionară împotriva U.R.S.S.

Partidul trebuie să explice maselor pe baza faptelor concrete (impozite, datorii etc.) că una din sursele importante ale mizeriei şi nevoilor lor este pregătirea intervenţiei militare contra U.R.S.S.

Partidul trebuie să explice în mod sistematic maselor că războiul imperialiştilor contra U.R.S.S. va fi însoţit totodată în interiorul Romîniei de războiul civil al burgheziei contra muncitorilor şi ţăranilor, de orgia şi arbitrarul clicii militare, de militarizarea generală, de o ascuţire sălbatică a terorii şi a asupririi politice, că războiul aduce moarte şi boală sutelor de mii şi milioanelor de familii muncitoreşti şi ţărăneşti ; foamete pentru întregul popor muncitor ; rechiziţionarea şi ruinarea deplină a ţărănimii etc.

Apărînd U.R.S.S., masele muncitoare din Romînia se apără pe ele însele, apără interesele lor vitale. De aceea trebuie dusă lupta împotriva tendinţelor de aşteptare pasivă a războiului, care adesea se ascund sub frazele radicale de stînga.

Fiecare acţiune a partidului, fiecare luptă economică, acţiunea şomerilor, lupta ţăranilor contra impozitelor, fiecare campanie politică trebuie să fie legate în mod organic cu lupta contra războiului. Trebuie popularizate în mod sistematic printre muncitori şi ţărani succesele construirii socialiste în Uniunea Sovietică, unde nu există şomaj, să fie demascate campaniile calomnioase împotriva U.R.S.S. (campania dumpingului, campania de „apărare a religiei" în U.R.S.S. etc.), trebuie demascat fiecare fapt de pregătire febrilă militară, fiecare ieşire provocatoare contra U.R.S.S. (în special în momentul actual al intervenţiei armate a imperialismului japonez în China ; trebuie explicată politica de pace

a Uniunii Sovietice în chestiunea dezarmării, în chestiunea pactului de neagresiune economică, în chestiunea Manciuriei etc.).

Explicînd maselor poziţia principală faţă de război (transformarea războiului imperialist în război civil), este necesar de a arăta în acelaşi timp că, în caz de atac împotriva U.R.S.S., muncitorii, ţăranii şi soldaţii trebuie să fie gata să reacţioneze împotriva mobilizării prin greve, mai ales la întreprinderile de război, prin sabotarea organizată de către ceferişti cu ocazia transportului armelor şi soldaţilor, prin demonstraţii de masă, mai ales ale femeilor şi ale tineretului, în jurul cazărmilor, a punctelor de adunare, a trenurilor militare care duc spre front etc.

Acolo unde este o creştere a mişcării revoluţionare, în special a celei naţional-revoluţionare, campaniile partidului nostru împotriva războiului şi tradiţiile mişcării de partizani etc. vor crea condiţiile necesare luptei armate de masă împotriva războiului (rezistenţa în masă, în special a maselor ţărăneşti, împotriva mobilizării, împotriva rechiziţiilor şi obligaţiilor militare, refugierea organizată în masă în munţi şi păduri, acţiuni de partizani etc.), de exemplu în Dobrogea, în Basarabia şi Bucovina. Partidul şi, sub conducerea lui, organizaţiile naţional-revoluţionare trebuie să se prezinte ca iniţiatorii şi organizatorii acestei lupte.

In lupta sa împotriva pregătirilor intervenţiei militare antisovietice, Partidul Comunist din Romînia trebuie să organizeze cea mai strînsă legătură cu Partidul Comunist din Polonia, cu scopul legării reciproce a acţiunilor comune, al schimbului experienţelor practice de muncă antimilitaristă, precum şi pentru a se informa reciproc asupra mă-

surilor concrete luate de guvernele romîn și polonez în vederea pregătirii de război.

27. Întărirea rolului conducător al partidului în luptele economice ale proletariatului. Condiția fundamentală pentru lichidarea rămînerii în urmă a partidului în special față de lupta păturilor hotărîtoare ale clasei muncitoare (mineri, petroliști, ceferiști, metalurgiști) este: dezvoltarea inițiativei largi și a independenței organizațiilor de partid în munca organizării luptelor economice; priceperea de a pune din timp revendicările arzătoare care preocupă masele cele mai largi (lupta împotriva concedierilor, împotriva scăderii salariilor și întîrzierii plății lor, împotriva curbei de sacrificiu și altor impozite, împotriva lungirii zilei de muncă, împotriva amenzilor, bătăii muncitorilor... contra raționalizării capitaliste, pentru salariu egal la muncă egală ș.a.m.d.).

Capacitatea de a concretiza aceste cerințe corespunzător locului sau întreprinderii respective; priceperea de a atrage masa muncitoare în procesul însuși al elaborării revendicărilor concrete, de a mobiliza și dezlănțui inițiativa maselor de jos; priceperea de a crea, în procesul pregătirii luptei, organele de front unic pe calea alegerii de jos, și nu a numirii de sus, pentru conducerea luptei (comitetele de acțiune, comitetele de grevă); priceperea de a atrage în ele elementele cele mai active și mai conștiente din masele fără partid și dintre muncitorii de rînd care se găsesc încă sub influența social-fasciștilor; asigurarea pentru partid a conducerii acestor organe, nu însă prin porunci din afară, ci prin fracțiunea dinăuntrul comitetului, care, prin inițiativa, energia și devotamentul ei în muncă, trebuie să cucerească încrederea muncitorilor și să-i strîngă în jurul său; lupta de demascare ne-

cruțătoare a conducătorilor și șefilor reformiști în procesul însuși de pregătire al grevei și neîngăduirea lor în organele conducătoare de luptă; sprijinirea activă a grevei dintr-o întreprindere sau ramură de industrie din partea altora prin rezoluții, demonstrații, ajutor material dat greviștilor și pe calea lărgirii grevei la alte întreprinderi și alte ramuri de industrii, fără a ne mărgini în acest caz numai la lozincile de solidaritate, ci ridicînd în aceste greve cerințe economice concrete pentru muncitorii din întreprinderile respective.

Creșterea mai departe a șomajului și situația mizeră a maselor proletariatului șomer pun în fața partidului, ca una din cele mai importante sarcini, aceea a organizării și conducerii luptei șomerilor și a legării mișcării șomerilor cu lupta muncitorilor care lucrează.

Partidul organizează lupta șomerilor, cerînd asigurarea șomerilor cu salariu întreg pe socoteala statului și a patronilor ș.a.m.d. Cererile șomerilor trebuie concretizate și completate conform condițiilor locale (scutirea șomerilor de plata chiriei, impozite, interzicerea evacuării din locuințe; asigurarea șomerilor cu combustibil, ajutor medical, darea ajutorului în natură, îmbrăcăminte, dejun copiilor la școală, mărirea asistenței etc.), demascînd însă încercările burgheziei de a slăbi și risipi mișcarea șomerilor prin măsuri filantropice.

Forma principală de organizare a șomerilor trebuie să fie comitetele de șomeri, create în locurile de permanentă îngrămădire a șomerilor (bursele muncii, birouri de plasare, cantinele pentru șomeri, birouri de darea ajutorului) sau pe lîngă sindicatele revoluționare. Lipsa comitetelor de șomeri este una din cauzele fundamentale ale slăbiciunii, risipirii mișcării șomerilor și uneori a exploatării acti-

vităţii masei de şomeri de către organizaţiile fasciste şi a înfrînării ei de către social-fascişti.

Legarea mişcării şomerilor cu lupta muncitorilor care lucrează trebuie să meargă pe linia sprijinirii active a cerinţelor şomerilor din partea muncitorilor care lucrează, şi invers; pe linia participării şomerilor la demonstraţiile greviştilor, la pichetele greviste; a participării muncitorilor ocupaţi la demonstraţiile şomerilor; a sprijinului material dat şomerilor, precum şi a reprezentării reciproce la conferinţe şi a coordonării strînse a acţiunilor şomerilor cu acelea ale muncitorilor care lucrează.

In cursul desfăşurării luptelor economice trebuie legate în mod dibaci cerinţele economice cu cele politice, în special cu lupta împotriva legilor antimuncitoreşti, împotriva terorii fasciste, împotriva dizolvării sindicatelor revoluţionare, contra pregătirilor războiului antisovietic, pentru eliberarea deţinuţilor politici etc.

Organizarea luptei muncitorilor agricoli. Cea mai slabă parte a muncii partidului este aceea cu proletariatul agricol, care trebuie să fie introducătorul şi reazemul cel mai sigur al politicii partidului la ţară şi un rezervor imens de energie revoluţionară.

Cotitura bruscă a întregului partid cu faţa înspre proletariatul agricol este dictată în mod imperativ atît de întreaga situaţie din Romînia cît şi de lipsa aproape totală a partidului pînă acum pe acest tărîm.

Toate organizaţiile partidului trebuie să dea dovadă de maximum de iniţiativă, de energie şi perseverenţă, pentru ca să se lege cu argaţii, să pornească la crearea organizaţiilor de partid în mijlocul lor (celule), la organizarea argaţilor pe linie sindicală (organizarea de sindicate ale muncitorilor agricoli, organizarea de comitete argăţeşti şi delegaţii ale argaţilor pe moşii), acordînd o deosebită atenţie activităţii în sindicatele existente ale muncitorilor agricoli, folosind această activitate în sînul lor pentru a pătrunde în masa proletariatului agricol.

In munca lui printre argaţi, partidul trebuie să pornească de la nevoile arzătoare ale masei argăţeşti şi să se silească pe de-a-ntregul s-o organizeze şi s-o ridice la luptă pentru condiţii mai bune de muncă şi de salariu (mărirea salariului, micşorarea zilei de muncă, îmbunătăţirea condiţiilor de trai, interzicerea evacuării argaţilor, asigurarea ajutorării pe timpul şomajului etc.). Această luptă pentru revendicările zilnice ale masei de argaţi trebuie legată cu lupta politică, cu lupta proletariatului, precum şi cu lupta pentru pămînt fără plată şi cu acţiunile masei ţărăneşti, atrăgînd pe argaţi în comitetele ţărăneşti.

28. Organizarea şi conducerea luptei maselor ţărăneşti. Pentru a lichida rămînerea în urmă politică şi organizatorică a partidului în munca printre ţărani şi a întări hegemonia proletariatului în mişcarea revoluţionară, este necesar de a lichida complet subaprecierea, care există în practica partidului, a rolului ţărănimii muncitoare ca aliat al proletariatului în lupta contra dictaturii burghezo-moşiereşti.

Numai înlăturînd cu desăvîrşire rămăşiţele strîmt corporatiste, întărind hegemonia proletariatului faţă de ţărănime şi întărind rolul conducător al partidului în mişcare, punînd şi susţinînd revendicările ţărăneşti, partidul va putea să înlăture şi să lichideze complet părerile oportuniste false care se întîlnesc în rîndurile lui şi în organizaţiile

național-revoluționare, păreri care merg pe linia subaprecierii rolului țărănimii în revoluție și chiar a recunoașterii țărănimii ca forța conducătoare a revoluției.

Partidul organizează și desfășoară lupta maselor țărănești pornind de la nevoile imediate ale țărănimii muncitoare (lupta împotriva prestației pentru drumuri, împotriva taxelor de barieră, a plăților de asigurare, a cotizațiilor la camerele agricole, a cărăușiei gratuite pentru administrație și jandarmerie ș.a.m.d.), îndrumînd mișcarea țărănească pe drumul comun al luptei pentru pămînt fără plată, pentru guvernul muncitoresc-țărănesc.

In etapa actuală inelul principal în munca de desfășurare a mișcării țărănești este campania contra impozitelor și contra datoriilor sub lozincile: nici un ban impozit guvernului moșierilor și capitaliștilor, guvernului foametei, terorii și războiului, nici un ban din datorii bancherilor și cămătarilor.

Chemînd masele țărănești la neplata impozitelor și datoriilor, partidul trebuie să organizeze acțiuni de masă împotriva strîngerii cu sila a impozitelor și datoriilor, să organizeze boicotul și opunerea în masă la vînzarea cu toba a inventarului și pămîntului țăranului.

Partidul trebuie să demaște manevrele guvernului și ale partidelor burgheze în chestiunea conversiunii datoriilor, explicînd maselor că proiectul conversiunii datoriilor este îndreptat nu înspre apărarea intereselor țăranilor neavuți, copleșiți de datorii cămătărești mai mari decît valoarea gospodăriei, ci își pune ca scop apărarea intereselor moșierilor, chiaburilor și băncilor pe spinarea maselor muncitoare, și că scopul direct cel mai de seamă al manevrelor guvernului și ale partidelor

burgheze este încercarea de a semăna iluzii în sînul maselor, iar prin promisiunea de a ușura prin această lege povara datoriilor să distragă masele de la luptă, să frîneze creșterea mișcării revoluționare țărănești. O dată cu lărgirea maximă și întărirea organizației partidului și a tineretului la țară, înainte de toate cu elementele proletare și semiproletare de la țară (argați, țărani fără pămînt și cu pămînt puțin), și cu întărirea organizațiilor național-revoluționare, partidul trebuie să desfășoare o agitație sistematică, dînd dovadă de inițiativă și energie maximă în munca de organizare la sate a comitetelor țărănești de acțiune, ieșite din sînul maselor, pentru pregătirea și conducerea luptei masei țărănești pentru revendicările ei vitale.

29. Atragerea maselor muncitoare romînești în lupta împotriva asupririi și înrobirii de către imperialismul romîn a moldovenilor, ucrainenilor, rușilor, bulgarilor, ungurilor și turcilor, în lupta pentru dreptul acestor popoare la autodeterminarea pînă la despărțire de statul romîn, întărirea rolului conducător al partidului în mișcarea național-eliberatoare este una din sarcinile cele mai vitale ale partidului. Punctul său de vedere în rezolvarea principială a problemei naționale, partidul îl opune lozincilor mincinoase și înșelătoare „de autonomie" puse de către partidele burgheze („Basarabia pentru basarabeni" — a steriștilor; autonomia Transilvaniei pusă de unele grupe național-țărăniste și naționaliste ungurești), care încearcă să profite de ura în creștere a maselor asuprite contra politicii imperialiste a Romîniei. Partidul trebuie să lupte în modul cel mai hotărît împotriva tendințelor care s-au manifestat în timpul campaniilor de masă (de exemplu în campania electorală) de a tăia lozinca

autodeterminării pînă la despărțire, de a o întuneca sau îndepărta complet, ca o manifestare a șovinismului dominant romîn, amintindu-și de porunca lui Lenin că „noi sîntem în drept și obligați să tratăm pe orice socialist din sînul națiunii asupritoare care nu duce o asemenea propagandă ca un imperialist și un nemernic".

Rămînerea în urmă și slăbiciunea enormă a partidului în Vechiul Regat (unde partidul are abia cam 15—20% din numărul total al membrilor) izvorăsc în bună parte din nepriceperea partidului de a pune just în agitația lui în sînul maselor muncitoare romînești lozinca autodeterminării pînă la despărțire, ca o lozincă a cărei înfăptuire este în interesul nu numai al popoarelor asuprite, ci și al poporului muncitor romîn ; din nepriceperea de a explica că politica colonială imperialistă a claselor stăpînitoare romînești apasă ca o grea povară pe spinarea maselor muncitorești romînești, că „nu poate să fie liber un popor care asuprește alte popoare" *(Marx)*.

Dar partidul în nici un caz nu se poate mărgini (cum aceasta a avut loc în cea mai mare măsură pînă astăzi) numai la propagarea lozincii autodeterminării pînă la despărțire, ci trebuie să apară ca organizator și conducător al maselor în lupta lor zilnică împotriva tuturor manifestărilor concrete de asuprire națională (împotriva noului proiect al legii administrative, împotriva expedițiilor de pedepsire și împotriva regimului militar de ocupație în Dobrogea, Basarabia, Bucovina și alte provincii, împotriva exproprierii pămîntului țărănimii și împotriva politicii de exterminare față de proletariatul și intelectualitatea muncitoare a naționalităților asuprite, împotriva lichidării școlilor, organizațiilor culturale, cooperativelor și altor organizații ale maselor muncitoare, împotriva numirii comisarilor (a comisiilor interimare) în locul administrației autonome alese, împotriva asupririi naționale a evreilor etc.), opunînd uniunea revoluționară a maselor muncitoare din Vechiul Regat, Basarabia, Transilvania, Bucovina și Dobrogea uniunii contrarevoluționare împotriva poporului muncitor a burgheziei romînești și a burgheziilor naționalităților asuprite.

Intensificînd munca sa printre masele fundamentale din ținuturile ocupate, partidul trebuie să desfășoare în același timp munca în sînul populației romînești din Transilvania, al turcilor din Dobrogea ș.a.m.d.

Întărirea rolului conducător al partidului în mișcarea național-revoluționară impune întărirea și lărgirea organizației de partid în ținuturile ocupate, crearea de fracțiuni comuniste puternice în organizațiile național-revoluționare, precum și activizarea acestor organizații, a căror stare organizatorică și activitate este cu totul nemulțumitoare.

Este inadmisibilă situația cînd aceste organizații ilegale sau semilegale înlocuiesc adesea partidul, iar ele înseși, neavînd o conducere asigurată din partea partidului, suferă pe de o parte de sectarism, de incapacitatea de a lupta pentru existența deschisă, pentru folosirea celor mai mici posibilități legale, iar pe de altă parte comit cele mai grosolane greșeli oportuniste, care sînt un reflex al presiunii burgheziei.

30. Pe baza luptei împotriva impozitelor (mai ales contra așa-zisului impozit de sacrificiu), contra concedierilor, contra scăderii salariilor, a neplății la timp a salariului, contra chiriilor cămătărești, vînzărilor avutului prin licitație publică pentru datorii etc., partidul trebuie să atragă după sine

păturile cele mai largi nevoiașe ale micii burghezii și ale intelectualității (învățători, funcționari, meseriași etc.)

POLITICA ORGANIZATORICĂ BOLȘEVICĂ ȘI PROBLEMA CADRELOR

Partidul trebuie să facă o cotitură hotărîtă în politica organizatorică înspre lărgirea și întărirea compoziției proletare a partidului (prin lărgirea și întărirea în același timp a rețelei organizațiilor de partid la țară).

Aceasta este posibil numai atunci cînd partidul:

a) va reclădi cu adevărat organizațiile sale pe baza nucleelor de fabrici și uzine;

b) va acorda mai multă atenție și va duce o muncă persistentă, sistematică și pe baza unui plan, cu scopul de a pătrunde în întreprinderile din principalele centre mari industriale din Romînia (Valea Jiului, Valea Prahovei, Reșița, Valea Trotușului, Valea Mureșului), mai ales în industria de război, va intensifica activitatea sa printre ceferiști, întărind și lărgind unele succese obținute deja de partid;

c) va stabili legături cu argățimea și va atrage în organizațiile de partid elementele mai bune și mai luptătoare dintre muncitorii agricoli;

d) va reorganiza munca celulelor, le va transforma din cluburi de discuție și cercuri de propagandă în organizații capabile să simtă și să oglindească nevoile maselor și să dea dovadă de inițiativă maximă în munca de organizare și conducere a luptei acestor mase.

Problema pătrunderii în grosul maselor din Vechiul Regat, în primul rînd în Valea Prahovei, Trotușului, și întărirea organizatorică a partidului acolo stă acum ca una din problemele cele mai importante ale partidului, care cere o deosebită atenție din partea întregului partid și a conducerii sale.

Partidul trebuie să treacă imediat la crearea de noi organizații, precum și la întărirea și lărgirea organizațiilor de masă existente și a organelor care se sprijină pe masă (sindicate revoluționare de masă deschise, organizații culturale și de sport, cluburi, comitete de șomeri, comitete țărănești etc.), la întărirea organizațiilor național-revoluționare, transformarea lor în organizații adevărate de masă și la crearea în sînul lor, de sus și pînă jos, a unor fracțiuni comuniste puternice, unite, capabile de muncă, capabile să asigure acestor organizații conducerea din partea partidului.

O dată cu introducerea centralizării adevărate a partidului și cu lichidarea definitivă a tendințelor separatiste regionaliste, partidul trebuie cu orice chip să întărească comitetele regionale și să le prefacă în organe cu adevărat conducătoare, ceea ce va avea o importanță deosebit de mare, hotărîtoare în caz de război și de pierdere a legăturilor cu conducerea centrală.

O dată cu întărirea conducerii din partea C.C. a organizațiilor regionale și raionale, trebuie dezvoltate și încurajate inițiativa, capacitatea de muncă și neatîrnarea organizațiilor locale. Ridicarea nivelului ideologic al partidului, păstrarea independenței ideologice și politice a partidului este o datorie permanentă, de neschimbat și obligatorie a tuturor membrilor și organelor de partid. Lupta pe două fronturi, și mai ales contra împăciuitorismului, care roade rîndurile partidului, trebuie să fie

dusă de sus în jos în toate organizațiile partidului. Intransigența ideologică bolșevică impune ca partidul să lichideze definitiv acea situație în care grupări diferite oportuniste și vrăjmașe partidului și excluse din partid mai pot influența chiar asupra unora dintre activiștii partidului. Lupta neîncetată cu împăciuitorismul față de diferitele curente și grupări mic-burgheze este condiția creării disciplinei bolșevice de fier în partid.

Congresul amintește tuturor membrilor partidului că „Partidul comunist va putea să-și îndeplinească datoria sa numai în acel caz cînd el va fi organizat în modul cel mai centralizat, cînd în el va domni o disciplină de fier, care se apropie de disciplina militară, și cînd centrala partidului va fi un organ puternic și autoritar, cu largi împuterniciri, care să se bucure de încrederea generală a membrilor partidului" (Condițiile de primire în Internaționala Comunistă).

Inrădăcinarea în rîndurile partidului și îndeplinirea întocmai a regulilor de conspirație, ridicarea nivelului cunoștințelor de tehnică ale clandestinismului revoluționar, aplicarea unei discipline severe de partid și lupta hotărîtă cu dezordinea, neglijarea și călcarea conspirației și a disciplinei de partid este una din condițiile ridicării activității și a capacității de muncă a partidului.

Problema cadrelor este locul cel mai slab în activitatea partidului ; ea poate să fie rezolvată numai cu condiția :

a) întăririi compoziției proletare a partidului ;

b) înaintării în organele partidului a elementelor proletare celor mai bune ;

c) iar înainte de toate, prin adîncirea vieții ideologice a întregului partid și ridicarea nivelului ideologic al întregului activ al partidului.

Pentru aceasta este necesar nu numai să fie mai bine folosite cursurile de lungă durată pentru educarea activului conducător al partidului și de a organiza cursuri de scurtă durată pentru activul de jos (cursuri generale politice, precum și cursuri de prelucrare a anumitor chestiuni), ci, înainte de toate, este necesar de a se reedita organul politic al partidului și să fie creat unul teoretic.

Luminînd toate chestiunile politice curente, ducînd hotărîrile partidului în masă, luminînd problemele teoretice ale mișcării revoluționare din Romînia, ajutăm partidul să-și însușească experiența Internaționalei Comuniste, și ducînd în organizațiile de jos ale partidului hotărîrile Internaționalei Comuniste, aceste organe vor activiza și vor ridica la un nivel mai înalt toată activitatea partidului, și în cursul dezvoltării acestei activități vor educa activul larg al partidului.

31. Munca printre femei. In fața creșterii activizării maselor largi ale lucrătoarelor și a participării lor active la luptele economice ale proletariatului și ale țărănimii, partidul trebuie să facă o cotitură hotărîtă către masele largi ale femeilor muncitoare, ridicînd această muncă la nivelul cuvenit, legînd-o cu lupta contra războiului imperialist. Considerînd această muncă ca o sarcină a întregului partid, partidul trebuie să creeze de sus în jos organele corespunzătoare pentru desfășurarea acestei munci.

32. Munca printre tineri. Este necesar de a întări conducerea U.T.C. de către partid, de a mări stratul partidului în U.T.C., de a trece pe utecistii vîrstnici în partid, de a desfășura o muncă largă în sînul tineretului pe baza cerințelor sale zilnice și a crea organizații de masă ale tineretului (secții de tineret în sindicate, organizații sportive ș.a.m.d.),

de a transforma Uniunea Tineretului Comunist în adevăratul organizator și conducător al luptei tineretului muncitoresc și țărănesc în ajutorul Partidului comunist, în lupta pentru ieșirea revoluționară din criză.

*

* *

33. O ieșire capitalistă din criza actuală, adică ieșirea în dauna muncitorilor și țăranilor pe drumul întăririi și mai mult a terorii fasciste celei mai sălbatice, a exploatării, mizeriei și asupririi milioanelor celor ce muncesc, sau ieșirea revoluționară din criză, pe seama unui mănunchi de bancheri, fabricanți și moșieri, — iată cum stă chestiunea pentru toate clasele din Romînia, chestiune care se rezolvă și poate fi rezolvată numai pe calea luptei de clasă necruțătoare.

Partidul Comunist din Romînia este unicul organizator și conducător al maselor muncitoare în lupta lor împotriva capitaliștilor și moșierilor.

De gradul lui de conștiință, de organizare, de legătura cu masele exploatate, de conducerea hotărîtă și pricepută a acestora depinde rezultatul acestei lupte.

Prin organizarea și conducerea luptei zilnice a maselor muncitoare, la luptele hotărîtoare pentru guvern muncitoresc-țărănesc...

REZOLUȚIA ASUPRA RAPORTULUI COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia se unește pe deplin și fără rezerve cu hotărîrea Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste, din august 1930, „asupra luptei fracționiste fără principii în Partidul Comunist din Romînia". Congresul declară că numai mulțumită acestui ajutor al I.C. partidul a reușit să lichideze lupta fracționistă și să-și restabilească unitatea și capacitatea sa de luptă.

Congresul constată că conducerea nouă a partidului, care a luat locul conducerii lipsite de principii a lui Barbu-Luximin, introducînd în general linia justă, a îndeplinit în fond sarcinile care i s-au pus de către I.C.

Cu toate că s-au realizat unele îmbunătățiri pe tărîmul politic și organizatoric, mai ales în ultimul timp, totuși trăsătura caracteristică a stării partidului este rămînerea lui în urmă întru îndeplinirea sarcinilor dictate de ridicarea revoluționară, de înăsprirea luptei clasei muncitoare, a țărănimii muncitoare, a naționalităților asuprite și a micii burghezii de la oraș. Această puternică rămînere în urmă se explică într-o mare măsură atît prin aceea că grupul oportunist al lui Baltazar reușise după Congresul al IV-lea, prin mașinații fracționiste, să slăbească în mod serios munca partidului, cît și prin criminala luptă fracționistă fără de principii care a izbucnit în partid între grupurile Barbu și Luximin. Aceasta a avut drept rezultat că partidul — ca urmare a spargerii rîndurilor sale — a rămas de o parte în fața luptelor celor mai importante ale clasei muncitoare și ale țărănimii muncitoare (Lupeni, Satu Mare, „Lemaître", Buhuși și altele). Aparatul partidului, organizații întregi, un număr însemnat de funcționari de partid au fost descoperiți în fața poliției de ambele fracțiuni în modul cel mai criminal, viața internă de partid a devenit cunoscută siguranței, iar disciplina partidului a fost extrem de zdruncinată.

Conducerea nouă a partidului a reușit să restabilească unitatea organizatorică a partidului, să mărească rîndurile sale, să întărească întrucîtva disciplina de partid, să înlocuiască metodele birocratice și sectariste de conducere printr-o legătură vie și oarecum regulată cu comitetele partidului, să înviorează munca antimilitaristă și să întărească conducerea muncii U.T.C. Partidul a știut să folosească, deși într-o măsură insuficientă, nemulțumirea maselor largi muncitoare și să atingă succese însemnate în alegerile parlamentare (1931), mai ales în Transilvania, Bucovina.

Cu toate aceste îmbunătățiri, nici conducerea cea nouă nu a reușit să mute centrul de gravitate al muncii de partid înspre regiunile industriale hotărîtoare ale țării și înspre întreprinderile conducătoare, mai ales în Vechiul Regat. Ea n-a reușit să reorganizeze cu adevărat partidul pe baza celulelor de fabrică și uzină, să lichideze rămînerea în urmă a partidului și a sindicatelor față de creșterea activității revoluționare a proletariatului, mai ales a șomerilor, și față de lupta țărănimii și a mișcării național-revoluționare a naționalităților asuprite. Cu toate că partidul a reușit să atingă unele succese în organizarea și conducerea luptei economice a clasei muncitoare (Timișoara, Arad, București, C.F.R. și Bucovina), să-și lărgească întrucîtva influența sa politică asupra proletariatului, el nu s-a priceput să folosească aceasta îndeajuns pentru a atrage în mod mai larg în rîndurile partidului pe muncitorii revoluționari activi din întreprinderile mari, pentru ridicarea de noi cadre conducătoare muncitorești și pentru închegarea organizatorică a legăturilor existente.

Conducerea n-a îndreptat îndeajuns atenția partidului asupra luptei contra partidului social-democrat și contra sindicatelor reformiste și asupra necesității de a cuceri masele muncitoare care se află încă sub influența lor, ceea ce s-a exprimat, în primul rînd, în neaplicarea tacticii frontului unic de jos în lupta contra ofensivei capitalului și a fascizării țării.

Congresul constată că munca la țară rămîne, ca și pînă acum, partea cea mai slabă a activității partidului, mai ales în Vechiul Regat, iar conducerea mișcării național-revoluționare este cu totul insuficientă, cu toate că după alegeri partidul a reușit să întărească întrucîtva legăturile sale organizatorice cu satul și să întărească într-o oarecare măsură rolul său conducător în mișcarea național-revoluționară.

Congresul constată că izvoarele principale ale slăbiciunii și greșelilor partidului sînt : legătura insuficientă cu masele largi ale proletariatului și lupta politică și ideologică extrem de slabă contra abaterilor oportuniste de la linia leninistă a Internaționalei Comuniste.

Pericolul principal în partid au fost și rămîn devierile oportuniste de dreapta, alături cu manifestarea ascuțită a sectarismului „de stînga“ în munca de masă și în cea organizatorică. Devierile oportuniste de dreapta și-au găsit expresia în domeniul ideologic în teoria „neoiobăgiei“ (Boris Stefanov) și în teoria înrudită cu ea, care caracterizează partidul național-țărănesc ca un partid burghez-progresist, chemat să desăvîrșească transformarea burghezo-democratică a Romîniei (Timov) ; în pătrunderea ideologiei țărăniste în unele organizații de partid, ceea ce s-a exprimat în negarea hegemoniei proletariatului în mișcarea revoluționară (Bucovina, Basarabia).

Oportunismul de dreapta în munca de zi cu zi a partidului se exprimă mai ales în negarea radicalizării maselor și a creșterii avîntului revoluționar, în subaprecierea rolului partidului ca conducătorul și organizatorul acțiunilor de masă, în opunerea contra organizării demonstrațiilor, în concepția „întîi să ne organizăm, apoi să luptăm", în tendințele legaliste ale cadrelor sindicale de partid (memoriul către Iorga, împotrivirea ca sindicatele să participe la organizarea campaniei de 1 august, tendința de apolitizare a organizațiilor de masă), în nesupunerea fracțiunilor comuniste din sînul organizațiilor de masă hotărîrilor comitetelor de partid, în subaprecierea însemnătății revoluționare a luptei maselor țărănești și ale naționalităților asuprite și, mai ales, în renunțarea la lozinca autodeterminării națiunilor pînă la despărțirea de statul romîn, în subprețuirea pericolului de război, în rămășițele social-democrate cu privire la U.T.C.

O piedică serioasă pentru dezvoltarea partidului este oportunismul de dreapta, în practică foarte răspîndit, care în vorbă recunoaște hotărîrile partidului și care în practică sabotează introducerea lor.

Devierea sectaristă „de stînga" în partid își găsește expresia, în primul rînd, în subprețuirea rolului și a însemnătății aliaților proletariatului (țărănimea, naționalitățile asuprite) și în tendința de a sări peste etapa revoluției burghezo-democratice (Tatarov și alții), în renunțarea de a folosi posibilitățile legale de muncă de către partid și de către organizațiile de masă, în frica de mase (Victor și alții), în subaprecierea influenței social-fascismului și a necesității de a lupta contra sa, în renunțarea de a aplica tactica frontului unic de jos. În domeniul organizatoric sectarismul își găsește expresia în special în viața închisă a organizațiilor de partid, în renunțarea de a atrage în partid muncitorii industriali și agricoli cu spirit revoluționar și elementele revoluționare din sînul țărănimii celei mai sărace. Una din manifestările sectarismului mic-burghez îl reprezintă teoria „inițiativei individuale", chemată, prin exemplu personal (greva foamei), să trezească masele la acțiunea revoluționară (Luximin).

Congresul constată că în partid a lipsit intransigența ideologică bolșevică față de influențele mic-burgheze asupra unor pături ale partidului, ceea ce a dus la o atitudine liberală putredă, chiar a unora dintre conducătorii partidului (tov. Aurel, Stejar și alții), față de elementele lichidatoriste excluse, care s-au transformat în grupări vădit vrăjmașe partidului și contrarevoluționare (Margulies, Bergher, Dan, în ultimul timp Frasin) ; aceasta a dus de asemenea la punerea pe listele Blocului muncitoresc-țărănesc a unor candidaturi lichidatoriste (Rosvany).

Congresul al V-lea însărcinează Comitetul Central :

1. De a desfășura o luptă hotărîtă contra abaterii de dreapta, care este pericolul principal în partid, și contra sectarismului „de stînga", apărînd în această luptă intransigența ideologică leninistă față de toate influențele mic-burgheze asupra partidului și proletariatului, smulgînd din rădăcină, fără cruțare, orice manifestare de împăciuitorism și de liberalism putred față de devierile de la linia I.C. și a partidului, precum și față de manifestările fracționismului.

2. De a reclădi realmente întreaga organizație de partid, metodele și formele sale de muncă pe bază de întreprindere, în așa fel ca toată activita-

tea partidului să fie orientată spre întreprinderile cele mai importante, mai ales în Vechiul Regat, iar linia partidului să-și găsească întruchiparea în celula de fabrică, cu ajutorul căreia (al celulei) trebuie dusă munca de lărgire a rîndurilor partidului și înaintarea cadrelor proletare la posturi conducătoare în partid și în organizațiile de masă.

3. De a folosi la maximum posibilitățile legale și semilegale de muncă pentru crearea sindicatelor revoluționare de masă, pentru desfășurarea unei largi mișcări la țară în jurul comitetelor țărănești și al organizațiilor național-revoluționare de masă, cu scopul de a atrage păturile cele mai largi muncitorești în lupta economică și politică pe baza cerințelor lor zilnice, ridicînd această luptă la nivelul grevelor politice și ale acțiunilor revoluționare de masă contra terorii fasciste, contra dictaturii burghezo-moșierești, îndreptînd focul în cursul luptei contra social-fascismului — reazemul social principal al burgheziei în sînul clasei muncitoare — și contra național-țărănismului la sate.

4. De a populariza pe larg — opunînd sistemul socialist celui capitalist — succesele U.R.S.S. în opera de clădire a socialismului, demascînd fără preget, zi cu zi, calomnile burghezo-social-democrate ca metode de pregătire a intervenției războinice contra Uniunii Sovietice, ducînd lupta sistematică contra tuturor măsurilor concrete care se iau pe terenul militaro-politic și militaro-tehnic pentru pregătirea intervenției antisovietice de către imperialismul internațional și mai ales de către cel romîn, și de a lua toate măsurile de organizare a muncii antimilitariste de masă în toate direcțiile.

5. De a întări aparatul ilegal al partidului, introducînd în toată munca partidului conspirația și disciplina cea mai strictă, ceea ce reprezintă condiția de viață pentru desfășurarea muncii de masă a partidului, de a duce lupta fără milă împotriva oricărei încălcări a regulilor de conspirație și disciplină și de a intensifica munca de demascare și de dezrădăcinare a provocațiunii.

* * *

Congresul al V-lea constată că, cu toată îmbunătățirea legăturii partidului cu Internaționala Comunistă, în ultimul timp partidul totuși nu a reușit să popularizeze și să realizeze larg hotărîrile plenarei a XI-a a C.E. al I.C.

Congresul însărcinează C.C. să dezvolte și să întărească legăturile partidului cu C.E. al I.C., să introducă cu hotărîre linia leninistă a Internaționalei Comuniste în lupta pentru cucerirea majorității clasei muncitoare, pe baza aplicării largi a tacticii frontului unic contra social-fascismului, căutînd a stabili alianța de luptă a proletariatului, a țărănimii și a popoarelor asuprite sub hegemonia clasei muncitoare, mobilizîndu-le și organizîndu-le la luptă pentru apărarea Uniunii Sovietice și pentru ieșirea revoluționară din criză.

SARCINILE CELE MAI APROPIATE ÎN MUNCA DE CLĂDIRE A ORGANIZAȚIEI DE PARTID

Avîntul mișcării revoluționare și perspectiva creșterii crizei revoluționare pun în fața Partidului Comunist din Romînia, ca cea mai importantă sar-

cină, lărgirea și întărirea rîndurilor partidului prin toate mijloacele și o reorganizare a întregii munci a partidului care să-i dea posibilitate partidului să pregătească și să conducă în toate condițiile luptele muncitorilor și ale maselor țărănești pentru cerințele lor zilnice, împotriva pregătirii războaielor imperialiste și împotriva intervenției armate antisovietice, legînd acțiunile parțiale izolate cu cele generale, ridicînd astfel avîntul mișcării revoluționare pe o treaptă mai înaltă. Numai cu această condiție Partidul Comunist din Romînia își poate îndeplini rolul său istoric de organizator și conducător al maselor în lupta lor pentru răsturnarea monarhiei burghezo-moșierești și pentru dictatura revoluționară-democratică a proletariatului și țărănimii.

Pentru aceasta e nevoie:

1. De a stabili o conducere de partid într-adevăr centralizată, de a se forma comitete de partid regionale și locale puternice și birouri ale celulelor de partid care să poată aplica cu persistență și în mod consecvent linia Internaționalei Comuniste, care să lupte fără cruțare contra abaterilor de dreapta și de stînga de la linia I.C. și contra împăciuitorismului față de aceste abateri, contra rămășițelor fracționiste și contra tuturor deformărilor și falsificărilor birocratice ale liniei partidului, în contra purtării ușuratice și a nepăsării în chestiunile de conspirație ș.a.m.d. Trebuie ridicată activitatea comitetelor de partid și a celulelor, astfel încît ele să fie în stare să reacționeze din proprie inițiativă și la timp la toate cerințele luptei zilnice a muncitorilor și maselor țărănești, să organizeze rezistența contra loviturilor reacțiunii și să-și regrupeze cu iuțeală forțele la orice schimbare de situație în mersul luptei de clasă, în cazurile de cădere, precum și în momentele de cotitură în viața partidului.

2. De a continua cu întărirea și lărgirea rețelei organizațiilor de partid înainte de toate în centrele industriale și strategice cele mai importante ale țării și de a se întări compoziția proletară a partidului, căutînd ca celula de fabrică, de uzină să devină cu adevărat o organizație de bază a partidului; de a lărgi rețeaua organizațiilor de partid la țară, în special printre argați.

3. De a întări legătura partidului cu masele largi; de a întări conducerea justă a partidului și a stabili controlul asupra muncii organizațiilor de masă, înviorînd activitatea acestor organizații și căutînd ca ele să folosească în modul cel mai larg posibilitățile, formele și metodele legale și semilegale de activitate.

4. De a se introduce o disciplină de fier; de a se ridica nivelul de cunoaștere a tehnicii clandestinismului revoluționar, de a se întări aparatul ilegal al partidului, de a se stabili cea mai severă conspirație care să servească scopurilor unei activități mai rodnice în masă a organizațiilor ilegale de partid, prin folosirea dibace a tuturor posibilităților legale și semilegale de activitate.

SITUAȚIA ORGANIZATORICĂ A PARTIDULUI

In perioada de la Congresul al IV-lea, și în special în ultimul timp, partidul a făcut anumite progrese în domeniul întăririi organizatorice și al consolidării rîndurilor sale. Insă aceste progrese nu corespund de loc posibilităților obiective de dezvoltare și sarcinilor care stau în fața partidului.

Partidul a obținut succese însemnate în ceea ce privește transformarea sa într-un partid centrali-

zat, şi prin organizaţiile sale cuprinde de acum cele mai de seamă centre politice ale ţării. Această dezvoltare a partidului s-a desfăşurat în condiţii de luptă permanentă cu încercările fracţioniste ale lui Baltazar-Bergher în 1929, cu tendinţele oportuniste ale grupului oportunist de dreapta al lui Margulies şi ale altor elemente de dreapta din Transilvania (Rosvany şi alţii), cu tendinţele regionaliste din Basarabia şi Transilvania.

Lupta criminală fracţionistă fără de principii (Luximin-Barbu), prin subminarea completă a disciplinei de partid şi a conspiraţiei şi prin spargerea unui şir de organizaţii, a nimicit succesele obţinute mai înainte şi a întărit în unele locuri tendinţele regionaliste (Transilvania). Grupa oportunistă a lui Margulies, exclusă din partid, a încercat să adîncească această spargere prin formarea grupei antipartinice de la „Otopeni" *. Din cauza unei lupte ideologice slabe contra oportunismului în timpul lichidării luptei fracţioniste şi din cauza atitudinii împăciuitoare faţă de elementele oportuniste, manifestată de către numeroşi membri ai partidului, lichidarea luptei fracţioniste a mers încet, în special în Transilvania şi în organizaţiile din Bucureşti şi Chişinău. În unele organizaţii continuă să existe încă pînă astăzi tendinţele regionaliste şi fracţioniste (rezoluţia celulei nr. 8 Bucureşti, scrisoarea tov. Victor către conducerea partidului, tendinţele fracţioniste în fracţiunea comunistă din Consiliul general al Sindicatelor unitare ş.a.m.d.).

Trebuie în special notată slăbiciunea organizatorică a organizaţiilor de partid în Vechiul Regat

* Grupa de la Otopeni — consfătuirea de la Otopeni în vara lui 1930 a celor excluşi şi a cîtorva membri de partid.

(Muntenia, Oltenia), precum şi în regiunile industriale cele mai principale din Ardeal şi Banat.

Reorganizarea partidului pe baza celulelor de fabrică şi uzină, cu toate cele cîteva succese (în special la ceferişti, în porturi etc.), s-a făcut cu totul nemulţumitor. Celulele de stradă şi grupele de cartier au rămas ca şi înainte forma predominantă a organizaţiei de partid. Încercările repetate, reorganizarea mecanică a unor organizaţii de partid (în special la Bucureşti, cînd membrii partidului erau transferaţi fără rost dintr-o celulă într-alta) au dus la o oarecare compromitere a ideii însăşi de reorganizare a partidului pe bază de întreprindere şi pe lîngă aceasta la încălcarea conspiraţiei. Comitetele locale n-au dat destulă atenţie creării noilor celule de fabrică şi uzină şi instruirii celor existente. Comitetele locale n-au reorganizat munca lor în aşa fel ca ea să deservească activitatea partidului în întreprinderi şi să mulţumească cerinţele celulelor de întreprindere. La rîndul lor, comitetele regionale şi Comitetul Central au controlat foarte slab şi au instruit încă şi mai slab organizaţiile locale de partid în acest domeniu hotărîtor de clădire şi bolşevizare a partidului.

De asemenea nici în domeniul activităţii partidului la ţară nu s-a făcut cotitura necesară. O anumită înviorare a acestei munci după alegerile din 1931, care s-a exprimat prin stabilirea legăturilor cu unele sate, prin crearea unui şir de celule săteşti (cum s-a întîmplat în cîteva judeţe din Ardeal şi Moldova), nu este rezultatul unei munci sistematice şi stăruitoare şi este cu totul neîndestulătoare faţă de posibilităţile obiective pe care le are partidul în special în regiunile naţional-asuprite. În acest timp, în Oltenia şi Muntenia munca organizatorică a partidului la ţară a fost cu totul

părăsită. Cu toate că în unele regiuni naţionale (Bucovina, Basarabia, Cadrilater) partidul a dat multă atenţie muncii la ţară, desfăşurînd-o în dauna activităţii printre muncitorii industriali, organizaţiile săteşti ale partidului în aceste regiuni, fiind lipsite de conducerea proletară, n-au putut să ţină pasul cu dezvoltarea generală a partidului. In toată activitatea partidului la ţară s-a manifestat subaprecierea activităţii în sînul muncitorilor agricoli şi al sărăcimii săteşti, care trebuie să devină baza principală a partidului la ţară.

După Congresul al IV-lea partidul a obţinut unele succese în munca de masă prin crearea de celule şi lărgirea reţelei organizaţiilor de masă. Insă dezvoltarea şi consolidarea ulterioară a acestor succese a fost împiedicată de faptul că reorganizarea partidului n-a fost dusă pînă la capăt, precum şi de sectarismul majorităţii celulelor în chestiunea recrutării de noi membri, de metode birocratice sectariste de a conduce organizaţiile de jos ale partidului, precum şi de lupta fracţionistă fără principii. Abia în ultimul timp, prin instructajul viu şi prin întărirea legăturilor Comitetului Central al partidului cu organizaţiile de jos, s-a ajuns la o înviorare anumită a muncii de masă şi, în legătură cu aceasta, la lărgirea bazei de masă a partidului şi la o îmbunătăţire oarecare a compoziţiei sociale.

Inregistrînd unele succese în ceea ce priveşte desfăşurarea muncii în organizaţiile de masă (în sindicate, în organizaţiile naţional-revoluţionare), partidul n-a putut să asigure dezvoltarea şi întărirea lor mai departe datorită, în primul rînd, lipsei fracţiunilor comuniste în ele şi, în al doilea rînd, din cauza formelor şi metodelor false de a conduce munca acestor organizaţii (comanda, monopolizarea muncii etc.). Aceasta a dus la slăbirea generală a poziţiilor partidului în aceste organizaţii şi pe alocuri chiar la negarea rolului conducător al partidului în ele (organizaţiile naţional-revoluţionare). Abia noua conducere a reuşit în parte să consolideze rolul conducător al partidului în aceste organizaţii.

SARCINILE ORGANIZATORICE ŞI POLITICA ORGANIZATORICĂ A PARTIDULUI

1. Sarcina de a cuceri majoritatea clasei muncitoare, cucerirea hegemoniei proletariatului şi a rolului de conducător al partidului în mişcarea revoluţionară, precum şi lupta contra pregătirii războiului antisovietic cer o muncă sistematică, stăruitoare şi energică pentru pătrunderea şi întărirea organizatorică a organizaţiilor de partid, înainte de toate, în centrele industriale şi politice hotărîtoare ale ţării (Valea Prahovei, Valea Jiului, porturile, căile ferate, industria de război, poşta, telegraf, telefon) şi în ramurile şi întreprinderile industriale hotărîtoare din centrele respective.

In special organizaţia din Bucureşti nu va putea să-şi îndeplinească rolul ca organizaţie de avangardă decît numai atunci cînd va şti să pătrundă şi să se întărească în întreprinderile mari.

Numai printr-o astfel de politică organizatorică, partidul îşi va putea mări şi întări în acelaşi timp compoziţia sa proletară şi cadrele conducătoare.

Creşterea mişcării ţărăneşti revoluţionare impune partidului sarcina de a lărgi reţeaua celulelor de partid la ţară şi de a atrage în ele înainte de toate argăţimea, ţărănimea fără pămînt şi cu pămînt puţin, căutînd să cucerească satele şi comunele cele mai importante din plasă sau regiune.

Toate organizațiile de partid trebuie să facă o cotitură hotărîtă înspre proletariatul agricol.

2. Indeplinirea acestei sarcini este condiționată de crearea unor organe conducătoare de partid cu adevărat bolșevice, disciplinate și cu inițiativă, unite pe baza liniei Cominternului. In acest scop congresul însărcinează Comitetul Central: a) să restabilească în partid autoritatea organelor conducătoare compromise în urma luptei fracționiste fără de principii, pentru a asigura unitatea liniei politice a partidului. Congresul stabilește în principiu că toate comitetele de partid trebuie să fie sistematic realese în termenul fixat de C.C. al partidului, iar birourile comitetelor regionale trebuie să fie ratificate de către C.C., după cum birourile comitetelor județene trebuie să fie ratificate de către comitetele regionale; b) să creeze pe lîngă C.C. și comitetele regionale grupe de instructori dintre activiștii cei mai buni, cu experiența muncii de partid în întreprinderi și în organizațiile de masă, care să asigure o legătură vie și regulată a organelor conducătoare cu celulele; c) să creeze fracțiuni comuniste puternice de sus pînă jos în toate organizațiile de masă și să asigure conducerea sistematică a muncii lor de către comitetele respective de partid; d) să transforme organul central al partidului într-un organ adevărat de clădire a partidului.

3. Consolidarea organizatorică a partidului în Vechiul Regat, și în primul rînd în Valea Prahovei, Trotușului și în alte județe, se pune acum, în ceea ce privește clădirea partidului, ca problema cea mai importantă din punctul de vedere al dezvoltării întregii mișcări revoluționare din România. Neavînd organizații de partid adînc înrădăcinate în Vechiul Regat, partidul nu poate organiza lupta și asigura victoria asupra guvernului burghezo-moșieresc din România.

4. Celula de fabrică și uzină trebuie să devină baza principală organizatorică a partidului.

a) Numărul grupelor de stradă trebuie redus la minimum, căutînd totodată ca muncitorii care lucrează în întreprinderi și fac parte din grupele de stradă să organizeze în cel mai scurt timp celule în întreprinderile lor. In nici un caz să nu se admită dizolvarea mecanică a grupelor de stradă pînă ce nu s-a asigurat organizarea membrilor lor în celula de fabrică. In una și aceeași întreprindere nu pot exista două celule paralele, însă fiecare celulă de fabrică poate și trebuie să fie împărțită în nuclee pe ateliere, admițîndu-se organizarea nucleelor din doi oameni pe ateliere. Acolo unde celula de fabrică sau de uzină este împărțită pe nuclee de ateliere, ea trebuie să fie condusă de un birou ales la conferința reprezentanților nucleelor pe ateliere. Trebuie asigurată participarea în biroul celulei a secretarilor celor mai importante nuclee de ateliere.

Existența grupelor de simpatizanți este o rămășiță a sectarismului și o stavilă inutilă, care împiedică venirea de membri noi în partid. De aceea congresul însărcinează toate comitetele de partid să lichideze grupele de simpatizanți, atrăgînd în rîndurile partidului elementele cu adevărat revoluționare din aceste grupe, iar pe ceilalți folosindu-i la munca în organizațiile legale și semilegale.

b) Celula de fabrică și uzină este organizația de bază a partidului prin care partidul ia cunoștință de starea de spirit și de cerințele maselor proletare, generalizează experiența luptelor de clasă, și prin mijlocul căreia se traduce, în fond, în viață linia partidului. Celula este organizatorul și con-

ducătorul masei din întreprindere. Celula nu va putea să-şi îndeplinească acest rol decît în cazul cînd ea va şti să se înconjoare de un activ revoluţionar larg de muncitori fără partid, să creeze o reţea de organizaţii şi organe legale, semilegale şi ilegale (comitete de fabrică, delegaţi şi delegate pe fabrici, secţii sindicale, cea sindicală a tineretului, Ajutorul roşu, organizaţii de femei, autoapărarea, comitete de acţiune, comitete de grevă ş.a.m.d.) ; înăuntrul celulei munca trebuie împărţită în aşa fel, ca celula să poată conduce în realitate prin reţeaua de organizaţii ajutătoare lupta revoluţionară în toate formele ei, să îndrumeze educarea şi organizarea muncitorilor din întreprinderea respectivă şi să asigure din toate părţile subminarea influenţei politice şi organizatorice a social-fasciştilor etc. Gazeta de fabrică şi uzină trebuie să fie unul din cele mai importante mijloace pentru întărirea partidului în întreprindere. In jurul gazetelor de uzină trebuie organizate grupe de corespondenţi muncitori dintre muncitorii cei mai activi şi revoluţionari din uzină. Gazeta de uzină şi grupele de corespondenţi muncitori trebuie să oglindească viaţa şi luptele lucrătorilor din întreprinderea respectivă şi trebuie să fie folosite de organul central al partidului ca sursă de informaţie şi mijloc direct pentru introducerea directivelor partidului în uzină, fabrică, sat, moşie.

c) Reorganizarea partidului pe bază de întreprinderi înseamnă nu numai crearea celulelor de fabrică şi uzină, ci şi reorganizarea întregii munci a aparatului partidului, de la C.C. pînă la comitetele locale, în aşa fel, ca ea să fie îndrumată înspre activitatea pe întreprinderi, ca ea să ajute, să deservească şi să conducă munca celulelor de fabrică şi uzină. Din comitetele locale trebuie să facă

parte reprezentanţii celulelor celor mai importante întreprinderi, iar pe lîngă fiecare celulă de uzină mai importantă trebuie să fie ataşat unul din membrii comitetului de partid sau un instructor pentru a asigura legătura continuă între această celulă şi conducerea de partid şi pentru a stabili conducerea zilnică a celulei de către comitet.

d) Comitetele de partid trebuie să caute ca recrutarea de noi aderenţi să devină o muncă zilnică pentru toate organizaţiile de jos ale partidului şi pentru fiecare membru de partid. În munca de recrutare, o atenţie deosebită trebuie îndreptată înspre atragerea muncitorilor din atelierele de bază şi cele mai importante din întreprinderi, mai ales înspre atragerea în rîndurile partidului a muncitorilor conducători revoluţionari populari care s-au evidenţiat în lupta zilnică a muncitorilor din întreprinderea respectivă. Comitetele de partid trebuie să îndrumeze munca de recrutare în aşa fel, ca ea să asigure lărgirea şi întărirea sîmburelui proletar al partidului, mai ales prin atragerea muncitorilor din întreprinderile cele mai mari, iar la ţară a argăţimii şi ţărănimii celei mai sărace.

e) Pentru a ridica nivelul politic al membrilor partidului şi pentru a lupta cu fluctuaţia, trebuie desfăşurată o muncă sistematică de educaţie marxist-leninistă printre membrii partidului şi în rîndurile activului revoluţionar al muncitorilor fără partid.

5. Sarcina cea mai mare a partidului este adevărata sa centralizare. Firul conducător în această privinţă trebuie să fie : a) centralizarea maximă a conducerii politice în mîinile C.C. şi dezvoltarea activităţii şi iniţiativei proprii a tuturor comitetelor, celulelor şi fiecărui membru de partid ; b) munca colectivă a organelor conducătoare ale par-

tidului de jos pînă sus, bazată pe împărțirea strictă a muncii și pe răspunderea personală a fiecăruia pentru munca sa; c) stabilirea unor relații bine definite și regulate în toate organele de partid și instructajul viu și sistematic al organizațiilor de jos; d) concretizarea directivelor generale și controlul în ceea ce privește îndeplinirea lor.

Pornind de la aceasta:

a) Este necesar să fie lichidate definitiv starea de spirit și tendințele separatiste regionaliste, întărind în același timp, prin toate mijloacele, comitetele regionale și cele locale, transformîndu-le în organe cu adevărat conducătoare ale partidului.

b) Trebuie dezvoltate independența și activitatea de sine stătătoare a organizațiilor locale, ceea ce este una din condițiile cele mai de seamă pentru ridicarea capacității de luptă a întregului partid. Instanțele superioare nu trebuie să se substituie în muncă celor de jos. Sarcina lor este de a instrui, de a ajuta și controla munca organizațiilor inferioare. Trebuie căutat peste tot ca să se păstreze principiul răspunderii pentru conducerea muncii acestor organizații în raza lor de activitate (fabrică, raion, județ, regiune). Centralizarea cea mai severă a conducerii de partid trebuie să meargă mînă în mînă cu descentralizarea cea mai largă a funcțiunilor muncii de partid prin divizarea muncii între membrii comitetelor, creîndu-se grupe speciale pentru îndeplinirea unor anumite sarcini concrete de partid în care să fie atrași muncitorii activi fără partid.

c) Pe lîngă C.C., comitetele regionale și cele județene mai importante trebuie create resorturile: sindical, țărănesc, antimilitarist (A.M.I.), agitprop și femeiesc pentru concretizarea și punerea în practică a directivelor organelor partidului în sînul

organizațiilor de jos pe tărîmul respectiv al muncii de partid. Resorturile sînt organe ajutătoare ale comitetului și în nici un caz ele nu pot înlocui celula de partid (cum a fost, de exemplu, la Cluj, Bazargic) și nici comitetul. Munca unui resort nu constituie specialitatea exclusivă a resortului, ci este munca partidului în întregime.

d) Trebuie create fracțiuni comuniste în toate organizațiile de masă. Fracțiunea comunistă nu este o organizație de partid și nu înlocuiește nici celula, nici comitetul de partid. Ea este un organ al partidului chemat să asigure introducerea liniei partidului în organizațiile de masă și lucrează sub conducerea comitetului respectiv de partid (biroul celulei, comitetul local sau Comitetul Central). Fiecare membru al fracțiunii comuniste trebuie să facă parte din celula de partid în locul unde lucrează, în fabrică, uzină etc., sau din celula la care comitetul partidului va socoti necesar să-l atașeze.

e) Toate organele de partid, și în special organizațiile locale, trebuie să-și creeze mijloace proprii financiare prin strîngerea regulată a cotizațiilor și prin subscripții.

f) Socotind că stabilirea unei discipline bolșevice de fier este cea mai importantă condiție în lupta pentru centralizarea adevărată a partidului, mai ales în momentul de față, congresul însărcinează C.C. să urmărească fără cruțare orice călcare a disciplinei de partid, trăgînd la cea mai severă răspundere de partid pe cei care nesocotesc unitatea partidului. Disciplina de fier trebuie să fie înfăptuită pe baza controlării îndeplinirii sarcinilor primite, fiind însoțită de autocritică, mai ales de cea de jos, ceea ce constituie mijlocul cel mai important pentru consolidarea rîndurilor partidului și asigurarea unei conduceri cu adevărat bolșe-

vice a muncii întregului partid. Congresul obligă C.C. să vegheze cu severitate ca în realizarea acestor instrucţiuni să nu se calce regulile de conspiraţie, iar autocritica să nu fie transformată de elementele oportuniste şi fracţioniste în critică pentru subminarea şi dezorganizarea partidului.

6. Problema întăririi organelor conducătoare ale partidului reclamă intensificarea muncii pentru formarea noilor cadre de partid. Această sarcină nu poate fi îndeplinită decît prin ridicarea în organele de conducere ale partidului a muncitorilor, mai ales din întreprinderile mari, cari s-au evidenţiat în cursul luptelor revoluţionare de masă ca organizatori şi conducători, prin atragerea la munca activă de partid a femeilor proletare, avînd în vedere atît rolul lor însemnat în producţie cît şi continuitatea muncii partidului în caz de război. Trebuie dusă o luptă hotărîtă împotriva subaprecierii muncii cu cadrele de jos, care s-a manifestat atît într-o serie de comitete locale cît şi în instanţele superioare (Valea Jiului etc.). Cadrele de partid îşi fac educaţia în primul rînd în cursul luptei de clasă, însă, totodată, trebuie desfăşurată în mod larg munca de educaţie marxist-leninistă, de agitaţie şi propagandă prin cursurile de scurtă durată, conferinţe ş.a.m.d., înainte de toate pentru activul din întreprinderile mari. Congresul însărcinează C.C. să ia măsurile necesare pentru întărirea conducerii de partid în munca U.T.C. Partidul trebuie să caute a transforma U.T.C.-ul într-un adevărat conducător al luptei maselor tineretului muncitor şi să-l privească ca izvorul cel mai important de completare a rîndurilor partidului cu noi forţe.

Condiţia principală pentru asigurarea aplicării juste a liniei generale a partidului, pentru întărirea organizatorică a partidului, pentru educarea şi reeducarea cadrelor de partid constituie lămurirea justă şi la timp a problemelor celor mai actuale de partid prin organul central. Congresul obligă C.C. să ia măsuri urgente pentru ca organul central să apară regulat şi ca răspîndirea lui să fie organizată în toată ţara.

C.C. trebuie să asigure controlul cel mai sever asupra conţinutului organului său, căutînd ca fiecare număr apărut să prezinte pentru membrii partidului în lumina adevărată momentul actual şi directive foarte precise, concretizînd linia partidului în ceea ce priveşte sarcinile cele mai importante ale luptei muncitorilor, ţăranilor şi naţionalităţilor asuprite. Congresul obligă C.C. să ia măsurile necesare pentru crearea în toată ţara a unei reţele de corespondenţi pe uzine ai organului central şi, de asemenea, să introducă în el căsuţa poştală, prin care organizaţiile locale să primească instrucţiuni în chestiunile cele mai importante de organizare a partidului.

Congresul însărcinează C.C. să ia toate măsurile pentru crearea unei biblioteci leniniste populare, care să lumineze problemele fundamentale ale teoriei şi tacticii revoluţionare, să organizeze traducerea celor mai importante opere ale lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin.

Să intensifice munca sistematică pentru activizarea elementelor sănătoase politiceşte din emigraţie, exploatînd forţele lor pentru ajutorarea concretă a partidului (munca literară etc.).

Congresul însărcinează C.C. să ia măsurile necesare pentru desfăşurarea sub toate formele a muncii antimilitariste, extinzînd-o asupra maselor de recruţi, soldaţi şi rezervişti. Munca antimilitaristă trebuie să devină munca zilnică de masă a întregului partid. Organizînd masele de soldaţi, re-

cruți și rezerviști la lupta pentru cerințele lor zilnice, legînd această luptă cu lupta zilnică a maselor muncitoare, partidul trebuie să demaște caracterul de clasă și imperialist al armatei „Romîniei mari", pe care puterile imperialiste intenționează s-o folosească drept avangardă în intervenția militară contra Uniunii Sovietice.

7. „Bolșevizarea cere ca partidul nostru să se folosească de orice ocazie pentru a crea o rețea cît mai deasă și mai felurită de organizații muncitorești. Trebuie exploatată orice problemă la ordinea zilei pentru a deștepta la viață una sau alta din organizațiile ajutătoare, fie și puțin închegată, «liberă», numai cu condiția ca să fie o organizație trainică. «Partidele ilegale» trebuie să utilizeze orice posibilitate, chiar trecătoare, pentru a-i uni pe muncitorii simpatizanți" (Internaționala Comunistă).

Congresul constată că, după cum arată toată experiența internațională, partidul nostru ilegal va putea desfășura o activitate largă de masă numai prin combinarea justă a metodelor ilegale, semilegale și legale de muncă. Inainte de toate partidul trebuie să caute a întări munca pe tărîmul sindical, pentru întărirea sindicatelor revoluționare și cucerirea muncitorilor care pleacă din sindicatele reformiste și din alte sindicate reacționare, căutînd să creeze în întreprinderi sindicate puternice, legale și semilegale, de uzină, sindicate care să se sprijine pe adunările de delegați, comitete de uzină, bărbați de încredere etc. care să activeze fățiș, fără a mai cere permisiunea din partea autorităților. Paralel cu aceasta trebuie dată o atenție specială creării de organizații largi, care să existe în mod deschis. Trebuie de asemenea dată atenție muncii de masă printre studențime. Inăuntrul tuturor organizațiilor de masă semilegale trebuie create fracțiuni comuniste puternice, strîns legate de comitetele respective de partid. Partidul trebuie să dea mai multă atenție ca pînă acuma chestiunilor conducerii muncii Ajutorului roșu.

In domeniul mișcării țărănești trebuie construită și dezvoltată prin toate măsurile o rețea de comitete țărănești de acțiune; în regiunile naționalasuprite trebuie dezvoltată rețeaua de organizații național-revoluționare.

8. Lupta pentru aplicarea justă a principiilor bolșevice de clădire a partidului, pentru organizarea justă a aparatului de partid, pentru păstrarea strictă a disciplinei de partid și a regulilor fundamentale ale conspirației este tot așa de importantă ca și lupta pentru linia politică justă. Această luptă trebuie dusă de fiecare organizație de partid, toate organele de partid și fiecare membru de partid trebuie s-o ducă cu aceeași stăruință ca și lupta împotriva abaterilor oportuniste de la linia partidului. Congresul obligă C.C. să întrebuințeze cele mai hotărîte măsuri de pedepsire față de comuniștii care calcă regulile de conspirație.

Structura justă a organelor și organizațiilor de partid, ridicarea nivelului de cunoaștere a metodelor conspirative de muncă, întărirea disciplinei de partid, lupta contra purtării ușuratice duc la consolidarea întregii munci de partid și a legăturilor partidului cu masele, la ridicarea autorității partidului în mase, la ferirea cadrelor de căderi dese.

9. Situația internă a țării, precum și pericolul tot mai mare ca Romînia să devină avanpostul pentru dezlănțuirea unei noi intervenții militare împotriva U.R.S.S. impun C.C., comitetelor regionale și comitetelor locale de partid, tuturor celulelor partidului să dea dovadă de îndrăzneală și

inițiativă maximă în ceea ce privește reorganizarea rîndurilor partidului, regruparea forțelor de partid, crearea organizațiilor speciale, cu scopul de a asigura la timp concentrarea cea mai bună o forțelor partidului pe fronturile cele mai importante de luptă.

LUPTELE ECONOMICE ALE PROLETARIATULUI, SARCINILE ȘI TACTICA PARTIDULUI IN MIȘCAREA SINDICALĂ

In lupta pentru ieșirea revoluționară din criză — a cărei condiție principală este cucerirea majorității clasei muncitoare —, dintre toate organizațiile de masă muncitorești, sindicatele revoluționare au cea mai mare însemnătate. Mobilizarea maselor muncitorești împotriva ofensivei capitalului contra nivelului de trai al maselor muncitoare, organizarea luptelor economice ale muncitorilor industriali și agricoli, mai ales ale detașamentelor lor hotărîtoare din principalele ramuri de producție, organizarea luptei maselor tot mai mari de șomeri pentru cerințele lor zilnice concrete și generale — iată calea pentru ridicarea pe o treaptă superioară a luptei maselor muncitoare împotriva puterii burghezo-moșierești și a sprijinului ei social principal în sînul clasei muncitoare, împotriva social-fascismului. Partidul social-democrat... influențează asupra maselor muncitoare, înainte de toate, prin sindicatele reformiste; astfel, nimicirea acestei influențe social-democrate nu poate să aibă loc fără nimicirea influenței sindicatelor reformiste.

Ofensiva capitalului și situația clasei muncitoare

1. Capitalismul romîn, în căutarea unei ieșiri din criză pe spinarea clasei muncitoare, recurge la metode cu totul sălbatice de exploatare și asuprire a muncitorilor. Raționalizarea capitalistă din Romînia, care s-a introdus și se introduce în condițiile unei tehnici cu nivel scăzut, s-a făcut printr-o exploatare deosebit de hrăpăreață a puterii de muncă. Criza a mărit și mai mult concedierea în masă a muncitorilor, care începuse încă în perioada raționalizării capitaliste. Intr-un șir de regiuni industriale, majoritatea întreprinderilor au fost închise (industria forestieră în Valea Mureșului, industria minieră în Valea Jiului). In același timp au avut loc concedieri în masă la întreprinderile și instituțiile de stat (căile ferate, diferitele întreprinderi de stat, funcționarii de stat). Numai industria de război lucrează din plin, mărind exploatarea muncitorilor care lucrează într-însa.

2. Paralel cu închiderea completă sau parțială a întreprinderilor și cu concedierea în masă a muncitorilor are loc scăderea salariului la jumătate și chiar la mai mult. Peste tot se introduce din nou munca cu bucata; prețurile la acord scad în mod sistematic. Pentru un salariu de foame muncitorul este silit să lucreze cîte 12, 14 și 16 ore pe zi nu numai în întreprinderile mici, ci și în cele mari (atelierele căilor ferate din București, fabricile textile, rafinăriile de petrol și altele). In special scad salariile femeilor și tineretului, al căror număr crește în producție. Intr-un șir de întreprinderi se introduce ziua micșorată de lucru cu micșorarea respectivă a salariului și sistemul „concediilor" forțate.

3. O dată cu aceasta se măresc impozitele directe și indirecte, amenzile și tot felul de rețineri din salariu. Pentru șomeri nu există nici un fel de asigurare socială ; se dă ajutor pe baze filantropice de către comune numai în timpul iernii și numai unei părți dintre șomeri, și aceasta constă în acordarea unei supe mizerabile.

Ofensiva capitalului contra nivelului de trai al clasei muncitoare se face prin toate metodele de teroare sălbatică fascistă a puterii de stat burghezo-moșierești, cu ajutorul direct și activ al social-democrației și al birocrației sindicale reformiste.

Caracterul luptelor de clasă și învățămintele lor

4. După Congresul al IV-lea al Partidului Comunist din Romînia, dezvoltarea luptelor de clasă se caracterizează printr-o tendință de continuă creștere. Clasa muncitoare trece din ce în ce mai mult la contraofensivă împotriva ofensivei capitalului, recurgînd la noi mijloace și metode de luptă economică, dobîndite din experiența luptei sale revoluționare ; se înmulțesc demonstrațiile de stradă organizate de greviști, cerințele economice se leagă din ce în ce mai mult cu cerințele politice (dreptul de organizare și întrunire, eliberarea arestaților politici etc.). Sporește lupta împotriva dictaturii burghezo-moșierești (lupta pentru libertatea organizațiilor revoluționare muncitorești, deschiderea cu de la sine putere a căminelor muncitorești închise de autorități, organizarea fără permisiune a întrunirilor și mitingurilor) și tot mai dese sînt ciocnirile maselor muncitoare cu forțele armate ale puterii de stat (cu poliția, jandarmeria,

unitățile militare), ceea ce dovedește ascuțirea puternică a luptei de clasă a proletariatului.

5. Trăsăturile caracteristice ale luptelor economice din perioada trecută sînt :

Năzuința maselor către frontul unic revoluționar ; creșterea solidarității greviste a muncitorilor din diferite ateliere și întreprinderi ; întărirea rezistenței greviste ; reînceperea unor lupte noi în scurt timp după înfrîngere (Lemaître, Buhuși, Valea Jiului și altele); o cotitură, deși cu totul slabă, în problema luptei comune a șomerilor și a muncitorilor care lucrează (București, Arad și altele); cazuri de organizare a ajutorării șomerilor din partea țăranilor din satele învecinate (grevele la Neuman din Arad).

Evenimentul cel mai însemnat din punctul de vedere al perspectivei luptei revoluționare este intrarea în luptă a muncitorilor din ramurile hotărîtoare ale industriei (mișcarea ceferiștilor, a metalurgiștilor din Reșița, a minerilor din Valea Jiului, a muncitorilor din portul Galați etc.). Totuși muncitorii din industria petroliferă, ca și din unele centre industriale metalurgice importante (Nadrag, Calan), stau încă deoparte de lupta economică. Lupta economică a clasei muncitoare sparge granițele legalismului sindical reformist. Conflictele și luptele economice izbucnesc contra împotrivirii ascunse sau pe față a conducătorilor sindicatelor reformiste, rupînd barierele arbitrajului fascist.

6. Una din trăsăturile principale ale luptei economice a proletariatului din Romînia este predominarea în timpul de față a elementelor de spontaneitate, care caracterizează clar pregătirea de luptă a maselor largi muncitoare împotriva capitalului și a social-fascismului, precum și rolul insuficient al sindicatelor revoluționare și al partidului comu-

nist în munca de organizare şi conducere a luptei economice zilnice a muncitorilor.

Deşi sindicatele unitare după Congresul al IV-lea al partidului, după plenara a X-a a Internaţionalei Comuniste şi după Congresul al V-lea al Internaţionalei Sindicale Roşii au progresat întrucîtva pe drumul lărgirii legăturilor lor organizatorice cu masele largi muncitoreşti, pe drumul organizării şi conducerii luptei maselor şi al stabilirii frontului unic de jos, totuşi ele n-au îndeplinit sarcinile impuse lor de situaţie şi de faptul ascuţirii luptei de clasă.

Conducerea partidului şi a C.G.S.U. s-au arătat neputincioase ca urmare a poziţiei lor oportuniste în chestiunile luptei economice (ceea ce s-a văzut în special în evenimentele din Lupeni) şi ca urmare a descompunerii fracţioniste. Numai îndepărtarea ambelor conduceri a dus la schimbarea metodelor de conducere a luptelor economice de către partid şi sindicate şi la întărirea, deşi cu totul neîndestulătoare, a rolului partidului în luptele economice şi la o oarecare întărire organizatorică a mişcării sindicale revoluţionare. Însă şi pînă acum încă, în multe cazuri, partidul şi sindicatele află despre lupta muncitorilor numai după izbucnirea grevei („Phenix" din Bucureşti). Unele organizaţii nu şi-au pus încă sarcina conducerii luptelor economice peste capul sindicatelor reformiste („Lemaître"-Bucureşti, Fabrica textilă-Timişoara şi altele), sau nu s-au străduit să cucerească conducerea în cursul desfăşurării grevei („Phenix"-Bucureşti), sau, ca urmare a subpreţuirii influenţei sindicatelor social-fasciste, au pierdut conducerea din mînă în cursul luptei („Zimmer"-Bucureşti). Consiliul general al Sindicatelor unitare n-a lucrat îndeajuns pentru lărgirea legăturii cu masele în luptă, pentru organizarea independentă a luptei maselor pentru aplicarea largă a tacticii frontului unic de jos cu muncitorii social-democraţi şi cei neorganizaţi. Ca urmare, social-fasciştii au reuşit în multe locuri să înăbuşe lupta clasei muncitoare.

Sindicatele amsterdamiste şi mileriste şi lupta economică a proletariatului

7. Sindicatele social-fasciste (amsterdamiste) au făcut tot posibilul să dezarmeze clasa muncitoare în faţa ofensivei capitalului şi să obţină scăderea nivelului de trai al muncitorimii cu scopul de a asigura ieşirea capitalistă din criză. Ele sprijină politica „arbitrajului" şi contribuie din toate puterile lor la introducerea micşorării salariilor muncitorilor minieri, ceferişti, ale muncitorilor din porturi şi ale metalurgiştilor din Reşiţa. Ele au sabotat lupta şomerilor, au ajutat poliţiei să aresteze pe muncitorii activişti care demonstrau. Ele au propus organizarea ajutorării şomerilor în contul intereselor muncitorilor care lucrează, ele conlucrează la micşorarea ajutorului mizerabil ce se dă muncitorilor de către Casele de asigurare. Acolo unde ele nu pot să împiedice lupta muncitorilor contra ofensivei capitalului, ele încearcă, prin fraze de stînga şi prin manevre, să capete încrederea maselor, să stea în fruntea luptei lor pentru ca să trădeze această luptă (demonstraţia ceferiştilor de la 23 februarie 1931 din Cluj, greva la „Phenix" ş.a.m.d.), şi acolo unde această trădare întîmpină împotrivirea muncitorilor, ele acţionează deschis ca spărgători de grevă (Arad, Valea Mureşului).

8. Fraza „de stînga" întrebuinţată din cînd în cînd de către social-democraţi şi de către sindicatele amsterdamiste cu scopul de a împiedica trecerea maselor în tabăra revoluţiei este completată de politica ghelerteriştilor şi mileriştilor. Ghelerteriştii, constituind aripa „stîngă" a social-fascismului, întrebuinţînd uneori chiar „critica" contra social-democraţiei şi, prin fraza lor „radicală", jucînd rolul de partizani „ai unificării" mişcării muncitoreşti, încearcă să stăpînească starea de spirit revoluţionară a maselor şi, folosindu-se de încrederea lor, să le trădeze lupta. Ei au trădat lupta muncitorilor de la „Lemaître", opunîndu-se dezvoltării mişcării greviste şi renunţînd la primirea ajutorului pentru grevişti din partea sindicatelor revoluţionare (unitare); au dus la înfrîngere lupta eroică a muncitorilor.

Mileriştii, care se intitulează partizani ai Internaţionalei Sindicale Roşii, au spart de fapt Sindicatele unitare şi şi-au creat sindicatele lor „independente" cu scopul sabotării şi trădării luptei de clasă a proletariatului. Cu toate că reprezentantul lor a recunoscut la Congresul al V-lea al Internaţionalei Sindicale Roşii, în mod formal, caracterul lichidatorist al activităţii lor, continuă să ducă tocmai această politică de lichidare şi trădare. In greva lucrătorilor textilişti din Timişoara (noiembrie-decembrie 1930) ei au activat contra lărgirii şi ascuţirii grevei, contra organizării pichetelor de grevă, au sabotat alegerile comitetului de grevă, iar apoi au sabotat şi activitatea lui, şi, în sfîrşit, au îndemnat în mod deschis pe muncitori să primească scăderea salariului. Teoria mileriştilor de a menţine cu orice preţ legalitatea sindicatelor nu înseamnă altceva decît dezarmarea proletariatului, supunerea sa organizaţiilor burgheziei şi transformarea sindicatelor din organe ale luptei de clasă în organe de sabotare şi înăbuşire a acestei lupte.

După cum în mod just constată rezoluţia Biroului executiv al Internaţionalei Sindicale Roşii, „activitatea şefilor «Sindicatelor de uzină şi industrie» (sindicatele mileriste) de la Congresul al V-lea încoace dovedeşte în mod clar continuarea îndepărtării mileriştilor de la I.S.R. înspre social-fascism".

Impotriva sindicatelor amsterdamiste, social-fasciste, împotriva ghelerteriştilor, ca şi împotriva mileriştilor, care merg cu paşi repezi spre social-fascism, partidul şi Sindicatele unitare au dus pînă acuma o luptă insuficientă în masă, ceea ce explică faptul că toate sindicatele acestea contrarevoluţionare mai au influenţă şi pînă acum încă asupra diferitelor pături ale clasei muncitoare.

Sarcinile şi tactica partidului în luptele economice şi în mişcarea sindicală

PREGATIREA ŞI CONDUCEREA LUPTELOR ECONOMICE

9. In perioada ofensivei turbate a capitalului contra nivelului de trai al muncitorului, cînd burghezia tinde să iasă din criză pe seama punerii întregii greutăţi a acestei crize asupra clasei muncitoare, toate organizaţiile de partid trebuie să dea cea mai mare atenţie pregătirii, organizării şi conducerii independente a luptelor economice ale proletariatului.

„Lupta pentru nivelul de trai al clasei muncitoare în situaţia actuală se dezvoltă în lupta pentru comunism, pentru că ea ridică nu numai problema salariului, ci şi problema nimicirii întregului sistem de exploatare şi asuprire" (Sesiunea a VIII-a a Consiliului Central al Internaţionalei Sindicale Roşii).

10. Organizațiile de partid vor putea sta în fruntea mișcării maselor numai atunci cînd vor face o cotitură hotărîtoare în munca de pregătire a luptelor economice, mai întîi de toate prin transportarea întregii lupte de pregătire în întreprindere. „Intreprinderea este acea cetate care trebuie să fie cucerită, aceasta este unica cale spre cucerirea majorității clasei muncitoare“ (Sesiunea a VIII-a a Consiliului Central al I.S.R.). Chiar din primul moment al pregătirii grevei trebuie atrase la organizarea ei toate elementele active din întreprindere, trebuie dezvoltată inițiativa lor și folosită prin toate măsurile pentru mobilizarea masei muncitoare. Acolo unde nu sînt posibilități de a se organiza adunări generale pe ateliere și de uzină, trebuie organizate consfătuiri cu grupe de muncitori, analizînd cerințele muncitorilor și căile de pregătire mai departe a luptei. Ca rezultat al acestor consfătuiri și adunări trebuie să fie ales, în procesul de pregătire al luptei, de către toți muncitorii din întreprindere, un comitet de acțiune, care să elaboreze, cu participarea maselor largi de muncitori, un program de revendicări, ținînd seamă chiar de cele mai mici momente și cerințe care frămîntă masele muncitoare. Inainte de declararea grevei sau în timpul grevei trebuie ales un comitet de grevă, trebuie să fie organizate pichetele de grevă și gărzile de autoapărare, astfel ca ele să-și ocupe posturile lor din primul moment al declarării grevei. In comitete trebuie să fie reprezentate femeile și tineretul. Un mare rol îl are în pregătirea luptelor economice presa (gazeta locală, gazeta de fabrică, manifestele speciale), care trebuie să analizeze cerințele muncitorilor, să mobilizeze și să demaște cu fapte concrete trădarea și încercările de spargere a mișcării greviste de către social-fasciștii de toate nuanțele. Demascarea șefilor social-fasciști în rolul lor de unelte active de înăbușire și spargere a mișcării greviste este o sarcină care nu poate fi despărțită de sarcina de pregătire și conducere a luptei economice.

Comitetul de grevă, ales de muncitori la declararea grevei, trebuie să împartă munca printre toți membrii săi, ca fiecare să știe ce are el de făcut.

Pentru a fi la înălțimea rolului său și pentru a se bucura de influență printre masele largi ale greviștilor, comitetul de grevă trebuie să fie legat cu masele greviste ; de aceea este necesar ca să fie aleși delegați pe ateliere și grupe, pentru ca astfel să se poată la nevoie strînge repede muncitorii și să se poată introduce printre ei directivele comitetului de grevă prin adunări (generale sau pe grupe), iar printr-un buletin special trebuie informați greviștii tot timpul de mersul luptei.

Intre comitetul de grevă și comitetul șomerilor trebuie să existe o legătură strînsă, înfăptuită cu ajutorul reprezentării reciproce ; șomerii trebuie să fie atrași în pichetele de grevă și în gărzile de autoapărare. In satele care se află în apropierea locului de grevă trebuie dusă munca printre țărănimea muncitoare, trebuie chemați țăranii la ajutorarea materială a greviștilor și la refuzul de a lua parte ca spărgători de grevă. Femeile greviștilor trebuie atrase la demonstrațiile de stradă împreună cu muncitorii greviști și la organizarea ajutorării greviștilor. Trebuie organizată sprijinirea activă a grevei dintr-o întreprindere sau dintr-o ramură de industrie de către celelalte, sub forma votării unor rezoluții corespunzătoare, a sprijinirii materiale a greviștilor, organizării de demonstrații, precum și solidarizării cu greviștii prin întinderea grevei la alte întreprinderi sau ramuri de industrie

(organizînd adunări ale greviştilor la porţile întreprinderilor care funcţionează etc.) şi fără a se mărgini în cazul acesta numai la lozincile de solidarizare, ci punînd în aceste greve cerinţele concrete economice ale muncitorilor din întreprinderile respective.

O importanţă enormă are încetarea organizată a grevei. Cînd continuarea grevei devine cu neputinţă, hotărîrea asupra condiţiilor încetării ei trebuie să fie luată de către toţi greviştii sau de majoritatea lor.

11. In cursul dezvoltării grevei economice trebuie luate măsurile pentru ridicarea ei la o treaptă mai înaltă, recurgînd în acest scop la lansarea de lozinci politice concrete, înţelese de masă, izvorîte din situaţia şi lupta lor economică (împotriva arbitrajului, a terorii poliţieneşti, pentru recunoaşterea comitetelor de fabrică sau de uzină, pentru existenţa deschisă a organizaţiilor revoluţionare, împotriva pregătirii de război), legîndu-le cu lozincile generale politice ale partidului. Campania sistematică împotriva pregătirii războiului contrarevoluţionar împotriva U.R.S.S. trebuie să facă parte din toată activitatea de zi cu zi a sindicatelor revoluţionare, a opoziţiilor roşii ş.a.m.d.

„Lozinca grevei politice de masă, ridicată de Congresul al V-lea al Profinternului, rămîne şi mai departe lozinca care uneşte şi îndrumează toată lupta economică a maselor muncitoare spre ieşirea revoluţionară din criză.

In legătură cu aceasta trebuie avut în vedere că, în situaţia avîntului revoluţionar în creştere şi în condiţiile existenţei unei organizaţii sindicale revoluţionare puternice, este posibilă o transformare rapidă a celor mai simple forme de luptă în forme mai superioare, a grevei parţiale

în greve largi de masă economice şi politice care să cuprindă raioane întregi şi ramuri întregi ale industriei" (Sesiunea a VIII-a a Consiliului Central al I.S.R.).

ORGANIZAREA ŞI CONDUCEREA LUPTEI ŞOMERILOR

12. Criza care creşte aruncă afară din producţia industrială şi agricolă sute de mii de muncitori. Mişcarea risipită şi neorganizată a şomerilor uşurează fasciştilor şi social-fasciştilor înfrînarea acţiunilor şomerilor, slăbirea luptei lor prin măsuri filantropice ş.a.m.d. Aceasta obligă partidul şi sindicatele revoluţionare să isprăvească în mod hotărît cu subpreţuirea mişcării şomerilor şi să desfăşoare pe larg munca între şomeri, organizînd lupta lor pe baza tacticii frontului unic de jos.

Sarcina organizării şi conducerii mişcării şomerilor impune:

1) Crearea pretutindeni de comitete ale şomerilor, ca formă principală de organizare a mişcării şomerilor.

Comitetele şomerilor trebuie să fie alese în locurile unde şomerii se strîng în permanenţă: pe lîngă birourile de plasare, pe lîngă ospătăriile pentru şomeri, pe lîngă biroul de distribuire a ajutorului ş.a.m.d. In centrele mai mari, comitetele răzleţe ale şomerilor trebuie unite într-un comitet local (orăşenesc), tinzînd apoi spre crearea comitetului regional al şomerilor, convocînd în acest scop o conferinţă a comitetelor de şomeri cu participarea reprezentanţilor sindicatelor revoluţionare, reprezentanţilor muncitorilor din întreprinderi etc. In comitetele şomerilor trebuie să fie reprezentate femeile şi tineretul.

2) Şomerii trebuie să fie atraşi în sindicatele revoluţionare, în opoziţiile sindicale, ca membri cu drepturi depline, fără plata cotizaţiilor.

3) Fiecare organizaţie sindicală trebuie să-şi creeze comisii pentru munca printre şomeri, pentru împrăştierea presei sindicale şi a presei speciale printre şomeri, pentru informarea şomerilor asupra grevelor care se pregătesc, pentru elaborarea cerinţelor şomerilor şi pentru recrutarea dintre ei de partizani ai sindicatelor şi opoziţiilor sindicale revoluţionare.

4) Trebuie atraşi şomerii la lupta grevistă, atrăgînd reprezentanţii lor în comitetele de grevă; de asemenea trebuie recurs la crearea pichetelor de grevă şi a gărzilor de autoapărare mixte (din grevişti şi şomeri); pe de altă parte, muncitorii care lucrează trebuie atraşi la demonstraţiile şomerilor; trebuie organizate greve în semn de sprijinire a revendicărilor şomerilor.

5) Existenţa la ţară a unor mase enorme de elemente proletare şi semiproletare lovite de şomaj şi lipsite de orice fel de ajutor pune în faţa partidului sarcina organizării luptei lor prin crearea comitetelor de şomeri la sate şi legarea activităţii lor cu comitetele de şomeri ale muncitorilor de la oraşe (marşurile flămînzilor, ale şomerilor de la sate la oraş; demonstraţiile comune cu muncitorii industriali etc.). Şomerii izgoniţi de guvern din centrele mari la ţară pot deveni într-o măsură însemnată un ajutor în opera de organizare a proletariatului agricol şomer.

6) Prin darea pe mîinile sindicatelor social-democrate a cîtorva sute de mii de lei, sub pretextul acordării unui ajutor şomerilor, guvernul Iorga-Argetoianu se sileşte să sprijine pe calea aceasta influenţa reformiştilor asupra maselor de şomeri,

plătindu-şi astfel, în acelaşi timp, agentura sa în sînul clasei muncitoare. Trebuie dusă o campanie de zi cu zi de demascare împotriva social-democraţilor, pe baza tuturor faptelor izolate, concrete, arătînd politica lor trădătoare faţă de şomeri, dovedind maselor că politica lor de „ajutorare a şomerilor“ pe seama reţinerilor din salariile muncitorilor înseamnă apărarea directă a intereselor burgheziei.

Tactica şi organele frontului unic de jos

13. Condiţia fundamentală necesară mobilizării şi organizării maselor largi la lupta împotriva ofensivei capitalului şi pentru demascarea social-fasciştilor este aplicarea justă a tacticii frontului unic de jos pe baza cerinţelor parţiale ale clasei muncitoare şi alegerea organelor de front unic din sînul însuşi al maselor : comitetelor de fabrică sau de uzină, comitetelor de grevă, comitetelor de şomeri ş.a.m.d.

14. În aceste organe de front unic de jos trebuie atraşi nu numai muncitorii revoluţionari fără partid, ci şi cele mai bune elemente luptătoare dintre muncitorii organizaţi în sindicatele social-fasciste şi alte sindicate reacţionare sau care se află încă sub influenţa acestora, pentru ca pe baza faptelor concrete, în procesul activităţii comune, să-i convingem de rolul şi caracterul trădător al politicii şefilor social-democraţi şi a-i smulge de sub influenţa acestor şefi.

Punîndu-şi ca scop atragerea maselor celor mai largi de muncitori organizaţi şi neorganizaţi în frontul unic de luptă, partidul explică neîncetat maselor că îngăduirea şefilor social-fascişti în aceste organe creează condiţii care duc la sparge-

rea frontului unic proletar, întrucît șefii acestia nu sînt reprezentanți ai intereselor muncitorilor, ci agentii și uneltele capitaliștilor.

15. Toate organizațiile de partid trebuie să ducă muncă sistematică pentru crearea comitetelor de fabrică sau de uzină în întreprinderi.

Celulele de fabrică sau de uzină trebuie să pregătească terenul pentru crearea comitetelor de fabrică sau de uzină prin convocarea consfătuirilor pe ateliere, a adunărilor, scoaterea de manifeste, gazete pe fabrică sau pe uzină etc., pentru ca apoi, folosind momentul ridicării activității masei din uzină (de exemplu în legătură cu vreun conflict cu patronul etc.), să ia asupra lor inițiativa creării comitetului de uzină sau de fabrică, care să fie ales la adunarea generală dintre muncitorii revoluționari cei mai de frunte.

Comitetul de fabrică sau de uzină trebuie să fie ales pe baza celei mai largi democratii proletare. El trebuie să fie legat cu muncitorii din toate atelierele, cu ajutorul unei largi rețele de bărbați de încredere, și trebuie să împartă munca astfel printre membrii comitetului, ca fiecare din ei să conlucreze în mod activ la menținerea legăturilor comitetului de fabrică sau de uzină cu masa.

16. Secția noastră sindicală din întreprindere nu trebuie să se uite la comitetul de fabrică sau de uzină ca la un organ supus formal (așa cum au făcut tovarășii noștri în Arad, sau cum s-a exprimat acest lucru în gazeta fabricii „Astra"), ci trebuie să-și asigure conducerea, căutînd ca în comitetul de fabrică să fie aleși cei mai buni dintre activiștii săi, pe baza autorității cucerite de ei printre muncitorii din întreprindere.

Prin fracțiunea lor în comitetul de fabrică, tovarășii noștri trebuie să facă propuneri care exprimă interesele și cerințele maselor și trebuie să lupte pentru înfăptuirea lor prin mobilizarea maselor pe baza tacticii frontului unic de jos. Alegerea tovarășilor noștri în comitetele de fabrică și primirea propunerilor lor vor atîrna de activitatea și de linia justă dusă de fracțiunea noastră în toate chestiunile care frămîntă pe muncitori. De această activitate va depinde și posibilitatea de a atrage majoritatea muncitorilor în sindicat sau în secția sindicală a fabricii respective, sau posibilitatea organizării secțiilor sindicale, dacă ele nu există încă.

17. Comitetul de fabrică (comitetul întreprinderii) este un organ permanent de front unic al muncitorilor din fabrică. Comitetele și organele de front unic alese numai pentru ducerea unei acțiuni oarecare, a unei campanii ș.a.m.d. au un caracter vremelnic. Acestea sînt comitetele de acțiune și comitetele de grevă, care trebuie să fie alese numai pe timpul duratei acțiunilor respective; comitetul de acțiune pe timpul pregătirii unei greve oarecare, a unei demonstrații etc., iar comitetul de grevă pe timpul duratei grevei.

Comitetul de fabrică trebuie să fie inițiatorul, organizatorul și sîmburele tuturor acestor comitete vremelnice de front unic.

Lupta pentru crearea și existența deschisă a sindicatelor revoluționare de masă

18. Crearea sindicatelor revoluționare de masă pe bază de întreprindere este una din condițiile cele mai importante pentru întărirea legăturii partidului cu masele largi ale muncitorilor și pentru întărirea rolului său conducător în luptele economice

și în munca de cucerire a majorității clasei muncitoare.

Lupta pe care a dus-o partidul și Sindicatele unitare de la dizolvarea Sindicatelor unitare pînă în toamna anului 1930 pentru cucerirea mai departe a existenței deschise a Sindicatelor unitare n-a avut succes și din cauză că această luptă n-a fost strămutată în măsură suficientă în întreprindere și n-a fost legată cu cerințele concrete și cu lupta maselor muncitoare, precum și pentru faptul că înăuntrul Sindicatelor unitare s-a evidențiat aripa legalistă oportunistă, care tindea să acomodeze și să supună sindicatele legislației burgheziei.

19. A lupta pentru existența deschisă a Sindicatelor unitare înseamnă, în etapa actuală, a lupta în special pentru crearea unor noi sindicate revoluționare fățișe de masă, care, nu după numire, ci după conținutul muncii lor, să fie continuarea Sindicatelor unitare. Cu toate că în ultimul timp s-au evidențiat în masele înseși ale muncitorilor tendințele de a merge pe acest drum, partidul nu a știut să îndrepte tendințele muncitorilor pe drumul just, ci s-au ținut de grupele sindicale ilegale, slabe numericește, rupte de masele largi.

Sindicatele revoluționare de masă trebuie să fie create legal acolo unde există asemenea posibilități (adică cu îndeplinirea formalităților legale), iar acolo unde asemenea posibilități nu sînt trebuie create sindicate semilegale (adică fără îndeplinirea formalităților legale), cucerind cu de la sine putere dreptul la existența deschisă. Linia noastră în această chestiune se rezumă la aceea că partidul trebuie să ajungă să fie înconjurat în mod permanent în toată țara, și mai ales în centrele industriale de bază, cu sindicate de masă, prin care să se poată lega cu masele largi,

și să folosească toate posibilitățile existente din diferitele regiuni ale țării.

20. Caracterul revoluționar al sindicatelor deschise trebuie să se manifeste, în primul rînd, întraceea că ele trebuie să fie în fruntea luptelor economice ale muncitorilor, în fruntea luptei șomerilor, demascînd rolul trădător al șefilor social-fasciști și legînd lupta economică a muncitorilor cu lupta generală a proletariatului împotriva regimului capitalist. Existența deschisă a acestor sindicate înseamnă pentru noi nu supunerea față de legile fasciste, ci folosirea cea mai largă a posibilităților legale existente cu scopul mobilizării și organizării maselor largi la lupta împotriva barierelor pe care burghezia le pune mișcării revoluționare. Trebuie luptat în modul cel mai hotărît împotriva tendințelor legaliste, lichidatoriste, care se exprimă în aceea că lupta proletariatului se poate organiza numai atît cît aceasta nu pune sub amenințare existența legală a sindicatelor.

Asemenea tendințe legaliste, care se observă la unii membri ai sindicatelor, duc la izolarea sindicatelor revoluționare de mase, ceea ce ușurează burgheziei să le lichideze („Dezrobirea“ în București, Tomulescu la Iași ș.a.m.d.).

21. Totodată partidul trebuie să ducă lupta contra tendințelor oportuniste „de ultrastîngă“ care se exprimă în neînțelegerea rolului specific al sindicatelor ca organizații de masă și în considerarea sindicatelor ca filiale directe ale partidului, precum și în pretenția ca sindicatele să declare legătura lor cu Partidul comunist și recunoașterea publică a conducerii sale.

22. Sindicatele revoluționare trebuie să se creeze și să se întărească în cursul luptei maselor pentru cerințele lor concrete. Numai apărînd în

fața maselor ca organizații create în luptă și pentru conducerea acestei lupte, sindicatele revoluționare pot cîștiga încrederea maselor și se pot transforma în organizații de masă, capabile de a-și apăra existența lor deschisă și de a-și îndeplini rolul lor de organizator și conducător al acestor mase.

23. Linia spre crearea unor sindicate noi, deschise, de masă, nu înseamnă de loc lichidarea în mod mecanic, dizolvarea sau slăbirea muncii în Sindicatele unitare existente, legale sau ilegale, ci, dimpotrivă, înseamnă întărirea și lărgirea activității acestora pentru folosirea lor ca puncte de sprijin și de plecare pentru crearea de noi sindicate deschise sub alt nume. Acolo unde nu sînt posibilități de a crea sindicate revoluționare deschise, trebuie create sindicate ilegale. Însă grupele sindicale ilegale trebuie să năzuiască spre folosirea tuturor formelor de organe legale în întreprinderi și spre cucerirea existenței deschise.

24. Baza organizatorică a sindicatelor revoluționare trebuie să fie în întreprinderile mari sindicatul pe întreprindere, iar în cele mici grupa sindicală pe întreprindere.

Dînd cea mai mare atenție întreprinderilor mari, nici un moment nu trebuie neglijați muncitorii din întreprinderile mici (cum s-a întîmplat în Arad, Oradea Mare etc., cu brutarii și frizerii).

Activitatea sindicatelor trebuie să se concentreze în special în întreprinderi, precum și acolo unde sindicatele își au localurile lor deschise.

Consfătuirile, adunările, întrunirile trebuie să se facă în întreprinderi, cu participarea nu numai a muncitorilor organizați, ci și a celor neorganizați și a membrilor sindicatelor social-fasciste, cu

scopul de a cuceri încrederea lor și de a-i atrage în sindicat în cursul muncii zilnice.

Sindicatele trebuie să creeze o rețea de bărbați de încredere pe ateliere, pentru ca prin ei să fie informate exact despre tot ce se petrece în întreprindere și în masa muncitoare și pentru ca hotărîrile organelor conducătoare ale sindicatelor să se poată preda fără întîrziere în toate colțurile întreprinderii. Trebuie căutat ca în comitetul sindicatelor, în aparatul bărbaților de încredere ai sindicatului să intre cele mai active elemente. Trebuie introdus cu strictețe principiul alegerii organelor conducătoare.

Partidul trebuie să caute să facă o cotitură hotărîtoare în munca pentru organizarea și conducerea luptei muncitorilor forestieri și agricoli — păturile proletare cele mai numeroase și exploatate din Romînia, cărora partidul pînă acum aproape că nu le-a dat atenție. O sarcină urgentă a întregului partid este crearea sindicatelor muncitorilor agricoli pe moșiile mari și la țară. În timpul creării acestor sindicate trebuie dată o atenție specială raioanelor care se ocupă cu pescuitul, plutăritul, prelucratul lemnului, cu cultura viei, a sfeclei de zahăr și cu alte plantații industriale la care sînt ocupați un număr mare de muncitori agricoli.

Cu scopul de a pătrunde în masa muncitorilor agricoli trebuie începută o muncă sistematică înăuntrul sindicatelor existente social-fasciste și altele și trebuie organizată în ele fracțiuni comuniste și opoziția roșie.

25. Centralizarea sindicatelor trebuie să se facă pe scară locală, raională și regională, tinzînd spre centralizarea pe toată țara. Paralel cu aceasta trebuie să meargă pe scară națională cen-

tralizarea sindicală pe linia verticală (pe ramuri de industrie).

26. In acele sindicate care nu se găsesc cu totul sub influența noastră, Consiliul general, tinzînd să introducă linia revoluționară, nu trebuie să se mărginească la introducerea ei prin comitetele sau partizanii săi din organele conducătoare ale acestor sindicate, ci trebuie ca în același timp să organizeze un activ revoluționar de jos și să se sprijine pe el în introducerea liniei sale.

27. Pentru asigurarea introducerii liniei partidului în mișcarea sindicală trebuie create în sindicatele revoluționare, de sus pînă jos, fracțiuni puternice, capabile de acțiune, în care intră toți comuniștii, membrii sindicatului respectiv (membrii de partid și ai U.T.C.). Fiecare membru de partid trebuie să fie membru al sindicatului și să ia parte activă la munca lui.

In jurul fracțiunilor comuniste trebuie strîns un activ larg al muncitorilor fără partid.

28. In toate comitetele organizațiilor locale de partid trebuie create resoarte sindicale care să conducă munca fracțiunilor sindicale, precum și să concentreze atenția întregii organizații asupra chestiunilor conducerii și întăririi muncii sindicale prin fracțiunile comuniste.

Munca în sindicatele amsterdamiste, ghelerteriste, „independente" și național-fasciste

29. Sarcina de a izola... pe șefii social-fasciști, ghelerteriști și pe ceilalți impune Partidului comunist o muncă perseverentă, sistematică înăuntrul sindicatelor care se găsesc sub influența acestora. Partidul trebuie să lupte în modul cel mai hotărît contra subprețuirii influenței sindicatelor social-fasciste și contra tendinței de a evita munca înăuntrul lor, tendințe care se maschează adesea cu fraze „de stînga". In toate aceste sindicate trebuie să existe fracțiuni comuniste.

30. In jurul fracțiunilor comuniste trebuie create grupe largi închegate ale opoziției roșii.

Opoziția roșie în nici un caz nu-și poate pune ca sarcină „să forțeze pe liderii reformiști să activeze". Sarcinile ei trebuie să fie în gruparea independentă, în jurul său, a întregii mase de membri, precum și a muncitorilor neorganizați din întreprindere, în conlucrarea cu sindicatul revoluționar, în organizarea luptelor economice ale muncitorilor și în alungarea reformiștilor de pe pozițiile pe care le au în sînul clasei muncitoare.

Opozițiile roșii trebuie organizate pe bază de întreprindere, avînd în frunte un comitet legat cu toate atelierele întreprinderii. Opozițiile roșii trebuie să editeze buletinele, gazetele lor etc., unind pe cît posibil mase largi ale muncitorilor, dînd o atenție specială sindicatelor reformiste ale ceferiștilor, minerilor, metalurgiștilor, muncitorilor agricoli și muncitorilor din porturi. Opoziția roșie trebuie să popularizeze sindicatele revoluționare și să organizeze ieșirea grupată în masă a muncitorilor din sindicatele reformiste și trecerea lor în sindicatele revoluționare.

31. Pe scară locală opoziția roșie este condusă pe linie sindicală de consiliile sindicale locale ale sindicatelor revoluționare și își au reprezentanții lor în ele.

32. Fracțiunile comuniste în „sindicatele pe industrii și fabrici" (mülleriste) trebuie să ducă o luptă energică cu scopul demascării șefilor mileriști în fața muncitorilor care îi iau drept repre-

zentanţi ai liniei Internaţionalei Sindicale Roşii, cucerind aceste sindicate şi transformîndu-le în sindicate cu adevărat revoluţionare.

MUNCA PRINTRE FEMEI ŞI TINERET

33. O atenţie mare trebuie dată organizării femeilor şi tineretului muncitor, nu numai pentru că muncitoarele şi tineretul prezintă o importanţă tot mai mare în producţie, ci şi pentru că organizaţiile fasciste şi burgheze (cercurile sportive, cercurile de educaţie, organizaţiile de cercetaşi etc.) duc lupta pentru supunerea femeilor şi tineretului muncitor influenţei lor politice.

Fracţiunile comuniste ale sindicatelor revoluţionare trebuie să creeze secţii sindicale de tineret pentru organizarea tineretului muncitor.

Comitetul secţiilor de tineri muncitori trebuie să fie ales de către tineretul din sindicatele respective.

Secţiile sindicale ale tineretului trebuie să se ocupe cu apărarea intereselor economice ale tinerilor muncitori din întreprindere, să formuleze cerinţele lor, să organizeze lupta lor sub conducerea comitetului sindical sau a comisiei locale respective a sindicatelor.

Trebuie explicată muncitorilor vîrstnici din sindicat importanţa atragerii tineretului muncitor în sindicate. Trebuie lichidată subpreţuirea oportunistă a rolului tinerilor muncitori, care există la o parte din membrii partidului şi care se manifestă în indiferenţa faţă de secţiile de tineri şi chiar în dizolvarea lor. In acelaşi timp trebuie înfrînte tendinţele care se manifestă la unii membri ai U.T.C. de a opune secţiile de tineri sindicatelor, ceea ce duce la izolarea muncitorilor tineri de cei

vîrstnici şi împiedică ca sindicatele să se dezvolte prin atragerea muncitorilor tineri în ele.

Pentru organizarea muncii sindicale printre femeile muncitoare trebuie practicată organizarea conferinţelor regulate ale muncitoarelor pentru analiza şi pregătirea luptei femeilor muncitoare pe baza cerinţelor lor speciale. Pentru conducerea acestei munci trebuie organizate comisii feminine ale muncitoarelor în toate comitetele sindicatelor.

Asigurările sociale

34. Sindicatele revoluţionare trebuie să ducă o muncă sistematică pentru mobilizarea maselor în toate chestiunile care privesc asigurarea socială a muncitorilor. In primul rînd muncitorii trebuie să fie mobilizaţi împotriva purtării revoltătoare faţă de muncitori la dispensare şi pentru obţinerea plăţii regulate a pensiilor de tot felul de la Casele centrale, cercuale, de stat etc.

Lozinca centrală trebuie să fie : asigurarea deplină a muncitorilor contra bolii, invalidităţii, şomajului, bătrîneţii pe contul statului şi al patronului. O dată cu aceasta trebuie pusă revendicarea autonomiei complete a Caselor de asigurări sub lozinca : Casele de asigurări — în mîinile muncitorilor ! Trebuie dată o atenţie specială luptei împotriva scăderii pensiilor, care se încearcă a se introduce peste tot locul, sub pretextul restrîngerii cotizaţiilor în legătură cu şomajul.

Partidul trebuie să elaboreze un program special pentru mobilizarea maselor pe toate problemele concrete în legătură cu asigurarea socială, în care unul din punctele principale trebuie să fie

introducerea asigurării împotriva şomajului şi întinderea asigurării sociale asupra muncitorilor agricoli, asupra servitorilor etc.

Presa sindicală

35. Persecutarea sistematică a presei revoluţionare pune în faţa sindicatelor revoluţionare sarcina luptei pentru apărarea presei muncitoare, precum şi sarcina editării de noi gazete în locul celor interzise, editării de manifeste în chestiunile arzătoare de luptă şi viaţă ale clasei muncitoare. O deosebită importanţă o au gazetele de fabrică sau de uzină. În jurul gazetelor de fabrică trebuie să fie mobilizaţi cei mai buni activişti, în special din rîndurile tineretului muncitor.

Cadrele

36. Lărgirea şi întărirea mişcării sindicale impune crearea de cadre noi din activul sindical.

Inlăturînd acea parte a cadrelor vechi care nu se pot elibera de rămăşiţele social-democrate, reeducînd acea parte care este capabilă pentru aceasta, partidul trebuie să pună centrul de greutate pe ridicarea hotărîtă a noilor cadre, a cadrelor tinere care cresc şi se călesc în lupta revoluţionară.

„Organizaţia care nu ştie să pompeze în permanenţă forţe noi şi proaspete din uzine e condamnată la înţepenire şi la pervertire trade-unionistă. Această muncă trebuie începută cu îndrăzneală şi hotărîre, şi ne vom convinge cîtă energie ascunsă, spirit de sacrificiu, iniţiativă şi pregătire de luptă zac ascunse printre muncitorii din uzine. Trebuie ştiut de găsit forţe noi şi de scos la lumina zilei"

(Rezoluţia sesiunii a VI-a a Consiliului Central al I.S.R.).

Lozincile fundamentale în munca de mobilizare a maselor largi ale muncitorilor care lucrează, ale şomerilor, ale muncitoarelor şi ale tineretului muncitor sînt:

Impotriva scăderii salariului, împotriva întîrzierii plăţii salariului, lupta pentru mărirea salariului.

Asigurarea şomerilor şi şomerilor parţiali, pe contul statului şi al patronului, cu salariul întreg pierdut pe tot timpul şomajului pentru toate categoriile proletariatului (muncitorilor agricoli, servitorilor ş.a.m.d.).

Salariu egal la muncă egală pentru femei şi tineret.

Asigurarea pe contul statului a muncitorilor de toate categoriile contra şomajului, contra invalidităţii, bătrîneţii, bolii.

Lupta pentru existenţa deschisă a sindicatelor revoluţionare, pentru recunoaşterea din partea patronatului a comitetelor de fabrică sau de uzină, contra arbitrajului, contra terorii fasciste.

Impotriva războaielor imperialiste, împotriva pregătirii intervenţiei contrarevoluţionare de către imperialismul internaţional şi romîn împotriva U.R.S.S., pentru apărarea revoluţionară a Uniunii Sovietice.

CRIZA AGRARĂ ŞI MUNCA PARTIDULUI COMUNIST LA ŢARĂ

1. Condiţia principală a victoriei revoluţiei în Romînia este înfăptuirea alianţei de luptă a muncitorilor şi ţăranilor, sub hegemonia proletariatu-

lui și sub conducerea Partidului comunist. De aceea rezolvarea sarcinii, care stă în fața Partidului comunist, de a cuceri masele țărănești capătă o importanță de prim ordin.

I. Criza agrară

2. Criza agrară actuală, care a izbucnit în cadrul crizei generale de după război a capitalismului, se împletește cu criza industrială și cu cea financiară și le sporește pe acestea. Criza agrară a cuprins toate țările capitaliste și coloniale din lume.

Numai în Uniunea Sovietică, unde nu sînt moșieri și capitaliști, unde puterea este în mîinile muncitorilor și țăranilor, sub conducerea Partidului comunist, unde se face gospodăria socialistă după plan și unde forțele de producție se dezvoltă cum nu s-a mai pomenit și, în special, unde se dezvoltă gospodăria sătească colectivă, — numai acolo nu este criză agrară.

3. Cu toată reforma agrară care s-a făcut după război (sub influența luptei de clasă a proletariatului romîn și a țărănimii, pe de o parte, și a Revoluției din Octombrie, pe de altă parte), problema agrară din Romînia de azi continuă să rămînă cea mai arzătoare problemă a realității romînești de după război.

Reforma agrară a avut un caracter cu totul burghezo-moșieresc. Reforma a atins într-o măsură oarecare numai acele gospodării moșierești bazate pe sistemul de lucru în parte.

Politica pe care au dus-o imediat după război clasele dominante, și în primul rînd național-liberalii, a fost îndreptată înspre păstrarea proprietății mari moșierești asupra pămîntului, ceea ce s-a exprimat prin sabotarea reformei agrare și prin adîncirea caracterului ei burghezo-moșieresc, manifestat prin unirea marelui capital comercial-industrial și financiar (în persoana național-liberalilor) cu marea proprietate moșierească asupra pămîntului, de tip semifeudal. Reforma agrară, păstrînd proprietatea mare asupra pămîntului (pînă azi încă circa 7.000.000. ha), a lăsat neîmproprietărite 2.000.000 de familii ale argaților, țăranilor săraci și mijlocași, iar plățile mari de răscumpărare, abuzurile nemaipomenite și bacșișul — legate de aplicarea reformei agrare — au contribuit și mai mult la ruinarea țărănimii muncitoare. Reforma agrară s-a redus, la urma urmii, la întărirea chiaburimii.

Politica agrară a național-țărăniștilor s-a făcut pe bază de expropriere a gospodăriei sărace și chiar a unei însemnate părți din cea mijlocașe. Libertatea de vînzare și cumpărare a loturilor țărănești, introdusă de național-țărăniști, a făcut cu putință exproprierea în masă a țărănimii sărace de către chiaburi și cămătari. Toate încercările național-țărăniștilor de a organiza creditul agricol, de a introduce mașini în agricultură și de a crea alte condiții pentru dezvoltarea rapidă, capitalistă a agriculturii n-au reușit din cauza lipsei resurselor materiale interne, pe de o parte, iar pe de altă parte din cauza lipsei creditului agricol internațional. De aceea economia sătească din Romînia trece după război printr-o criză puternică, nu numai din cauze cu caracter mondial, ci și din cauze de importanță națională, care constau în păstrarea proprietății mari moșierești asupra pămîntului și în rămășițele feudale-iobăgiste.

4. Problema agrară rămîne nerezolvată pînă acum și constituie o problemă de viață și de moarte

pentru masele de milioane ale țărănimii din toate regiunile Romîniei de azi. O „completare" a lipsei de pămînt și a pămîntului puțin o face proprietatea mare moșierească, care constituie izvorul tuturor rămășițelor trecutului de la țară (lucru în parte, dijma etc.). Țărănimea mijlocașă, cu excepția Transilvaniei și Basarabiei, constituie o pătură relativ mică; chiaburimea, cu excepția Basarabiei și Transilvaniei, deși nu este numeroasă, după puterea ei economică constituie un factor însemnat. Marea gospodărie capitalistă, deși are un rol însemnat în unele regiuni ale țării (Transilvania, Dobrogea, în măsură mai mică în Basarabia și în Vechiul Regat), în întregimea ei, în toată Romînia constituie un factor de mai mică importanță decît gospodăria mare moșierească, de tip semifeudal. De aceea esența chestiunii agrare în Romînia de azi constă în împărțirea antidemocratică a pămîntului. Lupta pe care o duce țăranul romîn este lupta pentru pămînt, lupta contra proprietății mari moșierești asupra pămîntului și contra tuturor rămășițelor de ordin semifeudal și de organizare a muncii agricole legate de dînsa. Condițiile cămătărești care domnesc la țară, ca și regimul general politic, teroarea jandarmeriei la țară, povara impozitelor etc. etc. ascut lupta țărănimii.

Nerezolvarea problemei agrare din Romînia se agravează în regiunile ocupate cu asuprirea națională nemaipomenită la care sînt supuse masele cele mai largi ale proletariatului și țărănimii din partea claselor stăpînitoare din Romînia. Politica claselor stăpînitoare din Romînia în aceste ținuturi constituie o politică de colonizare, de deznaționalizare, de înrobire și asuprire nemaipomenită a maselor poporului. In unele din aceste ținuturi, ca, de pildă, în Dobrogea, Basarabia de sud, colonizarea este întovărășită de nimicirea fizică în toată regula a populației băștinașe, căreia i se confiscă pămîntul și casele. In aceste ținuturi, problema agrară, avînd aceleași izvoare ca și în Vechiul Regat, se împletește și se altoiește cu problema națională, și invers. Lupta pe care o duc masele cele mai largi ale țărănimii naționalităților asuprite este lupta nu numai pentru pămînt, contra proprietății moșierești asupra pămîntului, ci și lupta pentru dezrobirea națională, contra jugului imperialismului romîn. Mișcarea țărănească din aceste ținuturi are în același timp un caracter de mișcare național-revoluționară și, datorită acesteia, capătă o putere deosebită.

5. Criza agrară în creștere dă o ascuțime deosebită problemei agrare nerezolvate din Romînia. Criza agrară actuală este o criză a agriculturii capitaliste și cuprinde numai sectorul capitalist al economiei mondiale, însă n-a atins, în nici o măsură, U.R.S.S. — sectorul socialist al economiei mondiale —, în care nu există proprietatea moșierească asupra pămîntului, nu există exploatarea țăranilor și unde, în condițiile de clădire victorioasă a socialismului, se clădește baza tehnică a economiei sătești, pe calea colectivizării, în folosul întregii populații țărănești. Criza agrară din Romînia, împletindu-se, ca și în toate țările capitaliste, cu criza industrială și financiară, capătă o întindere și o adîncime extrem de mare din cauză că se desfășoară în condițiile unei economii înapoiate ale țării, cu un nivel tehnic scăzut al agriculturii, în condițiile păstrării rămășițelor feudale iobăgiste și nivelului material în general scăzut al țărănimii. Criza agrară, care se exprimă printr-o scădere mare a prețurilor la produsele agricole, duce la deprecierea produselor muncii țărănimii, la

ruinarea ei economică și la înrobirea ei chiaburimii și cămătarilor. Indatorarea mare a țărănimii, povara grea a impozitelor, mărite cu mult în ultimii ani de guvernul național-țărănist, sporesc urmările generale ale crizei, forțează diferențierea de clasă și pauperizează și condamnă la foame și pieire majoritatea copleșitoare a țăranilor. Acum are loc o lichidare definitivă a reformei agrare chiar în acea măsură mică în care ea a fost aplicată. Exproprierea țărănimii de către bănci și cămătari, vînzarea averii cu toba lovesc nu numai țărănimea săracă și mijlocașă, ci și păturile de jos ale țărănimii înstărite. Se întăresc economicește păturile de sus ale chiaburimii, cămătarii, băncile și proprietatea mare de pămînt. Pe baza crizei agrare care se dezvoltă, problema agrară capătă o importanță mai mare decît pînă acum și mișcarea țărănească devine o manifestare zilnică a realității romînești de astăzi.

6. Măsurile guvernului burghezo-moșieresc al lui Iorga-Argetoianu pentru biruirea crizei (premii de export pentru bănci și comercianții de cereale, acoperite din impozitele pe pîinea întrebuințată în cea mai mare parte de muncitori și țăranii săraci; sporirea unui șir de impozite bănești și înlocuirea lor cu impozite în natură) se rezumă la aruncarea întregii greutăți a crizei asupra gospodăriilor mici țărănești și mijlocii și duc la sporirea formelor economice de înrobire (lucrul în parte, prestații de drum și de cărăușie), la stabilirea muncii forțate pentru milioane de țărani (legea asociațiilor de pămînt), duc la ruinarea în masă a gospodăriei țărănești mici și mijlocii și la îmbogățirea băncilor, moșierilor și chiaburilor.

Criza agrară apasă ca o grea povară pe umerii muncitorilor agricoli și ai argaților: a crescut în mod colosal șomajul la țară; salariul în 1930 a scăzut cu 40—50%, a sporit exploatarea și asuprirea de către moșieri și chiaburi a elementelor proletare și semiproletare de la țară.

7. În țara dictaturii proletariatului — în U.R.S.S. — crește neîncetat bunăstarea maselor țărănimii muncitoare.

Revoluția din Octombrie a zdrobit puterea țaristă, a alungat pe toți moșierii, fabricanții și bancherii, a împărțit țăranilor, spre folosință fără plată, aproape 100.000.000 ha de pămînt moșieresc, mănăstiresc, ale domeniilor etc. și a anulat complet toate datoriile țărănimii.

Mai mult încă, Puterea sovietică a scutit de orice fel de impozite o bună parte din țărănimea muncitoare (aproape 35% din numărul total al gospodăriilor sărace și mijlocașe din Uniunea Sovietică), dîndu-le ajutoare în tot felul, ajutor agronomic, credite, ajutor în semințe și mașini. Ajutorul acesta pentru țăranii muncitori sporește pe măsură ce se dezvoltă puterea economică a Uniunii Sovietice. Cînd procesul de industrializare socialistă a Uniunii Sovietice s-a dezvoltat din plin, cînd U.R.S.S. a început să producă de 5 ori mai multe mașini agricole decît fosta Rusie țaristă și cînd a ocupat locul întîi în lume în privința construirii mașinilor agricole și a putut să dea în ajutorul gospodăriei țărănești combine (mașini mari de secerat, treierat etc.), nu cu sutele, ci cu miile, și zeci de mii de tractoare puternice, care grăbesc dezvoltarea proprietății colective de pămînt asupra multor milioane de hectare, — atunci a sporit într-o măsură colosală intrarea de bunăvoie a țăranilor muncitori în gospodăriile colective (colhozuri): gospodăriile colective au cuprins în U.R.S.S., în 1928, mai mult de 400.000, în 1929 — 1.000.000,

în 1930 — 6.000.000, iar în toamna anului 1931 — 15.000.000, sau 66% din numărul total al gospodăriilor sărace și mijlocașe. Aceasta înseamnă că majoritatea covîrșitoare a țăranilor muncitori se conving în fiecare an tot mai mult, din experiență, de avantajele gospodăriei mari colective. Dar, și după intrarea săracilor și mijlocașilor în gospodăriile colective, Puterea sovietică continuă să se îngrijească de ei, fără ca să uite, totodată, ca să ajute și pe țăranii muncitori săraci și mijlocași, proprietari individuali, care încă n-au intrat în gospodăria colectivă.

In Romînia, puterea capitaliștilor și a moșierilor a adus țărănimea la sapă de lemn. In Uniunea Sovietică, puterea muncitorească-țărănească, sub conducerea Partidului comunist, a dat și dă săracilor și mijlocașilor tractoare și combine (mașini mari de treierat, secerat etc.).

II. Avîntul mișcării țărănești

8. Ca urmare a sabotării reformei agrare burghezo-moșierești, a ascuțirii crizei agrare și a exproprierii maselor țărănești, au început din nou frămîntările mari nu numai printre țăranii naționalităților asuprite, ci și printre cei din satele romînești (mai ales între anii 1925 și 1926).

Din cauza pasivității aproape complete a Partidului comunist în domeniul mișcării țărănești (sub conducerea grupului Baltazar), partidul național-țărănesc, printr-o demagogie dibace, a putut să pună stăpînire pe acest avînt, venind apoi la putere în 1928 cu sprijinul acestei mișcări de masă.

Pe măsură ce se ascute criza, crește repede noul val al mișcării țărănești revoluționare. S-a

întărit lupta țărănimii contra impozitelor, datoriilor, pentru pămînt (mai ales pentru păduri, pentru pășuni etc.). Această mișcare devine tot mai intensivă și în Vechiul Regat (între anii 1930 și 1931, mai ales, în Valea Prahovei și în nordul Moldovei), însă îndeosebi în provinciile ocupate (în Maramureș, Bihor, în Transilvania; județul Cahul din Basarabia; în Bucovina: tăierea pădurilor fără învoire, ocuparea pămînturilor pentru pășune etc; în Dobrogea nouă, în legătură cu confiscarea unei treimi din pămîntul arabil de la țăranii naționalităților asuprite).

Incepe să se niveleze treptat inegalitatea de dezvoltare a mișcării țărănești care exista la începutul anului 1931 între diferitele regiuni ale țării (mai puternică în Dobrogea, Bucovina, Basarabia și, în general, în provinciile alipite, relativ mai slabă în Vechiul Regat). Alături de țăranii naționalităților asuprite intră în acțiune în mod activ și țăranii muncitori romîni din ținuturile ocupate (acțiunile țărănimii bulgare și romînești în Dobrogea, ale celei ucrainene și romînești în Bucovina și ale țărănimii moldovenești în Basarabia). Acțiunile de masă țărănești devin un fapt atît de general și de des, încît burghezia romînă, tot mai mult alarmată, constată apropierea fantomei răscoalei din 1907.

9. Avîntul revoluționar se manifestă, în primul rînd, pe linia luptei de masă contra apăsării impozitelor și a celei cămătărești, contra vînzării cu toba a pămîntului țărănesc și a inventarului (refuzul de a plăti impozitele, boicotarea și împotrivirea contra sechestrării averii țăranilor îndatorați, alungarea perceptorilor și tot mai dese ciocniri cu jandarmii, revolte țărănești, de pildă în ultimele luni în Basarabia și în Vechiul Regat). Această luptă

cuprinde treptat toată ţara, devenind din ce în ce mai mult punctul general de plecare al luptei ţărăneşti pentru pămînt, contra dictaturii burgheziei şi moşierilor.

Din cauza slăbiciunii sale politice şi organizatorice, Partidul Comunist din Romînia n-a ştiut pînă astăzi să utilizeze noul avînt revoluţionar al maselor ţărăneşti, ca şi falimentul politicii naţional-ţărăniştilor.

III. Metodele burgheze de luptă pentru influenţarea ţărănimii

10. In perioada de după război, conducătorul principal al influenţei burgheziei şi moşierilor romîni la ţară a fost partidul naţional-ţărănesc, care între anii 1925 şi 1928 a dus după sine masele cele mai largi ale ţărănimii. După 2 ani şi jumătate de guvernare a slăbit influenţa în masă a partidului naţional-ţărănesc la ţară, dar ea este încă mare (mai ales în Transilvania şi în Vechiul Regat, iar în Basarabia prin sterişti). Partidul naţional-ţărănesc încearcă prin lozinci demagogice să-şi întărească din nou influenţa sa ştirbită (lozinca de restabilire a autonomiei locale, orăşeneşti şi săteşti şi pentru alegeri libere democratice comunale, judeţene şi parlamentare, lozinca autonomiei pentru Transilvania şi alte regiuni; acuzarea guvernului Iorga că nu vrea să aplice legea contra cămătăriei şi legea de revizuire a aplicării reformei agrare; lozinca moratoriului etc.).

O activitate demagogică şi mai mare o desfăşoară grupele nu de mult despărţite de naţional-ţărănişti (steriştii), care au sprijinit în totul guvernul naţional-ţărănist, dar care încearcă acum să-şi decline răspunderea pentru activitatea acestui guvern.

11. Ca o completare a naţionalismului slăbit şi, în parte, pentru înlocuirea lui în scopul dezorganizării şi zdrobirii uniunii muncitoreşti de luptă, burghezia scoate cît mai mult la suprafaţă grupele şi partidele fasciste (averescanii, lupiştii şi Liga contra cametei în Vechiul Regat, în Basarabia şi în Bucovina — mai ales la oraşe; antisemiţii-cuzişti şi garda de fier în Vechiul Regat, în Bucovina de mijloc şi în parte în Basarabia) pentru înşelarea ţărănimii, pentru orientarea ei pe drumul fascist şi pentru sporirea diferenţei naţionale între ţărănime. Aceste grupe şi partide nu se jenează să se folosească de frazeologia radicală (de pildă lozinca cuziştilor de a se înapoia ţăranilor dobînzile pe care le-au plătit de acum băncilor; lozinca, în judeţul Suceava, de expropriere a fabricilor evreieşti; lozinca exproprierii băncilor evreieşti etc., sau lozinca Ligii contra cametei de iertare a datoriilor ţărăneşti).

12. Social-democraţii au fost timp de cîţiva ani sprijinul de nădejde la oraş al naţional-ţărăniştilor şi al alianţei lor politice. Social-democraţii au toată răspunderea pentru politica antimuncitorească şi antiţărănească a naţional-ţărăniştilor. Abia cînd s-a văzut limpede că masele pleacă de la naţional-ţărănişti, social-democraţii s-au grăbit să-şi pună masca de opoziţie faţă de aceştia. Social-democraţii s-au întors „cu faţa spre ţărănime" (alegerea unei comisii speciale agrare la congresul de anul trecut al social-democraţilor, schiţarea unei munci agitatorice şi propagandistice printre ţărănime; aprecierea reformei agrare ca burgheză, neterminată, în sensul că s-ar fi dat pămînt ţăranilor, însă fără inventar; ultimele declaraţii pro-

gramatice ale social-democrației cu cerința de a se stabili monopolul cerealelor, conversiunea datoriilor agricole și organizarea „asociației de îmbunătățire a lucrării pămîntului"), ceea ce a dus la cîștigarea influenței lor, în unele locuri, nu numai printre țărani, ci și la păstrarea influenței asupra sindicatelor muncitorilor agricoli și forestieri, deși ele sînt neînsemnate din punct de vedere numeric; iar prin aceste sindicate, social-fascismul se silește să pună mîna pe punctele cele mai importante de trecere de la clasa muncitoare din orașe spre țărănime.

13. Dintre partidele burghezo-moșierești ale naționalităților asuprite, partidul saxon și cel maghiar și-au păstrat, în mod relativ, pozițiile lor printre țărănime datorită nu numai lozincii demagogice de front unic național, ci și faptului că baza organizațiilor de la țară a acestor partide, conduse de un mănunchi de moșieri și mari capitaliști (strîns legat cu respectivele bănci și sindicate ungurești și nemțești), o constituie cadrele chiabure puternice și bine organizate, care au conducerea în toate organizațiile economice (asociații de credit și bănci mici etc.) și în cele culturale (comitete școlare etc.). Însă politica de trădare a intereselor naționale ale maselor care merg cu ele, politică care sporește pe măsura ridicării valului revoluționar, politică de înțelegere și de contopire tot mai multă a burgheziei naționalităților asuprite cu burghezia domnitoare romînă duce la demascarea acestor partide în ochii maselor muncitoare ale naționalităților asuprite și la ruperea maselor de sub această influență (partidul bulgar în Dobrogea, cel ucrainean în Bucovina), provoacă o fierbere în rîndurile de jos ale partidelor ungar și german, fapt care se oglindește în crearea unui șir de grupări opoziționiste în aceste partide.

14. În scopul înrobirii economice și dezarmării politice a maselor țărănești, burghezia dispune și de organizații economice nenumărate (cooperația agricolă și, în special, cooperația de credit, conduse de elementele moșierești și chiabure; cercurile agricole, camerele agricole), organizații culturale (cercurile studențești de la țară, secțiunile „Astrei", uniunea foștilor soldați voluntari, mai ales în Transilvania, comitetele școlare, bisericești etc.), pe care burghezia le încurajează în tot felul (legea asociațiilor de pămînturi din 1931) și le întărește (curățirea cooperațiilor agricole sub național-țărăniști).

15. Criza adîncește contrazicerea de clasă din sînul țărănimii; chiaburimea se organizează tot mai mult economicește în uniuni cu moșierii (în tot felul de uniuni și sindicate agricole) și politicește în organizațiile fasciste de luptă („Voinici" la național-țărăniști), sau intră în așa-zisele organizații „fără partid" (societatea răzeșilor în Banat și în Vechiul Regat, societatea „Temperanța" cu cele 5.000 de secțiuni și 300.000 de membri ai ei pe toată țara). Însă, paralel cu concentrarea politică a chiaburimii, se formează, în procesul luptei revoluționare, frontul unic al țăranilor muncitori de toate naționalitățile (uneori în regiunile ocupate și cu țăranii înstăriți), al micii burghezii de la orașe și al proletarilor industriali și agricoli (acțiuni comune ale țăranilor bulgari cu coloniștii romîni săraci și mijlocași contra fasciștilor macedoneni din Dobrogea nouă), crește atracția maselor țărănești spre alianța revoluționară cu clasa muncitoare (alegerile din 1931, în special demonstrația țăranilor din județul Soroca-Basarabia; ac-

țiunea țăranilor din Bucovina, precum și în jurul cîtorva centre orășenești din Vechiul Regat și din Transilvania).

16. Cu cît criza economică și agrară devine mai adîncă, burghezia și moșierii sporesc tot mai mult pregătirile războiului antisovietic.

In domeniul politicii țărănești, aceasta se exprimă în sporirea colonizării, în sporirea în general a terorii contra celor ce muncesc, și în special în provinciile ocupate (acestea prezintă în sine viitoarele cîmpuri de concentrare în războiul antisovietic), în ațîțarea turbată contra Sovietelor pe temelia așa-zisei „munci forțate", a persecuțiilor religioase, despre „dumpingul sovietic la grîne". Prin campania „contra dumpingului", Romînia, care face acum o politică de export de flămînzire și de dumping la grîne, încearcă să prezinte în ochii țăranilor muncitori Uniunea Sovietică ca vinovată de adîncirea crizei agrare și de sărăcirea maselor țărănești și să o acuze că ar tinde, prin exportul ei, să prăpădească economicește țărănimea din țările capitaliste, și deci și din Romînia. Aceste încercări au un oarecare răsunet, în primul rînd în rîndurile chiaburimii.

Creșterea tot mai mare a avîntului revoluționar al mișcării țărănești, ca și mărirea pericolului de război imperialist și, mai ales, al intervenției antisovietice, dictează Partidului comunist necesitatea unei cotituri imediate și radicale în domeniul muncii printre țărănime.

IV. Sarcinile și tactica Partidului comunist printre țărani

17. „Numai proletariatul orășenesc și industrial, condus de Partidul comunist, poate să elibereze masele muncitoare de la sate de sub jugul capitalului și al marii proprietăți moșierești, de ruină și de războaie imperialiste, inevitabile atîta timp cît se menține orînduirea capitalistă. Pentru masele muncitoare de la sate, nu există altă salvare decît unirea cu proletariatul comunist și sprijinirea neprecupețită a luptei lui revoluționare, pentru desființarea jugului moșierilor (al marilor proprietari funciari) și al burgheziei..."

„Proletariatul este o clasă cu adevărat revoluționară și acționează într-un spirit cu adevărat socialist numai atunci cînd se manifestă și acționează ca avangardă a tuturor oamenilor muncii, tuturor exploataților, ca un conducător al lor în lupta pentru răsturnarea exploatatorilor; or, acest lucru nu poate fi îndeplinit fără introducerea luptei de clasă la sate, fără unirea maselor muncitoare de la sate în jurul Partidului comunist, al proletariatului de la orașe, fără educarea celor dintîi de către acesta din urmă" *(Lenin)*.

18. Prima condiție pentru a înfăptui cerința de mai sus este lupta hotărîtă contra greșelilor făcute în activitatea partidului în trecut (lozinca Congresului al III-lea al partidului despre colectivizarea imediată în Romînia, lozinca Congresului al IV-lea de naționalizare a întregului pămînt, adică și a acelui țărănesc, lozinca de expropriere a întregului pămînt, de la alegerile parlamentare din 1928 etc.) și elaborarea liniei tactice juste a Partidului comunist în problema țărănească.

19. Partidul comunist organizează masele țărănești și le conduce la luptă pentru rezolvarea revoluționară a problemei pămîntului prin confiscarea întregii proprietăți mari și a inventarului proprietății mari, fără despăgubire, și predarea lor fără plată argaților, muncitorilor agricoli, țărani-

lor săraci și mijlocași și tineretului țărănesc, fără deosebire de naționalitate.

In acest scop Partidul comunist organizează lupta revoluționară de masă a țărănimii și leagă această luptă cu lupta revoluționară a proletariatului pentru doborîrea domniei capitaliștilor și moșierilor, pentru guvernul revoluționar muncitoresc-țărănesc.

20. In etapa actuală a crizei agrare și a grabnicei exproprieri a maselor țărănești, lupta contra datoriilor și a tuturor felurilor de impozite, bănești și în natură, pentru desființarea tuturor categoriilor de plăți (de răscumpărare, arendă, de asigurare, cotizații la camerele agricole, plata datoriilor și dobînzilor etc.) trebuie să fie inelul principal de organizare și de desfășurare a luptelor maselor muncitoare pentru pămînt fără plată, de îndreptare a maselor țărănești pe drumul luptei comune pentru doborîrea domniei burghezo-moșierești și a monarhiei semifeudale...

Partidul trebuie să organizeze boicotarea și împiedicarea vînzărilor silite ale averii țărănești. Partidul explică maselor că scutirile vremelnice (de pildă amînarea vînzării cu toba a averii țărănești pînă la 15 februarie) sînt cedări făcute de guvernul burghez și moșieresc sub apăsarea revoluționară a maselor și că numai continuarea luptei hotărîte revoluționare poate să apere țărănimea de ruinarea ei mai departe.

21. Mobilizînd masele țărănești la luptă contra politicii burghezo-moșierești de aruncare a urmărilor crizei agrare pe umerii maselor muncitoare (contra acordării unor avantaje exclusive băncilor, sindicatelor, comercianților de cereale, moșierilor

și chiaburilor — prime de export, institutul ipotecar de trecere etc.), Partidul comunist trebuie să arate maselor că adevăratele cauze ale crizei și mizeriei maselor țărănești pornesc de la faptul că există puterea capitaliștilor și moșierilor, și mai ales proprietatea moșierească.

22. Explicînd maselor că toate măsurile burgheziei sînt exclusiv în folosul moșierilor, băncilor și chiaburilor (de pildă proiectul de conversiune al datoriilor sătești, care lasă neatinsă datoria cămătărească a țărănimii mici și mijlocașe, proiect care este o manevră cu scopul de a reține mișcarea revoluționară a țăranilor), partidul trebuie să demaște în fața maselor muncitoare de țărani atît partidele burghezo-moșierești, și în primul rînd partidul național-țărănesc, ca dușmanul principal de la țară al celor ce muncesc, cît și organizațiile economice burgheze, moșierești și chiabure și cele așa-zise „profesionale" (camerele agricole, organizațiile agricole moșierești și chiabure) ca instrumente de înșelare a țăranilor muncitori și de înrobire economică și politică a lor. In privința cooperației, partidul duce lupta de demascare a politicii chiaburimii, care a transformat cooperația într-o armă de înrobire a țărănimii către capital și într-un mijloc de îmbogățire a sa proprie, și cheamă țărănimea să lupte pentru alungarea acestei conduceri din cooperație.

23. Cu povara colosală a capitalismului, greutatea crizei se mărește pentru masele largi. Imperialismul romîn se pregătește cu febrilitate pentru război, și în primul rînd pentru intervenția antisovietică, cu scopul de a cuceri noi teritorii și de a înrobi noi popoare. De aceea Partidul comunist pune pe primul plan, în munca sa printre țărani,

lupta contra pregătirilor de război și contra intervenției războinice antisovietice, legînd această luptă cu lupta pentru cerințele vitale ale maselor largi țărănești...

b) Partidul comunist trebuie să mobilizeze la luptă masele țărănești și muncitorești contra alianțelor militare și politice ale imperialismului romîn (cu Franța, Polonia, Mica Antantă), cerînd desfacerea lor imediată.

c) Partidul organizează lupta de masă contra întrebuințării soldaților... ca spărgători de grevă, contra rechizițiilor militare..., contra încartiruirii soldaților în casele țărănești, mai ales în ținuturile ocupate, ceea ce mărește jefuirea țăranilor muncitori de către militarismul romîn.

d) Partidul trebuie să explice țăranilor muncitori că regimul legilor excepționale și al stării de asediu, colonizarea cu forța a periferiilor și politica pustiirii unor raioane întregi (îndeosebi în provinciile ocupate, ca Basarabia, Dobrogea nouă, Bucovina) sînt legate organic cu sporirea exploatării maselor în general, și a acelora din provinciile ocupate în special, sînt legate de pregătirile războiului imperialist, și în primul rînd cu războiul antisovietic. Mișcarea revoluționară muncitorească-țărănească și de eliberare națională trebuie să spargă regimul dictaturii tot mai fățișe a burgheziei și moșierilor, nedînd putință imperialismului romîn să pregătească și să dezlănțuie intervenția războinică contra Sovietelor, nedînd putință imperialismului romîn să-și asigure spatele frontului. De aceea lupta de masă (rezoluții, adunări, demonstrații împreună cu muncitorii etc.) împotriva legilor excepționale, împotriva colonizării, împotriva

violenței administrative, împotriva tuturor felurilor de abuzuri, prestații etc., lupta pentru autonomie și libertăți depline politice pentru muncitorime (a cuvîntului, a limbii materne, de organizare, pentru eliberarea deținuților politici, pentru reprimirea și restabilirea în drepturi a tuturor muncitorilor și țăranilor alungați de imperialismul romîn, pentru evacuarea armatei romîne din teritoriile ocupate, pentru dreptul de autodeterminare a naționalităților asuprite pînă la despărțire de stat etc.), — toate acestea trebuie să devină o parte componentă a acțiunilor de masă, de sub conducerea partidului, contra pregătirii războiului imperialist și a intervenției antisovietice.

e) În această luptă partidul trebuie să activizeze munca antirăzboinică, cu totul insuficientă pînă acum, printre rezerviști, recruți și tineretul țărănesc, muncă ce trebuie să devină sarcina obligatorie nu numai pentru tineretul comunist, ci și pentru fiecare membru de partid.

24. Paralel cu aceasta trebuie să se desfășoare o activitate largă printre tineretul țărănesc, și în special printre femei, înlăturînd prejudecățile cum că femeile n-ar fi capabile de luptă politică, ceea ce este dezmințit de pildele de avînt exclusiv de mari ale activității lor luptătoare atît în legătură cu acțiunile de masă ale țăranilor (de pildă în satul Sperieţeni, județul Dîmbovița), cît și mai ales în timpul alegerilor parlamentare în toate părțile țării.

25. a) Un sector de activitate a partidului cu totul părăsit și uitat îl constituie munca printre argați și muncitorii agricoli și forestieri. Totuși problema cuceririi și organizării proletariatului agricol, care numericește întrece proletariatul industrial și este o parte a clasei muncitoare și cel mai

important factor de introducere a influenţei proletariatului industrial în masele de multimilioane ale sărăcimii şi mijlocaşilor de la ţară, are o importanţă de prim ordin.

„Organizarea independentă a acestei clase despărţită de celelalte grupe ale populaţiei săteşti (şi politică, şi militară, şi cooperativă, şi culturală etc.), propaganda şi agitaţia mai mare în sînul ei, atragerea ei de partea Puterii sovietice şi a dictaturii proletariatului, este o sarcină fundamentală pentru partidele comuniste din toate ţările" *(Lenin).*

b) Partidul, care duce lipsă de activişti la ţară, are în persoana argăţimii, a proletariatului agricol şi forestier o rezervă nesecabilă pentru completarea rîndurilor sale la ţară.

c) În fiecare zi creşte armata muncitorilor agricoli, a ţăranilor şomeri şi a acelora care au nevoie să-şi cîştige pîinea. Partidul organizează lupta şomerilor la ţară pe baza următoarelor cerinţe: ajutor acordat de către stat şomerilor de la ţară, ca şi şomerilor de la oraşe; scutirea şomerilor de orice impozite şi plăţi; desfiinţarea prestaţiei de drum şi acordarea de muncă şomerilor prin organizarea lucrărilor de construcţii de stat şi comunale; alimentarea copiilor de şomeri şi de ţărani săraci pe seama comunităţilor săteşti; aprovizionarea cu lemne fără plată a şomerilor şi ţăranilor săraci din pădurile moşierilor, comunale şi mănăstireşti. În satele în care se dau în arendă pămînturile comunale să se împartă acest pămînt fără plată şomerilor. Să se dea dreptul pentru şomeri, pentru ţăranii săraci şi mijlocaşi să strîngă combustibil din păduri, fructe şi ciuperci, să prindă peşte în iazuri, să utilizeze păşunile şi izlazurile, ajutor fără plată medical şi ajutor de spital, asigurarea specială pentru şomeri în caz de şomaj, boală etc.; ajutor fără obligaţia de înapoiere ţăranilor cu pămînt puţin înaintea semănăturilor.

Partidul convoacă adunări şi creează comitete de şomeri şi dintre aceia care caută de lucru; prin ele partidul face socoteala numărului de şomeri la ţară, cu scopul de a trezi activitatea lor la luptă organizată; organizează demonstraţiile şomerilor la ţară, în faţa administraţiilor săteşti şi comunale, precum şi marşuri asupra oraşelor; leagă comitetele ţărăneşti ale ţăranilor şomeri şi ale acelora care caută de lucru cu comitetele şomerilor de la oraşe. Această luptă a şomerilor de la ţară trebuie să fie strîns legată cu lupta generală a ţăranilor muncitori, sub conducerea Partidului comunist.

26. Generalizînd experienţa şi popularizînd învăţămintele revoltelor ţărăneşti (în special ale răscoalei din 1907, ale răscoalei de la Tatar-Bunar din 1924) şi explicînd că numai răscoala armată comună a proletariatului şi a ţărănimii, sub conducerea Partidului comunist, este în stare de a doborî domnia capitaliştilor şi moşierilor şi de a institui guvernul muncitoresc-ţărănesc, partidul cheamă la sprijinirea fiecărei acţiuni de masă a ţăranilor răsculaţi, organizează acest sprijin, lărgeşte această acţiune şi în raioanele vecine şi mobilizează masele muncitoare de la oraşe pentru apărarea acestor acţiuni (prin mitinguri, demonstraţii şi greve de simpatie în masă, greve de protest contra execuţiilor şi pedepsirii sălbatice a răsculaţilor; trebuie să se organizeze colecte pentru apărarea şi pentru ajutorarea răsculaţilor şi a familiilor lor, atît în timpul acţiunilor cît şi în timpul proceselor, sau cînd sînt întemniţaţi etc.).

27. Partidul se sileşte să unifice într-un singur torent revoluţionar de neînvins, sub hegemonia

proletariatului și sub conducerea Partidului comunist, toate acțiunile țărănești risipite, spontane, îndreptate contra jafului fiscal, contra cămătăriei și robiei semifeudale, contra asupririi naționale, contra pregătirilor războiului imperialist, și în primul rînd contra intervenției antisovietice, și pentru pămînt.

V. Sarcinile organizatorice

28. Afară de unele excepții (Basarabia, Dobrogea, în parte Bucovina), Partidul comunist în întregimea lui n-a dus nici o muncă printre țărănime, datorită conducerii oportuniste (grupa Cristescu pînă în 1924, apoi grupa lui Stefanov-Köbloș pînă în 1928, Barbu-Luximin de la 1928). Directiva generală a Congresului al IV-lea asupra necesității unei cotituri în munca țărănească a partidului n-a fost îndeplinită, în special ca urmare a împotrivirii încăpățînate a elementelor oportuniste de dreapta și a luptei fracționiste, fără principii, care s-a încins înăuntrul partidului. Acum partidul a reușit într-o oarecare măsură să creeze și să-și întărească legăturile sale cu satele, în special în Bucovina, Dobrogea, Transilvania, Basarabia. Însă partidul, ca și înainte, n-are aproape nici un fel de legătură cu țărănimea romînă în cea mai mare parte din Vechiul Regat, Transilvania și Bucovina; în Basarabia legătura partidului cu țărănimea moldovenească este cu totul slabă. Munca partidului în sînul proletariatului agricol este cu totul neglijată.

29. Pentru realizarea rolului său istoric de conducător și organizator al luptei țăranilor muncitori, Partidul comunist trebuie să lărgească în primul rînd rețeaua de celule de partid și de tineret comunist și să le întărească (mai ales în Vechiul Regat, printre țărănimea romînă din provinciile ocupate, printre moldoveni), să selecționeze cu îngrijire compoziția lor socială și să le asigure nu o conducere pe hîrtie, ci conducerea vie, directă din partea organizațiilor județene de partid, precum și să întărească legăturile deja existente cu țărănimea, și în special cu organizațiile național-revoluționare, înlăturînd din conducerea lor elementele chiabure. În aceeași direcție partidul trebuie să folosească tot felul de legături cu satele: prin șomerii care sînt trimiși în mod forțat la țară, prin aceia care pleacă în concediu, prin lucrătorii sezonieri (constructori, muncitori în porturi, mineri fără calificare, prin petroliștii din Valea Prahovei, cărăuși etc.), prin muncitorii din industria făinoaselor, a zahărului și în general din industria agricolă, și în special prin muncitorii forestieri; prin trimiterea literaturii la țară și a scrisorilor din partea muncitorilor către rudele și cunoscuții de la țară.

Pe lîngă toate organele de partid, începînd de la C.C. și isprăvind cu comitetele județene, trebuie să se organizeze resorturi pentru conducerea și instructajul muncii la țară.

Pentru rezolvarea problemei cadrelor, partidul trebuie să organizeze editarea unei literaturi țărănești de masă (gazetă țărănească în diferite limbi, broșuri de masă pe chestiunile actuale ale mișcării țărănești, cursuri de scurtă durată, de o săptămînă sau de două săptămîni, pentru activiștii de la țară etc.), să convoace consfătuiri periodice regionale și județene ale activiștilor de la țară etc.

30. a) Paralel cu toate măsurile de întărire și de lărgire a influenței la țară, Partidul comunist, prin organizațiile lui de la țară, trebuie să ia asupră-și inițiativa de a crea comitetele țărănești de

acţiune, care neapărat trebuie să fie alese şi nu numite, în compunerea cărora să intre nu exclusiv comunişti sau numai membrii organizaţiilor naţional-revoluţionare, ci şi ţăranii săraci şi mijlocaşi fără partid şi chiar aceia dintre ei care sînt membrii partidelor burghezo-moşiereşti, dar care sînt nemulţumiţi. Aceste comitete partidul trebuie să le conducă nu pornind din afară, ci prin explicarea şi convingerea lor cu răbdare, cu ajutorul fracţiunilor dinăuntrul acestor comitete.

b) Intrucît comitetele ţărăneşti de acţiune sînt organele luptei revoluţionare de masă a ţăranilor muncitori, ele trebuie să fie organe care să aibă o existenţă pe faţă, din a căror conducere trebuie să fie înlăturaţi în mod hotărît chiaburii.

c) Comitetele ţărăneşti de acţiune trebuie să se silească să realizeze, prin munca practică în luptele zilnice, uniunea de luptă a clasei muncitoare şi a ţărănimii (ele organizează demonstraţii comune, iau parte la acţiunile generale ale muncitorilor contra pregătirilor de război, la acele în semn de simpatie şi solidaritate cu muncitorii greviştí; organizează colecte în folosul greviştilor, ale deţinuţilor politici etc.). Ele trebuie să stea în fruntea luptei revoluţionare a ţărănimii şi să lupte mai ales contra naţional-ţărănismului şi a curentelor lui de tot felul (sterişţii în Basarabia), care este agentura principală a burgheziei şi moşierilor printre ţărănime, precum şi contra fasciştilor antisemiţi, contra partidului social-fascist şi a diferitelor organizaţii fasciste burghezo-moşiereşti, care propovăduiesc frontul unic verde al tuturor agricultorilor (Liga agrară, Liga contra cametei, diferite organizaţii agricole economice), iar în raioanele naţionale să lupte în special contra partidelor minoritare burgheze, naţional-reformiste şi naţional-fasciste.

Faţă de organizaţiile duşmane de clasă de la ţară, partidul duce politica de subminare şi destrămare a acestora prin atragerea membrilor de jos ai acestor organizaţii în comitetele ţărăneşti de acţiune, prin introducerea luptei de clasă în interiorul acestor organizaţii, prin ruperea maselor de la ele.

31. Intipărind în conştiinţa fiecărui membru de partid, fiecărui membru al tineretului comunist importanţa enormă pe care sarcina de cucerire a ţărănimii muncitoare o are pentru victoria revoluţiei, Partidul comunist trebuie să-şi încordeze toate puterile sale pentru a deveni organizatorul şi conducătorul luptei maselor ţărăneşti pentru pămînt, contra războiului imperialist, şi în primul rînd contra intervenţiei războinice antisovietice, pentru alianţa muncitorească-ţărănească şi pentru guvern muncitoresc-ţărănesc.

PROBLEMA NAŢIONALĂ DIN ROMÎNIA ŞI SARCINILE P.C.R.

1. Romînia contemporană nu reprezintă prin sine o unire „a tuturor romînilor", ci un stat tipic cu multe naţiuni, creat pe baza sistemului prădalnic de la Versailles, pe baza ocupării unor teritorii străine şi pe baza înrobirii unor popoare străine. Burghezia şi moşierii din Romînia, înfăptuind propriile lor planuri imperialiste şi îndeplinind totodată însărcinarea principalelor puteri imperialiste din Europa de a crea la Nistru un avanpost im-

potriva U.R.S.S., au cucerit Basarabia, Bucovina, Dobrogea și supun unei asupriri naționale nemaipomenite și unei exploatări semicoloniale cele 8.000.000 de moldoveni, unguri, ruși, ucraineni, bulgari, nemți, turci și alții.

2. Soarta Romîniei capitaliste și moșierești este legată în modul cel mai strîns de sistemul relațiilor imperialiste de la Versailles. Criza economică mondială a înăsprit la extrem toate contrazicerile imperialiste, a mărit primejdia izbucnirii unor noi războaie imperialiste și a dus la criza sistemului din Versailles. Criza economică a luat forme deosebit de ascuțite în Romînia și este întovărășită de o înăsprire din cele mai puternice a exploatării și asupririi popoarelor subjugate, fapt care contribuie la dezvoltarea puternicei mișcări de eliberare națională, care există în permanență de la formarea „Romîniei mari".

3. Politica claselor stăpînitoare romîne în provinciile ocupate a avut și are un caracter vădit imperialist, colonial. Aceasta s-a oglindit în mutarea sistematică a întreprinderilor industriale în regiunile romînești ; în politica specială de credit, în politica vamală și fiscală, care are ca scop întărirea pozițiilor capitalului financiar romîn ; în introducerea romînilor în administrația băncilor și întreprinderilor industriale din provinciile ocupate ; în distribuirea inegală a creditelor în folosul Vechiului Regat ; în impunerea fiscală mult mai ridicată a regiunilor ocupate ; în tarifele C.F.R., care ușurează pătrunderea mărfurilor din Vechiul Regat în provinciile ocupate ; în jefuirea pămîntului și pădurilor care au aparținut populației locale sau organizațiilor naționale, culturale și economice etc.

In legătură cu creșterea crizei economice și a pregătirilor de război contra U.R.S.S., precum și cu scopul de a corupe păturile înapoiate ale proletariatului romîn și de a băga zîzania între proletariatul romîn și acela al naționalităților asuprite, burghezia romînă a pornit la concedierea în masă de la C.F.R., din uzinele metalurgice și în general din toată industria de război a muncitorilor unguri și ai celorlalte naționalități asuprite, și la înlocuirea lor cu romîni. Toți cei concediați, chiar aceia care au dreptul la pensie, sînt lipsiți de orice ajutor. Politica imperialistă a burgheziei și a moșierilor romîni a avut urmări și asupra situației micii burghezii orășenești. Zeci de mii de meșteșugari și negustori mici — evrei, unguri, ucraineni, moldoveni și alții — s-au ruinat, iar intelectualii de la orașe și de la sate ai naționalităților asuprite au suferit amar de pe urma măsurilor „de economie" introduse de guvernul Iorga.

4. Politica de exploatare colonială a provinciilor ocupate și politica de pregătire a războiului antisovietic este întovărășită de represiuni turbate, care se înăspresc mereu, împotriva mișcării muncitorești, țărănești și a celei național-revoluționare, și în primul rînd împotriva conducătorului acestor mișcări — împotriva Partidului Comunist din Romînia. Arestările în masă, bătăile, uciderea comuniștilor „prin evadare" (Doncev și alții) au loc zilnic. In același timp s-a înrăutățit cu mult în toate provinciile regimul de ocupație. Guvernul Iorga-Argetoianu a desființat ultimele rămășițe de autonomie administrativă și a numit comisarii săi. Posturile de jandarmi au fost introduse în toate satele din provinciile ocupate. Jandarmii, care sînt recrutați numai dintre romîni, sînt atotputernici în satele moldovenești, ucrainene, rusești, bulgărești, turcești, ungurești, nemțești și sîrbești și sînt întreținuți de fapt pe socoteala populației băștinașe.

Manifestările celor mai neînsemnate semne de viață culturală a naționalităților asuprite sînt supuse unor persecuții sălbatice. Organizațiile culturale, cooperatiste, sportive etc. sînt desființate; limba maternă este interzisă în școli, tribunale, instituții și biserici. Noua lege administrativă elaborată de guvernul Iorga-Argetoianu nu numai că nimicește în realitate autonomia locală și concentrează totalitatea puterii în mîinile prefecților guvernului, dar își pune înainte de toate scopul de a nimici unitatea istoricește creată a ținuturilor ocupate de Romînia prin împărțirea acestora în bucăți și alipirea acestor părți județelor cu populație romînească, pentru ca să creeze astfel o „majoritate" romînească și să întărească ocupația.

Masele muncitoare evreiești, risipite în toată țara, sînt supuse pogromurilor de fiecare dată cînd burghezia romînă are nevoie să îndrepte radicalizarea maselor spre un drum necesar ei.

5. Imperialismul romîn, încercînd să zdrobească mișcarea revoluționară printr-o sălbatică teroare albă, se silește în același timp să-și întărească baza sa în regiunile ocupate, ducînd o politică activă de colonizare și romînizare. Colonizarea a luat extrem de mari proporții în Dobrogea de sud, unde în ultimii cîțiva ani au fost aduse peste 12.000 de familii cuțovlahe din Macedonia și familii romînești din Vechiul Regat. În zona care se mărginește direct cu Bulgaria s-a introdus așa-zisa „colonizare strategică", prin alungarea completă a populației băștinașe de către coloniștii romîni, aleși toți pe capete dintre foștii gradați în armată și dintre naționaliștii șovini. Coloniștii au primit pămînt și locuințe pe socoteala populației băștinașe, din care o parte însemnată a fost nevoită să emigreze în Bulgaria și Turcia. Coloniștii, în special aceia din Macedonia, sînt organizați în organizații fasciste și sînt înarmați din cap pînă-n picioare.

În Basarabia, imperialismul romîn se silește să-și întărească poziția sa prin romînizarea intensivă a moldovenilor, care au fost declarați drept „romîni". Masele largi ale țărănimii moldovenești și ale micii burghezii orășenești sînt tot așa de asuprite ca și populația rusă, ucraineană și evreiască. Burghezia romînă singură n-are cîtuși de puțină încredere în acești „romîni" declarați de dînsa. Toată administrația superioară, civilă și militară se găsește în întregime în mîinile romînilor din Vechiul Regat. Moldovenii — și apoi numai tinerii care au fost prin școlile romînești și au trecut de partea imperialismului romîn — pot căpăta abia posturi administrative de a doua mînă. Burghezia romînă nu numai că silește pe moldoveni să facă serviciul militar în afară de Basarabia, dar îi și împarte în grupe mici pe diferite regimente. Răspunsul populației muncitoare moldovenești la această politică de ocupație au fost nenumăratele acțiuni revoluționare și frontul unic tot mai puternic al populației moldovenești cu cea rusă, ucraineană și evreiască din Basarabia în lupta pentru eliberarea ei națională.

În Bucovina imperialiștii romîni introduc politica deznaționalizării silite a populației ucrainene, declarînd drept „romîni" pe ucrainenii care și-au uitat limba maternă ca urmare a asupririi lor în fosta Austro-Ungarie.

6. Politica națională a imperialismului romîn merge pe linia intereselor comune ale burgheziei romîne și ale moșierilor. Ea a fost introdusă în mod consecvent și de guvernul liberal, și de cel național-țărănesc, precum și de guvernul Iorga.

...7. În politica ei imperialistă, burghezia ro-

mînă se sprijină pe toate partidele burgheze. În special social-democrația este un sprijin din cele mai importante ale politicii imperialiste a claselor stăpînitoare romînești. Social-fasciștii romîni încearcă să convingă masele că Romînia de azi a înfăptuit unirea tuturor romînilor și acoperă în tot chipul politica prădalnică a imperialismului romîn în ținuturile ocupate. ...Social-democrația luptă în mod hotărît împotriva mișcării național-revoluționare din teritoriile ocupate, cică în numele „luptei de clasă curate". Servind cu credință burghezia, social-democrația romînă se silește din răsputeri să slăbească și să dezorganizeze mișcarea muncitorească din Transilvania și Bucovina. În legătură cu asasinarea mișelească a lui Doncev — unul din conducătorii Partidului comunist și ai organizației revoluționare din Dobrogea (DRO) —, social-fasciștii au cerut sporirea represiunilor împotriva mișcării național-revoluționare sub forma de luptă împotriva „comitagiilor".

8. Față de această politică a imperialismului romîn, exemplul Uniunii Sovietice, cu creșterea vijelioasă a industriei socialiste și a colectivizării gospodăriei agricole, întovărășită de îmbunătățirea neîncetată a stării materiale a maselor largi de muncitori și țărani, cu politica ei națională sovietică, care a dat libertatea politică și culturală de dezvoltare zecilor de popoare odinioară înăbușite de țarism, și pe baza acestei libertăți proletariatul clădește o cultură nouă ucraineană și moldovenească în Ucraina sovietică și în Republica Moldovenească, o cultură națională prin forma ei și socialistă după conținut; cu politica ei neîncetată de pace și dezarmare, acest exemplu al U.R.S.S. ridică și mobilizează la luptă masele cele mai largi de muncitori și țărani nu numai din Basarabia și Bucovina, ci și din toate celelalte ținuturi ocupate, mărind în același timp influența și rolul conducător al Partidului comunist în lupta împotriva ocupației și asupririi naționale.

Contopirea burgheziei popoarelor asuprite cu imperialismul romîn și ascuțirea luptei național-revoluționare a maselor muncitoare

9. Astăzi nu există în Romînia nici un partid al burgheziei popoarelor asuprite care să ceară eliberarea națională sau care să lupte împotriva ocupației de către imperialismul romîn. Spaima în fața creșterii mișcării revoluționare din Romînia, interesarea comună în pregătirea războiului contra U.R.S.S., avantajele (deși mici) pe care li le dă imperialismul romîn duc tot mai mult la frontul unic al burgheziei tuturor popoarelor din Romînia.

10. Partidul maghiar din Transilvania, care se găsește sub influența puternică a bisericii catolice și protestante, partid care exprimă interesele capitalului financiar, industrial și comercial ungar și al moșierilor și care se sprijină în special pe chiaburimea și pe burghezia mică orășenească, mai are încă o influență mare asupra tuturor păturilor populației ungurești.

...Partidul german din Transilvania și Banat reprezintă interesele burgheziei industriale germane, ale chiaburilor și moșierilor și se găsește în fond în uniune completă cu imperialismul romîn, deși se silește, printr-o opoziție aparentă, să-și păstreze influența sa asupra maselor muncitoare germane din Transilvania și din Banat.

Partidul național ucrainean din Bucovina, care duce o campanie turbată contra Ucrainei sovietice și care ia parte activă în lupta împotriva organiza-

ției național-revoluționare „Vizvolenie", în cuvinte revendică drepturi naționale culturale. Insă, chiar și pentru asemenea revendicări ca școli ucrainene, dreptul de a folosi limba ucraineană etc., partidul național-ucrainean n-a dus niciodată o luptă de masă, ci s-a străduit să capete concesii neînsemnate pe calea politicii de înțelegere și de servire a imperialismului romîn. In ultimele alegeri parlamentare, partidul național-ucrainean a făcut bloc cu guvernul Iorga-Argetoianu, în schimbul căruia a primit ca dar cîte un mandat în senat și unul în cameră din mîinile călăilor populației muncitoare ucrainene.

Partidul minoritar bulgar din Dobrogea de sud nu numai că nu duce lupta pentru eliberarea națională a Dobrogei, dar a sprijinit guvernul național-țărănesc, care a introdus politica colonizării forțate a Dobrogei. In alegerile din urmă, acest partid n-a mers în bloc formal cu guvernul Iorga-Argetoianu, pentru ca să nu-și piardă definitiv influența asupra maselor, dar duce de fapt o politică de sprijinire a guvernului Iorga. Slugărnicia sa față de imperialismul romîn, partidul minoritar o combină cu serviciul către fascismul bulgar, primind sprijinul acestuia.

Societatea culturală turcească din Dobrogea este o organizație care permite marii burghezii turcești să țină sub influența ei masele înapoiate turcești și să capete unele avantaje neînsemnate de la burghezia romînă.

Sarcina fundamentală a organizațiilor sioniste din Bucovina, Basarabia și din unele părți ale Transilvaniei, organizații care exprimă interesele burgheziei evreiești din aceste provincii, dar care își răspîndesc influența lor asupra unor pături însemnate ale maselor muncitoare evreiești, constă

în încercarea de a înșela aceste mase și de a le rupe de la mișcarea revoluționară, folosindu-se de sentimentul lor național și de înapoierea lor.

11. Un pericol deosebit amenință mișcarea național-revoluționară din partea acelor grupări burgheze care se ascund sub fraze radicale și opoziționiste pentru ca să pună stăpînire pe nemulțumirea în creștere a maselor popoarelor asuprite și să frîneze tendințele lor de luptă. Un asemenea rol îl joacă în Basarabia partidul lui Stere, care încă nu de mult a mers cu național-țărăniștii și care acum pretinde că luptă pentru înfăptuirea lozincii „Basarabia basarabenilor", pentru autonomia Basarabiei, încercînd să grupeze în jurul său, în primul rînd, populația moldovenească. Alături cu revendicarea aceasta, Stere a mai pus un șir de revendicări demagogice în problema impozitelor, datoriilor etc., cu scopul de a distrage masele de la lupta de clasă și de la cea națională.

Același rol îl joacă în Maramureș și în Vechiul Regat partidul lui Lupu, iar în Dobrogea aripa opoziționistă a partidului bulgar, căreia i s-au alipit mulți renegați ai DRO-ului și care, punînd lozinca autonomiei Dobrogei, se silește să pună stăpînire pe masele țărănimii muncitoare bulgare, dezamăgite de politica partidului minoritar bulgar.

In același timp are loc o oarecare înviorare a mișcării iredentiste în Transilvania și în Dobrogea (VEDRO), sprijinită de burghezia din Ungaria și din Bulgaria, mișcare care, sub masca politicii „active" împotriva imperialismului romîn, încearcă să distragă de pe drumul luptei revoluționare masele muncitoare care se radicalizează.

Un pericol mare pentru mișcarea național-revoluționară îl prezintă și partidul fascist și antisemit al cuziștilor, care desfășoară o activitate

mare în Basarabia, Bucovina și Transilvania pe baza unor revendicări demagogice, ca: anularea datoriilor țărănești, acordarea de credite ieftine, împărțirea averilor evreiești etc.

Activitatea și greșelile Partidului Comunist din Romînia pe terenul mișcării național-revoluționare

12. Nenumărate acțiuni de masă duse de masele muncitoare ale naționalităților asuprite contra asupririi politice, economice și culturale din partea imperialismului romîn, precum și cele peste 60.000 de voturi primite în ținuturile ocupate de către Blocul muncitoresc-țărănesc sînt dovezi de ascuțire a luptei național-revoluționare. Cu toate greșelile serioase, cu toată activitatea neîndestulătoare și pozițiile sectariste din Basarabia și din Dobrogea și cu toată teroarea albă nemaipomenită, organizațiile național-revoluționare și-au mărit întrucîtva influența lor. Crește, deși încă insuficient, rolul Partidului comunist în mișcarea național-revoluționară, se întărește hegemonia proletariatului și a partidului.

13. Izvorul principal al slăbiciunii activității partidului în mișcarea național-revoluționară trebuie căutat în faptul nelichidării influenței ideologiei social-democrate și în faptul existenței influenței burgheze asupra unora din păturile partidului.

Pînă la Congresul al III-lea, P.C. din Romînia n-a pus lozinca dreptului națiunilor asuprite la autodeterminare pînă la despărțirea de statul romîn. Lozinca leninistă și-a cucerit cu greu locul în P.C. din Romînia. In alegerile din 1927, reprezentanții partidului, la cererea autorităților romînești, au șters lozinca leninistă, iar în 1928 au tăiat-o, ștergînd partea a doua a ei — „pînă la despărțire de statul romîn". O manifestare asemănătoare a avut loc în unele organizații (București, Transilvania etc.) și în alegerile din urmă, în 1931. In timpul campaniei lui Rothermere (1926) împotriva tratatului de pace de la Trianon și pentru înapoierea către Ungaria fascistă a unei părți din teritoriile fostei Ungarii ocupate de Romînia, campanie dusă cu scopul de a atrage Ungaria fascistă în frontul antisovietic, unele organizații de partid din Transilvania n-au știut să facă deosebire între lupta pentru autodeterminarea pînă la despărțire și între jocul imperialist și s-au tîrît în coada lui Rothermere și a lui Horthy. Iar alții, în același timp, au încercat să se opună acestei campanii, sprijinindu-se pe ajutorul burgheziei romîne. Toate acestea dovedesc că există nu numai o subprețuire a însemnătății mișcării național-revoluționare, ci există și o influență a șovinismului romîn în rîndurile partidului, contra căreia trebuie dusă lupta cea mai hotărîtă.

Partidul a condamnat în nenumărate rînduri aceste greșeli oportuniste grave, însă și pînă acum se manifestă subprețuirea importanței luptei național-revoluționare, subprețuire care duce la abateri serioase de la linia justă a partidului. In cursul anului 1931, partidul, în întregimea lui, n-a știut să mobilizeze masele proletariatului și ale țărănimii muncitoare din Vechiul Regat la acțiune împotriva bătăii de joc nemaipomenite și a sălbăticiilor imperialismului romîn contra popoarelor asuprite. Partidul și sindicatele revoluționare n-au luat nici o măsură reală de luptă pentru apărarea muncitorilor naționalităților asuprite în momentul concedierii lor în masă de la căile ferate și de la uzi-

nele de război (Transilvania, Basarabia etc.). Partidul n-a dus o acțiune de propagandă perseverentă printre masele muncitoare din Regat pentru a le clarifica că lupta pentru eliberarea națională a popoarelor asuprite este totodată o luptă pentru eliberarea lor proprie, că „nu poate fi liber un popor care asuprește alte popoare“ *(Marx)*.

Organizația de partid din Transilvania a dat dovadă pînă în ultimul timp de subprețuirea importanței problemei național-revoluționare, subprețuire care s-a exprimat în negarea existenței condițiilor pentru dezvoltarea mișcării național-revoluționare din Transilvania și pentru crearea organizațiilor național-revoluționare acolo. O dată cu aceasta, organizația de partid n-a dus muncă sistematică printre proletariatul și țărănimea muncitoare romînă din Transilvania. Faptul acesta din urmă a avut loc și în Bucovina.

Sarcinile Partidului comunist pe terenul mișcării național-revoluționare

14. Mișcarea național-revoluționară din Romînia constituie una din forțele motrice fundamentale ale revoluției burghezo-democratice care se apropie. Mișcarea național-revoluționară este o mișcare a maselor populare celor mai largi ale muncitorilor, țăranilor, micii burghezii orășenești și ale intelectualității muncitoare; iar păturile înapoiate ale acestor mase aduc inevitabil cu sine în mișcare prejudecățile lor și slăbiciunile lor. Sarcinile Partidului comunist — care este unicul organizator și conducător al revoluției — sînt următoarele: să mobilizeze și să organizeze aceste mase în jurul unor lozinci pricepute de ele, să le ajute ca să lepede în cursul luptei prejudecățile și rătăcirile lor și să conducă aceste mase la luptă împotriva imperialismului romîn, pentru desăvîrșirea revoluției burghezo-democratice și pentru asigurarea transformării ei repezi în revoluție socialistă.

15. Partidul Comunist din Romînia este unicul partid care luptă pentru adevărata eliberare națională. Lozinca principală a partidului, care mobilizează masele populare cele mai largi, este lozinca leninistă de luptă pentru dreptul naționalităților asuprite la autodeterminare pînă la despărțirea de statul romîn. Partidul trebuie să explice maselor că lozinca autodeterminării pînă la despărțire înseamnă: a) lupta hotărîtă, sistematică contra imperialismului romîn, contra ocupației, contra tuturor formelor de asuprire națională; b) că introducerea în viață a acestei lozinci în împrejurările de acum este posibilă numai pe calea luptei comune a popoarelor asuprite, împreună cu proletariatul și cu masele muncitoare din toată Romînia, sub hegemonia proletariatului și sub conducerea Partidului comunist, pentru doborîrea dictaturii burghezo-moșierești.

Fiind unicul organizator și conducător al luptei revoluționare contra imperialismului romîn, pentru eliberarea națională a naționalităților subjugate și urmărind să educe pe muncitori în spirit internaționalist, partidul, în Vechiul Regat, trebuie să îndrepte ascuțișurile luptei sale ideologice în primul rînd contra șovinismului romînesc, iar în ținuturile ocupate contra „mărginirii strîmt-naționaliste, contra îngustimii, izolării, ținînd seamă de întreg și de general, supunînd interesele particulare intereselor generale“ *(Lenin)*.

Lupta pentru eliberarea națională este numai una din sarcinile luptei noastre pentru desăvîrșirea revoluției burghezo-democratice și pentru

asigurarea transformării ei repezi în revoluţie proletară, şi numai solidaritatea cea mai strînsă şi păstrarea independenţei sale ca clasă garantează proletariatului hegemonia în lupta sa comună cu masele largi ale ţărănimii muncitoare a popoarelor asuprite.

16. P.C. din Romînia nu trebuie să se mărginească în nici un caz numai la propagarea lozincii autodeterminării pînă la despărţire, cum s-a întîmplat într-o măsură mare pînă acum. Partidul este dator să facă o cotitură bruscă şi imediată în sensul organizării şi conducerii luptei zilnice împotriva tuturor manifestărilor concrete de asuprire naţională:

a) Împotriva lichidării şcolilor în limba naţională, ca şi împotriva introducerii sistemului de învăţămînt în două limbi. Pentru şcoli gratuite în limba maternă (pentru moldoveni, ucraineni, ruşi, unguri, nemţi, saşi, evrei, bulgari, turci etc.).

b) Pentru dreptul egal al limbilor naţionalităţilor asuprite în instituţiile de stat şi în cele juridice şi comunale.

c) Contra dizolvării forţate a consiliilor comunale, împotriva legii noii împărţiri administrative a ţării; pentru autonomia administrativă.

d) Contra închiderii instituţiilor culturale ale popoarelor asuprite. Pentru libertatea deplină a organizaţiilor culturale, sportive etc. ale maselor muncitoare ale naţionalităţilor asuprite.

e) Împotriva persecutării partizanilor bisericii neromîneşti şi de stil vechi. Pentru explicarea esenţei de clasă a politicii tuturor bisericilor şi îndreptarea mişcării de protest împotriva persecutării bisericii neromîneşti pe drumul luptei de clasă.

f) Contra regimului militar de ocupaţie, contra expediţiilor de pedepsire şi contra stării de asediu din ţinuturile ocupate.

g) Împotriva alungării în ilegalitate a organizaţiilor naţional-revoluţionare, pentru existenţa deschisă a tuturor organizaţiilor naţional-revoluţionare.

h) Împotriva concedierii muncitorilor şi slujbaşilor naţionalităţilor asuprite de la căile ferate, din uzinele de război etc.

...Însă problema naţională din Romînia este în mare măsură o problemă ţărănească. De aceea lupta naţional-revoluţionară este strîns împletită cu lupta ţărănimii muncitoare a naţionalităţilor asuprite pentru cerinţele ei economice. Sarcina P.C. din Romînia este de a organiza şi conduce lupta ţărănimii muncitoare (legînd-o cu lupta naţional-revoluţionară):

a) Pentru predarea fără plată a întregului pămînt, cu vitele şi inventarul, a tuturor păşunilor şi pădurilor regelui, moşierilor şi mănăstirilor în mîinile muncitorilor agricoli, ţărănimii sărace şi mijlocaşe ale populaţiei băştinaşe din regiunea respectivă, fără deosebire de naţionalitate.

b) Pentru înapoiere ţărănimii muncitoare, organizaţiilor naţional-culturale, comunelor a pămînturilor, pădurilor şi averii care le-au fost luate.

c) Contra poverii grele a impozitelor şi datoriilor... şi pentru organizarea unei opuneri active în masă contra vînzării cu toba a averii ţărăneşti, pentru anularea tuturor datoriilor maselor muncitoare de la oraşe şi de la ţară etc.

17. Partidul trebuie să ducă lupta hotărîtă contra colonizării ţinuturilor ocupate, cerînd îndepărtarea tuturor coloniştilor şi înapoierea către ţărănimea muncitoare băştinaşă a tuturor pămînturilor, inventarului şi averii care i-au fost smulse. Co-

loniştii săraci şi mijlocaşi trebuie să primească loturi de pămînt cu vite şi inventar în Vechiul Regat din pămînturile moşierilor şi mănăstirilor. Însă acei colonişti care luptă împreună cu ţărănimea muncitoare băştinaşă împotriva imperialismului romîn, pentru eliberarea naţională a naţionalităţilor asuprite vor putea rămîne pe pămîntul dat lor cu consimţămîntul populaţiei băştinaşe.

18. Trebuie demascată în mod energic şi sistematic în faţa maselor largi ale naţionalităţilor asuprite politica burgheziei lor proprii, înţelegerea ei cu imperialismul romîn, arătînd că burghezia, trădînd cauza eliberării naţionale, vrea să-şi întărească poziţiile ei de clasă, să-şi lărgească posibilităţile de jefuire a maselor muncitoare, să arunce pe spinarea lor toate greutăţile crizei economice catastrofale. Trebuie demascată, prin exemple concrete, pregătirea comună a războiului imperialist contra U.R.S.S. de către burghezia de toate naţionalităţile. Trebuie explicat continuu maselor că în realitate, cu tot opoziţionismul aparent al partidelor burgheze, burghezia tuturor naţionalităţilor asuprite caută unirea cu imperialismul romîn, împotriva maselor populare din Basarabia, Bucovina, Transilvania, Dobrogea şi Banat.

19. Partidul trebuie să facă o cotitură hotărîtă în activitatea sa în Basarabia, punîndu-şi ca sarcină centrală crearea unei puternice mişcări naţional-revoluţionare printre masele muncitoare moldoveneşti.

Partidul trebuie să dea o atenţie deosebită maselor muncitoare din Transilvania, care se găsesc sub influenţa partidului naţional-maghiar, căutînd a le atrage în frontul de luptă naţional-revoluţionar.

Trebuie desfăşurată o muncă sistematică printre masele muncitoare turceşti din Dobrogea de sud, care alcătuiesc 40% din populaţia Dobrogei de sud şi care au rămas pînă acum în afara atenţiei partidului. De asemenea partidul trebuie să întărească munca printre masele muncitoare ale populaţiei germane din Transilvania, ale celei sîrbeşti din Banat şi ale celei evreieşti din toată ţara.

20. Partidul comunist trebuie să dea un sprijin deplin acelor organizaţii naţional-revoluţionare care într-adevăr luptă pentru eliberarea naţională a popoarelor asuprite şi să asigure conducerea lor din partea partidului, organizînd munca activă şi justă a comuniştilor înăuntrul acestor organizaţii prin crearea unor fracţiuni puternice şi capabile de muncă. P.C. din Romînia trebuie să influenţeze în sensul transformării organizaţiilor naţional-revoluţionare în organizaţii adevărate de masă ale maselor muncitoare ale popoarelor asuprite, dezrădăcinînd metodele sectariste de muncă şi tendinţele de izolare şi de trecere în adîncă ilegalitate, precum şi tendinţele de îngustare artificială a cadrului mişcării naţional-revoluţionare.

Comuniştii nu trebuie să uite niciodată că organizaţiile naţional-revoluţionare sînt menite să cuprindă în ele „pe toţi cei asupriţi şi nemulţumiţi" care sînt gata să lupte într-adevăr contra imperialismului romîn. Influenţa hotărîtoare şi rolul conducător al P.C. din Romînia în organizaţiile naţional-revoluţionare, precum şi rolul lui de organizator şi îndrumător al mişcării largi de masă de eliberare a maselor muncitoare ale naţionalităţilor asuprite trebuie asigurată nu prin îngustarea artificială a cîmpului de acţiune şi a puterii de recrutare

a organizațiilor național-revoluționare, nu prin porunci din afară, nu prin înlocuirea conducerii lor de către fracțiunile comuniste, ci prin politica justă a partidului în problema națională și prin munca activă a fracțiunilor comuniste.

21. În lupta lui pentru eliberarea națională a naționalităților asuprite, P.C. din România trebuie să popularizeze neîncetat succesele construirii socialismului în U.R.S.S., și în special în Ucraina sovietică și în Republica Moldovenească, arătînd că rezolvarea sovietică a problemei naționale este singura pildă de rezolvare justă a problemei naționale, și P.C. din România trebuie să mobilizeze la luptă masele largi ale popoarelor asuprite contra pregătirii războiului imperialist antisovietic.

22. Pe baza hotărîrilor Congresului al V-lea, organizațiile de partid din regiunile ocupate trebuie să elaboreze, sub conducerea și controlul C.C. al partidului, programe de revendicări concrete pentru fiecare regiune, pornind de la analiza amănunțită a situației din regiunea respectivă.

23. Ducînd o luptă intransigentă pe două fronturi, în primul rînd contra șovinismului romîn și a subprețuirii importanței luptei național-revoluționare — ca pericol principal — și contra naționalismului local, mobilizînd masele muncitoare la luptă contra tuturor formelor concrete de asuprire națională, legînd lupta pentru eliberarea națională cu lupta de clasă a proletariatului și a țărănimii muncitoare din România, P.C. din România va putea obține succese hotărîtoare în opera de atragere a maselor largi muncitoare în lupta pentru doborîrea dictaturii burghezo-moșierești din România, pentru guvernul muncitoresc-țărănesc.

REZOLUȚIA CONGRESULUI AL V-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA ASUPRA STĂRII ȘI SARCINILOR MUNCII PARTIDULUI ÎN SINUL TINERETULUI

1. Ascuțirea crizei economice din România lovește cu o putere deosebită în tineretul muncitor, ceea ce se manifestă prin mari reduceri de salarii, prin lungirea zilei de muncă, prin șomajul tot mai mare în rîndurile tineretului muncitor și, mai cu seamă, prin creșterea exploatării și asupririi tineretului de la țară și în regiunile ocupate.

Radicalizarea și creșterea activității revoluționare a tineretului muncitor în cadrul luptei generale a proletariatului, a țărănimii muncitoare și a maselor naționale asuprite duce la înăsprirea extraordinară a luptei claselor dominante pentru păstrarea influenței lor asupra tineretului. Burghezia, prin întemeierea și susținerea organizațiilor militare fasciste de tineri, prin întrebuințarea tuturor formelor de fascizare și militarizare a tineretului în întreprinderi, la țară, în școală, în căminele de ucenici, încearcă astfel să-și asigure rezerve pentru frontul și spatele frontului în războiul antisovietic pe care-l pregătește. În deplină concordanță cu politica burgheziei, organizațiile social-fasciste de tineret, prin activitatea lor „culturală" și prin frazeologia demagogică „de stînga", caută să demoralizeze tineretul muncitor și să-l distragă de la lupta revoluționară de clasă, făcînd, în practică, muncă de spărgători de greve, trădînd lupta tineretului muncitor.

În această situație lupta partidului pentru cucerirea generației tinere a maselor muncitoare capătă o însemnătate deosebit de actuală, aceasta constituind o parte integrantă a luptei pentru cu-

cerirea majorității clasei muncitoare și pentru închegarea, sub hegemonia ei, a uniunii strînse cu masele țărănești și cu cele ale naționalităților asuprite.

2. După Congresul al IV-lea al partidului, U.T.C. din Romînia n-a reușit în activitatea sa practică să îndeplinească, în măsura cuvenită, sarcinile puse în fața sa. Participarea U.T.C. la lupta fracționistă fără de principii, transformarea Uniunii de către grupul Luximin într-o unealtă pentru înfăptuirea scopurilor ei criminale fracționiste, munca fracționistă activă a conducătorilor U.T.C. și sabotarea de către ei (tov. N.) a directivelor Executivei Internaționalei Comuniste și a Internaționalei Comuniste a Tineretului au dus la descompunerea unui șir de organizații ale U.T.C. (București, Chișinău, Oradea, Arad, Timișoara), la desconspirarea în fața siguranței, la scăderea capacității de luptă, precum și la o puternică slăbire organizatorică a întregului U.T.C. Sectarismul „de stînga" destul de accentuat în practică și tendințele avangardiste au dus U.T.C. la izolarea de masele largi, la rămînerea cu mult în urmă față de activitatea revoluționară a tineretului muncitor și față de cerințele luptei de clasă, care se înăsprește.

Congresul al V-lea constată că în ultimul an după încetarea luptei fracționiste, U.T.C. din Romînia, sub conducerea partidului, a înregistrat o serie de succese pe terenul refacerii și întăririi organizatorice a Uniunii ; a făcut o cotitură în ce privește creșterea sa numerică și formarea de noi organizații (București, Valea Jiului, Reșița, Constanța, Iași, Galați) și a arătat o oarecare activizare, deși cu totul insuficientă, în luptele economice și în conducerea independentă a grevelor tineretului muncitor (atelierele comunale din București, Petroșani, Tîrgu-Mureș, Marghita), precum și în munca pe întreprinderi. Aceste succese nu constituie însă decît primul pas pe calea lichidării rămînerii generale în urmă a U.T.C. față de sarcinile dictate de ridicarea revoluționară a maselor muncitorești ale tineretului.

3. Congresul socotește că conducerea U.T.C. de către organizațiile de partid, cu toată îmbunătățirea oarecare din ultima perioadă, este încă, în special în organizațiile locale, cu totul insuficientă. In organizațiile de jos ale partidului există o subapreciere oportunistă în ce privește cucerirea tineretului muncitor. Această subapreciere a dus într-un șir de organizații locale (București, Tîrgu-Mureș, Oradea, Deva și altele) la neglijarea directă a tineretului comunist, la lipsa legăturilor organizatorice cu el și la ignorarea necesității de atragere a tineretului și a celulelor uteciste la acțiunile politice și economice ale celulelor de partid, sub conducerea acestora; la părăsirea muncii fracțiunilor Sindicatelor unitare în sînul tineretului, la întrebuințarea cadrelor uteciste mai cu seamă pentru munca tehnică și, nu rareori, la substituirea conducerii și ajutorării concrete prin metode de „comandă".

Congresul pune în fața partidului întreg, ca una din sarcinile cele mai importante, realizarea unei cotituri hotărîte în munca printre tineri și transformarea U.T.C. într-o organizație de masă capabilă de luptă a straturilor largi ale tineretului muncitor și argățesc de la țară și orașe. In munca zilnică trebuie realizată conducerea cu adevărat concretă a U.T.C. de către toate organizațiile partidului, prin ajutor ideologic și practic, prin predarea experienței de partid și a educației conspirative tineretului ; prin asigurarea unei educații comuniste a

cadrelor U.T.C. pe calea desfăşurării activităţii politice proprii şi a iniţiativei utecistilor ; prin atragerea lor în şcolile de partid, prin trimiterea de propagandişti şcolilor U.T.C., prin discutarea în organizaţiile de partid şi în presă a chestiunilor muncii tineretului ; prin crearea de către celulele de partid a celulelor U.T.C. acolo unde ele nu există, în special în întreprinderi ; prin delegarea în U.T.C., de la organele conducătoare pînă la celulă, a membrilor celor mai activi de partid şi mai tari politiceşte, prin întrebuinţarea instructorilor partidului la instruirea organizaţiilor uteciste de jos, prin întărirea sîmburelui de partid în U.T.C.

Lupta hotărîtă contra rămăşiţelor social-democrate ca şi contra subpreţuirii oportuniste a rolului U.T.C. (subpreţuirea sarcinilor politice ale U.T.C., tendinţa de a mărgini U.T.C. la o activitate cultural-educativă, precum şi de a arunca munca antimilitaristă numai pe spinarea U.T.C. şi altele) constituie condiţia necesară pentru asigurarea succeselor bolşevice în munca partidului şi a organizaţiilor sale de masă printre tinerii lucrători şi ţărani muncitori.

4. Congresul al V-lea al P.C.R. pune în faţa U.T.C. următoarele sarcini fundamentale :

a) In centrul întregii sale activităţi, Uniunea trebuie să pună organizarea şi conducerea luptelor economice ale maselor largi ale tineretului de fabrică, de pe ogoare şi ale şomerilor pentru cerinţele lor zilnice pe baza frontului unic de jos, atrăgînd tineretul în lupta generală a proletariatului, sub conducerea partidului, şi aducîndu-l, prin experienţa lui proprie, la forme mai înalte de luptă (demonstraţii de masă, greve politice ş.a.m.d.)

In realizarea acestei sarcini, U.T.C. trebuie să-şi concentreze atenţia asupra regiunilor şi întreprinderilor hotărîtoare (Bucureşti, Valea Prahovei şi a Jiului, Reşiţa, porturi, transporturi), elaborînd şi popularizînd programe concrete de luptă pentru diferitele straturi ale tineretului. Ţinînd seama de faptul că munca în sînul tineretului ţărănesc constituie unul din punctele cele mai slabe în activitatea Partidului comunist, trebuie dată mai multă atenţie ca pînă acum formulării revendicărilor şi a lozincilor tinereşti speciale pentru tineretul muncitor de la ţară şi din regiunile ocupate.

Intărind organizatoriceşte influenţa sa în procesul luptelor economice şi politice, U.T.C. trebuie să desfăşoare o muncă largă pentru atragerea tineretului muncitor în Sindicatele unitare, creînd înăuntrul lor secţii de masă ale tineretului, care să se sprijine pe delegaţii tineretului şi pe grupurile sindicale unitare de tineret din întreprinderi. Totodată trebuie intensificată în mod hotărît munca pentru atragerea tineretului în organizaţiile revoluţionare de masă, pentru crearea secţiilor de masă ale tinerilor în organizaţiile naţional-revoluţionare şi pentru mobilizarea tineretului argăţesc, sărac şi mijlocaş în jurul comitetelor ţărăneşti de luptă.

b) Pentru a se pune cu adevărat în fruntea luptei tineretului muncitor, U.T.C. trebuie să facă o cotitură radicală în privinţa creşterii numerice a rîndurilor sale, a lărgirii bazei sale organizatorice şi politice, prin crearea de celule, în primul rînd în întreprinderile mari din regiunile hotărîtoare, tinzînd ca celula de fabrică să fie forma de bază organizatorică a U.T.C., îmbunătăţind compunerea socială a Uniunii prin atragerea hotărîtă a tineretului muncitor de fabrică, în special în Vechiul Regat, precum şi prin atragerea în Uniune a tineretului argăţesc şi sărac de la ţară.

Intărind cu toate mijloacele conspiraţia şi ducînd o luptă hotărîtă împotriva provocărilor înăun-

trul Uniunii, U.T.C. trebuie să folosească toate posibilitățile legale și semilegale de muncă pentru cucerirea politică și organizatorică sub influența sa a maselor largi ale tineretului muncitor.

c) Inlăturînd subaprecierea sectarist-oportunistă a organizațiilor vrăjmașe de clasă ale tineretului, U.T.C. trebuie să ducă lupta zilnică în primul rînd contra organizațiilor social-fasciste (în special în Valea Jiului, București, Reșița și Bucovina); contra organizațiilor național-țărăniste de tineret și contra uniunilor fasciste (garda de fier, cercetașii, voinicii), aplicînd tactica frontului unic față de masa membrilor de rînd, prin atragerea lor în organele de luptă (comitete de grevă, comitete de acțiune), creînd autoapărarea antifascistă, organizînd mișcarea opoziționistă în sînul organizațiilor și demascînd în mod hotărît și neîmpăcat pe șefii acestor organizații, arătînd și demascînd în fața maselor largi demagogia lor radicală și politica lor contrarevoluționară trădătoare.

d) Deosebit de ascuțit se pune în fața U.T.C. problema întăririi și desfășurării prin toate mijloacele a muncii antimilitariste, în special printre recruți și cei plecați în concediu, prin crearea organizațiilor de masă ale tinerilor care urmează să fie recrutați și prin legarea cererilor concrete ale soldaților și marinarilor cu lupta tineretului din fabrică, de la țară și a șomerilor. In special în legătură cu primejdia unui nou război este necesar să se popularizeze în mod sistematic succesele tineretului muncitor și ale U.T.C. leninist din Uniunea Sovietică, cu scopul de a mobiliza masele largi ale tineretului în lupta contra pregătirii intervenției armate antisovietice.

Indeplinirea acestor sarcini foarte importante nu este posibilă decît cu condiția desfășurării unei lupte hotărîte pentru ridicarea nivelului ideologic, politic și al educației marxist-leniniste a întregii mase de uteciști, prin dezvoltarea și ridicarea cadrelor proletare la posturile de conducere, prin lupta pe două fronturi împotriva pericolului principal de dreapta și a abaterilor „de stînga", sectariste, avangardiste, care duc la izolarea U.T.C. de masele muncitoare de tineret.

Desfășurînd în sînul Uniunii, și în special în organizațiile de jos, o adevărată autocritică, care să fie îndreptată spre înlăturarea greșelilor și lichidarea rămășițelor fracționismului, luptînd împotriva tuturor manifestărilor împăciuitorismului față de abaterile și deformările liniei de partid, Uniunea Tineretului Comunist din Romînia, sub conducerea P.C. din Romînia, va scăpa de rămînerea sa în urmă și va deveni ajutorul real al partidului în munca de cucerire a generației tinere a maselor de lucrători și țărani, în lupta împotriva războiului antisovietic, împotriva dictaturii burghezo-moșierești din Romînia, pentru guvernul muncitoresc-țărănesc.

REZOLUȚIA ASUPRA MUNCII PARTIDULUI IN „AJUTORUL ROȘU"

Ca răspuns la avîntul revoluționar al maselor muncitoare de la orașe și sate, burghezia romînă întrebuințează metode tot mai aspre de teroare fascistă, recurge tot mai des la distrugerea fizică a celor mai buni reprezentanți ai mișcării revoluționare, folosindu-se pe larg în acest scop de metoda provocării. In această situație întărirea și

lărgirea prin toate chipurile a organizațiilor „Ajutorului roșu", transformarea muncii sale într-o muncă cu adevărat de masă pentru mobilizarea maselor largi muncitoare la lupta contra terorii albe și întru apărarea deținuților politici este una din sarcinile importante de luptă ale Partidului Comunist din Romînia.

Conducerea muncii „Ajutorului roșu" de către partid în perioada de după Congresul al IV-lea a continuat să rămînă extrem de slabă. Datorită acestui fapt, „Ajutorul roșu" a rămas o organizație închisă, restrînsă ca număr, iar organele sale de conducere au fost un focar de devieri oportuniste și de manifestări antipartinice. Urmînd vreme de mai mulți ani o linie mic-burgheză, cu totul greșită, sectaristă, de eroism individual (Luximin-Dobrogeanu), care s-a manifestat în organizarea grevelor de foame *, precum și în alte manifestări ale deținuților politici, fără legarea acestor manifestări cu mișcarea revoluționară a maselor, conducerea M.O.P.R.-ului a neglijat mobilizarea maselor muncitoare largi la lupta contra terorii, n-a condus campanii politice de masă contra represiunilor, n-a încercat să organizeze educația politică a deținuților politici la închisoare. Aceasta a dus la demoralizarea deținuților politici, permițînd elementelor oportuniste să ducă munca lor de demoralizare în închisori (spargerea grupei deținuților politici de la Doftana).

Noua conducere a partidului, deși a avut în această privință unele succese în activitatea M.O.P.R.-ului, totuși n-a reușit să realizeze cotitura necesară.

* Din 1927 pînă în 1929 s-au făcut 60 de greve de foame, cu participarea a 1.405 persoane, cu o durată de 16.872 de zile în total, în urma cărora au pierit mai mulți tovarăși și au rămas invalizi sute de alți tovarăși.

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia pune în fața C.C. și a întregului partid următoarele sarcini fundamentale pe tărîmul activității „Ajutorului roșu":

a) Transformarea „Ajutorului roșu" într-o organizație cu adevărat de masă, bazată pe adeziunea individuală a membrilor din păturile cele mai largi ale maselor muncitoare de la țară și de la orașe. Activitatea „Ajutorului roșu" trebuie să fie îndreptată spre desfășurarea campaniilor politice de masă întru apărarea deținuților politici, contra terorii fasciste, pentru organizarea campaniilor de masă de ajutorare a victimelor terorii albe, pentru ajutorarea luptei de masă contra pregătirilor de război, contra pregătirii în special a intervenției armate antisovietice. In acest scop trebuie folosite la maximum toate posibilitățile legale de muncă; trebuie create organizații ajutătoare legale, fie și vremelnice, comitete de rude și prieteni ai deținuților politici, comitete țărănești de ajutorare; trebuie reînființate comitetele de ajutorare în toate organizațiile legale, trebuie organizată scoaterea unei prese legale și a literaturii. De regulă, aceste organizații trebuie înființate pe fabrici, uzine și la sate.

b) Partidul trebuie să creeze fracțiuni puternice, capabile de muncă în toate organizațiile „Ajutorului roșu", de sus pînă jos, controlînd și îndrumînd prin aceste fracțiuni toată activitatea organizațiilor și organelor de conducere ale „Ajutorului roșu", atrăgînd în organizație și în organele conducătoare elementele active fără partid din sînul muncitorilor și țăranilor, din sînul maselor popoarelor asuprite și al micii burghezii.

c) Congresul condamnă cu toată hotărîrea acțiunile nepregătite și neorganizate și care nu sînt legate cu acțiunile maselor muncitoare din afară, mai ales grevele de foame, încercările de sinucideri ș.a.m.d., care, neavînd un efect politic util, duc la distrugerea cadrelor mișcării revoluționare. Trebuie dusă o luptă hotărîtă contra manifestărilor individualiste mic-burgheze de „eroism", contra teoriilor „inițiativei individuale" ș.a.m.d., întărind, sub controlul organizației de partid, prin organizațiile „Ajutorului roșu", munca de educație politică a deținuților politici, îngrijirea lor cu literatură, informarea mai îngrijită a deținuților politici asupra activității partidului ș.a.m.d. Trebuie creată o astfel de situație ca închisoarea să devină pentru deținuții politici școala de educație marxist-leninistă.

Congresul însărcinează C.C. să desemneze, pe baza acestor hotărîri, măsurile concrete pentru a transforma „Ajutorul roșu" într-o puternică curea de transmisie a partidului spre mase, care să mobilizeze și să organizeze păturile largi muncitoare în vederea luptei contra terorii albe și pentru ajutorarea reală a victimelor terorii fasciste.

CĂTRE EXECUTIVA INTERNAȚIONALEI COMUNISTE

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia, adunat în momentul celei mai mari crize economice mondiale din istorie, care se dezvoltă pe baza crizei generale a capitalismului, pe de o parte, și a creșterii vijelioase a clădirii socialiste din Uniunea Sovietică — patria proletariatului internațional—, pe de altă parte, își trimite salutul său proletar de luptă statului-major al revoluției mondiale — Internaționalei Comuniste.

Congresul salută conducerea leninistă a Internaționalei Comuniste, care, datorită luptei necruțătoare pe două fronturi, îndeosebi împotriva abaterii de dreapta, cea mai periculoasă în timpul de față, accelerează procesul de bolșevizare a tuturor partidelor comuniste.

Congresul își exprimă recunoștința sa conducerii Cominternului pentru ajutorul neprecupețit pe care i l-a dat partidului nostru, pentru ajutorul ei autoritar în privința schimbării conducerii Partidului Comunist din Romînia și în crearea, pe această cale, a condițiilor învingerii depline a luptei fracționiste fără principii și consolidării Partidului Comunist din Romînia pe baza liniei politice bolșevice.

Congresul își exprimă convingerea că Partidul Comunist din Romînia, bolșevicește unit sub conducerea Internaționalei Comuniste, își va îndeplini rolul de organizator și conducător al revoluției în partea cea mai înaintată a frontului revoluționar, pe marginea a două lumi : a revoluției socialiste internaționale și a contrarevoluției fasciste internaționale.

Trăiască Internaționala Comunistă !

SALUTUL CĂTRE P.C. (b) DIN U.R.S.S.

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia, împins de către reacțiunea fascistă în ilegalitate adîncă, își trimite salutul său frățesc Comitetului Central al Partidului Comunist (bolșevic)

din Uniunea Sovietică — organizatorul și conducătorul revoluției socialiste și al clădirii socialismului.

Proletariatul și masele muncitoare din Romînia urmăresc cu admirație și cu bucurie victoriile istorice ale P.C. (b) al U.R.S.S. pe tărîmul industrializării Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, al îndeplinirii planului de 5 ani în 4 ani, iar în unele ramuri în 2½ ani ; victoriile pe tărîmul reconstruirii socialiste a agriculturii și al lichidării chiaburimii ca clasă pe baza colectivizării compacte ; victoriile ofensivei largi a socialismului ; victoria istorică a săvîrșirii în anul acesta a fundamentului economiei socialiste.

Aceste victorii sînt obținute datorită liniei generale juste leniniste a Comitetului Central în lupta sa neîmpăcată pe două fronturi : contra oportunismului de dreapta și frazeologilor „de stînga".

Aceste realizări capătă o și mai mare importanță pe fondul crizei generale care bîntuie în țările capitaliste.

In timp ce lumea socialismului, care se clădește, pășește victorios înainte, în timp ce în Uniunea Sovietică este pe deplin lichidat șomajul la orașe și la sate și crește necontenit bunăstarea generală a maselor muncitoare, lumea capitalistă condamnă zecile de milioane de șomeri la moarte prin foame, condamnă întreaga clasă muncitoare la o exploatare și mizerie de necrezut, ruinează și aruncă în cea mai neagră mizerie toată țărănimea muncitoare, iar la lupta revoluționară în creștere a maselor răspunde prin ascuțirea asupririi și prin teroarea fascistă și caută ieșirea din criză prin războiul contrarevoluționar împotriva Uniunii Sovietice — cetatea revoluției mondiale. Romînia capitalistă se pregătește cu turbare pentru intervenția împotriva

Uniunii Sovietice, găsindu-se la avanpostul capitalismului, ea fiind un cîmp de concentrare pentru atacul împotriva Uniunii Sovietice.

Partidul Comunist din Romînia, liberîndu-se de rămășițele și greșelile trecutului, bolșevizîndu-și rîndurile, mobilizează clasa muncitoare și masele lucrătoare din Romînia contra ofensivei capitalului, contra războiului imperialist, pentru apărarea Uniunii Sovietice — patria proletariatului mondial.

Luptînd pentru majoritatea clasei muncitoare, conducînd după sine masele muncitoare de la orașe și sate, punîndu-ne în fruntea luptei național-revoluționare a naționalităților asuprite din Romînia capitalistă, cu toată hotărîrea bolșevică vom transforma acest cîmp de concentrare capitalistă contra Uniunii Sovietice într-un cîmp de luptă revoluționară contra capitalismului.

Partidul Comunist din Romînia își va îndeplini datoria sa istorică.

Trăiască P.C. (b) al U.R.S.S. și conducerea sa leninistă în frunte cu tovarășul Stalin !

Trăiască clasa muncitoare din U.R.S.S., care, sub conducerea P.C. (b) al U.R.S.S., clădește victorioasă socialismul !

CĂTRE COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST CHINEZ

Tovarăși !

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia, în numele muncitorilor revoluționari, al maselor muncitoare țărănești și al naționalităților asuprite din Romînia, trimite salutul său fierbinte revoluționar Partidului Comunist din China — con-

ducătorul revoluţiei chineze, organizatorul luptei eroice a clasei muncitoare şi ţăranilor din China pentru alungarea imperialiştilor şi răsturnarea gomindanului contrarevoluţionar.

Respingerea şi a celei de-a treia ofensive a imperialiştilor şi a gomindanului trădător, în frunte cu cîinele sîngeros Cian Kai-şi, întărirea şi lărgirea raioanelor sovietice din China, victoria măreaţă, de o importanţă mondială, a Armatei roşii muncitoreşti-ţărăneşti din China vor întări şi mai mult încrederea maselor muncitoare din China în victoria definitivă a Sovietelor în toată China.

Toate sforţările şi încercările repetate ale imperialiştilor şi călăilor gomindanului de a împiedica mersul victorios al revoluţiei chineze, ultima invazie, în înţelegere cu imperialismul mondial, a cuceritorilor japonezi în Manciuria întîmpină şi vor întîmpina o respingere hotărîtă din partea muncitorilor şi ţăranilor chinezi, a proletariatului şi maselor muncitoare din ţările capitaliste, a maselor asuprite din colonii şi a maselor muncitoare din Uniunea Sovietică — apărătoarea păcii, unirii naţionale şi independenţei Chinei şi a luptei de eliberare a maselor muncitoare din toată lumea.

Succesele Partidului Comunist din China sînt succesele proletariatului internaţional şi întăresc lupta lui pentru răsturnarea puterii imperialiştilor, capitaliştilor şi moşierilor.

Trăiască China revoluţionară — brigada de avangardă a mişcării revoluţionare din colonii!

Trăiască Armata roşie muncitorească-ţărănească din China!

Trăiască Partidul Comunist din China — conducătorul muncitorilor şi ţăranilor din China!

Trăiască Internaţionala Comunistă!...

SALUT ARMATEI ROŞII MUNCITOREŞTI-ŢĂRĂNEŞTI

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia trimite salutul său bolşevic, călduros Armatei Roşii muncitoreşti-ţărăneşti... apărătorul neclintit al primului stat proletar din lume care clădeşte socialismul — Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.

Armata Roşie, prin biruinţele sale strălucite împotriva armatelor gărzilor albe şi capitaliste, a înscris pagini glorioase în istoria luptei clasei muncitoare din Uniunea Sovietică pentru un Octombrie mondial.

Aceste victorii Armata Roşie le datoreşte conducerii juste a P.C. (b) al U.R.S.S., eroismului maselor muncitoare, conştiinţei lor revoluţionare, disciplinei de fier a luptătorilor săi — a soldaţilor şi comandanţilor roşii.

Romînia imperialistă este un cîmp de luptă în Orientul Europei şi, în mod turbat, se pregăteşte, împreună cu puterile mari imperialiste, pentru intervenţia contra U.R.S.S.

Partidul Comunist din Romînia, împins în ilegalitate, mobilizează masele largi de muncitori, ţărani şi soldaţi contra războiului imperialist, în apărarea Uniunii Sovietice.

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia încredinţează Armata Roşie că, mobilizînd clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare la luptă contra dictaturii burghezo-moşiereşti, pentru instituirea puterii muncitoreşti-ţărăneşti, la încercarea imperialiştilor de a ataca Uniunea Sovietică şi de a împinge masele muncitoare în măcelul imperialist, clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare din Romînia, sub conducerea Partidului comunist, vor fi în

primele rînduri ale apărătorilor Uniunii Sovietice și vor transforma războiul imperialist în război civil.

Intăriți puterea de luptă a Armatei Roșii!

Trăiască invincibila Armată Roșie și conducătorul ei — Partidul Comunist Bolșevic!...

—

CĂTRE DEȚINUȚII POLITICI

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia, în numele avangărzii revoluționare a proletariatului, al tuturor celor ce muncesc și celor exploatați, își trimite salutul fierbinte deținuților politici, luptătorilor prizonieri ai burgheziei romîne, pe care teroarea fascistă i-a smuls din rîndurile noastre.

Scumpi tovarăși!

Teroarea din ce în ce mai crîncenă a burgheziei împotriva maselor muncitorești, sforțările ei de a sugruma cu pumnul de fier și de a nimici fizicește pe cei mai buni fii ai proletariatului și ai țărănimii muncitoare — pe prizonierii burgheziei — arată nu numai răzbunarea burgheziei, dar și frica ei de moarte în fața vijeliei revoluționare care se apropie tot mai mult în lumea întreagă și în Romînia, în fața desfășurării mărețe a clădirii socialismului în Uniunea Sovietică.

Congresul subliniază lupta eroică a deținuților politici din temnițe pentru un regim politic. Luptătorii pentru revoluția socialistă care se află în libertate și în afara zidurilor întunecoase ale temniței continuă lupta revoluționară, nu șovăie să-și sacrifice viața pentru interesele revoluției, ca și cei mai buni fii ai proletariatului care au căzut ca luptători revoluționari.

Tovarăși!

In ciuda tuturor piedicilor, a terorii, a schingiuirilor, a temnițelor și judecăților, mișcarea revoluționară din Romînia crește. Munca voastră — o parte a întregii lupte revoluționare — este sprijinită de mase tot mai largi. Partidul comunist se întărește pe fiece zi. Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia este un congres de consolidare, de întărire a unității partidului, care pune definitiv capăt resturilor de luptă fracționistă criminală din 1930. Congresul se desfășoară sub steagul acelor sarcini mari pe care le pune în fața partidului valul revoluționar în creștere. Cucerirea majorității clasei muncitoare, întărirea partidului în marile întreprinderi, cotitura cu fața înspre masele de milioane ale muncitorilor agricoli, ale argățimii, ale țăranilor și naționalităților asuprite, — iată sarcinile fundamentale apropiate ale partidului. In lupta neclintită pe două fronturi, și în special împotriva abaterii de dreapta, deosebit de periculoasă în timpul de față, precum și împotriva devierii „de stînga", partidul va înfăptui aceste sarcini cu credință nestrămutată în victorie.

Congresul își exprimă deplina încredere că și voi, tovarăși, vă înarmați în dosul gratiilor pentru lupta mai departe, și vă cheamă pe voi toți să vă uniți în jurul Partidului comunist, să respingeți orice încercare din partea siguranței și a administrației de a zdrobi hotărîrea voastră revoluționară și unitatea de fier a comuniștilor revoluționari din

temnițe. Nu este departe momentul cînd voi veți fi din nou în rîndurile de frunte ale proletariatului luptător.

Trăiască Partidul Comunist din Romînia!...

Se tipărește după textul broșurii apărute în editura P.C.R. în ianuarie 1932.
Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., Ab. XVI-3, Inv. 474

1932

33

Proletari din toate țările, uniți-vă

CĂTRE TOȚI MUNCITORII DE LA ATELIERELE C.F.R. — GALAȚI ! *

Tovarăși !

După curba de sacrificiu din iarna trecută, ni s-a aplicat acum o nouă curbă, mai sîngeroasă decît cea dintîi. Salariile de foame de pînă acum ne erau ciopîrțite prin amenzi și diferite rețineri, încît ce rămînea nu ne ajungea nici pentru mămăligă cu ceapă. Nelivrarea pieselor la timp face ca salariile să fie și mai mult reduse, iar impunerea orelor suplimentare neplătite ne răpește cîte două-trei ore pe zi fără nici o plată. Dar toate acestea nu-i sînt de ajuns direcției căilor ferate și guvernului sîngeros Iorga-Argetoianu. Acuma ne-a scăzut încă 30% din salarii, în toiul iernii, cînd toate obiectele de trebuință zilnică sînt scumpe și se scumpesc mereu : pîinea, lemnele, petrolul, zahărul. Cu ce să întreținem noi o familie numeroasă, cu ce să astupăm gura copiilor, care ne cer pîine ?

Tovarăși !

Sindicatul social-democrat și Uniunea ceferiștilor au trădat lupta noastră și de data aceasta. În loc de a porni o acțiune hotărîtă în contra curbei de sacrificiu, șefii social-democrați ne-au dus cu zăhă-

* *Manifest al celulelor Partidului comunist de la Atelierele C.F.R. — Galați din ianuarie 1932.*

relul, au tărăgănat lucrurile pînă cînd ne-am pomenit cu curba aplicată. Tot așa au făcut ei cînd s-a aplicat prima curbă de sacrificiu, tot așa au trădat luptele muncitorilor din Valea Jiului, din Valea Prahovei, ale tipografilor bucureșteni etc.; tot așa vor căuta și în viitor să trădeze interesele clasei muncitoare, că doar de asta sînt ei plătiți de către burghezie cu milioane de lei, pe care deputații și șefii social-democrați le cheltuiesc pentru călătorii de plăcere în străinătate.

Dar burghezia, mînă în mînă cu conducătorii social-democrați, pune la cale un nou atac contra nivelului nostru de trai. De la 1 ianuarie 1932 ni se vor mai scădea din salarii cîte 3 lei pe oră, chiriile și alocațiile pentru familiști, care împreună cu curba de sacrificiu din decembrie înseamnă o reducere de vreo 60%. Hamalilor li s-a scăzut de mult salariul zilnic... Pentru a ne înfricoșa și pentru a împiedica orice acțiune din partea noastră, direcția a lansat zvonul că o parte din muncitorii ceferiști vor fi concediați. Este o manevră a burgheziei și a conducătorilor social-democrați pentru a putea paraliza acțiunea noastră.

Tovarăși ceferiști !

Pasivitatea noastră a îngăduit burgheziei să ne reducă la cea mai neagră mizerie. Increderea pe care am avut-o în conducătorii social-democrați le-a ușurat cu mult trădarea intereselor noastre. Nu mai putem repeta aceleași greșeli dacă nu vrem să fim aruncați în brațele foametei cu nevestele și copiii noștri. Să nu ne mai lăsăm exploatați fără opunere de direcția căilor ferate, să nu ne mai lăsăm batjocoriți și trădați mereu de șefii social-democrați.

Peste capul lor să realizăm frontul unic de jos al tuturor muncitorilor, fără deosebire de sindicatele din care fac parte, și cu muncitorii neorganizați ! Să facem întruniri pe secții, să alegem delegați care vor alcătui un comitet de acțiune spre a conduce lupta noastră contra scăderii salariilor, pentru mărirea lor, contra concedierilor.

Să intrăm cu toții în opoziția roșie și să demascăm rolul de slugi ale burgheziei pe care-l au șefii social-democrați. Să ne pregătim de grevă. Să facem apel către toți muncitorii din Galați ca să ne susțină în lupta noastră. Să facem întruniri și să alegem delegați pentru o conferință regională a muncitorilor ceferiști din Moldova pentru a stabili un plan comun de luptă.

Tovarăși !

Burghezia romînă nu va privi indiferentă la lupta noastră. Ea va pune în mișcare tot aparatul ei de oprimare și de teroare, mergînd cu siguranța, cu poliția și cu armata pentru a înăbuși lupta noastră. Ziua de 6 ianuarie, ziua de luptă a muncitorilor din toate țările balcanice contra terorii și a dictaturii fasciste, trebuie să fie și pentru noi o zi de luptă hotărîtă contra terorii. Să facem întruniri de protest contra arestărilor în masă, contra regimului ucigător din închisori, contra legii care se pregătește împotriva mișcării revoluționare, pentru libertatea de organizare. Să pregătim pentru ziua de 6 ianuarie o grevă demonstrativă și demonstrații de stradă.

Tovarăși ceferiști !

Salariile noastre scad, impozitele cresc și teroarea se înăsprește pentru că burghezia romînă face ultimele pregătiri pentru războiul contra Uniunii Sovietice, țara maselor muncitoare din toată lumea. Numai prin lupta noastră hotărîtă putem împiedica

izbucnirea groaznicului măcel pe care ni-l pregătește burghezia. Să luptăm contra războiului împotriva Uniunii Sovietice, pentru apărarea revoluționară a ei. Orice acțiune a noastră pentru cea mai mică revendicare este o lovitură dată burgheziei și o amînare a izbucnirii războiului antisovietic.

Luptați contra curbelor de sacrificiu și contra concedierilor !

Jos trădătorii social-democrați !

Jos teroarea dictaturii fasciste !

Jos războiul antisovietic !

Trăiască lupta hotărîtă a ceferiștilor pînă la izbîndă !

CELULELE PARTIDULUI COMUNIST
DE LA ATELIERELE C.F.R.-GALAȚI

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A.XVI-65, Inv. 1.232

34

CĂTRE TOATE COMITETELE REGIONALE, LOCALE ȘI RAIONALE, CĂTRE FRACȚIUNILE COMUNISTE DIN TOATE ORGANIZAȚIILE DE MASĂ *

I. Invazia imperialismului japonez în China arată creșterea cu fiece zi a pericolului războiului mondial. În planurile imperialismului mondial de a asigura ieșirea capitalistă din criză are un rol hotărîtor — o dată cu ofensiva capitalului contra maselor producătoare — și planul de împărțire a Chinei, de înăbușire a tinerei Republici sovietice chineze și de intervenție armată contra Uniunii Sovietice. Cursul evenimentelor din China nu mai lasă nici o îndoială asupra acestor țeluri ale imperialismului mondial. De aceea lupta împotriva războiului imperialist de împărțire a Chinei și împotriva pregătirilor imperialiste de război contra Uniunii Sovietice trebuie să stea în centrul activității partidului și a organizațiilor revoluționare de sub conducerea lui.

În acest scop C.C. al partidului a hotărît o campanie de o săptămînă antirăzboinică între 20 și 30 martie, campanie la care urmează să ia parte toate organizațiile de partid cît și cele de sub conducerea partidului sub lozincile și prin metodele ce le veți găsi indicate în corpul acestei circulare.

II. Pentru orientare vă vom arăta pe scurt momentele cele mai de seamă din activitatea impe-

* *Circulară a Comitetului Central al Partidului Comunist din Romînia din martie 1932.*

rialismului mondial pentru împărțirea Chinei și pregătirea atacului armat contra U.R.S.S.

1. Expediția imperialismului japonez în Manciuria și în China propriu-zisă e susținută de imperialiștii din toată lumea și, necondiționat, de imperialiștii francezi. Burghezia chineză și marii proprietari feudali chinezi, strînși în jurul gomindanului, sprijină acțiunea imperialiștilor în China. Liga Națiunilor, prin tărăgănarea tratativelor pentru „rezolvarea pe cale pașnică" a „conflictului" chino-japonez și acum prin refuzul de a recunoaște Japonia ca stat agresor, se dovedește nu numai ca o organizație imperialistă internațională de înșelare a maselor și de acoperire a uneltirilor războinice imperialiste, dar chiar ca părtașă directă la organizarea războiului mondial. Comisia Ligii Națiunilor pentru cercetarea cauzelor izbucnirii „conflictului" chino-japonez afirmă în raportul său că vina este a...Uniunii Sovietice, care dă bani, arme și muniții chinezilor și trimite agitatori care fac agitație contra Japoniei, și a poporului chinez, care boicotează comerțul japonez în China. Din acest fapt reiese clar rolul Ligii Națiunilor în organizarea războiului pentru împărțirea Chinei... și contra Uniunii Sovietice.

La Șanhai, pe lîngă flota de război și puternica armată japoneză care luptă acolo, au fost concentrate flote de război și trupe considerabile ale tuturor marilor puteri imperialiste (Statele Unite, Anglia, Franța, Italia etc.). Șanhaiul e transformat astfel în bază de operații militare ale imperialismului mondial. Manciuria e aproape toată ocupată de armatele japoneze. Acestea au pus stăpînire pe calea ferată est-chineză și au ajuns la granița Uniunii Sovietice. Industria de război a tuturor statelor capitaliste e în plină activitate,

transporturi enorme de armament și muniții se fac pentru Japonia și pentru guvernul chinez din Nankin, ale căror trupe cooperează cu cele imperialiste contra Armatei roșii a Sovietelor chineze și contra armatei revoluționare chineze de la Șanhai.

Conferința dezarmării de la Geneva e o înscenare în stil mare pentru înșelarea maselor. Statele capitaliste reprezentate acolo se pun de acord asupra lărgirii înarmărilor și a perfecționării lor tehnice, mai ales în ceea ce privește armatele statelor destinate a lua parte nemijlocit la atacarea Uniunii Sovietice și la împărțirea Chinei.

În locul propunerii delegației sovietice de dezarmare completă și generală, se discută propunerea franceză de formare a unei armate internaționale a Ligii Națiunilor. Această armată urmează să alcătuiască sîmburele armatei imperialismului internațional contra Uniunii Sovietice și pentru reprimarea mișcărilor revoluționare muncitorești din diferite țări.

Internaționala a II-a stă cot la cot cu Liga Națiunilor în pregătirea războiului mondial. Președintele conferinței dezarmării e laburistul Henderson... Presa Internaționalei a II-a justifică ocuparea Manciuriei de către Japonia prin interesele „vitale" ale Japoniei în Manciuria. Ea mai vorbește despre „bandiții" chinezi, despre propaganda „criminală" a comuniștilor în China. Conducătorii Internaționalei a II-a sfătuiesc poporul chinez să-și păstreze calmul și să aștepte cu răbdare și cu încredere hotărîrile Ligii Națiunilor.

Burghezia și social-democrația duc o furioasă campanie de calomnii și de ațîțare contra Uniunii Sovietice prin presa și organizațiile lor de tot felul.

...Cu toate antagonismele, ascuțite și mai mult de criza capitalismului, statele imperialiste se si-

lesc să închege un front unic al imperialismului mondial contra Uniunii Sovietice. Sub semnul frontului unic se duc tratativele în jurul chestiunii reparațiilor și se face agitație pentru revizuirea tratatului de la Versailles. În fruntea străduințelor de realizare a frontului unic antisovietic se află Franța. Tendința ei de hegemonie asupra Europei capitaliste îi dictează acest rol conducător.

2. Romînia, prin dependența ei financiară și politică de imperialismul francez, cît și prin situația geografică și interesul ei imperialist direct într-o intervenție armată contra Uniunii Sovietice, va avea rolul de atacator nemijlocit al Uniunii Sovietice. Ruperea de către delegația romînă a tratativelor de la Riga asupra încheierii unui pact de neagresiune cu Uniunea Sovietică arată gîndurile agresive ale burgheziei romîne în lumina cea mai crudă. La conferința dezarmării delegația romînă invocă situația ei geografică specială spre a obține sprijin în vederea unei intensificări a înarmărilor. Cu toată starea aproape falimentară a finanțelor statului, bugetul războiului înghite aproape jumătate din bugetul general al statului. Alianțele militare îndreptate contra Uniunii Sovietice, ca aceea cu Polonia, urmează să fie lărgite într-un sistem de alianțe militare-economice, care să înglobeze Romînia, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Austria, Iugoslavia, Țările baltice, Bulgaria și Grecia într-un bloc antisovietic. Tratativele între aceste țări au început din inițiativa și sub îndrumarea Franței, de care principalele dintre aceste țări sînt legate financiarmente și politicește. La aceste alianțe se adaugă și alianța directă militară dintre Romînia și Japonia, îndreptată tot contra Uniunii Sovietice. Comenzi noi de arme, muniții, aeroplane etc. se execută în străinătate și în țară. Uzinele metalurgice Reșița, Cugir, Copșa-Mică sînt amenajate pentru a produce materiale de război. Înăuntrul granițelor se construiesc fortificații noi, iar cele vechi se modernizează. In Basarabia de nord și în Bucovina se construiesc căi ferate și șosele strategice. Constanța e transformată în bază navală militară. Între statele-majore ale armatelor statelor aliate cu Romînia și cel romîn au loc nenumărate consfătuiri. Delegații militare își fac unele altora „vizite". Argetoianu, ministrul de externe, Ghica, fruntașii politici ai burgheziei romîne sînt într-un neîncetat du-te-vino între București și Paris, Londra, Roma, Varșovia etc., unde discută cu conducătorii politici ai statelor respective măsurile politice, economice-financiare și militare în vederea pregătirii accelerate a războiului antisovietic. Pilsudski, „în trecere" prin Romînia, a avut consfătuiri cu Iorga, cu ministrul armatei și cu șeful statului-major al armatei. Aceste consfătuiri, al căror obiect era pregătirea războiului antisovietic — presa burgheză nici nu-l mai tăgăduiește —, vor fi continuate „la vizita" pe care și-a anunțat-o Pilsudski pe curînd spre a lua parte la serbările patronului regimentului 16 infanterie. Zece contingente de rezerviști au primit ordine de concentrare. Concentrarea se face în mod discret. La Nistru se trimit mereu noi regimente. În toată țara se înființează organizații de propagandă pentru războiul aero-chimic. Elevii de școală și studenții sînt obligați să ia parte la această propagandă. Guvernul recomandă populației să-și cumpere măști contra gazelor asfixiante.

În vederea apropierii războiului se fac sforțări pentru închegarea unui front unic al burgheziei romîne. Titulescu a venit în țară pentru a angaja tratative cu șefii partidelor în jurul formării unui

guvern de concentrare, tratative care se continuă şi azi, după plecarea lui Titulescu. In vederea acestui guvern se operează o regrupare a forţelor burgheze, a cărei primă manifestare e ruptura Goga-Averescu. Această platformă este ieşirea din criză prin întetirea exploatării maselor, prin dictatura fascistă şi prin război antisovietic.

Şefii social-democraţi dau sprijin direct burgheziei romîne pentru pregătirea războiului antisovietic. Ei au luat parte la discutarea şi votarea bugetului de război aşa cum iau parte la discutarea legilor de organizare militară şi a tuturor măsurilor de înăsprire a dictaturii fasciste. Prin interpelări în parlament, ei se îngrijesc de bunăstarea şi de progresul înarmărilor burgheziei romîne. Prin trădarea luptelor muncitorimii, ei ajută burghezia să-şi execute ofensiva împotriva nivelului de trai al maselor largi muncitoare, înlesnindu-i astfel strîngerea de mijloace băneşti pentru pregătirile de război o dată cu încercarea de a ieşi din criză prin exploatarea sîngeroasă a maselor şi prin înfometarea lor.

Pentru a-şi netezi drumul spre dezlănţuirea războiului antisovietic, burghezia romînă înăspreşte furios teroarea fascistă. Asasinatele de la Soroca, urmate de alte asasinate pe malul Nistrului, represiunea sîngeroasă a demonstratiei ceferiştilor de la Griviţa din 9 februarie, schingiuirile în masă, sutele de arestări, mai ales în provinciile ocupate, şi nenumăratele procese, teroarea din închisori şi asasinatele de luptători revoluţionari (Doncev) marchează drumul sîngeros al înăspririi dictaturii.

Pregătirea tehnică a războiului e însoţită de pregătirea lui morală. Campania împotriva Uniunii Sovietice s-a înteţit furios în ultima vreme. Ea

e mutată acum pe planul şovinismului. In această campanie se încadrează înscenarea afacerii „Agabekov", inscenarea măcelului de ţărani moldoveni la Nistru, născocirea zvonului despre deportarea tuturor moldovenilor în interiorul Uniunii Sovietice, despre desfiinţarea Republicii Moldoveneşti etc. O dată cu aceasta se ţin conferinţe muncitorilor de către administraţie, ofiţeri, emigranţi ruşi albi despre „iadul" din Uniunea Sovietică, se umplu gazete întregi despre aceasta şi se organizează de către siguranţă demonstraţii de stradă contra comuniştilor şi a Uniunii Sovietice. In campania de aţiţare la război contra Uniunii Sovietice, şefii social-democraţi au un loc de frunte. Ei duc în rîndurile muncitorilor de sub influenţa lor toate calomniile antisovietice şi fac agitaţie pentru restabilirea „democraţiei" şi a „libertăţii" în Uniunea Sovietică. Acelaşi loc de frunte îl au şefii social-democraţi şi birocraţii sindicali reformişti în înăsprirea dictaturii fasciste, ei contopindu-se tot mai mult cu aparatul de stat fascist.

III. Pentru campania antirăzboinică vă veţi conduce după următoarele directive şi veţi avea în faţă atingerea următoarelor ţinte:

1. Campania trebuie dusă prin legarea ei de revendicările concrete ale maselor. Trebuie arătată legătura strînsă dintre pregătirea războiului imperialist şi dintre creşterea exploatării şi a mizeriei, scăderea salariilor, curbele de sacrificiu, neplata salariilor şi a pensiilor, flămînzirea şomerilor, despuierea ţărănimii nevoiaşe, mărirea impozitelor şi a taxelor, teroarea fiscală şi teroarea fascistă. O dată cu acestea trebuie demascate, pe bază de fapte concrete, trădarea social-democraţiei şi ajutorul dat de ea la pregătirea războiului imperialist. Trebuie explicat muncitorilor că, după cum orice

luptă a lor pentru revendicări imediate nu poate fi dusă decît împreună cu lupta împotriva dictaturii șefilor social-democrați trădători și a pregătirilor de război, tot astfel orice lupte ale lor pentru revendicări imediate sînt în același timp și lupte împotriva războiului imperialist, căci aceste lupte slăbesc rezistența burgheziei și îi îngreuiază pregătirea războiului.

2. Trebuie demascate, prin fapte, toate pregătirile de război, atît cele generale cît și cele locale, ca: alianțe militare; „vizite" militare și politice din și în țară; comenzi noi de armamente, muniții, avioane etc.; legi cu caracter militar sau de pregătire a războiului; construcții de ordin strategic; concentrări, manevre etc., fortificații, deplasări de unități militare din garnizoană etc. etc.

3. Pentru mobilizarea maselor contra războiului imperialist, trebuie create comitete de front unic pentru lupta împotriva războiului imperialist în fabrici, în cartiere și în sate. La crearea acestor comitete trebuie avute în vedere în primul rînd industriile și întreprinderile de cea mai mare însemnătate pentru economia capitalistă și pentru viața socială (industria grea, industria alimentară, uzine de forță și lumină etc.) și mai cu seamă industria de război și transporturile. Asupra acestor două din urmă categorii trebuie să ne concentrăm toată atenția pentru a putea paraliza, la momentul trebuincios, fabricarea materialelor de război, transportul lor și al trupelor.

4. Campaniei antimilitariste și campaniei printre recruți trebuie dată, de asemenea, o atenție deosebită... Recruții trebuie organizați încă înainte de încorporare pentru revendicările lor imediate de recruți, cît și pentru luptele lor viitoare în cazărmi și pe vase. Luptele recruților trebuie susținute de muncitorii din fabrici și de țăranii din satele apropiate. Recruților, soldaților și marinarilor li se va arăta rolul lor în viitorul război imperialist și în înăbușirea luptelor maselor muncitoare și se va populariza printre ei lozinca înfrățirii cu muncitorii și țăranii nevoiași în luptă, lozinca înfrățirii cu Armata Roșie pe cîmpul de război și trecerea în masă de partea Armatei Roșii. Trebuie popularizate printre ei exemplele de luptă și de nesupunere la ordinele superiorilor la noi în țară, cît și în armatele celorlalte state capitaliste (refuzul regimentului 13 infanterie — Iași de a reprima demonstrația muncitorilor; refuzul soldaților japonezi și americani de a lupta împotriva armatei revoluționare din Șanhai; trecerea în masă a armatelor gomindanului de partea Armatei roșii, greva marinarilor englezi etc.). Trebuie popularizată Armata Roșie, viața soldaților din ea, rolul ei revoluționar.

5. În celule și în organizațiile de jos ale partidului trebuie dusă o discuție largă pentru pregătirea campaniei. Trebuie fixate sarcini concrete și trebuie strînse și sistematizate toate propunerile și experiențele bune, pentru a fi răspîndite între toți membrii partidului.

La campanie vor lua parte toate organizațiile de masă de sub conducerea partidului. Prin fracțiunile comuniste din sînul lor se va coordona munca tuturor acestor organizații. Fracțiunile comuniste vor duce în organizațiile de masă cuvintele de ordine ale partidului și vor mobiliza pe membrii lor pentru campanie.

a) Sindicatele unitare vor arăta că scăderile de salariu, neajutorarea șomerilor, exploatarea se fac cu scopul de a mări cheltuielile de înarmări. Organizarea de sindicate pe întreprinderi și lupta împotriva scăderii salariilor și pentru mărirea lor,

organizarea șomerilor și lupta lor pentru ajutor de șomeri devin astfel o luptă împotriva pregătirilor de război. Aceste lupte trebuie legate unele cu altele. O deosebită atenție trebuie dată muncii opozițiilor roșii din organizațiile sindicale reformiste și ghelerteriste etc. Trebuie explicat clar muncitorilor care sînt încă sub influența social-democraților, pe baza faptelor concrete, rolul trădător al șefilor social-democrați în luptele zilnice ale muncitorilor și în pregătirea războiului antisovietic. Trebuie ajuns la mobilizarea acestor muncitori în frontul unic antirăzboinic.

b) Blocul muncitoresc-țărănesc va duce campania în legătură cu lupta împotriva impozitelor, împotriva scumpirii vieții, împotriva scăderii nivelului de trai al maselor, împotriva executărilor silite, împotriva conversiunii, pentru organizarea luptei de neplata datoriilor și a impozitelor, pentru pămînt, pîine, muncă și libertate de organizare, împotriva dictaturii fasciste, pentru guvern muncitoresc-țărănesc.

c) „Ajutorul roșu" va merge pe linia luptei împotriva războiului imperialist, a terorii fasciste, pentru regim politic în închisori, pentru eliberarea deținuților politici etc.

d) Organizațiile național-revoluționare (S.R.K., Vizvolenia, D.R.O.) vor accentua asupra asupririi naționalităților. Vor arăta rolul imperialismului francez și al aliaților lui în menținerea sistemului de la Versailles, care le-a adus în situația de azi. Vor populariza situația naționalităților în Uniunea Sovietică. Organizațiile național-reformiste, social-democrate etc. vor fi demascate ca sprijinitoare ale imperialismului romîn contra Uniunii Sovietice. Astfel Vizvolenia va demasca partidul național-ucrainean și ajutorul activ al gărzilor albe petliuriste.

6. Se vor organiza societăți ale „foștilor luptători în războiul mondial" și societăți de „prieteni ai păcii". Acestea vor organiza mitinguri de masă contra războiului imperialist și demonstrații de stradă antirăzboinice. Ele vor fi constituite legal și toată activitatea lor va fi legală.

7. Vor fi demascate partidele țărănești ale lui Stere și dr. Lupu ca partide burgheze și susținătoare ale dictaturii... și ale pregătirilor războiului antisovietic. Se va arăta încadrarea politicii lor în aceea a imperialismului romîn. Totodată va fi demascată și demagogia fasciștilor antisemiți și rolul lor în pregătirea razboiului imperialist.

8. Se vor scoate manifeste cu conținut concret referitoare la pregătirea de război imperialist, pe baza indicațiilor de orientare arătate la punctul II (1,2) din această circulară. Organizațiile național-revoluționare vor scoate manifeste în limba respectivă.

a) In Basarabia (S.R.K.) va scoate manifeste în limba rusă, moldovenească și evreiască. Va scoate și ziare în aceste limbi, din care cel puțin 1/3 să fie destinate luptei împotriva pregătirilor de război. Aceste ziare trebuie să apară cel mai tîrziu pînă la 1 aprilie.

b) Vizvolenia va scoate manifeste în limba ucraineană. Va scoate și ziarul său legal cel mai tîrziu pînă la 1 aprilie. In Bucovina se va mai scoate un manifest în limba germană adresat țărănimii, micii burghezii și intelectualilor.

c) In Dobrogea se vor scoate manifeste în limba bulgară (D.R.O.) și turcă. Se vor răspîndi manifeste ale Partidului Comunist din Romînia și

între coloniştii săraci şi mijlocaşi. Se vor arăta aci pregătirile concrete de război în Dobrogea de nord şi de sud.

Totae manifestele, ca şi celelalte publicaţii, trebuie să conţină şi revendicările concrete ale fiecărei clase, categorii sau naţionalităţi cărora se adresează.

9. Se vor face întruniri în jurul întreprinderilor în cartierele muncitoreşti, în locurile de aglomeraţie. Se vor face demonstraţii de stradă antirăzboinice. Se vor instrui vorbitori care să facă expuneri scurte şi însufleţite. Se vor organiza mitinguri zburătoare. La sate se vor organiza adunări. In întruniri se vor propune spre adoptare rezoluţii contra pregătirilor războiului antisovietic. Rezoluţiile se vor publica în presa noastră.

10. In publicaţiile scoase, la mitinguri şi întruniri se vor populariza succesele construirii socialiste din Uniunea Sovietică, al doilea plan de 5 ani, ridicarea nivelului economic şi cultural al tuturor păturilor maselor producătoare din U.R.S.S. Se va demasca fiecare calomnie împotriva Uniunii Sovietice.

11. Se vor şablona pereţii cu lozinci scurte în jurul fabricilor şi în cartierele muncitoreşti...

12. In presă, în întruniri, în manifeste se va arăta că numai lupta proletariatului mondial poate opri dezvoltarea războiului chinez în război antisovietic. Se vor populariza acţiunile antirăzboinice ale muncitorilor (de exemplu refuzul docherilor din Hamburg de a încărca mitraliere destinate Japoniei). Se va populariza transformarea războiului imperialist în război civil. Se va arăta că lupta împotriva războiului chinez este parte integrantă

din lupta pentru apărarea Uniunii Sovietice. Războiul chinez trebuie socotit ca introducere la războiul imperialist mondial. Se va populariza lupta revoluţionară a poporului muncitor chinez contra imperialismului. Se vor arăta succesele acestei lupte. (La Şanhai armata a 19-a, transformată în armată revoluţionară prin intrarea în ea a muncitorilor, a micilor meseriaşi, a studenţilor, a ţăranilor, şi armata a 21-a, constituită la Şanhai ca armată revoluţionară, au ţinut în loc ofensiva japoneză. Numai trădarea generalilor gomindanului şi a celorlalţi generali le-au silit să dea înapoi). Se va populariza revoluţia chineză, succesele Republicii Sovietice Chineze şi ale Armatei ei roşii.

13. Lozincile noastre generale pentru această campanie sînt :

„Jos pregătirile de război contra Uniunii Sovietice !"

„Trăiască apărarea revoluţionară a Uniunii Sovietice !"

„Jos alianţele militare ale burgheziei romîne !"

„Apăraţi China de împărţire, trăiască China sovietică !"

„Jos dictatura fascistă, pregătitoare a războiului antisovietic !"

„Vrem pîine şi muncă, nu război antisovietic !"

„Trăiască Uniunea Sovietică, cetatea socialismului...!"

„Jos călăul fascist Pilsudski !"

La acestea se vor adăuga şi alte lozinci potrivite cu conţinut antirăzboinic, precum şi lozinci de interes local şi de revendicări imediate.

14. De pregătirea campaniei şi de mersul ei veţi trimite regulat rapoarte.

15. La primirea acestei circulări toate comitetele de partid trebuie să-şi fixeze imediat planul de muncă pentru această campanie, toată atenţia trebuie dată atragerii cadrelor noi muncitoreşti în partid, în U.T.C. şi în celelalte organizaţii.

Comunicaţi-ne imediat planul vostru de muncă, cît şi mersul campaniei.

Cu salutări comuniste,
COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA

14.III.1932

Se tipăreşte după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A. XVI-51, Inv. 458

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Preţul 10 lei

REZOLUŢII

adoptate de comitetul central al PCR în Aprilie 1932

1. Războiul în Extremul Orient, situaţia politică şi economică a României şi sarcinile apropiate ale PC din România
2. Lupta ceferiştilor, învăţămintele ei şi sarcinile Part. Com. din România
3. Sarcinile PC în mişcarea naţ.-revoluţ.
4. Asupra presei partidului

— 1932 —

EDITURA PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMANIA

Coperta broşurii conţinind rezoluţiile adoptate de C.C. al P.C.R. în aprilie 1932, apărută ilegal în editura P.C.R. în 1932.

35

I. RAZBOIUL DIN EXTREMUL ORIENT, SITUAȚIA POLITICĂ ȘI ECONOMICĂ A ROMINIEI ȘI SARCINILE APROPIATE ALE PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA *

Aprecierea situației internaționale și interne făcută de Congresul al V-lea al partidului nostru cît și perspectiva stabilită de el s-au confirmat pe deplin de dezvoltarea ulterioară a evenimentelor.

1. Criza mondială industrială care s-a dezvoltat în criză financiară a cuprins posturile de comandă ale capitalului financiar și finanțele de stat (renunțarea unui șir întreg de țări la etalonul aur și la plata procentelor la împrumuturile externe; regularea forțată a mișcării valutare; deficitele enorme ale bugetelor de stat și comunale; falimentele celor mai mari trusturi și concerne internaționale, și în special falimentul lui Kreuger și situația șubredă a lui Detterding, dușmani turbați ai U.R.S.S., care au finanțat tot felul de campanii antisovietice, etc.). Criza financiară care se înăsprește adîncește la rîndul ei criza industrială. Cele mai mari puteri capitaliste intră pe drumul inflației (de pildă legea inflației în Statele Unite ale Americii), încercînd să biruie criza printr-o scădere și mai mare a nivelului de trai al maselor muncitoare celor mai largi, prin jefuirea straturilor mijlocii și prin spo-

* *Rezoluții adoptate de Comitetul Central al Partidului Comunist din Romînia în aprilie 1932.*

rirea capacității de concurență. Această politică duce la zguduirea și mai departe a vieții economice a țărilor capitaliste și la ascuțirea contrazicerilor dinăuntrul taberei capitaliste, contrazicerі care s-au manifestat în mod cu totul ascuțit la conferința de la Londra și de la Geneva în chestiunile așa-zisei federații dunărene și a „dezarmărilor".

2. Perspectiva dată de plenara a XI-a a C.E. al I.C. că lumea capitalistă caută ieșirea din criză într-un nou război imperialist pentru împărțirea lumii și în intervenția antisovietică devine un fapt. Cu sprijinul deschis al puterilor conducătoare europene, și în primul rînd al Franței, războiul pentru împărțirea Chinei, care s-a dus pînă acum de jefuitorii imperialiști indirect prin mercenarii generali chinezi, s-a dezvoltat în ocuparea militară a Manciuriei de către imperialismul japonez și în operațiile militare ale japonezilor la gurile rîului Ianțze.

Războiul imperialist a devenit un fapt. Acest război, datorită contrazicerilor dintre puterile imperialiste, și în primul rînd dintre Japonia și Statele Unite ale Americii, amenință să se transforme într-un nou măcel mondial imperialist. Însă această contrazicere din interiorul taberei imperialiste este dominată de contrazicerea fundamentală a vremurilor de azi — contrazicerea dintre cele două sisteme : sistemul socialist și cel capitalist și ciocnirea dintre ele, care se apropie.

Ocuparea Manciuriei este preludiul năvălirii asupra U.R.S.S. În persoana Japoniei, Franța, inspiratoarea și organizatoarea războiului antisovietic, capătă un aliat puternic la granițele de răsărit ale U.R.S.S., care, sub acoperămîntul pretinsului stat independent manciurian, se pregătește cu turbare să năvălească asupra U.R.S.S. (construirea bazelor militare, aerodromuri... întărirea la granița sovietică, construirea de căi ferate strategice, concentrarea în Manciuria a armatelor japoneze și a bandelor de gărzi albe rusești). Clica militară japoneză provoacă în mod sistematic incidente cu scopul de a grăbi izbucnirea războiului (explozii provocate la căile ferate chino-sovietice, năvălirea bandelor de gărzi albe pe teritoriul U.R.S.S., asupra conducerii căilor ferate etc.) și de a preîntîmpina prin aceasta un conflict deschis cu Statele Unite ale Americii, contrazicerile dintre Japonia și Statele Unite ale Americii rezolvîndu-se astfel pe seama U.R.S.S.

În același timp Franța pregătește cu turbare năvălirea militară la granițele de apus ale U.R.S.S. Proiectul francez al așa-zisei federații dunărene își pune ca scop întărirea influenței Franței în Europa, atragerea definitivă a Germaniei în frontul antisovietic, asigurarea spatelui frontului Poloniei și Romîniei și includerea Ungariei și Austriei în blocul războinic francez îndreptat contra U.R.S.S. Conferința de la Geneva asupra dezarmării a scos încă o dată în mod clar la iveală chipul hrăpăreț al puterilor capitaliste, care au respins unanim propunerile delegației sovietice de dezarmare completă, fiind în realitate o conferință de apărare a înarmărilor.

În mod turbat crește repeziciunea pregătirii de război în Polonia și în Romînia. Venirea de două ori a lui Pilsudski în Romînia și încheierea acordurilor asupra numirii lui Pilsudski ca șef suprem al armatelor unite polono-romîne ; călătoria lui Pilsudski în Basarabia și consfătuirea lui cu autoritățile administrative și militare ; conferința statelor-majore ale Micii Antante sub conducerea ge-

neralului Vianda, care a condus armata poloneză în 1920 contra Uniunii Sovietice (mai înainte călătoria miniştrilor de externe romîn şi iugoslav în Varşovia), toate acestea dezvăluie apropierea rapidă a momentului năvălirii asupra U.R.S.S.

Atentatul lui Stern asupra ambasadorului german la Moscova, organizat de cercurile respective poloneze, a urmărit înrăutăţirea situaţiei internaţionale a U.R.S.S. şi grăbirea izbucnirii războiului. Imperialismul romîn ia măsuri decisive pentru pregătirea tehnică-militară în vederea acestui moment (construirea unei noi fabrici de avioane în Bucureşti; lărgirea uzinei de război din Copşa-Mică; crearea consiliului tehnic al armatei şi stabilirea controlului acestuia asupra întregii industrii care are importanţă pentru război; trecerea aviaţiei civile sub conducerea oficiului militar; proiectul de militarizare a căilor ferate; terminarea construirii liniei strategice în Basarabia: Babadag-Tulcea şi Reveca-Căinari şi construirea intensă de şosele în Basarabia; legea asupra pregătirii preregimentare a tineretului; arestările în masă din Basarabia, care au ca scop de „a curăţi" spatele frontului viitorului război etc.).

Izbucnirea unei campanii odioase de calomniere a U.R.S.S..., campanie care se desfăşoară cu o deosebită putere de presa care intră în frontul războinic francez (Romînia, Franţa, Polonia, Cehoslovacia) şi de către Internaţionala a II-a, vorbeşte de noi sforţări de a pregăti în mase baza pentru intervenţia războinică contra U.R.S.S.

Social-democraţia romînă ia parte din ce în ce mai activ la această nouă intervenţie războinică contra U.R.S.S. Declaraţiile lui Rosnoveanu contra dezarmărilor, sub pretextul că Romînia este ameninţată de vecini (adică de U.R.S.S.), declaraţie

care coincide perfect cu acţiunea lui Titulescu la Geneva; rolul mîrşav al social-democraţiei romîne în campania antisovietică „asupra împuşcăturilor la Nistru" (intervenţia lui Mirescu în parlament, adresarea cu un manifest în această chestiune către muncitorii din alte ţări şi însăşi campania lor de clevetire care întrece partidele burgheze). Asmuţirea sistematică contra U.R.S.S. şi contra mişcării revoluţionare din Romînia confirmă în plus că social-democraţia constituie un resort de agitaţie al statelor-majore romîn şi francez în pregătirea războiului contra U.R.S.S. şi că acoperă în mod artificial cu fraze şi manevre pacifiste rolul ei de agent al războiului (memoriul către Liga Naţiunilor, mitinguri cu lozinca păcii).

Primejdia războiului contra U.R.S.S. e mare cum n-a fost niciodată încă. Acest fapt internaţional de cea mai mare importanţă determină sarcinile Partidului Comunist din Romînia, care lucrează în ţara aflătoare la graniţa lumii capitaliste, la răspîntia celor două sisteme.

3. In acest vîrtej al fierbinţelii războinice, două forţe se ridică cu hotărîre contra războiului: U.R.S.S., care construieşte socialismul în mod victorios, care duce neîncetat o politică de pace şi care nu se lasă provocată de nici un fel de „incidente", însă care stă de veghe întru apărarea construcţiei socialiste, şi proletariatul internaţional şi masele muncitoare din colonii, care, sub conducerea Internaţionalei Comuniste, intră pe drumul luptei revoluţionare de masă contra împărţirii Chinei, contra înăbuşirii revoluţiei chineze, contra năvălirii împotriva U.R.S.S. — patria tuturor celor ce muncesc, singurul drum de împiedicare a planurilor criminale ale imperialismului internaţional.

Adîncirea şi ascuţirea crizei economice din Romînia

4. Perspectiva dată de Congresul al V-lea se îndreptăţeşte pe deplin de adîncirea şi înăsprirea ulterioară a crizei economice din Romînia. În perioada de după congres, aceasta s-a exprimat în restrîngerea şi mai departe a producţiei, în închiderea sau limitarea enormă a producţiei unui şir de uzine mari (de pildă uzina de locomotive „Malaxa" din Bucureşti, „Astra" din Arad etc.) şi în ascuţirea crizei agrare (restrîngerea ulterioră a suprafeţei însămînţate), şi în primul rînd în ascuţirea ulterioară a crizei financiare şi a crizei finanţelor statului.

Micşorarea însemnată anterioară a veniturilor din impozite (30% din suma prevăzută în buget) şi creşterea prevalării cheltuielilor neproducătoare pentru înarmări, pentru întreţinerea aparatului birocratic camuflat şi pentru plata procentelor la datoriile de război (din 800.000.000 încasări ale statului în ultimele luni, 500.000.000 s-au cheltuit pentru plata datoriilor externe), zguduind finanţele statului, influenţează în acelaşi timp asupra ascuţirii ulterioare a crizei, mai ales în regiunile legate de comenzile de stat.

Cursul stabil al leului — singura rămăşiţă aparentă a perioadei de stabilizare — se sprijină în primul rînd pe aceea că statul luni de zile nu achită miliarde de lei care se cuvin funcţionarilor de stat, învăţătorilor, pensionarilor, muncitorilor din întreprinderile statului. Totodată jena pe piaţa monetară (lipsa de bani) duce la o asemenea manifestare ca emisiunea de bani proprii de către unele oraşe (Gheorghieni, discutarea acestei chestiuni în Chişinău, în magistratura din Cluj).

Propunerile comisiei franceze a lui Rist, de lucrările căreia burghezia romînă îşi leagă speranţele unui nou împrumut, merg în primul rînd pe linia asigurării cămătarilor francezi, a primirii creditelor vechi pe calea unei noi şi sălbatice stoarceri a restanţelor de impozite, a măririi impozitelor, a micşorării contingentului de funcţionari inferiori ai statului etc.

Ieşirea capitalistă din criză şi situaţia maselor muncitoare

5. Burghezia romînă duce mai departe o politică hotărîtă de transpunere a sarcinii crizei pe umerii maselor muncitoare (noua scădere a salariilor ceferiştilor cu 55%, ale textiliştilor cu 20—25%, neachitarea sistematică a salariilor, chiar în industria de război, aplicarea turbată a amenzilor şi instituirea sistemului cu rotaţie, neachitarea lefurilor funcţionarilor de stat, învăţătorilor, soldele soldaţilor, pensiile funcţionarilor, înrăutăţirea hranei soldaţilor, a celor bolnavi etc.). Creşte şomajul (noi concedieri în mine; concedierile în masă ale învăţătorilor; „concedii" forţate neplătite la căile ferate şi micşorarea numărului ceferiştilor etc.). Pe muncitorii vîrstnici capitaliştii îi înlocuiesc prin tineret, iar în industria de război adesea prin forţa de muncă neplătită a armatei (Arsenal, Pirotehnia din Bucureşti).

Sărăcită pînă la sapă de lemn, ţărănimea, lovită de recolta proastă din multe părţi şi de inundaţii, lipsită de cîştig la muncile forestiere (Maramureş, Huţulii, unele judeţe din Basarabia şi din Bucovina), moare literalmente de foame. Mai grea încă este situaţia proletariatului şi a ţărănimii muncitoare, a naţionalităţilor înrobite (concedierea

în primul rînd a muncitorilor neromîni, munca forţată la construirea şoselelor, a cazărmilor etc.).

Cu mult s-a înrăutăţit situaţia intelectualităţii muncitoare şi a micii burghezii orăşeneşti (concedieri în masă ale învăţătorilor, funcţionarilor, micşorarea lefurilor şi neachitarea lor, închiderea căminelor studenţeşti, a şcolilor, urcarea taxelor studenţeşti şi lungirea termenului de studii universitare, sporirea apăsării impozitelor asupra micilor comercianţi şi a meseriaşilor, legea chiriilor şi evacuarea în masă etc.).

Creşterea valului revoluţionar

6. Creşterea colosală a mizeriei, a exploatării şi a asupririi maselor muncitoare împinge tot mai mult în mişcare cele mai nevoiaşe pături ale populaţiei, cele mai conservatoare şi mai pline de prejudecăţi.

Tot mai largă şi mai hotărîtă devine rezistenţa clasei revoluţionare înaintate a proletariatului faţă de ofensiva capitalului. Mişcarea de masă a ceferiştilor contra scăderii salariilor (demonstraţiile şi ciocnirile cu poliţia în Bucureşti, grevele în Oradea Mare, Iaşi etc.), greva celor 4.000 de textilişti din Buhuşi, greva din Arad şi un val de greve mai mici ale textiliştilor din Bucureşti, Cernăuţi, greva muncitorilor de la Atelierele comunale din Bucureşti, grevele din Timişoara (fabrica de lanţuri) etc., un şir de izbucniri greviste la Reşiţa cu participarea pensionarilor, hotărîrea şi stăruinţa greviştilor, ieşirea în stradă sînt mărturia creşterii rezistenţei de luptă a clasei muncitoare.

S-au înmulţit acţiunile de luptă ale şomerilor, pe care o dovedeşte în special valul de demonstraţii

în toate punctele mai importante ale ţării în ziua şomerilor, 15 ianuarie (Bucureşti, Iaşi, Arad, Braşov, Bazargic, Constanţa, Cernăuţi, Chişinău, Satu-Mare), rezistenţa hotărîtă a demonstranţilor faţă de poliţie, participarea la aceste demonstraţii a muncitorilor care lucrează (ceferişti la Bucureşti) şi ici-colo şi a ţăranilor.

Ca rezultat al smulgerii de la guvern a amînării vînzărilor silite a averilor ţărăneşti pentru datoriile particulare, avem o oarecare coborîre vremelnică a valului de acţiuni ţărăneşti de masă, însă sărăcirea din cauza inundaţiilor, foametea şi dezamăgirea provocate de legea conversiunii au dus la noi acţiuni ţărăneşti (Herţa, Satu-Mare, judeţul Vaslui etc.).

O manifestare caracteristică a perioadei de după congres o constituie mişcarea mai vijelioasă şi mai largă printre intelectualitatea muncitoare, mai ales a învăţătorilor de la ţară, a pensionarilor, a invalizilor, care ies în stradă, care intră cu forţa în instituţiile financiare ale statului (demonstraţiile din Transilvania, Chişinău, Iaşi, Buzău etc.), care ameninţă cu greva.

Din lanţul acestor acţiuni trebuie subliniată ultima mişcare de masă a studenţimii, care a avut rădăcini sociale clar exprimate, care a reuşit să cuprindă studenţimea fără deosebire de naţionalitate şi care nu s-a lăsat dusă în albia mişcării antisemite. Ca răspuns la aceasta a fost un strigăt de furie al tuturor partidelor burgheze şi reprimarea sălbatică a demonstraţiilor studenţeşti.

Toate aceste straturi mic-burgheze care intră în mişcare aduc într-însa prejudecăţile şi iluziile lor (credinţa într-un rege deasupra claselor, petiţii la rege, iluzii democratice), însă creşterea mai departe a mizeriei şi a terorii poliţiste îi va împinge

neîncetat de partea noastră în luptă, cu condiția unei juste politici a partidului.

Fiecare mișcare economică de masă, lovindu-se de aparatul de teroare al statului, capătă o importanță vădit politică (mișcarea ceferiștilor, a pensionarilor, studenții).

Cu toată teroarea turbată în creștere, mișcarea revoluționară cucerește tot mai des și mai larg strada, rupînd barierele terorii (greva generală și demonstrația din Soroca cu ocazia împușcării celor cinci tineri la Nistru, smulgerea de către ceferiști a tovarășilor arestați la București, apărarea oratorilor și a steagurilor în timpul demonstrației antirăzboinice la Cernăuți, la Bazargic, ocuparea circumscripției polițienești și atacarea închisorii de către demonstranți în Tighina etc.). In sfîrșit trebuie subliniat un șir de demonstrații și adunări contra pregătirii războiului antisovietic, care, deși n-au mobilizat mase destul de largi, au constituit un pas înainte spre ridicarea mișcării la un nivel mai înalt.

Insă mișcarea, cum a constatat și Congresul al V-lea, are și mai departe un caracter esențial spontan în enorma majoritate a cazurilor, negăsind în persoana Partidului Comunist din Romînia un organizator și un conducător.

Lupta burgheziei contra valului revoluționar și situația în tabăra burgheziei

7. In lupta contra valului revoluționar în creștere al mișcării revoluționare, burghezia recurge la tactica încercată a „momelii și a biciului", adică pe de o parte la făgăduieli și promisiuni mincinoase, sub presiunea maselor, la concesiuni silite parțiale, la manevre democratice, iar pe de altă parte aplică teroarea în proporții necunoscute pînă acum.

Amînarea vînzărilor silite a averii țărănești pentru datorii particulare, smulse de la guvern de către valul tot mai amenințător al acțiunilor țărănești în creștere, adoptarea de către parlament a legii înșelătoare a conversiunii datoriilor țărănești au scopul de a înfrîna mișcarea țărănească și a semăna noi iluzii în posibilitatea ușurării situației catastrofale a țărănimii muncitoare „pe calea legilor". Campania demagogică a național-țărăniștilor și a social-democraților în jurul proiectului noii legi electorale și a drepturilor politice pentru femei, proiectul național-țărănesc al legii „controlul averilor", lozincile social-democrate ale socializării minelor, proiectul de lege al ajutorării șomerilor etc. urmăresc scopul de a renaște din nou în mase iluzii democrate, iluzii care au salvat domnia capitalului în 1918, și de a deturna masele de pe drumul luptei pentru ieșirea revoluționară din criză. Această tactică a partidelor burgheze „opoziționiste", și în primul rînd a social-democraților și a național-țărăniștilor, care constituie sprijinul principal al dictaturii burghezo-moșierești, „este întărită" cu o teroare turbată, care crește din zi în zi. Interzicerea tuturor întrunirilor, arestările în masă în perioada lui 1 Mai, care au înglobat mii de muncitori și de țărani în toată Romînia ; uciderile sălbatice la Nistru ; bătăile ca în evul mediu între zidurile siguranței, uciderea sistematică a celor arestați ; înrăutățirea hranei și lichidarea rămășițelor de regim politic în închisori arată nu numai forța aparatului de teroare al statului, ci și slăbiciunea generală a regimului burghez, care se menține tot mai mult prin teroarea deschisă împotriva maselor.

Dezvoltarea mişcării de masă şi pregătirea rapidă a războiului duc spre acţiuni unite atît ale partidelor de guvernare cît şi ale celor din opoziţie, îndreptate contra maselor muncitoare ale Romîniei şi contra U.R.S.S. (aprobarea de către guvern a tuturor legilor care sporesc înarmările şi sprijinirea politicii externe a guvernului; votarea legii conversiunii datoriilor; legea transpunerii unei părţi din cheltuielile statului asupra bugetelor comunale; manifestarea tuturor partidelor în parlament cu privire la „evenimentele de la Nistru" etc.).

Însă această unitate a întregii tabere burgheze contra intereselor maselor muncitoare ale Romîniei şi contra U.R.S.S. nu lichidează, cum a indicat congresul, contrazicerile de grupe şi regionaliste dinăuntrul taberei burgheze, care, pe baza crizei, se înăspresc, ceea ce s-a arătat în mod izbitor cu ocazia discuţiei în parlament a conversiunii, cu ocazia alegerilor eparhiale, pe chestiunea camerelor agricole şi mai ales pe chestiunea creării unui nou guvern.

Toate tratativele întreprinse în curs de mai bine de un an şi încercările de a înlocui guvernul Iorga-Argetoianu, care în mod nejust a fost socotit de conducerea partidului ca guvernul dictaturii fasciste (aprecierea a fost corijată de Congresul al V-lea), printr-un alt guvern pe o bază mai largă de partid (guvern de „concentrare") s-au spart mereu. Acesta este rezultatul atît al intereselor diferite de grupe înăuntrul burgheziei cît şi rezultatul faptului că atît naţional-liberalii cît şi naţional-ţărăniştii, care sprijină de fapt guvernul — din spaimă faţă de radicalizarea maselor de jos ale partidelor lor şi dorind să păstreze influenţa lor în

mase —, nu se hotărăsc să participe direct în guvern.

Aceasta înseamnă însă că, în caz de război contra U.R.S.S. sau în cazul unui pericol direct din partea mişcării revoluţionare, burghezia va încerca să facă o asemenea regrupare a forţelor sale ca, de pildă, sub lozinca „unirea tuturor forţelor naţionale" (guvern de „concentrare") sau sub lozincile înşelătoare ale „democraţiei" (variantele aşa-zis democratice „de stînga" ale dictaturii burgheze), ca astfel să încerce a salva situaţia.

Social-democraţia manifestă în ultimul timp o activitate sporită şi a crescut ca factor politic în viaţa ţării. Ea încearcă să-şi lărgească influenţa ei în Basarabia (ziarul „Lumea nouă" scos în limba rusă) şi în Bucovina şi să pătrundă la ţară.

Sub presiunea maselor şi în scopul de a stăpîni dispoziţia lor revoluţionară, ea şi-a sporit frazeologia ei radicală (lozinca socializării minelor, blocul contra scumpetei) şi a început să întrebuinţeze o tactică mai fină de sabotare şi spargere a mişcării de masă (de pildă, pronunţîndu-se, sub presiunea ceferiştilor, pentru grevă, social-democraţia a reuşit să spargă acţiunea proletariatului ceferist sub pretextul că greva trebuie „bine pregătită").

Slăbirea conducerii partidului, nereacţionarea partidului nostru la un şir de fapte politice (conversiunea datoriilor, congresul minerilor, congresul R.M.S.), nepriceperea de a aplica tactica frontului unic, subaprecierea influenţei social-democraţiei şi neglijarea muncii în sînul sindicatelor amsterdamiste, nepriceperea de a desfăşura şi de a conduce mişcarea de masă, care s-a exprimat în modul cel mai izbitor în mişcarea ceferiştilor, au dus la o oarecare întărire a social-democraţilor în-

tr-un şir de puncte ale ţării (Arad, Bucureşti, Basarabia), aceasta paralel cu manifestarea în rîndurile masei de jos a social-democraţiei a unei cotituri spre noi.

Sub presiunea maselor de jos ale partidului naţional-ţărănesc, care se radicalizează, înăuntrul naţional-ţărăniştilor se observă un proces de diferenţiere şi de naştere a unor grupe opoziţioniste (Bucureşti, Constanţa) şi plecarea individuală a unui şir de activişti răsculaţi. Ca urmare însă a slabei activităţi a partidului nostru printre masele ţărăneşti şi a lipsei demascării sistematice din partea noastră a trădării vîrfurilor naţional-ţărăniste, cît şi ca urmare a inconsecvenţei, a şovăielilor şi a lipsei de caracter politic al grupărilor răsculate, acest proces se desfăşoară încet şi nu-şi găseşte expresia sa în cristalizarea elementelor real revoluţionare şi nici în trecerea organizată a acestora în tabăra revoluţiei.

Organizaţiile fasciste, ca L.A.N.C., garda de fier, cultul patriei, continuă să desfăşoare o activitate intensă. Însă gradul de încordare a luptei de clasă şi trecerea mişcării de masă peste capul lor le-a silit să renunţe într-o măsură însemnată la scoaterea maselor în stradă sub lozinci antisemite şi altele şi îşi mărginesc activitatea lor la agitaţiile demagogice prin care reuşesc ici-colo să-şi lărgească influenţa (alegerile în Tutova).

Guvernul, neavînd suficiente garanţii că şefii gărzii de fier pot stăpîni masele, care, ieşite o dată la acţiune, ies de sub influenţa frazelor trădătoare antisemite-fasciste şi trec peste capul şefilor, îndreptîndu-se pe calea luptei revoluţionare (acţiunile ţărăneşti din Bucovina şi din Maramureş), a dizolvat formal garda de fier.

În acelaşi timp, însă, guvernul a continuat să utilizeze garda de fier pentru canalizarea radicalizării maselor pe alt făgaş decît cel al luptei revoluţionare (alegerile din Tutova).

Şefii gărzii de fier pornesc azi spre organizarea unui partid socialist-naţional, care, prin programul său demagogic, extremist (confiscarea averilor evreieşti, achitarea imediată a salariilor şi a pensiilor, aplicarea conversiunii datoriilor la oraşe, pedeapsa cu moartea), tind să cucerească influenţa în primul rînd a maselor largi ale funcţionarilor, învăţătorilor, pensionarilor şi ale micii burghezii ruinate, bazîndu-se pe prejudecăţile acestora şi utilizînd situaţia lor catastrofală în partidele burgheze existente pentru a împiedica ca activizarea lor să se desfăşoare într-o luptă revoluţionară.

Munca conducerii provizorii şi activitatea partidului în perioada congresului

8. C.C. constată că conducerea provizorie, avînd în vedere condiţiile deosebit de grele în care a trebuit să ducă munca sa, a îndeplinit în general sarcinile care i-au fost puse.

Partidul a reuşit în acest timp să manifeste un rol activ şi, în unele etape, un rol conducător într-un şir de conflicte şi de lupte economice ale proletariatului: grevele textiliştilor din Bucureşti şi din Cernăuţi, ale muncitorilor comunali şi metalurgişti din Bucureşti (Malaxa) şi în primul rînd în mişcarea puternică a ceferiştilor, deşi în momentul celei mai mari ridicări a mişcării ceferiştilor, în urma slăbiciunii organizaţiilor de partid şi a nepriceprii lor de a asigura conducerea de masă, le-a reuşit social-democraţilor într-un şir

de locuri să pună mîna pe mişcare şi s-o atragă sub influenţa lor (întărirea lor printre ceferişti la Bucureşti, cucerirea sindicatului din Arad). Un succes important al partidului îl constituie campania larg desfăşurată a şomerilor, care a cuprins un şir de oraşe (demonstraţiile din Bucureşti, Iaşi, Bazargic, Constanţa, Chişinău, Cernăuţi etc.) şi care a dus într-un şir de locuri la concesii făcute şomerilor din partea guvernului (Iaşi, Oradea Mare), precum şi atragerea în această campanie a muncitorilor ocupaţi (participarea în masă a ceferiştilor din Bucureşti la demonstraţie) şi ici-colo şi a ţăranilor (Oradea Mare), deşi partidul n-a ştiut să închege organizatoriceşte şi să întărească mişcarea şomerilor (alegerea comitetului de şomeri).

Campania antirăzboinică (sfîrşitul lui martie-aprilie), care numai în ultimul timp a căpătat un caracter relativ de masă (demonstraţiile de stradă la Bucureşti, Cernăuţi, Oradea Mare, mitinguri şi adunări în fabrici la Bucureşti, în Moldova, Arad, Cernăuţi, Chişinău şi în alte părţi), constituie o oarecare cotitură, deşi insuficientă, în activitatea antirăzboinică a partidului, activitate care pînă acum avusese un caracter esenţial agitatoric.

Ca o manifestare pozitivă trebuie de asemenea subliniată iniţiativa care s-a manifestat în organizaţiile locale şi în celule, în munca de editare de ziare de partid şi a manifestelor prin mijloace proprii, deşi caracterul şi nivelul politic al acestora, neconduse politiceşte de centru, adesea nu corespund nevoilor partidului (au un caracter abstract agitatoric), iar adesea conţin mari greşeli (teoria neputinţei capitalismului de a ieşi din criza actuală şi concluzia că luptele economice în această perioadă nu-şi ating scopul etc.).

Întărirea rolului partidului în unele ramuri (ceferişti, porturi) în timpul conflictelor economice a dus la întărirea organizatorică a partidului într-un şir de puncte importante ale Vechiului Regat (Iaşi, Constanţa, Galaţi, Turnu-Severin, care au avut apoi de suferit represiuni poliţiste). Cea mai accentuată rămînere în urmă este manifestată de organizaţia din capitală, care n-a ştiut să atragă în rîndurile sale nenumăratele elemente proletare care s-au evidenţiat în ultimele lupte.

Constatînd cele mai de seamă succese, C.C. arată că în perioada congresului, datorită slăbirii conducerii partidului şi a activului partidului, s-a evidenţiat într-o formă şi mai ascuţită caracteristica dată de Congresul al V-lea, şi anume că „trăsătura caracteristică a mişcării revoluţionare din Romînia o constituie rămînerea în urmă a partidului de la sarcinile dictate de ascuţirea luptei clasei muncitoare, a ţărănimii, a naţionalităţilor asuprite şi a micii burghezii orăşeneşti" şi „precumpănirea elementelor de spontaneitate în mişcare".

Această rămînere în urmă a partidului s-a exprimat în faptul că, o serie de greve ale proletariatului izbucnind spontan (Reşiţa, Buhuşi), partidul n-a reuşit să stea în fruntea lor; că fermentarea în creştere a maselor miniere nu este luată în consideraţie de către partid şi partidul lipseşte şi mai departe din Valea Jiului; că partidul n-a ştiut să demaşte manevra mincinoasă a conversiunii datoriilor ţărăneşti şi acţiunile ţărăneşti merg în general pe lîngă partid, ca şi mişcarea tot mai largă şi mai vijelioasă a funcţionarilor, a învăţătorilor, a studenţilor şi a pensionarilor; că partidul n-a ştiut să răspundă la sporirea activităţii social-democraţilor printr-o sporire a loviturilor sale contra social-democraţiei şi să demaşte frazeologia ei ra-

dicală, mincinoasă. Rezultatul a fost că social-democrația a reușit să-și întărească ici-colo pozițiile.

Această rămînere în urmă s-a arătat în modul cel mai izbitor în nepriceperea organizațiilor de partid de a aplica formele și metodele noi de conducere a mișcării care să corespundă gradului superior de ridicare a mișcării proletare (în lupta ceferiștilor).

Sarcinile cele mai importante și imediate ale partidului

9. Congresul al V-lea, scoțînd la iveală în rezoluțiile sale slăbiciunile și neajunsurile fundamentale ale partidului, arătînd căile de biruire a acestora și formulînd clar sarcinile care stau în fața partidului pe toate tărîmurile mișcării revoluționare, trebuie să fie punctul de cotitură în activitatea politică și organizatorică a tuturor organizațiilor de partid.

Fiecare organizație de partid trebuie să analizeze, în lumina criticii și hotărîrilor congresului, neajunsurile și greșelile ei și să stabilească în același timp sarcinile care rezultă pentru dînsa din hotărîrile congresului, precum și căile și termenii de înfăptuire a lor. Campania de dare de seamă a congresului nu trebuie să poarte un caracter abstract, academic, ci trebuie să fie o pîrghie puternică de ridicare a muncii, a capacității de muncă a partidului și de întărire a legăturilor sale cu masele muncitoare.

Chemînd toate organizațiile de partid și tot activul revoluționar care simpatizează cu partidul la îndeplinirea hotărîrilor Congresului al V-lea, C.C. atrage atenția partidului asupra următoarelor sarcini centrale care decurg din hotărîrile congresului, din dezvoltarea ulterioară a evenimentelor politice.

a) Momentul principal al intregii activități politice și organizatorice a partidului trebuie să fie lupta contra războiului imperialist, în apărarea Chinei, a revoluției chineze, lupta contra pericolului războiului mondial imperialist, și în primul rînd contra pericolului războiului antisovietic, care a crescut enorm. Tot mersul evenimentelor, care dovedește apropierea rapidă a momentului de izbucnire a războiului contra U.R.S.S., pune în fața Partidului Comunist din Romînia ca sarcina cea mai imediată nu numai sporirea în toate chipurile a agitației contra războiului, demascarea faptelor concrete de pregătire a războiului, popularizarea succeselor construirii socialismului în U.R.S.S., demascarea rolului social-democrației în pregătirea războiului, ci cere de la Partidul Comunist din Romînia întrebuințarea noilor forme și metode de luptă : organizarea acțiunilor de masă contra războiului, întru apărarea U.R.S.S.

Organizarea adunărilor și a mitingurilor de fabrică, utilizarea fiecărei adunări, întruniri și miting, convocate de partidele dușmane, pentru lupta contra războiului ; alegerea comitetelor contra războiului în fabrici și uzine ; transformarea adunărilor și a mitingurilor în demonstrații active de stradă ; îndreptarea acestor demonstrații înspre consulatele și ambasadele japoneză și franceză ; oprirea încărcării și transportului de muniții la căile ferate și în porturi ; organizarea demonstrațiilor de femei și invalizi în fața cazărmilor etc. — toate aceste forme și altele care se evidențiază în cursul dezvoltării campaniei trebuie să fie pe larg aplicate pentru mobilizarea maselor celor mai largi și atragerea lor în lupta contra războiului.

Partidul trebuie să demaşte în toate chipurile rolul comisiei franceze a lui Rist, care se află în Romînia, pentru a pătrunde larg în primul rînd în straturile pensionarilor, invalizilor de război, învăţătorilor, funcţionarilor, printre care influenţa partidului este neînsemnată, sub lozinca: „Jos Franţa, cămătarul şi organizatorul războiului". Pentru atragerea acestor pături în lupta activă contra planurilor de război, noi pornim în agitaţia noastră de la situaţia lor mizeră de acum, graţie căreia (neachitarea pensiilor şi a salariilor) guvernul romîn plăteşte împrumuturile pentru războaiele trecute şi caută noi împrumuturi pentru înarmări.

Partidul trebuie să demaşte cu hotărîre, în viitor, acea campanie mîrşavă de calomnie... pe care, în frunte cu social-democraţia romînă, au desfăşurat-o toate partidele burgheze şi care se duce pe scară internaţională (în primul rînd, şi nu întîmplător, de Franţa, Polonia şi Romînia). Scopul acestei campanii este, pe de o parte, acoperirea acelor barbarii sălbatice care se fac zilnic de către călăii burgheziei romîne la Nistru, de a acoperi teroarea în masă care domneşte în Basarabia, iar pe de altă parte această campanie ordinară antisovietică urmăreşte un scop mult mai vast: a ponegri U.R.S.S. în ochii maselor, a pregăti baza politică pentru războiul antisovietic în numele „apărării civilizaţiei şi umanităţii" şi a acoperi pregătirea războiului la Nistru (de pildă transportarea nu de mult a 3 regimente în Basarabia).

Amintind necesitatea de a se conduce în munca de mobilizare a maselor şi de luptă contra războiului de directivele şi indicaţiile tactice ale Congresului al V-lea, C.C. subliniază încă o dată importanţa enormă a pătrunderii organizaţiilor de partid în

punctele hotărîtoare din punct de vedere al războiului şi cucerirea acolo a unor poziţii solide: în punctele centrale ceferiste, în industria de război, în porturi, precum şi în armată şi... desfăşurarea rapidă a muncii printre femei. C.C. subliniază necesitatea de a se concentra forţele de partid în primul rînd în aceste puncte.

b) C.C. subliniază că în ultimele luni a avut loc, paralel cu sporirea activităţii generale agitatorice (editarea unui şir de gazete şi de manifeste speciale pentru soldaţi), o slăbire considerabilă a muncii înăuntrul armatei: micşorarea reţelei organizaţiilor soldăţeşti de partid şi slăbirea muncii printre recruţi, în timp ce creşterea pericolului de război şi întrebuinţarea tot mai des a unităţilor militare pentru înăbuşirea acţiunilor de masă şi întrebuinţarea soldaţilor în uzinele de război, la căile ferate şi mai ales la punctele centrale de cale ferată cer de la toate organizaţiile de partid sporirea în tot felul a muncii printre soldaţi, recruţi şi rezervişti. În faţa tuturor organizaţiilor de partid stă în toată mărimea ei sarcina lărgirii rapide a reţelei celulelor de partid în armată, mai ales în unităţile tehnice, îmbunătăţirea calităţii literaturii pentru soldaţi în spiritul indicaţiilor date de C.C.

Organizaţiile de partid trebuie să mobilizeze nu numai forţele de partid, ci şi tot stratul larg al activului revoluţionar proletar şi ţărănesc pentru distrugerea acelei izolări a armatei de mişcarea revoluţionară care creşte vijelios, izolare care este unul din mijloacele principale ale asigurării armatei împotriva descompunerii şi pentru păstrarea ei în puterea de fier a ofiţerimii. Trebuie folosită orice fel de posibilitate pentru a pătrunde în cazarmă, orice mijloc pentru a ne lega cu un soldat izolat sau cu masa soldăţească pentru a duce acolo viaţa de fier-

bere şi răsunetul luptei, de a pune în curent pe soldaţi cu lupta proletariatului şi a ţărănimii, de a-i chema la solidaritate, de a-i chema să refuze a participa la acţiuni antimuncitoreşti şi contra ţăranilor, a-i chema la adunările şi demonstraţiile muncitorilor şi ţăranilor, a-i înconjura pe soldaţi cu atmosfera de simpatie şi atenţie, a-i ajuta etc. Sforţările a zeci de mii de ofiţeri şi subofiţeri de a izola pe soldaţi trebuie să se împiedice de sforţările a zeci de mii de muncitori şi ţărani înaintaţi în scopul de a nimici această izolare şi de a duce conştiinţa de clasă în rîndurile soldaţilor. Îndeosebi trebuie utilizată folosirea tot mai largă a muncii gratuite a soldaţilor în industria de război, la căile ferate şi la construirea de drumuri, pentru a se apropia de masa soldăţească şi a o organiza la luptă, pentru refuzul muncii gratuite şi contra înlocuirii muncitorilor care suferă de pe urma şomajului, iar pe de altă parte dînd ajutor soldaţilor de a se organiza şi de a formula cerinţele lor economice (plata pentru muncă, limitarea timpului de muncă, îmbunătăţirea hranei, îmbrăcămintea necesară).

Partidul Comunist din România numai atunci va fi în stare să treacă de la agitaţia generală contra pericolului de război la organizarea acţiunilor antirăzboinice într-adevăr de masă contra pregătirii şi organizării războiului, cînd va şti să-şi îndeplinească rolul de organizator şi conducător al maselor în lupta lor contra ofensivei capitaliste, în apărarea intereselor lor zilnice, şi prin aceasta să cucerească încrederea lor. Trebuie întipărită în rîndurile partidului conştiinţa că desfăşurarea luptelor economice ale muncitorilor care lucrează, a mişcării şomerilor, a mişcării ţărăneşti contra datoriilor şi a impozitelor, a mişcării naţional-revoluţionare a naţionalităţilor înrobite contra fiecărui fapt concret de asuprire şi exploatare este drumul sigur de spargere a planurilor războinice ale burgheziei şi de spargere a drumului capitalist de ieşire din criză.

Fiecare luptă de masă reală a muncitorilor, ţăranilor, funcţionarilor, învăţătorilor, pensionarilor pentru apărarea intereselor lor celor mai modeste, zilnice duce neapărat aceste mase la ciocnirea cu aparatul de represiune al statului burghez, împrăştie iluziile democratice, împinge pe drumul conştiinţei luptei de clasă.

De aceea subpreţuirea importanţei politice a luptelor economice în perioada de acum, a politizării acestor lupte în spiritul indicaţiilor congresului constituie manifestarea cea mai vădită a oportunismului şi duce neapărat la autoizolarea de masele care se revoluţionarizează pe baza crizei, care este una din cele mai ascuţite.

Ca sarcina cea mai importantă în domeniul luptelor economice pentru timpul cel mai apropiat stă în faţa partidului sarcina organizării luptei ceferiştilor contra introducerii scăderii salariilor, precum şi a organizării muncitorilor concernului industriei de război (U.D.R.) şi a şomerilor.

Fierberea printre ceferişti creşte. Cu toate represiunile sîngeroase, ceferiştii manifestă o activitate tot mai mult în creştere. Sarcina partidului nostru este de a dezvolta această mişcare sub lozinca grevei generale a ceferiştilor, de a atrage într-însa serviciul de mişcare şi de a da mişcării un caracter organizat şi centralizat, îndreptînd greşelile făcute în trecut în spiritul indicaţiilor C.C. (Vezi rezoluţia asupra luptei ceferiştilor şi sarcinile partidului). Nenumăratele izbucniri scurte de greve la Reşiţa şi la alte uzine ale U.D.R.-ului împotriva scăderii salariilor şi neachitării lui cu lunile pun în faţa par-

tidului sarcina imediată de a pătrunde în aceste uzine şi de a organiza grevele spontane într-o mişcare largă grevistă.

Masele în creştere ale şomerilor se găsesc în cea mai mare sărăcie. Organizaţiile de partid nu duc muncă sistematică printre şomeri. Mişcarea şomerilor are un caracter spontan, răzleţ, cu excepţia unor campanii vremelnice. A îndeplini în acest domeniu sarcinile puse de congres de a da mişcării o formă şi o bază organizatorică (comitete de şomeri) este o sarcină imediată pentru partid.

c) Hotărîrile Congresului al V-lea, dezvăluind slăbiciunile şi lipsurile partidului în munca lui la ţară şi în mişcarea naţional-revoluţionară, dau indicaţii concrete tactice şi organizatorice, formulează cele mai importante revendicări ale maselor ţărăneşti şi lozincile sub care partidul nostru trebuie să desfăşoare o activitate imediată şi energică, pentru ca să lichideze acea enormă rămînere în urmă şi în special în rîndurile argăţimii, unde partidul aproape lipseşte.

Tot o sarcină imediată şi importantă a partidului o constituie demascarea manevrei guvernului şi a tuturor partidelor burgheze în problema conversiunii datoriilor ţărăneşti. Trebuie arătat cu stăruinţă maselor ţărăneşti că amînarea vînzărilor cu toba a averilor ţărăneşti pentru datoriile particulare este un rezultat direct al luptei revoluţionare de masă a ţărănimii şi că acesta este singurul drum de apărare în faţa sărăciei şi morţii prin foame care îi aşteaptă. Trebuie explicat maselor ţărăneşti că legea conversiunii datoriilor votată de parlament este o manevră care are ca scop să înfrîneze mişcarea revoluţionară a maselor ţărăneşti tocmai în momentul cel mai critic pentru sate şi că guvernul nu gîndeşte să realizeze legea conversiunii, şi o mare parte a ţărănimii prevăzută de lege este lăsată în prada sărăciei şi a foametei (chestiunea finanţării conversiunii atîrnă în aer).

Partidul trebuie să utilizeze pe larg apelul Congresului al V-lea către ţărănime şi să desfăşoare în toate chipurile mişcarea ţărănească revoluţionară sub lozinca : „nici un ban impozite guvernului foametei, terorii şi războiului".

In părţile lovite de foamete şi de inundaţii, partidul organizează lupta ţărănimii sub lozinca ajutorului imediat fără restituire în natură (seminţe, lemne, inventar) şi în bani, iar acolo unde mişcarea capătă un caracter de masă partidul organizează ocuparea de către ţărani a rezervelor de grîu din hambarele statului şi ale moşierilor.

d) Creşterea vijelioasă a dezvoltării mai departe a radicalizării păturilor micii burghezii orăşeneşti şi ale intelectualităţii muncitoare, în special a învăţătorilor, face necesară şi cu putinţă aplicarea directivelor Congresului al V-lea, prin faptul că partidul, pe baza luptei contra impozitelor, contra concedierilor, contra scăderii salariilor şi contra neachitării lor, contra chiriilor cămătăreşti, contra evacuărilor, contra închiderii căminelor studenţeşti, contra măririi taxelor studenţeşti, trebuie să ducă cu sine aceste pături şi să organizeze lupta lor.

Partidul trebuie să dovedească în mod sistematic că 60% din veniturile statului din impozite merg în ultimul timp la achitările procentelor pentru datoriile de război ; că miliardele pe care statul le datorează funcţionarilor statului şi învăţătorilor se duc în buzunarele cămătarilor francezi, ale bancherilor şi că alte miliarde se duc pentru înarmări şi sînt furate de către clicile militariste.

Partidul cheamă pe muncitori să sprijine acțiunile acestor pături pentru apărarea intereselor lor, să se alăture lor și să desfășoare în mod consecvent lupta lor ca principalul drum pentru biruirea acelor prejudecăți de care sînt încă pline aceste pături (petiții și plîngeri la rege, la un oarecare mare capitalist sau moșier exploatator din Romînia).

e) C.C. atrage atenția asupra necesității reconstruirii imediate a muncii comuniștilor în mișcarea sindicală în spiritul hotărîrilor Congresului al V-lea. Trebuie lichidat în mod hotărît cu neglijarea muncii înăuntrul sindicatelor reformiste, cît și a nepriceperii de a trece, sprijinindu-se pe valul revoluționar al mișcării de masă, la forme deschise de mobilizare și de organizare a maselor, cît și la crearea organelor deschise de conducere a luptei ieșite din rîndurile maselor. Este neapărat necesar de a porni imediat la înviorarea organizațiilor și organelor mișcării sindicale revoluționare (comitetele locale, raionale etc.) și a le întemeia pe o bază mai largă de masă, prin mijlocul alegerii sau realegerii lor (la conferințe), concentrînd însă sforțările în cele mai importante puncte strategice (la calea ferată, industria de război, porturi).

f) Pentru realizarea sarcinii sale imediate, centrale, de a organiza și a conduce lupta maselor largi muncitorești de la orașe și sate contra ieșirii capitaliste din criză, partidul trebuie să ducă, paralel cu aceasta, o luptă sistematică, permanentă contra social-democrației. Centrul loviturilor trebuie să fie în primul rînd contra manevrelor demagogice „de stînga" ale social-democraților, cu ajutorul cărora ei împiedică lupta. (Ei au convocat congresul minerilor sub lozinca „socializarea minelor" pentru a împiedica lupta contra neachitării salariilor, a concedierilor, a scăderii salariilor). Lipsa partidului le-a ușurat să canalizeze lupta minerilor pe calea delegațiilor la ministere și la Președinția Consiliului de Miniștri. Pentru a împiedica lupta funcționarilor și a micii burghezii contra curbei de sacrificiu, contra concedierilor și a scăderii de salarii, contra impozitelor, ei organizează blocul pentru ieftinirea traiului etc. De asemenea trebuie luptat și contra acelor manevre cu ajutorul cărora ei se pun în fruntea luptei pentru a o îndrepta pe alte făgașuri (declararea de acord cu greva ceferiștilor, însă, sub motiv că ea „trebuie să fie bine organizată", o amînă la calendele grecești, reducînd mișcarea muncitorilor ceferiști, avîntul lor revoluționar la nenumărate delegații, în timp ce guvernul continuă a ataca în plin).

În acest scop, partidul nostru, consecvent hotărîrilor Congresului al V-lea, trebuie să lichideze în primul rînd în rîndurile sale subaprecierea primejdiei social-democrației și, paralel cu munca de demascare a social-democrației în întreaga presă de partid, a faptelor concrete de trădare cît și a manevrelor lor „de stînga", partidul trebuie să ducă lupta contra acelor membri de partid care neagă pericolul social-democrației, cît și împotriva acelora care renunță la lupta și la organizarea independentă a muncitorilor.

Neuitînd să facă deosebire între muncitorii social-democrați și șefi, partidul trebuie să utilizeze orice eveniment (întruniri, congrese, conferințe, convorbiri individuale) pentru a demasca pe social-democrați și pentru a organiza elementele muncitorești nemulțumite de politica trădătoare a șefilor, lărgind acel curent de apropiere de noi care se manifestă printre acești muncitori.

g) Teroarea de masă, tot timpul în creştere, îndreptată nu numai contra comuniştilor, ci şi contra tuturor acelora care acţionează pentru apărarea existenţei lor, pune în faţa partidului sarcina organizării campaniei de masă contra terorii albe. Explozia de nemulţumire în straturile cele mai largi ale populaţiei contra uciderii la Nistru de către călăii romîni a celor 5 muncitori arată că în această campanie pot fi atrase straturi largi ale celor ce muncesc de la oraşe şi de la sate şi care zac sub apăsarea terorii. Paralel cu organizarea unei campanii politice largi, planificate contra terorii (rezoluţii adoptate la adunări, la mitinguri, organizarea de demonstraţii de stradă, demonstraţii în faţa închisorilor etc.), organizaţiile de partid trebuie să pună în faţa lor sarcina organizării apărării demonstraţiilor, a steagurilor, oratorilor, smulgerea celor arestaţi din mîinile poliţiei etc. (de pildă cazurile din Tighina, Bucureşti, Cernăuţi etc.) prin organizarea autoapărării de masă.

Lupta pentru stradă, care se întăreşte tot mai mult şi mai mult în mod spontan, trebuie să fie desfăşurată de către partid, organizată şi condusă.

h) Creşterea activităţii revoluţionare a maselor largi şi creşterea influenţei partidului pun în faţa partidului sarcina întăririi organizatorice a acestei influenţe, sarcina înglobării organizatorice a maselor, care tot mai mult tind conştient spre organizare şi caută conducere.

Unul dintre cele mai de seamă neajunsuri ale partidului nostru pe care l-a arătat congresul este nepriceperea de a constitui „curelele de transmisie spre mase" sub forma organizaţiilor revoluţionare de masă la oraşe şi la sate, nepriceperea de a folosi posibilităţile legale de organizare a maselor. Acest neajuns se manifestă cu toată tăria pe măsura creşterii mişcării de masă.

Partidul trebuie să facă o cotitură hotărîtă în acest domeniu, folosind „fiecare posibilitate, chiar trecătoare, pentru a uni pe muncitorii simpatizanţi ai partidului" (rezoluţia Congresului al II-lea al Internaţionalei Comuniste) şi acele pături noi care tind spre luptă (intelectualitatea, studenţimea). Paralel cu cursul spre crearea unor noi organizaţii revoluţionare, dezvoltarea şi transformarea în organizaţii de masă a organizaţiilor existente, organizaţiile de partid trebuie să pornească imediat la realizarea directivelor Congresului al V-lea... „partidul trebuie să facă o cotitură hotărîtă în politica organizatorică în spre lărgirea şi întărirea compoziţiei proletare a partidului (prin lărgirea şi întărirea în acelaşi timp a reţelei organizaţiilor de partid la ţară)".

Toate condiţiile obiective pentru creşterea partidului nostru există. Trebuie lichidat cu hotărîre dispreţul faţă de muncitorii necomunişti şi sectarismul oportunist, care sînt adînc înrădăcinate în organizaţiile de partid şi le împiedică a se dezvolta prin atragerea celor mai bune elemente proletare de curînd evidenţiate sau de curînd activizate.

Pornind de la aceste condiţii, C.C. pune în faţa organizaţiilor de partid sarcina de a mări rîndurile partidului pînă la 1 august cu 25%, concentrîndu-şi atenţia asupra căilor ferate, a industriei de război, a porturilor, a uzinelor mari, asupra măririi contingentului femeilor proletare în partid, conducîndu-se cu această ocazie după sarcinile concrete puse de C.C. în faţa organizaţiilor de partid.

i) Cum drept a arătat Congresul al V-lea, partidul poate să îndeplinească sarcinile care stau în

fața sa numai lichidînd cu hotărîre în rîndurile sale atît principalul pericol de dreapta, care se exprimă, după cum s-a confirmat în perioada din timpul congresului, în subaprecierea activității și capacității de luptă a maselor; în bizuirea pe spontaneitate și în pierderea capului în fața acțiunilor de masă (asemenea manifestări au avut loc în comitetul din București, de pildă în momentul mișcării funcționarilor); în renunțarea la luptă pentru utilizarea formelor deschise de organizare și de mobilizare a maselor de frica terorii etc., cît și sectarismul (subaprecierea necesității de a combina formele ilegale cu cele legale de luptă de masă și nepriceperea de a mări rîndurile partidului prin atragerea elementelor care se ridică; subaprecierea tacticii de front unic etc.).

Ambele aceste poziții antibolșevice, întărindu-se reciproc, adesea împletindu-se, sînt cel mai mare obstacol în drumul partidului spre cucerirea majorității clasei muncitoare și spre lupta victorioasă pentru guvernul muncitoresc-țărănesc în Romînia.

II. LUPTA CEFERIȘTILOR, ÎNVĂȚĂMINTELE EI ȘI SARCINILE PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA

1. Cea mai ascuțită criză economică cunoscută pînă acum, care a cuprins toate ramurile economiei naționale din Romînia, lovește cu toată puterea și în proletariatul ceferist.

Sforțările burgheziei romîne de a arunca toată povara crizei pe umerii maselor muncitoare se manifestă și mai puternic în politica guvernului față de ceferiști.

Introducerea curbei de sacrificiu în 1930 a fost începutul unei largi ofensive contra nivelului de trai al ceferiștilor. Paralel cu scăderea directă a salariilor și cu concedierile în masă ale muncitorilor, a început să se aplice pe larg sistemul de înlocuire a muncitorilor calificați cu tineret și trecerea muncitorilor calificați la munci auxiliare mai prost plătite, concedierea în masă a ceferiștilor cu vechime cu scopul de a tăia dreptul la pensie, mărirea normelor muncii în acord, forțarea tineretului care pleacă la armată să-și dea demisia pentru ca direcția să se poată lepăda de obligațiile ce-i incumbă, regim militar pentru tineret în cămine etc. Cu scopul de a semăna ura națională între proletariatul romîn și cel de alte naționalități asuprite de imperialismul romîn, cît și cu scopul de a curăți căile ferate de „elemente nesigure", în vederea războiului antisovietic care se pregătește, guvernul a concediat în masă muncitori și funcționari ceferiști neromîni sub pretextul că nu știu limba romînă, a închis atelierele din Tighina și a început transferarea în masă a muncitorilor ceferiști din Transilvania și din Bucovina în Vechiul Regat, pentru ca apoi, lipsiți de sprijin și risipiți, să-i poată mai ușor arunca în stradă.

2. Această ofensivă contra proletariatului ceferist și în special introducerea la începutul anului 1931 a legii „curbei de sacrificiu" au provocat un protest vijelios al ceferiștilor. Valul de întruniri și demonstrații de stradă s-a întins în toată țara. Pășind peste capul social-democrației și al birocrației reformiste, muncitorii din Atelierele Grivița-București și Cluj au ieșit în masă în stradă și, în ciocniri sîngeroase cu poliția și jandarmeria (uciderea a doi ceferiști la București și un șir de răniți), au dovedit hotărîrea de luptă în apărarea existenței lor.

Însă această mișcare spontană în esență a ceferiștilor din 1931 n-a fost în stare să respingă

atacul capitalului contra nivelului de trai al ceferiştilor. Guvernul a reuşit să introducă planurile sale cu ajutorul terorii şi cu sprijinul social-democraţiei, care a fost complet pentru „curba de sacrificiu" şi numai în mod mincinos, în scopul înşelării maselor, s-a pronunţat contra măririi ei. Politica trădătoare a social-democraţiei şi a birocraţiei ei sindicale a tins la spargerea acţiunilor de masă şi la orientarea mişcării pe drumul memoriilor şi al petiţiilor către guvern, atacînd, împreună cu toată presa burgheză, acţiunile de masă ale ceferiştilor, calificîndu-le că sînt o urmare a „provocării comuniştilor".

Partidul Comunist din Romînia, ca urmare a slăbiciunii organizaţiilor sale de partid în rîndurile proletariatului ceferist, a subpreţuirii influenţei social-democraţiei şi a neglijării muncii înăuntrul sindicatelor amsterdamiste şi în special ca urmare a nepriceperii de a face munca de masă şi de a aplica tactica frontului unic, n-a ştiut să demaşte politica trădătoare a social-democraţiei şi n-a ştiut să dea mişcării un caracter organizat şi să-i asigure conducerea revoluţionară — condiţie principală a unei lupte victorioase.

Totuşi rolul activ al partidului nostru în această mişcare (Bucureşti, Iaşi, Galaţi, Cluj) a lărgit considerabil influenţa Partidului comunist printre ceferişti şi a dus la o oarecare întărire organizatorică, deşi cu totul insuficientă, a acestei influenţe atît pe linie de partid cît şi pe linie sindicală.

Partidul, prevăzînd ofensiva ulterioară, a început din timp pregătirea noii lupte a ceferiştilor contra planurilor guvernului deja introduse cît şi contra introducerii planurilor noi de ofensivă contra proletariatului ceferist (conferinţa „celor trei industrii" în iulie 1931, la care au participat în special reprezentanţi ai ceferiştilor; un şir de consfătuiri şi conferinţe; elaborarea revendicărilor concrete ale ceferiştilor; o oarecare sporire a muncii în rîndurile sindicatelor reformiste; încercări de a înviora şi de a închega în unele puncte mişcarea sindicală revoluţionară; participarea în masă a ceferiştilor la demonstraţia şomerilor din ianuarie anul acesta în Bucureşti etc.).

3. Primul atac reuşit al guvernului contra ceferiştilor a adus după sine la începutul anului 1932 un nou atac.

Scăderea salariului (scăderea salariului de bază şi primele de acord, scăderea sporului de chirie şi a sporului de scumpete etc.) atinge pînă la 55% din salariul mediu al ceferistului. Lanţul raţionalizării capitaliste strînge şi mai mult. În atelier creşte teroarea meşterului şi a administraţiei. Au urmat noi concedieri în masă ale muncitorilor şi se introduce politica planificată „de curăţire" a căilor ferate de toate elementele activ revoluţionare.

Pensionarii nu-şi primesc pensiile cu lunile. După ce a pus în fruntea administraţiei pe generalul Ionescu, guvernul a făcut acum încă un pas înainte în vederea pregătirii războiului prin introducerea proiectului de lege asupra statutului personal al ceferiştilor şi introduce pe scară tot mai întinsă întrebuinţarea unităţilor militare tehnice la căile ferate.

4. Noua ofensivă sălbatică a guvernului a provocat un val vijelios de acţiuni ale ceferiştilor. Această mişcare nouă de masă, pregătită într-o oarecare măsură de activitatea anterioară a Partidului comunist, a avut un avînt mai larg şi un caracter mai de luptă şi organizat. Au avut loc demonstraţii de stradă şi ciocniri cu poliţia ale ce-

feriştilor în Bucureşti, Iaşi, Paşcani, greve de protest în Oradea Mare, Iaşi etc. În Bucureşti ceferiştii au silit poliţia să-i libereze pe cei arestaţi. Lozinca grevei generale a ceferiştilor lansată de P. C. a fost primită cu simpatie generală de masa ceferistă. Străduinţa spre acţiune organizată şi generală s-a exprimat cel mai izbitor în încercările unor puncte izolate de a se lega între ele prin delegaţii etc., însă nici de data aceasta proletariatul ceferist din Romînia nu a reuşit să sfarme atacurile guvernului.

5. Valul mult mai ridicat al mişcării şi presiunea mult mai hotărîtă a maselor care tindeau la grevă au silit pe şefii trădători ai social-democraţiei să întrebuinţeze o politică mai abilă şi mai rafinată de sabotare a grevei şi de spargere a mişcării de masă; adaptîndu-se la dispoziţia maselor, social-democraţii au început în vorbă să fie pentru grevă, condiţionînd însă declararea ei de necesitatea de a pregăti şi de a organiza mai întîi „bine" pe ceferişti. Prin această palavrageală înşelătoare şi mincinoasă a „grevei bine organizate" i-a reuşit social-democraţiei să pună mîna pe mişcare şi prin aceasta să ajute guvernului de a-şi introduce acest al doilea atac contra nivelului mizer de trai al proletariatului ceferist din Romînia.

6. Politica trădătoare a social-democraţilor a putut să-şi atingă scopul numai pentru că Partidul comunist, în faţa unui val mai ridicat şi mai puternic al mişcării de masă (şi a politicii mai fine de trădare din partea social-democraţilor), n-a ştiut să treacă la forme şi metode superioare de organizare şi conducere a mişcării de masă, la forme şi metode organizatorice corespunzătoare gradului, direcţiei şi proporţiilor mişcării însăşi. Toate slăbiciunile şi neajunsurile activităţii partidului care s-au manifestat în lupta ceferiştilor din 1931 s-au manifestat de data asta într-o formă şi mai izbitoare şi mai evidentă.

Rezultatul acesteia a fost faptul că partidul nostru, care a fost motorul şi organizatorul mişcării la începutul ei şi care a condus într-un şir de localităţi şi, în momentul ridicării ei în mase, a ştiut în general să asigure conducerea mişcării şi s-o desfăşoare mai departe în grevă, a lăsat să-i alunece conducerea din mîinile sale şi chiar a îngăduit ca social-democraţia trădătoare, care a spart această mişcare, să reuşească ici-colo s-o utilizeze pentru lărgirea şi întărirea organizatorică a influenţei sale printre ceferişti (intrarea unui număr important de ceferişti în sindicatul reformist la Bucureşti, cucerirea de către social-democraţi a sindicatului din Arad).

7. Principalele neajunsuri şi greşeli ale Partidului comunist, învăţămintele luptei ceferiştilor şi slăbiciunile partidului care s-au evidenţiat în această mişcare sînt:

a) Nepriceperea de a-şi reclădi munca şi de a trece (pe măsură ce mişcarea de masă se dezvoltă) de la formele generale agitatorice şi ilegale de mobilizare şi de organizare a maselor întrebuinţate la începutul mişcării şi de la formele inferioare ale mişcării (consfătuiri şi conferinţe ilegale, înguste, alegerea comitetelor de acţiune la consfătuiri restrînse, în ateliere, care înglobează pe lîngă comunişti un neînsemnat număr de muncitori mai înaintaţi, popularizarea revendicărilor stabilite prin manifeste ilegale şi agitaţie verbală, apeluri generale la organizarea luptei etc.) la forme superioare făţişe de mobilizare şi de organizare a maselor, sprijinindu-se pe ridicarea generală a maselor, şi anume: convocarea adunări-

lor şi a mitingurilor şi alegerea deschisă a comitetelor de acţiune ; alegerea unei reţele de delegaţi care să lege comitetul ales cu toate atelierele şi păturile de muncitori ; organizarea unor conferinţe deschise a ceferiştilor la unele puncte centrale de cale ferată, apoi conferinţele unui şir de puncte centrale etc., folosind pentru acoperirea acestor conferinţe tot felul de posibilităţi legale, orice fel de firmă sau motiv legal. Organizaţia de partid ar fi trebuit să aibă o linie consecventă spre atragerea în mişcare de noi şi noi pături rămase în urmă ale ceferiştilor (serviciul mişcării) la organizarea tot mai puternică a mişcării şi la centralizarea ei (legătura cu alte puncte centrale, cu muncitorii din alte ramuri care se pregătesc de luptă).

Organizaţia ilegală de partid ar fi trebuit numai să conducă prin fracţiune şi dinăuntrul organelor care lucrează deschis ale frontului unic de jos şi din organizaţiile de masă (comitete, comitetele sindicatelor, fracţiunile în conferinţe etc.), tinzînd să atragă în aceste organe o pătură cît mai larg posibilă de muncitori revoluţionari fără partid şi muncitori social-democraţi care merg la luptă pentru cerinţele lor zilnice, scoţînd la iveală şi folosind în muncă elementele revoluţionare mereu noi.

Nepriceperea organizaţiilor noastre de a aplica această tactică încă în stadiul de pregătire a mişcării, cît şi nepriceperea de a desfăşura această tactică treptat, pe măsura creşterii mişcării, pregătirea luptei ceferiştilor aproape numai prin metode ilegale au dus de fapt la înlocuirea activităţii organelor şi organizaţiilor de masă prin activitatea celulelor de partid, slabe încă numericeşte, slab conspirativizate, a îngustat baza noastră în mişcare şi a lipsit mişcarea în momentul ridicării ei celei mai mari (demonstraţii de stradă, încercări de a provoca greve, căutarea „centrului" mişcării de către unele din punctele principale de cale ferată) de conducerea revoluţionară care să fi ieşit din mase, să fi fost cunoscută de mase şi care să fi ştiut să se opună şefilor social-democraţi, care au scontat pe monopolul lor de legalitate.

Izvorul acestui mare neajuns al partidului nostru îl constituie în primul rînd rămînerea în urmă înrădăcinată în rîndurile noastre, subpreţuirea oportunistă de dreapta a gradului de activitate a maselor. Pe de o parte, izvorul acestei lipse este tendinţa de a capitula în faţa terorii crescînde şi nepriceperea de a vedea că valul revoluţionar în creştere rupe tot mai des şi mai des barierele puse mişcării de teroare, şi că, în ciuda terorii, dă tot mai des posibilitatea de a realiza forme deschise de mobilizare a maselor, iar de altă parte izvorul ei este sectarismul, subpreţuirea şi nepriceperea de a lupta pentru forme deschise de legătură cu masele şi pentru organizarea maselor, nepriceperea de a combina munca ilegală cu cea legală, închiderea în sine şi autoizolarea de mase. Activitatea opoziţiei sindicale din Iaşi, propunerea venită de jos la o conferinţă ilegală ceferistă de a organiza lupta pentru un congres deschis al ceferiştilor arată că organizaţiile noastre pornesc pe această cale cu întîrziere şi împinse de mase.

b) Un alt neajuns important şi strîns legat de primul este subaprecierea influenţei social-democraţiei şi a muncii înăuntrul sindicatelor amsterdamiste, precum şi nepriceperea de a aplica pe larg tactica frontului unic faţă de muncitorii social-democraţi. Creşterea fierberii printre ceferişti împinge elementele de jos ale social-democraţiei la

conlucrarea cu noi și le silește să caute legătura cu noi. Organizațiile noastre de partid n-au știut să folosească pe deplin aceste tendințe, să le întărească și să le lărgească și să atragă în tot felul aceste elemente în luptă pe baza cerințelor zilnice, biruind prejudecățile și iluziile lor și opunîndu-le șefilor social-democrați în însuși timpul luptei.

Munca înăuntrul sindicatelor reformiste, cu mici excepții, e părăsită. Subprețuirea muncii înăuntrul acestor sindicate și nepriceperea în ce condiții creăm noi sindicate de sine stătătoare s-au arătat în faptul că, tocmai în momentul cînd ceferiștii din București au intrat în masă în sindicatul reformist, partidul, în loc de a începe o muncă energică în interiorul acestui sindicat, relativ de masă, pentru a scoate pe acești muncitori de sub influența social-democraților, a dat directive de a înviora sindicatul amorțit „Dezrobirea". Paralel cu subprețuirea sindicatelor reformiste și tocmai ca urmare a acestui fapt, am avut manifestarea de panică (comitetul din București) în momentul cînd s-a văzut că o parte din muncitori au intrat în sindicatul reformist.

Mișcarea sindicală revoluționară nu și-a arătat de ajuns fața ei în timpul acțiunii ceferiștilor, mai ales în momentul ei hotărîtor.

SARCINILE PARTIDULUI

8. Mișcarea ceferiștilor n-a fost zdrobită. Ea a fost numai vremelnic înăbușită cu ajutorul terorii și al social-democrației. Proletariatul ceferist își strînge forțele pentru noi lupte.

Atacuri noi sistematice ale administrației contra condițiilor de muncă provoacă fierbere în rîndurile muncitorilor celor mai înapoiați. Cu toate

slăbiciunile și lipsurile sale, care l-au împiedicat să-și îndeplinească în mod consecvent rolul său de conducător și de organizator, Partidul Comunist din România a luat parte în modul cel mai energic la lupta ceferiștilor, strîngînd în jurul său elementele cele mai active și mai conștiente. Într-un șir de puncte centrale de cale ferată a crescut influența Partidului comunist și într-o oarecare măsură, cu totul insuficientă, ea s-a întărit.

Tot cursul ulterior al evenimentelor va demasca tactica înșelătoare a social-democraților. Sarcina partidului nostru este de a grăbi acest proces și, corijînd greșelile făcute și biruind slăbiciunile constatate mai sus de C.C., să desfășoare o muncă energică și sistematică pentru pregătirea grevei ceferiștilor.

Pregătind în mod energic greva generală a ceferiștilor, partidul trebuie să lupte hotărît contra tendințelor după care numai greva generală ar fi singura formă care-și are rațiunea de luptă a ceferiștilor, contra nepriceperii că partidul trebuie să organizeze și lupta împotriva manifestărilor parțiale concrete locale de ofensivă (concedierea muncitorilor activi, scăderea primelor de acord, trecerea la munca mai prost plătită etc.) și să explice că drumul spre greva generală poate să fie un șir de greve și de acțiuni parțiale acolo unde terenul este pregătit pentru aceasta, care să mobilizeze și să ridice pe muncitorii de la alte puncte centrale de cale ferată care rămîn în urmă, sau că începutul grevei generale poate să fie o grevă mare de masă a cîtorva puncte centrale de cale ferată (de pildă București).

9. Una din slăbiciunile principale ale mișcării ceferiștilor pînă acum o constituie rămînerea enormă în urmă a serviciului de mișcare față de

activitatea celorlalte grupe ale proletariatului ceferist (atelierele). În special influența partidului se restrînge aproape exclusiv la ateliere. Rămînerea în urmă a serviciului de tracțiune ușurează enorm guvernului de a realiza planurile de ofensivă generală contra proletariatului ceferist și are de asemenea o importanță enormă negativă din punct de vedere al luptei contra războiului. De aceea, în toată pregătirea ulterioară a luptei ceferiștilor, toate organizațiile de partid trebuie să dea o atenție deosebită serviciului de tracțiune (manifeste speciale pentru ei, arborarea revendicărilor concrete pentru muncitorii diferitelor categorii care apartin serviciului de tracțiune), orientarea activității muncitorilor din ateliere pentru atragerea în mișcare a acestor categorii de muncitori.

10. Este necesar a se face cea mai largă popularizare a platformei de revendicări stabilite de conferința ceferistă din 20 martie, introducîndu-se discutarea ei la adunările sindicale, la întruniri și mitinguri, ducînd acțiunea de desfășurare treptată a tacticii arătate mai sus (alegerile de delegați pe ateliere și conferințe largi ale ceferiștilor etc.), adoptînd forme mai deschise de organizare și de mobilizare a maselor, pe măsură ce crește gradul de activitate al maselor și strîngerea lor în jurul lozincilor și formelor organizatorice pe care noi le recomandăm.

11. În tot chipul trebuie atras în campanie tineretul ceferist și de adoptat un curs permanent și stăruitor pentru scoaterea la iveală și pentru ridicarea unui nou activ revoluționar.

12. Trebuie desfășurată cea mai energică activitate înăuntrul sindicatelor amsterdamiste, de a utiliza orice adunare a lor pentru mobilizarea maselor în jurul opoziției sindicale, pentru demascarea politicii trădătoare a șefilor social-democrați în fața maselor și în prezența lor. Membrii acestor sindicate trebuie împinși pentru a cere des convocarea unor asemenea adunări și întruniri comune ale ceferiștilor și conferințe pentru discutarea mijloacelor de apărare a intereselor lor, folosind aceasta pentru crearea și întărirea frontului unic de luptă. Demascarea politicii șefilor social-democrați nu trebuie să aibă un caracter general, ci să se bazeze și să pornească de la faptele concrete ale activității lor și, paralel cu o poziție intransigentă față de șefi, trebuie ținut seamă de dispoziția muncitorilor social-democrați. Popularizînd larg lozinca frontului unic, fiind inițiatorii și organizatorii lui, comuniștii trebuie să dovedească prin toată activitatea lor că sînt gata să lupte umăr la umăr și în primele rînduri, împreună cu muncitorii social-democrați și cu cei fără partid, că sînt gata să apere interesele lor zilnice.

Împingînd pe membrii sindicatelor să ceară convocarea adunărilor, întrunirilor, conferințelor, organizațiile de partid, pe măsură ce masele se mișcă și se strîng în jurul opozițiilor sindicale, trebuie să treacă la convocarea independentă a unor astfel de adunări și conferințe... Trebuie avut în vedere că șefii reformiști, sub presiunea maselor, se pot declara de acord cu convocarea unor astfel de conferințe și a unor congrese generale etc., însă prin tărăgănarea termenului convocării sau chiar prin organizarea unor astfel de conferințe strîmte, cu participarea numai a cadrelor social-democrate, ei pot să manevreze astfel mai departe pentru sabotarea și spargerea mișcării.

Condițiile fundamentale pentru dezvoltarea mișcării sînt organizarea independentă a maselor

pentru lupta şi asigurarea acestei lupte, a conducerii revoluţionare din partea Partidului comunist, pe calea arătată mai sus, prin organele frontului unic de jos.

13. Pericolul războiului antisovietic, care a crescut enorm, subliniază şi mai mult încă importanţa politică colosală a muncii în rîndurile proletariatului ceferist şi necesitatea ca partidul să-şi concentreze forţele spre acest sector.

Intre pregătirea turbată a războiului de către imperialismul internaţional şi cel romîn şi între ofensiva guvernului contra ceferiştilor există cea mai strînsă legătură, pe care partidul nostru, în mod sistematic, trebuie s-o dezvăluie în faţa maselor. Proiectul de militarizare a ceferiştilor, umplerea administraţiei cu militari, concedierea cu socoteală a ceferiştilor neromîni şi a celor activi — toate acestea constituie un fapt important în pregătirea războiului. Miliardele pe care guvernul le-a jefuit de la ceferişti prin concedieri, prin scăderea salariilor, prin reţinerea pensiilor sînt destinate achitării împrumuturilor de război contractate la cămătarii francezi pentru înarmări şi clădirii unor noi drumuri cu caracter strategic de cale ferată şi şosele în Basarabia (liniile Babadag-Tulcea, Reveca-Căinari).

Desfăşurînd mişcarea ceferiştilor în apărarea intereselor lor zilnice, partidul va da prin însuşi acest fapt o lovitură planurilor intervenţioniste şi, ştiind să sfărîme influenţa social-democraţiei şi cucerind încrederea ceferiştilor, partidul va fi în stare în fapt, şi nu numai în vorbă, să treacă la apărarea adevărată a U.R.S.S., la apărarea maselor muncitoare din Romînia contra războiului sîngeros.

III. SARCINILE PARTIDULUI COMUNIST IN MIŞCAREA NAŢIONAL-REVOLUŢIONARĂ

Indicaţiile Congresului al V-lea al P.C. din Romînia asupra înăspririi tot mai mari a asupririi naţionale de către imperialismul romîn şi asupra creşterii mişcării naţional-revoluţionare din Romînia s-au confirmat în întregime de către evenimentele desfăşurate în ultimele luni.

1. Sforţările ocupanţilor romîni de a transpune greutăţile crizei pe umerii maselor largi ale naţionalităţilor asuprite au adus cu sine înăsprirea ulterioară a regimului de exploatare şi asuprire colonială a popoarelor asuprite şi, ca urmare a acesteia, o ascuţire şi mai deosebită a crizei economice tocmai în regiunile ocupate. Continua concediere în masă a muncitorilor şi a funcţionarilor neromîni de la căile ferate şi de la alte instituţii ale statului a aruncat pradă foametei şi mizeriei cele mai largi mase muncitoare, mărind armata şomerilor în oraşe şi la sate şi adîncind şi mai mult foametea, şi aşa destul de mare în unele regiuni.

Cu sporirea şi grăbirea ritmului de pregătire a războiului antisovietic, ocupanţii romîni lărgesc zona stării de asediu în Basarabia, întăresc poziţiile lor militare prin transferarea a 3 regimente în zona de lîngă Nistru şi lărgesc reţeaua de drumuri militare-strategice, curăţă Bucovina şi Basarabia de elementele „nesigure“ prin concedierea în masă a neromînilor şi prin arestări în masă. In toate ţinuturile ocupate se înăspreşte teroarea, luînd forma de război civil al ocupanţilor contra asupriţilor (în Basarabia şi Bucovina îndeosebi : pedepsirea a 25 de sate în Bucovina, arestarea a mai mult de 1.000 de ţărani şi muncitori în Basarabia).

Paralel cu sporirea calomniilor contra U.R.S.S. și față de creșterea revoltei maselor muncitoare ale naționalităților asuprite contra exploatării și asupririi naționale și contra războiului antisovietic, partidele burgheze ale naționalităților asuprite devin introducătoarele directe ale măsurilor imperialiste antisovietice ale burgheziei romîne.

...2. La întărirea exploatării, asupririi, terorii și calomniilor antisovietice, masele largi ale popoarelor asuprite răspund cu luptă și prin acțiuni contra ocupanților și contra burgheziei naționale... Luptele muncitorilor, țăranilor, pensionarilor, invalizilor contra exploatării economice în regiunile ocupate se împletesc tot mai strîns cu lupta contra asupririi naționale și capătă astfel un caracter tot mai ascuțit (revolta țăranilor din satul Stana, Satu-Mare etc., demonstrația deosebit de violentă a pensionarilor în Bucovina etc.).

3. Această mișcare de eliberare național-revoluționară continuă a se desfășura în mod spontan, rămînînd mai departe punctul cel mai slab în activitatea partidului nostru.

Cuprinderea acestei mișcări și îndreptarea ei pe drumul luptei revoluționare, contra dictaturii burgheziei și a moșierilor, contra pregătirii atacului antisovietic, pentru eliberarea națională, este una din sarcinile de viață ale partidului nostru, precum a subliniat cu deosebită ascuțime Congresul al V-lea.

4. Una din sarcinile imediate ale partidului este popularizarea largă a hotărîrilor Congresului al V-lea în problema națională, arătînd maselor muncitoare ale naționalităților asuprite că numai P.C. este singurul apărător și conducător al luptei lor.

Partidul trebuie să învețe și să ajute naționalitățile asuprite de a-și crea organele lor de luptă, organizațiile național-revoluționare, organizînd și conducînd lupta lor contra celor mai mici manifestări de asuprire națională și de teroare (contra dizolvării organizațiilor culturale și sportive, a interzicerii gazetelor, a interzicerii spectacolelor etc., chiar și în acele cazuri cînd aceste măsuri sînt îndreptate contra elementelor naționale reacționare, demascînd în același timp esența reacționară a acestor elemente sau organizații).

Partidul trebuie să organizeze lupta contra deznaționalizării, organizînd alungarea de către masă a primarilor numiți, a învățătorilor trimiși pentru a romîniza, a coloniștilor.

Partidul trebuie să lege lupta zilnică economică cu lupta contra asupririi naționale, lămurind maselor că lozinca „nici un ban guvernului foametei, terorii și războiului“ în regiunile ocupate înseamnă nici un ban ocupanților romîni asupritori.

5. Popularizînd în mod larg rezolvarea problemei naționale în U.R.S.S., construcția socialismului în ținuturile naționale asuprite pînă la revoluție de către țarism, și mai ales în Republica Sovietică Socialistă a Ucrainei și în Republica Autonomă Socialistă Sovietică a Moldovei, reacționînd contra fiecărei calomnii precum că țăranii ar fi prigoniți în U.R.S.S. și contra calomniei „asupririi naționale“ de către Moscova, partidul, prin gazete și manifeste, trebuie să mobilizeze masele muncitoare din ținuturile ocupate pentru apărarea Uniunii Sovietice, pentru doborîrea imperialismului romîn.

1. Radicalizarea maselor şi creşterea activităţii lor revoluţionare se manifestă şi în cererea unei literaturi care să lămurească problemele arzătoare ale zilei, să dea o orientare care să corespundă năzuinţelor lor, să le fie un conducător în lupta de toate zilele.

Ca răspuns la această cerere a maselor se constată în rîndurile partidului nostru o creştere a activităţii şi a iniţiativei de editare. C.C. şi uneori chiar unele organizaţii, celule sporesc tipăritul de ziare. Au apărut astfel în ultimul timp: „Alarma", ziar scos de C.C. contra războiului, „Die Rote Bukowina" a Comitetului regional din Bucovina, „Bolşevismul" şi „Viaţa ostăşească" ale Comitetului judeţean Bucureşti, „Prahova roşie"-Ploieşti, „Adevărul Caliacrei", în bulgăreşte, în Caliacra, cîte o gazetă pentru ţărani scoasă de organizaţiile din Cluj şi Botoşani, „Acţiunea comunistă", scoasă de către Comitetul regional din Moldova, „Cuvîntul soldatului"-Iaşi, cîte o mică gazetă scot organizaţiile din ...Satu-Mare, Arad. În afară de aceasta, comitetele regionale au început scoaterea „Buletinelor". De asemenea se observă mai multă regularitate în apariţia ziarelor mai vechi: „Scînteia" a apărut de două ori pe lună, „Steagul roşu"-Bucureşti şi-a reglementat de asemenea apariţia.

A crescut de asemenea iniţiativa şi activitatea de editare în Uniunea Tineretului Comunist (scoaterea gazetei „Brazda" pentru ţărani, scoaterea regulată a „Cazarmei" şi a „Tînărului leninist" de către C.C. şi apariţia diferitelor ziare pe regiuni şi pe localităţi).

2. Cu toată această creştere a activităţii care se observă şi care dovedeşte în general o creştere a activităţii organizaţiilor de partid pe acest tărîm, ziarele noastre nu corespund nici cantitativ, nici calitativ nevoilor momentului istoric prin care trecem :

a) prin caracterul lor abstract, propagandistic, care în acelaşi timp reflectă şi slaba legătură a organizaţiei partidului cu masele (tratarea problemelor în general, nu din punct de vedere al cazului concret, şi a măsurilor concrete care se impun. De pildă articolul „Spre lupte noi" din „Scînteia" din martie 1932, articolele asupra conversiunii) ;

b) prin neînsemnatul loc pe care îl acordă problemelor din întreprindere şi luptelor maselor şi completa neglijare a problemelor naţională şi ţărănească, cu toate că în această privinţă se observă în ultimul timp o oarecare îmbunătăţire în „Scînteia", în „Acţiunea comunistă" ;

c) prin luminarea falsă a unor evenimente politice internaţionale şi interne („Tînărul leninist" din noiembrie 1931 trata războiul din Manciuria numai din punct de vedere al primejdiei unui război contra U.R.S.S., nearătînd că totodată este şi un război pentru împărţirea Chinei de către imperialişti ; „Scînteia" a dat lozinca contra conversiunii datoriilor agricole în loc de luptă contra înşelătoriei care se ascunde în această lege ; „Steagul roşu" din Bucureşti din martie vorbeşte de pierderea influenţei social-democraţiei, cînd în acelaşi timp singur scrie că la întrunirea convocată de social-democraţie după 9 februarie au participat 3.000—4.000 de muncitori) ;

d) prin expunerea de teorii oportuniste periculoase (capitalismul nu are ieşire din criză, în epoca actuală luptele economice nu pot fi cîştigate) ;

e) prin tratarea nedibace a problemelor interne de partid și neridicarea lor la un nivel ideologic superior, călcînd uneori chiar regulile de conspirație.

Asemenea greșeli se observă și în presa U.T.C.-ului. „Cazarma", de pildă, scrie: „Soldații au reprimat și vor reprima mișcările muncitorești", fără a scoate în evidență rolul lor de instrumente în miinile burgheziei și a arăta că ei pot să se ridice și, cu condiția unei politici juste a partidului, se vor ridica la lupta contra burgheziei; „Tînărul leninist", vrînd să dovedească că patronii scad salariile pentru că statul nu le plătește furniturile și nu le scad dările, împinge pe muncitori pe calea solidarității cu capitaliștii, pe același drum ca social-democrații.

Toate aceste lipsuri împiedică presa noastră de a-și îndeplini rolul său de mijloc de legătură cu masele, prin care partidul să poată lămuri, orienta, organiza și conduce mase cît mai largi. Din această cauză, presa noastră se transformă adesea într-o presă cu un nivel scăzut politic și ideologic pentru activul partidului.

3. Avînd în vedere importanța politică și organizatorică a presei noastre față de partid, se impune sarcina de a-i crea o asemenea conducere colectivă politică care s-o transforme într-o presă de masă luptătoare, cu rădăcini adînci în mase și care să exprime viața și luptele partidului, popularizînd experiența diferitelor organizații ale partidului. Este intolerabilă situația care a existat pînă acum, cînd conducerea și controlul din partea C.C. erau inexistente, iar presa locală și regională apărea fără controlul și fără răspunderea colectivă a comitetului respectiv.

Sarcina de a organiza controlul și conducerea presei partidului, C.C. o dă comisiei centrale de redacție, care va lua sub conducerea sa ziarele: „Steagul roșu" din București și Basarabia, precum și ziarele Comitetelor regionale din Transilvania, Bucovina, Moldova și Dobrogea, cărora va trebui să le pună în mod regulat la dispoziție articolele de linie și materialele necesare pentru ducerea diferitelor campanii. Ea va reacționa la greșelile și la lipsurile presei prin articole de critică și îndrumare în ziarele respective, cît și prin introducerea unei rubrici: „Recenzia presei noastre" în Buletinul C.C., precum și prin editarea regulată a Buletinului C.C., care trebuie să fie conducătorul tuturor Buletinelor regionale.

4. Avînd în vedere subaprecierea care există în partid a mișcării țărănești și a mișcării național-revoluționare și ținînd mai cu seamă socoteala că aceste mișcări se desfășoară alături de partid, C.C. cere ca toate organele partidului să se ocupe de problemele luptei țărănimii și a naționalităților asuprite.

O atenție specială trebuie dată demascării sistematice a pregătirii războiului de către imperialismul romîn, ilustrînd aceasta cu exemple concrete din viața regiunii, orașului sau fabricii respective, mobilizînd în mod sistematic masele la lupta contra războiului și popularizînd în mod larg fiecare acțiune de masă contra războiului.

Ținînd seama de importanța colosală a presei în regiunile ocupate, C.C. subliniază ca un pas înainte scoaterea ziarului „Die Rote Bukowina", considerînd ca o lipsă de activitate a comitetului regional din Basarabia rara apariție a „Steagului roșu" și ca o subapreciere a problemei naționale

lipsa unui ziar ucrainean în Bucovina și a unui ziar moldovenesc în Basarabia.

5. Editarea gazetelor de fabrică joacă un rol dintre cele mai însemnate pentru legătura cu masele din întreprindere și pentru conducerea lor. Lichidînd neglijența oportunistă de pînă acum și lăsarea inițiativei editării pe seama tovarășilor răzleți, trebuie făcută o cotitură în editarea gazetelor de fabrică de către celulele respective din întreprinderile mari, sau de către comitetele locale acolo unde celula nu există. Comitetele locale trebuie să se sprijine în această muncă pe muncitorii simpatizanți și pe ajutorul celulei din întreprinderea vecină, ținînd seama că editarea gazetei de fabrică poate fi punctul de pornire pentru crearea celulei de partid în acea întreprindere. Trebuie dusă o muncă sistematică pentru permanentizarea apariției gazetelor de fabrică și pentru lărgirea rețelei lor.

6. Unul dintre rolurile presei noastre fiind organizarea și strîngerea în jurul său a activului revoluționar proletar și țărănesc, comitetul sau comisiile însărcinate cu editarea presei vor trebui să dea o atenție mare organizării de corespondenți din fabrică, sat, cazarmă sau instituție. Numai astfel ea se va putea lega cu masele și va exprima nevoile acestora. In acest scop trebuie pornit imediat la sistematizarea și la permanentizarea legăturilor cu acei muncitori răzleți care din proprie inițiativă trimit păsurile lor la gazetă. Ei trebuie îndrumați în munca lor și din cînd în cînd convocate consfătuiri cu ei.

7. In fața partidului stă sarcina îmbunătățirii tehnice a presei. Chestiunea îmbunătățirii posibilităților de tipărit, crearea pentru fiecare comitet local și celulă a posibilităților de a putea reacționa la evenimentele cele mai importante este una din condițiile ridicării partidului nostru la rolul său de conducător al maselor. Această chestiune se pune cu toată energia azi în legătură cu războiul care se apropie cu pași repezi, cînd legăturile cu centrul vor fi mult mai grele, iar posibilitățile de a primi literatură de la centru vor fi cu mult reduse, fiecare comitet local și celulă trebuind să-și pună sarcina de a-și crea asemenea posibilități.

8. Ținînd seama de sărăcia mare în care se găsesc masele muncitoare și de faptul că muncitorii și țăranii nu pot plăti pentru ziarele noastre, totuși toate organizațiile de partid trebuie să tindă înspre asigurarea financiară a editurii sale, avînd în vedere că cea mai modestă, însă organizată și practicată pe scară largă, susținere materială a presei partidului de către muncitori și țărani are nu numai o însemnătate materială, care dă posibilitatea de a lărgi această muncă, dar are o colosală importanță politică și este una din formele largi, elastice de a strînge în jurul partidului pături largi ale muncitorilor înaintați. In afară de organizarea strîngerii banilor pentru costul gazetei, fiecare gazetă trebuie să deschidă o rubrică specială: „Fondul gazetei". Despre banii strînși și despre cheltuielile sale, gazeta va publica dări de seamă în mod obligatoriu.

9. Pentru legarea sa cu masele și organizarea susținerii sale materiale, un rol important în viața gazetei îl are distribuirea. Nu se poate tolera situația cînd ziarele sînt aruncate fără siguranță, cînd ele nu încap în mîinile muncitorilor sau cînd ziarele care conțin un articol despre o fabrică, o cazarmă etc. nu pătrund în aceste locuri. Distribuirea gazetei trebuie făcută după plan și sistematic, pentru a pătrunde adînc în mase și a-și crea

un cadru permanent de cititori, mai cu seamă în punctele strategice cele mai importante (industria de război, cazărmi, porturi, C.F.R. etc.). De aceea gazeta trebuie să-și creeze mereu noi mijloace și căi de distribuire, nemărginindu-se mereu la unele și aceleași, întrucît, întrebuințînd întotdeauna aceleași căi și mijloace, ea nu-și poate lărgi cadrul său de răspîndire.

În vederea bunei organizări a distribuirii presei, organizațiile de partid trebuie să reorganizeze „Prietenii presei proletare". Atrăgînd în ele muncitori fără partid, legîndu-le cu masa muncitorilor din întreprindere, lărgind rețeaua lor și organizînd munca lor ca să fie activă și permanentă, partidul va reuși să creeze presei sale rădăcini adînci de susținere în mijlocul muncitorimii, țărănimii și al tuturor maselor exploatate și asuprite din Romînia.

Se tipărește după textul broșurii apărute în editura P.C.R. în aprilie 1932
Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. Ab. XVI—I, Inv. 470

36

CĂTRE TOATE COMITETELE REGIONALE, RAIONALE, LOCALE ȘI CELULELE DE PARTID*

Dragi tovarăși,

I. Ziua de 1 Mai se apropie. Neîntîrziat trebuie deci să ne punem pe lucru. Pentru a asigura reușita campaniei de 1 Mai trebuie să începem imediat pregătirea ei. Această campanie trebuie socotită ca o continuare a campaniei antirăzboinice, problema centrală a activității noastre fiind tot lupta împotriva pregătirilor războiului imperialist de împărțire a Chinei și de atacare a Uniunii Sovietice. Bineînțeles se va accentua în mod deosebit asupra elementului caracteristic al campaniei de 1 Mai: lupta pentru revendicările imediate și generale ale maselor producătoare. In nici un caz însă să nu facem greșeala de a socoti această luptă ca izolată de lupta antirăzboinică. Dimpotrivă, ambele trebuie strîns împletite prin ceea ce ele au comun și prin ceea ce le condiționează reciproc reușita.

Trebuie făcută o analiză amănunțită, pe baza criticii și autocriticii serioase și constructive, bolșevice, a greșelilor făptuite în campaniile precedente, știind că repetarea lor ar avea ca rezultat o slabă pregătire și a acestei campanii. Trebuie mai ales combătută părerea unora dintre tovarăși că orice demonstrație de stradă e luxiministă (București). De multe ori sub o astfel de afirmație se

*Circulara a C. C. al P.C.R. din aprilie 1932.

ascunde oportunismul și pasivitatea acestor tovarăși.

Activul partidului trebuie lămurit că o demonstrație este luxiministă atunci cînd e făcută fără pregătire și numai cu cadrele noastre. Sarcina noastră este tocmai de a mobiliza masele largi pentru întruniri, demonstrații, greve etc. prin munca noastră de fiece clipă, legînd revendicările imediate ale muncitorilor cu pregătirea acestor campanii, și de a combate oportunismul în rîndurile noastre, în munca de zi cu zi. In acest fel ne-am debarasa, în bună măsură, de elementele oportuniste, care sînt o piedică în activitatea noastră zilnică.

II. Tezele pe baza cărora trebuie dusă campania sînt, în linii generale, următoarele:

1) Criza generală a sistemului capitalist se agravează pe fiece zi. Romînia, în cadrul acestei crize, are mai ales de suferit după urma caracterului său agricol, a dependenței sale financiare de țările capitaliste mari, a datoriilor statului, făcute pentru înarmări, la bancherii străini, în special la cei francezi, a cheltuielilor disproporționate, față de bugetul general, pentru pregătirile de război și pentru mărirea aparatului de teroare fascistă.

2) In timp ce lumea capitalistă abia mai poate răsufla de criză, muncitorimea și țărănimea colhoznică din Uniunea Sovietică, sub conducerea Partidului comunist, termină în acest an planul de 5 ani în patru ani și pornește lupta pentru al doilea plan de 5 ani. Al doilea plan de cinci ani pune bazele societății socialiste fără clase și suprimă definitiv orice putință de exploatare a omului de către om. Pe baza unei noi și uriașe dezvoltări a producției industriale și agricole mecanizate și a dezvoltării tehnicii, nivelul de bunăstare materială și culturală al maselor va fi ridicat de 2—3 ori față de cel de astăzi, deci de 4—5 ori față de cel dinaintea Revoluției din Octombrie.

3) Agravarea crizei capitalismului, pe de o parte, dezvoltarea socialistă a Uniunii Sovietice, pe de altă parte — dezvoltare care ea însăși formează un element de agravare a crizei —, pun în fața burgheziei mondiale ca cea mai ascuțită și actuală problemă problema încercării de a ieși din criză pe calea unui război imperialist mondial pentru împărțirea Chinei și pentru intervenția armată contra Uniunii Sovietice. In ansamblul măsurilor de exploatare și de însîngerare a maselor, acest război este mijlocul cel mai cras din planul imperialismului de a ieși din criză pe spinarea maselor producătoare.

Războiul a și început în China. El e de acum la granița Uniunii Sovietice. Imperialiștii fac toate sforțările pentru a provoca Uniunea Sovietică și a o atrage într-un război. Sub patronajul Ligii Națiunilor și al conferinței „dezarmării", imperialiștii din toate țările, în frunte cu Franța, organizează continuarea războiului în China și începerea atacului contra Uniunii Sovietice. Armata internațională a Ligii Națiunilor, propusă de Franța, trebuie să fie armata frontului unic imperialist contra Uniunii Sovietice și contra mișcărilor revoluționare din toate țările, unde ea va avea de intervenit pentru „pacificarea" acestor țări. Toate țările capitaliste industriale dau credite Japoniei și îi furnizează arme și muniții.

In frontul imperialist mondial Romînia își păstrează locul de agresor nemijlocit contra Uniunii Sovietice. La conferința „dezarmării" e susținută în revendicările ei de a-și mări cota înarmărilor. Inițiativa Franței pentru constituirea „blocului du-

nărean" are de scop să-i asigure sprijinul celorlalte state vecine, care nu sînt în imediată apropiere cu Uniunea Sovietică. Inăuntrul țării se fac pregătiri înfrigurate pentru începerea războiului. In ultimul an s-au făcut comenzi de arme de 10.000.000.000. Parlamentul votează în toată graba legi pentru completa reorganizare a cadrelor armatei. In curînd va intra în vigoare legea pentru instrucția preregimentară. Șefii de state-majore și oamenii politici ai Romîniei și ai statelor aliate sînt într-un permanent contact. In același timp se săvîrșește o regrupare a forțelor burgheziei, fărîmițîndu-se vechile partide, compromise în fața maselor, încercînd o nouă concentrare a lor, în care să intre și burgheziile naționale din provinciile asuprite — aceasta în jurul platformei de front unic al burgheziei pentru pregătirea și ducerea războiului imperialist mondial. In vederea acestui lucru, subsecretarul de stat al „minorităților" a avut consfătuiri cu burgheziile naționale în decursul călătoriilor sale în Bucovina, Ardeal etc., iar „garda de fier" a fost „dizolvată" pentru a da oarecare satisfacție burgheziilor naționale (unguri, ucraineni, bulgari, evrei etc.). Activitatea organizațiilor fasciste și a celor de nemijlocită pregătire a războiului e în toi. Ațîțarea la război contra Uniunii Sovietice se face cu furie. Campania „măcelurilor de la Nistru" și a „exilării țăranilor moldoveni" are de scop exaltarea șovinistă și construirea platformei de dezlănțuire a războiului antisovietic sub cuvîntul „salvării fraților de peste Nistru". Concomitent se duce și în Polonia o campanie asemănătoare... La rîndul ei, presa burgheză și social-fascistă mondială dă alarma contra „ororilor bolșevice", iar Liga Națiunilor e sezisată spre a lua măsuri prin care să se pună capăt „măcelăririi de către bolșevici a popoarelor Uniunii Sovietice".

Șefii social-democrați stau alături de imperialiști în pregătirea războiului. Conferința „dezarmării" e prezidată de „socialistul" Henderson, iar Paul Boncour, „socialistul" de pînă mai ieri, prezidează consiliul Ligii Națiunilor pentru „rezolvarea conflictului" chino-japonez. Tot Boncour, pe cînd era încă „socialist", împreună cu „socialistul" Léon Blum au fost primii care au emis ideea armatei internaționale a Ligii Națiunilor.

Șefii social-democrați din Romînia se interesează de bunul mers al înarmărilor (interpelarea lui Mirescu despre radio în armată)... și sprijină ideea blocului dunărean.

4) Singura țară din lume care luptă din răsputeri pentru salvarea păcii lumii este Uniunea Sovietică. Ea a respins toate provocările la război ale imperialiștilor, fapt care a înfuriat toată burghezia și pe conducătorii Internaționalei a II-a. La conferința „dezarmării', unde Guvernul sovietic participă pentru a demasca în fața maselor din toată lumea uneltirile războinice ale imperialismului internațional, a fost respinsă propunerea tov. Litvinov pentru dezarmarea completă și generală, cît și aceea pentru o dezarmare parțială efectivă. Pactele de neagresiune propuse de Uniunea Sovietică tuturor statelor din lume au fost respinse de aproape toate — între acestea și Romînia —, iar unele dintre ele, ca Franța și Polonia, care au încheiat de formă astfel de pacte, tărăgănează punerea lor în aplicare și le pun din nou în discuție.

5) Burghezia din Romînia, ca și din întreaga lume, a dezlănțuit un atac sălbatic împotriva nivelului de trai al maselor producătoare. Scăderea generală a salariilor cu 60—70%, flămînzirea

completă a șomerilor, concedierile în masă, jefuirea țărănimii nevoiașe prin legea conversiunii, scumpirea vieții (pîinea și chiriile), înmulțirea impozitelor (prestația și plănuita contribuție națională) și încasarea lor prin teroare — toate acestea sînt aruncate în spinarea poporului muncitor pentru a da burgheziei putința de a încerca ieșirea din criză prin exploatarea și flămînzirea maselor, cît și pentru a-i procura fondul necesar pregătirii războiului imperialist și măririi aparatului său de teroare fascistă.

Jefuirea maselor producătoare e însoțită de o teroare fascistă nemaipomenită. Cea mai mică mișcare pentru revendicări e înăbușită prin arestări, schingiuiri, condamnări și asasinate. In provinciile subjugate teroarea fascistă bîntuie cu sălbăticie. In Bucovina, Basarabia și Dobrogea arestările se fac cu sutele. Asasinatele din Soroca au deschis o nouă serie de crime sîngeroase ale burgheziei romîne. La București, după ce nu de mult s-a tras în ceferiști, s-a tras în plin în studențimea care demonstra pentru revendicările ei. La Iași de asemenea. Sînt zeci de gravi răniți între studenți și, deși presa burgheză și social-democrată ascunde acest lucru, se vorbește despre numeroși morți. La Tighina s-a tras în tovarășii închiși. In Tutova campania electorală se desfășoară sub semnul celei mai crunte terori împotriva candidaților B.M.Ț. și a celor bănuiți că îi vor vota.

Șefii social-democrați ajută burghezia la exploatarea maselor și la exercitarea terorii fasciste asupra lor. Ei trădează luptele muncitorilor din fabrici (conflictul de la Reșița, congresul minerilor, greva chelnerilor din București, congresul R.M.S., agitația lucrătoarelor de la fabrica de chibrituri, unde un conducător social-democrat a sfătuit pe muncitoare „să-și vadă de lucru", pentru care a fost huiduit). Ei trădează lupta șomerilor (discursul lui Gherman la Cameră, legea asigurărilor sociale, depusă de social-democrați la Cameră). Ei au votat legea conversiunii și-și revendică paternitatea asupra ei. Ei au lăudat guvernul pentru masacrarea studenților și au declarat că, dacă ar fi la guvern, ar proceda la fel. Acestea sînt faptele lor cele mai proaspete și mai izbitoare, afară de trădările zilnice nenumărate săvîrșite de ei și de actele de teroare făptuite de ei direct sau ca ajutători ai siguranței.

6) Atacului burgheziei, masele îi răspund cu rezistență și cu contraatacuri din ce în ce mai îndîrjite. In toată țara sînt conflicte de muncă din cauza scăderii salariilor, amenzilor, măririi zilei de lucru, concedierilor etc. La C.F.R. au fost demonstrații de stradă și greve demonstrative (București, Iași, Pașcani, Oradea). De ziua șomerilor au fost numeroase demonstrații de șomeri și muncitori (București, Iași, Chișinău, Constanța, Bazargic). De ziua Comunei din Paris și a M.O.P.R.-ului au fost demonstrații în fața închisorilor. La București studențimea săracă a ieșit în stradă cu miile, zile de-a rîndul, dînd lupte violente împotriva poliției și a armatei. Incercările de abatere și diversiunile făcute de conducătorii lor fasciști și de siguranță nu pot lua acestor lupte caracterul de manifestații ale adîncii nemulțumiri din masa studențimii nevoiașe și a intelectualilor săraci și trebuie socotite ca dovezi ale începutului procesului de radicalizare în rîndurile micii-burghezii.

Cele mai multe din demonstrații, greve etc., pe lîngă caracterul lor de luptă pentru revendicările imediate ale muncitorimii și țărănimii sărace și

mijlocaşe, au şi caracterul de luptă împotriva terorii fasciste şi a pregătirilor războiului imperialist (Cernăuţi, Tighina, Bucureşti, Iaşi, Chişinău, Constanţa etc.). La Tighina a avut loc o grevă pentru susţinerea grevei de foame a tovarăşilor din închisoarea locală. Ridicarea luptelor maselor pe treapta mai înaltă a luptelor politice se vădeşte tot mai mult. Centrul de gravitate al luptelor economice trece asupra întreprinderilor mari (C.F.R., Reşiţa, Buhuşi, Pirotehnia armatei etc.). În fruntea acestor lupte stau muncitorii ceferişti, a căror acţiune influenţează luptele muncitorimii din întreaga ţară.

Experienţa unora dintre luptele de la noi (greva de la Fabrica de lanţuri din Timişoara, conflictul de la fabrica „Texe"-Cernăuţi, greva de la „Poreţchi"-Iaşi, lupta muncitorilor ceferişti contra „curbei de sacrificiu") alături de experienţa luptelor muncitorilor din alte ţări (greva tramvaiştilor din Varşovia, greva textiliştilor din Lodz, greva minerilor polonezi etc.) au dovedit falsitatea teoriei oportuniste asupra imposibilităţii succesului luptelor muncitorimii în perioada de criză. De asemenea, în luptele şomerilor (Iaşi, Gheorghieni, Cernăuţi) s-a dovedit că lupta hotărîtă poate zmulge revendicări de la burghezie.

Luptele maselor producătoare din Romînia fac parte din valul uriaş de lupte ale maselor producătoare din întreaga lume capitalistă, caracterizate şi ele prin împletirea elementelor de luptă pentru revendicările imediate şi de luptă politică (greva minerilor din Cehoslovacia, greva generală de o zi din Polonia, greva docherilor din Hamburg, Marsilia şi Dunkerque, nenumăratele demonstraţii de stradă şi greve demonstrative din Germania, Polonia, Cehoslovacia, Spania, Franţa,

Bulgaria, Japonia, China, Statele Unite, San-Salvador etc. etc.).

7) Masele văd tot mai limpede că singura lor ieşire din criză este ieşirea revoluţionară, pe calea arătată de revoluţia rusă din 1917 şi de revoluţia chineză. Succesele construcţiei socialiste în Uniunea Sovietică, comparaţia stării mizerabile a poporului muncitor din lumea capitalistă cu starea de continuă propăşire a poporului muncitor din Uniunea Sovietică dau celui dintîi putinţa de a vedea clar unde-i scăparea şi de a-şi alege fără şovăire drumul.

De aceea şi activitatea maselor producătoare pentru apărarea Chinei de împărţire şi pentru apărarea Uniunii Sovietice de plănuitul atac împotrivă-i devine tot mai largă şi mai hotărîtă.

În împrejurările de faţă ale luptei de clasă, lupta împotriva războiului imperialist de împărţire a Chinei şi de atacare a Uniunii Sovietice se împleteşte cu lupta împotriva ofensivei capitaliste îndreptate contra nivelului de trai al maselor.

Ziua de 1 Mai devine deci ziua solidarităţii internaţionale a proletariatului în jurul patriei socialiste, Uniunea Sovietică, şi al revoluţiei chineze.

III. 1) Trebuie să punem imediat înaintea celulelor şi fracţiunilor din organizaţiile de masă problema campaniei de 1 Mai. Fiecare comitet local, celulă, fracţiune să elaboreze un plan concret pentru fiecare om, fiecare întreprindere, sat, organizaţie, pentru îndeplinirea sarcinilor în această campanie.

2) O foarte mare atenţie trebuie dată U.T.C.-ului, atrăgînd în toate comitetele şi celulele reprezentanţii săi şi elaborînd un plan de muncă printre tineri.

3) Trebuie scoase materialele pentru pregătirea acestei campanii în limba pe care o cunoaște muncitorimea: teze, manifeste, broșuri, ziare și în special material popular, ușor de înțeles pentru majoritatea oamenilor muncii.

4) Toată campania trebuie să fie strîns legată cu problema pregătirii războiului contra Uniunii Sovietice, a pericolului războiului mondial, demascînd concret pregătirea ideologică și materială a Romîniei pentru acest război. Trebuie explicat muncitorilor că lupta contra războiului imperialist este lupta pentru viața lor.

5) Trebuie să demascăm pe conducătorii social-democrați, agenții capitaliștilor în sînul clasei muncitoare, care din ziua de 1 Mai fac o zi de „sărbătoare" și de trădare a clasei muncitoare.

Această sarcină de demascare cade în primul rînd asupra opozițiilor roșii, care trebuie întărite și organizate.

6) Demascarea conducătorilor social-democrați trebuie dusă zilnic și sistematic nu numai între muncitorii organizați la social-democrați, ci și între cei neorganizați, prin convocări de întruniri ale muncitorilor la fabrică, sindicate, prin discuții cu muncitorii social-democrați etc.

7) Pentru pregătirea campaniei de 1 Mai trebuie organizate comitete de 1 Mai la fabrici, cartiere și sate, anume alese de muncitori și de țărani la întruniri, conferințe, consfătuiri pe întreprinderi, cartiere, sate.

8) Opozițiile roșii trebuie să aleagă comitete de 1 Mai din muncitori grupați în opozițiile roșii și din muncitori social-democrați, asigurînd în ele conducerea noastră.

9) Pentru ducerea campaniei în armată și cazărmi, trebuie editat material pentru soldați și însărcinați tovarășii respectivi.

10) Cu comitetele trebuie lucrat în modul cel mai strîns, pentru a evita pasivitatea lor. Ele trebuie să fie ajutate, îndrumate și controlate neîncetat.

11) De pe acum să se organizeze comisia tehnică pentru stabilirea în amănunt a desfășurării acțiunilor în ziua de 1 Mai. Această comisie se va ocupa cu organizarea gărzii de autoapărare, va pregăti steaguri, placarde, va însărcina tovarăși care să le poarte, va fixa felul aducerii muncitorilor, locul și ora întrunirilor și a demonstrațiilor, va fixa planul întrunirii și demonstrației (cine va vorbi, ce va vorbi, cum va începe), va alege oameni de legătură cu deplină încredere etc. Ea trebuie să fie legată cu masele, și nu masele s-o caute pe dînsa.

12) In ajunul lui 1 Mai trebuie atîrnate placarde și steaguri roșii, trebuie scrise și șablonate lozincile noastre.

13) Noi trebuie să ieșim din campanie întăriți organizatoricește, trebuie să devenim un partid de mase, trebuie să mobilizăm și să atragem mai hotărît elementele muncitorești în partid, celulele noastre trebuie mărite. Să atragem muncitorii cinstiți, revoluționari, în organizațiile revoluționare și în partid, să-i activizăm, fără să-i încărcăm cu sute de munci, cerînd de la dînșii sacrificii supraomenești. Recrutarea de noi membri de partid trebuie să se facă de celule pe baza întrecerii revoluționare între celule, comitete raionale.

Cea mai mare atenție trebuie să dăm creării, măririi și activizării celulelor de la întreprinderi mari, transport, industria de război. Trebuie să

dublăm numărul membrilor de partid sub parola „Contingentul de luptă 1932".

14) Trebuie să tindem a face demonstrații în cartierele muncitorești, și nu la centru (Chișinău). Dacă putem organiza demonstrații puternice în centrele muncitorești, atunci le vom îndruma spre centru, spre locul comun de întîlnire și vom continua demonstrația generală în fața clădirilor autorităților.

15) Afară de îndrumările din aceste instrucțiuni, care trebuie discutate amănunțit, trebuie desfășurată și inițiativa bolșevică proprie. Chestiunile discutabile care împiedică desfășurarea campaniei trebuie comunicate la centru pentru rezolvare, continuînd acțiunea pe baza acestei instrucțiuni.

16) Mersul campaniei și hotărîrile concrete vor fi comunicate imediat la centru. Responsabili sînt secretarii regionalelor.

17) Lozincile noastre pentru 1 Mai sînt:

Pîine, muncă, pămînt și libertate.

Contra scăderii salariilor, pentru mărirea lor.

Contra concedierilor, pentru reprimirea celor concediați...

Pentru ajutorarea șomerilor de către patroni, stat, comună. Pentru plata imediată a pensiilor, pentru mărirea lor...

Exproprierea totală fără plată a pămîntului moșierilor, al bisericilor și al domeniilor regale și împărțirea lui cu inventar necesar țăranilor săraci și mijlocași.

...Contra bătăii în armată.

La tineri și femei: salariu egal la muncă egală... Pentru femei însărcinate, 6 săptămîni de concediu înainte de naștere și 6 săptămîni după, cu salariul întreg plătit. Pentru reprimirea, după

eliberarea din armată, a tinerilor la serviciul pe care l-au avut înainte.

Contra exploatării coloniale a teritoriilor ocupate. Contra desființării școlilor naționalităților asuprite. Contra colonizării. Afară cu coloniștii. Pentru susținerea de către stat a școlilor în limbile naționale din teritoriile ocupate. Contra desființării autonomiilor comunale. Pentru limba maternă în școli, administrație. Pentru autodeterminare pînă la despărțire de stat.

Împotriva terorii albe. Pentru eliberarea tuturor deținuților politici, militari, a țăranilor condamnați pentru revolte țărănești.

Jos guvernul burghezo-moșieresc!

Trăiască guvernul muncitoresc-țărănesc!

Contra împărțirii Chinei. Pentru apărarea ei. Trăiască China sovietică! Pentru eliberarea regiunilor chineze ocupate de imperialismul japonez.

Pentru apărarea revoluționară a Uniunii Sovietice!

Trăiască ziua de 1 Mai, zi de luptă și solidaritate a muncitorilor din întreaga lume!

Trăiască Partidul Comunist (bolșevic) al U.R.S.S., conducătorul construcției socialismului!

Trăiască planul al doilea de cinci ani!

Trăiască Internaționala Comunistă!

Trăiască Partidul Comunist din Romînia!

Cu salutări comuniste,
COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA

Aprilie 1932

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. A. XVI-55, Inv. 462

———★———

37

STUDENȚIMEA SĂRACĂ DĂ LUPTE DE STRADĂ PENTRU REVENDICĂRILE EI*

Toată săptămîna din urmă a lunii martie a trecut în sîngeroase lupte de stradă ale studențimii sărace din toată țara. Cauza ieșirii în stradă a studențimii sărace este situația îngrozitoare în care se află. Statul nu numai că nu o ajută cu nimic, dar pune astfel de taxe, astfel de greutăți la intrarea în universitate, la urmarea cursurilor, la examene, încît unui student sărac care mai trebuie să se întreține singur îi e închis drumul spre învățătură. Aceasta și urmărește burghezia. Ea are nevoie de profesori, de ingineri, de doctori etc. care să fie os din osul ei, de care să nu se teamă că se vor uni cu muncitorimea și țărănimea nevoiașă, ci, dimpotrivă, că vor fi mîna dreaptă la exploatarea maselor și la pregătirea și la ducerea războaielor. Astăzi studenții și intelectualii săraci suferă din greu urmările crizei capitalismului. De aceea ei au început să se apropie de masele exploatate, pentru ca alături de ele să ia parte la luptele comune împotriva burgheziei și a regimului capitalist de foame, șomaj și războaie. Asta nu-i convine de loc burgheziei. De aceea guvernul a răspuns cu atîta sălbăticie la demonstrațiile studențimii sărace. Cu toate acestea, gazetele burgheze și social-democrate, în urma ordinelor primite de la guvern, nu suflă o vorbă despre asta. Se știe că în încăierări au fost omorîți cîțiva studenți și răniți peste 150. Studenții săraci au luptat cu multă hotărîre și curaj.

...Toate rugămințile, toate amenințările, făgăduielile guvernului, ale rectorului universității și ale conducătorilor societăților studențești fasciste, unelte ale siguranței, n-au putut opri furia studenților săraci. Ministrul instrucțiunii publice, profesorul Iorga, a declarat în parlament că va vărsa fără milă sîngele studențimii sărace, pentru că e comunistă. Tot parlamentul a aplaudat, ba încă deputatul social-democrat Lucian a felicitat pe Iorga pentru acest lucru, asigurînd că și ei ar face la fel dacă ar fi la guvern. Studențimea săracă are, deci, în fața ei același front unic vrășmaș — de la fasciști pînă la social-democrați — pe care îl au și masele producătoare...

De aceea locul ei e alături de clasa muncitoare și de țărănimea nevoiașă.

Lupta pentru revendicările sale n-o va putea duce cu succes decît clădindu-și organizația sa revoluționară de front unic a întregii studențimi sărace, fără deosebire de naționalitate și în deplină solidaritate cu organizațiile revoluționare și cu luptele maselor producătoare.

Se tipărește după textul ziarului aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R.

———★———

* ***Articol din ziarul „Scînteia", organ al C.C. al P.C.R., anul II, nr. 5 din aprilie 1932.***

38

ŞEFII SOCIAL-DEMOCRAŢI INCEARCĂ SPARGEREA FRONTULUI DE LUPTĂ AL MUNCITORILOR CEFERIŞTI!*

...Uniunea ceferistă amsterdamistă a convocat în mod secret la Cluj o conferinţă a şefilor social-democraţi, unde s-a hotărît excluderea sindicatelor ceferiste din Cluj şi Galaţi din uniune şi excluderea pe viitor a tuturor sindicatelor „rebele" şi a „agenţilor provocatori" (adică muncitorii revoluţionari) care nu respectă „regulile statutare şi linia uniunii amsterdamiste". Totodată s-a hotărît înfiinţarea de noi sindicate paralele — în locul celor excluse pe baza principiilor social-democrate amsterdamiste —, care „să lupte" la adăpostul legilor de protecţie a muncii „prin tratative şi arbitraj obligatoriu".

Scopul încercării ticăloase a şefilor social-democraţi este: spargerea frontului de luptă al muncitorilor ceferişti din întreaga ţară. Exemplul excluderii sindicatelor din Cluj, Galaţi,[18] care prin munca opoziţiei roşii merg în fruntea luptei muncitorilor ceferişti, este o dovadă în plus de trădările şefilor social-democraţi, care vor să nimicească contraofensiva muncitorilor împotriva reducerilor de salariu, a concedierii în masă etc.

Atacul de acum al şefilor trădători social-democraţi împotriva unităţii de luptă a muncitorimii ceferiste este continuarea spargerii criminale a mişcării sindicale făcute în 1923.

Nimeni şi nimic n-ar putea să aducă un serviciu mai bun burgheziei decît ei, dacă vor reuşi să traducă în fapt spargerea unităţii muncitorimii ceferiste.

De aproape doi ani de zile muncitorimea căilor ferate duce o luptă eroică împotriva atacului continuu împotriva nivelului de trai. Lupta începută împotriva „curbei de sacrificiu" a mers crescînd. Primele acţiuni deschise (Bucureşti, Cluj), care au avut un caracter mai mult spontan, au dus totuşi, pe măsura întăririi influenţei mişcării revoluţionare, la închegarea opoziţiilor roşii, dîndu-i astfel un caracter mai ridicat, mai organizat.

Şefii social-democraţi au avut de la început linia trădării luptei. Ei ascundeau aceasta sub forma trimiterii de delegaţi, de memorii, spunînd chiar că sînt pentru demonstraţii, greve, pentru ca, rămînînd la conducerea acţiunilor, să le poată dezorganiza şi trăda.

Muncitorii de la C.F.R. au început însă să vadă tot mai clar trădarea şefilor social-democraţi la conferinţa din Galaţi (29. V.) şi Cluj (8.VI.), convocate sub presiunea maselor de către sindicatele locale respective, la care au participat sute de delegaţi din aproape întreaga ţară. Trădarea şefilor social-democraţi a fost demascată în mod deschis şi închegarea frontului unic al muncitorilor ceferişti — peste capul şefilor trădători — a făcut un pas important înainte.

De aceea, ca să nu le fugă complet pămîntul de sub picioare, burtă-verzii de la uniune şi de la Conferinţa amsterdamistă, în frunte cu Flueraş şi Mirescu, au convocat conferinţa paralelă, hotărînd spargerea.

**Articol din ziarul „Scînteia", organ al C.C. al P.C.R. anul II, nr. 6 din 1 iulie 1932.*

Muncitorimea ceferistă trebuie să acționeze în mod hotărît împotriva atacului criminal al șefilor trădători prin nerecunoașterea excluderii sindicatelor de la Cluj și Galați din uniune; prin solidarizarea tuturor sindicatelor ceferiste cu sindicatele din Cluj și din Galați; prin alegerea comitetelor de acțiune la toate atelierele, depourile de locomotive și tracțiune din țară, ca ele să conducă mai departe lupta muncitorimii ceferiste pentru revendicările ei peste capul șefilor social-democrați trădători; prin organizarea și lărgirea opoziției roșii pe bază de secții și ateliere, pentru a putea asigura în orice împrejurări continuarea luptei pentru revendicări și împotriva trădării șefilor social-democrați.

„Luptei“ la adăpostul legilor de protecție a muncii prin tratative și arbitraj obligatoriu (recomandată și practicată de către șefii social-democrați, care înseamnă tocmai recunoașterea tuturor reducerilor de salariu și concedierilor în masă făcute pe baza acestor legi), noi îi opunem organizarea grevei generale prin organizarea luptei la fiecare atelier în parte, prin închegarea frontului unic de luptă al tuturor exploataților și subjugaților de la căile ferate.

Nu prin „arbitraj“ și prin „protecția legilor“ acelora care au tras gloanțe în muncitorii ceferiști din București, ci prin lupta deschisă, prin cucerirea străzii, prin greva sub conducerea Partidului comunist vor putea masele ceferiste să iasă învingătoare.

Se tipărește după textul ziarului aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R.

———★———

39

IN MASE! IN FRUNTEA LOR!*

(Organizația din Moldova și hotărîrile Congresului al V-lea al P.C.R.)

> *„Numai dacă partidul va fi în stare să se lege de nedespărțit cu toată viața clasei sale, iar printr-însa cu toată masa de exploatați și să inspire acestei clase și acestei mase deplina încredere — numai un astfel de partid este capabil să conducă proletariatul în lupta cea mai crîncenă, cea mai hotărîtă, cea mai de pe urmă, contra tuturor forțelor capitalismului“.*
>
> *(LENIN)*

S-a ținut Congresul al V-lea al partidului nostru. Momentul de față confirmă pe deplin analiza dată de congres situației: criza economică în cadrul crizei generale a capitalismului de după războiul mondial se tot adîncește, contrazicerile din sînul lumii capitaliste se tot ascut. Se ascute și contrazicerea principală: dintre U.R.S.S., țara maselor muncitoare de pretutindeni, patria socialistă în plin progres, și lumea capitalistă în plină descompunere, care caută ieșirea capitalistă din criză prin ofensiva cea mai sălbatică asupra maselor muncitoare și prin noi războaie imperialiste.

În primul rînd pregătește atacarea Uniunii Sovietice, atacare care a devenit un pericol imediat. Deja în Extremul Orient, imperialismul japonez, după năvălirea asupra Chinei revoluționare, con-

* *Articol din „Buletinul“ Comitetului regional din Moldova al C.P.R., anul I, nr. 3 din august 1932.*

centrează trupe la granița sovietică, iar dinspre apus, Romînia și Polonia, sub conducerea statului-major francez, au sarcina de a ataca U.R.S.S.

În fața maselor muncitoare din toată lumea se ridică amenințător pericolul de atac imediat al patriei proletare.

Congresul al V-lea a înarmat partidul ...cu strategia și tactica leninistă de luptă, a căror justă aplicare asigură ieșirea revoluționară din criză.

De aceea congresul este de o importanță covîrșitoare.

Ședința lărgită a regionalei Moldova, precum și activul de partid Iași și-au însușit pe deplin și fără rezerve strategia și tactica elaborată, au adoptat în unanimitate hotărîrile luate, luîndu-și obligația ca, printr-o neînduplecată hotărîre bolșevică, să le introducă în viață.

Rezolvarea sarcinilor care stau în fața organizației noastre din Moldova depinde de justa aplicare a hotărîrilor congresului.

...Regiunea noastră este din cele mai greu lovite de criza economică. S-a dezlănțuit și ofensiva capitalistă sălbatică împotriva nivelului de trai al maselor muncitoare. Fabricile de cherestea (Piatra Neamț) aproape nu mai lucrează, „Metalurgia“-Brăila și „Metalurgia“-Galați încetează lucrul. Multe fabrici textile și-au închis porțile.

La C.F.R. s-au anunțat noi concedieri. Mii de muncitori cad, fără nici un ajutor, în ghiarele șomajului. Se mai adaugă și sinistrații de pe urma inundațiilor, lăsați fără pîine și adăpost.

Numai industriile de război lucrează în plin. Burghezia introduce metode de raționalizare capitalistă cu supraexploatarea muncitorilor sau înlocuirea lor cu soldați (ca la Arsenal-Galați).

Și mai greu este lovită țărănimea. Rămășițele semifeudale (dijmă, clacă etc.), lipitorile — moșierii și cămătarii —, cu statul lor parazitar, formele înapoiate ale agriculturii: fără pămînt sau cu pămînt puțin, fără unelte necesare, îngrășăminte și chiar semințe, — toate acestea fac ca țărănimea să se zbată într-o mizerie groaznică, care cuprinde pături din ce în ce mai largi de țărani.

Legile statului burghezo-moșieresc în folosul fabricanților, moșierilor și cămătarilor; prestația în natură, executările silite, biruri de tot soiul și mai ales înșelăciunea și înrobirea cu legea conversiunii; inundațiile și lipsa de ajutor, rugina griului, recolta proastă adîncesc și înăspresc mizeria țărănimii din Moldova.

...Din ce în ce mai deschis trec masele la lupta care are un caracter contraofensiv: demonstrațiile celor concediați de la Arsenal-Galați, „Metalurgia“-Brăila, greva din Galați — port, greva de la Buhuși (numai în cursul unei singure luni două greve), agitație la C.F.R., la R.M.S., Rubin-Iași, revolte țărănești în Vaslui, Roman, Gropnița cu izgonirea jandarmilor și a funcționarilor; luarea cu forța a pîinii și împărțirea ei la sinistrați (Bîrlad) de către înșiși sinistrații săraci; agitația și demonstrațiile funcționarilor și ale pensionarilor.

Avîntul revoluționar al maselor muncitoare din Moldova este în plină creștere.

Totuși organizația noastră n-a fost la înălțimea cerută de situația din afară. Activul regionalei a recunoscut că, în mod deosebit, situației concrete a Moldovei i se poate aplica caracteristica stabilită de congres asupra stării partidului în raport cu radicalizarea și avîntul revoluționar al maselor, adică rămînerea în urmă, și a luat, în

urma unei analize amănunțite a cauzelor acestei rămîneri în urmă în regiunea noastră, hotărîrile concrete cerute de situație pentru îndreptarea și dezvoltarea mișcării :

punerea în fruntea maselor ; cîștigarea majorității clasei muncitoare prin organizarea și conducerea luptelor zilnice, aplicînd tactica frontului unic de jos, al tuturor muncitorilor organizați și neorganizați, indiferent de culoarea politică ; printr-o demascare sistematică a tuturor organizațiilor burgheze fasciste și semifasciste și lupta dîrză contra șefilor social-democrați și ghelerteriști — agentura burgheziei în sînul clasei muncitoare — și întărirea organizatorică a partidului.

Ședința lărgită a regionalei a combătut crunt oportunismul de dreapta care s-a manifestat în practică la noi și care este pericolul principal pentru organizația de partid din Moldova. Mai deosebit abaterile oportuniste de dreapta s-au manifestat în organizația de partid din Iași.

Toate campaniile — cea antirăzboinică din 31 martie, cea de 1 Mai, cea antirăzboinică din 10 iulie, campania de alegeri — au fost zădărnicite; mai mult, au fost direct împiedicate prin atitudinea unor membri de partid din comitetul local care au subapreciat radicalizarea maselor și voința lor de luptă, nu au căutat să se lege cu masele, au dus o muncă sectaristă, au neglijat toate posibilitățile pentru mobilizarea maselor, care trec la luptă însă spontan, fără organizarea și conducerea de către partid. Organizația de partid nu numai că nu s-a întărit, dar s-a descompus în unele părți (celula de la Copou, celula de cartier).

Linia oportunistă s-a manifestat în practică și în campania de 1 august, de data asta din partea celulelor de jos de partid și de tineret.

Regionala partidului a dizolvat comitetul local Iași și a mobilizat organizația în jurul hotărîrilor congresului și ale regionalei.

Activul localei Iași a adoptat pe deplin hotărîrile regionalei și măsurile concrete luate pentru îndreptarea muncii și a ales un comitet nou, care deja în măsură însemnată a îndreptat lucrurile.

Toate organizațiile de partid din regiune trebuie să-și însușească învățămintele Iașului.

Moarte oportunismului de orice fel !

Contra împăciuitorismului putred !

Pentru linia generală a partidului și a Comitetului Central !

Trebuie trase învățăminte și din atitudinea celulei din Pașcani, unde tovarășii noștri au înțeles frontul unic astfel ca să se lege cu capii sindicatului C.F.R., cu ghelerteriștii, dar nu cu masele de jos. Drept consecință, lupta ceferiștilor e trădată de ghelerteriști la fiecare pas, ceea ce provoacă o mare și întemeiată agitație în sînul masei muncitorilor de jos.

O urmare a tacticii oportuniste a fost că doi membri de partid au devenit prizonieri ai șefilor ghelerteriști. In campania electorală aceștia au susținut pe ghelerteriști, chemînd pe muncitorii care au avut încredere în ei să voteze pe ghelerteriști „ca să nu se piardă voturi muncitorești", ziceau ei, în loc să voteze pe adevărații reprezentanți ai muncitorilor.

In fața muncitorilor din Pașcani stă sarcina imediată de a alunga conducerea trădătoare a sindicatului și a alege un comitet din muncitori de jos, hotărîți.

Congresul subliniază necesitatea întăririi organizatorice a partidului.

Şedinţa lărgită a luat hotărîri concrete în privinţa întăririi organizatorice şi a creşterii organizaţiei, în jurul căreia trebuie să fie mobilizate toate raioanele, organizaţiile locale, celulele şi membrii de partid.

O atenţie deosebită trebuie dată cotiturii hotărîte pentru dezvoltarea muncii la sate, lărgirii luptelor zilnice, îndeosebi printre muncitorii agricoli (Iaşi, Vaslui, Piatra Neamţ), organizării şi conducerii lor. În lupta pentru ieşirea revoluţionară din criză, ţărănimea, care reprezintă 85% din populaţie, este cel mai puternic aliat, fără de care e imposibilă izbînda clasei muncitoare, şi de aceea trebuie cucerită.

Trebuie trase învăţăminte din situaţia Iaşului în privinţa U.T.C.-ului, unde, sub conducerea directă a comitetului regional al U.T.C., comitetul local a manifestat devieri oportuniste de dreapta, metode de muncă sectariste, care au dus la tendinţe aşa-zise de independenţă, la tendinţe avangardiste. Aceasta este urmarea influenţelor străine de clasă care au pătruns în organizaţie mai ales prin elemente mic-burgheze, ceea ce se datoreşte în mare măsură slăbirii conducerii din partea partidului şi subaprecierii rolului tineretului.

Atenţie tineretului! Lupta hotărîtă pentru tineret! Atenţie întăririi conducerii U.T.C. din partea tuturor organizaţiilor de partid, de sus în jos, pentru ca U.T.C. să devină o organizaţie de masă de luptă a tineretului muncitoresc şi ţărănesc.

Hotărîrile congresului, concretizarea lor la situaţia din regiunea noastră sînt un program concret în jurul căruia trebuie să fie mobilizate toate

organizaţiile de partid, toate celulele, toţi membrii de partid şi larg popularizate printre masele largi ale muncitorilor şi ţăranilor.

La introducerea concretă în viaţă trebuie să fie dezvoltată larga iniţiativă creatoare a masei de partid. Să se ridice în partid un avînt entuziast în jurul aplicării neşovăielnice, bolşevice a hotărîrilor...

Prelucrînd hotărîrile congresului şi ale regionalei, toate organizaţiile de partid, toate celulele trebuie să demaşte pe purtătorii concreţi ai oportunismului de dreapta şi ai sectariştilor, trăgînd concluziile politice şi organizatorice, ridicînd la conducere pe muncitorii de jos, hotărîţi să îndeplinească linia generală a partidului şi a Comitetului lui Central.

La acţiune! În mase! În fruntea lor!

Salutul către Comitetul Central al P. C. din Romînia

Şedinţa lărgită a regionalei Moldova, convocată cu ocazia prelucrării hotărîrilor Congresului al V-lea al P.C. din Romînia, trimite salutul său fierbinte bolşevic organului conducător al partidului, al clasei muncitoare şi al ţărănimii din Romînia — Comitetul Central ales din nou de Congresul al V-lea.

Şedinţa lărgită asigură C.C. că, cu hotărîre neînduplecată, bolşevică, va introduce în viaţă hotărîrile congresului.

Cu toată tăria ne luăm obligaţia de a combate oportunismul de dreapta, care e azi cel mai mare pericol la noi în Moldova şi care este stavila prin-

cipală în dezvoltarea luptei partidului şi a clasei muncitoare pentru ieşirea revoluţionară din criză.

Comitetul regional Moldova cu activul de partid asigură Comitetul Central că, în introducerea în viaţă a liniei generale a Comitetului Central şi a I.C., C.C. va găsi în organizaţia de partid din Moldova un sprijin sigur. Comitetul regional cu activul îşi exprimă siguranţa că, sub conducerea leninistă a C.C., organizaţia din Moldova o să îndeplinească cu succes sarcinile pe care le pun în faţa noastră partidul şi clasa muncitoare din Romînia.

Rezoluţia şedinţei lărgite a regionalei Moldova

Prelucrînd rezoluţia Congresului al V-lea al Partidului Comunist din Romînia, şedinţa lărgită a regionalei Moldova subliniază importanţa hotărîrilor luate şi îşi însuşeşte strategia şi tactica bolşevică a luptelor indicate de congres.

Adoptă pe deplin şi fără rezerve hotărîrile luate şi îşi ia obligaţia să le introducă în viaţă prin depunerea celei mai neînduplecate lupte pentru popularizarea şi aplicarea lor bolşevică în practică.

I. Şedinţa lărgită a regionalei Moldova îşi însuşeşte pe deplin hotărîrile congresului asupra caracterului revoluţiei din Romînia, care reiese din analiza structurii economice şi social-politice făcute de congres, şi anume:

„Romînia este o ţară înapoiată din punct de vedere capitalist, cu un nivel puţin ridicat al industriei, cu predominarea agriculturii în economia ţării şi cu rămăşiţe însemnate semifeudale".

În situaţia concretă a Moldovei avem aceleaşi forme. Paralel cu o industrie şi un transport relativ dezvoltate (cherestea — Piatra Neamţ; metalurgie — Iaşi, Galaţi; textile — Buhuşi, Bacău, Galaţi, Iaşi; transport C.F.R. — Iaşi-Paşcani; port şi industrie de război — Galaţi, Tecuci), se găsesc moşii mari la Piatra Neamţ, Vaslui, Iaşi, unde sînt concentrate mase însemnate de ţărani ce lucrează în condiţii care îi obligă să plătească dijmă, să facă clacă şi să achite prestaţii în natură. Aceste rămăşiţe semifeudale sînt foarte însemnate în Moldova. Din această contrazicere între dezvoltarea industrială şi caracterul înapoiat al agriculturii reiese că puterea economică şi politică se află în mîinile marii burghezii romîne şi ale marilor boieri romîni semifeudali, în fruntea cărora se află „primul boier" — regele.

Deci puterea de stat care trebuie să fie doborîtă prin revoluţie este puterea burghezo-moşierească.

Această situaţie face să nască, pe lîngă contrazicerea fundamentală dintre proletariat şi burghezie, contraziceri, datorită caracterului agrar al ţării, între ţărani, de o parte, şi marii moşieri şi capitalul monopolist, de altă parte, între burghezia sătească şi straturile proletare, semiproletare şi sărace de la ţară şi contrazicerile naţionale între naţionalităţile asuprite şi clasele stăpînitoare ale naţiunii romîneşti.

Din existenţa acestor contraziceri de clasă şi naţionale urmează că problema revoluţiei în Romînia constă în desăvîrşirea revoluţiei burghezo-democratice prin doborîrea cu forţa a monarhiei şi a dictaturii burghezo-moşiereşti şi în stabilirea dictaturii revoluţionare democratice a proletariatului şi a ţărănimii, adică: proletariatul conducă-

tor, sprijinindu-se la țară pe elementele proletare și semiproletare, aliindu-se în luptă cu țărănimea săracă și mijlocașă și cu naționalitățile asuprite, rezolvă problema monarhiei, cea agrară și cea națională, asigurînd forțelor revoluționare o libertate nelimitată în dezvoltarea lor pentru trecerea rapidă la revoluția proletară.

Fiecare organizație locală de partid, fiecare celulă, fiecare fracțiune comunistă, fiecare membru de partid în parte trebuie să-și însușească analiza caracterului forțelor motrice ale revoluției din Romînia și să lucreze pentru realizarea în munca practică a liniei strategice și tactice rezultate din această analiză.

II. Congresul a precizat importanța economică-politică a perioadei prezente, și anume: adîncirea și înăsprirea contrazicerilor între cele două sisteme — cel capitalist și cel socialist.

Actuala criză economică mondială se desfășoară în cadrul crizei generale a capitalismului intrat în perioada de decădere, paralel cu creșterea gigantică a construirii socialismului în Uniunea Sovietică, unde se termină cu succes planul de 5 ani în 4 ani și se pun bazele celui de-al doilea plan de 5 ani, prin care se va exclude definitiv exploatarea omului de către om, o dată cu ridicarea nivelului material și social al maselor muncitoare.

Acestea fac ca în centrul politicii actuale, în Romînia, precum și în sînul burgheziei internaționale, să predomine problema atacării Uniunii Sovietice. Ultimele evenimente politice confirmă pe deplin justețea analizei făcute de congres.

Căutînd a ieși din criză pe spinarea maselor muncitoare și prin război antisovietic, burghezia și moșierimea romînă duc, cu ajutorul șefilor social-democrați, o politică:

a) De ofensivă asupra nivelului de trai al clasei muncitoare. Salariile scad mereu, crește numărul șomerilor, care nu primesc nici un ajutor; funcționarii, invalizii, pensionarii nu primesc salariile cu lunile, țărănimea săracă și mijlocașă se ruinează și se pauperizează, înglodată fiind de datorii către stat, bănci și cămătari și amenințată de robie pe timp de 30 de ani prin legea conversiunii, ceea ce de altfel micșorează posibilitățile de cumpărare ale maselor, ascuțind și mai mult criza.

b) De întețită pregătire a războiului antisovietic. Și în această chestiune, Moldova, ca o regiune strategică-militară și ca punct de reazem al burgheziei și al moșierilor pentru reușita atacării Uniunii Sovietice, capătă o covîrșitoare importanță politică prin: baza navală (Galați și Brăila), baza aeronautică (Tecuci), transporturi cu ateliere mari C.F.R. cu mii de muncitori concentrați și unde se fac reparații vagoanelor blindate (Iași, Pașcani), o industrie textilă dezvoltată, ușor transformabilă în industrie de război, transformare deja începută (Buhuși), unde secții speciale efectuează panglici pentru baionete și fitiluri pentru grenade (Bacău, Galați, Iași), unde se execută comenzi militare însemnate etc....

In vederea aplicării acestui dublu plan criminal al burgheziei și moșierimii, ajutate de șefii social-democrați, se duce o sălbatică prigoană contra Partidului comunist și a organizațiilor revoluționare, prin care se caută înăbușirea rezistenței clasei muncitoare. In același timp însă burghezia creează și subvenționează organizații fasciste (garda de fier, cuziștii arhangheliști, național-socialiștii) pentru a înșela prin demagogia lor masele muncitorești, pentru a canaliza nemulțumirile maselor împotriva evreilor, și nu contra ex-

ploatatorilor lor, pentru a-i deruta de la adevărata luptă de clasă, înlocuind-o cu un șovinism la exces, propagînd ură contra primului stat proletar, împotriva căruia vor să învrăjbească masele.

In special în Moldova organizațiile fasciste au putut într-o anumită măsură să pătrundă în sînul maselor țărănești (Neamț, Tutova, Roman etc.), pe alocuri chiar să cucerească conducerea luptelor muncitorești (greva din Buhuși, pe care apoi, bineînțeles, au trădat-o). De aceste organizații, ca și de cele social-democrate și de partidele „de stînga“ — Stere, Lupu etc. — burghezia caută să se folosească în ofensiva ei contra maselor muncitorești.

III. Adîncirea crizei economice și înăsprirea atacului patronal au făcut ca masele muncitorești să se radicalizeze într-un mod foarte puternic. Or, din aprecierea congresului asupra situației actuale a partidului în raport cu creșterea avîntului revoluționar al maselor, reiese rămînerea partidului în coada luptelor muncitorești și a avîntului revoluționar desfășurat.

Cu toate că regionala Moldova a reușit să facă o oarecare cotitură spre mase (acțiunea de la C.F.R.-Iași, cucerirea de către muncitorii hotărîți a Sindicatului C.F.R.-Galați), o oarecare întărire organizatorică pe linie de partid (s-au creat legături noi cu Pașcani, Bacău, s-a întărit compoziția socială a comitetelor locale, s-au creat legături cu satele, a avut loc o conferință țărănească, a fost condusă o demonstrație de șomeri la Iași, s-au creat cîteva legături cu cazărmile etc.), ședința lărgită constată în situația concretă a Moldovei dese acțiuni muncitorești și țărănești spontane, acțiuni care au trecut peste capul nostru (demonstrația de la Arsenal-Galați, greva din Buhuși, revolte țărănești la Botoșani, Roman, demonstrația muncitorilor din Brăila, a pensionarilor din Iași etc.). Aceasta se explică:

a) prin faptul că în unele localități comitetul regional n-a reușit să lichideze metodele sectariste de muncă (Piatra Neamț, Buhuși);

b) prin faptul că comitetul regional n-a avut legături suficiente cu comitetele locale, ceea ce nu i-a dat posibilitatea să controleze aplicarea liniei partidului în munca practică;

c) prin faptul că nu s-a făcut pînă în momentul de față o cotitură hotărîtă spre mari întreprinderi, uzine și mari moșii, ceea ce a avut ca urmare o compoziție socială nemulțumitoare a organizației din Moldova;

d) prin faptul că s-au creat în mod artificial celule, care au rămas pasive din cauză că elementele atrase n-au fost muncitori evidențiați ca elemente hotărîte în luptă;

e) organizațiile de partid n-au utilizat posibilitățile legale și semilegale pentru a se pune în fruntea maselor în vederea mobilizării, pregătirii și conducerii lor în luptele pentru revendicările zilnice;

f) conducerile comitetelor locale nu sînt centralizate, fracțiunile comuniste din organizațiile de masă nu sînt bine închegate și legate cu comitetele locale, ceea ce a dus chiar la lipsa coordonării acțiunilor și campaniilor de partid cu organizațiile de masă.

IV. Pe lîngă aceste cauze ale rămînerii noastre în coada evenimentelor, ședința lărgită mai constată o serie de slăbiciuni ale regionalei Moldova, manifestate în:

a) Nepriceperea organizațiilor de a aplica în mod just frontul unic de jos...

b) Slăbiciunea muncii la sate...

c) Subaprecierea unor comitete locale a muncii U.T.C.-ului...

d) Depunerea unei slabe munci antimilitariste...

e) Abateri oportuniste şi frica de mase...

V. Sarcina principală dată de congres este de a cuceri majoritatea clasei muncitoare şi rolul de conducător al partidului în mişcarea revoluţionară, precum şi în lupta contra pregătirii războiului antisovietic.

Şedinţa lărgită îşi pune ca sarcină: punerea organizaţiilor din Moldova în fruntea maselor prin pregătirea şi conducerea luptelor zilnice, îndreptîndu-se în primul rînd spre marile întreprinderi, uzine şi moşii. Pentru aceasta:

a) va întări compoziţia socială a partidului cu elemente muncitoreşti din întreprinderile mari, punîndu-le în mod concret sarcina de a crea în timp de 3 luni celule de partid; în Iaşi la Poreţchi, Socola, Uzină; în Galaţi la Arsenal, port, docuri, şantier; în Brăila în port, la C.F.R., metalurgie; în Bacău la Letea şi altele, reclădind astfel organizaţia de partid din Moldova pe baza organizatorică a celulelor de fabrică din întreprinderile mari. Se va depune o muncă serioasă pentru pregătirea muncitorilor atraşi în partid, în vederea intrării lor în conducerea partidului şi a organizaţiilor de masă;

b) va pune baze organizatorice de partid la Paşcani, Bacău, Neamţ şi va crea organizaţii de partid la Tecuci, Dorohoi, Huşi;

c) va îmbunătăţi compoziţia socială a comitetelor locale din Piatra Neamţ, Buhuşi, Botoşani;

d) va folosi toate posibilităţile legale şi semilegale de muncă pentru desfăşurarea unor largi acţiuni de masă şi crearea de sindicate revoluţionare de masă: la Galaţi, prefăcînd sindicatele formal înregistrate (textila, croitori, brutari) în adevărate organizaţii de masă; redeschizînd sindicatul C.F.R.-Iaşi; întărind şi creînd opoziţii roşii în toate sindicatele adverse, în primul rînd C.F.R. (Paşcani); R.M.S., Uzină (Iaşi); port (Galaţi) etc. şi întărirea tuturor fracţiunilor comuniste din organizaţiile de masă.

VI. Congresul subliniază că forma principală pentru conducerea luptei maselor şi pentru cîştigarea majorităţii clasei muncitoare este aplicarea tacticii de front unic de jos prin comitetele de acţiune.

Şedinţa lărgită îşi pune ca sarcină întărirea, lărgirea şi crearea comitetelor largi de acţiune pe baza frontului unic de jos al muncitorilor organizaţi şi neorganizaţi, indiferent de culoarea lor politică. Prin aceste comitete se vor mobiliza masele pe baza unui program concret al fiecărei întreprinderi şi specific fiecărui sat, cartier, mahala, cu scopul de a atrage şi a conduce masele în luptele lor zilnice, de-a lungul cărora le vom ridica la nivelul grevelor şi a acţiunilor revoluţionare de masă. Şedinţa hotărăşte:

a) pregătirea reînceperii grevei în portul Galaţi şi Brăila, mai cu seamă în docuri, întărind şi creînd comitete de acţiune în vederea grevei;

b) crearea de comitete de acţiune la C.F.R.-Paşcani, în vederea pregătirii acţiunii în curs pe linia C.F.R.-ului;

c) crearea de comitete de acţiune în uzine, şantiere, R.M.S. etc., îndreptînd focul în cursul luptei contra şefilor social-democraţi — sprijinul social al burgheziei în sînul clasei muncitoare. Trebuie dusă lupta necruţătoare contra şefilor social-democraţi pe baza faptelor concrete de trădare

prin care ei încearcă să înăbuşe lupta revoluţionară, să trădeze atunci cînd ea se desfăşoară peste capul lor şi să spargă frontul unic de luptă al muncitorilor, aşa după cum şefii social-democraţi fac la C.F.R.-Galaţi. Comitetele de acţiune, fiind o formă de luptă a tuturor muncitorilor pe baza unui program concret al revendicărilor imediate, dau o foarte mare posibilitate de a demasca pe şefii social-democraţi de-a lungul acestor lupte zilnice şi de a cuceri muncitorii care mai sînt sub influenţa şefilor social-democraţi.

Luînd în consideraţie ofensiva patronală şi creşterea luptelor muncitoreşti, precum şi numărul crescînd al muncitorilor şomeri, care nu primesc nici un ajutor, comitetele de acţiune vor desfăşura luptele lor pe baza următoarelor revendicări concrete, la care se vor adăuga, bineînţeles, revendicările specifice fiecărei întreprinderi şi uzine:

Contra micşorării salariilor!

Pentru mărirea lor!

Contra concedierilor!

Pentru plata imediată a salariilor!

Pentru ajutor de şomaj în bani pe contul statului şi al patronilor egal cu salariile!

Pentru neplata impozitelor şi a chiriilor de către muncitorii şomeri!

Pentru scutirea de taxe şcolare a copiilor muncitorilor şomeri!

Pentru împărţirea gratuită de către comună a cărţilor de şcoală copiilor de şomeri! etc. ...

VII. Congresul a pus ca sarcină principală îndreptarea muncii noastre către muncitorii agricoli.

Şedinţa lărgită hotărăşte de a face o cotitură hotărîtă spre sate prin crearea resortului ţărănesc regional şi în localităţile unde nu există încă, pornind imediat la organizarea muncitorilor agricoli:

a) creînd comitete de acţiune ale muncitorilor agricoli în judeţele Neamţ, Vaslui, Iaşi şi ducînd lupta pe baza următoarelor revendicări, completate cu cele specific locale: ziua de lucru de 8 ore, plata dublă pentru orele suplimentare, hrana mai bună etc. ...;

b) de creat, pe baza acţiunii de mase, un sindicat agricol la Piatra Neamţ;

c) de creat comitete ţărăneşti la sate, alese de către ţărani pentru a duce lupta: contra prestaţiei în natură, contra taxelor de tîrg, contra cărăuşiei gratuite, contra jandarmeriei şi a autorităţilor, contra legii conversiunii, prin care se încearcă înrobirea ţărănimii pe timp de 30 de ani..., organizarea opunerii în masă contra executărilor silite. Nici un ban impozit guvernului burghezo-moşieresc, regimului de mizerie, foame, teroare şi războiului antisovietic. Nici un ban datorii bancherilor şi cămătarilor. În toate aceste lupte trebuie demascate în mod sistematic partidele burgheze: naţional-ţărănist, Lupu, Stere etc.;

d) de a lega lupta şi acţiunea muncitorilor de la oraş cu a celor de la sate, lărgind şi legînd luptele economice cu lupta contra terorii fasciste, contra dictaturii burghezo-moşiereşti, contra războiului antisovietic, creînd şi lărgind baze organizatorice la sate în primul rînd pe seama muncitorilor agricoli.

Nu trebuie uitat ca de-a lungul acestor lupte să se creeze gărzi de autoapărare, care vor apăra luptele, acţiunile şi demonstraţiile muncitoreşti.

VIII. Şedinţa lărgită atrage atenţia tuturor membrilor de partid şi ai U.T.C.-ului că munca antimilitaristă şi de popularizare a realizărilor din Uniunea Sovietică trebuie să devină o muncă de zi cu zi. Trebuie dusă în mod sistematic şi continuu

lupta contra tuturor măsurilor concrete militare-politice și militare-tehnice ale imperialismului internațional și ale celui romîn, în special pentru pregătirea războiului antisovietic.

Trebuie arătat și explicat maselor muncitoare că micșorarea salariilor, jupuirea țăranilor, mărirea datoriilor și birurilor se impun paralel cu mărirea cheltuielilor de miliarde pentru înarmări. Masele trebuie convinse că, luptînd contra scăderii salariilor și pentru mărirea lor etc., ele luptă și contra posibilităților de înarmare ale imperialismului romîn.

Pentru mobilizarea maselor în lupta contra războiului trebuie create comitete antirăzboinice în întreprinderile mari, mai cu seamă în întreprinderile de război: C.F.R., porturi, poștă, telegraf, iar printre intelectuali să se creeze comitetele prietenilor Uniunii Sovietice.

La această muncă trebuie atrași mai ales invalizii, văduvele și orfanii războiului imperialist, pentru a dovedi maselor suferințele „martirilor națiunii", adică suferințele acelora căzuți pentru punga exploatatorilor noștri.

Ședința lărgită hotărăște, în legătură cu lupta noastră antimilitaristă, întărirea muncii printre soldați, creînd comitete de recruți și celule în cazărmi...

Trebuie popularizată de-a lungul muncii antimilitariste starea economică și culturală a soldaților din Armata Roșie din Uniunea Sovietică, entuziasmul și contribuția pe care o aduc construirii socialismului.

IX. Ședința lărgită hotărăște întărirea conducerii tineretului prin însărcinarea unor tovarăși din partid cu munca în rîndurile tineretului, în vederea reconstruirii U.T.C.-ului pe baza celulelor în

întreprinderi, și în special în marile întreprinderi.

Față de atitudinea burgheziei de a încadra tineretul în organizații fasciste atît la sate cît și în orașe (în întreprinderi chiar), față de succesul realizat de burghezie în această direcție în Moldova datorită slăbiciunii noastre, îi revine U.T.C.-ului o sarcină importantă de îndeplinit — aceea de a organiza pe tinerii muncitori, de a sustrage pe tinerii muncitori din organizațiile fasciste și a-i atrage în organizații revoluționare. Pentru aceasta U.T.C.-ul trebuie să pregătească și să conducă luptele tinerilor pentru revendicările lor zilnice, care trebuie legate cu lupta muncitorilor vîrstnici.

Trebuie create organizații largi de masă care să înglobeze pe tinerii muncitori (organizații sportive, secții sindicale, cursuri, organizații culturale etc.), care trebuie să servească la pregătirea tinerilor muncitori pentru intrarea lor în U.T.C.

Nici o campanie, nici o acțiune, nici o fierbere, oricît de mică, care ar exista în sînul tinerilor muncitori, ca și printre cei adulți, nu trebuie să treacă fără a fi utilizată pentru întărirea organizatorică și numerică a partidului, a U.T.C.-ului, a organizațiilor noastre revoluționare.

Nici o organizație adversă nu trebuie să existe fără ca acțiunea noastră revoluționară să nu pătrundă în ea. Peste tot în organizațiile social-democrate, ale tinerilor, în rîndurile cercetașilor trebuie să facem să se audă acțiunea noastră dusă pe baza următoarelor lozinci :

...Salariu egal la muncă egală! Pentru 2 ani ucenicie!... Contra bătăii! Contra exercițiilor pre-regimentare etc.

Trebuie întărită compoziția social-națională a organizațiilor existente ale U.T.C. (Iași, Buhuși) ;

se pune baza organizatorică în întreprinderi mari și în localități importante (Pașcani, Bîrlad, Vaslui, Brăila, Bacău). Prin măsuri politice și organizatorice să fie îndreptată munca U.T.C. ca să devină o organizație de masă de luptă a tinerimii pe baza liniei generale de partid, combătînd, pe lîngă tendințele de independență și avangardism (Iași), metodele sectariste de muncă ale U.T.C. și manifestările oportuniste de dreapta.

X. Avînd în vedere importanța femeilor muncitoare în producție și rolul lor în timp de război, ședința hotărăște atragerea femeilor muncitoare în acțiunile și în mișcarea revoluționară.

Pentru aceasta trebuie create resorturi pentru apărarea intereselor specifice ale femeilor, însă acestea să fie strîns legate cu revendicările muncitorilor din fabricile, uzinele și atelierele respective.

Trebuie create cercuri de femei pe lîngă sindicatele diferitelor branșe.

Trebuie întărit procentul femeilor muncitoare în rîndurile mișcării revoluționare și combătute cu toată energia organizațiile femeilor burgheze și social-democrate, care caută să înșele, să trădeze și să încorporeze femeile muncitoare în organizații care le sînt vrăjmașe.

Pentru luptele femeilor muncitoare avem următoarele revendicări, la care se adaugă mereu și întotdeauna revendicările specific locale: Salariu egal la muncă egală! Pentru 6 săptămîni de concediu plătit înainte și după naștere! etc....

XI. Congresul al V-lea subliniază că situația internă și pericolul extrem de iminent al atacării Uniunii Sovietice impun partidului o severă conspirație și o întărită disciplină de fier:

a) ședința lărgită hotărăște întărirea aparatului ilegal pe linia regională și a comitetelor locale, ducînd o luptă necruțătoare contra oricărei călcări a disciplinei și a conspirației;

b) de a întări campania de dezrădăcinare și de demascare a provocatorilor prin mobilizarea maselor largi.

XII. Pentru a aplica hotărîrile congresului în practică, ședința lărgită hotărăște:

a) de a desfășura o luptă hotărîtă contra abaterilor de dreapta — pericol principal în organizația de Moldova — și contra pericolului de stînga și a împăciuitorismului putred;

b) de a veghea la aplicarea liniei juste a C.C. și a partidului prin luminarea ideologică și îndreptarea la timp și concret a tuturor greșelilor și neajunsurilor de-a lungul desfășurării luptei.

Ședința lărgită a regionalei subliniază că realizarea hotărîrii Congresului al V-lea al partidului nostru va transforma organizația regională Moldova într-o organizație de masă care va fi în stare să mobilizeze masele largi muncitorești și țărănești din Moldova sub conducerea C.C. al partidului și le va duce în luptă contra dictaturii burghezo-moșierești, contra războiului antisovietic, pentru apărarea revoluționară a Uniunii Sovietice, pentru guvernul muncitoresc-țărănesc, pentru desăvîrșirea revoluției burghezo-democratice în Romînia și pentru transformarea ei în revoluție proletară.

Se tipărește după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., dosar nr. 50

———★———

40

SARCINILE IMEDIATE ALE PARTIDULUI ÎN MOMENTUL ACTUAL *

1. Comitetul Central al Partidului Comunist din Romînia se solidarizează în întregime cu hotărîrile plenarei a XII-a a Comitetului Executiv al Internaţionalei Comuniste.

Aprecierea situaţiei internaţionale dată de către plenara a XII-a şi fixarea sarcinilor care stau în faţa Internaţionalei Comuniste în împrejurările sfîrşitului stabilizării relative a capitalismului, ale întăririi definitive a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste pe poziţiile socialiste dau tuturor secţiilor Internaţionalei Comuniste o armă puternică în munca pentru rezolvarea sarcinii fundamentale strategice : cucerirea majorităţii clasei muncitoare şi pregătirea maselor în vederea luptei hotărîtoare pentru putere.

Criza economică mondială şi răsfrîngerea ei în Romînia

2. Sfîrşitul stabilizării relative a capitalismului, constatat de către plenara a XII-a a Comitetului Executiv al Internaţionalei Comuniste, se manifestă în mod deosebit de izbitor în Romînia din pricina economiei capitaliste înapoiate, a existenţei problemelor agrară şi naţională nerezolvate, a sarcinilor colosale de datorii externe şi a dependenţei

* *Hotărîrile C.C. al P.C.R. din octombrie 1932.*

Proletari din toate ţările uniţi-vă!

SITUAŢIA ACTUALĂ ŞI SARCINILE IMEDIATE ALE PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÂNIA.

(Hotărîrile C. C. din Octombrie 1932.)

Editura Partidului Comunist din România. Bucureşti 1932.

Coperta broşurii conţinînd hotărîrile C.C. al P.C.R. din octombrie 1932, apărută ilegal în editura P.C.R. în 1932.

ei de capitalul financiar internaţional, mai ales de cel francez.

Adîncirea crizei financiare internaţionale zădărniceşte speranţele guvernului naţional-ţărănesc în ce priveşte căpătarea de noi împrumuturi în locul ajutorului financiar, sau măcar al micşorării sau amînării plăţilor la împrumuturile vechi. Capitalul francez, sub acoperirea Ligii Naţiunilor, încearcă să înăsprească şi să lărgească controlul direct asupra întregii vieţi economice a ţării, cu scopul de a asigura împlinirea punctuală a vechilor obligaţii în legătură cu plata cuponului extern şi de a supune şi mai mult viaţa economică a Romîniei intereselor capitalului financiar francez. Guvernul nu a căpătat împrumuturi mai mari, cu toate că este gata să meargă în acest scop pe calea scoaterii la mezat a bogăţiilor naturale ale ţării, fapt care reiese şi din condiţiile ultimului împrumut în Elveţia, precum şi din declaraţiile guvernului Maniu.

Inăsprirea contrazicerilor dintre marile puteri imperialiste (dintre Franţa şi Germania, dintre Franţa şi Italia) şi lupta pentru hegemonia în Europa centrală şi răsăriteană au dus la zădărnicirea planurilor de ajutorare a Romîniei în cadrul Federaţiei dunărene proiectate de imperialismul francez, care urmărea ca scop întărirea hegemoniei Franţei în Europa şi întărirea frontului antisovietic la graniţele de apus ale U.R.S.S. Aceeaşi soartă au avut-o şi încercările făcute la conferinţa anglo-franceză de la Londra şi la conferinţa de la Stressa.

Inăsprirea luptelor pentru pieţe de desfacere duce într-acolo că ţările mari industriale — Germania, Franţa, Anglia —, care cer de la ţările agrare să renunţe la tarifele vamale pentru importul industrial şi la menţinerea industriei proprii (propunerea comisiei Rist, rezoluţia conferinţei de

la Stressa), se îngrădesc în același timp singure, prin bariere vamale înalte și prin politica contigentării, contra importului produselor agricole.

Totodată țările mari industriale creditoare — Franța, Anglia — se îndîrjesc în a cere plățile ce li se cuvin pentru împrumuturile externe (o potrivnicie ce s-a manifestat cu deosebită claritate între Franța și Anglia, de o parte, și așa-zisul bloc agrar, pe de alta, la conferința de la Stressa). Urmarea este că criza generală a capitalismului cunoaște în țările agrare debitoare o ascuțire deosebită.

3. Adîncirea și înăsprirea crizei economice și financiare în Romînia capitaliștilor și boierilor se exprimă în ultimele luni în scăderea mai departe a producției industriale și agricole, în continua scădere a puterii de cumpărare a maselor, într-o micșorare importantă a rentabilității exportului și în reducerea comerțului extern, în agravarea catastrofală a finanțelor statului (încasarea impozitelor, cu toată stoarcerea lor sălbatică, nu atinge nici jumătate din prevederile bugetului) și în pășirea guvernului către inflația ascunsă.

Criza s-a adîncit în general și mai mult prin inundații catastrofale.

Politica guvernului național-țărănesc și urmările ei

4. Guvernul Vaida — așa cum a arătat Comitetul Central în momentul venirii acestui guvern la putere — a dus politica realizării programului financiar și economic trasat în raportul comisiei Rist și în ultimele „sfaturi“ ale experților Ligii Națiunilor.

a) Politica de înăsprire a jefuirii maselor largi muncitorești din Romînia în folosul capitalului financiar internațional și romînesc. (Mărirea sarcinii dărilor indirecte pe consumație și micșorarea dărilor directe asupra capitaliștilor, moșierilor și chiaburilor; scăderea mai departe a lefurilor și pensiilor învățătorilor și funcționarilor publici, a pensiilor victimelor războiului — excepție făcînd de la aceste reduceri numai corpul ofițeresc — precum și înrăutățirea legii pensiilor ca atare; lichidarea mai departe a instrucției publice, a spitalelor, a căminelor studențești etc.; continuarea concedierilor de ceferiști, învățători și funcționari publici, proiectul de lege pentru pedepsire cu închisoarea pentru neplata dărilor și legea opririi dărilor din salariile muncitorilor și funcționarilor, în schimb însă ridicarea represaliilor în ce privește pe exportatorii care n-au plătit dările; organizarea uniunii exportatorilor de cereale și predarea în mîinile acestei uniuni a monopolului de export al cerealelor și a monopolului la jefuirea țărănimii pe piața internă; plata către moșieri și către exportatori a premiilor la export din suma împrumutului înrobitor făcut în Elveția; urcarea taxelor vamale la importul produselor de primă necesitate și creșterea turbată a scumpetei; modificarea conversiunii datoriilor agricole și a lichidării ei judiciare așa cum au dictat-o bancherii străini; achitarea regulată a cuponului extern etc.).

b) Politica desăvîrșirii pregătirilor pentru războiul antisovietic (șirul de proiecte de legi militare, participarea la conferințele agrare, la conferința de la Stressa, îndreptate contra exportului sovietic, a treia conferință balcanică etc.).

Politica antisovietică a guvernului național-țărănesc și-a găsit manifestarea evidentă în lungirea

cu orice preț a tratativelor de încheiere a pactului de neagresiune propus de U.R.S.S. Aci se dau la iveală tendințele cercurilor antisovietice care stau la spatele Romîniei — în primul rînd industria grea franceză și Detterding — de a împiedica iscălirea pactelor de neagresiune încheiate de către U.R.S.S. cu Polonia și cu Franța.

Politica guvernului Vaida trebuia să ducă și a dus nu la o ameliorare a crizei, ci la adîncirea și creșterea mai departe atît a contrazicerilor din lagărul burghez (dintre capitalul financiar, agrar și comercial, dintre grupurile de la guvern ale burgheziei și ramurile așa-zise „parazitare“ ale industriei grele naționale, amenințate prin înfăptuirea „sfaturilor“ lui Rist etc.) cît și a luptei de clasă dintre masele muncitoare din Romînia și lagărul capitaliștilor și moșierilor în întregime.

5. Refuzul guvernului Vaida de a semna așa-zisul acord de la Geneva asupra datoriilor externe și a asanării finanțelor publice, divergențele dintre Titulescu și guvernul Vaida în chestiunea tratativelor pactului de neagresiune, plecarea guvernului Vaida și venirea în locul lui a guvernului Maniu-Titulescu, — toate acestea sînt expresia limpede a acelei situații deosebit de grele financiare și economice în care se găsește Romînia capitaliștilor și boierilor.

Toată politica guvernului național-țărănesc a fost o politică de „tîrîre pe brînci“ în fața experților străini. Guvernul a refuzat să iscălească acest acord, pentru că nu-i aduce nimic altceva decît înăsprirea controlului, nici împrumuturi noi, nici amînarea sau micșorarea sarcinii cuponului extern, ceea ce adîncește și mai mult starea catastrofală a finanțelor statului.

Această situație, precum și ridicarea crescîndă a maselor largi contra politicii național-țărăniștilor și demascarea de către politica consecventă de pace a Uniunii Sovietice a politicii de sabotare a tratativelor pentru încheierea pactului de neagresiune — iată pricinile fundamentale ale crizei de guvern, precum și ale fărîmițării în sînul vîrfurilor conducătoare ale partidului național-țărănesc (ieșirea lui Iunian din partid, adîncirea divergențelor dintre țărăniști și naționali, faptul că o parte dintre deputații național-țărăniști au votat contra proiectului guvernului în chestiunea conversiunii ș.a.m.d.).

Venirea la putere a guvernului Maniu-Titulescu este o încercare de a întări prestigiul Romîniei pe arena internațională și de a căuta să capete o înmuiere a condițiilor de plată a datoriilor externe (tratativele directe cu bancherii francezi și englezi), iar înăuntru ea este o încercare de a arunca în balanța politică pe Maniu, care de mult se eschivează de la răspunderea directă pentru putere și care constituie una dintre cele mai importante rezerve ale național-țărăniștilor — o încercare de a întări muntele care se clatină și de a consolida influența partidului.

Guvernul Maniu-Titulescu va continua intensiv politica de jefuire a maselor muncitoare din Romînia în folosul capitalului romîn și francez, politica de avanpost al imperialismului internațional în pregătirea războiului antisovietic.

Politica guvernului Maniu-Titulescu nu este în stare să ducă nici la ușurarea crizei, nici la stabilizarea puterii stăpînitoare, nici la înfrînarea luptei de clasă. Ea duce la înăsprirea mai departe a tuturor contrazicerilor interne ale Romîniei burghezo-boierești.

Manevrele de stînga și creșterea terorii de masă

6. Îmbinarea manevrelor demagogice radicale-democratice și a terorii de masă în contra lagărului revoluționar, îmbinare arătată de Comitetul Central în rezoluțiile din aprilie ca o metodă fundamentală a luptei burgheziei contra valului mereu în creștere al mișcării revoluționare, s-a manifestat deosebit de izbitor în ultimul timp și se manifestă și astăzi. (Incercarea de a prezenta plecarea guvernului Iorga și venirea național-țărăniștilor ca o cotitură „către democrație", arestarea în masă a partizanilor B.M.Ț. în timpul alegerilor — arestări care au cuprins aproximativ 1.500 de oameni —, arestarea candidaților și propunătorilor listelor B.M.Ț. în chiar sălile tribunalelor, anularea listelor B.M.Ț. etc. ca o condiție prealabilă a turbatei demagogii electorale desfășurate de întreaga burghezie, și mai cu seamă de partidele de opoziție, cu social-democrații în frunte).

Rezultatele alegerilor au arătat că partidele burgheze de opoziție au reușit în linie generală să cuprindă nemulțumirea în creștere a maselor; ele au scos la iveală o oarecare întărire a ghelerteriștilor, mai cu seamă în rîndurile ceferiștilor și în Valea Prahovei; social-democraților — care au suferit o pierdere însemnată în Ardeal și Banat — le-a reușit să umple golul cu creșterea influenței lor în rîndurile țărănimii din Basarabia și din Bucovina și să-și mențină influența asupra maselor proletare compacte din industria de război. Voturile grupurilor fasciste — ale cuziștilor, ale gărzii de fier etc. — au crescut. S-a întărit influența liberalilor, a lupiștilor și a partidului maghiar.

Deziluzionarea maselor după alegeri, care văd înrăutățindu-se situația lor mizerabilă, împinge

atît guvernul cît și mai cu seamă, într-o măsură considerabilă, partidele burgheze de opoziție să recurgă la manevrele de stînga cele mai viclene, ca și la pomeni și făgăduieli. Proiectele guvernului pentru crearea Camerelor de muncă, proiectul de lege pentru ajutorarea șomerilor, dispozițiile privitoare la repausul duminical pentru unele categorii de muncitori și funcționari tind tocmai să semene iluzii în rîndurile proletariatului. Demagogia partidului național-țărănesc cu lozinca „statului țărănesc", unele concesii neînsemnate în privința impozitului agricol, promisiuni largi de ajutorare a agriculturii și legea controlului averii funcționarilor publici urmăresc scopul de a liniști țărănimea și de a pune frîu plecării maselor largi țărănești de la național-țărăniști. Noile concesii pentru meseriașii liber-profesioniști tind să întărească baza guvernului național-țărănesc în rîndurile micii-burghezii orășenești. Însă un pericol deosebit de mare reprezintă pentru mișcarea revoluționară acea demagogie neobosită și acele manevre „de stînga" pe care le desfășoară partidele burgheze opoziționiste. Social-democrații: săptămîna de 40 de ore, „combaterea" scumpetei prin mijlocul municipalizării morilor și brutăriilor, zgomotul în jurul legii pentru ajutorarea șomerilor, cererea de a se reduce bugetul militar, cererea de a fi ajutați sinistrații, proiectul de lege pentru ajutorarea chiriașilor nevoiași, declarațiile contra militarizării administrației, manifestările ipocrite contra maltratărilor în închisori, manifestări în apărarea Basarabiei contra asupririi și stării de asediu, în sfîrșit recunoașterea, în ultimul timp, a politicii de pace a U.R.S.S., declarațiile în favoarea încheierii pactului de neagresiune etc.

Georgiştii: proiectul de lege pentru încetarea executărilor silite la oraşe pînă la 1 martie 1933. Lupiştii: scăderea datoriilor la jumătate. Partidul evreiesc: cererea moratoriului pentru ipotecaţii orăşeni. Partidul ucrainean: cererea de a fi introdusă limba ucraineană în şcolile din Bucovina. Partidul maghiar: atitudinea împotriva secretariatului minorităţilor. Partidul german, ca şi cuziştii, Iunian şi alţii: încetarea plăţii cuponului extern etc.

Frazeologia şi manevrele de stînga ale grupărilor burgheze opoziţioniste, şi în primul rînd ale social-democraţilor, sînt în momentul actual cel mai mare pericol pentru dezvoltarea mai departe a mişcării revoluţionare.

Creşterea valului revoluţionar şi rolul Partidului Comunist din Romînia

7. Iluziile trecătoare născute prin venirea la putere a guvernului naţional-ţărănesc şi care au reţinut pentru o oarecare vreme valul mişcării ţărăneşti şi mai cu seamă valul mişcării învăţătorilor, pensionarilor, funcţionarilor etc. fac loc unei deziluzionări şi desperări şi mai adînci, provocînd o nouă mişcare de masă contra politicii de jaf a guvernului. (Marşul subofiţerilor pensionari asupra capitalei, demonstraţia văduvelor de război în faţa Ministerului de Finanţe, înviorarea acţiunii blocului cetăţenesc etc.). Luptele parţiale ale proletariatului nu au încetat în tot timpul scurs şi au cuprins pături însemnate ale clasei muncitoare (greva muncitorilor din portul Galaţi, grevele textiliştilor din Bucureşti şi Iaşi, greva cizmarilor din

Bucureşti, grevele de la minele de cărbuni din Transilvania şi Dîmboviţa, greva parţială de la Reşiţa, fierberea între ceferişti şi demonstraţia lor la Bucureşti, Iaşi, Dej, Galaţi etc.).

8. Întărirea influenţei şi legăturilor partidului nostru la un asemenea post proletar cum sînt ceferiştii şi, în parte, creşterea importanţei mişcării ceferiste în Vechiul Regat, demonstraţiile de 1 august la Bucureşti, Iaşi şi Galaţi, demonstraţia de la Cluj şi Oradea împotriva asasinării tovarăşilor Salax şi Fürts din Ungaria, demonstraţiile din Bucureşti în faţa consulatelor ungar şi japonez şi întrunirile cu ocazia comemorării asasinatelor de la Lupeni, o oarecare lărgire a legăturilor cu satul în timpul campaniei electorale, — toate acestea sînt o mărturie

a) că avem de-a face cu o oarecare egalizare în pas a mişcării revoluţionare din Vechiul Regat, care pînă acum rămînea în urmă;

b) că Partidul Comunist din Romînia, cu toată teroarea sălbatică, a putut în perioada scursă să-şi lărgească influenţa, a început să pătrundă în cercuri rămase pînă acum în afara sferei influenţei sale şi a ştiut să întărească legăturile sale cu masele muncitoare.

Dar ritmul dezvoltării influenţei partidului şi mai cu seamă a rolului său de organizator şi conducător în mişcarea de masă continuă să rămînă în urmă faţă de creşterea activităţii maselor muncitoare de la oraşe şi sate.

Spontaneitatea, ca şi risipirea, continuă să fie slăbiciunea fundamentală a mişcării, ceea ce reprezintă o ameninţare serioasă în ce priveşte succesul dezvoltării ei mai departe. În legătură cu aceasta, punctul cel mai slab al activităţii partidului este

organizarea și conducerea luptelor zilnice ale maselor muncitoare întru apărarea intereselor lor celor mai imediate. Luptele economice ale proletariatului au fost în majoritate lipsite de conducere din partea partidului și a mișcării sindicale revoluționare. Ele au avut un caracter împrăștiat și partidul nu a reușit să lărgească grevele nici chiar atunci cînd ele cuprinseseră o parte a muncitorilor din întreprinderea dată (greva unei secțiuni a portului Galați). Grevele parțiale de la Reșița s-au desfășurat în afară de influența partidului. În munca printre ceferiști s-a arătat o subapreciere izbitoare a luptelor economice. Munca în rîndurile șomerilor aproape că a fost complet pierdută din vedere. Mișcarea de masă a învățătorilor, a pensionarilor, a funcționarilor publici, care a atins momentul culminant înaintea plecării guvernului Iorga, s-a desfășurat pe lîngă partid. De asemenea foarte slab a fost rolul partidului în acțiunile țărănești și ale mișcării național-revoluționare. În munca partidului continuă să predomine metode generale propagandistice și lipsa unei linii hotărîte înspre munca în toate organizațiile vrăjmașe unde sînt grupați muncitori, și în primul rînd înăuntrul sindicatelor reformiste.

Unul din izvoarele principale ale acestei stări a activității partidului este faptul că conducerea partidului nu a știut să înlăture greutățile în ce privește popularizarea largă a hotărîrilor Congresului al V-lea și a hotărîrilor din aprilie ale Comitetului Central și să asigure o cotitură hotărîtă în activitatea partidului cerută de aceste hotărîri.

Ca urmare, în campaniile de muncă, și în special în timpul campaniei electorale și în munca în rîndurile ceferiștilor, au fost repetate gravele greșeli oportuniste săvîrșite și în trecut (opoziția împotriva lozincii autodeterminării pînă la despărțire și trecerea sub tăcere a acestei lozinci, subaprecierea rolului mișcării național-revoluționare, falsificarea oportunistă a tacticii de front unic la Timișoara, Tg. Mureș, nelichidarea influenței diferitelor elemente renegate, nepriceperea de a crea organe de luptă ale frontului unic de jos și legarea metodelor de muncă ilegală cu cele de muncă legală, aplicarea mecanică a punctului de vedere al Congresului al V-lea al Profinternului în ce privește crearea de sindicate roșii și tendința de a ieși din sindicatele reformiste etc.).

9. Trecerea ultimelor proiecte de lege ale guvernului, noile concedieri de ceferiști, învățători, funcționari, scăderea salariilor și pensiilor și mai cu seamă scumpirea colosală a obiectelor de primă necesitate (cu 50% în comparație cu ianuarie, după cifrele oficiale) ca rezultat al inflației ascunse și al recoltei proaste în parte, apropierea iernii și lipsa completă de asigurare a șomerilor, distrugerea parțială a recoltei și inundațiile și, ca o urmare a lor, răspîndirea epidemiilor la sate, strîngerea cleștilor birurilor în jurul gîtului tuturor păturilor muncitoare, — toate acestea trebuie să ducă în chip de neînlăturat la o înăsprire și lărgire a mișcării revoluționare încă necunoscută în ultimii ani atît a proletariatului cît și a țărănimii muncitoare, a naționalităților asuprite și a micii burghezii orășenești.

Toate acestea pun cu o ascuțime și mai mare în fața Comitetului Central din România chestiunea îndeplinirii sarcinii sale de organizator și conducător al acestei mișcări, care este condiția preliminară fundamentală pentru ridicarea mișcării pe o treaptă superioară și pentru ducerea maselor largi la lupta pentru guvernul muncitoresc-țărănesc.

SARCINILE ŞI TACTICA IMEDIATĂ A PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA

1. „Inelul de plecare de care partidele comuniste trebuie să se agaţe în realizarea acestei sarcini (cucerirea majorităţii clasei muncitoare) este, după cum a arătat a XII-a plenară, lupta pentru interesele politice şi economice de fiecare zi ale maselor largi împotriva mizeriei în creştere, împotriva lipsei de drepturi, a silniciei, a terorii".

Numai prin organizarea şi conducerea luptei maselor muncitoare de la oraşe şi sate pentru interesele lor arzătoare, P.C.R. va putea să demaşte neruşinata frazeologie radicală a partidelor burgheze şi mai cu seamă să submineze şi să distrugă baza de masă a naţional-ţărăniştilor şi a social-democraţilor, care sînt cel mai de seamă sprijin al dictaturii capitaliste-moşiereşti din Romînia.

Realizarea directivelor plenarei a XII-a cere de la toate organizaţiile P.C.R. o cotitură şi o tot atît de hotărîtă reorganizare a muncii sale în spiritul hotărîrilor Congresului al V-lea.

a) Partidul trebuie să adopte o linie hotărîtă înspre întărirea şi lărgirea legăturilor sale cu întreprinderile mari, şi în primul rînd cu industria de război şi căile ferate, înspre reconstruirea muncii comitetelor de partid în scopul de a asigura deservirea nevoilor şi conducerea celulelor în întreprinderile mari, atragerea în comitetele raionale, subregionale de partid a membrilor de partid din întreprinderile mari, transformarea legăturilor izolate şi individuale cu întreprinderea în celule la acele întreprinderi şi folosirea în acest scop a celulelor de stradă, reorganizarea muncii celulei în întreprindere în aşa chip ca în activitatea ei să se răsfrîngă cele mai arzătoare nevoi ale masei din întreprindere, şi dezrădăcinarea metodelor generale propagandistice care nu ţin seamă de starea de spirit a acestei mase. Realizarea cît mai temeinică a indicaţiilor acestora date de Congresul al V-lea constituie condiţia prealabilă fundamentală pentru întărirea legăturilor partidului cu păturile fundamentale ale proletariatului şi pentru împlinirea sarcinii sale de organizator şi conducător al acestor mase.

b) Este absolută nevoie de a dezrădăcina părerea, ce mai există încă în rîndurile partidului, cum că în timpul crizei luptele parţiale economice nu pot da nimic maselor şi că noi trebuie să ne pregătim doar în vederea luptelor hotărîtoare sau pentru greva generală. Această poziţie, în aparenţă de stînga, aduce apă la moară social-democraţilor şi este una din măştile pasivităţii oportuniste.

Subaprecierea importanţei luptelor parţiale ale proletariatului şi ale maselor muncitoare, „mai cu seamă în condiţiile sfîrşitului stabilizării capitaliste..., cînd lupta pentru cele mai elementare nevoi ale maselor duce la ciocnirea lor cu înseşi bazele existenţei capitalismului", este una din piedicile cele mai de seamă în drumul partidului nostru spre cucerirea majorităţii clasei muncitoare şi spre întărirea hegemoniei proletariatului în mişcarea revoluţionară a tuturor celorlalte pături muncitoare.

2. In apărarea intereselor maselor proletare în timpul apropiat, postul cel mai important al frontului proletar, asupra căruia partidul va trebui să-şi concentreze toate sforţările sale, continuă să fie ceferiştii, muncitorii de la uzinele de război (U.D.R.) şi din porturi, iar apropierea iernii pune chestiunea muncii printre şomeri pe unul din planurile de faţă.

a) Creşterea colosală a scumpetei, care în mod automat a redus salariile în ultimele luni cu 40% (în acelaşi timp cu continuarea încercărilor de a

scădea salariul nominal), pune în centrul atenției tuturor acelora care trăiesc din vînzarea forței lor de muncă și în centrul activității partidului chestiunea apărării nu numai a salariului nominal, dar și a salariului real, adică trecerea de la rezistența contra încercărilor de a reduce mai departe salariile nominale la lupta pentru mărirea salariului nominal corespunzător creșterii scumpetei.

Desfășurînd mișcarea de masă contra scumpetei și atrăgînd în această mișcare toate păturile lovite de scumpete, inclusiv mica burghezie orășenească, creînd „comitete de luptă contra scumpetei" și participînd într-însele, demascînd pretutindeni politica marelui capital și a misitului său — guvernul național-țărănesc — ca izvor al scumpetei și al mizeriei maselor, P.C.R. demască în modul cel mai hotărît politica social-fasciștilor, care vor să sustragă atenția muncitorilor și funcționarilor de la drumul cel mai bun de luptă împotriva scumpetei pentru toți salariații, de la drumul luptei pentru mărirea salariilor. Spre a înșela masele, social-democrații arborează lozinca înșelătoare a „municipalizării morilor și brutăriilor" și încearcă să îndrepte năzuința maselor de a se apăra împotriva scumpetei pe calea protestelor și a rezoluțiilor.

De asemenea partidul trebuie să organizeze împotrivirea în masă a muncitorilor și funcționarilor contra legii opririi impozitelor din salarii (întruniri improvizate, mitinguri de fabrică, demonstrații de stradă, greve de protest, greve parțiale etc.).

b) Existența unei armate colosale de rezervă a șomerilor, care înfrînează desfășurarea luptelor parțiale economice — iar pentru ceferiști, pe deasupra, și existența regimentelor de cale ferată —, pune în fața P.C.R. sarcina de a aplica și populariza în mod larg experiența luptelor proletariatului polonez — greva parțială întovărășită de ocuparea fabricii de către greviști, iar în fața fabricii demonstrații ale familiilor șomerilor și ale muncitorilor de la alte fabrici.

c) Apropierea iernii, lipsa oricărei asigurări a maselor enorme de șomeri pun în fața partidului ca una din sarcinile cele mai importante organizarea luptei șomerilor.

Demascînd proiectul social-democraților de asigurare a șomerilor pe seama reținerilor din salariul de mizerie al muncitorilor care au încă de lucru, partidul mobilizează masele sub lozinca asigurării contra șomajului pe socoteala statului și a patronilor, elaborînd în același timp cereri concrete ca: ajutorarea imediată a șomerilor sub forma acordării unei subvenții permanente în bani, mărirea subvenției potrivit cu creșterea scumpetei, acordarea de alimente (cartofi, fasole, varză, ceapă etc.) și combustibil pentru iarnă, acordarea de haine călduroase pentru copii, eliberarea de plata chiriei și de orice impozite comunale. Partidul organizează în același timp acțiuni de masă ale muncitorilor în scopul de a cuceri realizarea acestor cereri de către primărie și stat.

Partidul trebuie să tindă a lega lupta șomerilor cu lupta muncitorilor încă ocupați, mobilizîndu-i pe aceștia din urmă cu scopul de a susține cu toate forțele cererile șomerilor.

Orice nouă încercare de concedieri — și mai cu seamă la C.F.R. — trebuie să se lovească de o rezistență hotărîtă, iar cu prilejul noilor concedieri este nevoie să se organizeze lupta pentru a li se asigura celor concediați, de pildă, o indemnizație corespunzătoare salariului pe trei luni.

Lipsa comitetelor de șomeri — a acestei forme organizatorice fundamentale a mișcării șomerilor —

este pricina cea mai de seamă a slăbiciunii și răzlețirii mișcării șomerilor.

„Mișcarea șomerilor — după cum a arătat plenara a XII-a — are o importanță politică colosală" și organizațiile de partid trebuie să înlăture în mod hotărît pasivitatea și subaprecierea muncii în rîndurile șomerilor.

Lupta pentru apărarea intereselor țărănimii muncitoare

Sarcina impozitelor, în unele părți ale țării, recolta extrem de proastă și ultimele inundații pun în fața partidului sarcina organizării rezistenței de masă a țărănimii împotriva politicii fiscale jefuitoare a guvernului și lupta pentru ajutorarea gratuită imediată, de către stat, a țărănimii muncitoare lovite de secetă și inundații sub forma ajutorului cu sămînță, cu grîu pentru hrană pînă la recolta viitoare, cu nutreț pentru vite, cu lemne de construcție etc.

Partidul trebuie să demaște în modul cel mai energic în fața maselor țărănești înșelătoria național-țărăniștilor cu așa-zisa lege a conversiunii datoriilor agricole. Partidul arată maselor că, după înseși declarațiile ministrului național-țărănist Mironescu, această lege urmărește numai scopul ca, cu prețul legiferării unei situații de fapt — neplata datoriilor de către țărănime —, să poată căpăta o clipă de răgaz, să înfrîneze creșterea mișcării țărănești pentru apropiatele 6 luni, atunci cînd mizeria fără seamăn a țărănimii muncitoare va atinge culmea.

Partidul arată maselor că singura cale a apărării contra ruinării complete și contra foametei este calea luptei de masă sub lozinca : „Nici un ban impozite guvernului înfometării, terorii și războiului, nici un ban datorii bancherilor și cămătarilor !".

Forma fundamentală a desfășurării mișcării țărănești și a conducerii ei trebuie să fie „comitetele țărănești", la crearea cărora trebuie să ne conducem după directivele Congresului al V-lea al partidului.

Incercarea național-țărăniștilor de a înăbuși lupta muncitorilor și țăranilor și de a introduce între ei dezbinarea (lozinca „statului țărănesc", afirmațiile lor mincinoase cum că muncitorii „cer" prea mult salariu etc.) cere de la organizațiile de partid să contrapună acestei politici o acțiune stăruitoare în scopul legării mișcării proletare cu cea țărănească, organizînd acțiuni comune, precum și susținerea revendicărilor țărănești ,de către muncitori sub lozinca „unirii pentru luptă a muncitorilor și țăranilor", „pămînt țăranilor muncitori" și „guvern muncitoresc-țărănesc".

Creșterea influenței social-democraților în rîndurile maselor țărănești în Bucovina și Basarabia și întărirea acțiunii sale la sate, precum și întărirea influenței cuziștilor în Basarabia, pun în fața partidului cu o și mai mare ascuțime sarcina de a întări activitatea sa în rîndurile țărănimii muncitoare și de a nu permite ca baza social-democraților, care se îngustează în rîndurile proletariatului, să se lărgească pe socoteala aliatului proletariatului, adică a țărănimii muncitoare.

4. In condițiile adîncirii procesului destrămării sistemului de la Versailles, mișcarea național-revoluționară din Romînia capătă o importanță politică și mai mare în această țară, care este un copoi de pază al sistemului din Versailles în sud-estul Europei. Cu toate acestea, în perioada de după con-

gres, această parte a activității partidului continuă să rămînă cea mai neglijată.

In rîndurile organizațiilor de partid se manifestă încă subaprecierea importanței mișcării național-revoluționare, care este privită numai ca o mișcare țărănească (Comitetul regional Bucovina). Se constată o pasivitate aproape completă a organizațiilor de partid în ce privește apărarea intereselor zilnice ale maselor naționalităților asuprite (Comitetul regional Dobrogea) sau neștiința de a folosi elementele opoziționiste existente în scopul subminării partidului maghiar (Comitetul regional Transilvania). In Vechiul Regat, în timpul alegerilor s-a manifestat șovinismul de națiune dominantă într-o serie de organizații prin respingerea sau trecerea sub tăcere a lozincii dreptului naționalităților asuprite la autodeterminare pînă la despărțire, ceea ce este una din piedicile cele mai importante în calea întăririi legăturilor partidului cu masele muncitoare ale naționalităților asuprite.

Partidele burgheze ale naționalităților asuprite — și în primul rînd partidul maghiar în Transilvania și social-democrații în Basarabia și Bucovina — încearcă să exploateze ura în creștere a maselor contra regimului de ocupație. Din partea sa, burghezia romînă încearcă să aprindă ura șovină în rîndurile maselor romînești prin campania sa în apărarea tratatului de la Trianon.

Toate acestea pun cu o tărie și mai mare în fața P.C.R. sarcina trasată de către hotărîrile Congresului al V-lea de a realiza o întorsătură înspre organizarea și conducerea luptelor zilnice ale maselor contra oricărei manifestări concrete de asuprire națională, pentru școală gratuită în limba maternă, pentru dreptul egal de limbă în instituțiile statului, în justiție și la comună, pentru libertatea completă

a organizațiilor culturale și a altor organizații ale maselor muncitoare ale naționalităților asuprite, împotriva concedierii muncitorilor și slujbașilor naționalităților asuprite, împotriva regimului militar de ocupație în regiunile ocupate.

5. Una dintre sarcinile cele mai importante ale partidului este participarea directă la mișcarea funcționarilor, pensionarilor, văduvelor și invalizilor de război, a muncitorilor din întreprinderile statului, a învățătorilor și slujbașilor inferiori ai statului împotriva scăderii pensiilor și lefurilor, împotriva concedierilor, pentru plata imediată a tuturor pensiilor și salariilor în restanță.

Aceste revendicări modeste ale pensionarilor, învățătorilor și slujbașilor inferiori sînt legate în modul cel mai direct de chestiunile de „politică înaltă", de politica de război a guvernului și de interesele capitalului financiar străin, pentru că cea mai modestă satisfacere a acestor revendicări (de asemenea și reducerea sarcinii birurilor pentru țărani) nu e posibilă fără scăderea cheltuielilor pentru pregătirile de război și fără anularea plății cuponului extern.

A lumina masele largi, care cuprind sute de mii de familii, asupra contrazicerii dintre interesele lor cele mai vitale și interesele capitalului financiar, a le lumina asupra politicii antisovietice a Romîniei capitaliste-moșierești, a le arăta pe față că singurul apărător consecvent al intereselor lor este Partidul comunist înseamnă nu numai a întări influența partidului, dar și a zădărnici politica războinică a claselor dominante din Romînia și Franța — cămătarul și organizatorul războiului antisovietic.

Lipsa oricărei munci a partidului pînă acum printre aceste pături și în organizațiile lor duce într-acolo că această mișcare obiectiv revoluționară

se găseşte încă sub povara prejudecăţilor celor mai reacţionare (căutarea ocrotirii la rege), că ea este cuprinsă cu uşurinţă de către social-democraţi, de către liberali şi de către carierişti de teapa lui Forţu, care prin fraze „revoluţionare" a cucerit încrederea acestor mase pentru a o depune la picioarele primului exploatator şi moşier din Romînia, la picioarele regelui.

În adîncul maselor, în fruntea maselor

Lărgirea şi întărirea legăturilor partidului cu masele muncitoare de la oraşe şi sate, întărirea rolului partidului în mişcarea de masă cere de la toate organizaţiile de partid o cotitură hotărîtă înspre organizaţiile de masă şi dezrădăcinarea cea mai grabnică din rîndurile partidului a neglijării aproape complete a muncii în organizaţiile vrăjmaşe care cuprind încă mase (în rîndurile sindicatelor reformiste şi ale altor sindicate muncitoreşti şi funcţionăreşti, înăuntrul Asociaţiei învăţătorilor, în Uniunea invalizilor de război, în Asociaţia pensionarilor, în Uniunile studenţeşti, în organizaţia naţional-ţărănistă a voinicilor, în organizaţiile culturale create de partidele burgheze, în Asociaţiile meseriaşilor, în Liga culturală evreiască etc.).

„Pentru a şti să-i ajuţi masei, pentru a cuceri simpatia, susţinerea din partea masei — ne-a învăţat Lenin — nu trebuie să-ţi fie frică de greutăţi, de încurcături, de beţe în roate, de insulte şi prigoniri din partea conducătorilor, care, fiind oportunişti şi social-şovinişti, sînt în majoritatea cazurilor legaţi, direct sau indirect, cu burghezia şi cu poliţia. Este obligatoriu a lucra acolo unde este masa, trebuie să ştii să aduci orice sacrificii, să înlături cele mai mari piedici, pentru ca în mod sistematic, persistent, stăruitor să propagi şi să agiţi cu răbdare tocmai în acele organizaţii, instituţii, asociaţii, sindicate — cu toate că ele însele sînt cele mai reacţionare — unde sînt mase proletare sau semiproletare" *(Lenin)*.

Această directivă a lui Lenin, dată tuturor partidelor comuniste, are o importanţă deosebită pentru P.C. din Romînia ca partid ilegal şi care lucrează în astfel de condiţii cînd duşmanul încearcă în toate chipurile să lipsească partidul de legături cu masele, să-l izoleze de mase.

Partidul trebuie să contrapună acestei politici a duşmanului de clasă munca cea mai stăruitoare, cu scopul de a pătrunde înăuntrul „celor mai reacţionare organizaţii, dar care cuprind mase", de a afla acolo pe muncitori, ţărani, funcţionari, pensionari, studenţi etc. care năzuiesc spre apărarea intereselor lor, să-i unească şi să-i contrapună politicii reacţionare a conducătorilor, pentru a demasca pe aceşti conducători în ochii maselor înapoiate şi pentru a le atrage pe acestea pe calea luptei pentru propriile lor interese.

P.C.R. va şti să atingă acest rezultat numai în cazul : a) cînd în munca sa înăuntrul acestor organizaţii vrăjmaşe nu se va mărgini la propagandă abstractă a lozincilor comuniste, ci va lua ca punct de plecare al activităţii sale nevoile actuale arzătoare ale acestor mase, b) cînd comuniştii şi simpatizanţii care lucrează în aceste organizaţii vor fi organizaţi în fracţiuni puternice, conştiente de sarcinile lor, stînd sub conducerea partidului, căci altminteri dînşii pot cădea sub starea de spirit oportunistă a masei pline de prejudecăţi (de pildă participarea comuniştilor care activau în Blocul cetăţenesc în delegaţia la prefect).

O deosebită importanţă reprezintă munca în sindicatele reformiste (amsterdamiste). În această

privință nu se vede încă în munca partidului progresul necesar. Tot se mai manifestă subaprecierea necesității și importanței acestei munci, ba chiar se observă tendința ca activul revoluționar să iasă din aceste organizații (C.F.R.).

„A nu lucra în interiorul sindicatelor reacționare, asta înseamnă a lăsa masele muncitoare înapoiate sau încă neîndeajuns dezvoltate sub influența șefilor reacționari" *(Lenin)*.

P.C.R., întărind în toate chipurile mișcarea sindicală revoluționară, prefăcînd sindicatele existente în organizații de masă, trebuie să combine această muncă ținînd seama cu strictețe de directiva plenarei a XII-a că „lichidarea influenței reformiștilor se poate atinge nu prin țipete despre distrugerea sindicatelor — ceea ce nu este în intenția comuniștilor —, ci ducînd o muncă măruntă înăuntrul sindicatelor reformiste, luptînd pentru fiecare membru al sindicatului reformist, pentru fiecare post ales, pentru înlăturarea birocrației sindicale și pentru cucerirea organizațiilor locale ale diferitelor uniuni, precum și a conducerii locale a sindicatelor reformiste".

P.C.R. — inițiatorul și organizatorul frontului unic de luptă al maselor

6. Realizarea sarcinii fundamentale a partidului — desfășurarea luptei pentru interesele zilnice economice și politice ale maselor muncitoare — cere aplicarea cea mai largă a tacticii frontului unic de jos.

Comuniștii trebuie să se arate pretutindeni ca inițiatorii și organizatorii reali ai frontului unic de jos al maselor.

Organizațiile care lucrează sub influența comuniștilor trebuie să se adreseze muncitorilor social-democrați și organizațiilor de masă care se găsesc sub influența social-fasciștilor cu propunerea și chemarea, în fața maselor, la frontul unic de luptă pe baza unei platforme de revendicări pe înțelesul muncitorilor și capabile să mobilizeze la luptă pe muncitorii și funcționarii care rămîn încă sub influență social-democrată. Intreaga noastră tactică trebuie să-i ajute pe muncitorii care rămîn încă sub influență social-democrată să-și dea seama că șefii lor nu vor lupta adevărată pentru apărarea celor mai arzătoare interese ale maselor și că, dacă uneori ei conduc lupta maselor, asta o fac numai spre a o decapita, spre a o lăsa fără conducere și a o împiedica să se întindă.

Tactica bolșevică a frontului unic nu are nimic comun nici cu tratativele de culise și cu blocul vîrfurilor social-fasciștilor, ceea ce seamănă iluzii în masă față de social-democrați (Timișoara, tratativele dinainte de 1 Mai la Tg. Mureș), nici cu propagarea abstractă a frontului unic, propagare ruptă de nevoile actuale și de luptă ale maselor.

Numai arătînd inițiativă maximă în ce privește organizarea frontului unic al masei, partidul va putea să demaște manevrele mincinoase și ipocrite ale șefilor social-democrați, și în special ale ghelerteriștilor, care încearcă să se prezinte în fața maselor ca luptători aparenți ai frontului unic pentru a ascunde prin aceasta politica lor spărgătoare și dezorganizatoare. Crearea de către ghelerteriști a unor oficioase sindicale și politica lor spărgătoare față de opoziția sindicală revoluționară în sindicatul ceferist etc. sînt doar un apendice, o adăugire la politica spărgătoare a social-democrației oficiale.

Partidul va trebui mai cu seamă să desfăşoare un val de proteste în masă contra politicii sindicale spărgătoare a social-democraţilor — excluderea de secţii întregi ale Uniunii ceferiste şi a zeci de activişti revoluţionari din sindicate (excluderea secţiilor din Galaţi, Cluj, Iaşi), crearea unui sindicat paralel la Bucureşti etc. — şi contra sabotării convocării congresului sindicatelor ceferiste.

Partidul trebuie şi poate să mobilizeze masele largi care rămîn încă sub influenţa social-democraţilor contra acestei violări a celor mai elementare principii ale democraţiei sindicale şi contra reprimării manifestărilor clare de organizare a frontului de luptă al ceferiştilor, pentru reprimirea imediată în uniune a tuturor excluşilor şi pentru convocarea imediată a congresului.

Contra politicii antisovietice a guvernului naţional-ţărănesc

7. Contra pericolului războiului antisovietic şi al războiului imperialist partidul trebuie să continue să desfăşoare o mişcare populară de masă, întărind succesele obţinute pînă acum.

In special în etapa actuală, partidul desfăşoară mişcarea de masă sub lozinca acceptării imediate a propunerilor sovietice pentru încheierea pactului de neagresiune, demascînd în faţa maselor politica guvernului romîn, care tinde să zădărnicească politica de pace a Uniunii Sovietice.

...Partidul trebuie să facă în acelaşi timp maximum de sforţări pentru ca, prin lupta de masă în favoarea încheierii pactului, să reuşească în etapa actuală să zădărnicească planurile duşmănoase contra Uniunii Sovietice ale imperialismului romîn şi ale forţelor antisovietice care stau în spatele lui.

C.C. subliniază că slăbirea însemnată a muncii partidului în armată, care a fost constatată în rezoluţiile din aprilie, şi slăbirea muncii printre recruţi nu a fost lichidată, şi realizarea directivelor din aprilie ale C.C. în această privinţă stau mai departe în faţa tuturor organizaţiilor de partid în toată mărimea lor, ca una dintre cele mai importante sarcini ale P.C.R.

Lupta contra pericolului de război cere de asemenea dezrădăcinarea din rîndurile partidului a influenţei şovinismului romînesc de naţiune dominantă, care s-a manifestat în timpul alegerilor prin trecerea sub tăcere de către o serie de organizaţii de partid a lozincii dreptului pentru naţionalităţile asuprite de către Romînia la autodeterminare pînă la despărţire, fiindcă şovinismul este mijlocul cel mai important de a supune masele muncitoare influenţei burgheziei şi a le fereca la carul politicii imperialiste.

Intărirea organizatorică a partidului

8. Sarcinile puse în faţa partidului de către Congresul al V-lea pe teren organizatoric, şi în special sarcina stabilită de hotărîrile din aprilie ale C.C. pentru sporirea numărului membrilor partidului pînă la 1 august cu 25%, au rămas nerealizate.

In faţa partidului rămîne şi mai departe sarcina realizării rapide a directivelor bolşevice ale Congresului al V-lea în ce priveşte organizarea partidului, îmbunătăţirea metodelor muncii organizatorice, lărgirea compoziţiei proletare a partidului şi, în acelaşi timp, lărgirea şi întărirea reţelei de organizaţii de partid la sate.

Sarcina de a transforma comitetele regionale în organe operative, mărirea rapidă a activului de cadre medii al partidului. sarcina întăririi muncii

partidului la sate şi, în acelaşi timp, introducerea unei conspiraţii mai severe în munca comitetelor regionale, — toate acestea cer în mod stăruitor lichidarea imediată a situaţiei existente, cînd comitetele regionale se sprijină direct pe comitetele locale şi neglijează comitetele subregionale, care unesc laolaltă mai multe raioane, şi comitetele raionale, care unesc şi conduc munca atît a comitetelor locale orăşeneşti cît şi a organizaţiilor de la sate.

Crearea de comitete raionale şi subregionale puternice şi capabile să arate independenţa în muncă este o condiţie preliminară fundamentală organizatorică pentru lichidarea metodelor abstracte şi generale din munca comitetelor regionale, pentru o legătură mai strînsă între organizaţiile orăşeneşti şi cele săteşti şi pentru întărirea muncii la sate.

Pentru studierea şi realizarea hotărîrilor plenarei a XII-a a Comitetului Executiv al Internaţionalei Comuniste şi ale Congresului al V-lea al partidului

9. Realizarea unei cotituri serioase în toată practica partidului înspre munca de masă, educarea şi oţelirea unui cadru larg, lichidarea abaterilor de la linia leninistă, şi în primul rînd a abaterii de dreapta ca pericol principal, cere studierea cea mai amănunţită a hotărîrilor plenarei a XII-a a Comitetului Executiv al Internaţionalei Comuniste şi ale Congresului al V-lea al P.C.R. şi scoaterea la iveală, cu ajutorul acestor hotărîri, a tuturor neajunsurilor activităţii partidului ca condiţie preliminară esenţială a lichidării lor şi a îndeplinirii repezi a sarcinilor puse de către plenara a XII-a şi de către Congresul al V-lea.

C.C. subliniază că una din cauzele fundamentale ale întîrzierii ducerii campaniei după congres este tocmai subaprecierea liniei politice juste pentru toată practica partidului, subapreciere care are rădăcini în organele conducătoare ale partidului.

„Situaţia actuală — după cum a arătat plenara a XII-a — este plină de izbucniri neaşteptate şi întorsături bruşte ale evenimentelor". Această indicaţie a Comitetului Executiv al Internaţionalei Comuniste trebuie avută cu deosebire în vedere de către partidul nostru. Faţă de existenţa şi creşterea de forţe explozibile colosale în masele largi de la oraşe şi sate, faţă de predominarea de pînă acum a elementelor de spontaneitate în mişcare, faţă de legăturile absolut insuficiente ale partidului cu o serie de pături dintre cele mai importante ale proletariatului (mineri, petrolişti, muncitori de la întreprinderile de război, muncitori agricoli) şi cu ţărănimea muncitoare, explozii neaşteptate care să surprindă partidul sînt foarte posibile.

Această situaţie, precum şi faptul politic deosebit de important că o ţară vecină — Polonia fascistă — se apropie nemijlocit de criza revoluţionară, iar în Bulgaria şi Grecia mişcarea revoluţionară de masă ia un avînt colosal, pune în faţa P.C.R. obligaţia de a-şi întări cu încordarea tuturor forţelor legăturile cu masele, de a ridica mişcarea revoluţionară din România pe o treaptă superioară, împingînd luptele economice care se dezvoltă către greva politică, şi de a şti să-şi schimbe repede formele şi metodele de luptă potrivit gradului de concentrare a mişcării.

Esenţiala directivă tactică a Congresului al V-lea : „prin organizarea şi conducerea luptelor zilnice ale maselor muncitoare spre luptele hotărîtoare pentru guvernul muncitoresc-ţărănesc"... capătă în

condițiile actuale ale sfîrșitului stabilizării capitaliste o importanță deosebită. De capacitatea P.C.R. de a realiza această sarcină tactică depinde prefacerea sfîrșitului stabilizării capitaliste într-o situație direct revoluționară.

REZOLUȚIA C.C. AL P.C.R. ASUPRA MUNCII ȘI SARCINILE U.T.C.

1. Comitetul Central al Partidului Comunist din Romînia, ascultînd raportul reprezentantului C.C. al U.T.C., constată că U.T.C., în condițiile celei mai sălbatice terori, a reușit, sub conducerea partidului, nu numai să-și păstreze organizațiile, dar să-și și mărească numărul membrilor, mai cu seamă în Bucovina.

U.T.C. a reușit de asemenea, în perioada scursă de la Congresul al V-lea încoace, să întărească activitatea sa politică, participînd activ la campaniile politice — campania contra războiului, alegerile, 1 august —, încercînd chiar, cu oarecare succes, să organizeze propriile sale acțiuni tinerești în legătură cu amploarea mișcării cercetașilor, cu campania școlarilor.

Se văd oarecare progrese în ceea ce privește conducerea Uniunii de către Comitetul său Central prin instruirea vie, chemarea activiștilor din provincie și trimiterea la timp a directivelor. Apoi s-a întins campania de editură, atît a C.C. cît și a diferitelor regiuni și a organizațiilor locale.

2. Remarcînd o serie de progrese în munca Uniunii și unele progrese în ceea ce privește organizarea luptelor economice ale tineretului muncitoresc-țărănesc (acțiunea ucenicilor ceferiști din căminul ucenicilor din Arad pentru îmbunătățirea hranei, contra instrucției militare, acțiunea de la fabrica textilă „Copou"-Iași contra prelungirii zilei de lucru, acțiunea de la țesătoria „Socola"-Iași pentru dreptul de a intra în cămin imediat după lăsarea lucrului), Comitetul Central al Partidului Comunist din Romînia constată că trăsătura caracteristică a muncii Uniunii este și mai departe rămînerea în urmă a Uniunii față de mișcarea tineretului muncitoresc, care se radicalizează.

a) In munca tineretului continuă să predomine caracterul propagandist de campanie, lipsește munca sistematică pentru mobilizarea tineretului muncitor în jurul revendicărilor sale zilnice, pe baza aplicării tacticii de front unic.

b) Tactica de front unic, ca cel mai important mijloc pentru mobilizarea maselor tineretului muncitor, este și mai departe subapreciată de către Uniune și n-a ieșit din cadrele propagandei generale, după cum și sarcina organizării luptei se mărginește, în majoritatea cazurilor, la prelucrarea programului de revendicări, la consfătuiri restrînse. Aceasta s-a manifestat mai cu seamă în timpul luptei ceferiștilor, cînd masa tineretului muncitor, amenințată cu concedierea și cu scăderea salariilor, a participat activ la lupta ceferiștilor, luînd parte la demonstrații, întruniri etc., însă Uniunea n-a fost în stare să înglobeze și să ia conducerea acestei mișcări, n-a știut să mobilizeze întreaga Uniune la organizarea luptei tineretului ceferist, acest post de cea mai mare importanță al proletariatului industrial.

Munca pentru demascarea activității trădătoare a social-democraților și a ghelerteriștilor continuă să aibă un caracter general de injurii, fără a atrage în luptă tineretul, care se găsește încă sub influența

social-democraţilor, şi fără luptă de demascare pe baza faptelor concrete.

Incercările făcute pe tărîmul muncii în sînul organizaţiilor vrăjmaşe nu sînt de loc suficiente, C.C. n-a ajuns încă la o cotitură hotărîtă în ceea ce priveşte acest teren de muncă.

c) C.C. constată că, cu toată întărirea pregătirilor de război contra U.R.S.S. şi intensificarea militarizării tineretului de către stat, munca antimilitaristă a Uniunii a slăbit în mod simţitor, mai cu seamă munca în armată şi printre recruţi. Uniunea, cu toate că a luat parte la desfăşurarea muncii antirăzboinice în legătură cu congresul internaţional antirăzboinic, nu şi-a îndeplinit sarcina ca, prin convocarea de consfătuiri, de conferinţe, aderarea la această mişcare, să fi atras în această acţiune tineretul muncitoresc-ţărănesc.

d) C.C. constată o oarecare creştere, deşi insuficientă, a Uniunii, subliniază că C.C. al U.T.C. n-a dus o politică justă în ceea ce priveşte ducerea mai departe a creşterii Uniunii, în primul rînd în întreprinderile mari şi mai cu seamă în industria de război şi la căile ferate, spre întărirea organizaţiei din capitală şi lichidarea rămînerii în urmă a Vechiului Regat.

Ca urmare a acestei politici nejuste este slăbiciunea Uniunii în aceste sectoare hotărîtoare, chiar slăbirea organizaţiei din Bucureşti, care este punctul cel mai slab în starea organizatorică a Uniunii.

e) O oarecare pătrundere a U.T.C. la sate n-a fost însoţită de un curs hotărît pentru atragerea în rîndurile Uniunii, în primul rînd, a tinerilor muncitori agricoli şi a tineretului ţărănesc sărac. Munca în rîndurile tinerilor muncitori agricoli continuă a fi inexistentă. De asemenea lipseşte o muncă sistematică pentru educarea membrilor Uniunii, precum şi

munca pentru întărirea organizatorică a influenţei Uniunii. Din această cauză se observă o mare fluctuaţie în rîndurile Uniunii.

Nivelul conspirativ al Uniunii nu este de loc mulţumitor. Exemplul căderilor din Oradea Mare, Dobrogea şi Iaşi dovedeşte lipsa celor mai elementare reguli de conspiraţie. Chestiunea luptei contra provocaţiei a fost pusă în faţa Uniunii în întregime. Sînt absolut de netolerat asemenea fapte ca acelea ale unor utecişti care menţin încă legături cu provocatori demascaţi (Constanţa).

C.C. socoteşte că pricina acestor lipsuri în munca U.T.C. rezidă şi în faptul că Uniunea pînă acum nu a prelucrat şi nu şi-a asimilat hotărîrile Congresului al V-lea al partidului. Cu toate că răspunderea pentru aceasta cade, în primul rînd, asupra conducerii partidului, totuşi C.C. al U.T.C., la rîndul său, nu a luat măsuri pentru popularizarea hotărîrilor congresului de către Uniune.

C.C. subliniază că sarcinile puse U.T.C. de către Congresul al V-lea al partidului şi chiar faţă de organizaţiile de partid rămîn şi mai departe probleme actuale arzătoare şi cer o concentrare maximă de energie pentru lichidarea rămînerii în urmă, constatare făcută de Congresul al V-lea.

„Calea de căpetenie pentru învingerea cu succes şi repede a rămînerii în urmă a Uniunii şi pentru prefacerea sa într-o largă organizaţie de masă, de luptă a tineretului muncitor de la oraşe şi sate este, în primul rînd, apărarea încordată şi consecventă a revendicărilor economice de zi cu zi ale tineretului muncitor în întreprinderi, la casele de ajutor de şomaj, pe moşii, la sate, pe baza aplicării celei mai largi a tacticii frontului unic de jos".

Infăptuirea în viaţă a acestei tactici trebuie să constituie esenţa activităţii fiecăreia dintre organizaţiile noastre.

Realizarea acestei sarcini însă cere de la fiecare dintre organizaţiile noastre ca să cunoască nu numai în mod general, ci concret situaţia tineretului în cercul respectiv de activitate; ea trebuie să stea în legătură strînsă şi permanentă cu tinerii muncitori, fiecare membru al U.T.C. trebuie să lucreze ca un împuternicit al tinerilor muncitori, ca organizator şi conducător activ al luptelor economice ale tineretului şi să reacţioneze repede la toate atacurile îndreptate contra intereselor tineretului muncitor prin mobilizarea concretă la luptă a acestuia.

Numai atunci cînd organizaţiile noastre stau în legătură permanentă cu tineretul şi cînd cunosc exact starea de spirit a masei vor şti să ridice asemenea revendicări care răsar din durerile zilnice ale tinerilor muncitori şi pentru care e gata să meargă la luptă nu numai o mică parte, ci majoritatea tinerilor muncitori.

A doua sarcină importantă a fiecăreia dintre organizaţiile noastre în legătură cu organizarea luptelor economice ale tineretului este alegerea unei forme juste de luptă. In această chestiune trebuie să porneşti de la starea de spirit a masei, să ţii socoteală de raporturile de forţă, căci, fără ţinerea în seamă a acestor condiţii preliminare, nu putem duce cu masa largă a tineretului lupta, chiar dacă punem revendicări juste. De aceea trebuie întotdeauna propus tinerilor muncitori asemenea forme de luptă care corespund stării de spirit şi raporturilor de forţă ale masei — petiţii de masă, trimiterea de delegaţii de masă, grevă italiană, demonstraţii în curtea fabricii, greve scurte de protest, greve etc. — şi care ne ajută să ridicăm lupta pe o scară superioară.

In cadrul pregătirilor luptelor zilnice, organizaţiile noastre — mai ales acelea care lucrează printre tineretul care stă sub influenţa social-democraţilor, ghelerteriştilor, a tineretului social-muncitoresc, a sindicatelor reformiste, a organizaţiilor sportive reformiste — trebuie să discute cu aceşti tineri muncitori în chip camaraderesc, să facă propuneri concrete pentru îmbunătăţirea situaţiei economice a tineretului. Trebuie să arate — dar în chip concret şi mai ales cu fapte luate de la propria întreprindere, de la biroul unde se dă ajutor de şomaj, din anul respectiv — politica trădătoare vrăjmaşă tineretului muncitor a social-fasciştilor, a conducătorilor acestor organizaţii de tineret. In chipul acesta noi îi cucerim pentru lupta unitară, pentru revendicările tineretului.

Aceşti tineri muncitori trebuie atraşi în organele de luptă ale tineretului, care trebuie create pe baza aplicării celei mai largi a tacticii frontului unic de jos. In chipul acesta noi trebuie — în cursul pregătirii şi ducerii luptei tineretului pe baza propriei experienţe, cu ajutorul muncii noastre active şi al propunerilor noastre juste — să convingem pe tinerii muncitori care nu fac parte din organizaţie că Uniunea Tineretului Comunist este singura organizaţie de luptă adevărată a tineretului muncitor şi exploatat, pentru că tinerii muncitori vor vedea cel mai bine în cursul luptei cine-i ajută şi cine este contra lor.

In cursul pregătirii luptei, organizaţiile noastre trebuie să creeze organe de front unic pentru pregătirea şi ducerea luptei. Aceste organe însă să fie alese de masa largă a tineretului muncitor. Tinerii noştri comunişti (membrii Uniunii noastre,

membrii secţiilor sindicale de tineret) trebuie să lucreze aici şi să ia atitudine publică în chip colectiv. Conducerea muncii acestor organe nu trebuie să fie făcută de către noi prin darea de ordine. Membrii noştri trebuie să facă în şedinţele acestor organe propuneri concrete în problema organizării luptei. (Toate aceste propuneri trebuie mai înainte discutate de către tinerii comunişti între dînşii). Aceste propuneri trebuie discutate amănunţit în organele de front unic, şi, dacă se ivesc acolo împotriviri, atunci membrii noştri trebuie să ajungă la acceptarea propunerilor noastre prin metoda convingerii. Cu asemenea metode vom izbuti să conducem. Aceste organe trebuie popularizate în sînul masei şi chezăşuită munca lor. După ce lupta s-a terminat, aceste organe să continue să existe ca organe de front unic ale tineretului pentru apărarea intereselor lui economice şi politice.

In legătură cu organizarea luptelor economice, Uniunea trebuie în perioada apropiată să-şi concentreze munca în primul rînd la căile ferate, în industria textilă şi în metalurgie.

In Transilvania, Basarabia, Bucovina, Dobrogea, organizaţiile noastre trebuie să pună pentru tineret cereri legate cu asuprirea naţională şi să ducă, pe această bază, lupta contra imperialismului romîn. Organizaţiile noastre pe acest tărîm trebuie să-şi dea seama că, fără o luptă naţional-revoluţionară contra imperialismului romîn, ele nu pot lupta cu succes pentru majoritatea tineretului muncitor. In aceste regiuni, organizaţiile noastre trebuie să lupte contra concedierii de tineri muncitori de naţionalitate asuprită, contra birurilor, contra executărilor, contra muncii silite, contra romînizării silite, pentru şcoli în limba maternă, contra terorii etc. Organizaţiile noastre la sate trebuie

de asemenea să ducă luptele lor pe baza cererilor concrete care corespund nevoilor muncitorilor agricoli, ţăranilor săraci şi mijlocaşi, pe baza frontului unic şi în chipul acesta să cîştige în primul rînd tineretul muncitoresc agricol.

b) Creşterea uriaşă a pericolului de război contra Uniunii Sovietice şi rolul Romîniei, legate cu aceasta, impune în chip imperios U.T.C.-ului o îmbunătăţire considerabilă a muncii sale antirăzboinice de masă.

Fiecare din organizaţiile noastre trebuie să înţeleagă că ea lucrează în unul dintre cele mai importante posturi ale mişcării revoluţionare internaţionale a tineretului din punct de vedere al pericolului de război contra U.R.S.S. C.C. subliniază importanţa mare a popularizării sistematice a uriaşelor succese ale Uniunii Sovietice şi a cuceririlor sociale în creştere ale tineretului din U.R.S.S. în legătură cu mobilizarea masei muncitorimii şi a tineretului muncitor pentru apărarea Uniunii Sovietice. Prin aceasta trebuie împiedicat imperialismul romîn, care, pentru a cuceri masele contra U.R.S.S., duce o campanie sistematică de calomnii contra ei, mai cu seamă în regiunile de la graniţă.

Uniunea trebuie să desfăşoare o mişcare largă de masă, pe baza frontului unic, contra educaţiei preregimentare, sub lozinca : „Nu militarizare, ci muncă şi pîine îi trebuie tineretului".

Organizaţiile noastre trebuie să ridice cereri parţiale concrete economice şi politice pentru recruţi şi în jurul acestor cereri să desfăşoare lupta. Pentru ducerea acestei lupte, trebuie create comisii de recruţi pe baza frontului unic. In jurul acestor comisii largi să fie adunate masele de recruţi. In organizaţiile de recruţi să nu fie adunaţi numai tinerii muncitori care au fost recrutaţi pentru ser-

viciul militar, ci toţi tinerii muncitori care sînt supuşi recrutării, precum şi rezerviştii.

In armată trebuie dusă lupta şi pentru cerinţele economice ale masei soldaţilor şi marinarilor, legînd această luptă cu lupta contra terorii etc. Uniunea trebuie să ia curs hotărît pentru crearea de organizaţii largi la întreprinderile de război şi în porturi.

c) In cadrul activităţii sale zilnice, Uniunea trebuie să creeze pentru munca sa de masă un şir de importante organizaţii de masă legale. Trebuie subliniat că una dintre slăbiciunile esenţiale ale Uniunii constă tocmai în cursul cu totul neîndestulător către crearea de organizaţii largi de masă, în primul rînd pe linie sindicală, precum şi în folosirea absolut neîndestulătoare a poziţiilor legale existente şi în crearea de noi posibilităţi legale. Acest fapt oglindeşte sectarismul considerabil al organizaţiilor noastre, sectarism cu care trebuie rupt în mod hotărît. In primul rînd, Uniunea trebuie să-şi îmbunătăţească activitatea sindicală şi să-şi creeze secţiuni sindicale largi de tineret, care să aibă un caracter de masă. Apoi trebuie păşit în chip mai serios decît pînă acum la atragerea maselor largi de tineret muncitoresc şi ţărănesc în organizaţiile de masă existente. In afară de aceasta, C.C. subliniază cu toată tăria sarcina pentru fiecare organizaţie a U.T.C. de a crea pe lîngă sine, în întreprinderi şi în cadrul ei de activitate, un şir de organizaţii de masă, de luptă şi culturale şi de a crea astfel punţi importante către masa tineretului.

d) C.C. al U.T.C. trebuie să ducă o politică planificată în ceea ce priveşte întărirea Uniunii în punctele hotărîtoare din punctul de vedere al strategiei revoluţionare arătate de congres, şi în special să întărească munca sa în rîndurile tineretului ceferist. Creşterea şi adîncirea mişcării revoluţionare în rîndurile ceferiştilor pun în faţa U.T.C. sarcini şi cerinţe mari, creînd în acelaşi timp condiţii prealabile obiective pentru a atinge succese mari.

C.C. trebuie să pună de asemenea în faţa sa, ca o problemă centrală şi imediată, lărgirea şi întărirea organizaţiei din capitală, întrucît asupra ei cade în mod obiectiv sarcina de răspundere de a fi organizaţia care stă în fruntea Uniunii. Slăbiciunea organizaţiei din Bucureşti se oglindeşte în modul cel mai negativ în toată activitatea Uniunii.

C.C. subliniază că numai o politică organizatorică justă, îndreptată înspre întărirea în Uniune a sîmburelui proletar din industria mare, ridicarea activităţii şi a participării U.T.C. în luptele revoluţionare vor crea condiţiile preliminare pentru rezolvarea problemei cadrelor, problemă care stă foarte ascuţit în faţa U.T.C.

e) Avînd în vedere faptul că existenţa regiunilor foarte mari îngreuiază conducerea operativă a organizaţiilor de jos, C.C. consideră că este necesară o centralizare a muncii prin crearea comitetelor raionale, atrăgînd astfel la conducere un cerc mai larg de activişti şi apropiind astfel mai mult conducerea de organizaţiile de jos.

Este necesar a sfîrşi cu politica convocării din cînd în cînd a conferinţelor cu instructorii sosiţi din provincie. Aceasta împiedică funcţionarea justă a organelor permanente — comitetele locale şi regionale. Trebuie adoptată o linie hotărîtă pentru crearea de comitete locale, subregionale şi regionale puternice şi care să activeze în mod permanent.

Ca o problemă politică centrală în momentul actual stă în fața Uniunii sarcina de a ridica nivelul metodelor muncii conspirative și de luptă contra provocației.

Conducîndu-se după directivele C.C. al partidului în chestiunea luptei pentru conspirație, C.C. al U.T.C. trebuie să tindă înspre facerea unei cotituri radicale pe acest tărîm, dezrădăcinînd fără milă destrăbălarea mic-burgheză în chestiunile de structură a partidului, precum și nerespectarea celor mai elementare reguli de conspirație, care ușurează poliției să-și vîre în mod larg sistemul de provocație în rîndurile U.T.C. Comitetul Central al U.T.C. trebuie să pună chestiunea luptei contra provocației și a trădării ca o sarcină politică în fața întregii Uniuni.

f) U.T.C. va putea să-și îndeplinească cu succes sarcinile care-i stau în față numai ducînd, simultan cu o muncă sistematică și stăruitoare pentru introducerea unei linii juste leniniste, o luptă fără preget în primul rînd contra pericolului de dreapta ca pericol principal, subaprecierea organizării și conducerii luptelor economice ale tinerilor muncitori, împăciuitorismul față de grupele oportuniste mai cu seamă în Transilvania, lipsa orientării spre centrele industriale și subaprecierea muncii în armată, printre recruți, ca și împotriva oportunismului „de stînga", a sectarismului cu care adesea se împletește — izolarea cadrelor din întreprindere de activul din fabrică, neatragerea muncitorilor activi în munca de conducere etc., cît și împotriva oportunismului de dreapta în practică: indisciplină, neaplicarea hotărîrilor Comitetului Central etc.

La fel Uniunea trebuie să ducă o luptă hotărîtă împotriva rămășițelor avangardismului — una din manifestările oportunismului „de stînga" — care se manifestă în nerecunoașterea sau subaprecierea rolului conducător al partidului...

REZOLUȚIA C.C. ASUPRA ALEGERILOR PARLAMENTARE DIN IULIE 1932

1. Alegerile parlamentare, convocate în momentul adîncirii crizei și al ridicării și mai mari a valului revoluționar, au urmărit scopul creării în rîndurile masei a iluziei îmbunătățirii situației ei, ușurînd astfel guvernului „ieșit" din alegeri realizarea planului recomandat de către experții bancherilor și statului-major francez — reducerea salariilor, concedierile în masă de muncitori și funcționari, mărirea impozitelor, înăsprirea măsurilor de încasare a dărilor etc. — spre a asigura plata datoriilor externe și pregătirea războiului antisovietic.

Alegerile au dovedit pe deplin dreptatea celor stabilite de către C.C. în rezoluțiile sale din aprilie, că, în lupta contra valului revoluționar în creștere al mișcării revoluționare, burghezia recurge la tactica încercată a „momelii și a biciului", adică pe de o parte la făgăduieli mincinoase sub presiunea maselor, la silite concesiuni parțiale, la manevre democratice, iar pe de altă parte aplică teroarea în proporții necunoscute pînă acum.

Sub minciuna alegerilor libere, clasa dominantă a desfășurat în mod cinic o înăsprită teroare fascistă nu numai împotriva mișcării revoluționare, dar în general împotriva maselor nemulțumite radicalizate, mobilizînd în acest scop toate partidele

burgheze şi întregul aparat de stat (preşedinţii de tribunale au chemat în mod deschis pe agenţii siguranţei să aresteze pe acei care într-un chip oarecare au reuşit să pătrundă în tribunale pentru înregistrarea listelor revoluţionare) spre a împiedica de la alegeri pe candidaţii revoluţionari.

2. Cu toate manevrele „democratice", cu toate lozincile „de stînga" ale burgheziei, însoţite de această teroare fascistă, alegerile au scos în evidenţă creşterea mai departe a radicalizării maselor — lupta dîrză pentru depunerea listelor B.M.Ţ., crearea consecutivă a cîte două-trei comitete în locul celor arestate, dublarea aproape a numărului voturilor pentru lista revoluţionară din Ilfov (Bucureşti), demonstraţii de masă împotriva gărzii de fier (Tighina), demonstraţii de protest împotriva împiedicării mişcării revoluţionare de a participa la alegeri (Chişinău) etc.

3. Lupta principală în alegeri s-a dat între tabăra burgheză şi ajutătorii ei, fasciştii şi social-fasciştii, pe de o parte, şi mişcarea revoluţionară, în frunte cu Partidul comunist, ca singurul apărător al maselor exploatate şi subjugate, pe de altă parte.

In tabăra burgheză lupta s-a dat, în primul rînd, între partidul naţional-ţărănesc şi cel naţional-liberal pentru cucerirea de poziţii.

4. Cu toate că prin teroarea ei cinică burghezia a reuşit să înlăture, în bună parte, de la alegeri listele revoluţionare, totuşi partidul naţional-ţărănesc, partidul cel mai larg de masă al burgheziei, cartelat cu unele grupări minoritare burgheze — saşi, ucraineni, bulgari etc. —, n-a putut obţine decît 40% din totalul voturilor, cu toate calculările timp de o săptămînă la Ministerul de Interne.

In acelaşi timp însă partidele burgheze au reuşit în bună parte să acapareze, prin frazeologia lor de stînga, voturile maselor nemulţumite de politica naţional-ţărăniştilor etc., ducînd prin aceasta şi la o oarecare regrupare de forţe în sînul lagărului burghez în favoarea partidelor şi grupărilor fasciste şi semifasciste (L.A.N.C., garda de fier, Lupu, Goga etc.).

De asemenea alegerile au evidenţiat contrazicerile crescînde din sînul burgheziei: a) marele număr al listelor depuse cu ocazia alegerilor, b) ascuţirea luptei dintre cele două partide naţional-ţărănesc şi liberal.

5. Alegerile au scos în evidenţă marele pericol pe care îl reprezintă partidele social-fasciste de dreapta şi de stînga (partidul social-democrat şi cel socialist-independent-ghelerterist), care urmăresc canalizarea nemulţumirilor maselor într-o direcţie care-i foloseşte burgheziei. Principalul lucru pe care social-democraţii l-au cerut cu ocazia alegerilor a fost guvernul neutru de alegeri, sinonim cu guvernul alegerilor „libere" al lui Vaida, diferenţa fiind numai în aceea că cereau ca guvernul să nu fie prezidat de Vaida, ci de preşedintele Curţii de casaţie.

Pericolul mare pe care îl reprezintă aceste partide constă mai ales în posibilitatea lor de manevrare, în libertatea deplină şi întregul ajutor pe care îl capătă din partea întregii burghezii (presă, aparat de stat etc.). Aşa s-a putut întîmpla că social-democraţii, care în aceste alegeri s-au bucurat, ca aşa-zis partid muncitoresc, de monopolul legalităţii, au reuşit ca acele 22.000 de voturi pierdute în regiunile industriale din Ardeal să le cîştige în aproape acelaşi număr în Basarabia şi Bucovina, deşi această compensaţie numerică nu înseamnă şi o compensaţie din punct de vedere calitativ.

Partidul socialist-independent (ghelerterist), prezentîndu-se întîia oară în alegeri, a reuşit să obţină un număr relativ important de voturi în centre importante — Prahova, Bucureşti, Iaşi, Galaţi, Sibiu etc. De asemenea el a reuşit să atragă la sine unele elemente nemulţumite de politica trădătoare a şefilor social-democraţi de dreapta.

Ca principală formă de manevrare atît a social-democraţilor de dreapta cît şi a celor „de stînga" au slujit lozincile „de stînga", ca : naţionalizarea minelor, ajutorul de şomaj, conversiunea etc., precum şi prezentarea ca singura aşa-zisă organizaţie revoluţionară — în Basarabia de sud, Bucovina —, zvonurile demagogice răspîndite în Bucovina despre un închipuit front unic între comunişti şi social-democraţi în Germania.

6. Caracteristică pentru rolul alegerilor în pregătirile de război împotriva Uniunii Sovietice este concentrarea organizaţiilor fasciste şi social-fasciste, mai ales în Basarabia, Bucovina şi Moldova.

7. Cu toată teroarea sălbatică şi cu toate încercările burgheziei de a lovi în primul rînd în Partidul comunist şi în organele lui conducătoare şi de a paraliza orice activitate, tentativa aceasta a burgheziei n-a reuşit.

Îndeosebi trebuie să subliniem activitatea sporită a organizaţiilor de jos, care, în afară de unele excepţii, în general au reacţionat la atacurile burgheziei.

Mişcarea revoluţionară a reuşit să obţină, cu toată opresiunea, unele succese importante, ca dublarea aproape a numărului voturilor la Ilfov (Bucureşti), depunerea listelor în judeţe importante ca Dolj şi Prahova şi să-şi mărească voturile în judeţul Tighina.

În acelaşi timp însă alegerile, care au avut loc într-un timp de crescîndă înăsprire a contrazicerilor dintre clasa stăpînitoare şi mulţimile exploatate şi oprimate, au scos în evidenţă toate slăbiciunile muncii partidului în mase şi în general.

O serie întreagă de greşeli şi slăbiciuni care s-au comis cu ocazia alegerilor din 1931 au fost repetate. Aceasta s-a putut întîmpla mai cu seamă din cauza lipsei de popularizare a hotărîrilor Congresului al V-lea al P.C.R. şi a lipsei de introducere în viaţa partidului a spiritului şi a liniei congresului.

Lipsa principală a fost că, în practică, munca partidului în timpul alegerilor a avut un caracter agitatoric-propagandistic, atunci cînd sarcina pe care situaţia o punea în faţa partidului — mai ales pe baza noului plan de atac al burgheziei — era organizarea luptei maselor împotriva acestuia. Această lipsă este cu atît mai gravă, cu cît chiar în timpul alegerilor a avut loc un întreg şir de greve şi mişcări spontane de masă, precum şi agitaţia permanentă a muncitorilor de la căile ferate.

Nu s-a înţeles just tactica frontului unic de jos. Din această cauză, social-democraţii şi ghelerteriştii au putut înşela masele, avînd posibilitatea să se prezinte ca aşa-zise organizaţii revoluţionare acolo unde blocul nu a reuşit să depună liste.

În problema naţională au persistat, în parte, în Vechiul Regat, tendinţele şoviniste de naţiune dominantă. Aci unii tovarăşi au fost împotriva punerii lozincii autodeterminării pînă la despărţire, pe motiv că aceasta interesează numai provinciile ocupate.

Paralel cu aceasta, în provinciile ocupate — în special în Bucovina — continuă subaprecierea problemei naţionale ca factor revoluţionar. Aceasta

a înlesnit social-democraţilor să-şi sporească voturile chiar în rîndurile naţiunii ucrainene.

În Ardeal şi, în parte, în Bucovina s-au evidenţiat şi de data aceasta tendinţe legaliste, mărginindu-se, cu ocazia depunerii listelor, la îndeplinirea formelor legale (aducerea a 20—25 de deponători etc., în loc de o mobilizare largă a maselor muncitoare de la oraşe şi sate în jurul depunerii listei).

În unele părţi, mai ales în Dobrogea, tovarăşii noştri din partid şi din celelalte organizaţii revoluţionare au căzut în completă pasivitate în urma terorii dezlănţuite, capitulînd astfel în faţa terorii în loc de a mobiliza masele la luptă împotriva ei.

Nu s-a înţeles rostul campaniei electorale ca mijloc de mobilizare a maselor la luptă revoluţionară şi campania de alegeri a fost socotită numai ca o campanie de numărare a voturilor. Aceasta a dus ca în foarte multe părţi, mai ales în Bucovina, după ce depunerea listelor a fost împiedicată de către autorităţi, tovarăşii au socotit că campania noastră electorală este terminată, noi neavînd liste. Acest fapt a dus la o pasivitate oportunistă, lăsînd social-democraţilor teren liber pentru o demagogie deşănţată.

În acelaşi timp, mobilizarea maselor de către partid — chiar în acele judeţe unde s-a depus lista revoluţionară — a fost slabă. Nu s-a exploatat în măsură mai largă trimiterea de propagandişti la sate, precum nu s-au exploatat îndeajuns posibilităţile legale existente. Aşa s-a putut întîmpla ca în judeţul Turda lista revoluţionară să piardă faţă de anul trecut aproape 800 de voturi în favoarea gărzii de fier.

Una din slăbiciunile foarte mari ale campaniei a fost că materialul instructiv central scris a ajuns cu mare întîrziere la organizaţiile de jos ale partidului.

Alegerile actuale au dovedit o dată mai mult îngreuiarea pe care o aduce muncii partidului faptul că partidul n-a înţeles la timp să-şi creeze formele deschise permanente pentru legătura cu masele largi, forme prin care să poată fi exploatate posibilităţile legale în toate ocaziile.

Sarcinile deosebite care decurg din ultimele alegeri pentru partid şi pentru întreaga mişcare revoluţionară sînt:

a) întărirea organizatorică şi lărgirea legăturilor create şi primite cu ocazia alegerilor;

b) atragerea sistematică la muncă a noului activ, care s-a evidenţiat în munca de masă în timpul alegerilor, în formaţiile de front unic, în organizaţiile de masă fără partid şi în partid. Trebuie să ne dăm bine seama de importanţa atragerii la muncă a acestor noi elemente active. Ele sînt, în mare majoritate, exponenţii noilor grupe şi pături de muncitori, ţărani şi mic-burghezi nemulţumiţi, şi atragerea lor însemnează de fapt legătura cu aceste mase noi, care intră în valul general de radicalizare a maselor muncitoare;

c) trebuie ca mişcarea revoluţionară să ducă o muncă largă, sistematică, de zi cu zi pentru propagarea liniei ei politice, a punctului ei de vedere în toate problemele mai importante care se pun la ordinea zilei, demascînd demagogia şi rolul de trădător al intereselor maselor largi pe care îl joacă partidele burgheze şi social-democraţii de dreapta şi „de stînga".

Cu sprijinul social-democraţiei, burghezia ne-a luat posibilitatea de exploatare a tribunei parla-

mentare, cu scopul de a-şi monopoliza „îndrumarea maselor". Noi trebuie să răspundem la aceasta cu o largă acţiune extraparlamentară, dusă mai ales prin organizaţiile şi formaţiile deschise (B.M.Ţ.), prin scoaterea regulată a gazetei, a „Buletinului", a manifestelor, prin consfătuiri, întruniri, mitinguri pe întreprindere, sate şi cartiere, opunînd în mod concret şi sistematic linia noastră de ieşire revoluţionară din criză liniei burgheze de ieşire capitalistă din criză.

Aceasta, ca şi toată experienţa noastră de pînă acum, cere ca organizaţiile revoluţionare să nu se prezinte în faţa maselor numai în timpul alegerilor, ci — aşa cum este sarcina lor — să ducă o muncă continuă, de zi cu zi pentru lămurirea maselor şi organizarea luptei lor, pentru interesele cele mai arzătoare şi revendicările lor cele mai modeste.

REZOLUŢIA COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R. ASUPRA CONSPIRAŢIEI ŞI A LUPTEI CONTRA PROVOCAŢIEI

Pentru conspiraţia bolşevică, pentru lupta contra provocaţiei !

1. Pe măsură ce se ascute lupta de clasă şi creşte mişcarea revoluţionară, se întăresc măsurile luate de către burghezie pentru distrugerea mişcării revoluţionare, şi în primul rînd a Partidului comunist, organizatorul şi conducătorul său.

Paralel cu desfăşurarea celei mai sălbatice terori prin arestări de masă pe întreaga ţară, reprimări sîngeroase ale demonstraţiilor, ale întrunirilor etc., se întăresc tendinţele siguranţei de a vîrî agenţii săi în rîndurile mişcării revoluţionare.

2. Căderile şi arestările care au avut loc în ultima perioadă au scos încă o dată în evidenţă felul uşuratic şi criminal de a privi cele mai elementare reguli de conspiraţie chiar de către unii activişti cu răspundere : nesezisarea faptelor care semnalează prezenţa unor elemente provocatoare şi tendinţa de a privi fiecare cădere ca rezultat numai al urmăririi sau al întîmplării.

Lipseşte o astfel de clădire a aparatului partidului care să izoleze ramurile cele mai importante ale muncii partidului — tehnica de editură, legăturile etc.

În acelaşi timp lipseşte mobilizarea întregului partid la luptă contra provocatorilor demascaţi (Constanţa, Ploieşti) şi se duce o luptă insuficientă contra trădătorilor care, fiind arestaţi, au dat organizaţii întregi (Iaşi, Oradea Mare). De asemenea se observă fapte tot atît de inadmisibile ca acelea ale utecriştilor care menţin legături cu provocatori deja demascaţi (cazul Cancea la Constanţa). Toate acestea arată că partidul nostru n-a făcut cotitura indicată de Congresul al V-lea al partidului şi de scrisoarea Comitetului Central asupra conspiraţiei în ceea ce priveşte ridicarea nivelului conspirativ al partidului şi mobilizarea lui la lupta contra provocaţiei.

Sarcina punerii în mod just a chestiunii conspiraţiei în partid, a luptei sistematice contra pătrunderii provocatorilor în rîndurile noastre, sarcina întăririi capacităţii de apărare a partidului contra terorii în creştere, toate aceste sarcini stau acum, cu toată ascuţimea, în faţa întregului partid.

3. Înfăptuirea unei cotituri radicale în această direcţie este cu atît mai imperios cerută, cu cît ac-

tivitatea crescîndă a maselor exploatate pune în fața partidului sarcina imediată de a organiza și de a conduce luptele lor. Fără această cotitură partidul nu va fi în stare să-și îndeplinească sarcinile.

Este necesar să se ia măsuri imediate pentru ducerea unei campanii sistematice în întregul partid, pentru ridicarea nivelului conspirativ și ridicarea capacității sale de apărare: a) Trebuie imediat începută prelucrarea, în toate celulele, a scrisorii C.C. asupra conspirației. Această sarcină trebuie privită de către toate comitetele de partid ca o importantă campanie internă, pentru desfășurarea căreia toate comitetele poartă răspunderea față de C.C. b) Trebuie tipărite o serie de articole în problema conspirației, a luptei împotriva provocației și în problema organizării juste a partidului, începînd cu „Lupta de clasă" și terminînd cu „Buletinele" regionale și locale. c) Toate comitetele de partid trebuie să strîngă, în termenul cel mai scurt, toate datele privitoare la provocatorii demascați, spre a-i pune pe aceștia în imposibilitate de a continua activitatea lor provocatoare în alte organizații. d) Trebuie dusă o luptă energică contra „familiarității" răspîndite în rîndurile noastre, care se manifestă prin aceea că tovarășii povestesc, în secret, prietenilor lor lucrurile cele mai conspirative, ușurînd prin aceasta siguranței să afle aceste lucruri, pe de o parte, iar pe de alta îngreuind partidului cercetarea căderilor. Trebuie lovit cu o tărie deosebită tovarășii care, menținînd legături personale cu grupuri de renegați, povestesc chestiuni interne de partid, lucruri care sînt folosite de renegați nu numai politicește, ci servesc chiar și ca unul din izvoarele principale pentru informarea dușmanilor partidului despre viața sa internă și pătrund pînă la siguranță. e) Este necesar să se ia măsuri aspre împotriva acelor tovarăși care prin purtarea lor neconspirativă au ușurat siguranței să dea de urma unor organizații de partid, a unor locuințe, a unui tovarăș etc. La fel trebuie luate măsuri aspre împotriva acelora care, fiind arestați, au avut o purtare nedemnă de un revoluționar. „E necesar ca fiecare caz de purtare nedemnă la siguranță și la proces să fie întîmpinat de o condamnare aspră nu numai în rîndurile partidului, ci și în masele largi muncitorești" (din scrisoarea C.C. asupra conspirației). Acei care au dat informații siguranței despre activitatea partidului trebuie dați afară din rîndurile sale și trebuie pornită o luptă energică împotriva atitudinilor putrede de împăciuitorism față de trădători.

Este necesar ca fiecare membru de partid să țină minte „că lupta pentru introducerea energică în partid a clădirii juste a aparatului ilegal, lupta pentru îndeplinirea disciplinei de partid și a regulilor de conspirație sînt tot atît de importante ca și lupta pentru linia justă a partidului" (Congresul al V-lea al partidului).

COMITETUL CENTRAL AL P.C.R.

Sfîrșitul lui octombrie 1932

Se tipărește după textul broșurii apărute în editura P.C.R. în octombrie 1932
Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. Ab. X.—VI—4/475

———★———

1933

41

PRINCIPALELE ÎNVĂȚĂTURI DIN ULTIMELE LUPTE ȘI SARCINILE IMEDIATE ALE PARTIDULUI *

1. Nici concesiile și promisiunile guvernului, nici spargerea grevelor și provocarea aliaților-lachei ai guvernului : social-democrații și ghelerteriștii, nici starea de asediu declarată în toate centrele proletare ale țării, nici cruciada contra Partidului comunist n-au înăbușit valul grevelor care se ridică tot mai sus.

Eroicii petroliști ai Prahovei — chiar după invadarea întreprinderilor cu armata și după arestarea în masă — cu de la sine putere au deschis localul sindicatelor sigilate de autorități, au cerut eliberarea tovarășilor arestați și au dat un ultimatum prin care cer satisfacerea imediată a cererilor lor și a promisiunilor făcute.

Se ridică la luptă petroliștii din Moreni, minerii din Dîmbovița etc. Continuă lupta grevistă și acțiunile de masă ale ceferiștilor (Iași, Cluj, Galați etc.).

---

* *Broșură publicată în luna februarie 1933.*

Ajungînd la conştiinţa forţei sale şi la lupta revoluţionară pentru cererile lor, masele manifestă hotărîrea şi capacitatea de a trece la o nouă acţiune pe un front mai larg.

2. In aceste împrejurări, sarcina partidului este de a mobiliza toate forţele sale pentru : 1) întărirea şi lărgirea luptei în continuare a petroliştilor şi a ceferiştilor ; 2) stimularea şi atragerea la luptă prin aceste batalioane — cele mai importante, care se găsesc deja în focul luptei — a celorlalte rezerve largi ale proletariatului ; 3) stimularea şi atragerea la luptă spre mişcarea proletară în creştere a largilor rezerve revoluţionare pe care le reprezintă mica burghezie orăşenească, ţărănimea exploatată şi mişcarea naţional-revoluţionară a popoarelor asuprite de imperialismul romîn.

3. Intărirea şi lărgirea luptei ceferiştilor şi a petroliştilor cer concentrarea forţelor partidului tocmai pe aceste puncte, pentru că în momentul actual ele reprezintă punctele de plecare pentru desfăşurarea mai departe a întregii mişcări revoluţionare. Este necesar de a întări prin toate mijloacele munca partidului în rîndurile ceferiştilor bucureşteni şi a distruge în întregime aici influenţa elementelor ghelerteriste, condiţie principală ca ceferiştii bucureşteni să poată îndeplini cu cinste rolul consecvent de avangardă care obiectiv le revine lor în lupta ceferiştilor din întreaga ţară din cauza importanţei strategice pe care o reprezintă reţeaua de cale ferată a Bucureştilor.

Pornirea la grevă fără perspectiva lărgirii şi dezvoltării ei în grevă generală, insuficienta apreciere a tacticii de promisiuni folosită de guvern şi susţinută de şefii social-democraţi cu scopul de a înfrîna spiritul de luptă al ceferiştilor au făcut ca greva să se termine după primele concesii obţinute

sub presiunea luptei, oprind creşterea acestei greve şi transformarea ei în grevă generală.

Greva atelierelor căilor ferate a întărit activitatea muncitorilor din ateliere în rîndurile celor din tracţiune. Aceasta trebuie folosită în întregime pentru lărgirea legăturilor cu serviciul tracţiunii şi pentru lichidarea rapidă a rămînerii în urmă a mişcării ceferiste pe acest punct foarte important.

A întări organizatoriceşte influenţa în creştere a partidului în rîndurile petroliştilor şi a surpa cu hotărîre influenţa de acolo a ghelerteriştilor, — aceasta este condiţia cea mai de seamă pentru desfăşurarea mai mare a luptei revoluţionare a petroliştilor.

4. Sarcina imediată a partidului este folosirea creşterii spiritului de luptă deşteptat de lupta petroliştilor şi a ceferiştilor în rîndurile întregului proletariat pentru organizarea luptei greviste a celorlalte batalioane ale proletariatului (din metalurgie, uzinele de război, porturi, textile etc.) pe baza cererilor celor mai arzătoare, şi în primul rînd organizarea luptei de masă a şomerilor — această parte importantă a clasei muncitoare.

a) Toate marile lupte economice care au avut loc în decembrie-ianuarie, şi în primul rînd lupta petroliştilor şi ceferiştilor, confirmă justeţea directivelor din octombrie ale C.C. şi arată posibilitatea lor de a realiza „trecerea de la rezistenţa împotriva continuării scăderii salariilor nominale la lupta pentru mărirea lor" şi la lărgirea frontului luptei de grevă la alte întreprinderi, localităţi şi ramuri industriale (greva de solidaritate a pielarilor din Cluj, alipirea rapidă şi organizată a altor centre de cale ferată la greva ceferiştilor din Bucureşti, intrarea în luptă a petroliştilor din Moreni etc...).

b) Tactica promisiunilor mincinoase și a concesiilor parțiale este una dintre metodele cele mai importante adoptate de guvern și de social-democrați pentru frînarea grevei (petroliștilor) sau pentru prevenirea și împiedicarea lărgirii ei (ceferiști) (mai cu seamă acum, în perioada creșterii luptelor proletariatului din defensivă în ofensivă), paralel cu teroarea turbată (starea de asediu, amenințarea cu militarizarea ceferiștilor).

Sarcina partidului este de a demasca această politică spărgătoare de grevă a social-democraților și a burgheziei, a explica maselor minciuna acestor promisiuni și nesiguranța realizării promisiunilor făcute și de a stimula mișcarea înainte. Acolo unde muncitorii au reușit să capete concesii reale, partidul trebuie să tindă să folosească aceste concesii cît și creșterea încrederii proletariatului în forțele sale proprii pentru adîncirea și lărgirea cererilor arzătoare și pe înțelesul maselor. Partidul, terminînd în mod organizat greva, trebuie să privească aceasta nu ca lichidare a luptei, ci ca o pauză vremelnică pentru mobilizarea și organizarea forțelor muncitorilor pentru o luptă nouă, pentru satisfacerea completă a revendicărilor lor.

c) Partidul trebuie să studieze în amănunt metodele de luptă de masă care au fost adoptate în lupta petroliștilor (aplicarea reușită a experienței proletariatului polonez transmisă de partidul nostru, greva combinată cu ocuparea fabricii de către greviști și cu demonstrația muncitorilor în jurul fabricii ocupate) și utilizarea acestor experiențe cu ocazia altor lupte, ținînd seama de fiecare dată de particularitățile concrete și de gradul capacității de luptă a maselor.

Este neapărată nevoie de a se lichida cu hotărîre conservatismul și lipsa de înțelegere a importanței

noilor forme de luptă care există în rîndurile partidului și care s-au manifestat la cîțiva tovarăși.

d) Succesele partidului în ultimele lupte în ceea ce privește realizarea frontului unic larg al greviștilor pe baza alegerii unui organ de masă (comitete de acțiuni la C.F.R. și delegații muncitorilor petroliști, comitete de acțiune în luptele textiliștilor din București și Timișoara etc.) pun cu atît mai mult în fața partidului obligația să lupte consecvent pentru aplicarea mai departe a acestei tactici, pentru crearea frontului unic de luptă.

Paralel cu scoaterea la suprafață a organelor largi pentru pregătirea și conducerea luptei respective (comitete de acțiune), una dintre sarcinile principale ale partidului este lupta pentru recunoașterea comitetelor de fabrică permanente de către capitaliști și de către administrațiile întreprinderilor statului.

Cucerirea comitetelor de fabrică mărește caracterul organizat al mișcării și ușurează contrapunerea tuturor muncitorilor din întreprinderi oricărui atac îndreptat împotriva grupelor izolate de muncitori.

e) Înăsprirea terorii de către dictatura burghezo-moșierească, ințetirea îndrăznelii bandelor fasciste ale gărzilor de fier față de organizațiile muncitorești și față de masele muncitoare (Cernăuți, Brăila) cer partidului o activitate energică pentru crearea autoapărării muncitorești în întreprinderi. Autoapărarea muncitorească, care trebuie creată din elementele cele mai active și mai înaintate, nu trebuie să fie grupe de luptă conspirative care și-ar pune ca sarcină înlocuirea rezistenței de masă în caz de încercare de arestare a oratorului, a delegaților de muncitori, în cazul atacului poliției și al bandelor fasciste contra demonstrațiilor și mitingurilor de

masă, în caz de atac contra sălilor sindicatelor etc... Autoapărarea muncitorească mai ales în întreprinderile mari trebuie să se sprijine pe o rețea de oameni de încredere, pe secții și pe ateliere, și să fie supusă organelor frontului unic alese de muncitori pentru conducerea luptelor.

Partidul trebuie să studieze experiența organizării și activității grupelor de autoapărare în ultimele lupte ale ceferiștilor (cît și a grupelor care au existat în Basarabia) și să transpună această experiență la alte ramuri de industrie.

5. Sarcina imediată a partidului e să politizeze luptele economice prin formularea de cereri parțiale politice pe înțelesul maselor largi, cereri care reies din lărgirea luptei economice a proletariatului (recunoașterea comitetelor de fabrică și a sindicatelor de clasă de către administrație, dreptul proletariatului de a organiza adunări, presa, lupta împotriva arbitrajului, cererea eliberării arestaților în timpul grevei, ca și a tuturor deținuților politici... și lozinci politice parțiale, care scot în evidență legătura dintre revendicările economice ale muncitorilor și politica dușmană intereselor muncitorimii pe care o duc clasele dominante din Romînia [politica antisovietică], cheltuieli pentru militarism, povara alianțelor militare cu Franța și Polonia, împrumuturile cămătărești pentru război etc...). Cu ocazia fiecărei greve mari și mai cu seamă în luptele ceferiștilor și ale petroliștilor s-a evidențiat nu numai transformarea luptelor economice defensive în lupte ofensive, ci și existența elementelor politice în aceste lupte.

Toate acestea pun în fața partidului sarcina de a grăbi printr-o tactică acest proces de împletire a luptelor economice cu cele politice și pun la ordinea zilei sarcina partidului de a organiza grevele politice.

6. Ultimele lupte de masă ale proletariatului, întărind rolul acestuia de pionier și hegemon al tuturor exploataților contra politicii de jaf a dictaturii burghezo-moșierești, unește în jurul proletariatului păturile largi ale micii burghezii orășenești, ale țărănimii muncitoare și ale popoarelor asuprite, arătînd acestor mase drumul luptei.

a) Păturile largi ale funcționarilor și ale învățătorilor se găsesc într-o situație de adîncă nemulțumire, care este împiedicată de a izbucni de tactica trădătoare a șefilor trădători burghezi corupți, care dirijează organizațiile acestor mase. Exemplul ceferiștilor influențează aceste mase și creează condițiile preliminare favorabile pentru surparea influenței conducătorilor corupți și atragerea acestor pături pe calea luptei. Considerînd o oarecare schimbare în ceea ce privește pătrunderea în aceste pături și în ridicarea lor la luptă (delegațiile muncitorilor ceferiști la congresul funcționarilor publici și al învățătorilor, susținerea cererii lor etc.), C.C subliniază necesitatea realizării directivelor C.C. din octombrie.

b) „Programul asanării" Romîniei burghezo-moșierești îndreaptă ascuțișurile sale de asemenea și contra țărănimii muncitoare. Lichidarea încetul cu încetul a promisiunilor mincinoase și a proiectelor conversiunii datoriilor țărănești, stoarcerea sălbatică a datoriilor neplătite ca una din măsurile cele mai importante în vederea „asanării", urmările slabei recolte de grîu etc... — toate acestea înăspresc nemaiauzit mizeria maselor țărănești și creează condițiile preliminare pentru avîntul la luptă în timpul apropiat al maselor largi ale țărănimii exploatate.

c) În regiunile ocupate, această politică de jaf a guvernului este completată de asuprirea națională în creștere (concedierea muncitorilor, a funcționarilor și a învățătorilor neromîni în primul rînd). Ațîțarea turbată a urii naționaliste huliganice a bandelor gărzii de fier și întărirea calomniilor antisovietice, — toate acestea reprezintă încercarea de a înăbuși mișcarea revoluționară în creștere, care este îndreptată contra dictaturii burghezo-moșierești, și de a slăbi frontul unic de luptă în creștere al muncitorimii de toate naționalitățile.

Toate acestea dictează cu și mai multă tărie partidului nostru îndeplinirea sarcinilor sale ca organizator și conducător al maselor muncitoare ale naționalităților asuprite în lupta lor contra asupririi, pentru drept de autodeterminare pînă la despărțirea de stat.

Guvernul național-țărănesc, introducînd starea de asediu, în ciuda întregii palavrageli înșelătoare că venirea lor la putere înseamnă „restabilirea democrației" etc..., s-a arătat în fața maselor largi, așa cum a arătat la început P.C.R., ca un guvern al dictaturii burghezo-moșierești înăsprite, iar starea de asediu a mărit importanța militarilor în viața politică a țării.

Partidul trebuie să ducă lupta de înlăturare a stării de asediu, pentru dreptul proletariatului la asociere, adunare, presă, libertatea străzii etc...

Sprijinindu-se pe activitatea crescîndă a maselor și pe conștiința lor revoluționară în creștere, partidul trebuie să continue să realizeze aceste drepturi prin lupta de masă împotriva închiderii sălilor, a sindicatelor și pentru deschiderea acestor localuri cu de la sine putere, convocarea mitingurilor și adunărilor în fabrică, transformîndu-le în demonstrații de stradă etc...

7. Lupta contra „programului" clasei stăpînitoare din Romînia și a cămătarilor străini, programul „asanării" Romîniei burghezo-moșierești pe seama înăspririi turbate a exploatării și asupririi, trebuie să ducă la zădărnicirea acestui program, trebuie să se dezvolte în lupta pentru guvernul muncitoresc-țărănesc.

Se tipărește după textul broșurii apărute în editura P.C.R. în 9 februarie 1933
Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. Ab. XVII —4, Inv. 620

42

PROPUNERILE C.C. AL P.C.R. DIN 3 APRILIE 1933 PENTRU INCHEIEREA FRONTULUI UNIC DE LUPTĂ AL CLASEI MUNCITOARE

Tovarăşi !

Clasele stăpînitoare din Romînia au trecut la o nouă ofensivă turbată contra drepturilor elementare politice şi economice şi contra cuceririlor maselor muncitoare. Aşa-zisul „plan de asanare a Romîniei“, elaborat la Geneva, nu-i altceva decît un complot al unui pumn de exploatatori romîni şi francezi contra majorităţii covîrşitoare a poporului muncitor din Romînia. Guvernul capitaliştilor şi boierilor, guvernul agenţilor cămătarilor străini, cu ajutorul de fapt al tuturor partidelor burgheze, a început aplicarea acestui plan. Guvernul a scăzut din nou salariile muncitorilor, deja scăzute de atîtea ori şi care şi aşa erau cele mai scăzute din Europa. El scade salariile funcţionarilor publici şi pensiile pensionarilor. El aruncă în stradă zeci de mii de muncitori din întreprinderile statului, de mici funcţionari, de învăţători. Se scad salariile minerilor şi metalurgiştilor de la Reşiţa. Guvernul închide şcoli, spitale, cămine, laboratoare, aruncînd astfel ţara, şi aşa înapoiată, în întunericul evului mediu. El ridică din nou birurile sub care geme ţărănimea muncitoare şi legiferează stoarcerea sălbatică a lor. După doi ani de făgăduieli mincinoase cu

Proletari din toate ţările, uniţi-vă !

COMITETUL CENTRAL AL
PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

către COMITETELE REGIONALE SI LOCALE ALE PARTIDULUI SOCIAL-DEMOCRAT DIN ROMANIA !
către COMITETELE REGIONALE SI LOCALE ALE PARTIDULUI SOCIALIST MUNCITORESC INDEPENDENT !
către DELEGATII LA CONGRESUL PARTIDULUI SOCIAL-DEMOCRAT !
către TOTI MUNCITORII SOCIAL-DEMOCRATI !

Aprilie 1933

EDITURA
COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

Propunerile C.C. al P.C.R. pentru realizarea frontului unic de acţiune, adresate organizaţiilor social-democrate şi muncitorilor social-democraţi, apărute ilegal în broşură în editura C.C. al P.C.R. în aprilie 1933.

conversiunea datoriilor ţărăneşti, guvernul, împlinind dorinţa bancherilor, păşeşte din nou la stoarcerea datoriilor de la mica ţărănime prin mijlocul execuţiilor silite.

Nu-s bani pentru sutele de mii de şomeri flămînzi, pentru ajutorarea ţăranilor sinistraţi şi înfometaţi, căci se cheltuiesc miliarde de lei — de două ori mai mult ca înainte de război — pentru pregătirea unui nou război, căci miliardele de lei sînt necesare pentru plata către bancherii străini a dobînzilor la împrumuturile de război, căci miliarde de lei se cheltuiesc pentru subvenţionarea băncilor, a moşierilor, pentru întreţinerea curţii regale şi a camarilei de la curte.

Ca să înăbuşe orice împotrivire a maselor muncitoare de la oraşe şi sate contra acestui plan tîlhăresc, guvernul a proclamat starea de asediu. Au fost dizolvate şi interzise toate organizaţiile care apără cu adevărat interesele maselor muncitoare. Legea Mîrzescu, înăsprită acum de către parlament, prevede pedepse aspre nu numai pentru activitatea revoluţionară, ci şi pentru faptul de a avea convingeri.

Lupta eroică a muncitorilor din petrol şi de la Atelierele C.F.R., a acestor detaşamente înaintate ale proletariatului, a acestor luptători de avangardă contra planului tîlhăresc, a luptătorilor plini de abnegaţie contra stării de asediu, a fost înăbuşită cu o cruzime nemaipomenită... Mii de muncitori au fost aruncaţi în temniţă.

Masele muncitoare cele mai largi simt tot mai limpede că alianţei capitaliştilor şi moşierilor e nevoie să i se opună alianţa de luptă a muncitorilor şi ţăranilor, că frontului unic al reacţiunii să i se opună frontul unic al tuturor exploataţilor şi asupriţilor.

Partidul Comunist din Romînia a luptat totdeauna pentru frontul unic al muncitorilor. El nu numai că a chemat muncitorimea la front unic şi s-a declarat gata să se bată cot la cot alături de orice organizaţie care vrea să apere în realitate interesele maselor muncitoare, ci şi în practică, în activitatea sa, Partidul comunist a creat acest front unic. Lupta eroică a muncitorilor de la Atelierele C.F.R. şi de la petrol — cele mai mari lupte de pînă acum ale proletariatului din Romînia — a fost condusă de comitetele largi de acţiune, alese în chip liber de întreaga masă a muncitorilor, şi a înfăţişat un model minunat de front unic al proletariatului, creat pentru apărarea intereselor sale.

De aceea şi acum — cînd Internaţionala Comunistă, în faţa reacţiunii fasciste crescînde şi a ofensivei capitalului din toate ţările, şi înainte de toate în Germania hitleristă, face încă o încercare de a crea frontul unic al proletariatului în cadrul internaţional — Partidul Comunist din Romînia se adresează tuturor comitetelor, atît al partidului social-democrat şi socialist-independent cît şi al noii disidenţe (grupa Popovici), cu propunerea de a crea fără întîrziere un front unic de luptă pentru următoarele revendicări de căpetenie ale maselor muncitoare din Romînia :

1) Contra oricăror represalii şi pedepse faţă de eroicii muncitori de la Atelierele C.F.R.-Griviţa, pentru eliberarea imediată a muncitorilor arestaţi, pentru reprimirea la lucru a tuturor muncitorilor concediaţi de pe urma grevei, pentru acordarea de pensii familiilor celor ucişi şi răniţi.

2) Contra stării de asediu, contra dizolvării organizaţiilor muncitoreşti şi contra terorii de masă, pentru dreptul muncitorilor la grevă, de organizare, de întrunire, de presă, pentru eliberarea imediată a tuturor condamnaţilor politici.

3) Contra oricărei scăderi de salarii şi pensii, pentru mărirea lor potrivit cu scumpirea traiului, pentru anularea scăderilor anterioare ale salariilor, lefurilor şi pensiilor, contra oricărei lungiri a zilei de muncă, contra oricărei sporiri a normelor de muncă.

4) Pentru ajutorul imediat şi permanent tuturor şomerilor de la oraşe şi sate, în forma unui minim de existenţă pe socoteala statului şi patronilor.

5) Pentru recunoaşterea comitetelor de fabrică.

6) Pentru anularea tuturor datoriilor către bănci şi cămătari particulari, care apasă asupra micii ţărănimi şi a micilor meseriaşi...

8) Contra concedierii muncitorilor, funcţionarilor şi învăţătorilor pentru că nu sînt romîni, pentru reprimirea imediată a celor concediaţi.

9) Contra exproprierii de pămînt a micilor ţărani în folosul coloniştilor în ţinuturile ocupate.

10) Pentru acceptarea propunerilor sovietice de pace cu privire la pactul de neagresiune.

Înfăptuirea acestor revendicări e posibilă numai pe calea luptei de masă.

Pentru a organiza această luptă, pentru a contrapune ofensivei capitaliştilor şi moşierilor frontul unic al maselor este nevoie :

1) a păşi în toate fabricile, schelele, minele, atelierele la crearea de comitete de front unic, reprezentînd întreaga masă muncitoare, fără deosebire de partid, de orientare sindicală sau de convingere politică şi care să organizeze şi să conducă toate acţiunile şi lupta maselor. Tot astfel de comitete trebuie create la sate şi pe moşii ;

2) a păşi la organizarea de greve acolo unde se scad sau au fost scăzute salariile muncitorilor şi funcţionarilor, unde se măreşte sau s-a mărit ziua de lucru, sau unde se pregătesc concedieri de muncitori şi ţărani;

3) a începe fără întîrziere lupta contra stării de asediu, a arestărilor, prin organizarea de mitinguri de masă, de demonstraţii de stradă, de greve de protest etc.;

4) a păşi la organizarea ajutorării imediate a familiilor muncitorilor ucişi, răniţi şi arestaţi;

5) a crea fără întîrziere în toate fabricile, uzinele, schelele şi minele, precum şi pe moşii şi la sate, grupe de autoapărare muncitorească şi ţărănească, subordonate comitetelor de front unic, care să apere organizaţiile muncitoreşti şi ţărăneşti, demonstraţiile lor etc. de violenţele şi samavolniciile autorităţilor şi ale detaşamentelor fasciste.

Ziua de 1 Mai trebuie să fie o zi de luptă, de grevă politică şi de demonstraţii de stradă ale proletariatului şi ale maselor muncitoare pe această platformă a frontului unic.

Comitetul Central al Partidului Comunist din România se adresează cu această propunere către toate comitetele şi organizaţiile social-democrate şi socialist-independente şi către toţi delegaţii la congresul partidului social-democrat, căci Comitetul executiv social-democrat a declarat şi a dovedit în faţa proletariatului întreg nu numai în vorbe, ci şi prin faptele sale, că el nu vrea lupta contra burgheziei şi contra guvernului, că el nu vrea frontul unic cu muncitorii revoluţionari şi cu Partidul Comunist din România.

În timpul luptelor duse de petroliştii din Valea Prahovei şi de muncitorii din Atelierele C.F.R.

de la 28 ianuarie—2 februarie pentru apărarea revendicărilor lor economice, în timpul luptelor eroice duse de muncitorii clujeni, ieşeni, prahoveni şi bucureşteni, în frunte cu ceferiştii de la Atelierele C.F.R.-Griviţa, în zilele de 13—16 februarie contra stării de asediu şi terorii de masă, în timpul acestor lupte toate clasele şi toate partidele politice, aşa cum se întîmplă totdeauna în momentul luptelor mari de clasă, au fost silite să-şi arate adevărata lor faţă. Comitetul executiv al partidului social-democrat nu numai că nu a sprijinit această luptă, dar el s-a ridicat în front unic cu călăii contra muncitorilor care luptau în front unic.

Organul social-democrat „Volkswille“ şi organul partidului socialist independent „Tînărul proletar“, de la sfîrşitul lui ianuarie au prevenit autorităţile de lupta pe care o pregăteau comuniştii, adică lucrară ca denunţători şi informatori ai magnaţilor petrolişti şi ai guvernului.

Cînd izbucnise lupta muncitorilor petrolişti şi ceferişti, Comitetul executiv social-democrat, în frunte cu Mirescu, a îndemnat în declaraţiile şi în comunicatele sale oficiale la încetarea luptei, la spargerea ei, adică a lucrat ca trădător de grevă. El a înfierat în acelaşi timp această luptă ca „anarhistă“ şi ca o „mişcare extremistă“, adică a pregătit moraliceşte şi politiceşte terenul pentru introducerea stării de asediu, a uşurat guvernului proclamarea ei, care a şi urmat cîteva zile după aceea. Lupta eroică a muncitorilor de la Griviţa contra stării de asediu şi a urgiei terorii de masă, luptă organizată şi condusă pe baza celei mai largi democraţii proletare de către organele alese ale frontului unic proletar, luptă care a dat la iveală nu numai eroism, ci şi o înaltă conştiinţă politică, — această luptă Comitetul executiv al partidului

social-democrat a încercat s-o prezinte ca o luptă pentru „organizații inexistente", ca o luptă organizată de „agenți provocatori".

Prin această provocare politică, Comitetul executiv al partidului social-democrat a vrut să dezorganizeze frontul muncitorilor și a ușurat călăilor treaba lor sîngeroasă.

In momentul cînd asupra partidului nostru se năpustise ura burgheziei și cea mai furioasă teroare, un membru al Comitetului executiv al partidului social-democrat, Ilie Moscovici, în articolul lui „Reclamă pentru comuniști", învinovățește burghezia că ea nu luptă destul de hotărît și intensiv contra comuniștilor, iar Comitetul executiv al partidului vostru, muncitori social-democrați, își termină manifestul asupra băii de sînge de la București, îndreptat nu contra călăilor clasei muncitoare, ci contra comuniștilor, cu lozinca : „Jos bolșevismul !". Aceasta e tocmai lozinca ce unește astăzi laolaltă întreaga reacțiune din Romînia, este lozinca cu care guvernul își acoperă și îndreptățește toate sălbăticiile. Aceasta e platforma politică a frontului unic al tuturor forțelor contrarevoluționare din Romînia.

Noi însă nu credem, nu vrem să credem că aceasta a fost și platforma tuturor organizațiilor partidului social-democrat și a muncitorilor social-democrați. De aceea ne adresăm către ei cu propunerea organizării luptei comune. Noi ne adresăm către organizațiile locale și către delegații la congres și pentru motivul că există două comitete executive paralele social-democrate (ai căror fruntași respectivi, Mirescu, pe de o parte, și Moscăuțeanu, de alta, se învinovățesc reciproc că stau în slujba siguranței, că predau pe comuniști poliției și că primesc bani de la guvern), precum

și pentru motivul că fiecare din aceste comitete executive contestă celuilalt dreptul de a reprezenta partidul social-democrat și convoacă congrese proprii separate.

Comitetul Central al Partidului Comunist din Romînia declară că, dacă organizațiile social-democrate primesc propunerea noastră, dacă ele vor împlini cinstit condițiile acordului încheiat cu Partidul Comunist din Romînia și vor lupta într-adevăr pentru interesele maselor muncitoare, atunci partidul nostru se va abține pe timpul luptei comune de la atacuri împotriva lor. Dar în același timp Comitetul Central al Partidului Comunist din Romînia declară că orice încercare de manevre ipocrite, de bețe în roate, de sabotaj al frontului unic, pe care masele muncitorești îl cer, și de sabotare a luptei muncitorilor, noi le vom înfiera și demasca cu toată vigoarea și fără cruțare.

Comitetul Central al Partidului Comunist din Romînia se adresează tuturor muncitorilor, țăranilor, funcționarilor, fără deosebire de partid și de orientare sindicală, și îi invită ca, fără să mai aștepte rezultatul tratativelor dintre comitetele de partid și independent de pozițiile pe care partidul social-democrat le va lua, să pășească pe urmele eroicilor muncitori din Atelierele C.F.R. și din regiunea petroliferă și să ia peste tot în mîinile lor opera de creare a frontului unic — în uzine, pe schele, în mine, la ateliere, la sate și pe moșii —, să pornească neîntîrziat la organizarea lui.

Fiecare zi pierdută este un cîștig în folosul dușmanilor clasei muncitoare.

Din inițiativa organizațiilor sindicale revoluționare din Polonia, Germania și Italia, urmează să se țină în aprilie un congres antifascist euro-

pean. La acest congres trebuie să fie reprezentată şi clasa muncitoare din Romînia, care luptă eroic contra reacţiunii şi terorii.

Muncitori social-democraţi, luaţi parte la adunările unde se vor alege delegaţi pentru acest congres!

Jos călăii muncitorilor!

Jos ofensiva capitalului şi a fascismului!

Jos starea de asediu!

Jos duşmanii şi sabotorii frontului unic!

Trăiască frontul unic de luptă al proletariatului!

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA

Se tipăreşte după textul broşurii apărute în editura P.C.R. în aprilie 1933
Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. Ib. XVII-5

—★—

Proletari din toate ţările,uniţi-vă

VALUL REVOLUŢIONAR DIN ROMANIA

şi

SARCINILE PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMANIA

Invăţăturile luptelor din Februarie 1933
ale proletariatului ceferist şi petrolist

-.-.-

DESPRE SARCINILE IN MUNCA SINDICALA

DUPA EVENIMENTELE DIN FEBRUARIE

-.-.-

Hotăririle Şedinţei Plenare
a C.C.al PCR dela începutul
lunei Mai 1933

Coperta broşurii conţinînd hotărîrile şedinţei plenare a C.C. al P.C.R. de la începutul lunii mai 1933, apărută ilegal în editura P.C.R.

43

VALUL REVOLUŢIONAR DIN ROMÎNIA ŞI SARCINILE PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA *

Invăţăturile luptelor din februarie 1933 ale proletariatului ceferist şi petrolist

In lumina luptelor din februarie ale detaşamentelor înaintate ale proletariatului romîn s-a evidenţiat cu o putere deosebită că în Romînia — prin adîncirea continuă a crizei economice şi financiare şi ascuţirea excepţională a contrazicerilor de clasă, ce se exprimă prin creşterea luptei revoluţionare a maselor şi prin regrupări permanente ale guvernelor — cresc în tempo grăbit premisele crizei revoluţionare. In acelaşi timp, sub cea mai crîncenă teroare şi stare de asediu, creşte rolul Partidului comunist ca organizator şi conducător al luptei de masă a proletariatului.

I

Criza economică adîncă a Romîniei capitalisteboiereşti, care îşi găseşte expresia cea mai concentrată şi izbitoare în falimentul de fapt al finanţelor statului, se lărgeşte şi se ascute. Unele concesiuni ale creditorilor străini, cumpărate cu preţul stabilirii controlului direct al agenţilor capitalului financiar francez — control ce intră adînc în toate domeniile vieţii economice şi politice din ţară —, nu numai că nu pot să învingă criza, dar

* *Hotărîrile C.C. al P.C.R. din mai 1933.*

nici măcar să atenueze criza finanțelor de stat. Adîncirea crizei economice internaționale, lupta înăsprită pentru piețe de desfacere și mai cu seamă reducerea simțitoare a exportului în Germania, ca rezultat al politicii comerciale a guvernului hitlerist, vor duce și mai departe la o înăsprire a crizei din Romînia. „Planul de asanare", elaborat la Geneva de către comitetul financiar al Ligii Națiunilor pentru garantarea plăților împrumutului extern — care se reduce la scăderea bruscă a cheltuielilor statului și comunelor — lovește puternic toate păturile muncitoare și nevoiașe din Romînia. El duce direct la creșterea șomajului, la creșterea scumpetei, la îngreuiarea sarcinilor impozitelor, la exproprierea pămîntului țărănesc de către capitalul cămătăresc și la o mare restrîngere a instrucțiunii publice și a ocrotirilor sociale, aruncînd țara, atît de înapoiată, în condiții medievale. Realizarea acestui plan ridică cele mai largi mase populare contra statului și claselor stăpînitoare și duce inevitabil la lărgirea mai departe și la ridicarea mișcării revoluționare de la sate și orașe. Refluxul relativ al mișcărilor revoluționare țărănești din ultimul timp, în comparație cu a doua jumătate a anului 1931, care se datorește opririi execuțiilor pentru datorii, legilor amăgitoare de conversiune și încetării de fapt a încasării impozitelor în regiuni întregi, în urma realizării planului „de asanare" va fi urmat de o nouă ridicare a valului de lupte țărănești.

Scăderea salariilor și concedierile în masă ale funcționarilor de stat stîrnesc o fierbere adîncă în sînul lor și zdruncină aparatul de stat. Corupția extraordinară ce se întinde în straturile de sus ale administrației și militarilor și întărirea rolului camarilei putrezite în viața de stat devin factori politici indicatori ai stării de criză. Amenințați de masele ce se revoluționarizează și zbătîndu-se în mrejele contrazicerilor de nerezolvat, partidele burgheze, și în primul rînd cel național-țărănist și social-democrat, trec printr-o criză adîncă. Realizarea „planului de asanare" din Geneva înăsprește contrazicerile în sînul lagărului burghez, întrucît el atinge interesele industriei grele (de război) romînești în favoarea celei străine.

Înăsprirea contrazicerilor în sînul lagărului imperialist și descompunerea mai departe a sistemului din Versailles — ce complică situația internațională a Romîniei — fac ca ea să mărească greutatea cheltuielilor de război — atît de mari și fără aceasta —, iar creșterea contrazicerilor interne și a mișcării revoluționare silește clasele stăpînitoare să caute ieșire în aventuri de război, și în special contra Ungariei și Uniunii Sovietice.

II

Dezvoltarea luptei de clasă din Romînia în ultimele luni, a cărei expresie supremă au fost luptele de baricadă din București, se caracterizează:

a) printr-o creștere vijelioasă a mișcării revoluționare proletare, în special prin intrarea în luptă a unuia dintre cele mai mari detașamente proletare: al petroliștilor, rămas pînă acum în urmă; prin întărirea rolului conducător al proletariatului ceferist, ca și printr-o creștere a mișcării păturilor largi ale micii burghezii (învățători, funcționari, pensionari, foști luptători);

b) prin lichidarea rămînerii în urmă a mișcării revoluționare din Vechiul Regat. Luptele petroliștilor din Valea Prahovei, luptele de baricade din București, luptele ceferiștilor din Iași, Galați, ca

și desfășurarea unei largi mișcări antirăzboinice, — toate acestea au pus Vechiul Regat în fruntea frontului revoluționar din Romînia;

c) prin întărirea însemnată a rolului partidului ca organizator și conducător al mișcării proletare, prin pătrunderea partidului în sînul păturilor de intelectuali și prin creșterea însemnată a influenței și autorității partidului în masele largi muncitoare și nevoiașe.

III

Trăsăturile caracteristice ale luptelor proletare în perioada din vara anului 1932 pînă în februarie 1933 (pielarii în Oradea și Cluj; textiliștii din Timișoara, București, Iași; muncitorii din portul Ismail) sînt:

a) Lupta care a pornit de la apărarea contra încercării sau amenințării cu scăderea salariilor s-a transformat repede în lupta pentru mărirea lor, pentru o serie de alte revendicări economice și pentru cerințe politice, iar în același timp mijloacele de luptă trec de la greva simplă parțială la greve politice de masă, care cuprind o serie de întreprinderi și raioane, ca și la alte forme de luptă, pînă la lupte de baricade.

b) Organizarea independentă de către partid și sindicatele revoluționare a tuturor luptelor celor mai importante pe baza frontului unic de jos și conducerea lor prin comitete largi de acțiune, alese de mase, împotriva acțiunii sindicatelor reformiste și a social-democrației, atît a celei oficiale cît și a celei așa-zise independente.

c) Folosirea experienței luptelor din alte țări de către partid; aplicarea cu succes și dezvoltarea metodelor și formelor noi de luptă de către organizațiile de partid și masele înseși: greva combinată cu ocuparea întreprinderii și demonstrațiile de stradă de masă în sprijinul greviștilor; greva combinată cu marșul asupra centrului administrativ; trimiterea din partea centrelor C.F.R. și a altor întreprinderi și de către șomeri de delegați și brigăzi pentru luarea legăturilor cu alte detașamente ale proletariatului și atragerea lor de fapt în lupta comună; organizarea pichetelor de grevă de masă și, ca un succes deosebit de important, a gărzilor de masă de autoapărare.

Toate aceste elemente și-au găsit expresia cea mai izbitoare și deplină în luptele din februarie ale muncitorilor de la Atelierele C.F.R. din București, Cluj, Iași și ale petroliștilor din Valea Prahovei.

IV

Insemnătatea politică a luptelor muncitorilor petroliști și ale celor din Atelierele C.F.R. în prima perioadă a mișcării din februarie (28/I—2/II) contra atacului capitaliștilor și statului asupra salariilor lor, ca și contra concedierilor în masă constă în faptul că aceste lupte au fost o lovitură puternică împotriva așa-zisului „plan de asanare economic" al Romîniei capitaliste-moșierești, elaborat la Geneva sub dictatul bancherilor francezi.

Importanța politică a luptelor din 13—16 februarie, a luptelor de baricadă din București, a grevei generale politice din Cluj și a luptei de masă pentru stăpînirea străzii, a grevei politice a muncitorilor din Atelierele C.F.R. din Iași și a petroliștilor de la „Astra-romînă", cea a demonstrațiilor de stradă și a ciocnirilor din Mediaș, Oravița și alte localități este următoarea: atunci cînd

clasele stăpînitoare au trecut la ofensiva politică, pentru a realiza planul lor jefuitor cu ajutorul stării de asediu și al dictaturii militare, detașamentele proletare de avangardă, în frunte cu eroicii muncitori de la Atelierele C.F.R.-Grivița, susținuți de către proletariatul din București, Cluj, Iași și din alte orașe, la chemarea Partidului Comunist din Romînia și a sindicatelor revoluționare (rezoluția conferinței a 5 centre C.F.R. despre lupta contra stării de asediu), au trecut la contraofensivă, arătîndu-se ca luptători pentru drepturile politice și libertatea nu numai a proletariatului (cerința eliberării delegaților arestați, a recunoașterii comitetelor de fabrică și a sindicatelor dizolvate etc.), dar și a întregii muncitorimi din Romînia (cerința desființării stării de asediu în general, a eliberării tuturor celor arestați, a restabilirii tuturor organizațiilor revoluționare dizolvate).

V

Luptele din februarie, care s-au terminat cu înăbușirea sîngeroasă a proletariatului, care a dat dovadă de curaj și de sacrificiu fără seamăn, lăsînd pe cîmpul de luptă morți, răniți, prizonieri, reprezintă una din cele mai mari etape în dezvoltarea mișcării revoluționare din Romînia. Victoria dictaturii burghezo-moșierești asupra maselor proletare, prin împușcarea muncitorilor greviști, n-a întărit, ci a contribuit la zdruncinarea bazelor acestei dictaturi ; iar înfrîngerea muncitorilor în lupta deschisă n-a slăbit, ci a întărit poziția proletariatului în lupta revoluționară din ce în ce mai aprigă.

In zilele după asaltul sîngeros contra Atelierelor C.F.R. din București au continuat acțiunile de

luptă de masă pe stradă. Luptele de baricadă ale proletariatului din București au trezit cele mai înapoiate straturi ale muncitorimii ; ele au îmbogățit toată mișcarea revoluționară cu metode și forme noi de luptă de masă, aplicate pentru prima oară, pînă la elementele războiului civil deschis (fraternizarea cu armata ; întrebuințarea curentului electric în luptele de baricadă ; stropirea jandarmilor și a armatei cu apa fierbinte din cazanele fabricii etc.); ele au demascat în ochii maselor largi fața adevărată a tuturor claselor și partidelor, și în special fața social-democrației, care a făcut front unic cu călăii clasei muncitoare ; ele au stabilit o legătură strînsă de sînge între masele muncitorești și Partidul comunist, conducătorul lor în luptă.

Aceste lupte au lovit puternic în sprijinul principal al dictaturii burghezo-moșierești din sînul clasei muncitoare, în social-democrație, ca și în sprijinul ei principal la sate, în național-țărăniști. Sub influența rolului social-democrației, care s-a evidențiat prin evenimentele din februarie, criza internă din sînul ei — provocată prin restrîngerea bazei ei de masă în sînul proletariatului (pierderea de către social-democrați a 40% din voturi în alegerile din Transilvania industrială ; schimbarea vechii denumiri a organului central — „Socialismul" — în „Lumea nouă", cu ștergerea lozincii : „Proletari din toate țările, uniți-vă !") — a luat forma unei spargeri deschise (constituirea grupei „de stînga" Popovici-Moscăuțeanu, a comitetului central paralel și convocarea congresului paralel). Totuși, social-democrații își mai păstrează influența asupra unor detașamente importante ale clasei muncitoare, în special asupra muncitorilor din industria de război, a minerilor și muncitorilor din porturi, și și-au lărgit influența lor în sînul țără-

nimii muncitoare şi al micii burghezii orăşeneşti.

Evenimentele din februarie au grăbit procesul restrîngerii bazei de masă a naţional-ţărăniştilor (semnificative sînt alegerile comunale din Cluj în martie 1933, unde naţional-ţărăniştii au pierdut 75% din voturi, şi ieşirea deschisă a tineretului naţional-ţărănist contra aripii conducătoare guvernante a partidului), au întărit destrămarea în sînul vîrfurilor partidului şi lupta dintre vaidişti şi manişti, care ameninţă cu spargerea.

S-a înăsprit starea crizei permanente în sînul guvernului (4 cabinete în timp de 7 luni), sînt în pregătire regrupări bruşte politice în sînul claselor guvernante.

Procesului descompunerii sprijinului de masă al dictaturii burghezo-moşiereşti, în special în urma evenimentelor din februarie, îi corespunde în lagărul revoluţionar creşterea rolului proletariatului ca hegemon al tuturor exploataţilor şi creşterea de netăgăduit a influenţei şi autorităţii avangărzii proletariatului — Partidul Comunist din Romînia.

Totuşi, trebuie subliniat faptul că masele care pleacă de la social-democraţi şi naţional-ţărănişti sînt atrase parţial de către partidele opoziţioniste burgheze — liberalii, Lupu şi cuziştii — şi că, o dată cu demascarea cu succes a rolului contrarevoluţionar al acestor partide, Partidul comunist trebuie, în lupta sa pentru mase, să îndrepte lovitura principală contra social-democraţilor şi naţional-ţărăniştilor, care continuă să rămînă sprijinul principal al burgheziei în sînul acestor mase.

VI

Luptele din februarie au constituit un control şi o confirmare a justeţei liniei partidului şi a Comitetului său Central, un control al capacităţii de

luptă a partidului şi al înfăptuirii de către el a sarcinilor puse de Congresul al V-lea. Ele au scos la iveală atît succesele cît şi slăbiciunile partidului.

Aceste lupte au arătat întărirea legăturilor partidului cu proletariatul industrial; o întărire însemnată a partidului în sînul maselor muncitoare din Atelierele C.F.R. şi restabilirea organizaţiei de partid printre petrolişti; întărirea influenţei partidului în sînul textiliştilor şi pielarilor; unele succese, deşi cu totul neîndestulătoare, ale activităţii printre muncitorii din porturi; întărirea mişcării revoluţionare sindicale, în special cucerirea celor mai importante secţii ale sindicatelor reformiste la C.F.R. şi întărirea altor curele de transmisie de la partid la mase (A.M.R., M.O.P.R., crearea comitetelor antirăzboinice); realizări însemnate în ceea ce priveşte învingerea metodelor înrădăcinate ale unei munci de propagandă abstractă, şi în special succese în aplicarea tacticii frontului unic de jos pentru pregătirea şi realizarea luptei de masă; folosirea mult mai largă şi pricepută — în ciuda terorii înăsprite — a posibilităţilor legale, mai cu seamă în domeniul presei, al mişcării sindicale şi al mişcării antirăzboinice (o serie de organe legale la Bucureşti, Iaşi, Galaţi, Valea Prahovei, Transilvania etc.; ieşirea din ilegalitate a unui şir de sindicate şi organe, ca, de exemplu, Comitetul central de acţiune la C.F.R., şi lupta de mase pentru forme deschise ale mişcării sindicale; conferinţe deschise regionale şi pe ţară ale ceferiştilor; convocarea, fără a ţine seamă de starea excepţională, de comitete antirăzboinice şi de organe ale lor activînd deschis; convocarea de către ele a conferinţelor şi întrunirilor deschise, strîngerea a zeci de mii de adeziuni antirăzboinice etc.); învio-

rarea activității organizațiilor național-revoluționare și o oarecare lărgire — deși cu totul neîndestulătoare — a legăturilor cu masele țărănești (în special scoaterea organelor legale țărănești în limba romînă și ungară ; oarecare succese în alegerile generale și comunale, sprijinul activ din partea țăranilor dat luptelor muncitorilor din portul Ismail și ale pielarilor la Oradea), pătrunderea în sînul intelectualilor, în special în rîndurile intelectualilor romîni.

Față de aceste succese trebuie subliniat cu toată puterea că partidul continuă să rămînă în urmă într-o serie de sectoare proletare importante (metalurgiștii concernului militar U.D.R. ; minerii din Valea Jiului ; serviciul mișcării la C.F.R., muncitorii din port, în sînul cărora social-democrații continuă să mai păstreze influența lor hotărîtoare ; neglijarea completă a muncii partidului printre muncitorii agricoli). Partidul Comunist din Romînia n-a reușit încă să facă cotitura necesară în cele mai importante domenii ale muncii la sate, în mișcarea național-revoluționară, în A.M.I.

Una din problemele capitale ale partidului — a cărei rezolvare este sarcina cea mai importantă a Comitetului Central și a întregului partid — este starea sa organizatorică. Dacă compoziția sa socială s-a îmbunătățit ca urmare a creșterii în rîndurile sale a numărului muncitorilor din Vechiul Regat (restabilirea, după o întrerupere de ani de zile, a organizațiilor în bazinul petrolifer ; creșterea organizației de partid în sînul ceferiștilor și textiliștilor din Moldova și București, ca și în sînul textiliștilor din Cernăuți), numărul general al membrilor partidului, din cauza slăbirii organizațiilor din alte regiuni (Transilvania, Basarabia), rămîne cel vechi. Starea cadrelor mijlocii de partid și în special a cadrelor conducătoare rămîne cu mult în urma sarcinilor ce stau în fața organizațiilor de partid. Chiar cele mai bune comitete de partid nu reprezintă colective compuse din cei mai activi militanți locali. Aplicarea în viață a principiilor bolșevice ale muncii colective, ale controlului de jos și de sus, ale disciplinei politice și organizatorice de fier se izbesc la o parte din cadrele vechi de tradiții social-democrate încă nedezrădăcinate ale individualismului mic-burghez.

Aceste neajunsuri și slăbiciuni fundamentale ale partidului, semnalate de către Congresul al V-lea și pînă astăzi nelichidate complet, sînt piedica cea mai de seamă în calea desfășurării mișcării revoluționare și care în timpul primului val al luptelor din februarie au împiedicat lărgirea acestor lupte, în ciuda directivelor Comitetului Central, date la timp.

Afară de aceasta, în clipele hotărîtoare ale luptelor din februarie s-a făcut o greșeală tactică. Subaprecierea de către unele organizații de partid cît și de către o parte din conducerea partidului (Secretariatul Comitetului Central) a însemnătății politice a acestor lupte economice, în special a luptelor proletariatului de la C.F.R., subaprecierea capacității de manevrare a burgheziei, care a căutat prin concesii și făgăduieli făcute să dezorganizeze contraofensiva victorioasă a proletariatului, pentru a-și aduna forțele ; subaprecierea încordării revoluționare a situației și a capacității de luptă a maselor și lipsa unei linii consecvente pentru greva generală a ceferiștilor au dus la faptul că partidul n-a pus lozinca grevei generale, n-a știut să lărgească grevele muncitorilor din Atelierele C.F.R. într-o grevă generală și să atragă în mișcare pe funcționarii

statului ; au dus la faptul că burghezia a reușit vremelnic să înfrîneze prima contraofensivă, de o repeziciune și putere enormă, a proletariatului (28/I—2/II), pentru a trece la o nouă ofensivă împotriva lui și a introduce starea de asediu.

Trăsătura fundamentală a momentului actual din Romînia este zdruncinarea adîncă a vieții economice, a bazelor dictaturii burghezo-boierești și creșterea rapidă a avîntului revoluționar, coacerea precipitată a elementelor de criză revoluționară. Aceasta încă nu înseamnă existența unei situații nemijlocit revoluționare, dar asta inseamnă existența unei perioade ce se caracterizează prin ascuțirea și încordarea maximă a luptei de clasă, prin posibilitatea unor izbucniri revoluționare neașteptate, mai largi și mai vijelioase decît cele din februarie, care pot să devină începutul ciocnirilor hotărîtoare ale forțelor principale ale revoluției și contrarevoluției. O dată cu creșterea fricțiunilor dintre grupările răzlețe ale burgheziei și a dezorientării politice, sînt posibile — în fața pericolului revoluției în țară și sub presiunea puterilor imperialiste, cointeresate din punct de vedere economic și militar în păstrarea Romîniei burghezo-moșierești — încercări de consolidare, fie în forma de colaborare a celor mai mari partide burgheze, fie prin dictatura unuia din ele. Mersul mai departe al evenimentelor va depinde în mare parte de creșterea luptei revoluționare a proletariatului, de întărirea rolului său de hegemon în lupta maselor muncitorești de la țară și orașe, ca și de creșterea rolului conducător al Partidului comunist însuși, de activizarea, de capacitatea sa de luptă, de gradul său de organizare și de caracterul său de masă.

I

Sarcina de bază care stă în fața partidului, anume cucerirea de către el a majorității clasei muncitoare, cere partidului să-și lichideze rămînerea în urmă printre ceferiștii de la serviciul mișcării, printre muncitorii din porturi, metalurgiștii din industria militară, minerii care pînă astăzi stau sub înrîurirea hotărîtoare a social-democraților și a sindicatelor reformiste, ca și în sînul maselor de sute de mii de muncitori agricoli și forestieri, care sînt reazemul cel mai de seamă al partidului proletar la țară. Un punct slab rămîne munca de conducere a luptei șomerilor.

Partidul trebuie să ducă o linie consecventă pentru cucerirea muncitorilor care îi urmează pe social-democrați, prin demascarea sistematică, în lumina faptelor concrete, atît a aripii lor fățiș contrarevoluționare cît și, în special, a aripii lor „de stînga", prin aplicarea hotărîtă a tacticii de front unic pentru lupta concretă economică și politică, conform directivelor Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste și Comitetului Central al partidului, prin lărgirea legăturilor nemijlocite cu elementele care se revoluționarizează din sînul social-democrației, pentru pregătirea trecerii lor în masă în organizații revoluționare și în Partidul comunist. Starea de asediu, închiderea tuturor organizațiilor revoluționare de masă, și în special a sindicatelor revoluționare, pun în fața partidului sarcina de a desfășura mai departe lupta de masă contra dizolvării organizațiilor revoluționare profesionale, pentru restabilirea lor, pentru libertatea deplină de organizare a celor ce muncesc.

Hotărîrile plenarei din octombrie a Comitetului Central asupra necesității unei cotituri a partidului pentru desfășurarea activității celei mai energice în sînul sindicatelor reformiste de masă, și în special în sînul sindicatelor reformiste, hotărîri a căror aplicare s-a lovit pînă astăzi în rîndurile noastre de rezistența înrădăcinată cea mai dăunătoare, sînt acum mai de actualitate ca oricînd.

Munca intensificată în sînul tuturor organizațiilor de masă, și în primul rînd în sînul sindicatelor reformiste, în special al acelora care și-au păstrat un caracter relativ de masă (muncitori din porturi, mineri, metalurgiști, petroliști, ceferiști), nu numai că nu neagă, ci presupune lupta pentru păstrarea în unele ramuri industriale a sindicatelor dizolvate în forme nelegale, semilegale și altele.

Comitetele de fabrică și uzină, care s-au format în procesul luptelor din februarie, au jucat un rol mare în conducerea luptei, sînt apărate cu înverșunare de masă și au căpătat o popularitate enormă. Ele trebuie să devină una din formele fundamentale de organizare a maselor pe întreprinderi și lupta pentru ele trebuie desfășurată de partid cu toată energia.

II

În ciuda faptului că în revoluția burghezo-democratică din Romînia, care va trece în cea proletară, lupta revoluționară a țărănimii este una din forțele motrice de bază și că crearea alianței de luptă a muncitorilor și țăranilor sub hegemonia proletariatului este problema strategică hotărîtoare, munca partidului nostru la sate înaintează cu greu. Cu excepția Transilvaniei și, în parte, a Bucovinei și Dobrogei, partidul nu duce o muncă sistematică la țară pe baza nevoilor zilnice ale țărănimii, nu se pune în fruntea acestei lupte, care este exploatată de către partidele țărănești „de stînga" (în special „lupiștii"), se prezintă în fața țăranilor numai din cînd în cînd. Deosebit de slabă este munca partidului la țară în Vechiul Regat. Unul din izvoarele cele mai importante ale acestei slăbiciuni a partidului sînt concepțiile nelichidate de corporatism îngust, subaprecierea rolului mișcării țărănești pentru trecerea crizei economice în cea politică revoluționară.

În fața partidului stau cu toată amploarea lor problemele nerezolvate ce i s-au pus de către Congresul al V-lea, problema întăririi organizațiilor partidului și U.T.C.-ului la țară, problema creării sindicatelor de lucrători agricoli și forestieri, problema organizării comitetelor țărănești. Formarea celulelor la sate, inițiativa cea mai activă și munca acestor celule pentru crearea organizațiilor locale ale lucrătorilor agricoli, inițiativa celulelor, a sindicatelor de lucrători agricoli și a comuniștilor izolați pentru crearea, în special în momentul de pregătire a mișcărilor țărănești, a comitetelor largi țărănești, care să cuprindă sărăcimea și țăranii mijlocași, vor crea la țară baza organizatorică pentru consolidarea alianței muncitorilor și țăranilor. Numai cu această condiție partidul va putea să desfășoare lupta pentru ca masele ce pleacă de la partidul național-țărănesc în descompunere să nu fie prinse în mrejele grupurilor țărănești demagogice, de seama lupiștilor, a cuziștilor și a liberalilor, care s-au întărit la țară. În special comitetele țărănești trebuie să devină forma de organizare în care trebuie cuprinse elementele revoluționare ce se desprind de la național-țărăniști.

III

Rolul mişcării naţional-revoluţionare ca aliat al luptei proletariatului, împreună cu mişcarea revoluţionară ţărănească, cu care se împleteşte în regiunile ocupate, desigur că va creşte pe măsura apropierii dezlegării revoluţionare. Necesitatea unei munci zilnice intense a partidului pentru sprijinirea luptei naţional-revoluţionare este dictată în momentul de faţă de întreaga situaţie de ascuţire a crizei sistemului de la Versailles, de orgia turbată a imperialismului şi şovinismului romînesc. De aceea, în faţa partidului în momentele de faţă stau sarcinile practice următoare:

Accelerarea creării mişcării naţional-revoluţionare ungare, care este în pregătire în Transilvania şi care... se va opune influenţei partidului burghez ungar. De a da sprijinirea cea mai activă pentru transformarea „Vizvoleniei“ în organizaţie cu adevărat de masă a ţărănimii ucrainene din Bucovina ocupată şi a „DRO“-ului în organizaţie de masă a populaţiei muncitoare bulgare din Dobrogea, asigurînd în acelaşi timp munca organizatorică în mijlocul maselor turceşti din Dobrogea.

Faţă de organizaţiile ilegale naţional-revoluţionare („Vizvolenie“, „DRO“), partidul trebuie să lucreze la crearea formelor legale deschise pentru activitatea lor (legale, semilegale, ţinînd seama de siguranţa cadrelor conducătoare).

IV

Este necesară o cotitură hotărîtă în ceea ce priveşte munca partidului în mijlocul păturilor micburgheze de la oraşe — funcţionarii şi meseriaşii. În afară de interesele lor zilnice de ordin economic,

partidul să întrebuinţeze influenţa cîştigată şi legăturile cîştigate în urma mişcării antirăzboinice (congresul din Amsterdam etc.) pentru munca permanentă înăuntrul organizaţiilor învăţătorilor, funcţionarilor, pensionarilor şi mai cu seamă în legătură cu coacerea spargerii în sînul acestor pături (congresul din martie a. c. al învăţătorilor).

V

Situaţia maselor de soldaţi, ca şi folosirea lor tot mai des împotriva muncitorilor — mai cu seamă că în ultimele lupte au avut loc şovăieli serioase în rîndurile armatei — cer întărirea din ce în ce mai mare a muncii în armată. Introducerea soldaţilor în fabrici şi Atelierele C.F.R. trebuie întrebuinţată în modul cel mai larg de către partid şi toate organizaţiile revoluţionare pentru agitaţia revoluţionară. Munca A.M.I. trebuie să fie în mod corespunzător întărită.

VI

Pe tărîmul muncii organizatorice este necesar:

a) restabilirea legăturilor întrerupte cu organizaţiile care au fost distruse din cauza terorii de masă;

b) asigurarea creşterii rapide a numărului membrilor partidului prin recrutarea îndrăzneaţă atît în raioanele unde au avut loc ultimele lupte cît şi în acelea unde numărul membrilor a scăzut. Atenţie deosebită trebuie dată Bucureştiului, care este centrul politic al ţării;

c) din punct de vedere calitativ, asigurarea creşterii elementului proletar în partid, în special a mun-

citorilor din marea industrie, şi pătrunderea adîncă în uzine, mine şi Atelierele C.F.R.;

d) a da forma organizatorică reţelei de celule la sate, mai cu seamă în Vechiul Regat;

e) întărirea comitetelor regionale şi locale ale partidului prin cuprinderea în ele a elementelor proletare locale dintre activiştii cei mai buni;

f) luarea unui şir de măsuri pentru educarea şi întărirea calitativă a cadrelor;

g) întărirea rolului conducător al presei de partid, şi înainte de toate al organului central;

h) lărgirea şi întărirea aparatului tehnic ilegal;

i) în privinţa combinării muncii ilegale cu cea legală trebuie folosit avîntul general al maselor, desfăşurînd — cu toată starea de asediu — iniţiativa cea mai energică pentru a găsi posibilităţi şi metode de activitate deschisă pe tărîmul presei şi organizării.

VII

Tactica partidului trebuie să urmărească în momentul de faţă lărgirea luptelor economice şi politice. Organizînd luptele de masă ale muncitorilor, ţăranilor şi micii burghezii de la oraşe, pe baza nevoilor lor zilnice, în special contra scăderii salariilor, scumpetei traiului, şomajului, impozitelor jefuitoare, partidul trebuie să lege aceste lupte în modul cel mai strîns cu lupta contra stării de asediu, pentru drepturile politice ale maselor muncitoare, împotriva dictaturii militare, contra aventurilor imperialiste războinice şi pregătirii războiului antisovietic.

Partidul trebuie să ducă o luptă crîncenă pentru stăpînirea străzii, sfărîmînd barierele terorii şi

organizînd greve politice de masă, adoptînd linia spre greva generală, ţinînd seamă de experienţa şi învăţămintele luptelor din februarie contra stării de asediu.

Partidul trebuie să desfăşoare mai departe o mişcare de masă de solidaritate cu muncitorii eroici de la Atelierele C.F.R.-Griviţa, să mobilizeze masele cele mai largi pentru apărarea muncitorilor făcuţi prizonieri şi concediaţi, pentru ajutorarea familiilor celor ucişi, arestaţi, popularizînd pe larg luptele glorioase de baricade ale proletariatului bucureştean.

Intregul partid trebuie să studieze cu atenţie învăţămintele luptelor din februarie, atît din punct de vedere al tacticii greviste cît şi din acela al metodelor luptelor de stradă şi de baricadă, şi să le folosească în luptele noi ce vor urma.

Numai pe această cale, partidul, folosindu-se de noile evenimente din viaţa economică şi politică a ţării, va putea duce masele proletare, în fruntea aliaţilor lor — masele muncitoare de la ţară şi oraşe —, prin ciocniri din ce în ce mai mari şi mai largi, spre luptele hotărîtoare pentru putere, pentru dărîmarea monarhiei, a dictaturii burghezo-boiereşti, pentru guvernul revoluţionar muncitoresc-ţărănesc.

Sarcinile care stau în faţa Partidului Comunist din Romînia cer astăzi mai mult ca oricînd unitatea monolită a partidului, strîngerea rîndurilor sale în jurul Comitetului Central, pe baza liniei Internaţionalei Comuniste şi a partidului, cer o disciplină bolşevică de fier. Numai sub conducerea Partidului comunist unit şi capabil de luptă, proletariatul din Romînia va putea merge prin luptă de clasă din ce în ce mai crîncenă spre victoria definitivă.

Plenara Comitetului Central invită organele conducătoare să prelucreze pentru toate tărîmurile activităţii de partid directive concrete, pornind de la linia dată în această rezoluţie, ţinînd seama de situaţia de după luptele din februarie.

DESPRE SARCINILE ÎN MUNCA SINDICALĂ DUPĂ EVENIMENTELE DIN FEBRUARIE

În situaţia ruinării economice şi financiare mereu crescînde, a celei mai sălbatice terori şi împuşcări în masă, a introducerii stării de asediu şi dizolvării tuturor organizaţiilor revoluţionare în legătură cu evenimentele din februarie, care caracterizează creşterea vijelioasă a ridicării revoluţionare şi participarea făţişă a social-democraţiei la măsurile guvernului pentru înăbuşirea mişcării etc., în faţa organizaţiilor revoluţionare profesionale se pune una din cele mai importante sarcini urgente, sarcina reconstruirii din temelie a întregii munci, în conformitate cu noua situaţie.

Sarcinile fundamentale ale sindicatelor revoluţionare profesionale în această situaţie revoluţionară sînt:

I

Desfăşurarea largă şi conducerea tuturor formelor de luptă a muncitorilor şi şomerilor — în special a celei greviste — în jurul cerinţelor lor

zilnice; în primul rînd a ceferiştilor, petroliştilor, minerilor, metalurgiştilor... şi a funcţionarilor de stat, ţinînd seama în toată această muncă de învăţămintele evenimentelor din februarie şi aplicînd cele mai bune pilde de pregătire şi organizare a luptei (crearea organelor de masă de front unic — comitete de fabrică, comitete de grevă, comitete de acţiune, organizarea autoapărării de masă; trimiterea de delegaţi la alte întreprinderi etc.).

Pornind de la lupta contra terorii fasciste, contra stării de asediu, contra dizolvării sindicatelor de clasă şi a altor organizaţii muncitoreşti, pentru existenţa deschisă a sindicatelor, a comitetelor de fabrică etc., trebuie adoptată o linie hotărîtă în condiţiile ridicării generale a mişcării greviste, pentru organizarea grevelor politice de masă.

Lărgind lupta grevistă, organizînd greve de solidaritate, transmiţînd toate formele de luptă economică şi politică ale muncitorilor de la unele întreprinderi la celelalte, de la unele ramuri la celelalte, e necesar de a trece la forme de luptă din ce în ce mai ofensive.

Pregătirea şi desfăşurarea luptei greviste trebuie duse pe baza frontului unic şi a demascării şefilor social-fascişti ai sindicatelor reformiste, ghelerteriste şi ai altor sindicate, pe baza faptelor concrete ale trădării şi manevrelor lor de stînga.

La elaborarea cerinţelor zilnice, Sindicatele unitare şi O.S.R. * trebuie să ţină seama de cerinţele tuturor păturilor de muncitori şi şomeri, punînd pe primul plan lupta contra scăderii salariilor, pentru ridicarea lor, contra concedierilor, contra oricărei măsuri de naţionalizare, contra terorii în fabrică etc.

---

* Opoziţia sindicală roşie.

Desfăşurarea largă a mişcării şomerilor, legînd lupta lor cu lupta muncitorilor din întreprinderi.

O dată cu aceasta trebuie alese la adunările şomerilor, în primul rînd în centrele cu cele mai mari concentrări de şomeri, comitete, ca organe de luptă pentru cerinţele lor.

II

Mobilizarea neobosită a maselor la lupta contra dizolvării organizaţiilor revoluţionare sindicale, pentru restabilirea lor, organizarea maselor sindicale pentru păstrarea, întărirea şi lărgirea muncii sindicatelor dizolvate sub forme legale şi semilegale.

Una din sarcinile de bază ale sindicatelor ilegale şi ale grupelor sindicale este aplicarea celor mai diferite forme elastice de legătură cu masele, crearea a fel de fel de organizaţii de masă legale şi semilegale, sub orice denumire, în ciuda stării de asediu.

Lupta contra dizolvării organizaţiilor revoluţionare profesionale, pentru restabilirea lor, cere insistent o muncă stăruitoare în rîndurile tuturor sindicatelor de masă reformiste, în special între mineri, metalurgişti, muncitori de port şi marinari, crearea în rîndul lor a unor opoziţii revoluţionare roşii puternice.

Între ceferişti e necesară păstrarea organizaţiilor sindicale ilegale, cuprinzînd activul ceferist care se află în sindicatele cucerite. Adaptînd la noua situaţie, care se schimbă necontenit, forme elastice de legătură cu masele, e necesar de a mobiliza aceste mase în jurul lozincilor şi sarcinilor luptei ceferiştilor.

Cea mai importantă sarcină a organizaţiilor sindicale revoluţionare este de a porni forţele la munca stăruitoare şi pricepută în rîndurile sindicatului reformist pentru crearea în el a unei O.S.R. largi, la lupta pentru cucerirea poziţiilor în rîndurile sindicatelor reformiste.

Munca sindicatelor revoluţionare independente trebuie legată în mod practic cu munca O.S.R., iar formele acestei legături trebuie să depindă de condiţiile muncii în rîndurile sindicatului reformist, de relaţiile de forţă, de extinderea mişcării, de gradul represiunii etc.

III

Munca noastră în rîndurile sindicatelor reformiste trebuie îndrumată spre crearea şi întărirea grupelor O.S.R., sub orice denumire, în dependenţă de condiţiile locale, prin: a) numirea unui cadru special ilegal pentru organizarea O.S.R.; b) introducerea în mod organizat în sindicatul reformist a adepţilor mişcării revoluţionare sindicale şi a unor grupe întregi de muncitori revoluţionari în scopul întăririi poziţiei O.S.R.; c) folosirea în cazuri izolate a formei legale a sindicatului reformist de către grupe sindicale ilegale acolo unde nu este sindicat reformist.

E necesar de a transforma O.S.R. în organizaţii de masă de luptă, tinzînd la cucerirea atît a conducerii locale cît şi a fiecărui post eligibil.

Privitor la munca în rîndurile sindicatelor reformiste, trebuie puse următoarele lozinci: pentru democraţia proletară în sindicate; pentru reprimirea tuturor luptătorilor de clasă excluşi din sindi-

cate și a organizațiilor excluse din Uniunea sindicală; pentru unitatea de luptă în lupta de clasă.

Prin lozinca de unitate în luptă, prin agitația pentru frontul unic de luptă de jos, prin inițiativa și organizarea organelor de front unic (comitete de fabrică, comitete de luptă etc.) alese într-adevăr de mase, în care să intre în afară de membrii organizațiilor revoluționare și membri ai sindicatelor reformiste și ai altor sindicate nerevoluționare și cei organizați în Sindicatele unitare și O.S.R., trebuie demascați fără încetare și combătuți în fața întregii mase muncitorești, pe baza experienței acestei mase în special din timpul evenimentelor din februarie, birocrații sindicali reformiști, frazele lor „de stînga“ despre unitate, rolul lor de spărgători ai unității muncitorești și lachei ai burgheziei.

Evenimentele din februarie, care au arătat o tendință colosală a celor mai largi mase muncitorești către unitate pe baza luptei de clasă, pun în fața sindicatelor revoluționare și a O.S.R. sarcina de... a lărgi lupta pentru unitatea de acțiune. Pentru realizarea tacticii de front unic e necesar nu numai de a învinge în rîndurile adepților Profinternului, cu un avînt și cu o stăruință reînnoită, „stîngismul“ sectarist, refuzul de a munci în rîndurile sindicatelor reformiste etc., dar în primul rînd de a lupta împotriva pericolului oportunist de dreapta (dispoziții de capitulare, refuz de a conduce independent munca etc.), care frînează desfășurarea cu succes a muncii noastre în aplicarea realizării practice a tacticii de front unic, pe baza adresei Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste.

IV

Forma de bază a organizațiilor de jos și a O.S.R. trebuie să fie grupele pe întreprinderi.

Centrul de gravitate al muncii O.S.R. și al sindicatelor revoluționare trebuie mutat cu toată stăruința în întreprinderi, folosind pentru aceasta toate legăturile făcute în perioada evenimentelor din februarie și transmițînd cele mai bune pilde de muncă ale ceferiștilor și petroliștilor în alte ramuri.

E necesar de a duce munca de recrutare zilnică în sindicate și O.S.R., îndreptînd atenția asupra atragerii tineretului și a femeilor; de a pune de asemenea regulat în toate ramurile muncii conducătoare sindicale muncitori activi și cu autoritate, în special dintre conducătorii luptei greviste.

Lupta pentru comitete de fabrică, ca organe de masă ale frontului unic pe întreprinderi, crescute în focul luptelor din februarie și care au jucat un rol colosal în ridicarea luptei la o treaptă mai înaltă, trebuie să devină una din cele mai însemnate părți din munca zilnică a Sindicatelor unitare și a O.S.R.

V

În legătură cu neglijarea completă a muncii printre muncitorii agricoli și forestieri și a rolului lor colosal în dezvoltarea mișcării revoluționare la sate, trebuie dată o atenție deosebită organizării luptei lor și creării sindicatelor revoluționare profesionale ale maselor de sute de mii de muncitori agricoli și forestieri. În același timp trebuie dată atenție punerii la punct a muncii printre funcționari și învățători.

VI

A realiza scoaterea regulată a presei generale legale romîneşti în două limbi : romîneşte şi ungureşte, şi a unui ziar pentru muncitorii agricoli şi forestieri, întărind baza financiară a acestor ziare şi organizînd în primul rînd în întreprinderile mari o largă reţea de corespondenţi muncitoreşti şi de gazete de fabrică şi uzină. In acelaşi timp trebuie, atît în centru cît şi în localităţi, a reacţiona în mod concret şi la timp prin scoaterea ziarelor speciale, a manifestelor, a apelurilor etc. în special la greve şi acţiuni politice muncitoreşti.

VII

E necesar de a întări C.G.S.U. (Consiliul general al Sindicatelor unitare) prin crearea unei conduceri concrete elastice, bine legată cu localităţile şi capabilă să reacţioneze la timp la toate evenimentele ce se ivesc.

E necesar de a restabili în mod urgent toate legăturile distruse, de a aranja instructajul şi a realiza conducerea concretă cu organizaţiile sindicale locale.

Inceputul lui mai 1933

**COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA**

*Se tipăreşte după textul broşurii apărute în editura P.C.R. în 1933
Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., Ab. XVII—2, Inv. 618*

Proletari din toate ţările, uniţi - vă !

PLENARA LĂRGITĂ A C.C.P.C.R. DIN IULIE - 1933 -

EDITURA PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMANIA

Coperta broşurii conţinînd hotărîrile plenarei lărgite a C.C. al P.C.R. din iulie 1933, apărută ilegal în editura P.C.R.

44

SITUAŢIA POLITICĂ ŞI ECONOMICĂ A ROMÎNIEI DUPĂ LUPTELE DIN FEBRUARIE ŞI SARCINILE PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA *

1. Adîncirea crizei economice mondiale şi colosala înăsprire a tuturor contrazicerilor capitalismului. Desfăşurarea evenimentelor în decursul anului de după plenara a XII-a a evidenţiat în mod deosebit de izbitor justeţea aprecierii plenarei despre sfîrşitul stabilizării parţiale a capitalismului.

Criza economică mondială s-a adîncit în chip însemnat. Producţia industrială continuă să scadă. Comerţul mondial scade continuu şi reprezintă, în primul sfert al anului 1933, numai 35% în comparaţie cu cifrele anului 1929.

Lupta dintre cele mai mari ţări capitaliste pentru pieţe de desfacere (America şi Anglia, Anglia şi Japonia etc.) s-a înăsprit într-o măsură necunoscută încă de la războiul mondial încoace. Inflaţia şi războiul valutar sînt unele din cele mai acute forme ale acestui război economic general la care recurg ţările cele mai puternice economiceşte (Statele Unite, Anglia).

Scăderea bruscă a dolarului, clătinarea altor valute stabile, refuzul Germaniei de a plăti datoriile comerciale au înăsprit criza mondială, au mărit

---

* ***Rezoluţiile plenarei lărgite a C.C. al P.C.R. din iulie 1933.***

haosul economic şi atrag şi pe celelalte puteri imperialiste pe calea inflaţiei.

Conferinţa dezarmării de la Geneva a pus pe tapet toate contradicţiile interne ale imperialismului (între Franţa cu vasalii săi de o parte şi de cealaltă parte Germania şi Italia ; între Anglia şi Japonia, între Franţa şi Anglia etc.), ameninţînd ca aceste contradicţii să se termine cu o explozie militară (ameninţări din partea Franţei şi a aliaţilor săi cu un război preventiv contra Germaniei; ameninţarea ministrului englez de război cu o intervenţie militară la adresa Germaniei). Totodată dezbaterile acestei conferinţe au îndîrjit pînă la extrem spiritele militar-naţionaliste din Europa centrală, sub lozincile revizuirii tratatului de la Versailles, pe de o parte (Germania, Ungaria, Italia), şi a apărării lui, pe de altă parte (Franţa, Mica Înţelegere, Polonia). Conferinţa de dezarmare dînd faliment, ea a fost punctul de plecare pentru o şi mai turbată întrecere a înarmărilor între ţările capitaliste. Conferinţa economică de la Londra este în agonie, evidenţiind cu o putere şi mai mare toate contradicţiile fundamentale care sfîşie lumea capitalistă (între ţările care au datorii militare faţă de Statele Unite ; între ţările cu valuta stabilă, în frunte cu Franţa şi Statele Unite, şi aşa-zisul Bloc Sterling, în frunte cu Anglia ; între ţările mari industriale şi ţările agrare etc.), iar la încordarea cea mai mare a ajuns contrazicerea între ţările care au încercat să păstreze valuta stabilă şi Statele Unite, care au făcut din inflaţie o unealtă puternică în lupta de concurenţă pentru pieţe.

Falimentul inevitabil al conferinţei de la Londra — mascat sau deschis — va însemna un puternic

stimulent în adîncirea mai departe a crizei economice mondiale, în înăsprirea colosală a războiului economic şi în creşterea ameninţării izbucnirii războiului imperialist şi a intervenţiei antisovietice. Falimentul conferinţei de la Londra se va răsfrînge deosebit de ascuţit asupra ţărilor mici, printre care şi Romînia, care în legătură cu această conferinţă nutreşte speranţe de ajutorare prin credite, prin asigurarea pieţelor pentru exportul produselor agricole, revizuirea datoriilor comerciale etc.

Reorganizarea Micii Înţelegeri într-un bloc strîns militar-politic, care este reprezentat de către creditorii săi ca un factor de stabilitate şi de pace în Europa, are drept scop păstrarea cu orice preţ a sistemului tratatelor de la Versailles, care a dat faliment şi a dus de fapt la o înăsprire a contradicţiilor imperialiste, în special în Europa centrală şi sud-vestică, unde lupta dintre Franţa şi Italia, Franţa şi Germania n-a încetat, cu toată încheierea „pactului celor patru puteri". (Planurile italiene de restabilire a monarhiei austro-ungare, contrare Micii Înţelegeri ; încercarea Germaniei hitleriste de a realiza Anschlussul dinăuntru, prin cucerirea puterii în Austria, ceea ce a dus la înăsprirea colosală a relaţiilor austro-germane şi la opunerea unei rezistenţe hotărîte atît din partea Italiei, precum şi din partea Franţei ; planurile noi ale imperialismului francez, crearea Federaţiei dunărene etc.).

Venirea lui Hitler la putere şi în special cucerirea de către Hitler a guvernului din Danzig au înăsprit colosal relaţiile germano-polone.

Întreaga lume capitalistă înfăţişează o reţea încurcată de contradicţii, care împing ţările imperialiste la aventuri războinice şi care nu se pot rezolva decît pe cale revoluţionară.

2. Creşterea construcţiei socialiste în U.R.S.S. şi creşterea pericolului intervenţiei războinice antisovietice

Descompunerii şi haosului economiei capitaliste i se contrapune la celălalt pol creşterea continuă şi puternică a construcţiei socialiste din U.R.S.S. atît la oraşe cît şi la sate. Sînt puşi în funcţiune noi giganţi industriali (cea mai mare uzină de tractoare din lume la Celeabinsk; combinatul de aluminiu la Nipru, unul dintre cele mai mari din lume; un canal gigant care uneşte Marea Baltică şi Marea Albă este în construire; sînt puse în funcţiune cele mai mari furnale, mine etc.). Cîmpiile gospodăriilor colective (colhozuri) şi-au terminat victorios însămînţarea de primăvară. U.R.S.S. păşeşte victorios înainte, ajungînd şi întrecînd ţări capitaliste.

In comparaţie cu 1928, producţia industrială din U.R.S.S. a crescut mai mult decît de două ori. In această perioadă U.R.S.S. a trecut, în ceea ce priveşte producţia energiei electrice, de la al zecelea loc din lume la al şaselea; în ceea ce priveşte producţia fontei — de la al şaselea loc la al doilea; în construcţia de maşini — de la al patrulea la al doilea; în producţia de tractoare — de la al patrulea loc la primul etc.

Această creştere colosală a puterii economice a U.R.S.S. este o dovadă izbitoare a superiorităţii sistemului socialist faţă de cel capitalist, stîrneşte simpatiile maselor muncitoare din lumea întreagă pentru U.R.S.S. şi le întăreşte lupta lor revoluţionară, împingînd însă cu o putere şi mai mare pe capitaliştii hrăpăreţi din toată lumea de a face toate încercările pentru a rezolva toate contradicţiile imperialismului pe socoteala Uniunii Sovietice, rolul

conducător aparţinînd Angliei şi Germaniei hitleriste.

Victoria dictaturii fasciste în Germania şi capitularea guvernului din Nankin în faţa Japoniei, care a ocupat de fapt toată China de nord şi punctele strategice care-i înlesnesc apropierea de U.R.S.S. în Orientul îndepărtat, au întărit într-o măsură foarte mare pericolul războiului antisovietic. Japonia provoacă sistematic U.R.S.S. (ocuparea de fapt a căii ferate din Extremul Orient, întreruperea comunicaţiei cu căile ferate sovietice, răpirea în ultimul timp a vapoarelor sovietice, atentatul la viaţa reprezentantului comercial sovietic etc.) şi duce tratative directe cu Germania pentru o acţiune comună contra U.R.S.S.

Pericolul războiului antisovietic nu este înlăturat prin tratatele de pace şi pactele de neagresiune încheiate în ultimul timp, în urma propunerii Guvernului sovietic, cu o serie de ţări capitaliste, printre care şi Romînia şi Mica Inţelegere.

Aceste pacte sînt, din partea Uniunii Sovietice, expresia politicii ei consecvente de pace, deoarece pacea înseamnă pentru U.R.S.S. posibilitatea creşterii în acelaşi tempo furtunos a construcţiei socialismului.

Pe cînd pentru ţările imperialiste pacea înseamnă numai păşirea mai departe în impasul crizei şi al strîngerii nodului de contraziceri, iar tratatele de pace sînt numai manevre şi contramanevre diplomatice în jocul complicat al contradicţiilor imperialiste şi în mascarea scopurilor adevărate ale politicii lor.

Semnarea tratatelor de pace de către Germania fascistă cu U.R.S.S. n-a împiedicat-o de loc pe cea dintîi să facă numai peste cîteva săptămîni, la conferinţa de la Londra, propunerea directă a împăr-

ţirii Uniunii Sovietice; semnarea tratatelor economice între U.R.S.S. şi Italia fascistă n-a împiedicat-o de loc pe cea din urmă să ia partea cea mai activă la crearea „pactului celor patru", care, dacă tinde să slăbească hegemonia Franţei pe continentul european, îşi are tăişul principal îndreptat contra Uniunii Sovietice, acest pact reprezentînd totodată o încercare din partea Angliei de a forma un bloc al celor mai importante puteri europene contra U.R.S.S.

Primirea din partea Micii Înţelegeri şi a Poloniei a propunerii sovietice de a încheia pactul de neagresiune nu se datoreşte dragostei spontane de pace faţă de U.R.S.S. a acestor ţări, ci este numai o contramanevră a ţărilor care apără Versailles contra ţărilor revizioniste, şi în primul rînd contra Germaniei.

3. Descompunerea Internaţionalei a II-a şi procesul rapid de fascizare a social-democraţiei

Sub presiunea contrazicerilor interne imperialiste şi îndeosebi a contrazicerilor sistemului de la Versailles, „internaţionalismul" mincinos şi făţarnic al Internaţionalei a II-a a plesnit ca o băşică de săpun. Social-fasciştii germani au votat deschis pentru politica externă a dictaturii fasciste, pentru politica revizuirii tratatului de la Versailles, adică pentru politica războiului imperialist. Social-imperialiştii din Franţa, din Mica Înţelegere, din Polonia au luat de asemenea în mod deschis şi hotărît poziţie pentru susţinerea politicii guvernelor burgheze, pentru păstrarea tratatelor de la Versailles prin forţa armată, îndemnîndu-şi fiecare guvernul burghez la război pentru „apărarea graniţelor", aşa cum a făcut congresul social-democraţiei romîne.

Internaţionala a II-a şi Internaţionala din Amsterdam se descompun. Secţiile lor naţionale iau atitudini deschis duşmănoase una faţă de cealaltă, situîndu-se în lagărul burgheziei proprii imperialiste.

Sub presiunea luptei de clasă, înăsprită în toate ţările capitaliste, a creşterii reacţiunii şi fascismului, pe de o parte (victoria lui Hitler în Germania; dizolvarea Partidului comunist în Austria; legi excepţionale în Romînia, Bulgaria etc.), iar pe de altă parte, datorită creşterii mişcării revoluţionare şi influenţei partidelor comuniste, înaintează în mod rapid procesul trecerii ei deschise de partea fascismului acolo unde el a învins (Germania) sau acolo unde se deschid perspectivele izbînzii lui, în ţări ca Austria, Cehoslovacia, Romînia etc.

Solidarizîndu-se cu rezoluţia Internaţionalei Comuniste în chestiunea Germaniei, Comitetul Central constată că social-fasciştii — care au pregătit victoria lui Hitler prin dizolvarea Uniunii luptătorilor roşii, prin împuşcarea muncitorilor revoluţionari la demonstraţiile de 1 Mai, prin înăbuşirea grevelor economice, prin împotrivirea la chemarea Partidului comunist la greva generală, prin alegerea ca preşedinte, cu voturile social-democraţilor, a lui Hindenburg, care a chemat apoi pe Hitler la guvern — ei poartă răspunderea directă pentru venirea lui Hitler la putere, după victoria căruia şefii social-democraţi şi ai sindicatelor reformiste au trecut direct de partea dictaturii fasciste (cauza ieşirii din Internaţionala a II-a şi din cea amsterdamistă; chemarea lansată din partea şefilor sindicatelor pentru participarea la comedia

fascistă a serbării lui 1 Mai; apărarea directă a guvernului hitlerist prin emisarii social-democrați expulzați în străinătate; votul pentru politica externă a lui Hitler la Reichstag, în ședința din 17 mai).

Cu toată tîrîrea lor pe brînci în fața dictatorului, social-fasciștii germani n-au reușit să-l îndure de a le lăsa locușoarele călduțe din aparatul birocratic și de a acorda social-fascismului dreptul de a exista ca o organizație aparte.

In Austria, social-fasciștii, care se laudă cu forța și influența lor, au capitulat completamente în fața reacțiunii fasciste și, în lupta care se desfășoară între aripa „brună" și cea „neagră" a fascismului, o susține de fapt pe cea din urmă (guvernul Dollfuss).

Social-democrații cehoslovaci fac parte din guvernul burghez de coaliție, votează legile excepționale pentru reducerea ajutoarelor de șomaj etc. In Danemarca guvernul social-democrat a interzis Congresul antifascist internațional. In Suedia guvernul social-democrat întreprinde un atac contra Partidului comunist, ocrotind pe fasciști. In Spania guvernul republican-socialist îneacă în sînge lupta muncitorilor și țăranilor.

In Romînia, social-democrația, care a scos din organul său lozinca „Proletari din toate țările, uniți-vă!", a fost complicele dictaturii burghezo-moșierești la înăbușirea sîngeroasă a luptei eroice a muncitorilor ceferiști și petroliști; Congresul al XV-lea al partidului social-democrat cheamă direct guvernul burghez să recurgă la „topor" și la măsuri antidemocratice, adică fasciste, pentru apărarea „democrației", adică a regimului actual al stării de asediu, al legilor excepționale, ca legea lui Mironescu, al nemăsuratei samavolnicii polițiste,

prezentînd pe rege ca un luptător pentru democrație și drept prieten al muncitorilor (articolul din organul lor central despre discursul regelui la inaugurarea Casei de asigurări sociale).

Social-democrații, care au respins propunerea Cominternului și a partidelor comuniste pentru crearea frontului unic de luptă contra fascismului și reacțiunii, dovedesc prin faptele lor în mod evident că social-democrația nu este antipodul fascismului, ci germenul lui.

Politica din ce în ce mai deschis trădătoare a social-fascismului stîrnește nemulțumirea maselor social-democrate de jos, duce la nașterea unor curente opoziționiste în sînul social-democrației și la spargeri (ieșirea Partidului muncitoresc independent englez din Internaționala a II-a sub presiunea majorității delegaților congresului; spargerea în rîndurile partidului francez; frămîntările din sînul social-democrației austriace și germane etc.), creînd premise obiectiv favorabile pentru lupta cu succes a partidelor comuniste pentru cucerirea majorității clasei muncitoare, pentru restabilirea unității ei sub steagurile Cominternului, pe baza aplicării largi a tacticii frontului unic de jos, contra fascismului, contra reacțiunii și contra atacului crescînd al capitalului împotriva nivelului de viață al maselor muncitoare.

4. Situația economică în Romînia în urma luptelor din februarie

După cum a arătat just rezoluția plenarei din mai a Comitetului Central, situația Romîniei capitalisto-boierești se caracterizează prin creșterea rapidă a elementelor crizei revoluționare.

Criza economică continuă să se adîncească în mod neîntrerupt, în ciuda prezicerilor conducătorului social-democrat (în primăvara anului curent) Moscovici că criza a ajuns deja la punctul ei culminant. Speranțele burgheziei în „asanarea" finanțelor statului în urma așa-zisului plan de la Geneva și ușurarea în parte a jugului datoriilor externe eșuează, așa cum a prevăzut Comitetul Central în rezoluția sa din 9 februarie.

Încasările impozitelor, cu toată presiunea (circulara din aprilie a lui Madgearu), scad în mod catastrofal și nu sînt în stare să acopere cheltuielile curente ale statului. Scăderea producției industriale continuă (în industria forestieră, în textile, iar minele de cărbuni amenință cu închiderea). Politica de dumping a Statelor Unite lovește puternic exportul petrolului din Romînia, care reprezintă o parte considerabilă a întregului export romînesc. S-a micșorat apreciabil exportul produselor agricole și a scăzut în mod simțitor activul balanței comerciale, amenințînd direct capacitatea de plată a Romîniei și stabilitatea valutei ei. Înșelarea speranțelor asupra planului de „asanare" de la Geneva și perspectivele pesimiste de la conferința din Londra împing cu o forță și mai mare clasele stăpînitoare din Romînia la noi atacuri asupra nivelului de viață al maselor muncitoare (afirmarea manifestului național-țărănesc despre capacitatea de „restrîngere" a poporului romînesc). În același timp, în cercurile conducătoare burgheze planurile de inflație, care înainte erau propagate numai de către cercuri înguste ale burgheziei (grupul Iunian), găsesc un sprijin tot mai mare, ceea ce dovedește o încercare de reorientare în fața falimentului legat de speranțele în planul de „asanare" de la Geneva.

5. Criza partidelor burgheze și procesul treptat de fascizare a lor. Fascizarea aparatului de stat

Criza și fărîmițarea rîndurilor în partidele burgheze, și în primul rînd în rîndurile partidului național-țărănesc, sprijinul principal al dictaturii burghezo-moșierești la sate, ca și în rîndurile social-democrației, sprijinul principal al dictaturii burghezo-moșierești în clasa muncitorească, continuă să progreseze.

Lupta dintre cei grupați în jurul lui Vaida și Maniu n-a încetat în adîncul partidului național-țărănesc, ceea ce, după cum a arătat rezoluția plenarei din mai a Comitetului Central, a produs o spargere adîncă, care își găsește expresia în izbucnirea și desemnarea în sînul partidului a unei serii de grupuri (grupul „stîngii", grupul „Secerei", tineretul transilvănean); iar criza guvernamentală în coacere va întări și înăspri procesul fărîmițării, activizînd aripa partidului care are în frunte pe Maniu.

De la partidul social-democrat, în afara grupului lui Popovici-Moscăuțeanu, care s-a despărțit încă înainte de congres și s-a constituit ca „partid socialist", au plecat și au trecut în lagărul revoluției, după luptele din februarie, cîteva grupuri de muncitori (organizația social-democrată din Caracal, un grup de muncitori din Tîrgoviște etc.), iar imediat după congres a plecat deputatul basarabean Uzun, care a trecut în rîndurile partidului „socialist". Unanimitatea aparentă a voturilor la congresul funcționarilor și birocraților social-democrați trădează nemulțumirea adîncă a maselor social-democrate de jos, nemulțumire care s-a manifestat în aceea că aproape nimeni din delegații

locali numiţi n-a îndrăznit în chip deschis şi direct să apere politica trădătoare a vîrfurilor social-fasciste; marea majoritate a delegaţilor a fost nevoită să critice politica de colaborare cu burghezia. Social-fascismul romînesc este împărţit deja în trei partide (partidul social-democrat oficial, ghelerterist şi partidul socialist al lui Moscăuţeanu) şi se află în curs de fărîmiţare.

In sînul partidului liberal ies la iveală divergenţe din ce în ce mai accentuate.

S-a creat o opoziţie înăuntrul partidului maghiar, s-a rupt de la Lupu grupul din Timişoara, în frunte cu Brudaru. In sfîrşit, criza partidelor vechi îşi găseşte expresia în formarea unor organizaţii noi şi partide care au de gînd să prindă în mrejele demagogiei lor masele ţărăneşti ce se eliberează de sub influenţa partidelor burgheze vechi.

Manifestările crizei „vîrfurilor" aparatului politic al burgheziei îşi găsesc de asemenea expresie în fraudele care au luat nişte proporţii fantastice (afacerea Skoda) şi în dizoluţia tot mai adîncă a aparatului de stat.

Intre partidele burgheze, şi în special între partidele opoziţioniste, se desfăşoară o luptă turbată de concurenţă pentru cucerirea maselor, în special pentru canalizarea influenţei în decădere a naţional-ţărăniştilor asupra maselor ţărăneşti.

A crescut colosal activitatea grupărilor fasciste-antisemite (cuzişti, gardă de fier); s-a întărit într-o măsură însemnată activitatea şi influenţa la sate a lupiştilor, social-fasciştilor şi a grupului Iunian; şi-a întărit activitatea la sate partidul liberal (elaborarea unui program de revendicări ale partidului în problema gospodăriei agricole la conferinţele şi consfătuirile de partid, întărirea muncii agitatorice la ţară).

Tinzînd să păstreze cu orice preţ masele ţărăneşti în mîinile lor, partidele burgheze, şi în special cele opoziţioniste, dezlănţuie o demagogie neînfrînată (promisiunile lui Lupu şi Argetoianu de a reduce datoriile cu 75%; lozincile de ştergere în general cu buretele a datoriilor ţărăneşti, lozinca inflaţiei a lui Iunian ca o cale pentru reducerea datoriilor şi impozitelor, lozincile „de reînviere" a ţărănismului din partea grupării „Secera", demagogia pacifistă în legătură cu semnarea pactului cu U.R.S.S.).

Această demagogie puternică a grupărilor opoziţioniste, care este un indiciu al radicalizării adevărate a maselor largi ţărăneşti, este în acelaşi timp un răgaz important în calea desfăşurării luptei revoluţionare a ţărănimii muncitoare în alianţă cu proletariatul.

Deşi influenţa şi rolul partidului au crescut într-o măsură însemnată — în special în rîndurile proletariatului din industria mare şi într-o oarecare măsură la sate (Oltenia, Transilvania) — aceste deplasări importante trec în fond pe lîngă partidul nostru, în urma activităţii sale extrem de reduse la ţară. Din această cauză masele ţărăneşti deziluzionate, care se eliberează de sub influenţa unei fracţiuni burgheze, cad sub influenţa altor fracţiuni opoziţioniste din acelaşi lagăr burghezo-moşieresc.

Ridicarea însemnată a luptei revoluţionare a proletariatului, şi în special luptele eroice ale ceferiştilor şi petroliştilor din februarie, organizate şi conduse de Partidul Comunist din Romînia şi de sindicatele revoluţionare, împing toate partidele burgheze pe calea unei aplicări din ce în ce mai largi a metodelor fasciste de luptă împotriva revoluţiei în coacere şi la strîngerea lor tot mai mare

în jurul monarhiei (declarațiile de devotament pentru tron din partea „democratului" Lupu; declarații asemănătoare din partea liberalilor și averescanilor, apropierea strînsă dintre rege și camarila de la palat de aripa guvernamentală a național-țărăniștilor; discursul lui Vaida în care a cerut modificarea constituției în sensul întăririi drepturilor și a rolului regelui; prezentarea regelui de către social-democrație ca un apărător al democrației și ca prieten al muncitorilor cu ocazia discursului regelui la inaugurarea Casei asigurărilor sociale etc.).

Paralel cu teroarea colosală crescută, care lovește toată populația muncitorească, dar în primul rînd detașamentele proletare de avangardă (starea de asediu în centrele industriale; introducerea soldaților în uzine și mine, statutul sălbatic pentru ceferiști; dizolvarea tuturor organizațiilor revoluționare de masă, lăsînd să existe numai sindicatele reformiste, înfrîngerea sîngeroasă a grevelor cu ajutorul armatei și concedierea a mii de ceferiști revoluționari; votarea legii Mironescu, care are în vedere deja noile metode de luptă aplicate de către muncitorii ceferiști etc.), burghezia și guvernul caută să-și creeze în sînul maselor muncitoare puncte de sprijin în lupta contra mișcărilor revoluționare (crearea de către administrația C.F.R. a uniunii naționaliste-fasciste „Sentinela" la Cluj; încercările gărzii de fier de a-și crea celule ilegale printre ceferiștii din București; crearea camerelor de muncă și, pe alocuri, a comisiilor de arbitraj), în scopul micșorării încordării luptei de clasă și subordonării luptei proletariatului organelor care se găsesc în mîna guvernului și a social-democrației (rolul camerelor de muncă în ultimul conflict al petroliștilor), pentru sabotarea luptei proletariatului și pentru îndrumarea ei pe calea colaborării de clasă.

Toate discursurile din ultimul timp ale șefilor partidelor burgheze (național-țărăniști, Goga, Lupu, Argetoianu, nemaivorbind de cuziști, garda de fier etc.) sînt o încercare de a-l imita pe Hitler și de a lansa în masă ideea dictaturii personale a unui „conducător salvator", iar starea de asediu a întărit rolul militarilor și al camarilei în viața politică a țării. Dezlănțuirea nemaiauzită a șovinismului, care se practică de către toate partidele burgheze, inclusiv social-fasciștii, ca și instigarea muncitorilor și țăranilor romîni contra maselor muncitoare ale naționalităților asuprite, este mijlocul politic cel mai important în mîinile burgheziei pentru pregătirea măsurilor fasciste în viitor și pentru fascizarea statului sub lozinca „apărării democrației" în fața „mișcărilor extremiste de dreapta și de stînga", care în fond sînt îndreptate numai contra valului crescînd al mișcării revoluționare și a conducătorului său — Partidul Comunist din Romînia. Paralel cu această luptă, se încurajează din partea puterii guvernamentale ieșirile pogromiste și huliganice ale grupurilor fasciste-antisemite. Desfășurarea turbată a agitației șoviniste este de asemenea una din cele mai importante arme în pregătirea politică de către burghezie a unui nou război imperialist (campania antirevizionistă de masă).

6. Perspectiva unei noi crize guvernamentale și a unei regrupări adînci în lagărul burgheziei

Creșterea crizei economice și eșuarea planurilor economice ale național-țărăniștilor, deziluzionarea maselor largi care merg după național-țărăniști și

îngustarea bazei lor de masă, dar, înainte de toate, creşterea mişcării revoluţionare proletare şi mai ales acea lovitură colosală pe care guvernul naţional-ţărănesc a primit-o în urma luptelor din februarie au creat premisele pentru o nouă criză adîncă de guvern. Există puţină probabilitate că această criză va putea fi rezolvată în cadrele partidului guvernamental, pe calea schimbării unor persoane, şi fără o regrupare mai fundamentală a forţelor în sînul lagărului burghez. Această regrupare e posibilă fie pe calea unor alegeri noi şi a trecerii puterii în mîinile liberalilor, fie sub presiunea capitalului financiar francez, pe calea unei coaliţii între cele mai importante fracţiuni ale burgheziei (de exemplu între liberali şi aripa naţional-ţărănistă în frunte cu Vaida şi alte grupări), inclusiv camarila palatului, cu scopul de a evita alegerile, care ar aduce activizarea deosebită a maselor. Sarcina acestei regrupări mai adînci de forţe va fi, pe de o parte, reînnoirea iluziilor în sînul maselor, care au pierdut deja încrederea în naţional-ţărănişti, iar pe de altă parte, sprijinindu-se pe autoritatea reînnoită, să se încerce înăbuşirea, prin aplicarea largă a terorii fasciste, cu o sălbăticie şi mai mare, a pericolului revoluţiei ce atîrnă asupra Romîniei capitalisto-boiereşti.

7. Ofensiva mai departe a capitalului asupra maselor muncitoare şi creşterea valului revoluţionar

După înfrîngerea sîngeroasă a luptelor din februarie ale muncitorilor ceferişti şi petrolişti, lupte ce au fost vremelnic înfrînte prin atacul burgheziei asupra proletariatului, burghezia a trecut la noi atacuri asupra nivelului de trai al maselor.

Se răpesc ceferiştilor şi petroliştilor concesiile cucerite de către ei în luptele din februarie; se fac noi concedieri în masă printre ceferişti, petrolişti, mineri, textilişti, funcţionari de bancă şi particulari, alături de noi încercări de a prelungi ziua de lucru, numărul maşinilor deservite, reducerea preţurilor de acord etc.

In primul rînd sînt concediaţi muncitorii care s-au manifestat în mod activ în timpul luptelor din februarie, cu scopul de a înfrînge rezistenţa şi opunerea organizată în masă din partea muncitorilor faţă de noul atac al capitaliştilor.

Creşte scumpetea în oraşe. Sarcina mărită a impozitelor ruinează ţărănimea cu pămînt puţin şi pe cea mijlocaşă, pe micii meseriaşi şi pe micii comercianţi. Noua lege a conversiunii datoriilor e menită să uşureze acordarea ajutoarelor moşierilor şi chiaburilor, să pună milioane de ţărani cu pămînt puţin şi pe cei mijlocaşi sub ameninţarea exproprierii în regiunile ocupate, în special în Dobrogea; în aplicarea comasării se răpesc cele mai bune pămînturi de la ţăranii băştinaşi în favoarea coloniştilor şi chiaburilor.

Prin aplicarea cadastrării ţăranii sînt adesea deposedaţi de loturile lor. Se duce şi mai departe lichidarea în masă a şcolilor, spitalelor, în special în regiunile ocupate, şi ca urmare creşte şomajul printre intelectualii muncitori şi în special printre învăţători.

Planurile guvernului de a acorda două miliarde de lei pentru a putea interveni pe piaţa cerealelor (cumpărarea cerealelor de către guvern în scopul urcării preţurilor lor) vor asigura cîştiguri mari numai moşierilor şi speculanţilor şi unei părţi a chiaburilor, vor da noi imbolduri scumpetei şi vor

însemna creşterea presiunii fiscale pe seama ţăranilor cu pămînt puţin şi a celor mijlocaşi.

Politica de inflaţie proiectată o să cadă ca un jug extrem de greu asupra tuturor păturilor muncitoare ale populaţiei, şi în primul rînd asupra muncitorilor salariaţi, înăsprind în mod necunoscut încă mizeria şi ruina.

Atacul capitalului întîmpină, cu toată starea de asediu, o rezistenţă tot mai îndîrjită a maselor muncitoare. Represiunile sălbatice n-au fost în stare să înfrîngă spiritul de luptă al detaşamentelor de avangardă ale proletariatului : al ceferiştilor şi petroliştilor. Petroliştii din Prahova au ştiut să apere de trei ori pe tovarăşii concediaţi din cauza participării la luptele din februarie. Printre muncitorii atelierelor ceferiste fierbe indignarea revoluţionară şi se pregătesc noi lupte. Metalurgiştii din Anina, prin ieşirile lor de masă peste capul birocraţiei sindicale, au impus unele concesii şi continuă mai departe luptele lor. Numai din cauza lanţurilor social-democraţiei, în care sînt încătuşaţi minerii din Valea-Jiului, ultimele lor ieşiri de masă contra concedierilor şi a închiderii întreprinderii s-au terminat cu concesii infime din partea guvernului şi a conducerii minelor.

A crescut considerabil activitatea revoluţionară a tineretului şi a femeilor în luptele proletariatului, în special în luptele din februarie ale ceferiştilor şi petroliştilor, în grevele textiliştilor etc.

Se înteţesc ieşirile revoluţionare ale ţărănimii contra impozitelor, pentru apărarea pămîntului şi păşunilor lor, valul mişcării înglobînd tot mai mult ţărănimea romînească.

Pe tărîmul mişcării revoluţionare ţărăneşti se observă o tendinţă de egalare în pas sub influenţa luptelor proletare din februarie.

Încordarea luptelor proletariatului din februarie a introdus şovăieli şi elemente de descompunere în armată, care s-au manifestat în refuzul de a lua parte la reprimarea mişcării muncitoreşti nu numai a soldaţilor izolaţi, ci şi a unor companii întregi (o companie din Regimentul 21 infanterie Bucureşti, fraternizarea soldaţilor cu muncitorii la Ploieşti etc.), în neprezentarea unei părţi din rezerviştii concentraţi, fapt care a silit guvernul să creeze brigăzi militare speciale pentru reprimarea mişcării revoluţionare.

Printre învăţători se petrece un proces adînc de diferenţiere. In mijlocul învăţătorilor se manifestă tendinţe clare de a-şi reconstrui organizaţiile lor pe baze sindicale şi încercarea de apropiere către clasa muncitoare, pentru apărarea comună a intereselor lor zilnice.

Lupta revoluţionară de masă a proletariatului încheagă în jurul ei şi atrage în mişcare mica-burghezie orăşenească (meseriaşi, mici comercianţi), precum s-a observat în timpul luptelor din februarie şi în ultimele ieşiri ale minerilor.

După cum just a arătat rezoluţia plenarei din mai a Comitetului Central :

„Trăsătura fundamentală a momentului actual din Romînia e zdruncinarea adîncă a vieţii economice, a bazelor dictaturii burghezo-moşiereşti şi creşterea rapidă a avîntului revoluţionar, coacerea precipitată a elementelor de criză revoluţionară. Aceasta încă nu înseamnă existenţa unei situaţii nemijlocit revoluţionare, dar asta înseamnă existenţa unei perioade care se caracterizează prin ascuţirea şi încordarea maximă a luptei de clasă, prin posibilitatea unor izbucniri revoluţionare neaşteptate mai largi şi mai vijelioase decît cele din februarie, care pot deveni începutul ciocnirilor hotărîtoare

ale forţelor principale ale revoluţiei şi contrarevoluţiei. O dată cu creşterea fricţiunilor dintre grupările răzleţe ale burgheziei şi a dezorientării politice, sînt posibile — în faţa pericolului revoluţiei în ţară şi sub presiunea puterilor imperialiste cointeresate din punct de vedere economic şi militar pentru păstrarea Romîniei burghezo-moşiereşti — încercări de consolidare, sub forma de colaborare, a celor mai mari partide burgheze prin dictatura unuia din ele. Mersul mai departe al evenimentelor va depinde în mare măsură de creşterea luptei revoluţionare a proletariatului, de întărirea rolului său ca hegemon în lupta maselor muncitoreşti de la sate şi oraşe, ca şi de creşterea rolului conducător al Partidului comunist însuşi, de activizarea, de capacitatea sa de luptă, de gradul său de organizator şi de nivelul legăturilor sale cu masele".

8. Sarcinile cele mai importante şi tactica Partidului Comunist Romîn

1. Poziţiile tacticii de bază. Pornind de la rezoluţiile plenarei din mai a Comitetului Central, care în lumina luptelor din februarie a dat o apreciere generală a situaţiei interne din Romînia, precum şi a succeselor şi slăbiciunilor mişcării revoluţionare şi ale partidului — apreciere care se confirmă complet prin desfăşurarea mai departe a evenimentelor —, Comitetul Central subliniază că pentru întreaga activitate a partidului şi a tuturor organizaţiilor de masă se pun următoarele sarcini tactice :

a) a întări prin toate mijloacele şi a ajuta desfăşurarea în viitor a luptelor celor mai mari detaşamente proletare : ale ceferiştilor şi petroliştilor, care în timpul acţiunilor din februarie au ocupat şi

au ştiut să se menţină pe poziţiile de frunte ale luptei de clasă a proletariatului din Romînia ;

b) a îndrepta sforţările maxime pentru ridicarea la luptă a detaşamentelor proletare care pînă acuma au rămas în urmă : minerii, serviciul tracţiunii, muncitorii din porturi şi metalurgiştii de la uzinele militare, care sînt cuprinşi de o fierbere adîncă şi încep deja să rupă lanţurile cu care social-democraţia trădătoare a ferecat lupta lor (ieşiri revoluţionare de masă ale metalurgiştilor din Anina, greva minerilor etc.). Aceste detaşamente proletare vor fi capabile, în cazul pătrunderii partidului nostru în rîndurile lor şi al asigurării unei conduceri revoluţionare a luptelor lor, să se pună umăr la umăr cu petroliştii şi muncitorii ceferişti în primele rînduri ale luptei revoluţionare.

Partidul trebuie, în fine, să pătrundă în rîndurile grosului muncitorilor agricoli şi forestieri ;

c) sprijinindu-se pe activitatea lărgită şi pe rolul de hegemon al proletariatului, cît şi pe influenţa crescută a partidului în sînul clasei muncitoare, partidul trebuie să ajungă să facă o cotitură hotărîtoare, întorcîndu-se spre aliaţii proletariatului : către masele muncitoare ale ţărănimii şi către masele naţionalităţilor asuprite de către imperialismul romîn.

Lupta dintre proletariatul revoluţionar şi burghezie pentru influenţa şi conducerea maselor ţărăneşti este unul din cele mai esenţiale momente în etapa actuală a luptei de clasă din Romînia şi de rezultatul acestei lupte depinde creşterea mai departe a crizei revoluţionare ;

d) a întări prin toate mijloacele partidul, cuprinzînd în mod hotărît şi curajos cele mai bune elemente revoluţionare şi semiproletare de la oraşe şi sate care s-au evidenţiat în lupta de masă.

2. Luptele economice — inelul central. Luptele din februarie, al căror punct de plecare au fost cerinţele zilnice ale petroliştilor şi ceferiştilor şi care, cu o repeziciune colosală, s-au transformat în cele mai mari lupte politice ale muncitorimii, devenind momentul hotărîtor în dezvoltarea mişcării revoluţionare din Romînia, sînt o confirmare evidentă a justeţei directivelor plenarei a XII-a a Internaţionalei Comuniste şi ale Congresului al V-lea al Partidului Comunist din Romînia că organizarea apărării intereselor zilnice economice şi politice ale maselor muncitoare sînt acel inel de care trebuie să se agaţe partidul pentru a cuceri majoritatea clasei muncitoare şi a duce masele largi la lupte hotărîtoare împotriva dictaturii burghezo-moşiereşti.

Intărind succesele cucerite şi folosind experienţa cîştigată, toate organizaţiile de partid trebuie să dubleze şi să tripleze sforţările lor pentru organizarea luptelor economice, dîndu-şi seama că aceasta este cea mai bună şi cea mai sigură cale pentru demascarea acelei turbate demagogii radicale pe care tot mai larg o folosesc social-fasciştii şi alte partide burgheze opoziţioniste cu scopul de a reţine masele de la luptă.

3. A lichida repede rămînerea în urmă a mişcării şomerilor. Comitetul Central arată că în domeniul luptei greviste partidul a reuşit să facă o cotitură serioasă şi să înregistreze şi unele succese. In domeniul organizării mişcării şomerilor se observă şi mai departe o rămînere în urmă inadmisibilă. Comitetul Central cere de la toate organizaţiile de partid, şi în primul rînd de la organizaţia din Bucureşti, ca să pornească imediat la organizarea luptei şomerilor pentru cerinţele lor arzătoare, desfăşurînd o agitaţie insistentă şi sistematică, organizînd masele de şomeri prin „comitete de şomeri". Aceasta este cu atît mai necesar, cu cît, după cum au arătat luptele din februarie, masele proletariatului şomer susţin cu un mare entuziasm luptele muncitorilor ocupaţi şi sînt gata de luptă, dar sînt fărîmiţaţi şi lipsiţi de conducere. Pe de altă parte, organizaţiile fasciste încearcă să pătrundă în sînul şomerilor şi să-şi recruteze printre ei partizani şi „gardişti" pentru bandele lor.

4. A concentra sforţările în sectoarele hotărîtoare ale frontului de luptă. Comitetul Central arată că una dintre cele mai importante premise pentru desfăşurarea rapidă a întregii mişcări revoluţionare este concentrarea sforţărilor partidului în cele mai importante întreprinderi şi ramuri de industrie, care sînt cele mai principale pentru oraşul sau regiunea respectivă. Luptele din februarie au arătat în mod izbitor aceasta, întrucît lupta muncitorilor din atelierele ceferiste din Bucureşti, Cluj, Iaşi a devenit punctul de plecare pentru mişcarea de masă a muncitorilor din alte întreprinderi şi alte ramuri de producţie şi a găsit răsunetul cel mai larg în toată ţara.

Un asemenea plan de muncă pentru îndreptarea tuturor forţelor partidului care-i stau la dispoziţie către cele mai importante şi de frunte sectoare lipseşte încă în munca majorităţii organizaţiilor de partid, şi în primul rînd în munca organizaţiei din Transilvania (sforţări extrem de insuficiente pentru a pătrunde în Valea Jiului şi la Reşiţa) şi a organizaţiei din Moldova (întărirea la Buhuşi etc.). Indreptarea imediată a activităţii organizaţiilor de partid din acest punct de vedere este sarcina care stă la ordinea zilei în momentul de faţă.

5. Frontul unic al muncitorilor în întreprinderi — premisa fundamentală pentru succesul luptelor.

Experienţa luptelor din februarie a arătat în mod evident că condiţia preliminară pentru o mişcare de masă, a avîntului ei şi a entuziasmului în luptă este realizarea frontului unic de luptă al muncitorilor în întreprinderi ; iar condiţia fundamentală pentru asigurarea acestei mişcări de masă şi a conducerii ei este formarea „comitetelor largi de acţiune", alese de către mase în stadiul de pregătire a grevei, şi a „comitetelor de grevă", alese în momentul declarării grevei. Experienţa luptelor din februarie, în care comitetele largi alese cuprindeau zeci şi cîteodată chiar sute de activişti fără partid, a dovedit în mod evident că la fixarea conducerii mişcării din partea partidului se ajunge nu prin restrîngerea participării în aceste organe a muncitorilor fără partid şi a muncitorilor care merg încă după partidele trădătoare, ci numai printr-o justă linie politică, care este acceptată şi se realizează de către aceşti muncitori nu din frică, ci din conştiinţă, şi prin rolul de iniţiativă a celulei de partid, care ştie să conducă comitetul dinăuntrul lui, nu punîndu-se în locul lui. Comitetul Central subliniază că atitudinea nejustă din partea celulei faţă de comitetele alese, încercarea de a le ocoli şi de a le înlocui duc inevitabil — aşa după cum a avut loc la Iaşi în timpul celei de-a doua greve la C.F.R. — la uşurarea ruperii frontului unic al muncitorilor şi la zădărnicirea grevei din partea partidelor trădătoare (declararea grevei din partea celulei la Atelierele C.F.R. din Iaşi fără convocarea şi ştirea comitetului ales de către mase). Această experienţă trebuie să intre în învăţăturile de bază ale partidului nostru şi trebuie să fie în modul cel mai larg folosită pentru pregătirea noilor lupte şi în alte ramuri ale industriei, pe baza aplicării largi a frontului unic de jos.

6. A transforma greva de apărare în grevă de ofensivă. A lărgi frontul luptei greviste. Toate luptele economice din perioada scursă arată justeţea şi putinţa de realizare a directivelor plenarei din octombrie a Comitetului Central : trecerea de la opunerea faţă de încercările de scădere a salariilor nominale la lupta pentru mărirea lor. Creşterea scumpetei scade în mod automat salariile şi pune cu ascuţime şi mai mare această sarcină în faţa organizaţiilor de partid. Succesul acestor lupte depinde în cea mai mare măsură de priceperea organizaţiilor de partid de a porni la organizarea luptelor de fiecare dată de la nevoile arzătoare şi situaţia concretă (la uzina dată), ca pe urmă, în mersul mişcării ce se desfăşoară, să lărgească frontul luptei greviste, atrăgînd în ea alte întreprinderi, ramuri de industrie, şomeri etc. Luptele din februarie, ca şi grevele precedente din Cluj, Oradea Mare etc., au arătat că în masele muncitoare este acumulată o colosală putere explozibilă, în urma căreia trecerea de la apărare la contraatac, de la greva parţială la greva generală se petrece şi poate să se petreacă cu o repeziciune vertiginoasă. Numai o conducere curajoasă şi hotărîtă, strîns legată cu masele, care ştie să aprecieze la timp capacitatea de luptă a maselor este capabilă să nu rămînă în urmă în însuşi mersul luptelor, în mişcarea ce se dezvoltă furtunos, şi ştie să absoarbă pînă la urmă energia revoluţionară şi entuziasmul de luptă al maselor. Fiecare organizaţie de partid, fiecare celulă de întreprindere trebuie să înveţe din experienţa luptelor din februarie arta de a organiza, influenţa şi conduce independent mişcările de masă. In împrejurările de astăzi ale înăspririi luptei de clasă, partidul trebuie deja în timpul pregătirii grevei să ducă agitaţie în mod insistent pentru greva generală şi s-o pregă-

tească organizatoricește, folosind larg acele forme care s-au aplicat în februarie: trimiterea delegaților la întreprinderile și centrele care rămîn în urmă, întruniri în fața unor asemenea întreprinderi etc., și, în caz de susținere de către mase a acestei lozinci, să declare greva generală în ramura de industrie dată în orașul dat etc., punînd în acelaș timp cerințele economice concrete pentru acele detașamente ale clasei muncitoare care sînt chemate la greve și solidaritate.

7. A folosi în mod larg forma grevei, cu ocuparea în același timp a întreprinderii, însoțite de demonstrații de masă în stradă. După cum a arătat experiența luptelor din februarie, greva însoțită de ocuparea uzinei și demonstrația de stradă în afara uzinei și-au găsit nu numai un sprijin hotărît în mase, dar au fost minunat aplicate și lărgite de către ele. Această formă trebuie să se aplice și pe viitor în mod larg, în special în luptele proletariatului de la întreprinderile mari. Este necesar de a respinge în modul cel mai hotărît toate curentele demoralizatoare și afirmațiile false că după măcelul sîngeros de la „Grivița“ această formă nu mai poate fi aplicată pentru că muncitorilor o să le fie frică s-o mai întrebuințeze etc. Luptele eroice de baricadă ale muncitorilor de la „Grivița“ au produs panică nu în rîndurile muncitorilor, ci, înainte de toate, în rîndurile burgheziei, pentru care aceste lucruri au devenit fantoma amenințătoare a răscoalei proletare. Lecția „Griviței“ spune muncitorilor că, paralel cu ocuparea uzinei, trebuie mobilizate în afara uzinei mase și mai mari decît au fost în februarie; că la detașamentele principale care au ocupat uzina trebuie atrasă o rezervă și mai mare, sub forma grevelor la alte întreprinderi și demonstrații de stradă; că nu trebuie lăsat din mînă personalul administrativ al uzinei; că nu este admisibil, așa cum aceasta s-a întîmplat la Cluj, de a lăsa inginerii luați prizonieri și personalul administrativ să plece de la uzină; că este necesar a descompune mai energic armata, care este chemată „să liniștească“ pe muncitori etc. Situația obiectivă de față este absolut favorabilă pentru împlinirea acestor sarcini.

Dar ar fi de asemenea o greșeală grosolană să se șablonizeze această tactică și să se încerce aplicarea ei în toate părțile, fără să se țină cont de spiritul de luptă al maselor, fără să se țină cont de condițiile obiective (poziția uzinei și posibilitățile ei de apărare în fața pătrunderii poliției, în fața aruncării gazelor lacrimogene etc.), fără mobilizarea la timp a muncitorilor din alte întreprinderi. Este necesar de asemenea de a respinge în modul cel mai hotărît toate formele pasive de grevă (greva foamei în uzine etc.).

Greva însoțită de demonstrații de masă în stradă rămîne și pe viitor forma cea mai potrivită pentru desfășurarea mișcării proletare.

8. Lozinca luptei pentru comitetele de fabrică — lozinca principală a luptelor apropiate ale proletariatului. Luptele din februarie au arătat în mod evident că detașamentele proletare înaintate s-au pătruns de importanța colosală a cuceririi comitetelor de fabrică, ca reprezentante permanente a intereselor muncitorilor, recunoscute de către administrația uzinei. Această reprezentanță ușurează împotrivirea față de fiecare atac asupra unor muncitori izolați sau unor grupe de muncitori, asupra întregii mase muncitorești, dă posibilitatea de a controla îndeplinirea și aplicarea contractului colectiv, de a interveni la fiecare conflict dintre muncitori și meșteri sau cu administrația etc. Cuceri-

rea comitetelor de fabrică ridică gradul de organizare a mișcării, mărește forța de rezistență a clasei muncitoare față de atacurile zilnice indirecte asupra muncitorilor. Comitetul de fabrică, după cum arată experiența Atelierelor de la „Grivița", a fost considerat de către muncitori și de către guvern ca „sfaturi ale aleșilor muncitorimii". Și, într-adevăr, la un nivel și mai înalt al mișcării ele pot să devină germenul Sfaturilor aleșilor muncitorimii. De aceea partidul trebuie să popularizeze în modul cel mai larg lozinca luptei pentru comitetele de fabrică și să o pună ca o cerință concretă în toate grevele mai mari economice.

9. A întări mișcarea revoluționară sindicală. A întări munca înăuntrul sindicatelor reformiste, a crea acolo opoziții sindicale revoluționare puternice. Organizînd lupta de masă împotriva dizolvării sindicatelor revoluționare, partidul trebuie să folosească forme felurite — ilegale, legale și semilegale — pentru organizarea sindicală a maselor și pentru conducerea luptei lor, ținînd cont de fiecare dată de condițiile concrete din localitatea respectivă.

Întărirea muncii partidului înăuntrul unora din sindicatele reformiste ale ceferiștilor și petroliștilor, care a dus la cucerirea acestor sindicate de la reformiști, a jucat un rol foarte important în pregătirea și conducerea luptelor din februarie și arată cu toată claritatea importanța colosală a muncii înăuntrul tuturor sindicatelor reformiste.

Comitetul Central subliniază că întărirea legăturilor partidului cu detașamentele cele mai importante ale proletariatului — printre care social-democrații au încă o influență considerabilă și unde există sindicate reformiste relativ de masă, și tocmai printre mineri, metalurgiști, muncitori din porturi, serviciul tracțiunii și printre muncitorii din Atelierele de la căile ferate — cere pătrunderea rapidă a partidului în aceste sindicate reformiste, această pătrundere fiind calea cea mai importantă pentru eliberarea acestor muncitori de sub influența social-democrației trădătoare, care le încătușează lupta.

Comitetul Central amintește încă o dată directiva lui Lenin: „Trebuie să știm să facem orice sacrificii să învingem cele mai mari greutăți, pentru a face propagandă și agitație în mod sistematic, cu dîrzenie, perseverență și răbdare tocmai în acele instituții, asociații și uniuni, fie ele cît de reacționare în care se află mase proletare sau semiproletare".

Comitetul Central subliniază necesitatea organizării înăuntrul sindicatelor reformiste a grupurilor închegate a opoziției sindicale roșii.

10. A lichida repede cu subaprecierea rolului tineretului proletar și a femeii proletare în mișcarea revoluționară. Comitetul Central atrage atenția că, cu toată activitatea maselor largi ale tineretului muncitor și ale femeilor muncitoare, cu toată participarea lor activă la luptele din februarie, organizațiile de partid și fracțiunile din organizațiile de masă continuă în mod regulat să subaprecieze rolul tineretului muncitor și al femeilor proletare, nu duc nici o muncă sistematică printre aceste categorii, nu atrag destul de larg pe reprezentanții tineretului și ai femeilor în organele de front unic, nu aplică feluritele forme pentru mobilizarea și organizarea acestor pături ale proletariatului (conferințe cu reprezentanții tineretului muncitor, conferințe cu delegații femeilor, ai gospodinelor etc.). Pe acest tărîm se cere o cotitură imediată și hotărîtă pentru a întări munca partidului.

11. A crea gărzi de autoapărare de masă. Înăsprirea terorii din partea dictaturii burghezo-moșierești și represiunea sîngeroasă a greviștilor, samavolniciile tot mai dese din partea bandelor gărzii de fier față de masele muncitoare, ieșirile antisemite-pogromiste ale bandelor fasciste — toate acestea dictează partidului necesitatea de a crea cu energie și mai mare gărzi de autoapărare muncitorești în întreprinderi, aplicînd experiența dobîndită în timpul luptelor din februarie. Garda de autoapărare muncitorească, care constă din elementele cele mai active și mai combative, nu trebuie să înlocuiască lupta de masă, ci trebuie să fie miezul masei, miezul care organizează rezistența de masă în cazuri de atacuri polițiste asupra muncitorilor greviști, asupra demonstrațiilor muncitorești, pentru apărarea oratorilor în cazul ieșirilor huliganice-pogromiste ale bandelor fasciste etc. Autoapărarea muncitorească trebuie să se sprijine pe rețeaua largă a delegaților din secții și trebuie să fie subordonată organelor de front unic alese de către muncitori în uzină.

Comitetul Central atrage atenția asupra rolului pe care trebuie să-l joace tineretul proletar în aceste gărzi de autoapărare.

12. A întări lupta contra social-provocatorilor. Desfășurarea luptelor proletariatului cere întărirea luptei noastre contra social-fascismului și a anexelor sale „de stînga" — ghelerteriștii și moscăuțianiștii. Social-democrația oficială a introdus deja, ca sistem, metoda de luptă contra mișcării muncitorești aplicată în timpul luptelor din februarie, și anume: a prezenta fiecare luptă de masă pentru apărarea cerințelor arzătoare ale maselor, organizată în ciuda contraacțiunii lor, ca o provocare și a învinui pe fiecare fruntaș al masei muncitoare

de provocare. Social-polițiștii încearcă, cu ajutorul unei provocări murdare, să dezorganizeze și să descompună frontul unic de luptă al muncitorilor, să semene printre ei neîncrederea reciprocă, să calomnieze și să distrugă politicește pe fiecare organizator al luptei maselor, pus de către mase în fruntea lor. Chemînd masele să gonească din rîndurile lor pe trădători și capitulanți, care se sperie de represiuni, partidul nostru trebuie totuși să desfășoare cea mai hotărîtă campanie de masă contra social-polițiștilor și a metodelor lor de luptă, îndreptate contra mișcării muncitorești revoluționare, împrumutate din arsenalul mijloacelor siguranței țariste, și de a ridica contra lor cel mai larg val de indignare al tuturor proletarilor cinstiți.

Partidul nostru trebuie să ia în mod hotărît din mîinile ghelerteriștilor arma lor principală pentru înșelăciunea maselor — jonglarea cu fraze despre frontul unic. Este necesar de a aduce la cunoștința muncitorilor și de a le explica în modul cel mai larg că organizațiile ghelerteriste, ca și social-democrații oficiali, au respins propunerea partidului nostru pentru frontul unic, motivînd că „disciplina de partid" față de Comitetul lor Central le interzice să primească propunerea de apărare comună împreună cu comuniștii a intereselor muncitorilor. Este necesar de a populariza în modul cel mai larg atitudinea ghelerteriștilor în timpul luptelor din februarie, cînd ei erau contra grevei muncitorilor ceferiști și petroliști și au fost izgoniți în mod rușinos de către masă.

Propunerea partidului nostru către toate organizațiile social-democrate de a crea front unic de luptă, care a jucat deja un rol serios în demascarea social-fascismului de toate nuanțele, nu este încă în mod suficient popularizată în mase, iar re-

fuzul social-fasciştilor şi în special al ghelerterişilor nu este folosit în mod suficient pentru demascarea în faţa acelor mase care îi mai urmează a întregii minciuni şi palavrageli despre frontul unic. Partidul nostru trebuie şi pe viitor să aplice în modul cel mai larg tactica frontului unic şi totodată să se adreseze către organizaţiile social-democrate locale, chemîndu-le să formeze frontul unic. Este necesar totuşi să se pornească la aceasta de la situaţia concretă şi să se propună de fiecare dată o platformă de luptă cunoscută maselor, punînd apărarea intereselor zilnice ale acestor mase, şi a lua o atitudine hotărîtă contra oricărui fel de tratative şi înţelegeri de culise, utilizînd drept singura tactică campania largă de masă pentru front unic în întreprinderi.

Lupta întărită contra vîrfurilor social-fascismului trebuie să fie însoţită de cea mai atentă atitudine faţă de masele social-democrate de jos, care caută un drum just, care tind din ce în ce mai mult să rupă cu vîrfurile partidului şi să treacă în lagărul revoluţiei. Organizaţiile de partid trebuie să se apropie de muncitorii social-democraţi activi, care se revoluţionarizează, să se lege cu ei, să-i ajute ca să se elibereze de sub influenţa conducătorilor trădători şi să ducă prin ei muncă susţinută înăuntrul organizaţiilor social-democrate... Partidul trebuie să explice maselor social-democrate descompunerea Internaţionalei a II-a şi cauzele acestei descompuneri cu fapte şi argumente concrete, să evidenţieze procesul fascizării social-democraţiei, al pregătirii de către ea a bazei pentru dictatura fascistă în Germania şi în alte ţări şi să explice în mod larg sensul adevărat al discursurilor conducătorilor social-democraţi romîni la Congresul al XV-lea al lor (pentru politica de colaborare cu burghe-

zia, contra frontului unic cu comuniştii, pentru război, pentru apărarea graniţelor, pentru măsuri antidemocratice, adică fasciste, pentru apărarea regimului existent etc.). E necesară combaterea hotărîtă a subaprecierii pericolului social-fascist, care se manifestă în afirmarea că luptele din februarie „i-au demascat completamente pe social-democraţi", precum şi a speranţelor de descompunere automată a social-democraţilor, fără o muncă intensivă de demascare din partea Partidului comunist. Însuşi faptul descompunerii social-democraţiei poate să devină un factor serios de reţinere a maselor sub influenţa social-democraţilor şi piedica cea mai serioasă a trecerii maselor sub steagurile Partidului Comunist Romîn dacă partidul nostru nu va şti să demaşte în faţa maselor cauzele spărgerilor din sînul social-democraţiei şi nu va şti să demaşte stîngismul mic-burghez mincinos al grupurilor ce se rup de la social-democraţia oficială sub presiunea maselor de jos.

13. Cotitura hotărîtă spre ţărănimea muncitoare, crearea alianţei de luptă a muncitorilor şi ţăranilor este una din sarcinile cele mai esenţiale ale partidului în momentul de faţă. Este necesară munca zilnică sistematică a partidului la sate; lărgirea însemnată şi rapidă a reţelei organizaţiei de partid; cea mai largă popularizare a comitetelor ţărăneşti şi luarea iniţiativei creării lor ca formă fundamentală pentru asigurarea unei conduceri revoluţionare în mişcările ţărăneşti, pentru întărirea organizatorică a acestor mişcări, pentru lărgirea bazei sale de masă.

Demagogia radicală a lupiştilor, iunianiştilor, argetoianiştilor, social-fasciştilor etc. în chestiunea datoriilor şi impozitelor arată justeţea directivelor şi completa justeţe a lozincilor date de către Con-

gresul al V-lea: „Nici un ban pentru impozitele guvernului terorii, foametei și războiului!", „Nici un ban pentru datorii cămătarilor și bancherilor!". Partidul trebuie să popularizeze și mai larg aceste lozinci, să respingă în mod hotărît toate încercările oportuniste de a tăia aceste lozinci și să treacă de la agitația în jurul lor la organizarea unei rezistențe de masă față de executările silite pentru impozite și datorii, pentru apărarea în fața exproprierii pămîntului și a inventarului țărănesc, a organiza și dezlănțui lupta țărănească pentru pășuni, pentru folosirea gratuită de către sărăcime a pămîntului comunal, pentru ajutorarea gratuită din partea statului cu semințe și bani a celor care au suferit în urma inundațiilor.

Acolo unde sărăcia, în urma inundațiilor, a recoltei proaste, a luat proporții mari, partidul trece la organizarea luării cu forța de către masele țărănești a semințelor și fînului din magaziile moșierești și ale statului, la tăierea pădurilor, luării lemnelor etc.

Partidul trebuie să popularizeze în modul cel mai larg în sînul maselor țărănești lozinca sa de bază: „pămîntul moșieresc, fără răscumpărare, pentru țărănimea muncitoare", și să lege mai strîns decît pînă acum această lozincă cu lozincile parțiale și lupta parțială a maselor țărănești.

Încercărilor făcute de către lagărul burghezo-moșieresc de a dezbina mișcarea proletară de cea țărănească, sforțărilor de a reține țărănimea sub influența partidelor burghezo-moșierești și a se sprijini pe țărănime în lupta contra proletariatului (lozincile „statului țărănesc", lăudarea țăranului „conservator" etc.), partidul trebuie să le contrapună nu numai cea mai largă popularizare a lozincii alianței muncitorilor și țăranilor, dar și o

activitate consecventă pentru crearea acestei alianțe în luptele zilnice, prin legarea și susținerea frățească a luptei muncitorilor de către țărani, și invers, așa cum s-a întîmplat în timpul grevelor din Oradea Mare, Ismail etc. Sarcina de a cuceri țărănimea muncitoare pentru alianța revoluționară cu clasa muncitoare cere din partea organizațiilor de partid ca, neslăbind lupta contra național-țărăniștilor, ele să-și întărească focul împotriva grupărilor fasciste și în primul rînd împotriva social-fasciștilor și a aripelor „stîngi" din tabăra burgheză: contra lupiștilor partidului țărănesc-radical, contra grupărilor național-țărăniste „de stînga" și în special contra aripii lui Maniu, care încă o dată încearcă să joace rolul unui zăgaz contrarevoluționar, acoperindu-se cu fraze democratice și cu lupta închipuită contra camarilei palatului.

O deosebită importanță trebuie dată luptei împotriva „gărzii de fier" și cuziștilor, care prin cea mai desfrînată demagogie încearcă să pătrundă adesea la sate.

Comitetul Central cere o îndeplinire grabnică a directivelor expuse în scrisoarea Comitetului Central către toate organizațiile de partid despre sarcinile partidului în domeniul muncii printre țărani.

14. A întări legăturile partidului cu intelectualii muncitori, a organiza și a conduce mișcarea spontană a micii burghezii. Directiva plenarei din octombrie arată că „una din sarcinile importante ale partidului care constă în participarea directă la desfășurarea mișcării pensionarilor, văduvelor, invalizilor și micilor funcționari contra scăderii pensiilor și salariilor, contra concedierilor, pentru plata imediată a salariilor reținute" nu este încă

îndeplinită pînă acuma. Mişcările învăţătorilor, pensionarilor etc. poartă şi mai departe un caracter spontan şi se lipesc de ele şi mai departe în mod parazitar fel de fel de Forţi, Nisipeni etc., care zădărnicesc lupta lor adevărată. In mişcarea funcţionarilor a crescut rolul social-democraţilor, mişcarea micilor meseriaşi poartă un caracter spontan. Printre studenţi s-a întărit activitatea grupelor fasciste.

In perioada scursă partidul a făcut numai paşi timizi pentru a-şi întări legăturile cu păturile largi ale intelectualilor muncitori. Intreaga situaţie este favorabilă pentru creşterea rapidă a influenţei şi rolului partidului în aceste straturi şi se cere mobilizarea partidului şi în acest sector neglijat, folosind în mod priceput toate legăturile pe care le are partidul cu aceste cercuri, pentru a pătrunde în toate organizaţiile de masă existente. Fascizarea partidelor burgheze, activitatea întărită a grupelor fasciste subliniază şi mai mult importanţa acestui sector, deoarece intelectualii ruinaţi şi scoşi din făgaşul lor, ca şi mica burghezie orăşenească, reprezintă în toate ţările rezervorul de bază al mişcării fasciste.

15. Contra valului şovin, contra pregătirii războiului. Duşmanul e în ţara proprie! Lupta contra pericolului crescînd al războiului imperialist şi antisovietic, contra pericolului fascist în creştere cere o campanie de masă a partidului contra acestui val naţionalist, pe care clasele stăpînitoare din Romînia încearcă să-l dezlănţuie cu scopul de a-şi supune ideologiceşte masele muncitoare prin lozincile „unitatea naţiunii“, „apărarea graniţelor“ etc. şi să facă din mase o armă oarbă pentru politica lor fascistă şi imperialistă. Toate partidele burgheze, inclusiv social-democraţia, se folosesc

în modul cel mai larg de arma naţionalismului pentru a sustrage masele de la lupta de clasă.

Instigărilor naţionaliste, mişcării antisemite, partidul trebuie să-i contrapună alianţa de luptă a maselor muncitoare de toate naţionalităţile în lupta pentru revendicările lor zilnice. Pregătirilor antirevizioniste ale războiului imperialist trebuie contrapusă lupta pentru dreptul naţionalităţilor asuprite la autodeterminare pînă la despărţirea de stat.

Aţîţărilor războinice social-fasciste ce se realizează sub fraze mincinoase de luptă contra fascismului şi pentru apărarea democraţiei, partidul le contrapune mişcarea antifascistă de masă şi lupta contra războiului imperialist.

La lozinca mincinoasă: „unitatea naţiunii“, partidul trebuie să răspundă cu organizarea şi aprinderea unei lupte de clasă necruţătoare pentru nevoile zilnice ale maselor asuprite şi exploatate.

Partidul trebuie să organizeze o luptă hotărîtă contra concedierii muncitorilor unguri de la uzină, contra pogromurilor evreieşti, organizînd gărzi de autoapărare muncitorească pentru a opune o rezistenţă hotărîtă bandelor huliganice.

Internaţionalismul consecvent activ trebuie să pătrundă mai puternic ca oricînd toată activitatea partidului.

16. Contra iluziilor pacifiste. O continuă luptă hotărîtă contra pregătirii intervenţiei antisovietice. Partidul trebuie să respingă în mod hotărît toate iluziile cum că încheierea pactului de neagresiune din partea Romîniei şi altor ţări cu Uniunea Sovietică scoate de la ordinea zilei ameninţarea unui război contra Uniunii Sovietice. Partidul explică cauzele adevărate care au forţat ţările capitaliste să primească propunerea U.R.S.S. şi

arată cu exemplele războiului din Orientul îndepărtat, din America etc. că tratativele de pace nu împiedică de loc pe imperialişti de a duce războaie.

Numai o mişcare de masă contra războiului, numai vigilenţa continuă şi pregătirea la luptă a maselor muncitoare pot să împiedice într-adevăr planurile războinice ale burgheziei romîne, numai răsturnarea dominaţiei moşierilor şi a burghezilor va fi o adevărată garanţie a păcii.

Partidul trebuie să organizeze demonstraţii de masă pentru apărarea U.R.S.S. în faţa consulatelor japoneze şi germane, deoarece imperialismul german şi cel japonez reprezintă astăzi cea mai mare şi cea mai directă ameninţare războinică faţă de U.R.S.S.

17. O luptă hotărîtă pentru pătrunderea în armată. Folosirea tot mai des şi mai larg a armatei împotriva luptei revoluţionare a muncitorilor şi ţăranilor, introducerea soldaţilor în uzine şi mine, pericolul crescînd al războiului — toate acestea dictează partidului cu o putere şi mai mare necesitatea întăririi considerabile a muncii în armată şi lichidarea rapidă a rămînerii în urmă care se observă pe acest teren şi a cărei importanţă a crescut colosal.

Hotărîrile Comitetului Central din aprilie 1932 că „organizaţiile de partid trebuie să mobilizeze nu numai toate forţele partidului, ci şi întreaga pătură largă a activului revoluţionar muncitoresc şi ţărănesc, pentru distrugerea acestei izolări a armatei de mişcarea revoluţionară ce creşte furtunos, izolare care constituie unul din mijloacele de bază pentru a reţine armata în mîinile de fier ale aparatului ofiţeresc" ; că „e necesar de a folosi orice posibilitate de pătrundere în cazarmă, orice

posibilitate de legare cu soldaţii izolaţi sau cu masa soldaţilor pentru a introduce acolo o viaţă activă şi răsunetele luptei de clasă, a-i chema pe soldaţi la solidaritate, la refuzarea ieşirilor contra muncitorilor şi a ţăranilor" — aceste directive ale Comitetului Central capătă în condiţiile actuale o importanţă şi mai mare, şi în acelaşi timp posibilităţile lor de rezolvare rapidă sînt şi mai evidente. E necesar ca în toate luptele de masă — cum s-a întîmplat în februarie — să se aplice larg metoda fraternizării cu soldaţii..., a izolării corpului ofiţeresc, metoda de a contrapune pe soldaţi ofiţerilor.

Introducerea soldaţilor în întreprinderi trebuie să fie folosită în modul cel mai larg pentru apropierea între muncitori şi masa soldaţilor, pentru împrăştierea printre ei a literaturii revoluţionare, pentru pătrunderea în armată şi crearea celulelor de soldaţi.

Compoziţia ţărănească a armatei şi trimiterea soldaţilor la regimentele din alte regiuni naţionale dictează necesitatea popularizării largi printre soldaţi a lozincilor de bază ale partidului în problema ţărănească şi naţională şi împrăştierea literaturii de partid în limba maternă a soldaţilor.

18. Partidul Comunist Romîn — singurul organizator şi conducător al maselor muncitoare pentru drepturile lor politice. Creşterea colosală a terorii fasciste, starea de asediu, legile excepţionale contra mişcării revoluţionare (legea Mironescu), dizolvarea tuturor organizaţiilor revoluţionare de masă, procesul fascizării Romîniei, care se desfăşoară rapid — toate acestea cer întregului partid să devină conştient de faptul că el este singurul organizator al luptei maselor întru apărarea revendicărilor politice ale celor exploataţi, că

el este singura forţă antifascistă. Avîntul crescînd al luptelor economice ale proletariatului şi transformarea lor în lupte politice cer în mod şi mai ascuţit de la toate organizaţiile de partid capacitatea de a grăbi acest proces, de a-l îndruma conştient şi a scoate în evidenţă greva politică de masă, ca una din formele esenţiale ale mişcării revoluţionare în perioada actuală. Organizaţiile de partid trebuie să ştie să pornească, aşa cum ne învaţă experienţa din februarie, de la situaţia concretă şi nemulţumirea maselor (arestarea delegaţilor muncitoreşti, dizolvarea organizaţiilor muncitoreşti revoluţionare, percheziţionarea în masă a muncitorilor în întreprinderi, atacarea demonstraţiilor muncitoreşti etc.), pentru a lansa după aceea lozinci politice mai generale, care să dea mişcării o perspectivă şi o direcţie (lozinca eliberării tuturor deţinuţilor politici ; recunoaşterea comitetului de fabrică şi a sindicatului revoluţionar, dreptul muncitorilor la asociere şi întrunire, libertatea presei, lozinca luptei contra războiului şi împotriva cheltuielilor pentru înarmări etc.).

In special procesul ceferiştilor de la Griviţa trebuie să fie un semnal pentru o campanie politică de masă sub lozinca eliberării ceferiştilor arestaţi, ridicării stării de asediu şi recunoaşterii organizaţiilor de masă dizolvate. In această muncă e necesar să se aplice cele mai felurite forme de mobilizare a maselor, pornind de la situaţia concretă şi capacitatea de luptă a maselor în localitatea respectivă (întruniri de protest, greve de solidaritate, demonstraţii de stradă etc.). Partidul trebuie să desfăşoare mişcarea antifascistă, explicînd maselor procesul de fascizare a Romîniei şi întărind lupta, insuficientă pînă acum, contra organizaţiilor fasciste (garda de fier, cuziştii). Partidul trebuie

să-şi concentreze munca de demascare asupra naţional-ţărăniştilor, care în perioada actuală sînt realizatori ai măsurilor fasciste...

19. A întări partidul, a lărgi repede reţeaua organizaţiilor de partid. După cum a arătat rezoluţia din mai a Comitetului Central, starea organizatorică a partidului este unul din punctele cele mai slabe şi prezintă o ameninţare serioasă pentru dezvoltarea mai departe a partidului şi pentru conducerea de către partid a mişcării revoluţionare.

Luptele din februarie au scos în evidenţă şi au făurit în focul luptei o pătură largă de activişti proletari în întreprinderi mari şi au creat premisele obiective pentru creşterea rapidă a rîndurilor partidului.

Dar îndeplinirea acestei sarcini cere o învingere hotărîtă a piedicilor ce stau în calea recrutării membrilor noi, lichidarea subaprecierii şi a fricii de elemente noi, precum şi reconstruirea rapidă a muncii organizaţiilor de partid în sensul directivelor Comitetului Central din rezoluţia în problemele organizatorice. Comitetul Central subliniază că sarcina pusă în acea rezoluţie: creşterea cu 50% a organizaţiilor de partid pînă la sfîrşitul anului, în comparaţie cu situaţia dinainte de starea de asediu, şi în primul rînd din sînul muncitorilor din industria mare, precum şi lărgirea considerabilă a organizaţiilor de partid la sate, e completamente reală, însă aplicarea ei e posibilă numai dacă comitetele de partid vor mobiliza întreaga organizaţie în acest scop.

20. A lupta contra devierilor de la linia partidului, pentru organizarea bolşevică a partidului. In perioada de la Congresul al V-lea partidul a făcut un pas colosal în consolidarea politică a rîndurilor sale pe baza liniei Congresului al V-lea şi a înche-

gării în jurul Comitetului Central ales de către Congresul al V-lea. Numai lupta hotărîtă contra individualismului mic-burghez, contra tuturor devierilor de la linia partidului e capabilă să ducă partidul mai departe pe calea izbînzilor în contra dușmanului de clasă.

Partidul trebuie să dea o lovitură hotărîtă tuturor manifestărilor devierii de dreapta de la linia partidului, care prezintă un pericol... manifestat pe alocuri în... (nejusta apreciere a caracterului luptelor de la Grivița și încercările de a micșora participarea partidului la luptele din februarie), în subaprecierea rolului politic al luptelor din februarie și nepriceperea de a lega în modul cel mai strîns campaniile ulterioare cu aceste lupte (ce s-au răsfrînt serios asupra campaniei de 1 Mai, la alegerile camerelor de muncă, în mișcarea antifascistă), în negarea în general a formelor nelegale în mișcarea sindicală, în ciuntirea lozincilor partidului contra impozitelor și datoriilor în munca la sate (Comitetul regional din Transilvania), în nepriceperea și subaprecierea greșelilor săvîrșite de către partid în timpul luptelor din februarie (fracțiunea Consiliului general). E necesar de a para la fel de hotărît toate manifestările și devierile „de stînga“, care susțin și se împletesc cu practica oportunistă de dreapta: subaprecierea pericolului social-democrat și diferite afirmații grăbite cum că social-democrația este definitiv demascată, subaprecierea necesității muncii înăuntrul sindicatelor reformiste; nepriceperea importanței colosale a tacticii frontului unic și a luptei pentru cucerirea majorității clasei muncitoare; aprecierea apelului Executivei Internaționalei Comuniste către social-democrație ca o deviere „de dreapta“ (Comitetul regional din Moldova); afirmația că ar fi lichi-

date toate posibilitățile legale de mobilizare deschisă a maselor și organizarea lor deschisă; afirmația că mișcarea țărănească a trecut deja la o treaptă mai înaltă și capătă caracterul luptei pentru pămîntul moșierilor, afirmație ce oglindește tendința de a sări peste perioada actuală a mișcării țărănești etc.

A consolida partidul, a învinge toate rămășițele individualismului mic-burghez, a da o lovitură hotărîtă tuturor manifestărilor de încălcare a disciplinei bolșevice de fier, a transforma Partidul Comunist Romîn într-un partid bolșevic omogen — iată sarcinile pe care creșterea valului mișcării revoluționare și rapida dezvoltare a elementelor crizei revoluționare le pune cu toată ascuțimea în fața întregului partid.

STAREA MIȘCĂRII SINDICALE REVOLUȚIONARE ȘI SARCINILE IMEDIATE ALE PARTIDULUI COMUNIST ROMÎN PE TĂRÎMUL SINDICAL

I. Mișcarea sindicală revoluționară din Romînia a înregistrat o serie de succese considerabile în perioada scursă de la Congresul al V-lea al partidului nostru pînă la declararea stării de asediu.

1. Aceasta s-a exprimat în primul rînd în întărirea considerabilă a caracterului de masă al mișcării sindicale revoluționare și în cucerirea într-o măsură destul de mare a activității sale deschise sau semideschise.

In momentul declarării stării de asediu, mișcarea sindicală revoluționară ieșise de fapt din acel stadiu cînd această mișcare se reducea în cea mai mare parte la grupe mici, ilegale, fărîmițate

— rămășițe ale Sindicatelor unitare dizolvate. Ele continuau să se numească „Sindicate unitare", cu toate că de fapt ele au fost grupe ale activului revoluționar sindical, care nu erau în stare, în condițiile noi, să găsească căile potrivite către masele largi proletare, din cauza sectarismului ce se împletea cu tendințele lichidatoriste ale elementelor oportuniste.

In perioada de la Congresul al V-lea încoace: a) s-au creat sau și-au croit drumul spre mase și și-au cucerit existența deschisă o serie de sindicate revoluționare relativ de masă (cizmari, alimentație, șoferi, brutari — București; „Dermata" și altele — Cluj; „Industria lînii" — Timișoara și o serie de sindicate la Iași, Galați, Ploiești, Chișinău, Cernăuți etc.); b) O.S.R. (Opoziția sindicală roșie) a cucerit de la birocrația sindicală reformistă o serie de organizații sindicale foarte importante, care au jucat un rol colosal în luptele din februarie (C.F.R. din București, Galați, Iași, Cluj, Timișoara, Pașcani etc.); c) o serie de sindicate ilegale au reușit să-și mărească caracterul de masă și să-și întărească legătura cu masele (Chișinău, Oradea Mare, Bălți, Cernăuți); d) s-au creat o serie de grupuri O.S.R. relativ închegate organizatorește în sînul unora din sindicatele reformiste (Ploiești și Dîmbovița — petrol; Galați, Turnu-Severin — C.F.R. și port; Cluj, Timișoara — funcționari; Oltenița — port).

...Această întărire organizatorică a mișcării sindicale revoluționare s-a observat mai puternic în Vechiul Regat, care pînă acum era un sector ce rămînea în urmă, și în primul rînd printre detașamentele cele mai importante ale proletariatului romîn: muncitorii din atelierele căilor ferate și petroliștii. In același timp a avut loc o oarecare rămînere în urmă a mișcării sindicale revoluționare din Transilvania.

2. A crescut considerabil rolul sindicatelor revoluționare ca organizatori și conducători ai luptelor economice și politice ale proletariatului.

Sindicatele revoluționare au organizat și au condus o serie de greve economice (cizmari, textiliști — București; Timișoara, Cluj — „Dermata"; C.F.R. — București, Iași, Galați, Pașcani etc.) și au încercat să asigure o conducere revoluționară în grevele muncitorilor ce se găsesc încă sub influența organizațiilor dușmane clasei muncitoare (Buhuși, Anina, Reșița).

Mai clar și mai complet s-a manifestat rolul deosebit de mare al sindicatelor revoluționare în organizarea luptelor proletariatului și în încrederea pe care masele o acordau acestor sindicate în zilele din februarie, căci conținutul principal al grevelor politice și al demonstrațiilor muncitorilor din Cluj, Iași, Galați, Pașcani și al luptelor de baricade ale proletariatului bucureștean în zilele de 13—16 februarie a fost apărarea sindicatelor revoluționare și a comitetelor de fabrică în fața terorii dictaturii burghezo-moșierești.

Aceste succese ale mișcării sindicale revoluționare au fost o urmare a aplicării directivelor tactice ale Congresului al V-lea, dezvoltate și concretizate în rezoluțiile și în directivele ulterioare ale Comitetului Central. Aceasta s-a manifestat: a) în trecerea (sprijinindu-se pe creșterea valului mișcării proletare) la formele deschise de organizare și de mobilizare a maselor (sindicate deschise, întruniri de masă pe fabrici, comitete de acțiune alese în mod deschis de către mase, conferințe regionale deschise ale ceferiștilor) și în organizarea rezistenței de masă contra terorii (deschiderea sin-

dicatelor sigilate la Ploieşti, Bucureşti), greve politice contra terorii, pentru apărarea conducătorilor arestaţi (la C.F.R., Textil-Oradea Mare), ce şi-a găsit expresia mai clară în luptele din februarie). b) În aplicarea mai pricepută şi mai largă a tacticii frontului unic de jos şi în crearea organelor de front unic ale muncitorilor pe întreprinderi, independent de culoarea lor politică sau sindicală (comitetele de grevă alese în grevele pielarilor-Oradea Mare, „Industria lînii"-Timişoara, „Dermata"-Cluj, C.F.R.-Bucureşti, Iaşi, Galaţi, Paşcani etc.). c) În deplasări de întărire a muncii în sînul unora din sindicatele reformiste (ceferişti, petrolişti, funcţionari etc.). d) În întărirea apreciabilă a presei sindicale şi a ediţiilor sindicale, atît din partea C.G.S.U., a comitetelor de acţiune ale ceferiştilor cît şi din partea diferitelor sindicate, ceea ce a lărgit sfera de influenţă a mişcării sindicale revoluţionare şi a întărit conducerea politică a mişcării sindicale revoluţionare („Viaţa muncitoare", „Lupta sindicală", „Şoferul", „Alimentarea", „Lupta C.F.R."-Bucureşti, „Libertatea"-Galaţi).

3. Totuşi aceste succese incontestabile ale mişcării sindicale revoluţionare nu corespund cu acele mari posibilităţi obiective care s-au deschis în faţa mişcării sindicale revoluţionare prin creşterea furtunoasă a valului mişcării proletare, posibilităţi atît pe tărîmul organizării şi al conducerii luptelor proletariatului, cît şi pe tărîmul întăririi organizatorice a mişcării sindicale revoluţionare.

Aceasta ca o urmare a faptului că atît organizaţia de partid cît şi fracţiunile dinăuntrul organelor sindicale n-au îndeplinit o serie din directivele cele mai importante ale Comitetului Central sau le-au îndeplinit insuficient de hotărît şi de consecvent. a) Organizaţiile de partid şi în special fracţiunea din C.G.S.U., precum şi presa sindicală nu şi-au concentrat sforţările asupra unei serii de sectoare de primă importanţă care rămîn în urmă, ca serviciul tracţiunii, metalurgia şi industria de război, porturi, mine, din care cauză aceste detaşamente ale proletariatului atît de importante au rămas încătuşate de influenţa social-democraţiei trădătoare, iar munca printre şomeri a fost neglijată într-un mod inadmisibil. b) N-a fost complet lichidată în rîndurile activului revoluţionar subaprecierea influenţei social-democrate, iar din partea fracţiunii C.G.S.U. a lipsit lupta necesară contra chemărilor directe prin presă la ieşirea din sindicatele reformiste, la neplata cotizaţiilor (hotărîrile conferinţei ceferiste din Galaţi, Cluj ; sfaturile date minerilor din Hunedoara ca cotizaţia să fie predată M.O.P.R.-ului etc.), iar tendinţele de a crea sindicate revoluţionare în mod mecanic au avut rădăcini adînci în însăşi fracţiunea din C.G.S.U. (Consiliul general al Sindicatelor unitare) (linia spre congres şi sindicate independente la C.F.R., directivele generale către muncitorii de la R.M.S de a crea un sindicat revoluţionar, tendinţa de a crea un sindicat propriu în porturi), neglijînd prezenţa acolo a sindicatelor reformiste relativ de masă. c) În legătură directă cu subaprecierea influenţei social-democraţilor şi cu linia de a crea sindicate în mod mecanic, linie care s-a manifestat pînă la scrisoarea din octombrie a Comitetului Central atît în organele de partid cît şi în cele sindicale, a avut loc subaprecierea tacticii frontului unic în chestiunea cuceririi de partea lor a muncitorilor social-democraţi, subapreciere care s-a manifestat într-o formă mai frapantă în nepriceperea de a desfăşura o campanie de masă împotriva politicii de spargere a social-democraţilor, care au

exclus o serie de sindicate ceferiste din cele mai puternice și zeci de activiști ceferiști. d) In mișcarea revoluționară sindicală nu s-a dus o linie consecventă de democrație proletară internă sindicală, de scoatere în evidență a unor pături largi de activiști sindicali și de eligibilitate a tuturor organelor sindicale. Din partea unor organizații de partid s-au practicat metode dictatoriale în aplicarea conducerii de către partid a mișcării sindicale (Iași, București etc.), împiedicînd astfel inițiativa proprie a activului sindical și chiar strîmtorînd baza de masă a mișcării. e) Constatînd că fracțiunea din C.G.S.U. a desfășurat o muncă intensă în condițiile cele mai grele de teroare, obținînd întărirea conducerii politice și organizatorice a mișcării revoluționare sindicale din partea C.G.S.U., Comitetul Central arată că totuși această întărire relativă a rolului conducător al C.G.S.U. a fost într-o disproporție frapantă cu creșterea atît numerică cît și calitativă a mișcării însăși.

Creșterea considerabilă a bazei de masă a mișcării și cucerirea de către ea într-o măsură mare a activității legale și semilegale nu au fost însoțite de o refacere a legăturilor și a metodelor de aplicare a conducerii de către C.G.S.U. a sindicatelor și a comisiilor locale.

C.G.S.U. a continuat din obișnuință cu metodele vechi, aproape exclusiv ilegale, și n-a folosit puterea crescută a mișcării pentru cucerirea într-o formă sau alta a manifestării măcar semilegale a activității sale în primul rînd pe tărîmul legăturilor cu organizațiile locale.

Fracțiunea din C.G.S.U. n-a manifestat la timp inițiativa în problema centralizării unei serii de sindicate locale care au existat legal atît în linii orizontale (convocarea unor conferințe deschise

locale și regionale sindicale și alegerea organelor corespunzătoare) cît și în linii verticale (textiliști, pielari, alimentație etc.), ceea ce a întărit elementele de spontaneitate generală a mișcării.

Fracțiunea C.G.S.U., cu toate directivele directe ale Comitetului Central, n-a dus o politică de atragere a activului fără partid în C.G.S.U. și de transformare a acestui organ foarte restrîns și conspirativ într-un organ care să fie legat direct cu cele mai puternice sindicate și capabil de a rezolva problemele mari ce i se pun prin creșterea forței mișcării.

Comitetul Central subliniază că fracțiunea din C.G.S.U. nu știe încă să aplice în mod bolșevic autocritica ca armă principală în chestiunea reparării rapide a greșelilor făcute și a lichidării neajunsurilor, și numai sub presiunea directă a conducerii de partid și cu întîrziere se retrage de pe pozițiile greșite (în problema organizării congresului ceferist, paralel cu neglijarea organizării luptelor parțiale, în chestiunea greșelilor săvîrșite în luptele din februarie etc.). Negînd că fracțiunea din C.G.S.U. n-ar fi avut perspectiva grevei generale la C.F.R. în zilele din februarie, încercînd să afirme, în opoziție cu Secretariatul Comitetului Central, că fracțiunea a dus o tactică justă, C.G.S.U., în numărul din mai al „Vieții muncitoare", nu arată de loc că și-a dat seama de greșelile cele mai mari făcute în luptele din februarie, precum și în campaniile ulterioare (alegerile în camerele de muncă, aruncînd în același timp vina asupra muncitorilor).

4. Alături de succesele mari în problema organizării și a conducerii independente a luptelor economice ale proletariatului, e necesar de a remarca cu toată hotărîrea o serie de tendințe nejuste și de greșeli care s-au manifestat în munca activului de

partid şi a celui sindical în această perioadă : a) lipsa liniei asupra organizării grevei generale la căile ferate în pregătirea luptelor din februarie, cu toate că o serie de centre importante intraseră în grevă, iar alte centre erau pe cale să intre. Încetarea prea devreme a grevei din 2 februarie la Bucureşti, ceea ce a reţinut desfăşurarea luptei în celelalte centre, avînd la bază subaprecierea radicalizării maselor şi a capacităţii de manevrare a duşmanului de clasă. b) Subaprecierea importanţei muncitorilor din serviciul mişcării şi al tracţiunii, care s-a manifestat prin neatragerea lor în pregătire şi în timpul luptelor din februarie, şi neexploatarea marii simpatii pe care aceştia au arătat-o faţă de lupta muncitorilor din ateliere. c) Darea lozincii de către fracţiunea C.G.S.U. a „continuării grevei“ la Atelierele Griviţa după înăbuşirea sîngeroasă din 16 februarie şi arestarea celor 2.000 de muncitori, cînd se punea sarcina de a lupta pentru deschiderea atelierelor şi pentru eliberarea celor arestaţi. d) Neînştiinţarea greviştilor (la Cluj) dinăuntrul atelierelor despre mobilizarea maselor din afară în ajutorul lor şi nerealizarea legăturii dintre ele, ceea ce a uşurat mult autorităţilor şi direcţiei înfrîngerea grevei. e) Eliberarea în mijlocul luptei a inginerilor luaţi prizonieri, care s-au pus pe urmă în fruntea luptei pentru spargerea şi înfrîngerea grevei etc. f) Nepriceperea de a termina în mod organizat greva (Buhuşi, unde greva fiind spartă, tovarăşii noştri au dat lozinca continuării grevei pentru cei 300 de muncitori care îi urmau din cei 4.000 ce intraseră în grevă, izolîndu-se astfel de masă). g) Tendinţa oportunistă extrem de periculoasă de a sări peste etapa momentului de faţă, ceea ce este menit să îngusteze, să dezorganizeze şi să împiedice desfăşurarea luptei (de

exemplu lozinca „ocupării străzii“ dată cu ocazia luptelor din Ploieşti fără legarea suficientă cu revendicările economice, care agitau în primul rînd masele ; lozinca „marşuri ale şomerilor“ fără a-i mobiliza şi fără a organiza lupta lor pe baza revendicărilor lor concrete etc.).

Comitetul Central stabileşte că în partid şi în activul sindical revoluţionar, inclusiv în fracţiunea Consiliului general, încă nu este lichidată subaprecierea luptelor economice ca inel principal în desfăşurarea luptelor proletariatului. Această subapreciere şi-a găsit expresia cea mai grăitoare în perioada epocii de pregătire independentă a congresului ceferist, ceea ce a sustras atenţia de la sarcina principală : organizarea luptelor. Subaprecierea luptelor economice este cauza principală că o serie de greve şi de mişcări de masă proletare nu au fost organizate şi conduse de către partid şi sindicatele revoluţionare (Brăila, Ismail-port, Anina, Valea Jiului, Dîmboviţa-mine).

5. Rolul provocator şi trădător pe care social-democraţii... l-au jucat în luptele din februarie la declararea stării de asediu şi în perioada scurtă de după aceste evenimente faţă de masele muncitoare arată pe deplin justeţea celor stabilite de Congresul al V-lea al P.C.R. şi a rezoluţiilor ulterioare că „social-democraţia este sprijinul social principal al burgheziei în rîndurile muncitorimii“, că ea este duşmanul principal al revoluţiei în rîndurile clasei muncitoare.

De aceea astăzi, cînd luptele grandioase din februarie ale muncitorimii ceferiste şi petroliste au lovit în plin în planurile burgheziei de ieşire din criză pe spinarea maselor muncitoare şi în baza de masă a social-democraţiei, şefii social-democraţi desfăşoară, cu ajutorul întregului aparat de

stat şi graţie poziţiilor monopoliste care li s-au creat prin dizolvarea tuturor sindicatelor neamsterdamiste, graţie camerelor de muncă etc., o activitate febrilă tocmai printre păturile cele mai hotărîtoare ale proletariatului pentru recucerirea poziţiilor pierdute la C.F.R. şi în Valea Prahovei, pentru cucerirea de noi poziţii în special în porturi şi printre muncitorii metalurgişti; pentru păstrarea poziţiilor actuale din Valea Jiului, din Banat, din porturi etc.

Exemplele cele mai izbitoare sînt:

a) Camerele de muncă, prezentate de către burghezie şi social-democraţie ca instituţii pentru apărarea intereselor maselor muncitoreşti şi funcţionăreşti, dar care de fapt sînt instituţii ale aparatului de stat pentru asigurarea exploatării sîngeroase a acestor mase, pentru înfrîngerea luptei maselor nemulţumite, precum şi organe prin care şefii social-fascişti ajutaţi de către Ministerul Muncii şi siguranţa generală — să-şi poată întinde mai departe influenţa lor de masă.

b) Introducerea ca sistem al provocărilor politice şi poliţieneşti la adresa mişcării revoluţionare şi a muncitorilor care iau poziţie împotriva politicii trădătoare a şefilor social-democraţi (afirmaţiile repetate ale şefilor social-democraţi că muncitorii ceferişti n-au avut motive să fie nemulţumiţi în februarie, caracterizarea luptelor din februarie conduse de către organe alese pe baza democraţiei largi ca o acţiune a provocatorilor, denumirea conducătorilor aleşi de mase şi a celor mai curajoşi revoluţionari muncitori drept agenţi ai siguranţei, caracterizarea ca o provocare a oricărei greve declarate peste capul lor).

c) Refuzul din partea partidului social-democrat, din partea partidului socialist-independent şi din partea Confederaţiei muncii să facă frontul unic de luptă pe baza revendicărilor imediate ale maselor muncitoare, propus de către Partidul comunist şi C.G.S.U. (Consiliul general al Sindicatelor unitare), şi declararea deschisă (la congresul lor din mai) că social-democraţia trebuie să colaboreze cu burghezia (Ilie Moscovici).

d) Politica evidentă de spargere a sindicatelor, excluderea muncitorilor revoluţionari din sindicate la Bucureşti, Cluj, Anina etc., neconvocarea adunărilor generale şi a congreselor la termenele statutare, sau convocarea la ele numai a birocraţilor sindicali, care nu reprezintă voinţa muncitorimii în acele organizaţii, interzicerea pentru membrii P.S.D. (partidul social-democrat) de a participa la mişcarea largă de masă antirăzboinică. Călcarea în picioare a democraţiei muncitoreşti în sindicatele reformiste (declaraţia lui Mirescu la conferinţa ceferistă din Bucureşti: cine nu urmează politica şefilor social-democraţi n-are ce căuta în sindicat).

Şefii social-democraţi încearcă, în timp ce paralizează astfel luptele muncitorilor, să folosească o serie întreagă de lozinci demagogice, mincinoase, ca „naţionalizarea minelor" cu intenţia de a crea iluzii că trecerea minelor în stăpînirea statului burghez înseamnă îmbunătăţirea soartei muncitorilor (impuşcarea ceferiştilor la Griviţa-Bucureşti dovedeşte „bunul tratament" al muncitorilor ocupaţi la statul burghez).

Pe aceeaşi linie de manevrări merge şi convocarea congresului muncitorilor din porturi în plină epocă de frămîntare a muncitorimii, fără ca în ordinea de zi să figureze măcar un cuvînt despre organizarea luptei muncitorimii din porturi.

Pentru a-şi ascunde faţa lor trădătoare şi a zăpăci capetele muncitorilor, şefii social-democraţi aruncă lozinca: „pactul de neagresiune", refuzînd în acelaşi timp frontul unic de luptă propus de către Partidul comunist şi de sindicatele revoluţionare.

6. Atacul capitalist asupra nivelului de trai al muncitorimii şi al micilor funcţionari continuă cu furie. Sub scutul stării de asediu, al dizolvării sindicatelor revoluţionare şi a comitetelor de fabrică, al arestării sutelor de muncitori revoluţionari şi al denunţurilor birocraţiei sindicatelor reformiste — revendicările muncitorilor ceferişti cîştigate prin luptele de baricadă din februarie au fost din nou răpite. La petrol, U.D.R., mine salariile se reduc şi nu se plătesc, sute de mii de muncitori sînt aruncaţi pe drumuri fără nici un ajutor. În porturi, prin munca în rotaţie, se ascunde un şomaj aproape complet. Muncitorii, în majoritatea lor, şomează 29 de zile din 30 fără nici un ajutor, şi din acest cîştig mizerabil sînt nevoiţi să plătească impozitul pentru şefii social-democraţi din comisiile de muncă.

Cotizaţiile muncitorilor şi ale micilor meseriaşi către casele de asigurare şi de boală au fost mărite pe baza propunerii şefilor social-democraţi, aceasta pentru că şefii social-democraţi (Mirescu, Flueraş, Moscovici, Jumanca etc.), conducătorii Uniunii micilor meseriaşi (Samoilă etc.), agenţii electorali ai partidului naţional-ţărănesc, aleşi pe sprînceană în consiliile de administrare, să poată să fie plătiţi cu lefuri grase, iar muncitorii şi meseriaşii bolnavi, cu familiile lor, sînt trataţi în acelaşi timp ca nişte cîini. La pensie abia ajunge unul dintr-o mie.

7. Valul de lupte muncitoreşti ce se ridică în toată ţara pe fondul luptelor din februarie pe o scară şi mai largă; fierberea adîncă printre muncitorii ceferişti din toată ţara; mişcările muncitorilor petrolişti de la „Astra romînă" şi Ochiuri (jud. Dîmboviţa) în iunie; antrenarea de noi pături muncitoreşti în luptă (Anina, U.D.R., Valea Jiului) arată justeţea caracterizării situaţiei de către plenara Comitetului Central din mai, că „trăsătura fundamentală a momentului actual în Romînia este zdruncinarea adîncă a vieţii economice, a bazelor dictaturii burghezo-moşiereşti şi creşterea rapidă a avîntului revoluţionar, coacerea precipitată a elementelor crizei revoluţionare"... Comitetul Central subliniază încă odată cele spuse în mai, că „aceasta nu înseamnă existenţa unei situaţii nemijlocit revoluţionare, dar aceasta înseamnă existenţa unei perioade ce se caracterizează prin ascuţirea şi prin încordarea maximă a luptei de clasă, prin posibilitatea unor izbucniri revoluţionare neaşteptate, mai largi şi mai vijelioase decît cele din februarie şi care pot să devină începutul ciocnirilor hotărîtoare ale revoluţiei şi contrarevoluţiei".

II. Sarcina centrală a sindicatelor revoluţionare şi a fracţiunilor din sînul lor în momentul de faţă

8. Comitetul Central subliniază că de faptul dacă comuniştii şi sindicatele revoluţionare vor reuşi în mod rapid să devină conducătorii luptei muncitorimii din păturile hotărîtoare ale proletariatului şi să le cucerească sub conducerea lor, lichidînd influenţa de masă a social-democraţiei trădătoare, depinde în primul rînd calea de ieşire

din criza capitalistă prin revoluție sau contrarevoluție.

De aceea sarcina este:

a) Concentrarea întregii forțe a lor asupra organizării luptelor muncitorimii ceferiste și petroliste, care a dovedit în februarie că este detașamentul de frunte al proletariatului din Romînia, și asigurarea conducerii revoluționare a luptei muncitorilor din mine, aflată în desfășurare (Valea Jiului, Anina, Dîmbovița, Muscel), care este trădată de către șefii social-democrați.

b) Pătrunderea în mijlocul muncitorilor din serviciul tracțiunii de la C.F.R., din porturi, U.D.R. și din industria de război în general și organizarea luptei lor.

Plenara subliniază în același timp necesitatea urgentă de desfășurare a unei munci sistematice și energice pentru cucerirea muncitorilor agricoli, a muncitorilor forestieri (mai ales în Moldova, Bucovina de sud, Valea Mureșului etc.), a muncitorilor din pescării și a pescarilor săraci din Delta Dunării. Munca printre aceste pături dintre cele mai numeroase și în același timp dintre cele mai exploatate ale proletariatului din Romînia, subapreciată în mod oportunist, cu toate directivele categorice date de către Congresul al V-lea al Partidului Comunist Romîn și de Comitetul Central, atît de organizațiile de partid cît și de conducerea sindicatelor revoluționare, care sînt inelul principal de legătură al proletariatului industrial cu țărănimea muncitoare și care are o importanță colosală pentru întreaga mișcare revoluționară, — munca printre aceste pături este una din sarcinile cele mai arzătoare ale mișcării sindicale revoluționare.

Munca printre tineret și printre femeile muncitoare, al căror rol în producție e în continuă creștere, trebuie să fie în centrul atenției partidului și sindicatelor revoluționare, să-i mobilizeze la luptă pentru revendicările lor.

9. Lupta pentru revendicările economice rămîne și mai departe inelul central în mobilizarea maselor. Organizarea luptei pentru revendicările economice cu o tendință continuă de lărgire a lor la alte întreprinderi și ramuri de industrie, cum a arătat experiența luptelor din februarie, legarea lor cu revendicările politice, pe înțelesul maselor, și lărgirea lor în greve politice de masă — iată sarcina principală a sindicatelor revoluționare. Sprijinul larg, entuziast pe care muncitorii din București l-au dat ceferiștilor în zilele din februarie (greve de solidarizare ale muncitorilor din celelalte fabrici cu ceferiștii la Cluj, în zilele din februarie și cu ocazia grevei de la „Dermata", greva de solidarizare a muncitorilor din Oradea), repeziciunea cu care lupta muncitorilor ceferiști s-a transplantat în alte centre ceferiste (Constanța, Timișoara), unde încă nu există o conducere revoluționară organizată, dovedesc o tendință adîncă de solidaritate de clasă în sînul muncitorimii, care se dezvoltă tot mai tare. Sarcina sindicatelor revoluționare este de a alimenta și a dezvolta mai departe în mod sistematic această tendință revoluționară a maselor, folosind atît experiența luptelor din februarie cît și dîndu-le, de la caz la caz, forme organizatorice corespunzătoare, ca demonstrații în fața întreprinderilor care luptă, trimiterea delegaților în masă pentru salutarea celor în luptă, greve generale pe localități, greve generale pe ramuri întregi industriale etc. Deschizînd astfel în mod sistematic drumul just pentru afirmarea voin-

ței de luptă acumulate în sînul maselor muncitoare, vom fi în stare să stăm în permanență în fruntea luptelor maselor și să dăm o repeziciune maximă dezvoltării luptei lor.

Sarcina imediată a fracțiunii C.G.S.U. (Consiliul general al Sindicatelor unitare) și a organelor centrale de partid este să prelucreze împreună cu muncitorii din ramurile respective programe concrete de revendicări pentru muncitorii din porturi, Valea Jiului, Reșița și să completeze, adaptînd la situația de față, programul de revendicări al muncitorilor ceferiști și petroliști.

Comitetul Central subliniază însă că aceste revendicări trebuie să oglindească în modul cel mai viu cele mai urgente nevoi ale muncitorimii, pentru ca ele să poată fi îmbrățișate imediat de către masele cele mai largi (primele lupte din februarie de la Grivița-București au început de la chestiunea acontului, o revendicare în fond secundară, care frămînta pentru acel moment pe toți muncitorii și care a fost pusă abil, de către activiștii revoluționari, în fruntea tuturor revendicărilor).

La C.F.R. trebuie pusă în centrul atenției lupta pentru aplicarea revendicărilor cucerite de către muncitori în luptele din februarie, împotriva concedierilor și pentru reprimirea tuturor concediaților din cauza participării la greva împotriva statutului înrobitor, pentru eliberarea muncitorilor ceferiști arestați și pentru ajutorarea familiilor celor uciși, pentru recunoașterea comitetelor de fabrică, pentru existența deschisă a sindicatelor ceferiste dizolvate, împotriva stării de asediu.

Prelucrînd revendicările specifice ale muncitorilor de la tracțiune și de la serviciul mișcării, trebuie pusă și revendicarea aplicării și acolo a cuceririlor muncitorilor din ateliere în luptele din februarie.

Popularizarea și prelucrarea experienței luptelor din februarie de la Grivița, Cluj etc. trebuie să fie aci și pe mai departe conținutul principal în munca de organizare a noilor lupte.

Deosebit de larg trebuie demascat rolul provocator, trădător și spărgător pe care l-a jucat și-l joacă șefii social-democrați.

O luptă energică trebuie dusă împotriva acelora din rîndurile noastre care afirmă că noi am lichidat deja cu influența șefilor social-democrați la C.F.R. și care nu văd că aceștia mai au o serie de poziții importante (Brăila, Timișoara, Cernăuți) și că, prin intrarea uniunii reformiste în Federația organizațiilor ceferiste și prin afilierea acestei federații la Confederația generală a muncii, amsterdamistă, șefii social-democrați și-au creat o serie întreagă de drumuri pentru pătrunderea lor din nou în rîndurile muncitorilor ceferiști.

Starea de asediu, dizolvarea sindicatelor de clasă, arestarea și concedierea a mii de muncitori revoluționari de la C.F.R., „statutul" C.F.R., toate au tocmai scopul să netezească drumul pentru restabilirea influenței șefilor social-democrați. Și ei nu vor întîrzia cu încercarea de a-și ridica din nou capul. O atenție deosebită trebuie dată Pașcanilor, unde ghelerteriștii continuă încă să-și păstreze influența lor politică.

La petrol, lupta împotriva concedierilor, reducerii și neplății la timp a salariilor trebuie să stea în centrul atenției noastre.

În porturi mobilizarea maselor trebuie să meargă pe linia luptei împotriva legii muncii de înrobire în porturi, demascării șefilor social-democrați ca introducătorii acestui sistem, cerînd sala-

riu integral pentru cei în muncă și ajutor de șomaj egal cu salariul celor ce muncesc pentru cei care sînt ocupați mai puțin de 15 zile pe lună. Împărțirea în categorii, introdusă prin legea muncii în porturi, are scopul principal de a sparge rîndurile de luptă ale muncitorilor din porturi, iar „comisiile de muncă“ sînt organe ale dușmanului de clasă care dirijează această spargere și care primesc lefuri grase, provenite din taxe stoarse din ultimii bani ai muncitorilor din porturi. Acestora trebuie opuse comitetele de porturi alese de către toți muncitorii pentru apărarea intereselor lor.

Pentru marinari, echipaj complet pe borduri, mărirea salariilor, împotriva înlocuirii marinarilor comerciali cu militari.

La mine (Valea Jiului, Anina etc.) lupta trebuie dusă pentru demascarea conținutului reacționar al noilor condiții de muncă stabilite de către Ministerul Muncii împreună cu șefii social-democrați.

Trebuie arătată trădarea șefilor social-democrați, care au ajutat la reducerea salariilor cu 15% anul trecut și care prin politica lor intervenționistă dezarmează lupta muncitorimii miniere.

Trebuie să cerem ajutor de șomaj egal cu salariul integral lunar, plata regulată a salariilor și a pensiilor. Trebuie demascată folosirea muncitorilor în lupta de concurență a diverselor societăți miniere pentru obținerea de comenzi la stat și contrapunerea muncitorilor dintr-o regiune celor din altă regiune.

10. Lichidarea rămînerii în urmă în organizarea luptelor șomerilor este una dintre sarcinile cele mai importante ale partidului și ale sindicatelor revoluționare. Rezultatele celor cîtorva cazuri izolate unde s-a dus o oarecare muncă printre șomeri (mai ales în Transilvania) arată atît posibilitățile cît și

sarcinile care stau în fața noastră pe acest teren. Trebuie dusă o luptă energică împotriva subaprecierii importanței cuceririi muncitorilor șomeri de partea noastră (care există în rîndurile noastre și se manifestă în netraducerea în viață a directivelor Congresului al V-lea și ale Comitetului Central pentru organizarea luptei șomerilor).

„Partidul și sindicatele revoluționare trebuie să treacă imediat la organizarea luptei șomerilor, pentru ajutorarea imediată de către stat, comună și patron și pentru ajutorarea permanentă de către stat a celor fără lucru“.

Manevrelor înșelătoare ale șefilor social-democrați desfășurate acum, mai ales cu ajutorul Camerelor de muncă — de agitare a „legiferării“ de către parlament a ajutorului de șomaj, a înregistrării prin Camere de muncă a șomerilor, care au ca scop să rețină pe muncitorii șomeri de la luptă —, noi trebuie să le opunem organizarea acțiunii de masă a șomerilor pentru revendicările lor la oficii de plasare, cantine, piețe de lucru, în cartiere, orașe, sate etc.

Pentru conducerea luptei lor trebuie alese peste tot comitete de șomeri, pe baza tacticii frontului unic de jos.

Lupta șomerilor trebuie strîns legată cu lupta muncitorilor din întreprinderi, atît pe baza pericolului care există ca cei ce lucrează astăzi să devină mîine șomeri, cît și ca muncitorii șomeri să nu fie întrebuințați de către patroni ca concurenți contra acelora care mai lucrează.

Trebuie combătute în mod energic tendințele, care există și în rîndurile noastre, de a înlocui organizarea luptei șomerilor pentru revendicările cele mai arzătoare cu darea de lozinci generale abstracte (de exemplu lozinca de marșuri dată de

fracțiunea C.G.S.U. etc.) ca tendința de a vedea în șomeri numai trupe de rezervă pentru cazuri de grevă la întreprinderi.

11. Frontul unic de jos rămîne și mai departe forma principală de organizare și mobilizare a maselor la luptă. In focul luptelor eroice ale muncitorilor ceferiști din februarie, organele frontului unic de jos (comitetele de acțiune, comitetele de grevă, comitetele de fabrică) și-au dovedit pe deplin maturitatea, precum s-a dovedit și justețea tacticii de front unic de jos a sindicatelor revoluționare și a opozițiilor roșii, dusă pe baza directivelor I.S.R. (Internaționala Sindicală Roșie), ale Congresului al V-lea al Partidului Comunist Romîn și ale Comitetului Central. Directivele acestea trebuie să rămînă și pentru mai departe linia de călăuzire în desfășurarea tacticii de front unic.

Luptele din februarie au dovedit nu numai posibilitatea de organizare a luptei pe această bază în mod independent, peste capul șefilor trădători social-fasciști, dar au arătat că acesta este drumul cel mai scurt, cel mai nimerit în condițiile de față pentru desfășurarea luptei maselor nevoiașe.

Politicii de spargere a rîndurilor clasei muncitoare pe care o duc șefii social-democrați de toate nuanțele — excluderea din sindicatele reformiste a sindicatelor și a muncitorilor care cer lupta pentru apărarea intereselor maselor muncitoare, refuzul propunerii de front unic de luptă pentru revendicările imediate ale muncitorimii propuse de către Partidul comunist și de către sindicatele revoluționare, ațîțarea muncitorilor romîni împotriva celor străini (cererea de expulzare a celor străini), contrapunerea unora împotriva altora a diferitelor categorii de muncitori în porturi etc. —, politicii lor de colaborare de clasă, noi trebuie să

contrapunem în mod consecvent tactica noastră a frontului unic de luptă al tuturor exploataților.

Politica de colaborare de clasă pe care o duc șefii social-fasciști, amesterdamiști și ghelerteriști prin sistemul de arbitraj, comisii de muncă (porturi), Camere de muncă, îndeosebi în industria petroliferă, mine, porturi, metalurgie etc., trebuie în același timp să fie demascată cît mai larg de către sindicatele revoluționare și de către organele de front unic.

Trebuie arătat că social-democrația, depunînd soarta celor exploatați în mîinile Comisiei de arbitraj și ale Camerei de muncă, ai căror conducători sînt ministrul muncii și funcționarii statului burghez, ajută să se asigure și să organizeze exploatarea cît se poate de sîngeroasă a muncitorimii. Iluziile create în masele muncitoare prin aceste sisteme înseamnă predarea și dezarmarea muncitorimii în fața dușmanului de clasă și sînt piedica principală pe calea desfășurării luptei revoluționare.

Cu tot refuzul șefilor social-democrați a propunerii noastre de front unic, noi trebuie ca, acolo unde muncitorii se ridică la luptă, iar influența sindicatelor reformiste se arată ca o piedică în calea acestei lupte, să continuăm de la caz la caz a ne adresa lor cu propunerea de front unic pe baza unui program de revendicări concrete, pentru a dovedi astfel drumul luptei pe care muncitorii din aceste sindicate trebuie să-l apuce.

Comitetele de acțiune alese de masele largi pentru pregătirea secțiilor, comitetele de grevă alese de către toți muncitorii care intră în luptă trebuie să fie formele de bază ale frontului unic de jos pentru pregătirea și conducerea luptelor în momentul de față.

Comitetele de fabrică, pe care ceferiştii le-au cucerit în focul luptelor din februarie, ca organe permanente de luptă în apărarea intereselor muncitorilor, pentru cuprinderea organizatorică a maselor tot mai largi şi pentru ridicarea luptei muncitorimii la o etapă superioară, trebuie să fie o lozincă centrală, în toate luptele, a maselor exploatate în perioada de faţă şi mai ales în industriile hotărîtoare.

12. Forme şi metode de luptă. Greva combinată cu rămînerea în fabrică a muncitorilor, aplicată într-o formă largă în luptele din februarie, s-a arătat ca una dintre formele cele mai eficace de acţiune, mai ales la întreprinderile mari. Luptele ceferiştilor au dovedit că, împiedicînd pătrunderea spărgătorilor de grevă în fabrică, concentrînd forţa greviştilor la un loc, creînd un punct fix puternic de atracţie pentru lupta de solidarizare a muncitorilor din celelalte întreprinderi, a şomerilor, a familiilor greviştilor şi a păturilor mic-burgheze etc. — această formă reprezintă o formă înaintată în metodele de luptă ale muncitorimii şi trebuie aplicată cît mai des atunci cînd spiritul de luptă al maselor şi situaţia fabricii respective admit aceasta.

In nici un caz nu trebuie însă să trecem la altă extremă, încît să nu întrebuinţăm decît această formă. Dimpotrivă, exploatînd toată experienţa căpătată prin această formă de luptă, trebuie să întrebuinţăm toate formele de luptă posibile pentru mobilizarea maselor, de la întruniri, demonstraţii în faţa porţilor şi direcţiilor întreprinderilor pînă la greve combinate cu ocuparea fabricii şi cu manifestaţii de stradă şi pînă la lupte de baricadă în stradă. Trebuie însă combătută în mod hotărît încercarea introducerii tendinţelor păgubitoare, cum

ar fi rămînerea în fabrică combinată cu greva foamei. Aceasta duce la îngustarea bazei de solidarizare a celorlalte întreprinderi, la izolarea celor în luptă şi uşurează înfrîngerea lor, împiedicînd în acelaşi timp desfăşurarea revoluţionară a luptei.

Sarcina partidului şi a sindicatelor revoluţionare este studierea şi folosirea formelor noi în luptă pe baza iniţiativei maselor.

In acelaşi timp trebuie dusă o muncă energică de demascare a Camerelor de muncă, care au rolul de a împiedica desfăşurarea luptei muncitorilor prin intervenţii (de pildă cazurile: Ploieşti-petrol, Arad-textile) şi constituie o încercare de înlocuire prin ele a organizaţiilor şi a organelor de luptă ale muncitorimii.

Poziţiile cucerite de noi în Camerele de muncă trebuie exploatate ca tribună de demascare a adevăratului lor rol şi pentru mobilizarea maselor la lupta pentru revendicările lor şi pentru existenţa deschisă a sindicatelor revoluţionare.

13. Tactica noastră sindicală în urma situaţiei create de starea de asediu. Prin dizolvarea sindicatelor revoluţionare, mai ales ale muncitorilor de la căile ferate, care au condus luptele din februarie, burghezia urmăreşte răpirea din fruntea maselor muncitoare a conducătorilor adevăraţi şi împingerea maselor în sindicatele care se află sub influenţa social-fasciştilor. De aceea sarcina noastră în faţa acestei situaţii este: mobilizarea neobosită a maselor la lupta contra dizolvării organizaţiilor sindicale revoluţionare, pentru restabilirea lor, organizarea maselor sindicale pentru păstrarea, întărirea şi lărgirea muncii sindicatelor dizolvate sub forme legale, semilegale, lucrînd mai ales cu elasticitatea cea mai mare pentru exploatarea di-

feritelor posibilităţi care există în fiecare localitate în parte.

Una dintre sarcinile de bază ale sindicatelor ilegale şi ale grupărilor sindicale este munca înăuntrul sindicatelor reformiste şi aplicarea celor mai diferite forme elastice de legătură cu masele, crearea, sub orice denumire şi în ciuda terorii, a fel de fel de organizaţii de masă, legale şi semilegale.

Lupta contra dizolvării organizaţiilor revoluţionare profesionale şi pentru restabilirea lor cere insistent o muncă stăruitoare în rîndurile tuturor sindicatelor de masă. Este necesară o cotitură hotărîtă în munca dinăuntrul tuturor sindicatelor de masă.

Comitetul Central subliniază că în industriile hotărîtoare (mine, Valea Jiului, metalurgie, în frunte cu „Reşiţa", porturi, petrol) existînd încă sindicate reformiste de masă, sarcina noastră de căpetenie pe linia sindicală în aceste ramuri este munca în sînul lor (crearea de opoziţii roşii, mobilizarea muncitorilor la lupta pentru cucerirea acestor sindicate).

Comitetul Central cere cu toată hotărîrea lichidarea în fapt a rămînerii în urmă din partea mişcării sindicale revoluţionare în aceste sectoare hotărîtoare.

Trebuie combătute cu hotărîre tendinţele oportuniste care există în sînul activului nostru sindical : a) de a crea cu orice preţ sindicate proprii, chiar în porturi, Valea Jiului etc., acolo unde social-democraţii au încă influenţă largă în masă ; b) trecerea grupelor sindicale în ilegalitate adîncă ; ambele aceste tendinţe duc în mod inevitabil la izolare de mase.

La C.F.R., acolo unde sindicatele cucerite de opoziţia roşie au fost dizolvate, este necesară în

momentul de faţă păstrarea organizaţiilor sindicale ilegale, cuprinzînd activul ceferist ce se află în sindicatele cucerite. Sarcina principală a acestor grupe sindicale ilegale şi a sindicatelor revoluţionare în general este de a lucra în sînul sindicatelor reformiste, creînd acolo opoziţii roşii şi, adaptîndu-se la situaţia dată, să găsească diferite forme elastice de legătură cu masa (delegaţii etc.).

Pătrunderea în organizaţiile profesionale a diferitelor categorii de muncitori de la serviciul tracţiunii şi mişcării, care sînt unite într-o federaţie, crearea de opoziţii roşii în sînul acestor organizaţii, mobilizarea la luptă a acestor mase, realizarea legăturilor strînse între ele şi masele muncitorilor din ateliere — aceasta este sarcina de căpetenie a muncii noastre la căile ferate. Trebuie lichidată fără întîrziere, în acelaşi timp, rămînerea în urmă într-o serie întreagă de centre ceferiste importante, mai ales în Ardeal, Bucovina, Basarabia şi Dobrogea. O luptă fără de cruţare trebuie dusă pentru împiedicarea creării de organizaţii culturale profesionale fasciste, după cum s-a încercat şi s-a realizat în ultimul timp la C.F.R. („Sentinela" la Cluj etc.), şi pentru descompunerea lor. Aceste organizaţii cu program deschis fascist, îndreptat direct împotriva intereselor muncitorimii şi a mişcării revoluţionare, nu pot fi considerate la fel cu sindicatele reformiste sau cu celelalte organizaţii profesionale, unde muncitorii intră socotindu-le ca organizaţii de clasă ale lor, faţă de care linia noastră este crearea de opoziţii roşii în ele. De aceea Comitetul Central atrage atenţia Comitetului regional de partid din Ardeal şi tuturor muncitorilor revoluţionari asupra greşelii comise la Cluj, neîmpiedicîndu-se intrarea mai multor muncitori în „Sentinela"-Cluj.

Între muncitoarele de la R.M.S., de la tipografie și între funcționarii comerciali, îndeosebi în Vechiul Regat, unde social-democrații au sindicate de masă, centrul muncii noastre trebuie să fie îndreptat de asemenea spre munca în mijlocul lor.

Acolo unde am avut sindicate de masă (textile, pielării, alimentare) și au fost dizolvate, ele trebuie reorganizate în forme semilegale. În lupta pentru existența lor deschisă trebuie ca și aceste sindicate să-și găsească forme deschise de manifestare și de legare cu masa (crearea sindicatelor sub alt nume, organizații culturale, delegați pe ateliere etc.).

Pe linia învățătorilor, printre care există o mare tendință spre sindicalizare, trebuie luate legături, create O.R. (opoziții roșii) în toate organizațiile și asociațiile lor, pe baza luptei pentru revendicările lor imediate (desființarea curbei de sacrificiu, a reducerii cu 12%, împotriva concedierilor, pentru ajutor de șomaj celor concediați etc.).

Crearea de sindicate în sînul muncitorilor agricoli și reînvierea muncii în industria forestieră, pătrunderea în sindicate forestiere reformiste în sudul Bucovinei se pun ca o muncă de îndeplinire imediată și de cea mai mare importanță.

O. R. din sînul sindicatelor reformiste trebuie să ducă lupta pentru democrația proletară în sindicate, pentru reprimirea tuturor luptătorilor de clasă excluși din sindicate și a organizațiilor excluse din uniunea sindicală, pentru unitatea de luptă în lupta de clasă.

Forma de bază a organizațiilor de jos ale O.S.R. trebuie să fie grupele pe întreprinderi. În organizațiile sindicale amsterdamiste, ghelerteriste etc., ele trebuie să ducă lupta pentru cucerirea conducerii locale și a fiecărui post eligibil din aceste organizații.

Centrul de gravitate al muncii O.S.R. și al sindicatelor revoluționare trebuie mutat cu toată stăruința în întreprinderi, folosind pentru aceasta toate legăturile făcute în perioada evenimentelor din februarie și transmițînd cele mai bune pilde de muncă ale ceferiștilor și ale petroliștilor în alte ramuri.

E necesar de a duce munca de recrutare zilnică în sindicate și în O.S.R., îndreptînd atenția asupra atragerii tineretului și a femeilor; de a pune de asemenea regulat în toate ramurile muncii de conducere a sindicatelor pe muncitorii activi și cu autoritate, în special dintre conducătorii luptei greviste. Este necesară crearea secțiilor de tineret și de femei pe lîngă sindicate.

14. Asigurările sociale. Agitația mare care domnește în rîndurile maselor largi ale muncitorilor, funcționarilor civili și meseriașilor din cauza măririi cotizației către Casa centrală și înrăutățirea permanentă sau uneori lipsa completă de ajutor din partea Casei centrale în caz de boală, accident, bătrînețe și șomaj trebuie să fie punctul de plecare pentru o acțiune largă de masă care să cuprindă păturile nevoiașe din țară.

Casele de boală și asigurare, care trebuie să fie instituțiile de îngrijire și ajutorare a celor ce muncesc, au devenit în mîinile Ministerului Muncii unelte pentru stoarcerea ultimului ban al muncitorilor și al micilor meseriași.

Mărirea cotizațiilor trebuie să servească în primul rînd la retribuirea cu lefuri grase a șefilor reformiști (Moscovici, Flueraș, Mirescu, Gherman etc.) și a șefilor Uniunii micilor meseriași (Samoilă etc.) care au fost atrași acuma în consiliile de

administrație. Muncitorilor li se prezintă aceasta sub forma mincinoasă de realizare a „autonomiei".

Lozincile noastre pentru desfășurarea acțiunii trebuie să fie:

a) împotriva măririi cotizațiilor; b) pentru plata completă a cotizațiilor de către stat și patroni; c) pentru ajutor efectiv dat de către casele centrale tuturor muncitorilor, funcționarilor și micilor meseriași; d) pentru ajutorarea șomerilor; e) pentru autonomia completă a caselor de boală și asigurare.

Această acțiune trebuie desfășurată pe baza tacticii frontului unic de jos, creînd comitete de acțiune pe localități și bresle, adresîndu-ne tuturor organizațiilor care cuprind mase largi nevoiașe (sindicatele muncitorești, funcționărești și ale micilor meseriași etc.). Această acțiune trebuie să devină un sprijin puternic în lupta pentru existența deschisă a sindicatelor revoluționare și pentru realizarea frontului unic de luptă al păturilor celor mai largi muncitorești, prin atragerea în acțiune a muncitorilor din porturi, forestieri și a muncitorilor agricoli, care de fapt pînă acum n-au fost ajutați.

15. Presa. Sarcina imediată a fracțiunii din C.G.S.U. este: scoaterea mai departe a cel puțin două ziare centrale în limba romînă și ungară. Mai trebuie scoase o serie de ziare în special pentru industrie, unde ne concentrăm pentru pregătirea luptelor economice (C.F.R., petrol, Valea Jiului, metalurgie etc). Ziarele trebuie să tragă în mod sistematic învățăminte din grevele și acțiunile muncitorești duse.

Trebuie dusă cea mai hotărîtă luptă contra abaterii de la linia partidului, care s-a oglindit în mod deosebit în presa sindicală. În presa sindicală

trebuie să se oglindească viața, lupta muncitorilor din industriile cele mai importante, în primul rînd, și să nu se meargă pe linia rezistenței celei mai mici, ca pînă acum, ocupîndu-se aproape exclusiv cu problemele păturilor din industria ușoară (chelneri, cizmari, textiliști).

Presa sindicală trebuie să fie nu numai promotorul și agitatorul pentru pregătirea luptelor maselor muncitorești, dar ea trebuie să fie și un instrument organizatoric. De aceea trebuie dată o atenție deosebită pentru organizarea grupelor de corespondenți, de împărțitori și încasatori ai presei sindicale. Începînd de la redacția centrală pînă la corespondentul de fabrică, trebuie atrași muncitori, în primul rînd de la industriile cele mai importante (C.F.R., Valea Jiului, Valea Prahovei etc.).

Trebuie adoptată linia pentru crearea ziarelor de fabrică în special acolo unde sînt comitete de fabrică. Trebuie făcut totul ca aceste ziare ale comitetelor de fabrică să fie legale, în orice caz tipărite la tipografie.

Sarcina imediată a fracțiunii C.G.S.U. este ca să scoată o serie întreagă de broșurele mici, într-un stil cît mai popular, pentru a populariza luptele din februarie și a le lega cu sarcinile imediate care stau în fața sindicatelor și O.R.

16. Trebuie pornit imediat la reorganizarea C.G.S.U., completat cu muncitorii noi care s-au evidențiat în marile lupte din februarie de la C.F.R., petrol și textile și acum în urmă la Anina. Reorganizarea C.G.S.U. trebuie făcută astfel ca ea să permită conducerea concretă a tuturor sindicatelor și O.R. De aceea, la reorganizarea C.G.S.U. prin atragerea imediată de elemente noi muncitorești va trebui reorganizată întreaga struc-

tură organizatorică de legătură cu provinciile, astfel ca C.G.S.U. să poată să deservească direct şi în primul rînd regiunile proletare cele mai importante (Valea Prahovei, Valea Jiului, U.D.R., fabricile de război, porturi etc.). Trebuie create comisii raionale care să aibă sarcina de a conduce grupele O.R. şi sindicatele revoluţionare din regiunile respective. Pentru legarea permanentă cu comisiile raionale şi cu comisiile locale va trebui reorganizat pe baze mai sănătoase aparatul tehnic de pe lîngă C.G.S.U., astfel ca să garanteze legăturile cu toate comisiile raionale, locale etc. Comitetul Central cere fracţiunilor comuniste activitatea cea mai intensă pentru atragerea în sindicate şi pentru ridicarea în posturi de conducere a muncitorilor activi, care s-au evidenţiat mai ales în luptele din februarie.

Pregătirea bolşevică a valului de lupte revoluţionare cere din partea tuturor membrilor de partid care lucrează pe linie sindicală întărirea luptei împotriva oportunismului pe două fronturi, şi în primul rînd împotriva oportunismului de dreapta care s-a evidenţiat pe frontul sindical, punînd în aplicare cu toată hotărîrea directivele Congresului al V-lea şi ale Comitetului Central.

MIŞCAREA ŢĂRĂNEASCĂ DIN ROMÎNIA ŞI SARCINILE ACTUALE ALE PARTIDULUI COMUNIST

1. Marile lupte muncitoreşti din februarie, care au arătat creşterea puternică a valului revoluţionar în Romînia şi au însemnat un puternic pas înainte pe frontul proletar al luptei de clasă, au dovedit în acelaşi timp neîncadrarea mişcării ţărăneşti existente în mişcarea revoluţionară şi rămînerea în

urmă în special a activităţii partidului pe frontul ţărănesc. Partidul comunist n-a fost în stare să canalizeze pe drumul mişcării revoluţionare 'n frontul luptei ceferiştilor şi petroliştilor marile frămîntări şi izbucniri spontane în masa ţărănimii sărace. Plenara constată că sarcina strategică pusă partidului de către Congresul al V-lea, de a atrage ţărănimea, ca un aliat al muncitorimii şi ca o rezervă revoluţionară, sub hegemonia proletariatului, în frontul luptei revoluţionare, n-a fost îndeplinită, deşi toate condiţiile obiective erau prielnice pentru aceasta. Izvorul principal al slăbiciunii muncii partidului la sate este subaprecierea însemnătăţii realizării alianţei de luptă a muncitorimii şi ţărănimii, care este una din problemele fundamentale ce se pun în faţa partidului. Această alianţă este posibilă şi spre realizarea ei trebuie păşit imediat.

2. Din timpul Congresului al V-lea situaţia ţărănimii sărace şi mijlocaşe din Romînia n-a făcut decît să se înrăutăţească. Criza agrară s-a adîncit, iar întreaga ei greutate este trecută de către dictatura burghezo-moşierească în spinarea largilor mase ale ţărănimii sărace şi mijlocaşe. Datoriile ţărăneşti continuă să apese cu toată puterea masele ţărănimii nevoiaşe. Noua lege a conversiunii măreşte şi mai mult jaful acestor mase. Dările în bani şi în natură (prestaţii etc.), din ce în ce mai mari, duc la executări în masă şi la înrăutăţirea şi mai mare a situaţiei acestor pături ale ţărănimii. Lipsa de pămînt, înrăutăţirea condiţiilor de muncă pe moşiile boiereşti, scăderea pînă la batjocură a preţurilor muncii agrare, întinderea extraordinară a dijmei, a şomajului în masă, micşorarea inventarului viu şi mort aflat în mîna ţărănimii, — toate acestea au dus la ruina gospodăriei ţărăneşti şi au întins asupra satelor valul foametei şi al mizeriei.

Datorită ajutorului statului capitalist, marii proprietari şi marii exportatori de cereale au putut specula preţul grînelor, fie pe calea primelor de export, fie numai pe cea a speculei, au realizat însemnate cîştiguri. In acest timp ţărănimea săracă şi mijlocaşă a fost ruinată de preţul scăzut al cerealelor. Aceste preţuri, cărora le-a corespuns o urcare a tuturor preţurilor fabricatelor industriale — datorită aceleiaşi politici de proteguire a fabricanţilor din partea statului capitalist —, au însemnat o a doua cale de jefuire a muncii ţărăneşti prin valul de scumpete crescut în ultimul an, iar situaţia sutelor de mii de muncitori agricoli lipsiţi şi de pămînt şi de orice inventar, cunoaşte o înrăutăţire şi o înăsprire ca niciodată.

3. Masele largi ţărăneşti au răspuns exploatării crescute şi politicii de jefuire din partea statului burghezo-moşieresc cu o împotrivire dîrză, care se manifestă într-o frămîntare continuă şi susţinută la sate, iar în anumite locuri în izbucniri vehemente, care iau caracter revoluţionar. Deşi, în comparaţie cu mişcările ţărăneşti din 1931, în ultimul an şi jumătate a intervenit o anumită încetinire în tempoul şi întinderea acestei mişcări, totuşi pretutindeni ţărănimea săracă şi mijlocaşă continuă să se opună cu forţa încasării impozitelor prin alungarea perceptorilor, să se împotrivească executărilor silite pentru plata datoriilor, apărîndu-şi pămîntul şi inventarul care a mai rămas, să lupte deschis împotriva terorii administrative, iar în multe locuri ţărănimea a trecut la ocuparea cu forţa a păşunilor şi a pămîntului boieresc, la aprovizionarea cu de la sine putere cu lemne de foc din pădurile statului, ale comunelor şi ale boierilor. Ceea ce caracterizează mişcarea ţărănească este spontaneitatea, ea manifestîndu-se chiar acolo unde ia forma de răscoală în mod elementar, fără o conducere din partea partidului şi fără o pregătire anterioară.

4. Burghezia încearcă să menţină sub influenţa ei ţărănimea şi să canalizeze frămîntările şi nemulţumirile maselor ţărăneşti în albia politicii burgheze. Intre partidele burgheze de toate nuanţele, lupta pentru cîştigarea şi întărirea influenţei asupra ţărănimii a crescut în mod deosebit din timpul Congresului al V-lea încoace. Cu cît mişcările ţărăneşti tind să ia o formă mai violentă împotriva a însăşi organizaţiei statului burghezo-moşieresc, cu cît lupta de clasă se inteţeşte pe frontul proletar, iar pericolul înfăptuirii alianţei revoluţionare între ţărănime şi muncitorime creşte, cu atît mai mult cresc şi încercările burgheziei de a menţine ţărănimea radicalizată sub hegemonia ei. Atît armele demagogiei şi ale înşelăciunii şi, nu mai puţin, teroarea sînt întrebuinţate în acest scop. Burghezia încearcă să împiedice ţărănimea săracă şi mijlocaşă, tocmai pentru că ea constituie aliatul muncitorimii, să păşească alături de muncitorime în frontul revoluţionar, întrucît ea este conştientă de pericolul pe care această alianţă îl reprezintă pentru stăpînirea ei, pentru menţinerea dictaturii burghezo-moşiereşti. Largile mase ţărăneşti înşelate şi deziluzionate de partidele burgheze arată faţă de aceste partide o atitudine potrivnică. In sînul acestei ţărănimi au loc mari deplasări de mase, care se îndreaptă spre partidele care folosesc demagogia de stînga, şi, cu toată lipsa noastră la ţară, îşi face loc o rapidă radicalizare a lor. Partidul naţional-ţărănesc, deşi în urma primei guvernări şi mai ales după începutul celei de-a doua şi-a văzut baza socială la sate îngustată, totuşi acest partid continuă să rămînă un partid de mase cu puternică influenţă asu-

pra ţărănimii şi tot pentru aceea el continuă să fie sprijinul principal al dictaturii burghezo-moşiereşti la sate. Metodele fasciste îndreptate împotriva ţărănimii şi, din cauza adîncirii crizei, neputinţa în care se găseşte partidul naţional-ţărănesc de a agita lozincile demagogice din trecut, vor slăbi în viitor şi mai mult baza lui la sate. Aceste pierderi ale naţional-ţărăniştilor, burghezia caută să le capteze prin noile partide opoziţioniste. Nu este o întîmplare că toate partidele şi grupele nou formate încearcă să-şi dea un pronunţat caracter agrar. (Liga agrară, partidul ţărănesc-radical etc.). Spargerile din partidul naţional-ţărănesc şi din celelalte partide burgheze, ca şi formarea noilor grupuri opoziţioniste, au avut loc tocmai sub influenţa procesului de radicalizare a maselor ţărăneşti şi a deplasării influenţei naţional-ţărăniştilor. Noile partide şi grupări, prin noi formule, încearcă să recîştige încrederea ţărănimii în folosul burgheziei. Iunianiştii, Liga agrară, lupiştii, partidul lui Goga şi, nu mai puţin, vechile partide, cum sînt liberalii şi averescanii, încearcă prin programe şi lozinci demagogice să-şi menţină influenţa asupra ţărănimii, aceasta explicînd agitaţia pe care o duc aceste grupări în chestiunea inflaţiei, a ştergerii datoriilor, a valorificării cerealelor etc. Dar nu numai partidele deschis burgheze, ci şi social-democraţii încearcă să pătrundă la sate în acelaşi scop : împiedicarea ţărănimii printr-o politică de demagogie de a trece în frontul luptei revoluţionare. Propagarea colectivismului, pe care social-democraţii, la congresul lor, au pus-o ca un punct din program, nu înseamnă altceva decît o încercare directă ca, alături de partidele burgheze, să apere interesele marii proprietăţi şi să reţină ţărănimea de la lupta ei pentru pămînt. Grupările fasciste-antisemite..., accentuînd în

propaganda lor în mod demagogic latura socială a problemelor care agită ţărănimea, nu sînt decît aceleaşi canale ale burgheziei în care ea încearcă să împingă procesul de radicalizare a maselor ţărăneşti.

În acelaşi timp cu procesul de fărîmiţare al partidelor din Vechiul Regat, şi în restul ţării au loc tendinţe de spargere şi în partide aşa-zise naţionale. Sub influenţa creşterii mişcării revoluţionare şi a întăririi diferenţierilor sociale se observă o apropiere a vîrfurilor acestor partide de imperialismul romîn, în timp ce în masele ţărăneşti ale naţionalităţilor asuprite se observă creşterea rapidă a procesului de radicalizare şi căutarea din partea lor a drumului către mişcarea revoluţionară. Acest proces conducătorii partidelor aşa-zise naţionale încearcă să-l salveze printr-o propagandă demagogică de masă (congresul partidului ungar).

5. Încercările burgheziei făcute atît prin partidul naţional-ţărănesc cît şi prin celelalte partide opoziţioniste — de la social-democraţi pînă la antisemiţi — de a nu-şi pierde influenţa asupra ţărănimii au reuşit în parte prin lipsa Partidului comunist de pe frontul ţărănesc şi datorită faptului că munca de închegare a alianţei muncitoreşti-ţărăneşti nu şi-a găsit locul cuvenit în activitatea partidului. Chiar acolo unde partidul a putut pătrunde la ţară, în linii generale nu a trecut de faza propagandistică-agitatorică. Aceasta a dus la neputinţa unei întăriri a noastre la ţară. Totuşi, de la Congresul al V-lea încoace, anumite încercări de organizare a luptei maselor ţărăneşti s-au făcut în Vechiul Regat, pînă atunci neglijat, cît şi în restul ţării. A avut loc formarea primelor comitete de acţiune în Ardeal, care au mobilizat ţărănimea în jurul revendicărilor imediate, s-au organizat pri-

mele greve ale muncitorilor agricoli, deşi parţial şi în mică întindere (Bihor), acţiuni de masă în chestiunea datoriilor la Craiova, a inundaţiilor la Iaşi, Oradea, Arad, luarea unor legături cu ţărănimea cu ocazia întrunirii partidului naţional-ţărănesc în Bucureşti şi a unei întruniri cu ţăranii veniţi, munca antirăzboinică printre ţărani, editarea de gazete ţărăneşti legale şi ilegale etc. Toate aceste slabe şi izolate începuturi nu pot ascunde lipsa legăturilor permanente cu satele, lipsa aci a unei juste politici organizatorice, care a făcut ca legăturile existente să fie pierdute, iar în locul unor celule la sate să avem cel mult oameni de încredere.

Aceste începuturi de muncă pozitivă nu pot ascunde faptul că toate frămîntările şi luptele ţărănimii au trecut pe lîngă partid, că partidul a apărut la sate mai mult în timpul alegerilor, neglijînd orice continuitate cu munca lui, şi mai ales că a neglijat pe muncitorii agricoli şi munca între dînşii.

Alături de părţile pozitive ale începuturilor muncii între ţărani, s-a observat o serie de greşeli oportuniste: tăierea lozincilor de bază ale partidului în chestiunea datoriilor şi a impozitelor (Transilvania) în locul mobilizării ţărănimii pentru neplata datoriilor, toată munca concentrată pentru organizarea procesului împotriva creditorilor (Craiova), înlocuirea comitetelor de partid în munca ţărănească cu resorturi ţărăneşti care apar de sine stătătoare (Ardeal).

Partidul n-a putut să cîştige nici masele ţărăneşti ale naţionalităţilor asuprite, a căror situaţie s-a înrăutăţit în urma întăririi politicii imperialiste a burgheziei romîne, şi nici să le scoată de sub influenţa partidelor aşa-zise naţionale. Dacă în Ardeal şi Dobrogea s-a dus o anumită muncă în această direcţie, deşi insuficientă, înregistrîndu-se

şi anumite succese, în Bucovina munca între ţărănimea naţionalităţilor asuprite a rămas naţională, iar în Basarabia nici n-a început. Cît priveşte lupta ţărănimii băştinaşe împotriva coloniştilor — pionieri ai imperialismului romîn —, ea n-a fost nici organizată, nici condusă de partid.

SARCINI

6. Sarcina principală pe care o pune astăzi plenara în faţa partidului pentru realizarea alianţei dintre muncitorime şi ţărănime, pentru atragerea maselor ţărăneşti în frontul revoluţionar, este trecerea de la metodele abstracte propagandistice la munca concretă de organizare şi de conducere a luptelor ţărăneşti din partea partidului, pentru cerinţele lor zilnice; lupta pentru apărarea pămîntului ţărănesc împotriva exproprierii pe calea executărilor şi a scoaterii în vînzare şi a inventarului ţărănesc, lupta împotriva scumpetei, lupta pentru despăgubiri şi ajutor în cazul inundaţiilor, al ruginei etc., lupta împotriva muncii forţate prin prestaţie şi împotriva tuturor serviciilor gratuite impuse ţărănimii. Organizarea luptei ţărănimii pentru aceste revendicări zilnice arzătoare, partidul trebuie s-o lege cu agitaţia lui şi munca de organizare a luptelor ţărăneşti cu lozinca sa centrală: exproprierea totală a pămîntului moşieresc, mănăstiresc, al regelui şi al statului şi trecerea lui fără plată în stăpînirea ţăranilor fără pămînt şi cu pămînt puţin. Căci problema foamei de pămînt şi lupta pentru pămînt se pun în faţa ţăranilor de însăşi situaţia în care se găsesc (de pildă moţii); cu toată demagogia pe care o fac, toate partidele burgheze

trec peste această chestiune fără măcar s-o amintească, făcîndu-se că ignorează foamea de pămînt existentă. Social-democraţii, tocmai pentru a apăra pămîntul moşieresc, vorbesc în mod ipocrit de colectivizare, pe cînd partidele burgheze tac. Tocmai pentru aceasta noi trebuie să accentuăm lozinca exproprierii totale, organizînd lupta ţărănimii pentru pămînt. Partidul trebuie să pregătească şi să organizeze, să lărgească baza tuturor acţiunilor ţărăneşti împotriva aparatului de stat, să atragă masele ţărăneşti în lupta împotriva fascismului şi să întărească campania antifascistă deja începută şi să lupte împotriva pericolului imperialist şi antisovietic. Demascarea ultimei legi a conversiunii, a încercării arătării inflaţiei drept o soluţie folositoare ţărănimii, a noilor încercări demagogice făcute pe tema devalorizării cerealelor, ca şi demascarea legilor privind prestaţia, păşunile etc., trebuie să fie consecvent dusă şi legată cu lupta pentru cerinţele zilnice şi imediate ale maselor ţărăneşti.

Partidul trebuie să tindă să dea formă concretă frontului unic al muncitorilor şi al ţărănimii muncitoare în luptele lor zilnice, pe baza tuturor revendicărilor celor mai importante ce frămîntă deopotrivă pe muncitori şi pe ţărani : scumpetea, şomajul, impozitele de jaf, teroarea politică etc., dovedind în mod insistent şi concret comunitatea lor de interese, arătînd că au un duşman comun, zădărnicind astfel încercările burgheziei de a opune pe ţărani muncitorilor (ţăranul vinde pe un preţ de nimic produsele muncii sale speculanţilor, iar muncitorul plăteşte prea scump alimentele ; muncitorul vinde pe un preţ de nimic munca sa fabricantului, iar ţăranul plăteşte extrem de scump produsele industriale ; muncitorii suferă de şomaj, iar ţăranii

de foame de pămînt, pentru că fabricile şi pămîntul se află în mîinile fabricanţilor şi ale boierilor ; ţăranii sînt jefuiţi de către perceptori, ca statul să poată cheltui miliarde pentru închisori, jandarmi, armată).

7. Numai caracterul de masă al luptelor ţărănimii poate să asigure succesul lor. De aceea în faţa partidului stă sarcina organizării acestor lupte pe o bază largă şi în acelaşi timp cu un conţinut concret şi imediat, cum ar fi : apărarea imediată şi directă a ţăranilor împotriva executărilor silite, prin alungarea agenţilor, perceptorilor şi jandarmilor, ocuparea de magazii boiereşti sau ale statului, organizarea de aprovizionare în masă cu lemne din pădurile boiereşti, comunale şi ale statului, organizarea de greve ale muncitorilor agricoli privind salarizarea şi condiţiile de muncă, organizarea de demonstraţii ale muncitorilor agricoli şomeri pentru primirea de ajutoare etc. Dat fiind intensitatea şi întinderea mişcărilor ţărăneşti, gradul de radicalizare a maselor ţărănimii sărace şi mijlocaşe, acţiunile izolate pot să se dezvolte spre adevărate răscoale, în care caz noi trebuie să le lărgim baza, atrăgînd mase cît mai largi, conducîndu-le şi unindu-le cu mişcarea muncitorească revoluţionară, asigurînd în acest fel victoria acestor răscoale.

8. Ca o condiţie a reuşitei luptei, folosind experienţa din februarie, partidul trebuie să păşească la organizarea de comitete ţărăneşti, forma cea mai indicată de a cuprinde ţărănimea aflată în luptă şi de a putea asigura o conducere organizată şi unitară, pe baza frontului unic, asigurîndu-le totodată o conducere ieşită din înseşi masele ţărănimii.

In anumite regiuni cu condiţii speciale, cum ar fi moţii, huţulii etc., partidul trebuie să ia iniţiativa să organizeze anumite organizaţii pe regiuni, cu

conținut și program născut din nevoile locale. Ca sarcină a partidului în munca la țară se pune și acțiunea de destrămare a partidelor adverse și o muncă sistematică de atragere a maselor de sub influența burgheziei sub influența Partidului comunist. Crearea de sindicate agricole pentru cuprinderea tineretului trebuie să pășească la organizarea de cercuri sportive, culturale etc.

Tot sarcina partidului este de a folosi posibilitățile legale pentru a putea, prin organizații largi politice de front unic, să atragă în luptă politică, alături de muncitorime, pături țărănești cît mai largi.

9. Una dintre cele mai neglijate munci ale partidului a fost munca printre muncitorii agricoli (argați, pălmași, muncitori forestieri etc.), mobilizarea acestor mase, privind în primul rînd cerințele economice și condițiile lor de muncă, fiind una din sarcinile de căpetenie ale partidului. Numai cîștigînd largile pături ale proletariatului la țară — și aceasta este posibil numai printr-o muncă continuă cu conținut concret —, mișcarea muncitorească revoluționară își va făuri baza de căpetenie a pătrunderii la țară, a combaterii influenței burgheziei și a atragerii maselor largi ale țărănimii nevoiașe sub hegemonia proletariatului.

Intrebuințarea soldaților pe o scară din ce în ce mai întinsă pe moșiile boierești pune sarcina muncii printre soldați, pentru a cere ca ei să fie plătiți, pentru ca să refuze în masă serviciul gratuit și forțat...

10. O atenție specială trebuie dată muncii între tinerii țărani și țărance. Munca printre tineret este cu atît mai necesară acum, cu cît organizațiile fasciste, religioase și culturale burgheze încearcă, în special printre tinerii țărani, să-și recruteze elemente și să-i cuprindă organizatoric.

Prin pregătirea preregimentară se încearcă militarizarea masei tineretului țărănesc pentru politica războinică a burgheziei. Organizarea luptei tineretului în luptele vîrstnicilor privind toate chestiunile nemulțumirilor țărănimii și cuprinderea celor dintîi în organizațiile U.T.C.-ului (Uniunea Tineretului Comunist) și în secțiile de tineret ale organizațiilor de masă se pune ca o chestiune de imediată importanță.

11. Popularizarea marilor succese socialiste ale Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste pe frontul satului s-a făcut incomplet și în parte greșit. (Popularizarea colectivizării s-a făcut izolat de lozinca noastră centrală : pămîntul țăranilor, ceea ce a dat posibilitate partidelor burgheze să ducă propaganda printre țărănime că noi vrem să luăm pămîntul țăranilor). In locul popularizării abstracte trebuie pusă chestiunea realizărilor imediate făcute de regimul sovietic în interesul țăranilor și legată cu lupta pe care o duce țărănimea din Romînia pentru cerințele ei arzătoare. Trebuie popularizat că revoluția rusă și Guvernul sovietic au luat tot pămîntul de la boieri și l-au dat fără plată țăranilor, că revoluția i-a eliberat de stăpînirea moșierilor și a bancherilor, liberîndu-i și de toate datoriile lor către aceștia (datoriile ipotecare, polițe la bănci etc.), iar colectivizarea a pus la îndemîna țăranilor cele mai perfecționate mijloace de muncă și a ridicat bunăstarea largilor pături țărănești.

12. Valului șovin trebuie opusă o muncă de luminare a țărănimii, din partea partidului, asupra scopurilor urmărite de imperialismul romîn cu propaganda șovină pe care o face, iar organizării de pogromuri împotriva țăranilor de alte naționalități,

cum s-a întîmplat în Ardeal, trebuie opusă organizarea luptei comune a țăranilor romîni, unguri, ucraineni etc. împotriva imperialismului romîn și împotriva regimului burghezo-moșieresc, pentru interesele imediate ale maselor țărănești, indiferent de naționalitate. Împotriva campaniei antirevizioniste războinice a imperialismului romîn, partidul trebuie să întărească propaganda pentru lozinca centrală: autodeterminarea naționalităților asuprite pînă la despărțirea de statul romîn, organizînd luptele comune ale țărănimii împotriva asupririi, a terorii etc. Împotriva pregătirilor de război pe care le face burghezia romînă pentru apărarea sistemului de la Versailles și împotriva Uniunii Sovietice, partidul trebuie să atragă masele cît mai largi în campania antirăzboinică și pentru apărarea revoluționară a Uniunii Sovietice.

13. La baza organizației de partid la țară trebuie să stea celula de sat. Toate legăturile existente trebuie transformate organizatoricește în celule de partid. Prin utilizarea tuturor legăturilor cu satul, prin sistematica căutare și întărire a legăturilor cu satul, partidul trebuie să-și facă și să-și întărească o rețea întreagă de celule țărănești prin care să ducă munca lui politică. Întrucît resorturile țărănești de pînă acum au dat rezultate negative, comitetele numite pînă acum locale trebuie să-și întindă sfera lor de influență dincolo de marginea orașului, creînd organizații de partid în județ, devenind comitete județene.

14. Pentru întărirea muncii la țară, pentru facerea cotiturii necesare și pentru îndreptarea cu fața la sat a partidului, pentru realizarea alianței de luptă a muncitorilor și țăranilor contra regimului burghezo-moșieresc, ceea ce e condiția de bază a victoriei revoluției în Romînia, o muncă hotărîtă trebuie începută pe frontul țărănesc. Una dintre condițiile acestei cotituri este popularizarea hotărîrilor Congresului al V-lea în problema țărănească, pătrunderea în conștiința activului comunist a importanței muncii la țară și pășirea hotărîtă spre realizarea sarcinilor puse de către Congresul al V-lea al partidului nostru.

———

SARCINILE IMEDIATE ALE PARTIDULUI ÎN DOMENIILE LĂRGIRII ȘI ÎNTĂRIRII RÎNDURILOR PARTIDULUI, CREȘTERII ACTIVULUI DE PARTID ȘI ASIGURĂRII UNEI CONDUCERI CONCRETE PENTRU ORGANIZAȚIILE DE JOS

1. Luptele eroice din februarie, organizate și conduse de către partid, mișcarea antirăzboinică de masă etc. au creat o situație extrem de favorabilă pentru creșterea rapidă a partidului nostru. Noi avem în fața noastră nu numai o creștere colosală a influenței partidului, în special printre proletariatul din industria mare, nu numai o creștere a autorității și forței de atracție a partidului, dar și ieșirea la iveală a unei noi pături mari a activului revoluționar, care este controlat și călit în focul acestor lupte dintre cele mai mari și care a dobîndit experiența organizării și a conducerii în mișcări de masă (membrii comitetelor de acțiune, ai comitetelor de grevă, activul sindicatelor revoluționare, organizatorii și conducătorii gărzilor de autoapărare, activul mișcării antirăzboinice etc.).

Într-o asemenea situație orice afirmație despre lipsa de muncitori demni și care vor să intre în partid nu este altceva decît manifestarea neîncrederii în proletariat, a neîncrederii în cele mai bune, adeseori eroice elemente ale lui, este o subapreciere

a înseşi acestor lupte şi o manifestare a ruperii de mase.

2. Comitetul Central cere atragerea curajoasă şi hotărîtă în partid a celor mai buni din acele multe sute şi mii de muncitori şi muncitoare revoluţionare înaintate care în timpul ultimelor lupte au luat parte activă, sub conducerea partidului nostru, în comitetele de acţiune, în comitetele de grevă, de autoapărare, în munca sindicatelor revoluţionare şi care, prin purtarea lor eroică atît în timpul luptelor, precum şi după lupte, au dovedit prin fapte că sînt absolut demni de a fi membrii partidului nostru.

În această privinţă cele mai mari posibilităţi şi cele mai mari sarcini revin organizaţiilor de partid din Bucureşti, Iaşi, Cluj şi Galaţi.

Sarcina recrutării de noi membri, şi în primul rînd sarcina pătrunderii partidului în întreprinderi mari, trebuie pusă în faţa tuturor celulelor de partid. În ciuda terorii turbate, organizaţia de partid de la căile ferate trebuie nu numai restabilită, dar şi lărgită şi întărită, trebuie atraşi în celulele de partid ceferişti din serviciul tracţiunii; întărită organizaţia de partid în armată; întărită şi lărgită organizaţia glorioasă din Valea Prahovei; pătrunderea în uzinele militare; întărită organizaţia de partid în porturi; pătrunderea în grosul muncitorilor agricoli, forestieri; restabilită complet organizaţia din Basarabia Roşie, care cu toată teroarea manifestă o vitalitate colosală şi o mare iniţiativă; întărită în mod considerabil organizaţia din Transilvania.

Comitetul Central a arătat că o serie de organizaţii de partid (cea din Transilvania, Bucovina) nu s-au condus într-o măsură îndestulătoare de hotărîrile Congresului al V-lea şi de directivele Comitetului Central despre cursul, în primul rînd, spre întreprinderile mari, îndeosebi la calea ferată, cărora nu le-a fost acordată o atenţie destulă pentru a întări acolo organizaţiile de partid.

Cerînd sever de la organizaţiile de partid realizarea acestor directive, C.C. (Comitetul Central) socoteşte totuşi ca inadmisibilă neglijarea completă, descompunerea sau aproape lipsa completă de celule de partid şi a muncii de partid printre şomeri, intelectuali, muncitori, femei casnice etc., care s-a observat în ultimul timp.

3. Recunoscînd iniţiativa justă a organizaţiei din Bucureşti în folosirea celulelor de cartier pentru pătrunderea în uzinele mari (sistemul brigăzilor care sînt îndreptate la uzine anumite), Comitetul Central arată că în unele cazuri aceste brigăzi, care există un timp îndelungat şi nu-şi lărgesc legăturile cu uzina, înlocuiesc de fapt prin sine celula de uzină, iar pe de altă parte sarcina de a pătrunde în uzină se dă numai brigăzii, ceea ce duce la nefolosirea şi la lipsa de mobilizare a întregii organizaţii de partid pentru rezolvarea sarcinii date.

...Munca celulei de partid trebuie să se concentreze în însăşi întreprindere, iar munca tuturor celorlalte organizaţii şi organe trebuie îndrumată astfel ca ele să ajute celula în această muncă, în special în întreprinderi mari, căci tocmai întreprinderea trebuie să fie cetatea partidului.

4. Este necesar de a dezvolta o muncă din cele mai intensive pentru cuprinderea organizatorică a celor mai largi cercuri de muncitori revoluţionari care s-au evidenţiat în ultimele lupte, care nepuţînd să fie atraşi în organizaţiile de partid, să fie atraşi prin fel de fel de forme organizatorice în organizaţii legale, semilegale şi ilegale. Fracţiunile organizaţiilor revoluţionare trebuie să înlăture în

chip hotărît și repede barierele care împiedică revărsarea membrilor noi în rîndurile acestor organizații, care împiedică ca ele să fie transformate în organizații cu adevărat de masă și să desfășoare o campanie intensă de recrutare.

Comitetul Central cere de la toți membrii de partid și de la fracțiunile de partid ca înăuntrul organizațiilor și organelor de masă să pună în mod hotărît la muncă activul fără partid, să-l crească și să-l apropie de partid.

Comitetul Central pune sarcina în fața comitetelor de partid să controleze imediat compoziția organizațiilor revoluționare de masă, în special ale M.O.P.R.-ului, ale blocului muncitoresc-țărănesc, și să atragă în celulele de partid pe toți activiștii revoluționari care s-au copt pentru aceasta (lăsînd o parte dintre ei la munca în rîndurile acestor organizații, dar cuprinși în fracțiune). Comitetele de partid trebuie să revadă amănunțit aceste legături, care există cu întreprinderile pe linia organizațiilor de masă, și să le folosească pentru organizarea unei celule de partid la întreprindere.

In fața organizațiilor orășenești, Comitetul Central pune sarcina întăririi organizației de partid pînă la sfîrșitul anului curent nu mai puțin decît cu 50% față de starea organizatorică care a fost pînă la starea de asediu, în primul rînd pe seama creării celulelor în întreprinderi mari.

5. Comitetul Central pune sarcina în fața comitetelor de partid de a scoate imediat la iveală toate așa-zisele legături cu satul pe care le are organizația de partid și de a pune în fața lor sarcina transformării rapide a tuturor acestor legături în celule de partid. Pentru înviorarea muncii de partid la sate, controlarea legăturilor existente și organizarea celulelor la sate, comitetele de partid trebuie să creeze brigăzi speciale din membri de partid legați cu satele și care cunosc bine traiul la țară, pentru plecarea la sate.

Comitetul Central consideră ca nejustă crearea pe lîngă comitetul regional și raional a „resoartelor țărănești", care înlocuiesc munca întregului comitet, dar cu atît mai greșită este — așa cum s-a întîmplat în Transilvania — atitudinea independentă a resoartelor în conducerea politică, trimiterea de circulări în numele lor etc.

Fiecare comitet de partid, cînd își divizează munca, însărcinează pe cîte un tovarăș cu răspundere cu această muncă, care pregătește materiale și propuneri sub aprobarea comitetului, dar această muncă este condusă de către comitet în întregime, prin organizațiile de sub conducerea sa sau prin tovarăși repartizați special pentru această munca (instructori, brigăzi etc.).

Lărgirea rapidă a organizației de partid la țară cere o organizare justă a organizației de partid, legarea organizației sătești cu cea din oraș, care trebuie să reprezinte scheletul politic și organizatoric al întregii organizații județene și cere în același timp o cît mai mare încurajare a inițiativei și activității independente a activului sătesc, căruia îi trebuie aduse la cunoștință metodele elementare de structură și muncă ale unei organizații ilegale de partid.

Punînd baza unei organizații de partid la țară, este necesar de a atrage în celula de partid, în primul rînd, elementele proletare și semiproletare: argați, țărani fără pămînt și cu pămînt puțin.

6. Lărgirea rapidă a activității de partid la sate cere înlăturarea imediată a lipsurilor în structura organizatorică a partidului. Comitetele orășenești care activează în capitalele de județ sînt comitete județene, responsabile în fața organelor superioare

pentru munca de partid pe teritoriul întregului județ. Ele trebuie să aibă în compoziția lor atît reprezentanți ai organizației lor comunale, precum și ai celor sătești care se află în județul dat. Ele trebuie să stea în frunte și să conducă munca întregii organizații județene. Pentru conducerea muncii zilnice a întregului județ și în special într-un oraș unde viața politică este mai intensă, se alege biroul comitetului județean din tovarășii care locuiesc în oraș și care se adună nu mai puțin de două ori pe lună.

Acolo unde deja există sau se vor crea o serie de celule de partid într-o plasă sau în cîteva sate apropiate între ele, este necesar de a uni repede munca lor sub conducerea unui comitet de plasă ales din reprezentanții acestor celule (care se află în plasa sau în comuna apropiată), care să lucreze sub conducerea comitetului județean.

Comitetul Central arată că folosirea justă a așa-ziselor legături cu satele ce le are partidul, mobilizarea organizației de partid pentru lărgirea rețelei de partid la sate, structura justă a organizațiilor de partid, încurajarea și educarea celulelor sătești și a activiștilor în spiritul muncii independente creează posibilitatea de a lărgi repede organizația de partid la țară, și îndeosebi în Vechiul Regat, dublînd și întreind numărul ei chiar în lunile cele mai apropiate.

7. Comitetul Central arată că creșterea organizatorică a partidului, educarea noilor pături ale activului de partid prin întărirea organizațiilor de jos necesită crearea comitetului regional din activiști locali, care să fie strînși și aici ca un comitet județean sau de plasă, în colective de partid.

Comitetul Central subliniază că secretarii comitetului regional care sînt incapabili în timp de săptămîni și chiar de luni de zile să găsească și să atragă în comitete pe activiști locali, sau cei care înlocuiesc comitetul regional prin munca „biroului" arată prin aceasta incapacitatea lor pentru munca de conducere. Ei trebuie să fie scoși din muncă, ca elemente care n-au justificat încrederea Comitetului Central, și să fie înlocuiți chiar cu tovarăși mai slabi, dar care sînt pătrunși de necesitatea creării colectivelor de partid, în primul rînd cu muncitorii din industria mare. Comitetul Central subliniază că organizațiile din Vechiul Regat, și în primul rînd Comitetul din București, trebuie să ia curs hotărît de evidențiere a unei pături mari de activiști de partid romîni, din rîndurile muncitorilor din întreprinderile mari. Premisele pentru îndeplinirea acestei sarcini există ; ele se manifestă în creșterea colosală a activității detașamentelor celor mai importante ale proletariatului romîn care au ocupat pozițiile de frunte în lupta de clasă (ceferiștii, petroliștii, metalurgiștii).

8. In toată activitatea partidului — și într-o măsură mai mare decît aceasta care a avut loc pînă acum — este necesar de a realiza principiile bolșevice ale centralismului democratic. Este necesară convocarea conferințelor de partid, alegerea comitetelor de partid, controlul muncii lor nu numai de sus, dar și de jos, prin organizațiile de jos. Cele mai importante chestiuni politice și organizatorice trebuie rezolvate nu la ședințele biroului comitetului de partid, ci la ședințele plenare ale acestor comitete, iar în cazuri deosebit de importante — în ședințele lărgite ale comitetelor, cu participarea reprezentanților celor mai importante organizații de jos și ai unor ramuri importante ale muncii de partid.

9. Intărirea conducerii politice și organizatorice

din partea comitetelor de partid cere ca ele să poată să folosească toate forțele la timpul lor pentru îndeplinirea funcțiilor lor directe: conducerea regiunii sau a județului. De aceea membrii acestor comitete nu trebuie să fie încărcați cu funcții directe în organe mai inferioare (de exemplu cu funcțiile secretarilor organelor inferioare, ai celulelor, raioanelor). Intărirea conducerii și legătura strînsă cu organele de jos trebuie să se realizeze prin delegarea de către comitet a membrilor săi la cele mai importante sectoare ale muncii de partid și la cele mai importante ședințe ale organelor inferioare, pentru a-i conduce și a controla activitatea lor, fără a-i înlocui și a-i lipsi de independență și inițiativă pe secretarii permanenți ai acestor organe.

Este necesar de a educa în fiecare membru de partid răspunderea pentru munca organizației date (regionale, raionale) în totalul ei, de a transforma aceste comitete în organe care coordonează acțiunile unor organizații separate, în organe într-adevăr conducătoare ale organizațiilor subordonate lor.

...Comitetul Central aprobă inițiativa comitetului regional din Transilvania, care a creat o școală cu termen scurt pe lîngă comitetul regional, și pune sarcina în fața tuturor comitetelor regionale (și raionale, în măsura existenței cadrului de conferențiari) să organizeze sub conducerea lor școli de scurtă durată cu un minim program politic pentru activiștii de partid, muncitorii mai de vază, dar care nu posedă cunoștințele elementare asupra principiilor bolșevice.

Comitetul Central atrage atenția că cea mai mare parte a organizațiilor de partid nu aplică directivele Congresului al V-lea în ceea ce privește legătura cu deținuții politici și deservirea lor cu

literatură de partid; din această cauză se îngreuiază foarte mult creșterea ideologică și legătura membrilor de partid închiși cu partidul.

10. Comitetul Central hotărăște reorganizarea organizațiilor regionale ce au existat pînă acum, creînd o serie de organizații independente, conduse direct de către Comitetul Central, avînd la bază cuprinderea mai bună și apropierea conducerii Comitetului Central către centrele mai importante industriale.

11. Comitetul Central subliniază că una din cele mai importante cauze care împiedică creșterea rapidă a rîndurilor de partid și păstrarea lor față de atacurile poliției rămîne mai departe o neîndestulătoare punere în aplicare în munca de partid a celor mai elementare reguli de conspirație...

13. Constatînd că directiva Congresului al V-lea în ceea ce privește strîngerea regulată a cotizațiilor de partid nu se aplică în toate organizațiile și organele partidului, Comitetul Central cere tuturor organelor de partid să aplice strîngerea regulată a cotizațiilor de la toți membrii partidului.

Avînd în vedere sarcinile care cresc în fața partidului, Comitetul Central pune în fața tuturor organizațiilor regionale, raionale și a celulelor de partid sarcina de a lărgi baza proprie financiară a partidului prin vinderea regulată a tuturor revistelor de partid și prin mobilizarea cercurilor de simpatizanți ai partidului în acest scop.

14. Comitetul Central constată că perioada scursă de după congres a adus cu sine consolidarea însemnată a partidului pe baza liniei Congresului al V-lea, care se realizează de către Comitetul Central, o întărire a disciplinei de partid și o întărire însemnată a autorității organelor de partid, care a fost subminată de către lupta fracționistă.

Totuşi nu este încă realizată directiva Congresului al V-lea despre izolarea completă a elementelor şi a grupurilor antipartinice de orice legătură cu membrii de partid şi a influenţării asupra lor (de exemplu Margulies la Bucureşti) şi, de asemenea, se constată unele ieşiri, trebuie adăugat izolate, care dovedesc prezenţa în rîndurile noastre a unor elemente asupra cărora apasă rămăşiţele social-democrate individualist-mic-burgheze şi cărora le sînt străine noţiunile bolşevice despre partid şi despre disciplina de partid.

15. Tot partidul, şi în primul rînd activul conducător al partidului, trebuie să fie pătruns de conştiinţa că cea mai importantă cauză a slăbiciunii partidului este iniţiativa şi activitatea independentă neîndestulătoare a tuturor inelelor de partid, o insuficient de curajoasă atragere la muncă a activiştilor noi, o insuficient de pricepută folosire a fiecărui membru de partid după capacităţile sale. Sfera colosală şi mereu crescîndă a activităţii de partid se sprijină pe un cerc restrîns al activului de partid, în ale cărui metode de muncă predomină adeseori administrarea de sus, care încătuşează iniţiativa şi activitatea independentă a organelor de jos şi a organizaţiilor în cadrul activităţii lor, în loc de a sprijini această iniţiativă şi activitate independentă, de a o dezlega şi a o îndrepta pe făgaşul just.

Inceputul lui iulie 1933

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA

Se tipăreşte după textul broşurii apărute în editura P.C.R. în iulie 1933
Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R.
Ab.XVIII—I, Inv. 617

45

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

CĂTRE INVĂŢĂTORII ŞI INSTITUTORII ŞOMERI! CĂTRE TOŢI MEMBRII SĂRACI AI CORPULUI DIDACTIC! *

Tovarăşi!

7.000 dintre voi sînteţi fără posturi şi fără pîine. Guvernul burgheziei şi moşierilor vă lasă pradă foamei şi mizeriei, fără cel mai mic ajutor. Cînd peste 50% din copii rămîn în afară de şcoală, cînd poporul muncitor de la oraşe şi de la sate se zbate în analfabetism şi întuneric, guvernul închide sute de şcoli, aruncînd alte mii de învăţători şi institutori pe drumuri.

Celor încă în funcţiune li se reduc necontenit salariile prin nenumăratele „curbe de sacrificiu" şi li se fură salariile pe luni întregi.

Alături de muncitorimea şi de ţărănimea lucrătoare, alături de toate păturile producătoare, şi voi sînteţi sortiţi de burghezie să purtaţi pe umerii voştri greul crizei şi al încercărilor de ieşire din ea prin mijloace capitaliste. Şi voi sînteţi masa de sacrificiu a politicii de „economii" şi a acordului de la Geneva pe seama şomajului, exploatării, foametei poporului muncitor.

Invăţători şi institutori şomeri!

Cu ajutorul agenţilor şi slugilor lor din rîndurile voastre, burghezia şi moşierimea încearcă să

* *Broşură a C.C. al P.C.R. din august 1933.*

vă abată de la lupta pentru adevărata cale a îmbunătățirii situației voastre. Mai mult, caută să vă cîștige pentru punerea de noi impozite pe spinarea maselor producătoare și pentru aruncarea în și mai mare mizerie și în șomaj a unei părți din colegii voștri cu posturi. Căci ce altceva înseamnă impozitul suplimentar pe alcool, pe care-l propune ministrul instrucțiunii și conducătorii voștri pentru „soluționarea", cică, a șomajului corpului didactic, decît că noi sarcini se pun pe spinarea poporului muncitor? Și ce înseamnă „pensionarea" învățătorilor cu o anumită limită de funcționare decît concedierea lor mascată?

Voi nu puteți și nu trebuie să permiteți acest soi de „soluții", voi nu puteți și nu trebuie să serviți de paravan guvernului pentru înăsprirea jafului asupra maselor muncitoare și pentru lovirea nivelului de trai al colegilor voștri.

Nu sînt bani pentru școli? Dar iată că procesul Seletzki-Skoda dezvăluie unde merg zecile de miliarde stoarse din truda și flămînzirea poporului muncitor: cea mai mare parte sînt înghițite de înarmări și de pregătirea războiului antisovietic, a aventurilor imperialiste și de buzunarele misiților patriotici ai industriei de război.

Banii cheltuiți pe înarmări, banii cheltuiți pe plata datoriilor externe contractate tot pentru înarmări se cuvin întreținerii școlilor, se cuvin creării de noi catedre și deschiderii de noi școli, se cuvin ajutorării învățătorilor șomeri, se cuvin întreținerii spitalelor și școlilor. E soluția adevărată a șomajului didactic — singura adevărată și singura în interesul întregului popor muncitor.

Tovarăși!

Această soluție nu poate fi însă impusă decît prin luptă. Guvernul burgheziei și moșierilor, guvernul foametei, terorii și războiului, guvernul anticultural, care acoperă închiderea de școli prin înscenarea de adevărate bîlciuri, cum e cel al serbărilor fundațiilor culturale din Parcul Carol, nu poate fi silit decît prin lupta voastră hotărîtă să vă satisfacă revendicările.

Destul cu ploconelile și intervențiile la rege și miniștri! Destul cu trădarea luptei și intereselor voastre de către conducătorii organizațiilor voastre!

Pregătiți și desfășurați congresul vostru încît să fie un congres de luptă pentru drepturile și revendicările voastre, și nu un congres de trădare, ca toate cele de pînă acum. Alegeți delegați la acest congres din masa colegilor voștri hotărîți să vă reprezinte interesele cu neînduplecare, și nu să facă jocul conducerii în interesul burgheziei și moșierilor. In întrunirile pregătitoare ale congresului fixați programul vostru de revendicări și metodele de luptă revoluționară pentru cucerirea lor. Faceți demonstrații în fața autorităților pentru susținerea revendicărilor voastre. Pentru pregătirea, organizarea și conducerea luptelor voastre alegeți-vă comitete de acțiune de front unic, fără deosebire de convingere politică.

Nu slăbiți lupta pînă nu veți impune revendicările.

Invățători și institutori cu posturi! Profesori săraci!

Sprijiniți lupta învățătorilor șomeri. Solidarizați-vă cu ei. Participați la întrunirile și demonstrațiile lor. Nu uitați că, luptînd pentru revendicările lor, luptați pentru voi înșivă, luptați împotriva

aruncării voastre în șomaj. Duceți alături de ei lupta pentru revendicările voastre proprii. Scuturați-vă de influența demagogiei conducătorilor voștri — trădătorii voștri și slugile burgheziei. Pășiți cu hotărîre pe calea luptei revoluționare. Opuneți-vă tuturor încercărilor de spargere a unității voastre, ridicați-le împotrivă frontul unic de luptă al tuturor membrilor învățămîntului! Alegeți-vă comitete de acțiune de front unic județene, regionale și un comitet de acțiune central, care să pregătească și să conducă luptele voastre.

Invățători și institutori șomeri!

In lupta voastră nu sînteți singuri. Impotriva flămînzitorilor voștri, care sînt și acei ai întregului popor muncitor, luptă toate păturile producătoare, în frunte cu clasa muncitoare. In fața Consiliului de război se judecă acum procesul eroicilor ceferiști, ale căror lupte fără precedent în istoria luptei de clasă în Romînia au răscolit masele, ridicîndu-le într-un val puternic de avînt revoluționar și mărindu-le puterea combativă. Luptele ceferiștilor, cu toate jertfele înfiorătoare aduse de ele și cu toată teroarea dezlănțuită, au slăbit pozițiile economice și politice ale burgheziei, însemnînd un viguros contraatac împotriva aplicării acordului de la Geneva, ale cărui urmări le suferiți și voi astăzi. Apărarea ceferiștilor e deci apărarea tuturor celor ce muncesc și suferă exploatarea burgheziei și moșierimii. Voi, care nu puteți să uitați sălbatica suprimare a demonstrației voastre de la Parcul Carol de acum doi ani, trebuie să vă înrolați în rîndurile conștiente și curajoase ale maselor, care luptă pentru smulgerea ceferiștilor din ghearele răzbunării sîngeroase a burgheziei. In întrunirile și demon-

strațiile voastre, la congresul vostru cereți eliberarea tuturora ceferiștilor arestați și condamnați în procesul luptelor din februarie.

Impreună cu toate păturile producătoare, sub conducerea clasei muncitoare în frunte cu Partidul comunist, luptați împotriva terorii fasciste, care încearcă să vă înăbușe luptele și să vă plece sub jugul foametei, șomajului și al lipsei de orice drepturi și libertăți.

Tot mai hotărîtă și mai puternică să fie lupta voastră revoluționară:

Impotriva închiderii școlilor, pentru redeschiderea școlilor desființate!

Impotriva concedierilor; pentru reprimirea tuturor învățătorilor și institutorilor, a profesorilor concediați în urma închiderii școlilor și desființării catedrelor!

Pentru crearea de noi catedre la școlile existente și deschiderea de școli noi la sate și orașe!

Pentru ajutor de șomaj permanent, egal cu salariul, pe seama statului; pentru scutirea de chirie, de orice impozite și plăți a membrilor șomeri ai corpului didactic!

Pentru scutirea de taxe școlare; pentru cărți, rechizite, îmbrăcăminte și hrană gratuită copiilor de învățători și institutori șomeri, precum și ai celor săraci!

Impotriva oricărei scăderi de salarii, pentru mărirea lor în raport cu scumpetea; pentru plata imediată a tuturor restanțelor de salarii și pensii și plata lor regulată mai departe!

Impotriva terorii fasciste; pentru dreptul nestînjenit de organizare, întrunire, grevă și de presă, pentru eliberarea ceferiștilor și stingerea procesului lor; pentru eliberarea tuturor deținuților politici și regim politic în închisori!

Împotriva înarmărilor și pregătirilor războiului imperialist și intervenției antisovietice!

Împotriva ațîțării șovine la ură și război contra altor popoare!

Nici un ban cămătarilor și bancherilor străini!

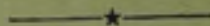
Creditorii noștri sînt învățătorii, învățătorii șomeri, funcționarii, pensionarii, invalizii, văduvele și orfanii de război!

Trăiască lupta revoluționară în front unic a tuturor învățătorilor și institutorilor șomeri, precum și a tuturor membrilor corpului didactic!

Trăiască Partidul comunist, organizatorul și conducătorul luptei maselor muncitoare!

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA

Se tipărește după textul broșurii șapirografiate, apărută în editura P.C.R., august 1933. Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., Al. XVII-7, Inv. 623

46

COMUNICAT AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMINIA

CĂTRE TOȚI MUNCITORII DE LA ORAȘE ȘI SATE, CĂTRE TOȚI MUNCITORII SOCIAL-DEMOCRAȚI, CĂTRE TOATE ORGANIZAȚIILE MUNCITOREȘTI! *

Pentru înlăturarea eventualelor confuzii în rîndurile maselor muncitorești în legătură cu unele încercări de manevrare și denaturare a adevăratului sens revoluționar al frontului unic de luptă muncitorească de către șefii social-democrați, social-unitariști etc., Comitetul Central al Partidului comunist precizează:

Partidul Comunist din Romînia a propus în 1933 partidelor social-democrate front unic de luptă revoluționară pe baza mobilizării maselor largi muncitoare de la orașe și sate în lupta pentru revendicările lor zilnice cele mai arzătoare și împotriva stării de asediu.

Această propunere a Partidului comunist a coincis cu momentul cînd burghezia și moșierii, introducînd starea de asediu, au înăsprit ofensiva contra maselor muncitoare, încercînd astfel realizarea planului de jaf din Geneva și înăbușirea dezvoltării mai departe a contraofensivei maselor, începută de către muncitorii ceferiști și petroliști în zilele lui februarie.

***Comunicat al C.C. al P.C.R. din „Buletinul", anul III, nr. 14 din noiembrie 1933**

Această propunere coincidea de asemenea cu instaurarea dictaturii sîngeroase fasciste a lui Hitler împotriva maselor muncitoare din Germania, cu creșterea reacțiunii și a fascismului în toate țările capitaliste. Situația politică din Romînia impunea deci în acel moment, ca niciodată, organizarea cea mai largă a contraofensivei maselor muncitoare printr-o forță unită a întregului proletariat.

Partidul Comunist din Romînia nu numai că a propus social-democraților încheierea frontului unic, ci în decursul tuturor luptelor economice și politice, ducînd linia sa consecvent revoluționară, a realizat în practică frontul unic de luptă al maselor muncitoare, ceea ce s-a evidențiat îndeosebi în luptele istorice din februarie, cînd marile mase de muncitori, fără deosebire politică, națională etc., au fost conduse de către Partidul comunist în lupta contra planurilor sălbatice de jefuire și terorizare a maselor.

Dar atît partidul social-democrat cît și cel unitar nu numai că au refuzat și au sabotat în modul cel mai categoric încheierea frontului unic revoluționar, ci ei au ascuns față de clasa muncitoare această propunere a Partidului comunist.

Pentru ce?

Pentru că social-democrația — reazemul principal al burgheziei în sînul clasei muncitoare — vrea nu frontul unic al maselor muncitoare, ci colaborarea de clasă cu burghezia (așa cum a hotărît și congresul lor din mai 1933).

Șefii social-democrați, după provocarea stării de asediu și represiunea sîngeroasă contra eroicilor muncitori ceferiști de la Grivița-București din februarie, au continuat tot timpul pînă azi politica

lor de spargere a rîndurilor clasei muncitoare, de trădare a intereselor maselor nevoiașe.

Ei au susținut condamnarea barbară a muncitorilor ceferiști care, stînd în fruntea comitetelor de front unic, alese de către muncitori, au condus luptele din februarie. Ei au exclus din organizațiile lor pe acei delegați tineri muncitori care au cerut la congresul tineretului socialist din septembrie acceptarea frontului unic de luptă, propus în aprilie de către Partidul comunist și Uniunea Tineretului Comunist, au exclus din organizațiile lor pe cei care au aderat la mișcarea antifascistă; au închis sediul sindicatului textil din Cernăuți, împiedicînd ca muncitorii textiliști să vină la Casa poporului, tocmai în momentul cînd muncitorii textiliști erau în luptă cu patronatul, iar fasciștii le cereau să creeze un sindicat textil fascist. Au organizat la Brăila „Săptămîna plîngerii" pentru a sustrage atenția muncitorilor șomeri flămînziți din porturi de la lupta pentru obținerea imediată a unui ajutor de șomaj.

*

* *

...Sub loviturile crizei sistemului capitalist și ale radicalizării tot mai accentuate a maselor muncitoare de la orașe și sate, partidele social-democrat și social-unitar, a căror existență este legată de clasa stăpînitoare și de orînduirea ei capitalistă, trec printr-o criză adîncă de destrămare și de descompunere (cum arată, de exemplu, Tîrgoviște, Bucovina, congresul tineretului socialist etc.). Partidele social-democrat și social-unitar, căutînd să se salveze din această criză și pentru a putea ascunde în fața maselor radicalizate politica lor dușmănoasă clasei muncitoare, trec la diferite manevre demagogice: frontul unic electoral etc., dosind și falsificînd

conţinutul adevărat revoluţionar al frontului unic muncitoresc.

Partidul comunist, adresîndu-se în aprilie social-democraţilor cu propunerea frontului unic, pentru încheierea frontului unic de luptă revoluţionară, a propus ca condiţie principală pregătirea, organizarea luptelor zilnice ale maselor muncitoare (contra scăderii de salarii, pentru mărirea lor, contra concedierilor, pentru reprimirea celor concediaţi; pentru ajutorarea imediată şi permanentă a şomerilor din partea statului, comunei şi patronului, împotriva stării de asediu, pentru eliberarea ceferiştilor închişi etc.), arătînd că numai pe calea luptei revoluţionare pot fi cîştigate aceste revendicări arzătoare ale clasei muncitoare.

Această propunere a Partidului comunist rămîne şi astăzi în picioare; deci, aceia care vor într-adevăr realizarea unităţii de luptă a clasei muncitoare n-ar avea decît să accepte aceasta.

Orice născocire de propuneri noi, ca falsificarea adevăratului înţeles revoluţionar a ceea ce trebuie să fie frontul unic muncitoresc, ca ascunderea, trecerea sub tăcere a propunerii din aprilie a Partidului comunist, înseamnă deci că propunătorii aceştia nu vor realizarea frontului unic muncitoresc, ci sînt împotriva lui.

Porunca momentului de faţă, care se caracterizează prin înăsprirea luptei de clasă atît în Romînia cît şi în întreaga lume capitalistă, este de a organiza frontul unic de luptă revoluţionară.

Pe această platformă programatică mobilizează Partidul Comunist din Romînia masele muncitoare.

Avînd în vedere că manevra de încheiere a frontului unic electoral pe baza concesiilor reciproce înseamnă de fapt refuzul şefilor social-democraţi de a încheia adevăratul front de luptă muncitorească,

Comitetul Central al Partidului comunist face apel la întreaga clasă muncitoare, la toţi muncitorii social-democraţi să păşească la realizarea acestei tactici juste revoluţionare, peste capul şefilor social-democraţi.

Jos, în întreprinderi, oraşe şi sate — în lupta de zi cu zi a clasei muncitoare — să lupte pentru revendicările economice şi politice imediate şi să demaşte în întruniri, presă şi peste tot unde muncesc pe toţi aceia care prin manevră şi demagogie vor să falsifice sensul adevărat al frontului unic muncitoresc în scopul trădării intereselor maselor exploatate şi subjugate din Romînia.

Deci nici un cartel electoral de trădare a intereselor maselor muncitoare.

Noiembrie 1933

Se tipăreşte după textul ziarului aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R.

———★———

47

Proletari din toate țările, uniți-vă!

CAMPANIA DIN STRĂINĂTATE PENTRU APĂRAREA CEFERIŞTILOR*

Cu ocazia procesului muncitorimii ceferiste în fața Consiliului de război, evenimentele din februarie — trecute în imediata actualitate — ocupă din nou opinia publică muncitorească şi organizaţiile de clasă ale muncitorimii.

Astfel o să cităm ca exemplu : la Paris şi într-un centru muncitoresc ca Saint-Denis au avut loc două mari întruniri la începutul procesului, la care au participat în special feroviarii, care, într-o rezoluție special votată cu mare entuziasm de unanimitatea muncitorilor prezenţi, şi-au declarat deplina solidaritate cu cei aduşi în fața Consiliului de război la Bucureşti, aducîndu-le totodată un cald salut de îmbărbătare.

O telegramă a scriitorilor revoluționari, în frunte cu Barbusse, a înfierat chiar în ziua începutului procesului banditeasca atitudine a clasei stăpînitoare din Romînia, telegramă care a fost însoţită şi de un protest vehement al muncitorilor romîni aflaţi la Paris. „L'Humanité" a dat acestor proteste o largă publicitate. Doi avocaţi din Paris şi un avocat din Praga şi-au anunţat sosirea la proces ca apărători, dar guvernul le-a refuzat viza.

* *Articol apărut în „Scînteia", organ al C.C. al P.C.R. anul III, nr. 12-13 din septembrie-octombrie 1933.*

Patru mari întruniri, ţinute în 3 centre din Cehoslovacia — la Pilsen, Praga, Konyrat-Reichenberg —, unde la fiecare au luat parte cîte 3.000-4.000 de muncitori, au votat rezoluţii de protest publicate atît în „Rude Pravo" cît şi în „Vorwärts" — ambele organe centrale ale Partidului Comunist din Cehoslovacia. Şi „Rude Pravo", şi „Vorwärts" publică dezbaterile cu comentarii detaliate.

In Belgia au avut loc de asemenea manifestări în legătură cu procesul ceferist.

Iar în Uniunea Sovietică, muncitorimea de la marele centru de cale ferată din Leningrad, în numele întregii muncitorimi din Uniunea Sovietică, îşi declară deplina solidaritate cu muncitorii ceferişti.

Din Cehoslovacia, Liga drepturilor omului a trimis şi ea o telegramă de protest direct Consiliului de război.

In Bulgaria, cu toată teroarea ce domneşte acolo, au avut loc numeroase acţiuni de protest împotriva măcelului şi pentru eliberarea tuturor ceferiştilor judecaţi.

Campania începută va continua pe frontul internaţional cu o desfăşurare de forţe din ce în ce mai mare, atît împotriva înscenării mîrşave din faţa Consiliului de război, cît şi pentru eliberarea tuturor ceferiştilor şi a tuturor celorlalţi deţinuţi politici din Romînia.

Se tipăreşte după originalul aflat în Arhiva centrală a Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R.

———★———

ADNOTĂRI

1 In ziua de 6 mai 1928, P.N.Ț. a convocat la Alba Iulia o adunare cu scopul de a face presiuni asupra regenței pentru a se aproba formarea guvernului.

Masele însă, peste capul șefilor național-țărăniști, au încercat să treacă la acțiuni revoluționare, lansînd lozinca „marșul asupra Bucureștiului". Inspăimîntați de acțiunea maselor, șefii național-țărăniști, în înțelegere cu liberalii, au împiedicat această acțiune. — *13.*

2 Congresul al VI-lea al Internaționalei Comuniste s-a ținut la Moscova între 17 iulie și 1 septembrie 1928. Congresul a discutat problema mișcării revoluționare din țările coloniale și semicoloniale, mijloacele de luptă împotriva războaielor imperialiste, situația economică a U.R.S.S. Congresul a atras atenția asupra creșterii contradicțiilor interne ale capitalismului, ceea ce trebuia să ducă la zdruncinarea stabilizării relative a capitalismului, la o agravare a crizei sale generale. — *33.*

3 Este vorba de ședința plenară a C.C. al P.C.R. ținută la începutul anului 1929. — *38.*

4 Sistemul de la Locarno — sistem de pacte și acorduri încheiate de statele imperialiste la Conferința de la Locarno (Elveția) din 5—16 octombrie 1925 în vederea apărării ordinii instaurate în Europa prin tratatul de pace de la Versailles și în vederea folosirii Germaniei împotriva Uniunii Sovietice. — *53.*

5 E vorba de pactul de renunțare la război, semnat la Paris, la 27 august 1928, de Statele Unite ale Americii, Franța, Germania, Marea Britanie, Polonia, Italia, Japonia, Cehoslovacia, Belgia și dominioanele britanice. U.R.S.S. n-a fost invitată să participe la tratativele pentru încheierea pactului Kellog; scopul era de a exclude U.R.S.S. dintre țările cărora li se aplica, conform pactului, principiul renunțării la război ca instrument de politică națională. Ascunzîndu-se sub paravanul frazelor demagogice despre „pacea generală", inițiatorii pactului (Franța, Statele Unite ale Americii, Anglia) intenționau să-l transforme într-un instrument de izolare și de luptă împotriva U.R.S.S. In declarația sa din 5 august 1928, guvernul U.R.S.S. a demascat adevăratele scopuri ale pactului. Sub presiunea opiniei publice, guvernele Statelor Unite ale Americii, Angliei și Franței au fost nevoite să invite U.R.S.S. să semneze pactul. Guvernul sovietic a aderat la pactul Kellog și a fost unul dintre primele guverne care l-au ratificat. El a propus statelor vecine să încheie un acord cu privire la punerea imediată în vigoare a obligațiilor izvorîte din acest pact. La 9 februarie 1929 U.R.S.S., Polonia, Romînia, Estonia și Letonia au semnat la Moscova un acord în acest sens, la care ulterior au aderat Turcia și Lituania. — ***53.***

6 Ulterior s-a dovedit însă că Luximin era un agent al burgheziei, un trădător al partidului și al clasei muncitoare. — ***87.***

7 Procesul organizației contrarevoluționare de sabotaj și spionaj „partidul industrial" a avut loc la Moscova între 25 noeimbrie și 7 decembrie 1930. — ***119.***

8 Plenara a X-a a Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste s-a ținut în iulie 1929. Plenara a luat poziție împotriva încercărilor oportuniștilor de a falsifica hotărîrile Congresului al VI-lea al I. C. și a dovedit netemeinicia tezelor oportuniste care susțineau că stabilizarea capitalismului nu a luat sfîrșit, că un nou avînt al mișcării muncitorești nu este posibil.

Criza economică cu caracter mondial care începuse să bîntuie în 1929 aproape în toate țările capitaliste arată, de altfel, că realitatea era cu totul alta. — ***128.***

9 Congresul al V-lea al P.C.R. a considerat că această apreciere nu a fost justă. In rezoluțiile Congresului se arată că guvernele burghezo-moșierești luau toate măsurile îndreptate spre stabilirea unei dictaturi fasciste deschise. — ***165.***

10 S.R.K., D.R.O., Vizvolenia au fost organizații național-revoluționare.

S.R.K. — organizația din Basarabia — Uniunea muncitorilor și țăranilor (în limba rusă Soiuz rabocih i crestian).

D.R.O. — organizația din Dobrogea — Organizația revoluționară dobrogeană (în limba bulgară Добружейнская Револоциониаря оргонизация).

Vizvolenia — organizația din Bucovina — Eliberarea (în limba ucraineană). — ***170.***

11 E vorba de Casa centrală a asigurărilor sociale, care era o instituție controlată de stat (Ministerul Muncii). Consiliul ei de conducere, numit de stat, era alcătuit, în afară de reprezentanții statului, burghezo-moșieresc, din reprezentanți ai patronilor și ai sindicatelor reformiste. Fondurile Casei centrale proveneau din cotizațiile muncitorilor, reținute de patron din salariul lor. [Asistența medicală și ajutoarele în caz de invaliditate reprezentau o adevărată batjocură, fiind atribuite cu deosebire pe bază de protecționism]. — ***187.***

12 Invalidarea mandatelor deputaților aleși în 1931 pe listele Blocului muncitoresc-țărănesc s-a făcut prin încălcarea chiar a constituției burghezo-moșierești. — ***191.***

13 Legea de represiune — lege îndreptată împotriva organizațiilor revoluționare ale clasei muncitoare. — ***191.***

14 Congresul al V-lea a clarificat această problemă stabilind că țara noastră se afla atunci în faza desăvîrșirii revoluției burghezo-democratice. — ***193.***

15 In iunie 1931 Hoover a lansat inițiativa acordării unui moratoriu Germaniei pentru reparațiile datorate. Urmărind acordarea de împrumuturi Germaniei, el a contribuit prin aceasta la refacerea potențialului industrial de război al acestei țări, pe care cercurile monopoliste tindeau s-o îndrepte împotriva U.R.S.S. — ***196.***

16 „Pan-Europa" — proiect de creare a unui bloc al statelor europene îndreptat împotriva Uniunii Sovietice, propus în mai 1930 de Briand, ministrul francez al afacerilor externe. Potrivit acestui plan, Europa, unită într-o „uniune federală", trebuia să constituie

un front unic antisovietic, iar „comitetul european" — organul executiv al „uniunii federale" — trebuia să fie un stat-major pentru pregătirea agresiunii împotriva U.R.S.S. In plus, planul Briand urmărea să instaureze hegemonia Franței pe continentul european, și din această cauză s-a izbit de împotrivirea Angliei, Italiei și a Statelor Unite ale Americii. — ***197.***

17 Materialele Congresului al V-lea al P.C.R. au apărut în broșură în ianuarie 1932, în editura P.C.R. — ***250.***

18 Excluderea sindicatelor ceferiste din București, Iași, Cluj, Galați și Pașcani s-a făcut de către șefii social-democrați din conducerea Uniunii ceferiste-reformiste la conferința convocată la Cluj în vara anului 1932, pentru motivul că sindicatele de mai sus au alungat din conducerea lor elementele oportuniste social-democrate. — ***494.***

INDICE DE NUME DE PERSOANE ȘI LOCALITĂȚI

A

Africa — 189.
Agabekov — 419.
Alba Iulia — 13, 80, 266.
Alfons al XIII-lea — 148.
America — 54, 56, 93, 103, 189, 196, 615, 652.
Amsterdam — 196, 605, 621.
Anina — 632, 635, 659, 665, 667, 669, 670, 674, 685.
Anglia — 56, 72, 93, 132, 189, 196, 214, 414, 519, 520, 615, 616, 619, 620.
Arad — 35, 83, 134, 135, 138, 155, 156, 190, 248, 269, 300, 325, 327, 340, 390, 432, 434, 435, 440, 442, 461, 472, 547, 679, 692.
„Arădana" — 133, 136.
Ardeal — 60, 66, 111, 161, 309, 482, 524, 559, 562, 681, 691, 692, 698.
Argetoianu — 153, 162, 186, 188, 191, 192, 201, 211, 223, 224, 229, 231, 233, 239, 267, 352, 373, 374, 378, 409, 417, 627, 629.
Asia — 189.
Astra — 83, 336, 359, 432.
Astra-Romînă — 593, 669.
Atena — 96, 104, 111, 114, 203.
Aurel — 258, 303.
Austria — 416, 621, 622.
Austro-Ungaria — 375.
Averescu — 147, 239, 418.

B

Babadag — 430, 468.
Bacău (jud.) — 166, 505, 507, 508, 510, 516.
Baga — 134, 168.
Balcani — 109, 114, 130.
Baltazar — 299, 308, 354.
Banat — 126, 274, 309, 359, 377, 386, 387, 524, 666.
Barbu — 79, 80, 85, 87, 157, 241, 252, 257, 271, 299, 308, 368.
Barbusse — 720.
Basarabia — 15, 20, 42, 60, 81, 82, 105, 106, 123, 130, 131, 150, 164, 166, 203, 211, 238, 250, 265, 275, 285, 291, 292, 301, 308, 310, 355, 356, 357, 359, 364, 368, 370, 372, 375, 376, 378, 379, 380, 382, 386, 417, 423, 429, 430, 433, 439, 440, 446, 468, 469, 475, 476, 484, 524, 525, 535, 536, 552, 559, 560, 576, 598, 681, 693.
Bazargic — 317, 435, 436, 485.
Bălți (jud.) — 166.
Belgrad — 67.
Bergher — 258, 303, 308.
Berlin — 95.
Berthelot — 124, 214.
Bielorusia — 211, 212.
Bihor — 81, 274, 355, 692.
Bîrlad (jud.) — 499, 516.
Blum, Léon — 483.
Boncour, Paul — 483.

Botoşani — 472, 509, 510.
Braşov — 84, 435.
Brazilia — 182.
Brăila — 84, 498, 499, 507, 509, 510, 511, 516, 575, 665, 673, 717.
Briand — 199.
Brudaru — 626.
Buciuman — 247, 249.
Bucovina — 26, 35, 42, 60, 81, 84, 105, 125, 131, 150, 164, 166, 203, 250, 265, 275, 285, 292, 293, 300, 301, 310, 355, 357, 358, 360, 364, 368, 375, 377, 378, 382, 386, 394, 417, 423, 433, 440, 457, 469, 470, 472, 475, 476, 482, 484, 524, 526, 535, 536, 552, 559, 560, 561, 562, 602, 604, 670, 681, 693, 700, 717.
Bucureşti — 81, 83, 84, 85, 96, 104, 111, 113, 138, 147, 155, 156, 157, 158, 168, 190, 197, 202, 213, 245, 250, 269, 271, 308, 309, 311, 323, 325, 326, 339, 381, 390, 391, 392, 394, 417, 430, 432, 433, 434, 435, 436, 440, 441, 442, 454, 457, 458, 459, 460, 461, 464, 465, 466, 472, 473, 475, 479, 484, 485, 486, 495, 496, 526, 527, 548, 555, 558, 572, 573, 575, 586, 591, 592, 593, 594, 595, 597, 605, 628, 633, 636, 637, 658, 659, 660, 662, 664, 667, 671, 672, 700, 701, 708, 716, 720.
Budapesta — 67, 95.
Buhuşi — 82, 83, 95, 269, 299, 325, 443, 486, 499, 505, 507, 508, 509, 510, 516, 637, 659, 664.
Bulgaria — 96, 262, 374, 379, 416, 487, 545, 621, 721.
Buzău — 435.

C

Cadrilater — 15, 310.
Cahul — 95, 355.
Calan — 325.
Caliacra — 472.
Cancea — 565.
Caracal — 625.
Carol al II-lea — 88, 97, 104, 106, 110, 111, 113, 125, 126, 128, 142, 150, 162, 201, 215, 217, 262, 268.
Căinari — 430, 468.
Cehoslovacia — 73, 198, 201, 202, 215, 416, 430, 486, 621, 721.
Celeabinsk — 618.
Cernăuţi — 133, 136, 138, 156, 157, 163, 190, 271, 435, 436, 441, 442, 454, 486, 575, 598, 658, 673, 717.
Chelquers — 197.
China — 54, 56, 96, 126, 132, 148, 251, 261, 284, 402, 413, 414, 425, 428, 431, 445, 473, 479, 481, 487, 491, 497, 619.
Chişinău — 46, 49, 82, 133, 136, 155, 156, 167, 168, 308, 390, 432, 442, 558.
Cian Kai-şi — 402
„Ciocanul" (sala) — 156
Cîmpulung-Bucovina — 166.
Cluj — 147, 163, 190, 269, 271, 317, 327, 457, 458, 472, 494, 495, 496, 527, 542, 571, 573, 592, 593, 594, 596, 628, 637, 639, 641, 658, 659, 660, 661, 664, 667, 671, 673, 681, 700.
Colentina (şosea în Bucureşti) — 157.
Constanţa — 84, 111, 124, 125, 199, 202, 214, 269, 417, 435, 440, 442, 443, 485, 486, 549, 565, 671.
„Copou" — 500, 547.
Copşa-Mică — 417, 430.
Costăchescu — 63.
Craiova — 692.
Cristescu — 241, 368.
Cugir — 417

D

Dan — 258, 303.
Danemarca — 622.
Danzig — 617.
Dealul Spirii — 241.
Dej — 527.
Delta Dunării — 670.
„Dermata" — 658, 659, 660, 671.
„Dezrobirea" (sală) — 156.
Detterding — 141, 142, 427, 522.
Deva — 391.
Dîmboviţa (jud.) 365, 527, 571, 656, 665, 669, 670.

Dobrogea — 42, 81, 84, 130, 131, 164, 167, 250, 265, 275, 285, 292, 293, 350, 355, 358, 359, 364, 368, 372, 374, 376, 378, 379, 380, 386, 387, 396, 424, 484, 549, 552, 560, 602, 604, 631, 681, 692.
Doftana — 396.
Dolj — 166, 560.
Dollfuss — 622.
Doncev — 373, 376, 418.
Dorohoi — 510.
Dragu — 123.
Dumitrescu — 213, 214.
Dunărea — 142.
Dunkerque — 486.

E

Elveţia — 519.
Engels — 319.
Europa — 37, 54, 371, 416, 429, 519, 580, 617.

F

Făgăraş — 84.
Filipescu — 242.
Finlanda — 125, 198.
Flandin — 124.
Florescu — 214.
Flueraş — 495, 668, 683.
Fonaghi — 242.
Forţu — 538, 650.
Franţa — 15, 37, 56, 72, 93, 122, 133, 162, 189, 190, 196, 197, 198, 201, 206, 212, 213, 214, 262, 364, 414, 416, 428, 429, 430, 446, 481, 483, 486, 519, 520, 522, 537, 576, 616, 617, 620.
France d'Espere — 124, 214.
Frasin — 258, 303.
Fürts — 527.

G

Galaţi — 84, 147, 157, 190, 236, 269, 325, 340, 411, 443, 458, 494, 495, 496, 498, 499, 505, 507, 508, 510, 511, 512, 526, 527, 528, 542, 562, 571, 591, 597, 658, 659, 660, 661, 700.
Gdynia — 214, 262.
Geneva — 141, 415, 428, 429, 431, 522, 580, 590, 591, 593, 616, 624, 709, 712, 715.
Germania — 93, 94, 132, 189, 190, 196, 206, 429, 486, 519, 560, 587, 590, 616, 617, 619, 620, 621, 646, 716.
Ghelerter — 21, 25.
Gheorghieni — 157, 190, 432, 486.
Gherman — 247, 248, 249, 485, 683.
Ghica — 417
Goga — 418, 559, 629, 690.
Gouraud — 125, 214.
Grecia — 96, 416, 545.
Grigorovici — 204.
Griviţa — 142, 157, 418, 457, 582, 585, 594, 607, 640, 642, 654, 656, 664, 667, 672, 673, 716.
Gropniţa — 499.

H

Hamburg — 424, 486.
Henderson — 415, 483.
Herţa — 435.
Hindemburg — 621.
Hitler — 617, 621, 622, 629, 716.
Hoover — 189, 196, 197.
Horn — 181.
Hotin — 146.
Horthy — 381
Hunedoara — 661.
Huşi — 510.

I

Iaşi — 95, 167, 339, 340, 421, 434, 435, 442, 443, 458, 460, 484, 485, 486, 499, 500, 501, 502, 505, 507, 508, 510, 511, 513, 516, 526, 527, 542, 547, 549, 560, 565, 571, 591, 592, 593, 597, 637, 638, 658, 659, 660, 662, 692, 700.
Ilfov — 105, 558, 560.
Ionescu, V. — 245.
Iorga — 149, 153, 162, 173, 186, 188, 191, 192, 201, 206, 215, 217, 224, 225, 231, 233, 267, 302, 352, 373, 374, 375, 378, 409, 417, 493, 524.

India — 54, 56, 126, 132, 148.
Indochina — 148.
Ismail — 598, 649, 665.
Italia — 196, 414, 519, 587, 616, 620.
Iugoslavia — 54, 73, 202, 214, 416.
Iunian — 523, 526, 624, 627.
Ivănuş — 242.

J

Japonia — 56, 251, 414, 415, 424, 428, 429, 481, 487, 615, 616, 619.
Jumanca — 668.

K

Kautsky — 199.
Kellog — 53, 54, 252.
Kiev — 212.
Konyrat-Reichenberg — 721
Kőbloş — 368.
Kreuger — 427.
Kutiepov — 198.

L

Lappist — 125, 126.
„Lemaitre" — 83, 142, 147, 190, 269, 299, 325, 326, 328.
Lenin — 19, 131, 250, 278, 280, 292, 319, 361, 366, 383, 538, 539, 540, 643.
Leningrad — 721.
Leron — 13, 213.
Letea — 510.
Litvinov — 15, 30, 203, 483.
Lifşiţ, H. — 242.
Lodz — 486.
Londra — 67, 417, 428, 519, 616, 619, 624.
Loucheur — 122, 124.
Lucian — 493.
Lupeni — 46, 47, 48, 49, 50, 51, 82, 86, 95, 147, 247, 269, 299, 527.
Lupu — 184, 379, 423, 508, 509, 513, 559, 596, 626, 627, 628, 629.
Luximin — 79, 80, 85, 86, 87, 88, 157, 158, 241, 252, 257, 271, 299, 303, 308, 368, 390, 396.

M

Macedonia — 374.
MacDonald — 126, 132.
Madgearu — 105, 184, 624.
„Malaxa" — 432, 441.
Manciuria — 285, 402, 414, 415, 428, 429.
Maniu — 46, 47, 48, 49, 62, 65, 72, 88, 111, 187, 188, 189, 519, 522, 523, 625, 649.
Manoilescu — 162, 184, 186, 188.
Maramureş — 125, 355, 379, 433, 440.
Marea Albă — 618.
Marea Baltică — 121, 214, 618
Marea Mediterană — 121.
Marea Neagră — 214.
Marghita — 391.
Margulies — 168, 258, 303, 308, 708.
Marian — 241.
Marsilia — 486
Marx — 292, 319, 382.
Mărdărescu — 213.
Mediaş — 84, 593.
Mihalache — 49, 62, 65, 113.
Minsk — 212.
Mirescu — 431, 495, 496, 585, 667, 668.
Mironescu — 67, 104, 185, 186, 247, 534, 622, 628, 653.
Mirzescu — 177, 581.
Moldova — 211, 250, 309, 355, 411, 442, 472, 475, 498, 499, 500, 504, 505, 507, 508, 509, 510, 517, 560, 598, 637, 670.
Moreni — 571, 573.
Moscăuţeanu — 586, 595, 625, 626.
Moscova — 54, 120, 122, 123, 127, 133, 196, 203, 205, 430, 471.
Moscovici — 173, 586, 624, 667, 668, 683.
Müller — 87, 169.
Munteanu — 134, 247, 248, 249.
Muntenia — 309.
Mureş — 271.
Muscel — 670.

N

Nadrag — 325.
Nankin — 415, 619.
Neamţ (jud.) — 508, 510, 513.
Neully — 123.
Neuman (fabr.) — 325.
Nipru — 618.
Nisipeanu — 650.
Nistru — 123, 145, 240, 371, 417, 418, 431, 436, 437, 438, 446, 454, 469, 482.

O

Ochiuri — 669.
Odesa — 212.
Oltenia — 20, 105, 309, 627.
Olteniţa — 658.
Oradea — 133, 134, 136, 155, 156, 157, 340, 391, 442, 460, 485, 527, 549, 565, 592, 598, 639, 649, 658, 660, 671, 692.
Oraviţa — 593.

P

Parcul Carol — 711, 712.
Paris — 67, 142, 417, 485, 720.
Paşcani — 460, 485, 486, 501, 502, 507, 508, 510, 511, 516, 517, 658, 659, 660.
Petroşani — 390.
„Phenix" — 269, 326, 327.
Piatra Neamţ — 498, 502, 509, 510, 513.
Pilsen — 721.
Pilsudski — 13, 67, 73, 124, 125, 126, 213, 215, 217, 417, 425, 429.
Pirotehnia (arsenal Buc.) — 433.
Piscor — 213.
Ploieşti — 84, 565, 633, 658, 660, 665, 679.
Polonia — 15, 20, 37, 54, 67, 72, 96, 125, 130, 148, 198, 199, 202, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 251, 262, 285, 364, 416, 429, 430, 446, 483, 486, 498, 522, 545, 576, 587, 616, 620.
Popovici — 582, 595, 625.
Poreţki — 510.
Praga — 720, 721.
Prahova (jud.) — 147, 166, 560, 571, 632.
Primo de Rivera — 148.
Pristor — 215, 217.

R

Rădăuţi — 271.
Reichstag — 622.
Republica Moldovenească — 212, 376, 388, 419, 471.
Reşiţa — 81, 83, 84, 184, 185, 192, 224, 248, 269, 294, 325, 327, 390, 393, 394, 417, 434, 443, 449, 484, 486, 527, 581, 637, 659, 672, 680.
Reveca — 430, 468.
Riga — 416.
Rist — 433, 446, 519, 520, 522
Roma — 417.
Roman — 499, 508, 509.
Rosnoveanu — 430.
Rosvany — 303, 308.
Rothermere — 381.
Rude Pravo — 721.
Rudolf — 80, 85, 87.
Rusia — 93, 94, 103, 106, 113, 137, 138, 199, 353.

S

Saint Aulair — 124.
Saint-Denis — 720.
Saint-Germain — 123.
Salax — 527.
Salonic — 214, 262.
Salonta — 157, 190.
Samoilă — 668, 683.
Samsonovici — 125, 213.
San-Salvador — 487.
Satu-Mare — 82, 299, 435, 470, 472.
Schneider-Creuzot — 214.
Seletzki — 710.
„Sentinela" (fabr. Cluj) — 681.
Sibiu — 560.
Silezia de Sus — 214.
Skoda — 125, 215, 626, 710.
„Socialismul" — 68, 595.
„Socola" (ţesătorie) — 510, 547.
Sofia — 67.

Soroca — 166, 418, 436, 484.
Sosikowski — 213.
Spania — 132, 486, 622.
Sperieţeni (sat) — 365.
Suceava — 271, 357.
Suedia — 622.
Stalin, I. V. — 319, 623.
Statele Unite — 181, 189, 196, 198, 414, 427, 428, 429, 487, 615, 616, 624.
Stejar — 258, 303.
Stere — 62, 64, 65, 113, 379, 423, 508, 513.
Stern — 430.
Sternberg — 241.
Stressa — 520, 521.
Stefanov, B. 253, 301, 368.

Ş

Şanhai — 414, 415, 421, 425.

T

Tatar-Bunar — 146, 367.
Tatarov — 253, 302.
Tcacenco — 242.
Tecuci — 505, 507, 510.
Tighina — 436, 454, 457, 484, 486, 558, 560.
Timişoara — 46, 49, 51, 62, 81, 82, 133, 134, 135, 136, 138, 163, 167, 168, 175, 176, 190, 248, 269, 300, 326, 328, 390, 434, 486, 529, 541, 575, 592, 626, 658, 659, 660, 671, 673.
Timov — 301.
Titulescu — 142, 417, 418, 431, 522, 523.
Tirgovişte — 625, 717.
Tirgu-Mureş — 167, 391, 529.
Tomulescu — 339.
Transilvania — 81, 105, 135, 164, 166, 167, 250, 263, 265, 291, 293, 300, 308, 350, 355, 356, 359, 360, 368, 377, 378, 380, 381, 382, 386, 387, 435, 457, 475, 527, 536, 552, 556, 595, 597, 598, 602, 627, 637, 656, 658, 674, 692, 700, 703, 706.
Trei Scaune (jud.) — 166.
Trianon — 123, 135, 381, 536.
Tulcea — 430, 468.
Turcia — 374.
Turda — 562.
Turnu-Severin — 443.
Tutova — 440, 441, 484, 508.

Ţ

Ţările baltice — 416.

U

Ucraina — 211, 212, 376, 377, 388, 471.
Ungaria — 68, 73, 262, 379, 381, 416, 429, 527, 591, 616.
U.R.S.S. — 13, 14, 15, 19, 20, 23, 27, 28, 30, 31, 33, 37, 38, 45, 48, 49, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 61, 67, 68, 69, 70, 73, 74, 75, 89, 95, 96, 97, 98, 100, 102, 103, 104, 106, 111, 112, 113, 114, 119, 120, 121, 122, 126, 128, 129, 130, 133, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 145, 147, 150, 151, 153, 158, 162, 165, 170, 173, 174, 181, 186, 187, 189, 191, 192, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 220, 221, 222, 223, 225, 226, 229, 248, 249, 251, 252, 253, 257, 260, 261, 262, 268, 269, 277, 283, 284, 285, 304, 305, 320, 321, 332, 351, 353, 354, 360, 372, 376, 377, 386, 388, 394, 398, 400, 401, 402, 403, 404, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 418, 419, 422, 424, 425, 427, 428, 429, 430, 431, 438, 439, 445, 468, 470, 471, 473, 479, 480, 481, 482, 483, 487, 488, 491, 498, 506, 507, 514, 516, 517, 519, 522, 523, 525, 542, 548, 549, 553, 560, 591, 618, 620, 627, 651, 652, 698, 721.
Uzun — 625.

V

Vaida — 36, 49, 65, 66, 520, 522, 559, 625, 628.

Valea Jiului — 24, 35, 60, 73, 133, 134, 135, 136, 147, 190, 192, 224, 226, 233, 234, 235, 249, 294, 311, 318, 323, 325, 390, 393, 394, 410, 443, 598, 632, 637, 665, 666, 669, 670, 672, 674, 680, 684, 685, 686.
Valea Mureşului — 24, 35, 49, 73, 81, 95, 294, 323, 327, 670.
Valea Prahovei — 24, 81, 224, 226, 233, 234, 294, 295, 311, 312, 355, 369, 392, 410, 524, 585, 591, 597, 666, 685, 686, 700.
Valea Trotuşului — 166, 294, 295, 312.
Varşovia — 104, 124, 213, 214, 417, 430, 486.
Vaslui — 435, 499, 502, 505, 513, 516.
Vechiul Regat — 26, 81, 92, 166, 169, 170, 238, 255, 264, 265, 292, 293, 301, 304, 308, 312, 350, 351, 355, 357, 359, 360, 368, 370, 372, 374, 375, 379, 381, 383, 386, 393, 443, 457, 527, 534, 548, 561, 591, 592, 598, 603, 606, 658, 682, 691, 704, 705.
Verjbiţki — 211.
Versailles — 260, 262, 275, 277, 371, 372, 416, 535, 604, 616, 617, 620, 698.
Vianda — 430.
Victor — 302, 308.
Vranghel — 123.
„Vulcan“ — 35, 184, 247.

Z

Zalevski — 67.
„Zimmer“ (fabrică) — 190, 269, 326.

CUPRINS

Prefață . . . .

1929

Pag.

1. *Rezoluția* plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist din Romînia, publicată la 24 martie 1929, asupra rezultatului alegerilor generale și sarcinile Partidului Comunist din Romînia 11

2. *Manifest* editat în 1929 de C.C. al P.C.R. și C.C. al U.T.C. prin care cheamă masele la demonstrație cu ocazia zilei de 1 Mai 28

3. *Scrisoare* deschisă a Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste din iunie 1929 către toți membrii P.C.R., publicată în „Steagul roșu", care analizează situația economică și politică din țara noastră, punînd un accent deosebit pe sarcinile ce revin P.C.R. față de creșterea avîntului revoluționar al maselor muncitoare 33

4. *Apelul* Internaționalei Sindicale Roșii și al Internaționalei a III-a prin care se demască represiunea singeroasă de la Lupeni 46

5. *Manifest* editat în 1929 de C.C. al P.C.R. și C.C. al U.T.C. în care sînt demascate pregătirile de război ale guvernului burghezo-moșieresc din Romînia împotriva U.R.S.S. și cheamă masele la demonstrație cu ocazia zilei de 1 august sub lozinca „război războiului imperialist" . . . 49

Pag.

6. *Broşura* „Contra războiului imperialist", editată de P.C.R. în 1929 cu ocazia zilei de 1 august 52

7. *Manifest* editat de C.C. al P.C.R. şi C.C. al U.T.C. prin care se cheamă masele largi muncitoare la lupta împotriva fascizării Romîniei 71

1930

8. *Rezoluţia* adoptată în august 1930 de către Secretariatul Politic al Comitetului Executiv al Internaţionalei Comuniste asupra luptei fracţioniste fără de principii şi asupra restabilirii unităţii Partidului Comunist din Romînia. . . . 79

9. *Manifest* al Comitetului local Iaşi al P.C.R. şi al Comitetului local Iaşi al U.T.C. editat cu prilejul zilei de 7 Noiembrie 1930, în care sînt demascate pregătirile de război ale imperialiştilor împotriva Uniunii Sovietice şi cheamă masele la luptă împotriva războiului antisovietic . . . 93

10. *Manifest* al C.C. al P.C.R. din 1930 adresat ţărănimii muncitoare, în care se subliniază rolul important al alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănime 103

11. *Manifest* al C.C. al P.C.R. şi al organizaţiilor de masă din 1930, în care sînt demascate încercările burgheziei romîne şi internaţionale de a ieşi din criză pe spinarea maselor largi populare şi prin dezlănţuirea războiului împotriva Uniunii Sovietice şi cheamă masele la lupta împotriva acestor planuri 109

1931

12. *Articol* publicat în „Lupta de clasă" din ianuarie 1931, care demască politica trădătoare a burgheziei şi moşierimii romîne în pregătirea războiului antisovietic . . . 119

13. *Manifest* editat în 1931 de Comitetul regional din Transilvania al P.C.R., care cheamă pe toţi oamenii muncii să se solidarizeze cu lupta muncitorilor grevişti de la fabrica textilă „Arădana" 132

Pag.

14. *Manifest* semnat de C.C. al P.C.R. cu ocazia zilei de 8 Martie, care cheamă femeile muncitoare să se solidarizeze cu muncitoarele şi ţărancele din lumea întreagă împotriva exploatării singeroase, împotriva dictaturii fasciste 137

15. *Manifest* al Comitetului organizaţiei P.C.R. şi al Comitetului organizaţiei U.T.C. din Bucureşti în care sînt demascate scopurile vizitelor reprezentanţilor monopolurilor străine şi împrumuturilor înrobitoare încheiate . . . 141

16. *Manifest* al C.C. al P.C.R. şi al C.C. al U.T.C. publicat în mai 1931 prin care sînt demascate partidele burgheze şi cheamă masele să voteze pentru B.M.Ţ. 144

17. *Rezoluţia* asupra campaniei de 1 Mai 153

18. *Rezoluţie* a Secretariatului Politic al Partidului Comunist din Romînia din 15 iunie 1931 asupra rezultatelor alegerilor parlamentare 161

19. *Manifest* al C.C. al P.C.R. din 1931 cu privire la succesul B.M.Ţ. în alegerile din 1931 172

20. *Articol* publicat în iulie 1931 în „Buletinul", organ al C.C. al P.C.R., în care se apără linia indicată de congresul sindicatelor de la Timişoara de organizare a clasei muncitoare în Sindicate unitare 175

21. *Articol* publicat în „Buletinul" din iulie 1931, care demască încercările burgheziei de a arunca urmările crizei economice pe spinarea muncitorilor şi arată sarcinile care stau în faţa maselor nemulţumite pentru ieşirea revoluţionară din criză 181

22. *Teze* pentru 1 august 1931 ale Secretariatului P.C.R. prin care se demască planurile imperialiştilor de pregătire a războiului antisovietic şi rolul ce-i revine Romîniei, chemîndu-se masele la luptă împotriva pregătirilor de război 195

Pag.

23. *Articol* apărut în „Lupta de clasă", organ al P.C. din România, din august 1931, prin care se cheamă masele muncitorești și țărănești la lupta împotriva pregătirilor de război, pentru apărarea Uniunii Sovietice 210

24. *Manifest* al C.C. al P.C.R. din 1931 în care se arată situația grea a maselor asuprite, pe care le cheamă la demonstrație cu ocazia zilei de 1 august alături de muncitorimea din lumea întreagă 218

25. *Manifest* al C.C. al P.C.R. din august 1931 prin care se demască în fața maselor largi muncitoare de la orașe și sate arestările și schingiuirile făcute de siguranță la manifestația muncitorească de 1 august 223

26. *Manifest* al Comitetului regional Moldova al Partidului Comunist din România — editat în august 1931 — care îndeamnă țărănimea săracă și mijlocașă să alcătuiască comitete țărănești și să lupte alături de clasa muncitoare, sub conducerea Partidului comunist, împotriva asupririi burghezo-moșierești 228

27. *Editorialul* primului număr al ziarului „Scînteia" — 15 august 1931 —, în care se arată importanța apariției ziarului 231

28. *Articol* publicat în „Scînteia" din 15 august 1931 în care se arată importanța formării frontului comun de luptă al muncitorilor ceferiști, petroliști, minieri etc. în vederea organizării luptei întregii muncitorimi împotriva terorii burghezo-moșierești și a pregătirii războiului antisovietic 233

29. *Articol* publicat în „Lupta de clasă" din august 1931 care face bilanțul activității P.C.R. de la înființarea sa pînă în 1931 238

30. *Manifest* al Biroului celulelor Partidului comunist de la Atelierele C.F.R. Nicolina-Iași din 1931, care îndeamnă masele muncitoare să lupte împotriva curbelor de sacrificiu 244

Pag.

31. *Manifest* al Comitetului regional Transilvania din 1931 prin care muncitorii din Valea Jiului sînt chemați la lupta pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și de trai . . 247

32. *Rezoluțiile* adoptate la Congresul al V-lea al Partidului Comunist din România 250

1932

33. *Manifest* al celulelor Partidului comunist de la Atelierele C.F.R.-Galați, lansat în ianuarie 1932, în care se demască trădătorii social-democrați și se cheamă muncitorimea ceferistă la luptă împotriva curbelor de sacrificiu, a concedierilor și a pregătirii războiului antisovietic . . . 409

34. *Circulara* C.C. al P.C.R. din martie 1932 se adresează tuturor organizațiilor de partid și fracțiunilor comuniste pentru intensificarea muncii la sate prin crearea comitetelor sătești B.M.Ț. și a comitetelor de acțiune . . . 413

35. *Rezoluții* adoptate de C.C. al P.C.R. în aprilie 1932 privitoare la sarcinile apropiate ale Partidului Comunist din România în legătură cu situația politică și economică a României, cu învățămintele luptelor ceferiștilor, cu mișcarea național-revoluționară și cu presa partidului . . 427

36. *Circulara* C.C. al P.C.R. din aprilie 1932 consacrată zilei de 1 Mai, vorbind despre luptele clasei muncitoare din întreaga lume, cheamă masele muncitorești la luptă pentru cucerirea revendicărilor lor, pentru doborîrea regimului burghezo-moșieresc, împotriva pregătirilor de război antisovietic 479

37. *Articol* publicat în „Scînteia" din aprilie 1932 în care se vorbește despre lupta de stradă a studențimii sărace împotriva burgheziei și apropierea ei de lupta clasei muncitoare 492

38. *Articol* publicat în „Scînteia" din iulie 1932 în care se demască scopul încercărilor ticăloase ale șefilor social-democrați de a sparge frontul de luptă al muncitorilor ceferiști din întreaga țară 494

Pag.

39. *Salutul* ședinței lărgite a Comitetului regional din Moldova adresat C.C. al P.C.R. cu ocazia prelucrării hotăririlor Congresului al V-lea al P.C.R., publicat în „Buletinul" din august 1932 497

40. *Hotăririle* C.C. al P.C.R. din octombrie 1932 cu privire la situația actuală și sarcinile imediate ale Partidului Comunist din Romînia; rezoluțiile C.C. asupra muncii și sarcinilor U.T.C., asupra alegerilor parlamentare din iulie 1932 și asupra conspirației 518

1933

41. *Hotărîre* a C.C. al P.C.R. cu privire la „Principalele învățături din ultimele lupte și sarcinile imediate ale partidului", publicată în broșură în editura P.C.R. în februarie 1933 571

42. *Propunerile* C.C. al P.C.R. din 3 aprilie 1933 pentru încheierea frontului unic de luptă al clasei muncitoare adresate comitetelor regionale și locale ale P.S.D. din Romînia, ale Partidului socialist muncitoresc independent, delegaților la congresul P.S.D., muncitorilor social-democrați 580

43. *Hotăririle* ședinței plenare a C.C. al P.C.R. din mai 1933 cu privire la creșterea avîntului revoluționar în țara noastră, cu privire la învățămintele luptelor din februarie 1933 și despre sarcinile importante ale muncii sindicale 589

44. *Rezoluțiile* plenarei lărgite a C.C. al P.C.R. din iulie 1933 cu privire la situația politică și economică a Romîniei după luptele din februarie și sarcinile P.C.R., situația mișcării sindicale revoluționare și a mișcării țărănești din Romînia și sarcinile actuale ale Partidului comunist 615

45. *Chemarea* C.C. al P.C.R. adresată „Către învățătorii și institutorii șomeri; către toți membrii săraci ai corpului didactic", apărută în broșură în editura P.C.R. în august 1933 709

46. *Comunicat* al C.C. al P.C.R. publicat în „Buletinul" din noiembrie 1933 în care se arată punctul de vedere al P.C.R. în realizarea frontului unic de luptă revoluționar 715

Pag.

47. *Articol* apărut în „Scînteia" din septembrie-octombrie 1933 care arată că oamenii muncii din toate țările au cerut prin telegrame, proteste și manifestații stingerea procesului intentat ceferiștilor 720

Adnotări 723

Indice de nume de persoane și localități 727